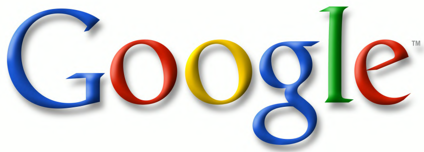

PROPERTY OF
University of
Michigan
Libraries
1817
ARTES SCIENTIA VERITAS

ARCHIV ČESKÝ

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAWSKÉ.

Z ARCHIVŮW DOMÁCÍCH I CIZÍCH

SEBRAL A WYDAL

FRANTIŠEK PALACKÝ,

HISTORIOGRAF PP. STAWŮW KRÁLOWSTWÍ ČESKÉHO, WÝBOR A JEDNATEL SPOLEČNOSTI ČESKÉHO MUSEUM, ŘÁDNÝ AUD KRÁL. ČESKÉ SPOLEČNOSTI NAUK, AUD KRÁL. BAWORSKÉ AKADEMIE NAUK WE MNICHOWĚ, UHERSKÉ UČENÉ SPOLEČNOSTI W PEŠTI, SLEZSKÉ SPOLEČNOSTI PRO WLASTENSKAU OSWĚTU WE WRATISLAWI, LUŽICKÉ SPOLEČNOSTI NAUK WE ZHOŘELCI, JEDNOTY PRO DĚJINY ZEMĚ BRANDENBURSKÉ W BERLÍNĚ &c.

DÍL ČTWRTÝ.

W PRAZE, 1846.

W KOMMISSÍ U KRONBERGRA I ŘIWNÁČE.

Tiskem cis. kr. knihtiskárny synůw Bohumila Háze.

A. XIV.

DOPISY RODU HRADECKÉHO,

od roku 1441 do 1451.

Dopisy tyto pocházejí wšecky z bohatého archivu Třebonského, a protož také nejwíce týkají se pánůw z Rosenberka: po dobytí wšak Prahy a jetí pana Menharta ze Hradce skrze Jiřího z Poděbrad dne 3 Září 1418 nabýwají také wyšší historické znamenitosti. K lepšímu porozumění, proč Jiří z Poděbrad a Oldřich (páně Menhartůw syn) ze Hradce, ačkoli proti sobě wálčili, wšak na čas sobě w těchto listech bratrowali, připomínáme, že báby obau byly sestry, dcery pana Jana z Wilhartic: Kateřina, wdaná za Jana ze Hradce, otce někdy páně Menhartowa; Anna, wdaná za pana Jana z Wartenberka, jehožto a jejížto dcery obě stejného jména, Anna, manželka potom Viktorinowa z Poděbrad, byla matkau pana Jiřího, Kateřina pak stala se pana Oldřicha z Rosenberka prwní manželkau († 1436). Rozdílný smysl o wěcech náboženstwí učinil tyto tak příbuzné pány hlawami dwau odporných stran w Čechách.

1.

Jan ze Hradce na panu Oldřichowi z Rosenberka sjezdu žádá o srownání roztržek mezi nimi.

We Hradci, 1441, 13 *Jan. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož sem s tebú mluwil w Benešowě o swých wěcech, a na tom sme zuostali, abychme přátely mezi sebú

wydali, a rok tomu položen w Třeboni, kdyžby koliwěk twá přijezda zase od krále byla, žes mi řekl dáti wěděti: protož milý přieteli, jáť na to čekám obeslánie twého, zwěděw žes doma, aťby to konec mezi náma wzalo. Toho mi daj odpowěd, aťbych já wěděl kerú chwíli s přátely swými býti. Dat. in Hradecz fer. VI. in octava Epiphaniae Domini, anno ɔc. XL^mo primo. Jan z Hradce.

2.

Páně Oldřichowa z Rosenberka odpowěd.
Na Krumlowě, 1441, 15 Jan. (Koncept.)

Službuť swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Psaní twému sem srozuměl. A jakož dotýčeš, abych se s tebú srokowal do Třeboně, jakož si se mnú w Benešowě mluwil: přijel sem nynie z Rakús, měl sem a mám ještě mnoho činiti, žeť sem zapomenul tě w té práci obeslati. I zdáloby mi se, by to mohlo býti, by toho ponechal do tohoto sněmu w Praze, a by tu byl, a jáť také bohdá budu; a tu přietelé nás ohledají o ty wěci mezi námi. Pakliťby toho nemohlo býti, ale obešli pana Ptačka, a kdyžť nám do toho sněmu do Třeboni rok položí, tuť chci rád býti s přátely swými. Nebť bych nerád proti tobě w ničemž krátko učinil, a téhož tobě také doufaje. Dat. Krumlow, dominica ante Antonii anno XLI°.
Oldřich z Rosenberka.

3.

Menhart ze Hradce, nejwyšší purkrabí, s p. Oldřichem z Rosenberka před sněmem umluwiti se žádá.
We Hradci, 1441, 24 Nov. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, bratru mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a bratře milý! A wěděti dáwám, žeť sem jako wčera do Hradce k wečeři přijel. Protož zdáliť se, prwé nežlibychom k sněmu do Prahy jeli, žebychom se spolu někde sjeli, žebych měl s tebú o pilné wěci prwé rozmluwiti. Dat. in Hradecz, fer. VI. ante festum b. Catharinae virginis anno ɔc. XLI°.
Menhart z Hradce,
najwyšší purkrabie Pražský.

4.

Týž žádá téhož o průwod pro nebezpečenstwí cesty.
W Benešowě, bez r. 25 Dec. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, bratru milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a bratře milý! A prosím tebe, aby swé towaryše s Jankem purkrabí zajtra buohdá welmi ráno do Lédwého proti mně po-

slal. Nebť sem již děkujíc pánu bohu s nocí do Benešowa přijel, ačkoli jsa truden a dosti nebezpečen; nebť je o mé jiezdě weliký úklad uložen, jakožť tě toho sám lépe z úst zprawím. Dán w Benešowě, den buožieho narození.

Menhart z Hradce,
najwyšší purkrabie Pražský.

5.

Oldřich z Rosenberka p. Menhartowi z Hradce stížnost wede na panoše jeho Albrechta z Wydří.

Na Krumlowě, 1442, 14 *Jun. (Konc.)*

»Panu Menhartowi.«

Službu swú wzkazuji, urozený pane a bratře milý! Wěděti dáwám, když sem nynie w Hradci se pány byl, tu Albrecht z Wydřie panoše twój opět mně, mým služebníkóm i panoším lál, přes takowé podání, jakož sem w Praze jemu po dáwal těch pánuow, kteříž sú tu byli, a on nechtěl, než podáwal mi Jana Hradeckého. Na tom sem opět i s jinými pány chtěl přestati, kteříž sú tu byli. A on wida, a já k konci měřím., opět to zwrhl, a přes to mně i mým služebníkóm i panoším laje, mé úroky dědičné swéwolně a bez práwa drží. I prosímť tebe milý bratře, aby se k tomu přičinil, jakožť wěřím, aby mi služebník twój mój dědičný plat propustil, k kterémuž žádné sprawedliwosti nemá, a w twém městě dále mně i mým služebníkóm i panoším láti nedal. Neb sem dáwno to jinák omysliti mohl, bych tebe w tom nešanowal, jakožto bratra swého. Pakliby mi se od něho rowné státi nemohlo, nemohlbych jemu w tom dále seděti. A toho prosím odpowědi twé po tomto poslu. Datum Krumlow fer. V. ante Viti, annorum ɔc. XLII°.

Oldřich z Rosenberka.

6.

Menhart ze Hradce Oldřicha z Rosenberka zwe ke sjezdu do Horaždějowic.

Na Welharticích, 1444, 14 *Aug. (Orig.)*

Urozenému panu Oldřichowi z Rosenberka, bratru mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a bratře milý! Jakožť sem po Rúsowi wzkázal o sjezdu w Oraždějowicích, aby k němu kohožby se zdálo wyslal ɔc. Wěděti dáwám, žeť jest na tom zuostáno, w úterý najprwé příští páni druzí a zemené že tu mají se sjeti. Protož prosímť, wypraw swého kohožť se zdá k tomu hodného, ať také při tom bude, jehožťby páni i zemené rádi widěli. I žádost toho

mají, by tu při tom mohl sám býti. Datum Welharticz, fer. VI[a] in vigilia Assumptionis S. Mariae virginis gloriosae. Menhart z Hradce, najwyšší purkrabie Pražský.

7.

Wáclaw z Michalowic, mistr Strakonický, Oldřichowi z Rosenberka se oswědčuje, že jako on, do Horaždějowic na sjezd jeti nemíní.

W Strakonicích, 1444, 14 *Aug*. *(Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli milému.

Službuť swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Píše mi pan Menhart, abych zajtra byl w Horaždèwicích, žeby druzí páni i zemené tu býti měli. Poněwadž tu TM[t] sám nebude, játť také nemám poč tam jezditi. K čemuž TM[t] neswolí, játť také neswolím. Datum in Strakonicz, fer. secunda post Assumptionis S. Mariae. Wáclaw z Michalowic, sedènim na Strakonicích.

8.

Jan ze Hradce Oldřichowi z Rosenberka píše o swém jednání u krále Fridricha we Wídni, a o nowinách z Morawy.

W Telči, 1445, 15 *Oct*. *(Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému zwlášče milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane, přieteli zwlášče milý! Jakož mi píšeš o Wlaškowi, inhed sem ten list, kterýž TM[u] píše, paní Kateřině poslal. A rač wěděti, žeť sem já také již posly swé k K[wé] M[ti] poslal wedle těch umluw; a wěřímť, že se k tomu přičiníš tak, aby mi již o to konec byl učiněn, bez dalšieho odkládanie; pakliby mi se konec nestal, ale wždyť wěřím, že mi w tom raden a pomocen budeš. O panu Jiříkowi sem nic neslyšel, a nowin jiných newiem, než že páni Morawští sjezd w Krumlowě jmieti mají na S. Hawel. A porozumiemli tu kterým wěcem, dámť TM[u] wěděti. Dat. in Telcz, fer. VI[a] ante Galli, anno 2c. XLV[to].

Jan z Hradce.

9.

Týž témuž opět o sjezdu w Morawském Krumlowě, a o jednání swém we Wídni.

W Telči, 1445, 22 *Oct*. *(Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému zwlášče milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli zwlášče milý! A rač wěděti, že na tom sjezdu w Krumlowě páni Morawští nic jiného nezjednali, než že pana

Peršteinského se panem Jiřikem Wranowským smiřili, a K^{wu} M^{t} ze spolka obeslali aby jim ty škody, kteréž sú se jim od země Rakúské staly, opraweny byly; a nebudúli opraweny, jiného newiem, než že na tu zemi chtí sáhnúti. Také milý přieteli, ješčeť jsú poslowé moji u Wiedni, a já žádné odpowědi nemám. Protož wždyť wěřím, nebuduliť konce mieti, že mi raden a pomocen budeš. Datum in Telcz, fer. II^{a} ante Simonis et Judae. Jan z Hradce.

10.

Týž prosí téhož, aby zjednal wazače k honici páně Zdeňkowě ze Šternberka s panem Petrem Holickým ze Šternberka.

We Hradci, 1446, 26 *Febr. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému zwlášče milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane, přieteli zwlášče milý! Jakož TM^{u} snad tajno *(sic)*, kterak pan Zdeněk šwagr muoj a někteří jeho služebníci se páně Alšowým synem a také s některými jeho služebníky honici mají: protož prosím tebe, milý přieteli, aby jemu wazače dobrého zjednal, anebo šwagra swého, pana Reinprechta, o to obeslal, aby on některého dobrého wazače zjednal. I wěřímť jako přieteli, že se tiem spěšnějie k tomu přičiníš. Nebť ta honba má w Berúně o středopostie býti. Datum in Novadomo, sabbato post Matthiae apostoli, anno ɔc. XLVI^{0}.

Jan z Hradce.

11.

Oldřich z Rosenberka odpowídaje témuž, žádá, aby poslal, komužby něco důležitého tajného proň swěřiti mohl.

Na Krumlowě, 1446, 28 *Febr. (Konc.)*

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi píšeš o wazače panu Zdeňkowi, tomuť sem srozuměl. Byl mě pan Zdeněk před tím také obeslal, i psal, jestližeby jemu wazače potřebí bylo, abych jemu jej zjednal; a w tom času pan Šaumburský i pan Reinprecht jeli do Wiedně, a ještě tam jsú, a poněwadž těch doma není, newiem kde jinde wazače dobyti w této mieře. Také milý přieteli dáwámť wěděti, že mi něco pilného zašlo, ježtoť se o tom psáti nehodí. I chtěl sem někoho swé raddy k tobě poslati, i nemohuť w této mieře bez nich býti. I prosím tebe, aby ihned Ctibora purkrabie swého sem ke mně poslal; a jáť jediné pomluwím s ním, a po něm ty wěci wzkáži, i hned jej zase wyprawím. I wěřímť, že to učiníš. Dat. Krumlow, fer. II^{a} post Matthiae, annorum ɔc. XLVI^{0}.

Oldřich z Rosenberka.

12.

Jan ze Hradce žádá Oldřicha z Rosenberka we Wídni jsaucího o radu a pomoc, kterakby ku králi Fridrichowi bez nebezpečenstwí osobně wyprawiti se mohl.

Na Telči, 1446, 2 *Apr. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli zwlášče milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane, přieteli zwlášče milý! Jakož T[a] Mt Stibor, purkrabie mój, w Hradci byl zprawil, kterak sem po gleit k Králowè M[u] poslal, jakož mi dán jest, ale pro příčiny, kterýchž TM[t] dobře swědom, nemohl sem tomu co učiniti, abych byl mohl i hned k JM[u] přijeti, ale již přijew, rádbych k JM[u] se wyprawil o swé wèci. I zprawili mě služebníci moji, kteréž sem do Znojma k sněmu byl poslal, žeby někteří páni z Rakús před pány Morawskými na mě oswědčowali, mieniec mi hanbu i škodu učiniti. Protož milý přieteli, wěřímť, že mi w tom poradíš, kterakbych já k JM[u] bezpečně mohl přijeti. Neb TM[t] wèděl úmysl muoj, že sem se chystal k JM[u]; a když sám tam chtěl jeti, nedals mi wèdèti, abych se s tebú wyprawil. Odpowèdi spěšné prosím. Dat. in Telcz, sabbato ante Judica. Jan z Hradce.

13.

Odpowěd páně Oldřichowa.

We Wídni, 1446, 4 *Apr. (Konc.)*

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli zwláště milý! A jakož mi píšeš, že kleit od KM[u] máš, a že si nemohl přijeti pro wěci kteréž wiem, a že jsi w tom oswědčen od někteiých pánów Rakúských na tom sněmu w Znojmě ɔc. Milý přieteli, mluwil sem-o to se panem Kašparem i s jinými twými dobrými přátely: i zdá se nám, že ještě na ten kleit dobře sem přijeti muožeš po hodech, než nyní w této mieře se jim nezdá, protože KM[t] chce do Nowého Města, a tu mieni přes ty hody býti a bohu slúžiti. Dále jakož dotýčeš, že sem já sem jel, a tebe k tomu neobeslal: móžeš dobře rozuměti, když má jiezda pro mú potřebu tak náhlá byla, žeby nebylo platno, bych tě byl obeslal. Neb pro tu wěc, kterúž ste před sebú měli, bylby k této mé jiezdě nestačil. Dat. Viennae, fer. II[a] post Judica, annorum ɔc. XLVI[o]. Oldřich z Rosenberka.

14.

Menhart ze Hradce a Jiří z Poděbrad zwau Jana ze Hradce na sněm do Pelhřimowa.

B. m. 1446 14 *Mai. (Kopie.)*

Panu Janowi z Hradce.

Službu naši wzkazujem, urozený pane, přieteli milý! Dáwámeť wěděti, kterak w úterý po S. Stanislawě w Pelhřimowě spolu se sjewše, tu o mnohé neřády, kteříž se dějí w korunè České, spolu swa rozmluwila; přitom také rozličných ne-

dostatkuow wšech obywateluow králowstwie Českého tudiež dotčeno jest. A zdá se nám, což my rozuměti muožem, že takowí běhowé našim i jiných lidí mluwením samým toliko oprawení býti nemohú, nebudeli tomu statečného přičiněni. Neb i ty na mnohých předešlých sněmiech od rozličných lidí ku pokoji a k obecnému dobrému řádnú řeč si slýchal, i sám ji také mluwil: a wšak když to k skutku newedeno, řeč prospěchu neučinila. I ještěť se nám zdá toho pilné potřebie, s tebú také o ty wěci rozmluwiti. A protož prosíme, aby w tu středu po nynějšiem hodu Ducha swatého příští tudiež do Pelhřimowa přijel; a my tu také na ten den býti chcem, a k témuž i jiné některé pány a přátely sme obeslali; wěřiece, že pro chwálu božie a pro obecnie dobré to učiníš. Toho odpowědi žádáme listem twým po tomto poslu. Dat. sabbato ante Sophiae. Menhart z Hradce ɔc.

Jiřík z Kunstatu ɔc.

15.

Oldřich z Rosenberka táže se pana Jana ze Hradce na to, co wlastně mezi panem Zdeňkem ze Šternberka a rytířem Břekowcem se zběhlo; též o Bechyňkowi.

Na Krumlowě, 1446, 28 *Sept. (Konc.)*

(Panu Janowi z Hradce.)

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož si mi wzkázal po Stiborowi purkrabí twém, že sme se měli shledati, a tohoť sem očekáwal až do sí chwíle: i dáwámť na wědomí, že nyní musím odjeti, a když bohdá zase přijedu, dámť nemeškaje wěděti. Takéť slyším, žeby pan Zdeněk zacházel s Břekowcem: i nemohuť konečně rozuměti těm běhóm, neb jedni tak prawí, a druzí jinak. I prosím tebe, daj mi wěděti, kterak se ty wěci mají; nebť mi welmi žel jest p. Zdeňka, jestli tak, jakož druzí lidé prawí, nébrž bych jemu rád wšeho dobrého přál, jakožto přieteli swému milému. Také milý pane, píše mi Bechyňka, že Jan z Koziebo jest twój přikázaný, a že jsi jemu o něho psal. I prosím tebe, daj mi wěděti, jestli to tak či není; a zwlášť daj mi wěděti, kterak se máš, nebbych rád widěl, by se dobře měl se wšemi swými. A prosím tebe, nedrž mi posla dlúho, aby mě ještě doma zastihl. Datum Krumlow, in die Wenceslai, anno ɔc. XLVI°.

Oldřich z Rosenberka.

16.

Jan ze Hradce odpowídaje na předešlé psaní, o zradě, kterau manželka pana Zdeňka ze Šternberka s Břekowcem proti pánu swému obmýšlela, zpráwu dáwá.

We Hradci 1446, 5 *Oct. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému zwláště milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli zwláště milý! A wěděti dáwám, žeť jest Dětřich páně Zdeňków ke mně přijel, a tenť mne těch wěcí o panu

Zdeňkowi jistotně zprawil. I račiž wěděti, že tak nenie, jakož sú lidé zprawowali. Dále mne zprawil jest tak, jakož se jest dálo i děje. Najprwé, že jest pan Zdeněk listy nalezl i přejel, ježto měl otráwen býti od Břekowce i od nie také, s jejie wolí, tak že sú měli ženu zjednati i zjednána byla, ježto měl wždy otráwen býti, tak sú k tomu jednali; a také že jest newězil ženy swé, aniž wězí, než chodíť swobodně jakožto i prwé; a také žeť s ní neléhá, ani s ní ležeti chce, a také že jest poslal po otce jejieho i po mateř jejie, a před nimi s ní mluwiti chce. A synať mi swého jest poslal, a druhého mi mají přinesti, tak že jest dietky od nie pobral. A Břekowec byl jest u pana Jiřika na Poděbradě, a mluwil, chtě z toho wyjíti; i musil slíbiti panu Jiřikowi pode ctí a pod wěrú, aby přede pány stál; a jestli pak že nestane, tehdy mu pan Jiřík řekl, že chce panu Zdeňkowi raden a pomocen býti, kdežby se koliwěk pana Zdeňka krýti chtěl. A poněwadž jest tak, Ctibora sem zase inhed newyprawil, leč mi wzkážeš po tomto poslu, anebo lečby co potřebie bylo. A také teď posielám přiepis, kterak Bechyňkowi píši. Dat. in Novadomo, fer. IVta post beati Francisci confessoris, anno ɔc. XLVIº.

Jan z Hradce.

17.

Oldřich z Rosenberka Janowi ze Hradce zpráwu o tom dáwá, co na sněmu w Praze zjednáno ɔc.

1447, 29 *Mai. (Konc.)*

(P. Janowi ze Hradce.)

Službu swú wzkazuji, pane a přieteli zwláště milý! Wěděti dáwám, že sem již z Prahy domów přijel; a bohu děkujíce na tom sněmu sme se se pány pěkně rozjeli, a naději se, že bohdá dobře bude. Pan Hertwik má přímčří se p. Krajieřem a se wší zemí Rakúskú; a p. Ilburk také má přímčří se p. Kašparem a s Loketským krajem. S Táborskými jest také mluweno, aby přímčří měli s Rakúskú zemí; dali odpowěd, že toho mocni nejsú, než že to chtie na swé starší wznésti, a což jich úmyslu w tom bude, chtie mi dáti wěděti; i newiem pak, co učiní. Z lani, kterúž si mi poslal, welmi děkuji; a budešli chtieti mladé chowati, kážiť jich lowčím některé pohlawí zjednati. A zwláště tebe prosím, milý přieteli, aby Wlaškowi, služebníku mému od služebníka twého další rok zjednal těm peniezóm, jakož jemu nynie o S. Hawle dáti má, w takowé mieře, jakož prwé umluwu mezi sebú mají; w tom mi zwláštní libost ukážeš. A by se dobře měl, toťbych welmi rád wěděl; a wiešli jaké nowiny, prosím tebe, daj mi wěděti. Dat. Krumlow, fer. II post festum pentecostes.

Oldřich z Rosenberka.

18.

Týž témuž we příčině rozepří jejich služebníkůw, o Zdeňkowě ze Šternberka jízdě do Krakowa ɔc.

Na Krumlowě, 1447, 28 *Juni. (Konc.)*

Panu Janowi z Hradce.

Službu swú wzkazuji, urozený pane, příeteli zwláště milý! Jakož si mi před siem psal o služebníka swého a Pešíka haitmana mého na Třeboni, a jáť sem tobě zase odepsal, aby dobří lidé to ohledali mezi nimi, a toho se ještě nestalo: i prosímť tebe, milý pane, aby swého k tomu držel, aťby to mezi nimi ohledáno, a k čemužby kdo sprawedliw byl, učiněno bylo, aby se to již dále nedlilo. A také jakožť sem psal a prosil, aby Wlaškowi z Miloňowic služebníku mému rok uprosil od služebníka swého k těm peniezem, jakož mu nynie dáti má o S. Hawle, na to si mi nic neodepsal: i ještěť tebe prosím, milý pane, aby jemu rok k těm penězóm od tohoto S. Hawla do roka uprosil, aby Wlašek úroky z nich dáwal jakožto prwé; i wěřímť, že to učiníš, neb také něco dobrého mého na tom záleží. Takéť slyším, žeby pan Zdeněk jel do Krakowa; wiešli o tom? a kdyžby zase přijeti měl, a kterak se máš, daj mi wěděti; nebť bych rád widěl, by se dobře měl. A také milý přieteli, když sú nynie na Piesku byli Wáclaw Zmrzlik, Táborští i jiní, tuť sú se na mě oswědčowali pro ty drábу, ale ještěť mi žádný o nich nic nepíše. A takéť slyším, žeby i na tě horlili pro některé swé služebníky, ježto na twém panstwí pótku měli s twými služebníky; prosímť tebe, kterak se ty wěci mají, daj mi wěděti. Dat. Krumlow, fer. III[a] post Johannis baptistae, anno ɔc. XLVII[o].

Oldřich z Rosenberka.

19.

Jan ze Hradce odpowídá na předešlé psaní.

Na Telči, 1447, 6 *Jul. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberku, příeteli mému zwláště milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli zwlášče milý! Jakož mi píšeš, abych Wlaškowi služebníku twému rok zjednal tym penězóm u Petříka služebníka swého: i wěz, žeť sem to učinil k twej libosti, žeť mu jest rok dal o S. Hawle do roka. Pakliby jemu w tom roce dal čtwrt léta napřed wěděti, aby mu ty penieze dal a zaplatil, a list aby jemu obnowil, a w listě aby stáli zlatí dobří Uherští po polúkopí. A píšeš, abych dal wěděti, jel-li jest pan Zdeněk švagr mój do Krakowa: i owšem jelť jest, ale newiem kterak mu se tam wede. A jakož sem prwé psal o Ščítného služebníka swého, wěřímť že se k tomu s pilností přičiníš,

aby se to již nedlilo, a konec aby se mezi nimi stal bez dalších nákladuow i starostí. Dat. in Telcz, fer. V* post festum S. Procopii, anno ɔc. XLVII°.

Jan z Hradce.

20.

Menhart ze Hradce a Pražané žádají Hynka Krušiny ze Šwamberka o rychlau pomoc (proti Jiřímu z Poděbrad a jednotě jeho.)

1448, 1 *Sept.* *(Kopie.)*

Urozenému pánu, panu Hynkowi Krušině z Šwamberka, haitmanu kraje Chebského, přieteli našemu dobrému.

Službuť swú wzkazujeme, urozený pane, přieteli náš dobrý, Twé M^u^. Jakož ste nám před sím wzkázali, žeby nám lidi swé chtěl poslati i sám přijeti, kdyžby nám bylo potřebie a wědětiť bylo dáno: jižť potřebie toho jest, nebť se nám škody weliké dějí bez winy a neřádně, i k městuť se nám již blížie. Protož milý pane TM^u^ prosíme, rač nám lidí jiezdných sto koní neb což muožeš nemeškaje poslati. A wěřímeť i ufáme, že tiem dlíti nikoli nebudeš, ne pro naše toliko ale i obecné wšeho králowstwie dobré, a w túž odplatu nebo lepší. Nebť sú nám již i odpowěděli. Dán w neděli, den S. Jiljie, anno domini ɔc. XLVIII°.

Meinhart z Hradce, najwyšší purkrabie Pražský, purkmistři a rady i obce starého i nowého měst Pražských.

21.

Oldřich ze Hradce Jiřího z Poděbrad žádá o propuštění otce jeho Menharta, jejž při dobytí Prahy byl jal.

B. d. 1448, *c.* 20 *Sept.* *(Kopie.)*

Urozenému pánu, panu Jiříkowi z Kunstatu odjinud z Poděbrad, bratru mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a bratře milý! Jakožť sem prwé psal, prose tebe, aby mi otce mého propustil, jakož jeho bez winy w swém wězení držíš: i odepsals mi mezi jinú řečí, prawě, žeby jeho chtěl postawiti a o některé wěci k němu mluwiti před pány na sněmu. Wěřímť já tobě, že ty toho pane neučiníš mně tak k weliké hanbě i otci mému, by jej měl stawěti, maje jej w swém wězení, jako člowěka neřádného: nebo to dobře pane wieš, žeť jest on pán osedlý a swobodný w zemi, jakožto který z wás, a wzdy býwal na sněmiech beze wšech gleitów. I ještěť za to prosím, milý pane, račte jeho propustiti: a mój otec má státi na sněmu, a dáli jemu kto z čeho kterú winu, má odpowiedati a oprawiti, budeli komu winowat shledán; a jemu ať též se stane. Pakliby toho wždy neráčil

učiniti, než jej tak wždy stawěti k našie weliké hanbě a k utisku: pane, rač wěděti, žeť bych musil na tě wšem dobrým lidem žalowati i rozpisowati pánóm i kniežatóm okolním, kterak mně a otci mému neprawost činíš, a jej u wězení máš, a nikdy se jemu neohradiw, an na tě ižádné péče neměl. Jehožť wždy wěřím, pane, že se toho neráčíš dopustiti, a mú službu zachowáš; nebť sme toho proti tobě nikdy neprowinili. A tohoť prosím odpowědi. Oldřich z Hradce.

22.

Jiří z Poděbrad odpowídá na předešlé psaní.
B. m. 1448, 23 Sept. (Kopie.)

Službu swú wzkazuji, urozený pane a bratře! Jakož mi opět píšeš o propuštění otce swého, dotýkaje, kterakbych já tobě psal, žebych jej chtěl postawiti na sněmu před pány, a o někteté wěci k němu mluwiti: když lépe ohledáš mój list, kterýžť sem prwé psal o tom, jehož sem sobě přiepis ostawil, shledáš, žeť w něm těch slow nenie, bych já jej chtěl stawěti před pány, nebo co k němu mluwiti. Než psalť sem dosti přátelsky, by tomu rozuměti chtěl, proti tomu, kterak jest otec twuoj netoliko proti mně, ale tak mnoho i jiným pánóm a přátelóm jednoty našie učinil, jakožto nepřietel úhlawní, jednaje s Pražany wšeckno zlé proti hrdlóm našim, netoliko řečí ale i skutkem, jakož se jest to očitě okázalo. Dotýčeš také w témž listu, žebych se proti otci twému neohradil, a žeby na mě péče neměl. Zjewnáť jest wěc, že já i jiní páni a přátelé s jinými dobrými lidmi, wystřiehli sme se proti Pražanóm i jich pomocníkóm řádně, a pan Menhart byl jest we wšech wěcech proti nám jich pomocník, a nalezen jest mezi našimi nepřátely, s příčinami již psanými. K němuž se dobrá wuole okázala i ještě se okazuje, wiec nežbych já s jinými pány a přátely byl powinen, ježtoť by tobě to mělo wděk býti, ač jsi na otce swého laskaw. A móžeš rozuměti po prwniem mém psaní, že to netoliko mne, ale tak mnoho jiných pánów a přátel jednoty našie dotýče se, kteřížto sú hrdla swá tak dobře wážili, jakožto já, jimžto se zdálo pro příčiny hodné, jakožť sem prwé psal, aby dochowán byl do sněmu obecnieho w Praze budúcieho. Protož zdáliť se, žebych já s jinými pány a přátely w tom tobě winen byl, budiž na sněmu obecniem w Praze, kterýž o sw. Šimoniši a Judě býti má, před pány i jinými dobrými lidmi. Tu budemli my w wině shledáni proti tobě, proč bychom neoprawili? před nimižto wiecebychom se styděli nežli jinde. Pakliť winni nebudem, ale naučen budeš, což nám křiwdy činíš, aby toho potom jiným nečinil. Také dotýčeš, že o mně rozpisowati chceš kniežatóm i pánóm: čímž wiece o tom budeš rozpisowati neb mluwiti, i wětší křiwdu mně a pánóm i přátelóm jednoty našie činiti budeš, přes toto naše rowné podáwanie, i také se wiece sty-

děti musíš; a já se pány a přátely buduť bohdá práwě odmlúwati. Dán w pondělí po S. Matúši, annorum ꝯc. XLVIII⁰. Jiřík z Kunstatu, odjinud z Poděbrad.

23.

List smluwní a záškodní od Oldřicha ze Hradce Bedřichowi ze Strážnice daný, pro spojení se jejich proti jednotě Poděbradské.

B. m. 1448, 28 *Oct. (Kopie.)*

Já Oldřich z Hradce wyznáwám tiemto listem obecně před každým, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že znamenaw i skutečně shledaw lsti a úklady nepřátel swých, kterak pána a otce mého, winy k němu nemajíce, w mierné a pokojné zemi jali sú, a jeho k swé wuoli držie, mé chudé lidi hubie i o ně ukládají: protož já chtě sě těch lstí a úkladów o sobě s boží i dobrých lidí a přátel pomocí wystřieci a uwarowati, učinil sem smlúwu s slowútným knězem Bedřichem z Strážnice, seděním na Kolíně, takowúto: že kteréž lidi knez Bedřich přijme k sobě tu na Kolín nynie w této mieře mně ku pomoci, jiezdné neb pěšie, já swrchupsaný Oldřich slibuji knězi Bedřichowi tiemto listem na ně službu wydáwati, jakož on s nimi umluwí, i za škody jemu státi, kteréžby ti, ježto k mé potřebě přijme, wzali. Také já swrchupsaný Oldřich swrchupsaného kněze Bedřicha, ačby kto naň sáhl, mám i slibuji neopúštěti, ale mám i slibuji jemu raden a pomocen býti; a jestližebych přímeřie neb smlúwu s swými nepřátely učiniti chtěl, nemám kněze Bedřicha opustiti a po sobě zuostawiti, lečby i on přiemeřie a smlúwu jakožto i já jměl; a jestližeby pro mě obležen byl, tehdy mám i slibuji jemu raden a pomocen býti čeledí swú i wšelikterým obyčejem. A jestližeby pán buoh neuchowal, žeby pro mne zámek ztratil, tehdy mám i slibuji jemu dopomoci, aby jemu nadepsanému knězi Bedřichowi, což na tom zapsáno má, dáno bylo, a nebo k tomu zámku zase jemu dopomoženo bylo. A tato smlúwa mezi námi trwati má až do pána budúcieho w této zemi; a když pán w této zemi bude, chci před ním o kněze Bedřichowo poctiwé a dobré wěrně státi. A ktožby tento list měl s kněze Bedřichowú wolí, ten jmá i mieti bude plnú moc a práwo tiemto listem mě upomínati za službu i za škody, jakožto on sám. A to wšecko, což sě tuto swrchu píše, slibuji pod swú ctí a wěrú wěrně a prawě zdržeti a zachowati jako dobrý člowěk. A toho na potwrzenie i swědomie swú wlastní pečet dobrowolně s mým wědomím k tomuto listu dal sem přiwěsiti. A pro lepší jistotu prosil sem urozeného p. Děpolta z Risenberka a z Dolan, a slowútných panoší Mikuláše z Plasné, Jana z Kocowa, Albrechta z Wydřie, a Wratislawa z Mitrowic, že sú swé pečeti k mé prosbě na swědomie swrchupsaných wěcí přiwěsili k tomuto listu. Jenž jest psán léta od na-

rozenie syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého osmého, w pondělí den swatých Šimona a Judy, apoštolów božích.

24.

Oldřich ze Hradce Oldřichowi z Rosenberka wýstrahu dáwá, že páni jednoty Poděbradské do pole proti nim se chystají.

Na Hradci, 1448, 18 *Nov. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A wědětiť TM[u] dáwám, žeť mám jisté poselstwie od Janka z Hrádku, žeby konečně chtěli nám do kraje nepřietelé naši wpadnúti, a nebo Mitrowice obehnati. I prosímť TM[u], pane a přieteli milý! aby ráčil přikázati úředníkóm swým, ať káží lidem hotowu býti, abychom sobě hanby a škody w kraji učiniti nedopustili. Pakliby Mitrowice obehnati chtěli, wěřím TM[u], že mi ráčíš raden a pomocen býti, jakožto přietel zwláště muoj dobrý. Odpowědi od TM[u] žádám. Dat. Hradecz, fer. II[da] ante Elisabeth, anno ɔc. XLVIII°.

Oldřich z Hradce.

25.

Oldřicha ze Hradce manifest proti jednotě Poděbradské, Oldřichowi z Rosenberka poslaný.

Na Hradci, 1448, 22 *Nov. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A žalujiť na pana Jiříka z Poděbrad, kterak mi jest newěrně a úkladně jal otce mého, nemaje winy žádné k němu, a jej wždy w swém wězení drží, a nikdy se jemu neohradiw, an péče žádné naň neměl jest. Také slyším, žeby lidem dobrým na mě oznamowal, žebych já počal wálku s Karlštýna. Milý pane a přieteli, rač tomu newěřiti; nebť nenie toho, křiwduť mluwí. Nebť sem já mnoho dobrým lidem oswědčowal to, že s Karlštýna žádnému překážeti ani škoditi dopustiti nemienim, ani s jiných zámkuow mých. A w tom pan Zdeněk, neměw na tom dosti, že jest upadl w úřad otci mému swéwolně bez winy a bez práwa, nikdy se jemu neohradiw, an péče žádné naň neměl, potom také učinil jest ten počátek, že mi jest odpowěděl i s služebníky swými, a bral mi i mým služebníkóm. A potom hned pan Jiřík s městy Pražskými a s Zdeňkem Kostkú také mi jest odpowěděl. A tak chěliby mě swéwolně bez winy utisknúti proti řádu, obyčeji a práwu země této. Protož pane a přieteli milý! wěřímť já tobě, žeť takowého neřádného bezprawie a útisku, kterýž se nám stal i podnes děje, líto bude. A prosím tebe, úplně w tom doufaje, že mně proti takowým sobě wolným nepokojníkóm, ježto nám swéwolně nepokoj a

záhubu w mierné zemí dělají, raden a pomocen budeš. Takéť teď posielám přepisy listów, kterakť sem panu Jiříkowi psal, a kterakť mi on odpisuje. Dat. Novaedomus, fer. VI[a] in die Coeciliae virginis, anno XLVIII[0].

Oldřich z Hradce.

26.

Téhož dowěrné psaní k Oldřichowi z Rosenberka, spolu s předešlým manifestem poslané.

Na Hradci, 1448, 22 *Nov. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A rač wěděti, žeť se děkuje pánu bohu dobře mám, a žeť mi se dobře wede. A mámť na Kolíně wiece než na puol páta sta koní. Také jakož mě jest Wratislaw služebník mój od TM[ti] některých wěcí zprawil ꝛc., z tohoť welice děkuji, jako pánu a přieteli swému milému. Také o knězi Bedřichowi a panu Bergowi i o Pieškowi rač wěděti, žeť o to hned poselstwie učinim. Ale pana Děpolta na každú chwíli čekám; nebť sem poň prwé poslal byl. A kdyžť s ním rozmluwím, toť bez meškánie TM[ti] tajno nebude. A takéť sem Stajčowi služebníku twému wšecko propustiti a nawrátiti kázal. Datum Novaedomus, fer. VI[a] in die Coeciliae, anno ꝛc. XLVIII.

Oldřich z Hradce.

27.

Oldřich ze Hradce Bedřichowi ze Strážnice, pánu na Kolíně, slibuje zjednati koně potřebné, a dotazuje se na staw otce swého w zajetí na Poděbradech zdržowaného.

Na Hradci, 1448, 8 *Dec. (Kopie.)*

Urozenému knězi Bedřichowi ze Strážnice, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený přieteli milý! A jakož si mi psal o koniech, aťbych kúpil ꝛc. Wěděti dáwám, žeť sem p. Děpoltowi poručil, aby u Wiedni kúpil což muož najdrahnějšieho, peněz při tom nelituje. Pak kdyžť dáli buoh budú ke mně přiwedeni, k sobě bez meškánie je poslané jmieti budeš. A také prosím tebe milý přieteli, daj mi wěděti čímž najspieše muožeš, kterakť jest o panu otci mém, kterak se má, a nebo rytieřsky a pansky-li jeho chowají, jestli který komorník při něm, a blázen mužík, také mi wěděti daj. Prosímť dále, daj to wěděti, kterak se máš i s těmi dobrými lidmi, kteříž při tobě jsú; a jestliť co potřebie, daj mi wěděti. Datum Hradecz, dominico die Conceptionis beatae Mariae virginis.

Oldřich z Hradce.

28.

Oldřich ze Hradce Oldřicha z Rosenberka wystříhá i o pomoc proti nepřátelům žádá.

Na Hradci, 1448, 10 *Dec. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A wědětiť TM^{u} dáwám, žeť mi jest wečeros jisté poselstwie přišlo, tak že wšichni nepřietelé naši, kteříž nynie u Kolína polem leželi, u Benešowa hromaždně sú sjeli sě, a konečně do kraje nám wtrhnúti mienie, a nebo k Mitrowicóm. Protož pane a přieteli milý, prosím TM^{u} w tom úplně doufaje, aby přikázati ráčil lidem swým hotowu býti a do Soběslawě se strhnúti, anebo kdežby sě TM^{u} jinde zdálo; a moji lidé tudiež také k nim přispěti mají. A tak abychom s pomocí boží w kraji hanby a škody sobě učiniti nedopúštěli a jim odolati mohli, a také i Mitrowic obránili. A tohoť wěřím TM^{u} jako pánu a přieteli swému milému, že mne wždy opustiti neráčíš; nebť mi již toho pilné potřebie jest. Dat. Novaedomus, fer. III^{a} ante Luciae, anno domini ͻc. XLVIII^{0}. Oldřich z Hradce.

29.

Bedřich ze Strážnice oznamuje Oldřichowi ze Hradce o příměří, kteréž s jednotau Poděbradskau do nowého léta učiniti musel.

Na Kolíně, 1448, 19 *Dec. (Kopie.)*

(P. Oldřichowi ze Hradce.)

Službu swú wzkazuji TM^{u}, urozený pane mně přiezniwý! Dáwám TM^{u} na wědomie, žeť sem učinil příměřie se panem Jiříkem do Nowého léta, s tú přímienkú, že TM^{u} mám obeslati, ráčíšli w tom příměří dotud státi; a to jemu mám dáti wěděti bez meškánie. A za Twú M^{t} já jemu slibuji, ač budeš ráčiti w tom státi. I ráčíšli to učiniti, rač mi bez meškánie dnem i nocí to dáti wěděti, a swým wšem přikázati na Mitrowice i na Karlštýn obeslati, ať již jiezd do té chwíle ponechají. A pro kterú příčinu to stalo sě, toho w krátké chwíli zprawen TM^{t} bude. A jáť sem již na Karlštýn obeslal, aby do obeslánie od TM^{u} již nikam nedali jezditi swým. A to příměřie má sě počieti zajtra po západu slunečném. Dále Twú M^{t} ukazatel listu tohoto ustně zprawí. Dat. Coloniae, fer. V^{ta} ante beati Thomae Apostoli. Kněz Bedřich ze Strážnice.

30.

Oldřich ze Hradce Oldřichowi z Rosenberka o příměří od Bedřicha učiněním zprávu dáwá i k němu přistaupiti se uwoluje.

Na Hradci, 1448, 20 *Dec. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Rač wěděti, žeť mi jest

wečeros kněz Bedřich list poslal, jehožto přiepis teď posielám. Tomu TM' porozuměje, rač wěděti, žeť sě mi jest tak zdálo, i těm dobrým lidem, s kterými sem sě tázal, abych i já k tomu přímeří swolil. A to proto, nebť mě jest posel od něho wyslaný ústně zprawil, že pro lepšie to jest učinil; neb w tom i sjezdu se nimi žádá. Protož pane a přieteli milý! jestližeť sě spolu sjedem, a načemkoli zůstaneme, Twé M[u] nemeškaje wěděti dám. Dat. Hradecz, fer. VI[ta] in vigilia Thomae Apostoli, annorum ɔc. XLVIII°. Oldřich z Hradce.

31.

Oldřich z Rosenberka Oldřichowi ze Hradce nelibě nese, že ku prodlaužení přímeří swoliti nechce.

Na Krumlowě, 1449, 9 *Jan.* *(Konc.)*

Panu Oldřichowi z Hradce.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož sem nynie Jarohněwa služebníka swého k tobě poslal, že se mám se panem Jiříkem sjeti w Soběslawi, aby další přímeří udělal, jakož sme ustně o to spolu i se panem Děpoltem rozmluwili: i rozumiem tomu, že se toho nezdá učiniti. Toť mi se nelíbí, wedle toho namluwení, jakož sme spolu učinili: a již jinák toho nepromění, než že k tomu sjezdu pojedu, tak jakož sem řekl. I prosímť tebe, aby zajtra na wečer někoho swého do Třeboni ke mně poslal, abych wěděl, kterak ty wěci chcete před se bráti, a také o potřebné wěci s tiem kohož pošlete, rozmluwil; abych také wěděl, kterak ty wěci dále mám před se wzieti. Dat. Krumlow, fer. V[ta] post Epiphaniam domini, annorum ɔc. XLVIIII°. Oldřich z Rosenberka.

32.

Oldřich z Rosenberka Jana (Teleckého) ze Hradce žádá, aby k zápisu hlawnímu jednoty Strakonické (wiz díl II, str. 214) pečet swau také poslal, a wzkazuje aumysl jednotníkůw swých, wytrhnauti do pole.

Na Krumlowě, 1449, 14 *Feb.* *(Konc.)*

Janowi z Hradce.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Wiem že tebe tajno nenie ode pana Oldřicha, na čem sme nynie w Strakonicích zuostali i se zapsali, abychom sebe nedali po jednom tisknúti; jakož tobě teď toho spisu přiepis posielám, (jakož sme tě pane také w ten spis wepsali), a přiepis listu podáwanie ode pana Oldřicha i odewšech přátel a zápisníkůw jeho, rowné přijieti i od sebe zase učiniti. Protož milý pane, pošliž swú pečet k tomu po kom se tobě zdá, aťby k hlawniemu listu byla přiwěšena. Také wěděti dáwám, jestli žeby pan Jiřík nechtěl w Plzni na sněmu býti a od sebe rowného učiniti panu Oldřichowi i přijieti

zase ode pana Oldřicha i odewšech jeho přátel, že sme na tom konečně zuostali, abychom druhú středu w puostě na poli byli bez odtažków konečně na ten den; doufajíc bohu, jestli žeby wzdy chtěl swú wóli s námi se wšemi mieti, že toho ze spolka brániti budem, jako ti, nechtiece rádi obecnému zlému, než radše dobrému, králowstwie Českého k upokojenie. A zwědělliby co takowého nowého, piš mi. A toho žádám odpowědi twé po tomto poslu. Dat. Krumlow, fer. VI[ta] die S. Valentini, anno ɔc. XLIX°. Oldřich z Rosenberka.

33.

Jan ze Hradce, odpowídaje na předešlé psaní, pečeti swé k zápisu odpírá, pomoc ale k wálce slibuje.

Na Hradci, 1449, 24 *Feb. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazují, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi píšeš, abych také swú pečet poslal k tomu ustanowení, kteréž ste w Strakonicích mezi sebú učinili: i nezdáť mi sě to učiniti. A také ty dobře wieš muoj běh s tebú. A takéť sem panu Oldřichowi strýci swému úmysl swuoj powěděl, když k čemu bude, nebuduliť prwní, také poslední nebudu. Dat. in Hradecz, fer. II[da] post cathedram S. Petri, anno ɔc. XLIX°. Jan z Hradce.

34.

Oldřich ze Hradce a Bedřich ze Strážnice omlauwají u Oldřicha z Rosenberka jednotníka sweho p. Koldy, že sahaje na nepřátely swé, pokoje proto mezi stranami neruší.

W Horaždějowicích, 1449, 16 *Feb. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli dobrému.

Službu naši napřed wzkazujem, urozený pane a přieteli milý! Jakož TM' nás obsielá, i list Jetřichów a Sobieslawów z Miletínka posielá, w němž dosti obšírně píší, kterakby služebníky obojie strany, kteříž w jich kraji jsú, drželi k tomu, aby pokoj měli, a kterakby pan Kolda w tom do jich kraje sáhl, a tak dále, jakož sě w jich listu píše: račiž TM' wěděti, že sú toho w jistotě sě neuptali, cožť píší. Neb z toho kraje služebníci páně Jiříkowi, nechtiece pokoji, jehož oni dotýčí, nám odpowěděli, ze jména tito: Zdeňátko z Kopidlna, Petr z Kopidlna a z Lewína, Bořek Ušák, Kdúlinec, Wyšeňowský i jiní, kteřížto na mé škodě i na kněze Bedřichowě býwali, jenž jest pomocník mój, nechtě se té zradě diwati, kteráž sě stala; a někteří z nich w tom jsú i zjímáni. A pan Kolda, náš pomocník, na takowéť w jich kraji sahá, jenž té swéwole bezprawné a zrady panu Jiříkowi pomáhají, nám odpowěděwše. A za to w celosti máme, žeť jiným nepřekážie;

nebť bychom my toho nerádi widěli, a chceme jej o to obeslati. I prosímeť TM^{u}, rač také je obeslati, aťby oni pana Koldy, našeho pomocníka a jednotníka neutiskali. Nebť on nám na ně žaluje, že oni jej tisknú, chtiece jej tudy od našie jednoty a pomoci odchýliti. A budeliť to od nich zpósobeno tak jakžť píší, a že z jich kraje by nebylo pomáháno panu Jiříkowi, i toť také bude jednáno, aby pan Kolda toho kraje w pokoji nechal. Pakliť budú pomáhati kto z jich kraje panu Jiříkowi těch wěcí, kteréž zrádně a bezectně začal a činí: TM' ráčí rozuměti, žeťby oni podlé sprawedlnosti a swých jednot nikoli neměli za zlé mieti, ani sě tomu protiwiti, že by od našich pomocníków a od nás toho bráněno muselo býti a odpieráno. A wěřímeť TM^{u}, že je o to ráčíš s pilností obeslati, poněwadž s námi pan Kolda w jednotě jest, a swój list přiznawací pod swú pečetí má poslati podlé utwrzenie jednoty našie. Neb z některých wěcí, ježto nás zprawují, my jinému nerozumiemy, jediné že oni tuto toliko sobě proti němu omluwu a příčinu berú, skrze nižto by jej odtiskli od nás. Datum in Horaždiowicz, dominica post S. Valentini, anno ꝯc. XLVIIII. Oldřich z Hradce,

a kněz Bedřich z Strážnice.

35.

Oldřich ze Hradce wybízí Oldřicha z Rosenberka, aby již do pole wytrženo bylo.

Na Hradci, 1449, 27 *Feb*. *(Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A tak jakož sme na tom ze spolka zuostali, aby na pole wytrženo bylo, rač wěděti, žeť já i s přátely swými pilně se k tomu strojím. Protož račiž mi TM' dáti wěděti, na kterém miestě sjeti bychom se měli. Nebť pane wzdy wěřím, že to před se konáno bude, tak jakož sme sobě řekli; nebť nás tak přietelé naši wystřiehajíc obsielají, že čímž najdéle dlíme, naše to wše horšie jest. Takéť teď posielám listy, kterak přietelé naši nás wystřiehají; i také přiepisy listów z Morawy p. Jiříkowi psaných, z nichž porozumieš, kterak zwláště w jednom i TM^{u} dotýčíc winu dáwají. Dat. Hradecz, fer. V^{ta} post Matthiae apostoli, anno ꝯc. XLIX°. Oldřich z Hradce.

36.

Oldřich ze Hradce opět prosí Oldřicha z Rosenberka, aby Koldy z Náchoda proti jednotě Poděbradské brániti pomáhal.

Na Hradci, 1449, 28 *Febr*. *(Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A teďť posielám list kněži Bedřichowi z Kolína psaný, i také přiepis listu Mrzákowa na Kolín psaného;

jimžto oběma TM' porozuměje, rač bez meškánie se k tomu přičiniti a Mrzákowi o to psáti, ať nedopúštie spolupomocníka našeho utiskati a křiwdu jemu činiti; a také jestliže TM' má jaké rčenie Mrzákowo, račiž jej z toho napomenúti, tak jakož z psanie jeho porozumieš. Také prosím, rač mi tyto listy zase poslati. Takéť byl Mrzák w ponděli nynie minulý se panem Jiříkem u Hory na sněmu. Dat. Hradecz, fer. VI ante dominicam Invocavit, anno ɔc. XLIX°. Oldřich z Hradce.

37.

Jan Kolda z Žampachu a z Náchoda prosí Oldřicha ze Hradce a jednotníků jeho o pomoc proti jednotě Poděbradské.

Na Náchodě, 1449, 10 Mart. (Orig.)

Urozenému pánu Oldřichowi z Hradce, přieteli mému zwláště milému.

Službu swú wzkazuji TM", urozený pane a přieteli mně zwláště milý! Jakož mi píšeš, kterakťbych psal knězi Bedřichowi, a žádaje, abyšte mne neopúštěli: netoliko knězi Bedřichowi, pane, ale i toběť sem psal, lečťby tebe list mój nedošel. Dále pane píšeš, že mne opustiti nechcete, a že ste o to i Mrzáka obeslali, aby mne od wás netiskl: i wěziž pane, list ten, kterýžs Mrzákowi poslal, a mně přiepis listu toho, a cožť Mrzák na to odpisuje, tenť sem otewřel, a TM" wěřím, že mi w tom za zlé mieti nebudeš; nebť sem to pro to učinil, aťbych se wěděl čím richtowati, nebť by mi, pane, bylo poselstwie wašeho dlúho čekati, a to proto, žeť již Mrzák na poli leží a táhne na mě. A cožť tu, pane, Mrzák o mně wypisuje, křiwěť a klamawě píše. Nebť píše, bychť já jim kraj hubil swéwolně; tohoť pane nenie, nebť já na kraj nesahám, než toliko na p. Jiříka a na služebníky jeho, kteřížť jsú nepřietelé waši i moji tudiež odpowědní. Protož pane Mrzákowi toho newěř, nebť pane Mrzák jde swú zpurností, a chce sobě slowa dobyti a mě swéwolně od wás utisknúti, jakožto z jeho psanie pane muožeš rozuměti; a jáť bez wás nic učiniti nechci. Protož pane to wěda, žeť sem já pro wás zašel, a moha u pokoji býti, wěřímť, že tomu Mrzákowi w tom oblehčowati nebudete; než máte-li se k čemu přičiniti, neopúštějtež mne bez meškánie lidmi. Neb wězte, žeť oni wám psanie pěkného dosti dadie, a na mněť se smýkati budú. Také pane rač wěděti, že sem se s Šoffem spolu zapsal, žeť nám pomáhati má, a hradu Walšteinu tohoť mi jest stúpil. Protož pane to wěda, žeť já myslím prawě a wěrně o pomoc twú, pomysliž na to, aby mne také neopúštěl; neb sobě pane daleko přisedíme, a protoť já neučiním, než jako dobrý člowěk. Neb i toto také pane rač wěděti, žeť kraj Chrudimský na poli leží, Kostka s jinými, p. Jiříkowi ku pomoci. A měltť sem od nich poselstwie osobnie i listnie skrze služebníky páně Žampachowy, abych s těmi kraji příměřie měl: a já sem jim chtěl ku příměří swoliti tiem obyčejem, aby p. Jiříkowi ku pomoci nebyli. I nerozumiemť, by to učiniti chtěli, než swé-

wolněť mě chtie od wás odtisknúti. A jáť wěře pánu bohu a wám, jich swéwolnosti se brániti budu. A wy již wědúce to, že oni chtie p. Jiříkowi jeho tance pomáhati, račtež jim některak jinak psáti; neb já jim již odpowiem; nebť mi neležie již než toliko snad tři míle od zámkuow. Dat. Nachod, fer. II post Reminiscere.

Jan z Žampachu,
seděním na Náchodě.

38.

Oldřich z Rosenberka Oldřicha ze Hradce zwe k sobě do Třeboně, dříwe než do pole wytrhnau.

Na Krumlowě, 1449, 16 *Mart. (Konc.)*

Panu Oldřichowi z Hradce.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi nynie s knězem Bedřichem píšete, a páně Koldowy listy ste poslali, tomuť sem srozuměl. Wěděti wám dáwám, že sem i hned tam obeslal, jakož ste mi nedáwno o to psali; a teď jej i hned opět chci obeslati. Také jakož dobří lidé o sjezd do Plzně, neb do Pelhřimowa a do Hradce pracují: ještě na to žádné konečné odpowědi nemám. Protož milý přieteli, prosímť tebe, aby tento čtwrtek na wečer se panem Janem a s knězem Bedřichem do Třeboně přijeli; nebť panu Janowi a knězi Bedřichowi o též také píši; a ten den tu bohdá také budu; poněwadž nás rowné potkati nemóž, abychme již ty wěci předsewzali wedle potřebnosti a tak jakož sme w Strakonicích zuostali. A jestližeby mi w tom jaké poselstwí přišlo, dámť nemeškaje wěděti: a jestližeby tobě jaké poselstwí přišlo, daj mi také wěděti. A wždyť wěřím, aby toho času nezameškal pro nižádnú wěc. Dat. Krumlow, dominico Oculi, annorum ɔc. XLVIIII⁰.

Oldřich z Rosenberka.

39.

Oldřich ze Hradce a Bedřich ze Strážnice opět Oldřicha z Rosenberka o pomoc panu Koldowi žádají.

Na Hradci, 1449, 21 *Mart. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli našemu milému.

Službu swú wzkazujem, urozený pane a přieteli milý! Jakož smy s TM[ti] mluwili, prawiece, že Mrzák ležie u Černikowic u páně Koldowy twrze: rač wěděti, že Martinek Smiřického přijel k nám do Hradce, a prawil nám w jistotě, žeť u té nadepsané twrze ležie a dobýwají. Protož to wědúc, prosíme, rač je poslem spěšným obeslati, ať toho dobýwánie nechají. Pakliby toho neučinili, ale wěřímeť, že se TM[t] k tomu přičiní, abychom wedle smluw našich učinili bez prodlenie. Neb jestližeby Twá M[t] tiem dlil, pan Kolda by skrz to w škody přišel, a tudy i od-

tištěn od nás by byl. A potom by se i jiní dobří lidé a přátelé rozpáčili nad námi, widúce naše již odtahowánie. Dat. Hradecz, fer. VI^ta post Salus populi, annorum domini ꝯc. XL nono.

Oldřich z Hradce,
kněz Bedřich z Strážnice.

40.

Titíž témuž o příměří, kteréž Kolda již učiniti musel, a o tažení Poděbradských proti Kunšowi z Dubé i z Kostelce zpráwu dáwají.

Na Hradci, 1449, 22 *Mart. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli našemu milému.

Službu swú wzkazujem, urozený pane a přieteli milý! Přišlo nám dnes poselstwie ústnie od pana Koldy skrze Holuba služebníka jeho, že pan Kolda utištěn jsa od nepřátel, musel w příměřie s nimi wstúpiti; a že již Kostka s Pardusem a s jinými táhnú konečně na pana Kunše Rozkoši. I milý pane! již wěda to w jistotě TM^t, rač se přičiniti k tomu, aťby pomocníci a přátelé naši po jednom tak utiskáni nebyli, aťby se oni i jiní dobří lidé nad námi nerozpáčili, wědúce naše k tomu zanetbánie. Dat. Hradecz, sabbato ante dominicam Laetare, annorum domini ꝯc. XLIX°.

Oldřich z Hradce,
kněz Bedřich z Strážnice.

41.

Oldřich ze Hradce (po příměří mezi oběma jednotami 10 Apr. stwrzeném) žádá Oldřicha z Rosenberka o přípisy smluw weřejných w zemi (jež wiz w dílu I, str. 245 a 294).

Na Hradci, 1449, 17 *April. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož sem s tebú mluwil, prose, i ještěť prosím, aby mi ráčil poslati přiepis listu mierného, přiepis smlúwy Pelhřimowské, i také máli TM^t přiepis smlúwy w Praze na obecném sněmu za legata najposléz učiněné; pakliby té smlúwy wypsány neměl, ale rač mi to wypsáno dáti, kterak se pamatuješ, na čem ste zuostali byli; i ty rač mi wypsány dáti, jakožť sem prwé psal, kterýchbych já prositi měl, ježtoby rukojmě za mě býti měli w listu příměrném, a já jistcem w tom listu býtilibych měl sám, či jiní wedle mne z strany našie. Také wěřímť, že se k tomu přičiniti ráčíš, abychme pány k tomu sněmu obsielali, kteřížby k těm běhóm nám raditi uměli; a ty mi rač také dáti wypsány, aťbych i já je obsielal; ufaje, že to wšecko wypsáno mi dáti ráčíš při tomto poslu. Dat. Hradecz, fer. V^a infra festa paschae, annorum domini ꝯc. XLIX°.

Oldřich z Hradce.

42.

Odpowěd na předešlé psaní.
Na Krumlowě, 1449, 19 Apr. (Konc.)

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi píšeš o ty přiepisy listu příměřného, také smlúwy Pelhřimowské, a také ten spis, jakož si mi byl pójčil, toť wšecko po tomto poslu posielám. Dále jakož dotýčeš, kterak jest zuostáno na posledním sněmu w Praze, tohoť spisu nemám, neb se nepamatuji, byť se tu jaký spis stal, kromě cožť jest Králowě raddě i legatowi za odpowěd dáno. (Tohoť mi se nezdá, byť tobě toho potřebí bylo, neb je toho mnoho písma; pakliby se tobě zdálo, že by tobě toho potřebí bylo, daj mi wěděti, chciť je rád kázati přepsati i poslati. [1]) Než ustně umluweno a přestáno jest, aby někteří duchowní, já i jiní páni, zemené i města jeli k KM[u], kdyžby nám toho rok položil, a kdyžby kardinal ten rok nám oznámil, a listem swým wěděti dal; abychme tu na tom roce o krále Ladislawa mluwili, aby nám wydán byl wedle Pelhřimowské smlúwy. A té smlúwě jest plná moc dána od toho sněmu do roka, jakožby ta smlúwa ten den byla udělána. A také tu měl kardinal na panské požádaní odpowěd dáti, jakož to i učinil. A když mi kardinal ten rok, kterýž sme s KM[u] měli držeti, oznámil a wěděti dal, obeslal sem i hned pány, kteříž k tomu sněmu jeti měli; a když sem sám na cestu wyjeti měl, přijel ke mně pan Jan z Rabí i někteří jiní; a když sme již u Wiedni byli, přišlo nám poselstwí, že Praha ztracena. Dále jakož dotýčeš o listu na příměří, a mášli sám w tom listu jistec býti, a kohožby měl rukojmí k sobě přistawiti: Játʼ jinému nerozumiem, než že sám jistec musíš býti, a rukojmi wzie(?) kteréž budeš moci mieti, ježtoby za to dosti měli, jakožť sem i ustně s tebú o to mluwil. A jakož dotýčeš o obeslání pánuow k sněmu, kteréžkoli wieš, ježto při wpadení do Prahy nebyli, ty obešli, buďte páni, rytieři, zemané i města; a játʼ také chci rád obeslati. A když pan Děpolt k tobě přijede, pošliž jej nemeškaje sem, jakož sem ustně o to s tebú mluwil. Dat. Krumlow, sabbato post festum paschae, anno ↄc. XLVIIII°. Oldřich z Rosenberka.

43.

Oldřich ze Hradce k Oldřichowi z Rosenberka odpírá býti rukojmím za celau jednotu Strakonickau, a o zrušení pokoje skrze p. Zmrzlíka zpráwu dáwá.
Na Hradci, 1449, 22 April. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi TM[t] píše, žeťby se zdálo, abych sám já jistcem byl w listu, w kterémž na ubrmany zaručiti

---

[1]) Slowa w záworce postawená w konceptu zase wymazána.

máme: rač pane wěděti, žeťby mně samému těžko bylo, býti jistcem za wšecku stranu naši, nebťbych i rukojmí za to dobyti nemohl. Než zdáť mi se, poněwadž také i wás se dotýče tak dobře jako mne, aby TM' nebo p. Jindřich, některý z wás, i jiní s strany našie také jistci byli, a ze spolku s radú přátelskú rukojmí abychom žádali, jichžto snadnějie dobyti moci budem, aby s strany našie žádná ruoznice a roztrženie nebylo. Neb já s pomocí boží wšecko to, což smluweno jest, chci práwě zdržeti, jako dobrý člowěk. Protož pane wěřímť, že také ráčíš se k tomu přičiniti, a jistcem s jinými přately býti, a to ze spolku abychom se přičiniec, rukojmí žádati neobmeškáwali. Také rač wěděti, žeť mi jest Wáclaw Zmrzlík w úterý o poledni mým chudým lidem okolo Karlštýna pobral a welmi welikú škodu učinil; a TM' pane wiz, kterak jest Holický Zmrzlíka s prwními w tu smlúwu podlé strany oné přimienil. I račiž wěděti, žeť já chci je z základu cti a wiery napomínati; nebť mi se jest tak nestalo, jakož jest smluweno. Také jakož TM' píše o panu Děpoltowi: chciť pane to rád učiniti, kdyžť přijede ke mně, aťby se stalo wedle psanie twého. Dat. Hradecz, fer. III ante festum Georgii, anno ɔc. XLIX°.

Oldřich z Hradce.

44.

Oldřich ze Hradce Bedřichowi ze Strážnice o rozpauštění wojenské čeledi, o wedení pře proti jednotníkům Poděbradským ɔc.

Na Hradci, 1449, 2 *Maji. (Kopie.)*

Urozenému knězi Bedřichowi z Strážnice, kmotru mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený kmotře milý! A rádbych wěděl, by se dobře jměl, a byť se dobře a šťastně dálo. Jakož mi píšeš, že čeledi těžce odbýwáš, milý pane kmotře, mněť se též anebo tieže od těch kterýchž odbýwám děje; neb se mnú welmi těžce nakládají, widúce mě člowěka w tom nebýwalého. Také jakož píšeš o koniech mladých ɔc. Milý pane kmotře, jížť sem drahně koní rozdal, i ještě dáti jich mnoho mám, tak žeť nynie nemám co hodného poslati; než muožešli, zjednaj sobě prodlenie někaké, nebť očekáwám koní mladých, ježtoť mi přiwesti mají; a kdyžťkoli přiwedeni budú, nezmeškámť několika poslati. Teď také posielám pomocníky swé napsané; pak slyšímť žeby pan Kolda a Šuoff nemienili s námi státi w tom příměřie, jakož z listów tuto zawřených porozumieš. Protož milý pane kmotře, byloliťby tak, opatř to, abychom základu pro ně nepropadli, a wymaž je; pakliby chtěli w příměří státi, ale buďte napsaní. Wěděliby také koho, ježtoby s námi státi mienil w příměří, daj je wepsati, a pošli je na Poděbrady tuto neděli příští najprw. Teď také posielám swú při napsanú, kterúžto ještě mám oprawiti; pak zdáliť se tobě co oprawiti, prosímť, opraw a pošli mi zasě bez meškánie. Také zdáliť se swú při sepsanú mi poslati, abych swú při na ten den již

položil na Wlašími; paklitby se zdálo s páně Koldowú při swú při zwlášť poslati, jakžť se koli zdá najužitečněji, tak učiň. Dat. Hradecz, fer. VI[ta] die beati Sigismundi, anno XLIX°. Oldřich z Hradce.

45.

Oldřich z Rosenberka žádá Oldřicha ze Hradce, aby přiwedl s sebau na Krumlow pana Koldu, Waňka z Pecky a Šofa (Šafgoče.)

Na Krumlowě, 1449, 28 *Mai. (Konc.)*

(P. Oldřichowi z Hradce.)

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý. Jakož mi nynie píšeš že je k tobě přijel pan Kolda, pan Waněk z Pecky a Šoff, a že k tobě mluwí, žeby rádi ke mně na některý mój bližší zámek přijeli, pakliby blíže býti nemohlo, ale žeby chtěli sem na Krumlow přijeti: milý pane, poněwadž sú již k tobě tu přijeli, prosímť tebe, powěziž jim ode mne službu a pros jich, jakožto přátel mých dobrých, a sám tebe také prosím, abyste spolu sem ke mně přijeli; a jáť wás welmi rád uzřím, jakožto přátely swé milé. A tu bohdá o potřebné wěci spolu rozmluwíme. Wěřímť tobě pane, že to učiníš. Dat. Krumlow, fer. IV post Urbani, anno ɔc. XLVIIII. Oldřich z Rosenberka.

46.

Oldřich ze Hradce Oldřichowi z Rosenberka: že odporná strana opět k wojně se chystají ɔc.

Na Hradci, 1449, 27 *Sept. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Rač wěděti, že posel ten, po kterémžs listy z Telče na Lipnici poslal, přišel jest práwě, že pan Trčka je ihned dále poslal; ale odpowědi žádné jiné nepřinesl. Kněz Bedřich nynie mi po Húskowi také wzkázal, žeby onna strana wolali na wojnu, a žeby srozumiewali tomu, že nikam oni jinam nemienie, než na pana Blankšteina a na pana Waňka z Pecky, přátely naše. I wěda to, rač je obeslati, atby toho nebylo. Neb tomu rozuměti muožeš, žetby sě nehodilo mně přátel těch nynie w této mieře opustiti, i tobě pane tudiež. Wězni také Konopišťského zemené dnes sú mi sě stawěli, od nichžto sem zprawen, žeby onna strana služebníkóm a lidem swým přikazowali, že ktožby měl dwě kráwě jmicti, aby měl jednu, a stodol jim také stawěti nedadie ɔc. A z toho pane porozuměti muožeš, žeť k jinému neměřie než k nesnázi. I račiž na to sě dále zeptati, abychom uměli w tom se také opatřiti. A cožtbych jiného dále přezwěděl, toť nemeškaje dám wěděti. Také milý pane, prosímť zwláště rač poslati po Talafúsa do Budějowic, a s ním mluwiti, atby mi těm penězóm,

kteréž mu nynie plniti mám, rok další dal; a jakožť mi puol léta napřed již dal wěděti, ať to pozmine, a jáť úroky jeho meškati nebudu. Neb buoh wie, žeťbych nynie tomu učiniti nemohl. Protož wěřím, že to pro mé dobré učiniti ráčíš; nebť to wiem, když sè přičiníš k tomu, žeť tebe nikoli on w tom neoslyší. Dat. Hradecz, sabbato ante diem S. Wenceslai, anno ꝛc. XLIX°. Oldřich z Hradce.

47.

Týž témuž opět wýstrahy dáwá, a o zastání se proti Poděbradským žádá.
Na Hradci, 1449, 2 *Oct. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Teď posielám listy, kteréžť mi p. Kolda a p. Waněk z Pecky píší; z nichžto porozumieš pane, kterakť se tam w kraji děje. I knèz Bedřich také mi píše podlé nich, a ten najtúže. Protož pane a přieteli milý! prosímť, rač se k tomu přičiniti, aťby ti dobří naši přietelé od nás tištěni nebyli, aby také i jiní skrze to se nad námi nerozpáčili. Nébrž prosímť, rač s pilností Poděbradskému i hauptmanóm psáti, ať to staweno jest, aťby oni snad nad námi rozpakowánie neměli, řkúc, že zanetbáwáme toho stawiti a mohúc. Nebť sú mi i ústně po Jeronymowi wzkázali, že nepřičiníme-li se k tomu, swú wěc musiliby opatřiti jakžby uměli. I wěřímť milý pane, že k tomu se tak mieti budeš, abychom po jednom utiskáni nebyli. A kterak pak psáti hauptmanóm pane budeš i Poděbradskému, rač mi přiepis toho poslati, ať bych i já wedle toho hauptmanóm psáti uměl. Také rač wěděti, žeť ižádné ještě odpowědi nemám na to poselstwie, akož si byl pane z Telče poslal. Rač mi tyto listy zase poslati při tomto poslu. Dat. Hradecz, fer. V^ta^ post festum S. Michaelis, anno ꝛc. XLIX°.
Oldřich z Hradce.

48.

Týž k témuž winy od panůw Alše i Zdeňka ze Šternberka jemu dáwané se sebe swodí.
Na Hradci, 1449, 14 *Oct. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi nynie píšeš o panu Alšowi, i přiepisy z listów k němu psaných posieláš: najprw o těch dwú pěších na Berún zjímaných rač wěděti, žeť tak nenie, jakožť Berunští i Boček tudiež píší, byť oni po silniciech chodiec lúpili. Nebť jsú lidé robotní, a jsúť zjímáni z sečení sena jdúc; takť mè zprawují. Ještě pak o to hned pana Děpolta obešli, aťby mi w prawdě o tom dal wěděti; a toť hned pane zjewím; a tu bohdá shledáš, žeť křiwdu na ty lidi píší. Než tak pane rozuměti muožeš, žeť sè jim swéwolnosti chce se mnú a s lidmi mými; neb byť to tak býti mělo, jáťbych

z strany odporné nalezl mnoho mowitějších, ježtobych je zjímal, a umělťbych řeči, že jsú lúpežníci, jakož oni mým činie, ale tohoť já bohdá neučiním. I wěřímť pane, že ráčíš se k tomu přičiniti, ať jsú mi propuštěna ta dwa pěšie; nebť winy k nim nemají žádné. Také jakož Konopištský píše panu Alšowi, žebych mienil na lidi w Stoduolkách sáhnúti: owšem pane rač wěděti, žeť já z těch lidí poplatky bráti chci, a jich sě pro nic nespustím, jakožto lidí, jichžto po otci swém dobré paměti sprawedliwě w držení jsem. A najprwé sem jemu z těch lidí winu řádnú před wámi pány ubrmany dal, jakož teď ten kus wypsaný posielám. Otporu mi na to žádného nedal, než miesto odporu zasě pro ty lidi winil, jakož teď také napsaná ta wina jest, i odpor mój na to také tudiež jest. Tomu pane opět rozuměti muožeš, že wzdy se mnú a s lidmi mými swú wuoli jmieti chce, a moci chce mi se w ně uwázati; a jáť dáli buoh jemu sě nechci toho bezprawí díwati. Protož pane, wěřímť, že ráčíš sě k tomu tak přičiniti, aťby mi Zdeněk bezprawně na lidi mé nesahal mocí, a jich ať u pokoji nechá. Neb i najposléz týž Zdeněk z Jihlawy přijew, skopal mi rybník mój w Stodolkách, a wylowil, nemaje k tomu žádného práwa; a z toho sem jemu také winu před wámi položil napsanú, i na to mi odporu nedal. Z toho opět pane rozuměti muožeš, žeť sě jemu wzdy chce swéwolnosti se mnú. Také o wes Hoholice pane rač wěděti a přičiniti sě, ať Zdeněk na ty lidi nesahá swéwolně. Neb to pane wieš, žeť sem před wámi wšemi ubrmany okázal listy vidimus práwa služebníków swých na ty lidi. Protož pane a přieteli milý! wěřímť, že o to také psáti budeš, ať jsú ti lidé před stranú odpornú při pokoji. O úroku s lidí k hradu S. Wáclawa přislušejících, rač wěděti, že netoliko swatojiřský ale i swatohawelský bráti chci, podlé wašie wýpowědi. I o to wěřím, že sě ráčíš přičiniti, ať mi sě děje podlé úmluwy wámi udělané. Dat. Hradecz, fer. III[a] Calixti, annorum ꝛc. XLIX° Oldřich z Hradce.

49.

Děpolt z Risenberka Oldřichowi ze Hradce: winy we předešlém psaní dotčené také na odpornau stranu swodí.

Na Karlšteině, 1419, 1 *Nov. (Kopie.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Hradce.

Služba má TM[ti], urozený pane! Jakožť sem prwé psal, žeť nám příměřie nedrží, najprwé žeť sú nám rybníky w Stodolkách zkopali i ryby z nich pobrali, a potom teď nynie lidi z Hoholic zjímali, i držie je, nutiece je k dání úroku. A těch lidí služebníci twoji od Ciesařowy M[ti] slawné paměti w držení bez překazy až do té chwíle byli sú, a na to listy řádné mají. A také té polowice úroka, kterúžť sú páni wypowěděli, p. Zdeněk brání dáti, ani lidem k nám choditi chce dopustiti. A také Berunští jali sú nám dwa člowěky, a ty držie, ižádné k nim winy

nemajíce, w tomto přímĕří. A tohoť sem žalowal p. Holickému. I zdáliť se TM[a], rač wznesti na pana z Rosenberka, a na to mĕ odpowĕdí rač nemeškati. Dat. Karlštein, sabbato in festo omnium sanctorum ɔc. Dĕpolt z Risemberka.

50.

Oldřich ze Hradce Oldřichowi z Rosenberka, jakožto spolu rozsudímu, nowé winy strany odporné oznamuje.

Na Hradci, 1449, 3 Dec. (Orig. w archivu Orlickém.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Rač wĕdĕti, že nynie opr*(sic)* Janowi z Wrabie služebníku mému od šlužebníków Zmrzlíkowých na Orlík wzeti jsú tři koni a pancieř, a to již jest optáno tu pod Orlíkem, a ze jména Nĕmec to učinil s jinými. I milý pane, prosímť, rač se k tomu přičiniti, aťby to nawráceno bylo, a toho rač powážiti, práwĕliť se nám w tom přímĕří od strany odporné dĕje, wĕře jako súdci sprawedliwému, že základ ráčíš seznati, takto znamenitĕ propadený. Také rač wĕdĕti, že nĕkaký Matĕj Kowář s jinými pĕšími w Stráži na pánĕ Jindřichowĕ stranĕ staw majíc, odtud wycházejíc po silnicích lidi lúpie a tepú, a zasĕ do Stráže útočíštĕ mají. A wie pane TM[a], že i to jest w smlúwách znamenitĕ přimienĕno, aby takowí lúpežníci nebyli fedrowáni. I milý pane, rač mi dáti wĕdĕti, mohllibych já je tu w mĕstečku kázati zjímati, čili nic. Nowin jiných newiem, než že opĕt na wojnu sĕ z Prahy strojie. Dat. Hradecz, fer. IIII[a] ante Barbarae, annorum ɔc. XLIX[o]. Oldřich ze Hradce.

51.

Oldřich z Rosenberka Oldřichowi ze Hradce o sjezdu, kterýž na Zwíkowĕ s jinými ubrmany, a pak w Plzni s jednotau swau míti má.

Na Krumlowĕ, 1450, 20 Febr. (Konc.)

(P. Oldřichowi z Hradce.)

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož sem nynie Rúsa služebníka swého u tebe mĕl o rozličné bĕhy, a na nĕm sem porozumĕl, žeby se chtĕl se mnú sjeti: i dáwámť wĕdĕti, že se bohdá sjeti mám se panem Alšem a s jinými ubrmany od tohoto pondĕlí přištieho w témdni na Zwiekowĕ, a potom od této nedĕli we třech nedĕléch, t. j. w tu nedĕli Laetare bohdá u Plznĕ budu; a k tomuť sem obeslal wšecky naše jednotníky w Plzeňštĕ a w Žatečtĕ. Takéť wšem našim jednotníkóm do Hradecka píši, kteréž listy teď posielám, a prosím tebe, aby je dále rozeslal, komuž který swĕdčí, a jim sám také psal, bez meškání. A píšiť jim tak, jakož w tomto přiepisu srozumieš. Protož milý pane, rozešle ty

listy, přijediž nemeškaje sem ke mně i se p. Janem, nebť jemu o též také píši, abychme o potřebné wěci spolu rozmluwili, a také se i hned připraw, aby na swrchupsaný čas do Plzně přijel. A kleit p. Alšowi, jakož sem po Rúsowi přiepis poslal a potom psal, prosímť tebe, pošliž mi jej po tomto poslu, neb je toho weliké potřebí. Dat. Krumlow, fer. VI ante Invocavit, anno ɔc. L°.

Oldřich z Rosenberka.

52.

Oldřich z Rosenberka wybízí Jana Teleckého ze Hradce, aby již do boje nemeškaje lidi swé wyprawil, aby na Tochowské zboží w den určený přitáhli.

Na Krumlowě, 1450, 9 *Mai. (Konc.)*

Urozenému pánu, panu Janowi z Hradce, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Rád slyším, že jsi se w zdrawí domów wrátil. I prosímť tebe milý pane, aby se také ku poli strojil, a se panem Oldřichem wzhuoru byl, a spolu z Hradce wytáhli jakožto w tento úterý (a strhli se s Soběslawskými a s Třebonskými [1]); neb syn mój bohdá odsawad w středu wytrhne; a we čtwrtek abyste se shledali u Božejowic, jakož Jaroš seděl. Wěřímť pane, že toho nikoli nezmeškáš, neb sem jiné wšecky jednotníky naše obeslal, aby každý w tento pátek na to miesto přitáhl na Tochowské zbožie, a Wáclawowi Zmrzlíkowi odpowěděli. I prosímť tebe, aby mi listy odpowiedacie sem poslal; a já je dále s jinými listmi *(sic)* a k jiným listóm na Zwiekow pošli; aby tu časem odpowědieno bylo. Dat. Krumlow, sabbato post Stanislai, annorum ɔc. quinquagesimo.

Oldřich z Rosenberka [2]).

53.

Jan Telecký ze Hradce Oldřichowi z Rosenberka o jednání swém s p. Alšem ze Šternberka k obnowení pokoje píše.

W Telči, 1450, 15 *Mai. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Rač wěděti, že mi poselstwí od p. Alše již přišlo, a tak mi wzkázal, že se chce rád k jednání těch wěcí se mnú sjeti, a to we čtwrtek najprw příští w Benešowě, lečby buoh naň

---

[1]) Slowa zde w záworce postawená w půwodním konceptu opět přetržena jsau.

[2]) Páně Jiříkowa strana prawilo se, že okolo téhož času měla se spolu strhnauti u Čechtic. Dat. chybí.

co dopustil. I protož milý pane, rač těmi gleity nemeškati, a rač mi je poslati; a gleitowé ať sú tiem obyčejem dáni, jakož ste si dáwali do Pelhřimowa od jednoty našie. A za to wždy prosím, aby někoho swého k tomu také poslal, neb bych těch wěcí nerad bez twé rady jednal, jakožť sem prwé psal. A milý pane, jestližeby Lapka odjel bez listuow gleitowních, rač je po někom swém ke mně do Telče poslati, aby tiem ty wěci meškány nebyly; pakliby w tom twój úmysl jiný byl, rač mi dáti wěděti. Také milý pane rač wěděti, že p. Trčka odpowěděl p. Oldřichowi strýci; i protož ať listy gleitownie swědčie p. Alšowi a p. Trčkowi do sta koní. Dat. in Telcz, fer. VI post Ascensionis.

Jan z Hradce.

54.

Týmž témuž zpráwu dáwá, kterak a proč s jednání we předešlém psaní oznámeného sešlo.

Na Telči, 1450, 20 *Mai. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane, přieteli milý! Wěděti dáwám, že sjezdu mého se panem Alšem o ty wěci, jakožť prwé tě Arkleb zprawil, nebude; a tak mi pan Aleš píše, že pro tu příčinu, že sú listy twé přejali, pan Jan Burian, w nichž píšeš p. Krušinowi, že Mišenský na ně nám ku pomoci táhne [1]. I ještě mi se jedno poselstwie od p. Alše newrátilo; a což tu přewiem w tom poselstwí, toť wěděti dám. A radějie jsem tomu, že jich stranú schází nežli námi. Také rač wěděti, žeť sem k p. Oldřichowi listy odpowědné p. Jiříkowi, p. Alšowi, p. Zdeňkowi ɔc. poslal, budeli třeba, aby dodali; neb lidé moji podlé něho polem táhnú. Dat. in Telcz, fer. IV infra Octavam Ascensionis domini.

Jan z Hradce.

55.

Oldřich ze Hradce Oldřichowi z Rosenberka: že Táborským od Poděbradských odpowěděno, a žeby oni rádi s jednotau p. Oldřichowau stáli.

Na Hradci, 1450, 6 *Jul. (Orig.)*

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Rač wěděti, že dnes přijel ke mně Jan Škaredek od Táborských s listem wěřicím, a tak mě od Táborských jest zprawil, že Konopišťský, Sádlo a Zdeněk Tichonický jim sú odpo-

---

[1]) Srown. o tom psaní w dílu III, str. 59.

wěděli, a že i jiní jim také odpowědí. I žádali sú, prosiec, abych pane TM' obeslal, žádajíce se pane s tebú a se mnú sjeti, kdežby ráčil, a zwláště jmenujíc w Soběslawi; pakliby sám TM' nemohl, ale se panem Jindřichem synem twým. A tak tomu rozumiem, žeby při nás rádi zuostati chtěli. Pak milý pane, což jest úmyslu twého, to mi daj wěděti, nebť musím dáti jim spěšnú odpowěd. Dat. Hradecz, fer. II post festum S. Procopii conf. et patroni, anno ɔc. L°.

Oldřich z Hradce.

(Odpowěděl p. Oldřich z Rosenberka, že pošle syna swého p. Jindřicha příští neděli, d. 12 Jul.)

56.

Oldřich ze Hradce u Bedřicha ze Strážnice omlauwá se, že pro nemoc k určenému sjezdu přijeti nemůže.

Na Hradci, 1450, 30 *Aug. (Kopie.)*

Urozenému knězi Bedřichowi ze Strážnice, kmotru mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený kmotře milý! Dáwámť wěděti, že p. Děpolta k tomu našemu sjezdu, o němž tebe tajno nenie, nikoli jmieti nemohu, nebť jest na hrady swé odjel. A sám, buoh to wie, že k tomu jeti nemohu z dopuštěnie božieho; neb nejednú, ale několika nemocmi jsem obtiežen, ježto skrze ty netoliko ten sjezd, ale i jiné wěci musím opustiti, ježtoťby straně našie zwláště, i také wšie zemi tiem mnoho dobrého přijíti mohlo. A jestliže tomu wěřiti nechceš, ale pošli ke mně někoho swého, a to shledáš, žeť tak jest, cožť píši. Než kdyžť mi milý pán buoh pomóž, jehož nesmírné milosti silně doufám, mým sjezdem nebudeť nic obmeškáno, jakož pak wždy tebe tajno nebude. I wěřímť, milý kmotře, že mi za zlé jmieti nebudeš. Dat. Hradecz, dominico die Felicis et Aucti, annorum ɔc. L^mo^.

Oldřich z Hradce.

57.

Oldřich ze Hradce oswědčuje se Bedřichowi ze Strážnice, že chce wšecko učiniti, co jemu dlužen jest.

Na Hradci, 1451, 18 *Jan. (Kopie.)*

Urozenému knězi Bedřichowi ze Strážnice, kmotru mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený kmotře milý! Jakož mi píšeš, aťbych dal wěděti, chciliť učiniti od sebe sprawedliwé: kmotře milý, wieš dobře, kterak sme přestali byli o to na pánu z Rosenberka, a žeť sem já nikdy neotpieral tobě neučiniti po pánu, cožťbych učiniti měl, a ty mně též. A poněwadž pan z Rosen-

berka dlí konce mezi námi učiniti, ale zdáliť se, jáť chci o to přestati na p. Arnoštowi z Leskowce, jakožs ty kmotře prwé toho žádal, a tu se s tebú sjeti, kdyžť nám toho den položí; neb milý kmotře, wěz, žeť bych já rád w též přiezni jakožto i prwé s tebú zuostal. A jakož píšeš o wězniech, ještěť já o těch wýpowěděch nic newiem; než kdyžť mne dojdú, chciť se o to s přátely swými a s dobrými lidmi poraditi, a toběť dám wěděti, nemeškaje, co budeš s tím mieti činiti. Dat. Hradecz, fer. II[a] in die Priscae, annorum domini ꝛc. LI[o].

Oldřich z Hradce.

Také zprawen sem, žeby hajtman twój oswědčowal na mě straně naší, žebych já tobě nechtěl učiniti od sebe sprawedliwého. I diwím se tomu, žes toho dopustil jemu učiniti mně k hanbě, a wěda dobře, žeť sem nikdy nebyl otporen učiniti tobě, tak jakožť w listu šíře o tom píši.

C. IX.

NĚKTERÉ ZÁPISY KLÁŠTERA CHOTĚŠOWSKÉHO,

od roku 1272 do 1597.

Když r. 1591 *probošt kláštera Chotěšowského od panůw z Raupowa rybník Janow, klášteru před husitskau wálkau náležewší, ale od císaře Sigmunda s jinými statky téhož kláštera zastawený, wyplatiti žádal, oni pak tomu odpor činili, sebráni jsau připisowé wšech listin, které klášter ku průwodu práwa swého měl, aby r.* 1593 *při wedení pře u saudu zemského slaužiti mohly. Ze zbírky té nám půjčené podáwáme zde některé důležitější listiny, pohříchu we formě jazyka ne již půwodní a sauwěké, ale přepisowateli wšelijak proměněné a obnowené.*

1.

Řehoř papež X klášteru Chotěšowskému wšecka jeho zboží a práwa potwrzuje.

(Překladem Floriana Daniele Meystřického z Vatikánu.)

W Orvietu, 1272, 23 *Máje.*

Řehoř biskup služebník služebníkůw božích, milým w Kristu dcerám, mistryni kláštera Chotěšowského a jejím sestrám tak nynějším jako budaucím řeholní žiwot wywolujícím: apoštolská ochrana slušně přítomna býti má, aby snad ledajakés lehkomyslné wýtržky je buďto od jich předsewzetí zpět neobrátily, aneb podstatu (ač bůh uchowej) swaté řeholy nezlehčily. Protož milé w Kristu pánu dcery, wašim slušným a sprawedliwým prosbám milostiwě místo dáwáme, a klášter Chotě-

šowský abbatyše wlastní nemající, ale kterýž skrze mistryni zprawowán býwal, w arcibiskupstwí Pražském, w kterémžto božským službám ste se odewzdaly, pod ochranu S. Petra a naši přijímáme a tímto listem potwrzujeme. Napřed ustanowujem, aby řád kanownický, kterýž podlé boha a S. Augustina reguly a řádu Premonstratenského bratřím w témž klášteře nařízen jest, na budúcí wěčné časy tam bez porušení se zachowáwal. Při tom jaké koli statky a pozemská zboží týž klášter nyní sprawedliwě, a podlé práwa církewního má, aneb budaucně z dowolení papežuow, nadání králůw neb knížat, z obětowání wěřících aneb jinými sprawedliwými prostředky s pomocí boží bude moci dostati, ať wám i budaucím wašim jistá a neporušitedlná zůstáwají. Kteréžto statky wlastními jmény tuto poznamenati za slušné sme saudili: místo to, na kterémž dotčený klášter jest, se wším jeho příslušenstwím, wes Chotěšowice s lidmi, Mantow s rynkem a práwem časným a se wším k tomu příslušenstwím a příležejícími wěcmi, městečko Dobřany s rynkem a dwěma kostely, totižto S. Wita a S. Mikuláše a se wším jeho příslušenstwím; wsi Úsuše, Losina, Černotín, Lažany, Přetino, druhý Černotín, Zwíkow a Jicharce se wším jich příslušenstwím; wsi Ohučuow, Hnidausy, Střelice, Lelowo, Stod, Lísow a Bítowo se wším jich příslušenstwím; wes Sekyřany s kaplau S. Haštala, a druhau wes Sekyřany, wsi Přehýšow, Záluží, Kotowice, Sedlec, Hořikowice, Týnec, Zbuch, Aujezd, Úherce, Nýřany a druhý Aujezd a Líně se wším jich příslušenstwím; polowici wsi Wejprnice, wsi Ježná a Trnowo se wším jich příslušenstwím; kostel S. Wawřince w Plzni na wrchu postawený, s kostely a kaplami k témuž kostelu příslušejícími, jako S. Jana, matky boží, S. Petra, S. Martina, S. Kříže, S. Wáclawa a se wším jich příslušenstwím; kostel S. Blažeje w Rokycanech a roční peněžitý plat, kterýž béřete w městě Plzni, w Stříbře a Domažlicích, a na trhu téhož města; země, statky, auroky neb platy, práwo plné časné a jakékoli práwo w wesnicech a městech dotčených klášter wáš má, desátky weliké i malé, kteréž berete na hranicích králowských w Plzenském kraji postawených, clo we wsi Domažlicích; w Šťáhlawech, w Sedlci, w Libakowicích a w Wodokrtech dwa lány, a w Tetínu dwě kaply, totiž S. Michala a S. Lidmily; wes Hrušowany s kaplau S. Kotharta, wes Prunnow s kostelem S. Mikuláše, wsi Trnowau a Wrútice, Swařenice a Litochowice se wším jich příslušenstwím; a jiné země a statky waše, a jakékoli práwo w králowstwí Českém klášter wáš má, s zeměmi, lukami, winicemi, hájemi, dráhami, pastwami, na porostlinách i rowinách, na wodách neb mleyních, na cestách i stezkách a we wšech jiných swobodách a wýminkách jich. Item nowotiny waše, kteréž wlastním nákladem wzděláwáte, s kterých až posawad žádný ještě nebral, buďto k píci dobytka, žádný od wás desátku ať bráti neb dobýwati nesmí; a nechť wám jest swobodno, osoby swobodny z swěta utíkající k obcowání přijímati a je bez překážky jaké držeti. Při tom zapowídáme, aby

žádná z sester wašich, kteráž by w klášteře wašem professi učinila, bez powolení mistryně swé z téhož místa, kromě pod způsobem útrpnějšího řádu, wycházeti nemohla; a pakliby wyšla, aby jí žádný bez obecního wašeho listu přijíti a zdržowati nesměl. Kdyby pak weřejná zápowěd mši swaté slaužení w zemi byla, wám dopauštíme w zawření, wyžena z místa toho osoby, kteréby w klatbě byly, aneb na které by se zápowěd takowá wztahowala, bez zwonění temným hlasem služby boží wykonati, toliko když k zápowědi takowé příčiny nedáte. Křižmo a olej poswátný k poswěcowání oltářů neb kostelůw a swěcení mnišek, od biskupa w wašem arcibiskupstwí bráti budete, budeli katolický a w jednotě a poslušenstwí swaté Římské stolici trwati, a ten w té wěci bez ošemetnosti wšelijaké bude se chtíti wám propůjčiti. Při tom zapowídáme, aby w osadě fary waší, jestli ji máte, žádný bez powolení biskupa wašeho kaplu neb modlitebnici znowu stawěti nesměl, pokudžby wšak bez ublížení privilegií Římských biskupů byly. Dále nowé a neobyčejné zbírky od arcibiskupa, biskupa, arcipřištů neb děkanů a jiných osob duchowních i swětských od wás aby brány býti měly neb žádány zapowídáme. Pohřeb také w témž místě swobodný wyhlašujeme, aby jich žádosti a poslední wůli, kteříž by se tu pochowati žádali, lečby snad w klatbě aneb w zápowědi aneb zjewní lichewníci byli, žádný neodpíral, wšak bez ublížení sprawedlnosti a práwa těch kostelůw, od kterých takowá těla mrtwá k pochowání se berau. Desátky také a statky k práwu far wašich přislušející, kteréž by od swětských se držaly, wzkupowati a práwně wyswobozowati z rukau jich a k farám, k kterýmž přislušejí, zase připojiti swobodu mějte. K pokoji a také k dobrému wašemu podlé otcowské starosti prohlédajíce, mocí apoštolskau zapowídáme, aby žádný w okolku míst wašich laupeže, krádeže prowozowati, oheň klásti, krew wyléwati, lidi bráti, s nimi se wězeti neb jeho wázati, zabíjeti, aneb moc nad ním prowozowati nesměl. Item wšecky swobody od předkůw našich Římských biskupůw klášteru wašemu propůjčené, tolikéž i wýminky, weysady i swobody swětské, od králůw a knížat neb jiných wěrných wám podlé rozumu a slušnosti dané, mocí apoštolskau potwrzujeme a tímto listem ohražujeme, ustanowujíce, aby žádný žiwý člowěk dotčený klášter wšetečně bauřiti aneb jeho statky bráti aneb pobrané držeti, zmenšiti aneb jakkoli snižowati nesměl, ale wšecko nechť w celosti zachowáno jest jim, pro kterýchžto zpráwu a wychowání propůjčeno jest, wšelijak k užitku jim ať slauží, pokudžby stolici apoštolské i arcibiskupůw, duchownímu práwu a strany desátkůw dotčených nařízení sněmownímu odporné nebylo. Protož jestliby kdo napotom, buď on duchowní neb swětská osoba, toto naše nařízení a potwrzení wědomě přestaupil, a proti tomu wšetečně o něco se pokaušel, po druhém a po třetím napomenutí, jestliže hřích swůj slušným zadost učiněním nenaprawí, auřadu a cti swé buď prázen a winným se božího saudu z přečiněné nešlechetnosti býti znej a přeswatého těla a krwe boží a

pána wykupitele našeho Ježíše Krista buď prázen, a w nejposlednější den nechť hrozné pomstě poddán jest. Wšem pak w témž místě nařízení swá a práwa zachowáwajícím buď pokoj pána našeho Ježíše Krista, aby i zde z dobrých skutkůw užitek brali, a u přísného saudce mzdu wěčného pokoje našli. Amen.

Já Šimon S. Martina kardinal, já Anthenus S. Praxedy kardinal, já Řehoř katolické církwe biskup, já bratr Jan Portuenský a S. Rufiny biskup, já Jan S. Mikuláše w žaláři Pulianském diakon kardinál, já Ottobonus S. Adriana kardinál diakon, já Jakub matky boží w Kosmidinu diakon kardinál, já Gotfrid S. Jiří u zlatého rauna kardinál diakon. Dán w Starém Městě skrze mistra Jana Lertatonii S. Římské církwe místokancliře, XXIII Máje, od wtělení páně 1272, papežstwí pak pána našeho Řehoře toho jména desátého léta druhého.

2.

Král Sigmund Janowi Hanowcowi ze Šwamberka patero wesnic kláštera Chotěšowského zapisuje.

W Kroměříži, 1422, 16 *Mart.*

My Sigmund z boží milosti Římský král ꝛc. wždycky rozmnožitel říše, a Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský ꝛc. král, známo činíme tímto listem wšem, jimž náleží, že my wsi Sekyřany wyšší, Záluží, Kotowice, Újezd Červený a Janow řečené, k klášteru panenskému do Chotěšowa náležející, se wšemi w nich daněmi a důchody, wěrnému našemu Janowi Hanowcowi ze Šwamberka a na Třebli, tak za příčinau hájení, chránění a bránění jich, jako w tisíci kopách gr. Pražských, témuž Janowi za jeho služby skutečně nám činěné, a kteréž od datum listu tohoto až do S. Jakuba apoštola nejprwé příštího w městě našem Stříbře a jeho hájení se dwěma sty zbrojnými jízdnými (kteréž týž Jan na swůj wlastní náklad chowati bude powinen,) má činiti, powinných, umínili jsme zastawiti; anobrž, jakž k tomu jakožto král Český práwo máme, zastawujeme tímto způsobem, když bychom koliw my anebo budaucí naši anebo také ti, jichž se dotýče aneb dotýkati bude, nadepsané wesnice od téhož Jana Hanowce neb jeho dědicůw chtěli wyplatiti, že týž Jan aneb jeho dědicowé, wezmauc peníze swé, napřed psané wesnice nám nebo těm beze wší odpornosti postaupiti a odewzdati má a powinni budau. A kdožkoliw anebo kteřížkoli tento list náš s dobrau wolí jeho Jana míti budau, ten nebo ti práwo k tomu ke wšemu, což se nadpisuje, mají. Tomu na swědomí pečet naši k listu tomuto přiwěsiti jsme rozkázali. Datum w Kroměříži, w pondělí po neděli Oculi, léta páně tisícého čtyřstého dwadcátého druhého, a králowstwí našich Uherského třidcátého pátého, Římského XII° a Českého druhého.

3.

Král Sigmund odwoláwá i ničí swé zástawy zboží církewních w Čechách jak wůbec, tak i zwláště zboží kláštera Chotěšowského.

W Normberce, 1422, 23 *Aug*.

Sigmund z boží milosti Římský král wždycky rozmnožitel říše, a Uherský, Český, Dalmatský, Chorwatský král ⁊c. známo činíme tímto listem wšem: jakož jsme k tomu welikau potřebú, pro odolání zlému předsewzetí a usilowání kacířůw w Čechách silně powstáwajících, (kteříž také swau welikau wzteklostí netoliko wěrné křesťany ukrutně mordujíc, též na statcích hubíc, také i chrámy boží bořiti, a ještě w swé neustupnosti zůstáwajíc, jméno křesťanské až po dnes do konce wyhladiti usilují, neodpauštějíc pokolení ani wěku), přinuceni, že jsme statky duchowní tak kostela Pražského, jako také jiných kosteluow, klášterůw a far jakéhož pak koliw řádu tehdáž jistým osobám zapsali a dali k držení, jako také statky kláštera Chotěšowského řádu Premonstratenského urozeným Wilémowi ze Šwihowa, Janowi Hanowcowi z Třeble, Janowi Hradištskému rytíři a některým jiným to sme pominulého času tolikéž učinili. I znajíce my takowé dání a odcizení statkůw duchowních osobám swětským pod jakauž pak koliw příčinau aneb wýminkau, žeby jakž při práwě swětském tak duchowním za nic býti a postačiti nemohly: protož ne z omylu aneb neopatrnosti, ale s rozwážženau myslí, zdrawau wšech kurfirštůw říšských a mnohých jiných knížat, hrabat a obcí říšských a králowstwí Českého radau, nadepsané dání a odcizení statkůw kláštera Chotěšowského dotčeným Wilhelmowi ze Šwihowa, Janowi Hanowcowi z Třeble, Janowi Hradištskému rytíři aneb jiným kterým koliw osobám a pod jakau koliw příčinau, wýminkau aneb barwau učiněné, mocí králowskau jakožto Římský a Český král, tímto listem odwolali jsme, zkazili, w nic obrátili, odwoláwáme, kazíme, w nic obracujeme, a že žádné moci a podstaty míti nemají, prawíme, oznamujeme a wyhlašujeme, ustanowujíc a chtíc tomu, aby ctihodný Hynek, probošt kláštera panenského w Chotěšowě, spolu s konwentem, také wlastní mocí swau, přijma sobě k tomu (jestliby bylo zapotřebí) swé ochránce a přátely, do těch statků kláštera předřečeného wšech a jednoho každého, kdežby pak koli byli, mohl se a powinen byl uwázati, je držeti a užíwati bez překážky jednoho každého, by pak list náš na to jměl, aneb jinák mocí to držel. A pro dosažení těch statkůw bude moci sobě také poručníky, ochránce a pomocníky wywoliti, a přijíti k swému dobrému, kolikrátžby se jemu zdálo a widělo. Tomu na swědomí pečet naši k tomuto listu přiwěsiti jsme rozkázali. Datum w Normberce, léta páně tisícého čtyřstého dwacátého druhého, w neděli před S. Bartolomějem apoštolem, a králowstwí našich Uherského 36, Římského 12 a Českého třetího ⁊c.

4.

Probošt a konvent kláštera Chotěšowského Janowi Múchkowi z Bukowa zastawují wes swau Kotowice we 315 ß č.

1431, 9 *Nov.*

My kněz Petr z boží milosti toho času probošt, Anna přewora, Anna subpřewora, Markaréta kantrix i weškeu konvent kláštera Chotěšowského a zákona Premonstratenského: wyznáwáme tímto listem i swědčíme před každým žiwým člowěkem, kdož tento list uzří anebo čtúce slyšeti budú, že jsme dlužni za nejjasnější kníže a krále, Sigmunda Římského, Uherského, Českého ɔc. krále, pána našeho milostiwého, prawého a jistého dluhu tři sta kop a patnácte kop gr. dobrých stříbrných rázu starého Pražského miery České na tom listu, kterýž jest pan Jan Hanowec dobré paměti prodal urozenému Zdeňkowi z Drštky, purkrabi na Teyně Horšowském za tisíc kop gr., w kterémžto dluhu nyní jmenowaném zapsali jsme, i sstúpili jsme a mocí listu tohoto zapisujem a sstupujem s naší dobrú wolí zboží kláštera našeho swrchupsaného, zejména Kotowice wes wšecku s platy, s poplatky, s kmety, se dwory kmetskými, s dědinami oranými, i s tú se wší zwolí, i se wším plným panstwím, i se wšemi swobodami, což k té wsi přísluší, w těch mezech a hranicech, jakož ta wes jest wysazena od starodáwna, tu sobě ani swým budaucím na tom na wšem nic nepozůstawujíc, urozenému panoši Janowi z Bukowa řečenému Múchek i tomu každému, kdož by tento list jměl s jeho dobrau wolí. Kteréžto zboží swrchupsané jmají wěřící naši tiem wlásti i jeho požíwati, jakž se jim bude zdáti, jakožto swého wlastního dědictwí bez překážky naší a práwa duchowního a swětského, dokudž bychom swrchupsaných peněz, totižto tři sta kop gr. a patnácte kop gr. nedali a nesplnili wěřícím našim nadepsaným. Pakli bychom my neb kdož koliwěk, kterakž koliwěk na to swrchupsané zboží sáhl kterým koliwěk práwem, buďto swětským nebo duchowních práwem, to my swrchupsaný kněz probošt i weškeu konvent i naši budaucí slibujeme naší dobrú wolí, křesťanskú wěrú, rukú společnú a nerozdílnau, swrchupsaným wěřícím našim to wšecko zboží swrchupsané očistiti a oswoboditi, a to beze wší škody wěřících našich swrchupsaných; a wšak takowé škody jmají býti, ježtoby wěřící naši práwem bez zmatku pokázali. Pakli bychom toho wšeho nezdrželi, což swrchu psáno stojí, (pane bože zachowej): tehdy my často jmenowaný kněz probošt i weškeu konvent i naši budaucí dáwáme tímto listem plnú moc i práwo, aby toho ke wšemu našemu zboží mowitému i nemowitému, kteréž jmáme nebo jmíti budem, wěřící naši často jmenowaní hleděli, i k našim lidem úročným, a naše lidi i našich budaucích budú jmíti plné práwo tímto listem stawowati, jim zajímati i bráti po městech králowých, panských i duchowních w České zemi i wšde jinde. A to což wezmú nebo stawí wěřící naši

swrchupsaní, to nám jmají sraziti na swých škodách, a tak dlúho mají stawowati, zajímati i bráti, tak jakož wýše psáno stojí, dokowadž bychom my swrchupsaní kněz probošt i weškcn konvent i naši budaucí toho wšeho neučinili, což swrchu psáno stojí. A kdož koliwěk tento list bude míti s našich wěřících dobrú wolí a dobrým swědomím, ten jmá i jmíti bude wšechna práwa, jakožto oni sami, k tomu ke wšemu, což swrchu psáno stojí. A toho wšeho na potwrzení, pewnost i jistotu další my kněz Petr probošt i weškcn konvent swrchupsaný pečeti naše wlastní s naším wědomím i přiznáním, naší dobrú wolí napřed k tomuto listu jsme přiwěsili, a pro další swědomí prosili jsme urozených pánuow i panoší Zdeňka Drštky, purkrabí na Týně Horšowském, času toho poručníka od Králowy Milosti našemu klášteru Chotěšowskému wydaného i poručeného, pána pana Hynka z Šwamberka, Lwíka z Jiwian, purkrabí na Přimdě, Jindřicha z Sedlce řečeného Šwajda, purkrabí na Radyni, múdrých a opatrných purkmistra a konšelúw města Nowého Plzně, že jsú swé pečeti wlastní wedle našich na swědomí k tomuto listu přiwěsili, bez jich škody. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božího tisícého čtyřstého třicátého prwního, ten pátek před S. Martinem.

5.

Petr Brada z Nekmiře moří zápisy dlužní ztracené, kteréž měl na klášter Chotěšowský. 1446, 29 *Januar.*

Já Petr Brada z Nekmiře, seděním na Poříčí, wyznáwám tímto listem obecně přede wšemi, kdož tento list uzří anebo čtúce jej slyšeti budú, že ctihodný kněz Wáclaw probošt kláštera Chotěšowského a jeho konvent splnili jsú mi a hotowými penězi zaplatili úplně a docela wšecku summu peněz jistinných a se wšemi škodami na těch třech listech, jakož sem měl na ctihodného kněze dobré paměti, na kněze Hynka a na kněze Petra, probošty kláštera Chotěšowského, a na jich konvent, kteréžto listy položili sme k wěrné ruce spolu, jménem s knězem Petrem dobré paměti s proboštem kláštera Chotěšowského, na hradě na Nečtinách u nebožce Zbyňka z Kocowa; a ty wšechny listy ztraceny a wzaty jsú na hradě na Wilšteině po smrti nebožce Zbyňkowě toho času, když jest Swojše hrad Wilštein ztekl. Protož já swrchupsaný Petr Brada z Nekmiře ty wšechny listy, což sem jich kdy jměl, buďto na peníze hotowé anebo na zboží kláštera swrchupsaného Chotěšowského, mocí listu tohoto kwituji a umořuji, prázdny činím a propauštím swrchupsaného kněze Wáclawa probošta Chotěšowského i jeho konvent i jich budaucí z swrchupsaného dluhu, kterýž sem měl na těch listech swrchupsaných, a z toho jich slibuji wěčně nenapomínati ani moji budúcí. Toho na swědomí swú sem wlastní pečet přiwěsil k tomuto listu s mú dobrú wolí, a pro lepší swědomí prosil sem urozených pánuow toho času hajtmanúw kraje našeho Plzenského, uro-

zeného pána pana Hynka Krušiny z Šwamberka, a urozeného pána pana Hanuše z Kolowrat, a urozeného pána pana Buriana z Gutšteina seděním na Rabšteině, a urozených panoší Dobeše z Modřejowic seděním na Radyni, Jana z Prostiboře seděním na Podmoklech, Jana Hwozdieře z Prostiboře seděním w Pakoslawi a Jana z Ulic seděním w Lubowě, že jsú swé pečeti na swědomí podlé mne přiwěsili, sobě bez škody. Jenž jest psán léta po narození syna božího tisícého čtyřstého čtyřicátého šestého, tu sobotu před hodem matky boží, ježto slowe Hromnic anebo úwod matky boží.

6.

Jan Múchek z Bukowa wysazuje wes swau zástawní Kotowice práwem zákupním (purkrechtním.)

1447, 11 *Sept.*

We jméno boží, amen. Známo buď nynějším i potom budaucím, kdož tento list uzří nebo čtúc uslyší, že já Jan z Bukowa, seděním w Korowách, řečený Múchek, s dobrau wolí a s přátelskau radau učinil sem swú lásku a milost, wida welikau záhubu na těch lidech swých we wsi w Kotowicích, kteráž přísluší k klášteru Chotěšowskému, i jich budaucím, prodal sem a mocí tohoto listu prodáwám jim purkrecht za patnáct kop gr. peněz dobrých stříbrných rázu starého Pražského; neb já Jan z Bukowa nadepsaný dal sem ctihodnému knězi Petrowi ten čas proboštu kláštera Chotěšowského patnáct kop gr. za ty lidi w Kotowicích; těch patnáct kop gr. zase mi dali, kteréž jsem já za ně dal knězi Petrowi proboštu za ten purkrecht; takowě, že ti lidé w Kotowicích a jich budaucí drží w té wsi šestnáct lánůw dědiny, a s každého lánu ti lidé a jich budaucí mají w budaucích časech a wěčně platiti úroku při S. Jiří čtyři a padesát kop gr., a k tomu při S. Hawle s každého lánu po pěti kbelcích owsa. Také znamenitě w tomto purkrechtu jim přidáwám, byliliby kteří sirotci, pacholík nebo jich wíc, že mohú děditi; pakliby byla děwečka, též můž děditi jako pacholík. A dále jestližeby umřel hospodář, a žena zůstala a owdowěla s kterými sirotky, tehdy dokudž swého stawu wdowského nepromění, nemá odtud tištěna býti, a kdyžby se wdala, má jí její díl podlé sirotkůw sprawedliwě dán býti. Pakliby owdowěla nemajíc dětí, tehdy má zděditi jako hospodář; ale buďto hospodář nebo wdowa anebo sirotci kteřížkoli, na smrtedlné posteli mohú swé odkázati komuž chtí. Pakliby kšaftu a rozkázaní neučinili na smrtedlné posteli, ale má to spadnúti nápad ten na nejbližší přátely. A jestližeby byla zemská berně králowa švolena po Čechách, tehdy nadepsaní lidé z Kotowic a jich budaucí mají tu berni dáti podlé milosti. A také přidáwám jim těm lidem w Kotowicích a jich budaucím saud, jestliže jim toho potřeba bude, aby sobě w tom saudě sprawedliwě učinili i každému cizímu; také jestližeby které hnutí

bylo kterého člowěka z té wsi z Kotowic, a chtěl swé prodati, tehda má prodati tomu, ježtoby se hodil hospodě nynější i budaucí i těm sausedóm z té wsi. A tak mají nadepsaní lidé platiti a w tom purkrechtu seděti, jako swrchu psáno stojí w tomto purkrechtním listu. A to wšecko což swrchu psáno stojí, slibuji sám swú dobrú wěrú wěrně zdržeti a zachowati. Toho na potwrzení a lepší jistotu swú sem wlastní pečet k tomuto listu purkrechtnímu přiwěsil s swú dobrú wolí i s plným přiznáním. A prosil jsem ctihodného kněze Petra probošta kláštera Chotěšowského, a urozeného a statečného rytíře Zdeňka Kolwína z Ronšperka, Bohuslawa Chluma z Chlumu, Jana Čechynci *(sic)* z Říčan, Nedra(ha) z Nedražic seděním w Mířkowě, Jana Wichra z Roprechtic, maudrých a opatrných purkmistra a konšelůw města Týna Horšowského, že jsau swé pečeti k tomuto listu purkrechtnímu přiwěsili podlé mne na swědomí bez swé škody. Jenž jest dán a psán léta po narození syna božího tisícího čtyřstého čtyřicátého sedmého, ten pondělí po narození panny Marie matky boží.

7.

Rytíři Raupowští ruší a moří zápis ztracený, kterýž od císaře Sigmunda na rybník Janow měli.

1448, 21 *Apr.*

My Purkart a Hynek bratří z Raupowa, Jan synowec náš tudíž z Raupowa, i naši budaucí, wyznáwáme tímto listem obecně přede wšemi i před každým žiwým člowěkem, kdož jej uzří nebo čtauc slyšeti budau, že sme učinili smlúwu a konečnú úmluwu s ctihodným knězem, knězem Wáclawem proboštem kláštera Chotěšowského, i s jeho konwentem i s jich budaucími, urozenými panoši Božděchem a Olbramem bratří z Kamenice, o rybník Janow a o rybník Sulkow, jakož toho listowé mezi námi plněji oznamují, a zwláště o list, kteréhož jest byl bratr náš nebožtík Jan starší z Raupowa dobyl nebo wyslaužil na Císařowě Milosti dobré paměti pána našeho milostiwého, na rybník Janow, na pět set kop grošůw, pakli buď na měň nebo na wiec: toho jistého listu my swrchupsaní bratří i Jan synowec náš pohřešili smy a ztratili po smrti bratra našeho. Protož my swrchupsaní bratří s naším synowcem i s našimi budúcími dědici napřed jmenowaný list mocí listu tohoto kwitujem, umořujem, prázdny činíme swrchupsaného kněze probošta i jeho konwent i jich wšecky budúcí napřed sami před sebau i před swým synowcem i přede wšemi budaucími dědici i před každým žiwým člowěkem, ač by ten list hlawní swrchudotčený s naší wuolí neb bez wuole z naší moci w čí moc wešel, tak aby ten list wěčně ižádné moci nejměl před práwem duchowním nebo swětským k nižádnému upomínání swrchupsaného kněze probošta i jeho konwenta, ani jich budaucích, zjewně ani tajně. A to wšecko, což swrchu psáno jest, slibujem

zdržeti ctně a wèrnè i křesťansky i s našimi budaucími dědici. A toho na potwrzení a jistotu pečeti naše wlastné přiwěsili sme k tomuto listu s naší dobrau wolí; a pro další swědomí prosili sme urozených pánuow, pána pana Hynka Krušinú z Śwamberka, w ten čas hajtmana kraje Chebského, pana Wiléma z Risemberka, odjinud ze Skály, urozených panoší umluwcí našich, Božděcha a Olbrama, bratří z Kamenice, Bohuše ze Skočec, Oldřicha z Lužan, že sú swé pečeti přiwěsili k tomuto listu, sobě bez škody. Jenž jest dán i psán od narození syna božího léta tisicého čtyřstého čtyřidcátého osmého, tu neděli před S. Jiřím.

8.

Smlauwa mezi proboštem Chotěšowským a bratřími z Raupowa o užiwaní rybníku Janowa.

1450, *b. d.*

My kněz Wáclaw z boží milosti probošt kláštera Chotěšowského, a my Purkart, Hynek a Jan bratří z Raupowa, wyznáwáme tímto listem obecně přede wšemi, kdož jej uzří anebo čtúcí slyšeti budú, že sme udělali smlauwu mezi sebau o rybník Janow takowúto, a že toto spuštění, kteréž se nyní spustí, to jmáme spolu spustiti, a což jest ryb dorostlých, o ty se máme práwě na poly rozděliti, a kterýž by plod byl, ten máme zase wsaditi, a jestližeby jeho dosti nebylo s nasazení, tehdy máme se oboji o plod starati, a zespolka jej úplně nasaditi, a tak má státi buďto do dwau let anebo do tří let nejdál, anebo prwé, jakž bychom se oboji o to swolili, a to opět když času spuštění dojde, abychom se o to práwě na poly dělili, což w něm bude, buď málo nebo mnoho. Také sme se o to swolili, ten dluh, kterýž jest prwé mezi námi byl, totiž dwě stě děberůw ryb, ty mezi námi mají minúti; a také kterýž plod nyní powezem do Suchanowa, ten aby byl ohledán, kněže jedním přítelem a naším druhým přítelem; a začež by stál, ten má Kněže Milost polowici zaplatiti, jakž ty dwa přítelé řkú. A ten plod má seděti tu našich obojích zespolka, a budeliť nám toho potřebí zespolka, tehdy tu wezmauc, máme jej obojích zase wsaditi do rybníka Janowa. Pakliby ho nám nebylo potřebí, a žeby plodu dosti bylo, a jeho zbytku bylo, a Kněže Milosti jeho potřebí bylo, má Kněže Milost přítele wydati, a my druhého, jakž ta dwa dí, má jim Kněže Milost jich polowici zaplatiti; a w kterýž rybník Kněže Milost ten plod wsadí a ten rybník spustí, tehdy we čtyřech neďělích po spuštění má jim tý peníze splniti bez odpory a bez zmatku. Pakliby ho Kněže Milosti nebylo potřebí, tehdy se o to obojí máme starati a jej prodati, a k užitku sobě přiwesti, jakž bychom nejlépe mohli. Také ty smluwní listy, kteréž oboji mezi sebau máme, ty sobě máme wrátiti o středopostí nejprw příštím, a rybníku postúpiti, kromě listů kwitancí, kteréž má Kněže Milost na majestátu; a také já nadepsaný kněz Wáclaw

probošt jmám jim list udělati bezpečný, aby oni tím jisti byli, což bude w tom rybníce, polowici prawů, buď málo neb mnoho, a to od sebe i od swého konventa i od swých budaucích tak ujistiti, aby tím bezpečni byli. Také toto jest znamenitě wymluweno, jestližeby milý bůh neuchowal suchoty, a žeby rybník we třech létech wody neměl, a ryby nemohly wyrósti, ale buď až by ryby přišly w swú míru k prodání. A to wšecko slibujem sobě oboji pode ctí a pod wěrau křesťanskau zdržeti a zachowati úplně a w cele bez přerušení. A k té smlauwě sme zawolali přátely swé, urozených panoší Jana z Říčan, Zdislawa z Tropčic, Jana Kule z Hradku, wládaře kláštera, Jindřicha z Zahořan, a Drslawa z Tropčic, že sau pečeti swé na swědomí přitiskli sobě bez škody, léta syna božího tisícího čtyřstého a padesátého.

9.

Wáclaw Sekáč z Újezdce moří zápis dlužní kláštera Chotěšowského ztracený, a kwituje z dluhu.

1451, 28 *Dec.*

Já Wáclaw Sekáč z Újezdce wyznáwám tímto listem obecně přede wšemi, kdož jej uzří anebo čtúce slyší, že jakož sem i s bratrem swým Janem z Újezdce dobré paměti listy jměl a mám na ctihodného kněze Wáclawa probošta i na weškeren konvent kláštera Chotěšowského, i ten list, který swědčí s lehka na pět a na třiceti kop. gr., aneb na šest a na třiceti kop grošůw, jenž jest ztracený, w němž jsú rukojmě nebožtík Jan z Rúpowa, Lwík z Řenec seděním w Dolejší Lukawici, Jindřich z Záhořan a Michálek z Merklína, ten list i jiní listowé wšichni, žádného nepozůstawuje, jsú mně i bratru mému dotčenému w plně a docela na jistinách i na wšechněch škodách a nákladích splněni a docela zaplaceni, a znamenitě ten list s rukojměmi nadepsanými we wšem swém položení, tak jakž swědčí, na něm nic nepozůstawuje na jistině i na škodách, jest mi úplně a docela zaplacen a splněn. Protož já nadepsaný Waněk Sekáč neb jinák Wáclaw, jménem swým a wšech budaucích dědicůw jménem i jménem těch wšech, kdož by koli k týmž listům jakžkoli aneb kterakkoliwěk přišli, odjímám jim wšechnu moc k napomínání kterakkoli, a mořím je mocí listu tohoto wěčně, a znamenitě list ten, w němž nadepsaní dobří lidé jsú rukojmě; neb sem já swrchupsaný Wáclaw Sekáč již psané jistce i wšechny jich budaucí a dědice z těch ze wšech listůw propustil i jich rukojmě, a dále mocí listu tohoto propauštím, i znamenitě z listu napřed jmenowaného propustil sem, a mocí listu tohoto swobodně propauštím, kwitowal sem a kwituji, a prázna i swobodna činím napřed jistce nadepsané, jich dědice a budaucí i wšechny jich rukojmě, slibuje dále mocí listu tohoto dobrú swú ctí a wěrú napřed sám za se i za swé wšechny dědice neb budaucí, těmi listy mně neb bratru mému dobré

paměti swědčícími na již psané jistce a na jich rukojmě nikdá wěčně sám skrze se ani skrze koho jiného žádným obyčejem ani práwem žádným, ježtoby mu kterakkoli mohlo ku pomoci býti, slibuji nenapomínati zjewně ani tajně; jinak učině neb učinic, to bych učinil aneb učinili proti swé cti a wíře, a mně i mým budaucím aneb dědicuom i tomu každému, kdožby těmiž listy aneb znamenitě listem napřed jmenowaným s rukojměmi dotčenými již psané jistce a jich rukojmě napomínal, ten každý neprávě by napomínal a činil by proti swé cti a wíře, a takowému žádné práwo swětské ani duchowní i ni mně a mým budaucím nemá žádným obyčejem proti této kwitancí a proti listu tomuto spomocno býti. Toho wšeho na potwrzení i na jistotu a na swědomí pečet swú wlastní k tomuto listu swobodně a dobrowolně s plným přiznáním přiwěsil sem; a pro lepší swědomí prosil sem slowútné opatrnosti a urozených purkmistra a raddy města Klatowského, pana Oldřicha z Janowic, Bohuchwala z Hrádku, Jana Měsíčka z Wýškowa, Jetřicha z Wrhawce, Bohuslawa z Obitec a Jana Špičky z Dražnowa, že sú swé pečetě podlé mé k tomuto listu wšak bezewší swé škody a úrazu přiwěsili. Jenž jest psán a dán léta po narození syna božího tisícého čtyřstého padesátého druhého, ten čtwrtek, jenž slowe mlaďátek.

10.

Král Ladislaw ubezpečuje probošta Chotěšowského, že rybník jeho Janow nikomu w zástawu dáti nemíní.

We Wídni, 1455, 29 *Apr.*

Ladislaw z boží milosti Uherský, Český ɔc. král, wéwoda Rakúský a markrabě Morawský.

Poctiwý a nábožný náš milý! Jakožs na nás wznesl, žeby někto mienil rybník Janow tak jmenowaný, k klášteru našemu Chotěšowskému přislušející, na nás wyprositi, prosiece, abychom toho neučinili a nedáwali: neníť ten úmysl náš, bychomť jej komu dáti chtěli od toho kláštera. Protož ten rybník opatř a opraw a k swému a toho konventa užitku, jakžť se nejlépe zdá, obrať, nebť my toho rádi přejem. Dán u Wiedni, w úterý před S. Jakubem a Filipem apoštoly božími, let králowstwí našich w patnáctém a Českého w druhém létě.

Ad mandatum proprium
domini regis.

Religioso Georgio praeposito Chotiessoviensi,
devoto nostro dilecto.

11.

Klášter Chotěšowský w dluhu 90 ſſ Drslawowi ze Stropčic sstupuje swé náprawy a wsi w Borku.

1155, 11 *Dec.*

My kněz Jiřík z boží milosti probošt, Dorota přewora, Anna subpřewora, Anna klíčnice, Anna kantrix i wešken konvent kláštera Chotěšowského, zákona Premonstratenského, jistci dluhu w dole psaného, wyznáwáme tímto listem obecně přede wšemi, kdož jej uzří anebo čtauci slyšeti budú, že jsme dlužni jistého a sprawedliwého dluhu dewadesát kop grošüw dobrých stříbrných, obecně w České zemi berných, urozenému panoši Drslawowi z Stropčic, paní Markétě manželce jeho i jich dětem i tomu každému, kdož by tento list měl s jich dobrau wolí. W kterýchžto penězích swrchupsaných zastawili sme i sstúpili i mocí listu tohoto zastawujem a sstupujem náprawy naší a wsi Borku, kterážto náprawa a wéska leží za Janowem rybníkem naším, s dědinami ornými i neornými, s lukami, s porostlinami i s tím se wším, což k té náprawě a k té wsi Borku již jmenowané přísluší, tu sobě ani našim budaucím nic nepozüstawujíc. A oni wěřitelé naši nadepsaní aby toho zboží, což k té náprawě a k té wsi přísluší, požíwali, jakožto swého wlastního dědičně, a my jim ani úředníci naši nemáme w tom překážeti, ani kterých záwad a zmatküw jim w tom činiti tak dlúho, dokudby nám naši wěřitelé nadepsaní nedali od S. Hawla nyní nejprwé příštího potom rok napřed wěděti, anebo my jim; tehdy ihned po tom roce již jmenowaném máme i slibujem wěřícím našim nadepsaným nadepsaných dewadesát kop grošüw dáti a splniti úplně a w cele penězi hotowými. A kdyžbychom nadepsanau summu peněz dali a splnili wěřícím našim nadepsaným, tehdy wěřící naši nadepsaní mají nám toho našeho zboží nadepsaného bez fortele zase postúpiti i s stawením, s stodolú i s swětnicí i se wším což k tomu přísluší; i což jest hřebem přibito, aby tím nebylo hýbáno. A tento list potom dále nižádné moci nemá míti, ale má nám bez odpory nawrácen býti. Paklibychom toho wšeho neučinili, což swrchu psáno stojí, tehdy wěřiteluom našim nadepsaným dáwáme plnú moc i plné práwo, mocí listu tohoto, naše lidi klášterské jich zboží, kdež jeho dosáhnú, sami o sobě nebo s pomocí kohož mohú pożiti, stawowati, hyndrowati w městech, městečkách, we wsech i po silnicích w České zemi práwem nebo bez práwa, a to wšecko w křesťanech nebo w Židech zastawiti anebo prodati, a to tak dlúho činiti mají, dokudž bychom wěřiteluom našim nadepsaným nadepsanú summu peněz i se wšemi škodami, kteréž by oni wzeli pro to naše neplněnie jezdíc, tráwíc, šelíc, na to nakládajíc, nesplnili a nezaplatili úplně a w cele penězi hotowými; takowé wšak škody mají býti, ježtoby je naši wěřící práwem bez zmatku okázali. A (jestližeby) přimlauwali nám co naši wěřící, nebo

láli pro naše neplnění, toho jim nemáme odmlúwati, ale wšudy znáti, že jsau oni práwi a my proti nim křiwi. Pakli bychom proti tomu co učinili nebo mluwili, to bychom učinili proti naší cti a wíře, a nám ižádné práwo ani duchowní ani swětské proti tomuto listu nemá spomocno býti. A bylliby tento list kterak porušen nebo pokažen na písmě, na pergaméně oblitím, wolowými dírkami, na pečetech nebo písařowým obmeškáním, to našim wěřícím na ničemž nic nemá škodno býti. Tomu na swědomí a na potwrzení swé sme wlastní pečeti proboštskau i konventskau s naší wšech dobrú a s jednostejnú wolí i wědomím k tomuto listu přiwěsili; a pro další jistotu a pewnost prosili sme urozených panoší Swatobora z Příkřice, toho času wládaře kláštera nadepsaného, Jana Čehnice z Říčan, Jindřicha z Zahořan, že jsau swé pečeti wlastní na swědomí podlé nás k tomu listu přiwěsili, a wšak sobě i swým dědicuom bez škody. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božího tisícého čtyřstého a padesátého pátého, ten čtwrtek před S. Lucií.

12.

Bratří z Chotěšowic kwitují klášter Chotěšowský z dluhu jim odkázaného i z náprawy na Janowě.

1457, 4 *Apr.*

My Benedka a Otík bratří wlastní z Chotěšowic známo činíme tímto listem obecně přede wšemi, kdož jej uzří nebo čtauc slyšeti bude, jakož (we) kšaftu ctihodného a dobré paměti kněze Wáclawa probošta ten čas Chotěšowského se swědčí, kterýž jest učinil swým rozkázaním při dobré paměti swú poslední hodinu, tak aby nadepsaným bratřím bylo dáno a zejména Otíkowi za jeho službu šestmecítma kop grošůw ten čas berných: protož my nadepsaní bratří tímto listem kwitujem a prázdny činíme wšeckny probošty kláštera Chotěšowského i ten konvent, budaucí i nynější, sami před sebau i před našimi wšemi dědicemi a budaucími, tak aby žádný naším práwem se k tomu připomínati nemohl, i ni na kněze probošta i ni na ten konvent kterým práwem sáhl. Což se w tom kšaftu nadepsaném toho dluhu dotýče a dále, zawazujem se tímto listem a swú dobrú ctí a wěrú napřed, abychom na kněze probošta i ni na ten konvent již dále ižádnými wěcmi nesahali zboží mowitých i nemowitých, a že jsau nám již ty nahoře psané peníze úplně a w cele zaplaceny. Také znamenitě jest toto mezi námi smluweno o to, což se dotýče té náprawy na Janowě, že jsme i o to smluweni, a na to nám jest přidáno patnácte kop grošůw. A ty wšecky wěci, kteréž nahoře psány stojí, slibujeme ctně, wěrně, křesťansky zdržeti bez porušení wšelikterakého. A té smlauwy na potwrzení i na pewnější jistotu swé wlastní pečeti k tomuto listu kázali sme dobrowolně i s plným přiznáním a wědomím našim přitisknúti k tomuto listu. A pro další swědomí prosili sme urozených panoší Jana Bebtana z Malewic, ten čas wlá-

daře na Chotěšowech a Wáclawa Železky ze Srb a Welíka ze Hradce, že sú swé pečeti wlastnie přitiskli wedle nás k naší prosbě bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božího tisícého čtyřstého padesátého sedmého, w pondělí na S. Ambrože biskupa.

13.

Král Jiří powoluje klášteru Chotěšowskému, aby wšecky swé statky, komukoli zastawené, wyplatiti mohl.

W Praze, 1459, 19 *Apr.*

My Jiří z boží milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburský a Slezský wéwoda a Lužický markrabě: známo činíme wšem, že chtíce zboží klášterská k swatým a milostiwým užíwáním, k nimžto byly oddány, nawrátiti, ne skrze blud anebo neopatrně, ale s rozmyslem a s zdrawú raddau našich urozených a wěrných, s naším jistým wědomím, mocí králowskau Českú, bohobojnému Jiříkowi proboštu kláštera Chotěšowského zákona Premonstratenského, nábožnému našemu milému, a jeho náměstkuom, dáwáme a půjčujeme plné odpuštění, práwo i moc k wyplacení, k wywazení wšechna zboží mowitá i nemowitá aneb wěci kteréž koliwěk jeho kláštera zawazené nebo zapsané, zastawená nebo zapsaná kterýmž koliwěk osobám, tak nejjasnějšími předky našimi, jakž jinými kterýmiž koliwěk. Protož wełíme i půjčujem wšem poddaným našim, kteréhož koliwěk úřadu nebo důstojenstwí, urození anebo stawu byli by, kteřížto zboží a wěci kláštera předřečeného kterakžkoliwěk zawazené, zapsané, i zawazená i zastawená drží, aby pod uwarowáním rozhněwání našeho napřed jmenowanému proboštowi anebo jeho náměstkuom zboží ta anebo wěci, když se dluhy wyplatí, bez odpornosti a dalšího prodléwání úplně nawrátili. Nechceme jemu také proboštowi i jeho náměstkuom dále zboží aneb wěci kláštera předřečeného ani u wěčnost, ani na dlauhé ani na krátké časy zawazowati, zapisowati, odlučowati aneb kterým koliwěk zápisem aneb obyčejem od řečeného kláštera odlučowati, listu tohoto pod zawěšením naší králowské pečeti k swědomí *(sic).* Dán w Praze, we čtwrtek před S. Jiří, léta božího tisícého čtyřstého padesátého dewátého, králowstwí našeho prwního.

14.

Dobrohost z Ronšperka smluwau postupuje klášteru Chotěšowskému majestátu cís. Sigmundowa na zástawu wesnic klášterských Janowi Hanowci ze Šwamberka r. 1422 daného.

1464, 17 *Mai.*

Já Dobrohost z Romšperka a na Týně Horšowském wyznáwám tímto listem wšem wůbec, jimžto čten neb okázán bude, že sem učinil mocnau a dobrowolnau

smlauwu w dole psanú, radu přátel swých dobrých při sobě maje, s wysoce duostojným knězem, knězem Jiříkem proboštem kláštera Chotěšowského, o ten majestát, který sem měl dobré paměti po swém otci a po swém strýci, kterýžto majestát swědčí dobré paměti nebožci panu Janowi Hanowci ze Šwamberka slawné paměti od krále Sigmunda na summu tisíce kop grošúw, a w té summě tyto w dole psané wsi jměli sme a drželi sme, to jest Sekyřany Hořejší, Záluží, Kotowice, Újezd Čerwený, Janow wes; na kterémžto majestátu swrchupsaní předkowé moji zapsali sú a dali služebníkuom swým za jich službu zejména těmto: nejprwé Kutlicowi sto kop a sedmdesáte pět kop grošúw; Ondráškowi z Lužan sto kop a čtyřiceti čtyři kopy grošúw; (a těch dwú listú já swrchupsaný Dobrohost mezi jinými listy nemohl sem nalezti; a swrchupsaný kněz probošt prawí, že jsú úplně a docela zaplaceni a jsú u počtu mezi námi položeni; než jmám jich hledati, a když bych je nalezl, jmám je často jmenowanému knězi ukázati, a kněz mi je jmá zase wrátiti, a ty listy načby swědčily, mají mezi námi wedlé smlauwy té ohledány býti); item Oldřichowi z Lužan dewadesáte pět kop grošúw, Janowi Múchkowi tři sta kop grošúw, Sezemowi z Lomi čtyřiceti šest kop grošúw, Horčickému třiceti čtyři kopy grošúw, Něprowi z Mědražic čtyřiceti pět kop grošúw; a ostatek té summy tisíce kop grošúw, totižto bez čtyř kop gr. sto kop gr., často psaný kněz probošt mně swrchupsanému Dobrohostowi dal jest. A tak ta summa swrchupsaná peněz mně jest úplně a docela splněna a zaplacena, a já sem majestát celý a neporušený knězi proboštowi dal a nawrátil, a ty wsi nahořepsané knězi proboštowi sem propustil a prázny učinil napřed před sebau i před swými budúcími. A což se dotýče wsi řečené Čerwený Újezdec, jestližeby kdo na tu wes od předkúw mých nebolito odemne které jistoty jměl a je řádně okázal, to já jmám zastúpiti a wywesti beze wší škody kněze proboštowy i toho konventu do S. Hawla nejprw příštího; a jestliže bych toho neudělal, tehda jmám bez čtyř kop gr. sto kop gr. položiti dwě neděle po tom S. Hawle w moc kněze proboštowu až do wywedení té pře; a když bych wywedl, tehda kněz probošt má mi zase bez čtyř kop grošúw sto kop gr. nawrátiti. Také jest mezi námi znamenitě wymluweno, jestliže bych já nebo Jan Múchek toho majestátu potřebowal, nebo z nás jeden, tehdá jmá nám k naší potřebě wydán býti a my máme jim za tisíce kop gr. rukojmě postawiti; a po tom wyručení w šesti nedělích pořád zběhlých týž majestát zase swrchupsanému knězi proboštowi wrátiti slibujem a jmáme pod základem swrchupsaným, jakož na túž summu týž majestat swědčí. A tyto wěci nahořepsané slíbili sme sobě před dobrými lidmi rukau dáním pode ctí a pod wěrau ctně, wěrně a prawě zdržeti a zachowati. A těchto smluw na jistotu a na swědomí swú sem pečet wlastní přitiskl s plným mým wědomým i s přiznáním ku pečeti, a pro lepší jistotu sem urozených panoší Jana z Tasnowic seděním tudíž, Sazemy z Lomi se-

děním w Swinné, Wojislawa z Branišowa seděním w Nahošicích, Buška z Bezwěrowa seděním w Horšowé, že sau k mé prosbě swé pečeti k této smlauwě přitiskli sobě bez škody. Jenž jest dán a psán léta božího tisícého čtyřstého šedesátého čtwrtého, ten čtwrtek před letnici.

15.

Smlauwa mezi proboštem Chotěšowským a pány z Ronšperka o užiwaní rybníku Sulkowa.

1473, 23 *Apr.*

Já Jošt z Tupadl wyznáwám tímto listem obecně přede wšemi, kdož jej uzří anebo čtauce slyšeti bude, že jsem učinil smlauwu o rybník Sulkow mezi ctihodným knězem, knězem Jiříkem proboštem i konventem kláštera Chotěšowského s strany jedné, a mezi urozeným pánem panem Břeňkem z Romšperka a na Hlohowé s strany druhé, a to takto, aby pan Břeňek ten rybník nasadil swým plodem a ten rybník aby stál dwě horce s tiem plodem; a když ty dwě horce minú, a přijde čas S. Wáclawa po těch dwú horcích, tehdy ten rybník jmá spuštěn býti; a když přijde k lowení, tehdy kněz probošt jmá swého jednoho aneb dwa při tom míti, a pan Břeněk též. A což koliwěk pán bůh w tom rybníce nahodí, z toho kněz probošt napřed padesáte kop gr. z téhož rybníka Sulkowa jmá wzíti, a ostatek buď málo nebo mnoho, o to se kněz probošt a pan Břeněk práwě rozděliti mají beze wšech zmatkůw, což by z toho rybníka ryb prodali přes těch padesáte kop gr. Pakliby bůh neuchowal prwé rybníka lowení kněze Jiříka probošta Chotěšowského, tehda který by byl na kněze proboštowě místě, aneb tomu konventu jmá se tak státi, jakož smlauwa nahořepsaná káže. I též také neuchowalliby pán bůh pana Břeňka dříwe téhož rybníka spuštění, tehda se jeho dětem, aneb komuž by statek swůj poručil, jmá státi, jakož smlauwa nahořepsaná káže; a což by na lowce, na lodi, i na wazbu a na nádobí k lowení naložili, na to se oba starati i zespolka platiti mají. A to sau sobě strany přede mnau rukau dáním a pode ctí a pod wěrau slíbily, že sobě tak bez wšelikterakého přerušení, i zmatku ižádného newmietajíc, zdržeti mají. A této mé smlauwy na zdržení i jistotu toho lepší, strany swrchupsané pečeti swé přitiskly sú k tomuto listu, a mne sú jakožto smluwce prosily, abych swú také přitiskl, a urozených panoší Wiléma .... sky z Kněje, Wáclawa Ebrzwína z Hradiště, že sú swé pečeti k tomuto listu a k této smlauwě k jich prosbě přitisknúti dali. Jenž jest dán a psán léta po narození syna božího tisícého čtyřstého sedmdesáteho třetího, w pátek na den S. Jiří.

16.

Probošt Chotěšowský kapitole Pražské (na ten čas w Plzni pod ochranau krále Matiáše Uherského bydlící,) líčí winy synůw Múchkowých proti němu.

Bez datum (asi od r. 1474.*)*

My kněz Jiřík z boží milosti probošt, i weškeren konvent kláštera Chotěšowského, winíme Jana a Bohuslawa syny Múchkowy.

Důstojný otče a páni preláti milí! Winíme je nejprwé tímto kusem, že Múchek starý měl jest w swé moci u sebe majestát pod menší pečetí od císaře Sigmunda slawné paměti na naše zboží kláštera Chotěšowského na tisíc kop grošůw summu položený; a ten majestát jest swědčil pánu panu Janowi Hanowci z Šwamberka a z Třeble; a on nadepsaný pan Jan učinil směnu s panem Janem z Romšperka strýcem páně Dobrohostowým o ten majestát a o ňákau záponu; a potom pan Zdeněk swým služebníkuom zapisowal jest tři wsi w službě, kteréžto jsú w tom majestátu zapsány byly, a jim jistotu činil pod swú pečetí, jakož pak toho důwod mám w té službě, kterúž s panem Dobrohostem mám, kterému bylo co zapsáno z těch služebníkuow jeho. A předci moji i já také wyplacowali sau od těch služebníkůw ty listy, kteréž sau měli od pana Zdeňka strýce páně Dobrohostowa, a to až do dewadesáti kop a čtyř kop gr. a na to předci naši ani já žádné sme kwitancí neměli ani kwitowáno bylo jest. A Jan Múchek starý ten majestát wždy měl jest u sebe mocí celý a neporušený.

Důstojný a ctihodný otče a páni preláti milí! Abyšte ráčili tomu porozuměti, když sem byl wolen od toho welebného konventu k tomu auřadu, tehdy auředníci, kteří sau u mého předka dobré paměti byli, a potom i u mne, mluwili sau ke mně a předkládajíc mi, kterak předek můj častokrát měl jest roky s Múchkem w Plzni o ten majestát, chtíc wywaditi, a nikdy s ním nemohl sobě konce učiniti. Tehdy sem já psal Múchkowi starému, aby mi o to konec a místo učinil, abychom se o to sjeti mohli: a on Múchek přijel jest ke mně na klášter, a tu sme se swolili, abychme spolu stáli w Plzni, a Múchek aby obeslal pana Buriana starého a pana Dobrohosta; i psal jest jim obsílaje je, aby k tomu roku stáli, a kdy sme stáli, tehdy jeden z nich nestál jest, že od toho roku nic nebylo. A potom sme se sročili do Stankuow, a tu jest pan Dobrohost stál a pan Burian nestál, že sem o to wždy nemohl konce a místa míti. A kdy sem z toho roku jel, tu sem na té cestě mluwil s Múchkem, swé dobré lidi při sobě maje, mluwil sem k němu, poněwadž pánůw těchto sročiti nemužem, aby ten majestát položil u někoho dobrého w Plzni, a já také co sem nedodal, abych při tom majestátu položil a dodal, a abychom jim psali, že to obé dwé položené, aby přijeli, že w tom dále státi nechceme, aby se oni o to srownali; pakliby toho učiniti nechtěli, wšak máme

krále a pána, že JM[t] starati budem, žeť jim psáti bude, aby nám tomu konec učinili. A Múchkowi se to nezdálo učiniti, nebo řekl jest, že žádnému majestátu nechce wydati z swých rukau. A když sem tomu srozuměl, že konce od něho nemohu míti, w takowém nebezpečenstwí nechtě jim státi, poněwadž sem takowého i s předky mými dal a žádné kwitancí nemaje, a Múchek wždy majestát celý w swé moci měl jest: i staral sem pana Čeňka, aby o to bylo s KM[ti] mluweno, aby JM[t] ráčil psáti Múchkowi, aby mi tomu konec a místo učinil, jakž jest pak K[ská] M[t] jemu psal, nebť jeho listy má. Tak JM[t] K[ská] psal jemu, aby ten majestát položil u někoho dobrého w Plzni a kněz probošt peníze také. A jestliže ti páni nestanú, budem jim psáti, žeť wám konec a místo učiníme. A to wím, že pan Čeněk w swé paměti má, nebo Múchek s tím listem přijel jest do mého kláštera a ukázal mi jej. Tehdy řekl sem mu: Tobě se toho prwé nezdálo učiniti. A on mi jest za odpowěd dal řka: Ještě mi se to nezdá učiniti, neb sem řečení učinil panu Burianowi z Gutšteina, kdyžby jim potřebí bylo, že jim ten majestát od císaře Sigmunda mám ukázati. Tu jest ke mně mluwil, žádaje mne, abych s ním jel do Teyna, že chce s panem Dobrohostem mluwiti, aby o to wždy konec byl. Řekl sem jemu: Co mám o to jezditi? A já nikdy konce nemohu míti. A on řekl mi jest, že w tom déle býti nechce, že o to chce konec učiniti. I jel sem s swými dobrými lidmi do Teyna a s Zdeňkem z Lukawice a s panem Šebestianem z Malewic, a w tom jest Jan Múchek ten majestát wydal od císaře Sigmunda bez mého wědomí a bez mé wůle panu Dobrohostowi. A když jest wydal, tehdy pan Dobrohost přišel jest ke mně do té swětničky, kde paní manželka jeho přebýwá, řka mi: Kněže probošte! Dej mi koláč, jižť já majestát mám; a ty listy, kteréž od mých předkůw máš, aby mi dal, a počti se se mnau, cos mi nedodal, aby mi dodal. I početl sem se s ním, a zůstal sem jemu na ten majestát bez 4 ß sto kop gr., a ty sem uručil panu Dobrohostowi, a hned sem mluwil s Múchkem: Poněwadž jsi wydal majestát panu Dobrohostowi, kdož mi sstúpí wsi Čerweného Aujezda? A on mi jest řekl, že mi znáti chce, že mají na tom majestátu dluh páni z Gutšteina, a že w tom drží wes Čerwený Aujezd. I řekl sem Múchkowi: Na tom pan Dobrohost nepřestane, a bude chtíti, aby mu jistotu ukázali. I smluwil sem s panem Dobrohostem, maje s sebau Zdeňka z Lukawice a Jana Beptana z Malewic: Poněwadž pane swé úplně chcete míti, kdož mi wsi sstúpí Čerweného Aujezda? I řekl jest pan Dobrohost: kterakúž koli jistotu řádně ukáží páni z Gutšteina od mých předkůw, chci já zastúpit, a sto kop gr. bez 4 kop gr. tobě zase nawrátiti; jakož pak ta smlauwa, kterúž s panem Dobrohostem mám, šířeji sama w sobě ukazuje.

Item z toho je winíme, důstojný otče a páni preláti milí! že w swé paměti máte, když jest mně před WM[tí] winil a prawil, že ten majestát císaře Sigmunda

že jsau jej měli w službě pan Burian starý od předkůw páně Dobrohostowých, i otec můj. I milí páni preláti! z toho já je winím i konvent můj, poněwadž sau měli, jakž sám wyznal před Waší M[u], proč ste jej wydali bez wůle pánůw z Gutnšteina panu Dobrohostowi? a proto jsú mu páni z Gutšteina škodu činili, a to skrze wydání majestátu, ale ne pro mne, jakož mne winí. A kdyby Múchek byl newydáwal majestátu panu Dobrohostowi, a byl jej dal panuom z Gutšteina, tehdy páni z Gutšteina byli by odemne peníze přijeli, a wes by mi sstúpili a majestát by mi wrátili. A skrze jich takowé wydání toho majestátu mne i konvent můj k welikým škodám sú připrawili, že sem panu Dobrohostowi sto kop gr. dal, že do dnes z nich úrok platím, a proto wždy páni z Gutšteina wes mi drží, a jí požíwají do roka nejméně na XII kop gr. se wšemi poplatky, a z tohoť já i s konventem Múchky winím.

Item winíme je, jakož ste Waše M[u] slyšeli tu smlúwu, kterúž s panem Dobrohostem mám, kterak znamenitě jest wymluweno a psáno, jestližeby Jan Múchek toho majestátu potřebowal, že jej má wyručiti odemne w tisíc kop. gr. a jej zase položiti w pěti nedělěch moc má. A toho proto jest Múchek žádal, aby byla w té smlauwě zwláště zmínka položena, když jest wydal majestát panu Dobrohostowi beze mne, tehdy sem mluwil k Múchkowi: Poněwadž jsi wydal ten majestát panu Dobrohostowi bez wůle mé a pánůw z Gutšteina, kdož mi wes sstúpí? Tehdy mi jest řekl Múchek: Wšak w smlúwě má státi, že pan Dobrohost řekl jest, máli kdo kterakú jistotu od mých předkůw a řádně by ji okázal, že chce to zastúpiti. Tehdy sem k Múchkowi mluwil: Wíšli, majíli páni z Gutšteina jakú jistotu, žeby ji okázati mohli? I řekl mi Múchek: A já sem proto tuto wýměnku učinil, abych ten majestát wyručil, aby w té smlauwě stálo, kdyžby mi potřeba byla, a že mi znáti chce před Králowú M[u] i před panem Čeňkem i kdyžby mi potřebí bylo, že jest pánůw z Gutšteina dluh. A když jsem Múchka k tomu žádal, aby do Prahy jel o suchých dnech a k S. Wáclawu, nežby S. Hawel přišel, aby mi to wyznal a majestát wyručil odemne, k tomu se neměl ani jel.

Item kdy sau páni z Gutšteina jeho lidem škody učinili, protože jest bez wůle jich majestát wydal panu Dobrohostowi, tehdy Múchkowé brali sau mým chudým lidem w Čerweném Aujezdě (neb já tu také lidi mám, kteréž sem z toho majestátu wyplatil, nebo wší wsi páni z Gutšteina nedrží,) těm také Múchkowé jich statky pobrali a je wězeli. A w té wsi jednoho člowěka mám jménem Skálu, ten jest nebyl nikdy zastawen ani zapisowán žádnému, a tomu sau jeho wšecken statek pobrali, z toho je i s konventem winím.

Item z toho je winím, že pro jich wydání toho majestátu bez wůle pánůw z Gutšteina, tehdy páni z Gutšteina potom zjednali sú sobě zápisy na tu wes

Červený Aujezd, chtíc ji sobě osobiti, a od toho záduší odtrhnúti. A to mně jest i tomu konventu k weliké škodè, a od toho já je winím, nebo to skrze Múchky mám.

Item z toho znamenitě winíme, když sau se Múchkowé s pány z Gutšteina smluwili o škody, kteréž sú jim učinili, a to wše skrze wydání majestátu: tu Múchkowé žádali na pánich z Gutšteina, aby jim na to kwitancí učinili a je kwitowali, aby wíc napomínáni nebyli; jakož pak sú sobě zjednali tu kwitancí, že mne i toho konventa kwitují; a toho žádám, aby mi tu kwitancí ukázali před Waší M^u^, že chci na ni bohdá slušnè odepříti před Waší M^u^, neb to mi jest k škodè i tomu konventu, nebť mne není potřebí kwitowati, neboť sem já za řádu pány z Gutšteina skrze pana Čeňka prokurátora napomínal, aby mi ukázali, kterakú jistotu na tu wes mají. I pan Čenèk jim psal, když jest byl u mne nèkoliko nedèl na klášteře, aby mi wsi sstúpili, aneb, majíli jakú jistotu, aby ji okázali. I odepsali sú, že chtie přijeti k nèmu do kláštera, a toho jest pan Čenèk očekáwal za nèkterau neděli. A když sú nepřijeli, žádal sem na panu Čeňkowi, a pan Čenèk řekl mi: Pojeď se mnau do té wsi, jáť je k tomu chci míti a držeti, žeť tobě i konventu twému člowěčenstwí slíbí. A kteříž sú doma byli, ti sau mi člowěčenstwí slíbili; a potom těm lidem páni z Gutšteina hrozili, že sú doma nesmèli býti, až sú se jim na milost dali. A jestliže milý pán bůh ráčí w této zemi jaký řád dáti a práwa půjdú, prwé sem žádal a žádati budu na pánich z Gutšteina, kterakú jistotu mají na tu wes, aby ji okázali; a to wše skrze Múchka.

Item za pokojných časůw, dokudž sau řádowé byli a jednostejný pán byl a práwa šla, nikdy sú mne newinili, bych jim byl co powinowat, wím žeby mne nenechali: než w tomto nepokoji a neřádu mne winí i žalují i listy rozpisují, hyzdíc mne k dobrým lidem, a bohdá bez winy, a prawíc swými jazyky neprawými, že sú se mnú časté roky míwali, a že sem člowěk nekonečný, že se mnú konce a místa nikdy nemohú míti. Jakož toho jich mám, *(sic)* mne jsú k welikým škodám a nákladuom připrawili, nebť já stáwal k rokům i ještě dnes stojím wšudy k rokuom, chtè nad nimi konec a místo míti. A já jim ani konvent nic winni nejsme, ale oni jsau nám winni; a toho duwod jest, že sem otce jich wždy winil za pokojných časůw, a předce byl bych ho winil, než že jsú práwa a řádowé nešli w tomto času nepokojném.

Důstojný otče a páni preláti milí! Wašich M^u^ prosím i s mým konventem pro pána boha a pro naši sprawedlnost, že nám ráčíte s nimi konec a místo učiniti, porozomějíc naší sprawedlnosti, aby mne i toho konventu k dalším škodám a nákladuom nepřiprawowali, a ty škody a náklady, w kteréž jest on mne newinnè uwedl, ať mi sú zase napraweny a wráceny, i což jest mne na mé cti do-

týkal swým psaním i řečí před mnohými dobrými lidmi, jakož ste to sami Waše M^u^ slyšeli, když jest na mne žalowal, ať mi jest opraweno.

17.

Probošt a konvent Chotěšowský prosí Čeňka z Klinšteina o přímluwu u krále za příčinau rybníka Janowa.

(1479? 24 *Febr.*)

Urozenému pánu, panu Čeňkowi z Klinšteina, nejwyššímu prokuratorowi Českého králowstwí, pánu na nás přízniwému.

Modlitbu naši wzkazujem WM^u^, urozený pane, pane nám příznivý! Waší M^u^ prosíme pokorně pro pána boha a pro wašeho milého syna, kterýž w našem klášteře odpočíwá, abyšte ráčili náš dobrý přímluwce býti před Králowú Milostí, neb JM^u^ píšeme a prosíme, aby JKM' ráčila nás při našich swobodách zachowati a milostech, kteréž máme od slawných paměti Českých králůw Jich M^u^, i o rybník Janow, kterýž jest nyní pan Rúpowský spustil; i přiwodíme JKM^u^ ku paměti, kterak slawné paměti císař Sigmund byl zapsal ten rybník a některé wsi, a my zase wyplatili, a máme ten celý majestát, a to jest wám dobře swědomo; a od krále Ladislawa slawné paměti zwláštní máme majestát na ten rybník, i od krále Jiřího, (jenž) wšecky jest nám swobody a obdarowání (potwrdiw wšeckny rybníky, i kteréby potom udělány byly) potwrdil. I wěříme a plné doufání máme k Waší M^u^, že ráčíte s pilností náš dobřepřímluwce býti před JKM^u^, neb dobře znáte záhubu welikú našeho božího domu. A prosíme WM^u^, račte se přičiniti, aby posel tento spěšněji byl wyprawen od JM^u^; my za WM' chceme pána boha snažně prositi. Datum in die S. Mathiae apostoli.

Kněz Jiřík probošt,
Margar. přeworyše,
Anna subpřeworyše a wšecken konvent
kláštera Chotěšowského.

18.

Král Wladislaw Půtowi Šwihowskému z Risenberka potwrzuje zápisů na wes Kotowice kláštera Chotěšowského.

W Praze, 1489, 22 *Jun.*

My Wladislaw z boží milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě: oznamujem tímto listem wšem, že přistaupil jest před nás urozený Půta z Risenberka na Šwihowě, nejwyšší sudí králowstwí Českého, wěrný náš milý, a ukázal jest nám list kněze Petra probošta,

Anny přewory i wšeho konventu kláštera Chotěšowského, kterýmžto sau zapsali a zastawili slowútnému někdy Janowi řečenému Múchek wes téhož kláštera řečenau Kotowice wšicku s platy, poplatky, s dwory kmetcími, s plným panstwím i se wšemi swobodami, což k té wsi přísluší, jakožto ta wes od starodáwna wysazena jest we třech stech a patnácti kopách grošüw Českých dobrých stříbrných rázu Pražského, jakož pak ten list ty wěci šíře a swětleji w sobě drží a zawírá. A zprawil jest nás, že jest k tomu listu řádně přišel od slowútných Jana a Bohuslawa bratří z Bukowa, wěrných našich milých, synüw jmenowaného Múchka, a že jim summu swrchupsanau za to wšecku dal a úplně zaplatil. I prosil jest nás, abychom naň a na dědice jeho práwo toho listu přewesti a jim toho potwrditi i také další je milostí w tom opatřiti ráčili. My znajíce wěrné pilné a ustawičné služby téhož Püty, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestáwá, nám wěrně k obecnému dobrému pomáhaje, a potom tím lépe aby mohl a měl činiti, čímž nás milostiwějšího k sobě pozná, i jsauce w tom milostiwě k jeho prosbě nakloněni: s dobrým rozmyslem a raddau wěrných našich, mocí králowskau již psanému Pütowi a dědicuom jeho swrchu dotčeného listu we wšech kusích, článcích a klauzulích a artikulích, tak jakoby tu slowo od slowa wepsán byl, potwrdili sme, a tímto listem potwrzujem, wšecko práwo tím listem swědčící na téhož Putu i také na dědice jeho tímto listem přiwodíce a přenášejíce, tak aby oni již psanau wes Kotowice wšicku s lidmi kmetcími, dědinami, lesy i se wšemi a wšelikterakými té wsi příslušnostmi, poplatky a požitky, i také s plným panstwím wedlé znění swrchu dotčeného listu měli, drželi, toho požíwali bez naší, budaucích našich králüw Českých i wšech jiných lidí wšeliké překážky tak dlauho, dokudž my neb budaucí naši králowé Čeští, nebo ty osoby, jimžby ta weyplata sprawedliwě příslušela, těch tři sta a patnácte kop gr. Českých dobrých stříbrných rázu Pražského nedali bychom jim a úplně nezaplatili; tuto milost zwláštně jim činíce a dáwajíce, že nemáme na nich my ani budaucí naši králowé Čeští nižádnému dáwati žádné wýplaty, což se jmenowané wsi Kotowic dotýče, kromě toho, leč bychom my neb budaucí naši králowé Čeští chtěli to k našemu držení wyplatiti, to budeme moci učiniti, anebo ty osoby, komuž ta wýplata sprawedliwě přísluší, to také budú moci wyplatiti k swému držení wlastnímu a jinak nic. A kdož by tento list jměl s již psaného Püty nebo dědicüw jeho dobrau wolí a swobodnau, chcem aby tomu příslušelo plné práwo wšech wěcí swrchupsaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskau kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském, w pondělí před S. Janem křtitelem božím, léta božího tisícého čtyřstého osmdesátého dewátého, králowstwí našeho léta osmnáctého.

19.

Král Wladislaw káže proboštu Chotěšowskému splniti berni králowskau, jakž naň uložena jest.

W Praze, 1508, 4 *Nov.*

Welebnému knězi probošťowi kláštera Chotěšowského, nábožnému našemu milému.

Wladislaw z boží milosti Uherský, Český král a markrabě Morawský ꝛc. Nábožný wěrný náš milý! Wěz že jest na tě položena tato summa, kterúž na ceduli napsanú poséláme, co na tě přišlo, aby nám dal na pomoc a splacení zámkůw Krištofa z Gutšteina, kterých jste podlé nás a země dobyti jměli. Protož přikazujem, aby ty tu summu bera s lidí i také s důchodůw, takú, jakož na tě položeno, poslal a položil na hradě Pražském konečně den S. Ondřeje nejprwé přištího. Jináč toho nečiň pod uwarowáním hněwu našeho; neb znáš, že wšickni stawowé králowstwí Českého to již dáwají, což na koho položeno jest. Datum ex arce nostra Pragensi, sabbato post Omnium Sanctorum: anno ꝛc. XV^{C} VIII°, regnorum autem nostrorum Hungariae XIX, Bohemiae vero XXXIX°.

20.

Zdeněk Lew z Rožmitála, nejw. purkrabí, poraučí proboštu Chotěšowskému nakaupiti zbroje na 100 osob a rozdati mezi lidi swé.

Na Blatné, 1512, 20 *Aug.*

Službu swú wzkazuji, welebný kněže probošte, příteli milý! Jest poručení pánuow zpráwcuow tohoto králowstwí Českého, abyšte lidi kláštera toho k tomu měli, aby zbroje pro wšelikterakú krále JM^{u} pána našeho milostiwého a toho králowstwí Českého potřebu měli. A protož z Jich M^{u} rozkázaní za to wás žádám a poraučím, že do S. Wáclawa nejprwé přištího nebo hned potom kaupíte zbroje dostatečné na sto osob pěších, a rozdáte je mezi lidi toho kláštera, a co za to dáte, že zase na ně uložíte, aby wám to na časy slušné nawrátili, tak aby skrze to zwláštně obtíženi nebyli. I wěřím wám, že toho neobmeškáte, aby potom nebylo wám to k wině přičteno. A o též jest také do některých jiných klášterůw psáno. Dán na Blatné, w pátek po hodu slawném blahoslawené panny Marie matky boží na nebesa wzetí léta ꝛc. VCXII°.

Zdeněk Lew z Rožmitála a z Blatné,
najwyšší purkrabě Pražský.

21.

Karel kníže Minsterberský, jakožto nejwyšší hejtman král. Česk., powoluje proboštu Chotěšowskému, aby lidi, kteréž we swé zprávě má, za prowinění jejich sám trestati mohl.
W Praze, 1525, 6 *Oct.*

Karel z boží milosti Minsterberské w Slezí, Olešnické ɔc. kníže, krále JM^u nejwyšší hejtman králowstwí Českého ɔc.

Poctiwý nám milý! Jakož si na nás žádal skrze urozeného wládyku Wáclawa Chlumčanského z Přestawlk, co se lidí a rychtářůw, kteréž pod swú zprávú máš, dotýče, abychom tobě k tomu powolení naše dáti ráčili, aby Ty je sám trestal skrze jich některá předsewzetí, jakožs na nás w Plzni o to znášel; kdež sme pak pro některá naše pilná zaneprázdnění na ten čas toho wykonati nemohli, než takowú wěc byli sme poručili panům hejtmanům kraje Plzenského, aby oni tu wěc wyslyšíc k nápravě přiwedli; neb sme i o tom rychtářóm i některým osobám psaní učinili, tak jakž ta psaní jich to w sobě zawírají: i poraučímeť, jestližeby z těch kteří co takowého před se bráti chtěli, že Ty je k nápravě osobau swau přiwozowati budeš, tak aby jich předsewzetí průchodu žádného ke zlému nemělo. A co se jich prwnějšího předsewzetí dotýče, tu moc dáwáme, aby je trestal podlé zásluhy jednoho každého. W tom znaje wůli a poručení naše, tak se, jakžť píšem, zachowej. Datum in arce Pragensi, feria 6 post festum S. Francisci, anno salutis 1525.

22.

Jan z Raupowa posílá ku proboštowi Chotěšowskému wozy swé pro slowené ryby.
Na Raupowě, 1531, 1 *Mart.*

Důstojnému a ctihodnému otci knězi Matiášowi proboštu Chotěšowskému, příteli mému milému.

Důstojný otče, kněže probošte, příteli můj milý! Byšte se we zdrawí dobře měli, toho bych wám přál. Kde ste mi psali wčera, abych poslal po těch XXX dčberů kaprů jako dnes: byl sem toho úmysla, chtě se sám u wás stawiti; pro některé potřeby i také hosti, kteří na mne připadli, nemohl sem wůle swé naplniti, i tak náhle nemohl sem wíc wyprawiti wozů; než tyto, za to žádám, již podlé slušnosti wyprawíte. Já, poněwadž sme w dobré přátelstwí wstaupili, budeli wám potřebí, popřejeli nám pán bůh zdrawí, při S. Wáclawě, a wám potřeba bude, na Janowě založím wás rád; a což koliwěk by dnes nepobrali, pošli zítra bohdá. Než za to prosím, kdyš přijedú z Bělé s wozem, že jim kážete dáti na těch 30 dčberů již w ten počet 5 dčberů kaprů, a že mi připůjčíte dčber štik aneb půl druhého, jakož pak nádobu budú jmíti k štikám, aby uwezti mohli; a

á wám chci bohdá na Janowě poctiwě oplatiti zase, což mi koliwěk půjčíte. A jza to wás prosím, že mi dobrých pošlete, já se wám rád oplatím zase, budeteli mne potřebowati. A s tím dej pán bůh abychom se we zdrawí shledali. Dán na Raupowě, we středu o suchých dnech postních, léta páně oc. XXXI°.

Jan z Raupowa oc.

23.

Probošt Chotěšowský opowídá se u panůw Raupowských k wýplatě rybníku Janowa. *Na Chotěšowě,* 1591, 16 *Febr.*

Urozeným pánům, panu Štefanowi, panu Jiřímu bratřím z Raupowa na Libochowanech a Plané, pánům nám w pánu bohu milým a laskawě přízniwým, společně něb rozdílně, modlitbu swau Waší M^tl wzkazujem. Urozeni páni bratři z Raupowa, páni nám w pánu bohu milí a laskawě přízniwí! Dobrého zdrawí Waší M^tl na pánu bohu žádajíc toho za dlauhý wěk wěrně rádi přejem. Jakož dobré a chwalitebné paměti urozený pán, pan Krištof z Raupowa oc. někdy pan otec Waší M^tl nejmilejší, podlé jisté milosti a majestatu slawné a swaté paměti někdy nejjasnějšího a nejnepřemoženějšího knížete a pána, pana Ferdinanda na onen čas krále Římského oc. jakožto krále Českého, po předcích swých s wyslowením jistých žiwotůw na jisté osoby znějících rybník jménem Janow s příslušenstwím některých wísek s pustotinami, tak jakž týž majestát někdy krále Ferdinanda oc. jehož datum w Wídni w pondělí před SS. Fabiana a Šebestiana léta oc. MDXXXV° to šíře w sobě obsahuje a zawírá, w summě zápisné až do smrti swé w držení býti ráčil, kteréžto grunty k klášteru Chotěšowskému konventu našeho řádu a zákona Premonstratenského k záduší jsau přislušející; a poněwadž JM^t někdy pan otec Waší M^tl podlé téhož majestátu swaté paměti krále Ferdinanda, w němž se dokládá jistých sum zástawau téhož rybníka Janowa s wyslowenými grunty, jakž zápisowé někdy weleslawné paměti krále Wladislawa swědčí, do wyjití žiwota swého, po jiných wšech pánůw předkůw swých téhož držení wytrwati ráčil, tak že po smrti jeho ty wšecky žiwoty a milosti králowské pominuly a žádné delší moci nemají, ale takowýž rybník Janow i k tomu přislušející wšecky grunty náleží a postaupeny býti mají konventu našemu kláštera Chotěšowského proti odwedení summy zápisné, jakž k tomu dowolení JM^tl císařské pána pána našeho nejmilostiwějšího jakožto krále Českého se jest konventu našemu stalo oc. Protož Waší M^tl, páni bratří z Raupowa, náležitě žádáme a tímto psaním následujem, že předkem nám takowých zápisůw slawné paměti krále Wladislawa, kterýchž pan otec Wašich M^tl w držení býti ráčil, jisté hodnowěrné wýtahy wydati, i tolikéž kde a kdy bychom na určitý den summu zápisnau na wyplacení téhož rybníka Janowa s grunty k tomu přislušejícími oc. Waší M^tl k wyčtení a odwedení proti dosta-

tečné kwitancí odeslati měli, že jisté místo a čas psaním swým nám jmenowati ráčíte. Nebo poněwadž na tento čas ten rybník slowený a pustý leží, aby w toto jaro příští k užitku a k ruce konventu našemu tím časněji a dřéweji opatřen býti mohl, k Waší M^{ti} důwěrnau a snažnau naději máme, že této slušné žádosti naši odporni býti neráčíte. Odpowědi, kterauž bychom se zprawiti mohli, po tomto poslu od Waší M^{ti} žádáme. Dán na klášteře Chotěšowském pod pečetmi proboštskau a konventskau našimi w sobotu po S. Valentinu, léta ɔc. LXXXXI°.

Kněz Laurenc Kastl probošt
kláštera Chotěšowského s konventem swým.

24.

Bratří Raupowští na předešlé psaní odpowídajíce, proti wýplatě žádané odpor činí.
W Praze, 1591, 1 *Apr.*

Důstojným a ctihodným, knězi Wawřincowi Kastlowi proboštowi kláštera Chotěšowského i s konventem jeho, pánům a přátelům našim milým.

Služby swé wzkazujem, důstojní a ctihodní páni přátelé naši milí! Téhož zdrawí a w něm jiného wšeho dobrého přejeme wám wěrně rádi. Učinili ste nám psaní, kterakby někdy dobré paměti pán otec náš nejmilejší podlé jisté milosti a majestátu slawné a swaté paměti někdy nejjasnějšího a nejnepřemoženějšího knížete a pána, pana Ferdinanda na onen čas krále Římského ɔc. jakožto krále Českého po předcích swých s wyslowením jistých žiwotůw na jisté osoby znějících rybník jménem Janow s příslušenstwím některých wísek s pustotinami w summě zápisné w držení až do smrti swé býti ráčil, kteréžto grunty k klášteru Chotěšowskému konventu wašeho řádu a zákona Premonstratenského k záduší přislušející býti pokládáte, toho při nás wyhledáwajíc, abychom wám takowých zápisůw slawné a swaté paměti krále Wladislawa, kterýchž by pan otec náš w držení býti ráčil, jisté a hodnowěrné wýtahy wydali, i tolikéž kde byšte na určitý den summu zápisnau na wyplacení téhož rybníka Janowa s grunty k tomu přislušejícími nám k wyčtení a k odwedení odeslati měli, jisté místo a čas wám jmenowali, a jakž dáleji též psaní waše, (kteréhož datum na klášteře Chotěšowském pod pečetí proboštskau a konventskau w sobotu po památce přenešení S. Wáclawa léta tohoto dewadesátého prwního, a nám teprwa w pátek po neděli postní Lactare dodané), to wše w sobě šíř obsahuje a zawírá. Na kteréžto psaní waše wám tuto swau odpowěd dáwáme: abychom před časem, k čemuž wy práwa a sprawedliwosti nemáte, wám wýš psaného rybníka Janowa se wším k němu příslušenstwím, k kterémuž se prawíte práwo a sprawedliwost jmíti, proti odwedení summy nějaké nám zápisné, kteréž wy na sebe potahujete, na ujmu práwa našeho, postupowati a wám jakých

wýtahůw majestátůw wydáwati měli, neuznáwáme se wám býti tím powinni a nejsme. A protož w té wěci můžte se dobře proti nám spokojiti; my na jiném také nejsme, nežli dobré přátelstwí a sausedstwí k wám též zachowati dle náležitosti. A tak tauto odpowědí naší budete se wěděti čím zprawiti. S tím milost boží rač s námi se wšemi býti. Dán w Praze w auterý po neděli postní, jenž slowe Judica, léta dewadesátého prwního.

Jan, Štefan a Jiří bratří wlastní z Raupowa,
na Libochowanech a Plané.

25.

Císař Rudolf II klášteru Chotěšowskému k wýplatě wšech jeho někdejších (nyní zapsaných) statkůw powolení dáwá.

W Praze, 1597, 31 *Mart.*

My Rudolf druhý z boží milosti wolený Římský císař po wšecky časy rozmnožitel říše a Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský oc. král, arcikníže Rakauské, markrabě Morawské, Lucemburské a Slezské kníže, Lužický markrabě, oznamujem tímto listem wšem: jakož jsme na ponížeuau prosbu někdy Wawřince Kastle, probošta kláštera našeho Chotěšowského, řádu a zákona Premonstratenského, arcibiskupstwí Pražského, pro dobré a užitečné téhož kláštera k tomu powoliti ráčili, aby on Wawřinec Kastl, doptawší se, žeby někdy urozený Krištof z Raupowa po předcích swých rybníka Janowa s některými jinými k témuž klášteru Chotěšowskému od starodáwna náležejícími wesnicemi, jako i nic méně též urozený Jan z Raupowa na Raupowě a Nezdicích, wěrný náš milý, po někdy Adamowi z Raupowa otci swém: wsi Lišiny a wsi pusté Jicharce, tudíž i slowútný Jan Markwart Chlumčanský z Chlumčan a na Bijadlech po někdy Jiříkowi Chlumčanském otci swém wsi pusté Maškrowa s některým jiným příslušenstwím, a luk po Jicharsku, jakožto statkůw duchowních w držení a užíwání byli, po smrti téhož Krištofa z Raupowa, dědice a syny po něm pozůstalé, totiž Jana, Štefana a Jiřího spolu s bratřími jich Krištofem, Albrechtem a Wolfem Adamem, (poněwadž jest témuž někdy Krištofowi z Raupowa, otci jich, wedle Wolfa a Adama bratří jeho dotčený rybník Janow s jeho příslušenstwím od někdy císaře Ferdinanda pána děda našeho slawné paměti toliko do žiwobytí jich powolen byl, a oni Wolf, Adam a Krištof bratří z Raupowa toho po někdy Janowi z Raupowa otci jich w držení a užíwání wešli,) do saudu našeho komorního králowstwí Českého z wýplaty obeslati a toho se na nich dosuzowati mohl: podlé kteréhožto našeho milostiwého powolení, ačkoliw jest týž Wawřinec Kastl na to nastaupil a toho se práwně dosuzowati chtěl, wšak jsa w tom prostředkem časné smrti z tohoto swěta wyňat, toho jest k místu a konci přiwesti a dowesti nemohl. I jsauce my nyní od welebného

Jiříka Šajtera, jakožto nowotného a na místo Wawřince Kastle od nás konfirmowaného probošta nadepsaného kláštera Chotěšowského, wěrného našeho milého, za to také w poníženosti pokorně prošeni, poněwadž jest na to, což od předka jeho w té příčině začato kylo, zase znowu nastaupil, a slowútného Adama z Klenowého a z Janowic a na Přestawlcích z swrchu psaného rybníka Janowa, wsi pusté Borku a w ní rybníčku, wsi Blatnice a wsi Kamenného Aujezda, čeho po nadepsaném Krištofowi z Raupowa někdy tudíž, i po Šebestianowi z Říčan, wsi Kotowice, wsi na ten čas pusté Lažan, i s jiným wším a wšelijakým k týmž wesnicím od starodáwna příslušenstwím, w držení a užíwání jest, nic méně i také Jana z Raupowa a Jana Markwarta Chlumčanského podlé předešlého milostiwého našeho předku jeho učiněného dowolení, do saudu našeho komorního z wýplaty obeslal, chtějíce se toho wšeho, jakž se nadpisuje, tomu klášteru k dobrému práwně dosuzowati, abychom mu w jeho začatém předsewzetí překážeti dáti nedopauštěli, nýbrž k tomu milostiwě powoliti ráčili, aby týž i jiných dědin duchowních, jichž by se dále uptal, tolikéž práwně neb jinak dobýwati mohl. Kdež znajíce my poníženau jeho prosbu slušnau býti, a že se tu wzdělání kláštera jakožto komory naší dotýče: protož s dobrým rozmyslem, naším jistým wědomím, mocí králowskau w Čechách, a s radau wěrných našich milých, k tomu sme milostiwě dowoliti ráčili, a jak tomuto nynějšímu tak i budaucím probošlům oznámeného kláštera Chotěšowského dowolowati, při tom jim poraučeti a to jmíti chtíeti ráčíme, tak aby týž probošt po častém pořádu práwa, netoliko proti Adamowi z Klenowého a z Janowic, Janowi z Raupowa, též Janowi Markwartowi Chlumčanskému i tomu každému, kdož by týchž aneb jakých koliw jiných wesnic a gruntůw neb čeho jiného, jakožto dědin duchowních od starodáwna k klášteru našemu Chotěšowskému přináležejících, w držení a užíwání byl, a oni se co toho kde koli a u koho koli uptati mohli, swobodně a wolně kráčeti, a toho wšeho buď darmo neb jinak, jakž nejlépe wěděti bude aneb budau moci, tomu klášteru k dobrému dosuzowati mohli a moc měli, bez naší a potomkuow našich budaucích králůw Českých i jiných wšech lidí wšelijaké překážky. S tím při tom doložením a jeho probošta nynějšího i budaucího s konventem jich opatřením: jestližeby sobě buď týž Adam z Klenowého a z Janowic, item Jan z Raupowa, též Jan Markwart Chlumčanský aneb kdo koliw jiný na swrchupsané wesnice a rybník aneb co koliw jiného duchowního, což by na wýplatě pozůstáwalo a k témuž klášteru Chotěšowskému přináleželo, odkud jinud a z které jiné kanceláře, kromě komory naší České, tu kdež statkowé duchowní a zástawní inmediate k zpráwě a ochraně náležejí, jaké koliw obdarowání žiwotné neb jinak na tom připsání wyjednal, a wyjednalli, že takowé obdarowání proti tomuto našemu powolení žádné moci a platnosti jmíti nemá a nemůže nižádným způsobem nyní i na časy budaucí. Poraučejíce při tom presidentu a rad-

dám našim dotčené komory České, nynějším i potomním, abyšte často jmenowaného probošta s konventem jeho i potomky jich při tomto dowolení našem skutečně drželi a neporušitedlně zachowali, žádných překážek jim w tom nečinice ani jiným činiti dopauštějíce. Tomu na swědomí pečet naši císařskau menší k tomuto listu sme přiwěsiti poručili. Jenž jest dán na hradě našem Pražském, w pondělí po neděli kwětné, léta tisícého pětistého dewadesátého sedmého, a králowstwí našich Římského třimecítmého, Uherského šestmecítmého a Českého též třimecítmého.

Rudolf mp.

Ad mandatum domini electi
imperatoris proprium.

A. XV.

PŘE RACKA KOCOWSKÉHO S BUDĚJOWSKÝMI,

od roku 1472 do 1484.

Následující dopisy a listiny sebrány jsau pomocí p. K. Erbena wšecky z originálůw, jenž dílem w archivu c. k. města Budějowic, dílem i w Českém Museum se chowají.

1.

Racek z Kocowa dáwá Budějowským zprávu o swém newěrném služebníku Mikuláši Juristowi, žádaje, aby jej i jmění jeho u nich zabawili.

19 *Jul.* 1472.

Múdrým a opatrným pánom purkmistru a raddě města Českých Budějowic, přátelóm mým dobrým.

Službu swú wzkazuji, múdří a opatrní páni, přietelé milí! Prosila mne Katruše Brnieřka, abych jie toho swědomie dal, že sem X ß gr. wzal, kteréž jest byla dlužna Mikulášowi Juristowi. To se jest tak stalo, že sem je wzal, a to pro tu příčinu, že jest Mikuláš Jurista člowěk muoj dědičný a úředník muoj newyčtený. A ten mi jest mnoho statku pokradl a pryč mi jest utekl; a protož kdežbych se mohl čeho doptati, to cožby on prawil ježtoby jeho bylo, to bych já práwě wzal jako swé; nebť jest Mikuláš Jurista dosti málo měl, dokudž jest u mne

nebyl, a to jest wědomá wěc; než kdež který statek jest, ježto on se k němu hlásí, ten mi jest pokradl. I milí páni a přietelé! jestli že by kde co u koho bylo u wašem městě, wěřímť wám, že wy toho jemu nedáte wydati, ažť mně on prwé práw bude. A za to wás prosím, muožeteli jeho kde dosieci, abyšte ho dodrželi až do mého obeslánie; nebť jest takowý padúch, žeť o wás ani o žádném dobrém nic dobrého nemyslí. I wěřímť wám, že to pro mě učiníte w túž i wětší libost okázanie. Datum dominico ante octavam S. Margarethae virginis eximiae, annorum domini ɔc. LXXII°.

Racek z Kocowa
a na Horaždějowicích.

2.

Budějowští odpowídají na předešlé psaní, že zabawili truhlici Mikulášowu Juristowu, pokládajíce o to rok oběma stranám.

18 *Aug.* 1472.

»Kocowskému.«

Službu swú wzkazujem, urozený pane Racku milý! Wědětiť dáwáme, že Mikuláš Jurista přišed, žádal na nás truhlici s tiem statkem, kterúž někdy Ondřejowi Sowowi spoluměštěnínu našemu dal k wěrné ruce schowati, aby jemu byla wydána. I powědieno jest, žes tu truhlici i s statkem stawil ku práwu, mluwě, žej' tobě ukraden. A on podal se a podáwá ještě, že chce tobě i každému z toho, což naň řádně prowedeš, práw býti. Protož aby miesto a konec mezi wámi wěc ta wzala, pokládámeť oběma stranoma rok ten w pátek po sw. Jiljí najprw příští. Wedle toho již uměj se zprawiti. Datum f. iij post assumpcionem ɔc.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

3.

Jiřík ze Stráže píše Budějowským, aby jeho úředníku Juristowi truhlice jeho wydána byla.

W Přerowě, 14 *Sept.* 1472.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowic Českých buď dodán.

Služba má běhu nynějšieho, múdří a opatrní přietelé! Wznesl jest na mě Mikuláš Jurista úředník muoj, kterak by dal k wěrné ruce schowati truhlici Ondřejowi Sowowi, spoluobywateli wašemu, a žádal jest již několikokrát nadepsaného Ondřeje Sowy, aby jemu tu truhlici zasě wydal; ale wy žeby ste toho témuž Ondřejowi Sowowi zbraňowali, z té příčiny, že jest to Kocowský zstawil. Wiem že tomu rozumiete, kdož komu co swěří, žeť má wěrná ruka odewřiena býti, a žeť takowé wěci swěřené nemají býti zstawowány; i wěřímť já wám dle sprawedlnosti,

že wy často psanému Ondřejowi Sowowi, spolusúsedu wašemu, toho zbraňowati nebudete, aby on služebníku mému wěrně a práwě učinil s tiem, což mu jest swěřil. Datum Přerow ipso die Crucis. Jiřík z Stráže, najwyšší sudí králowstwie Českého.

4.

Budějowští oznamují p. Kocowskému, že na místě bratra jeho Jana pan Děpolt z Risenberka na statek Juristůw též zápowěd učinil, aby se s ním a s nimi o to srownal. *(Bez datum.)*

»Kocowskému.«

Službu swú wzkazujem, urozený pane Racku, přieteli milý! Psaní twému sme porozuměli. Wědětiť dáwáme, že na bratra twého miestě, páně Janowě Kocowského, pan Děpolt také jest statek ten zapowěděl, prawě že k němu práwo jmá, a naši se naň také táhnú; a přes to s našimi posly mluwil, že chce o to s tebú mluwiti a srownati se. Protož píšemť nynie panu Děpoltowi, aby srownaje se s tebú, někoho ot sebe poslal, a ty učiň též, a myť swým také státi rozkážem. Pak ktož wedle práwa k témuž bude sprawedliw, toť se najde. Datum ꝛc.
Purkmistr a radda města Budějowic Č.

Dominus Diepolt dixit nunciis in Benešow, quod vult propter hoc vobis damnum facere, et ob hoc volo concordare cum eo.

5.

Budějowští omlauwají se Kocowskému, že jemu ničeho swéwolně nedrží. *(Bez datum.)*

»Kocowskému.«

Službu swú wzkazujem pane Racku, přieteli milý! Psaní twému i Mikulášowu Juristowu nynie učiněnému sme porozuměli. Wědětiť dáwáme, že týž Jurista jsa sobě mocen, truhlici s statkem dal schowati k wěrné ruce Ondřejowi Sowowi, spoluměšťěnínu našemu, na kterýžto statek někteří u nás zápowěd učinili sú, potom bratr twój Jan nebožtík, maje od tebe listy a powolenie, a teď w nowě opět pan Děpolt z Risenberka. Také Jurista dokawadž jest od tebe byl, jinak nám psal i mluwil, než nynie píše a mluwí, podáwaje se ku práwu. I móžeš tomu rozuměti, žeť my tobě nic nedržíme swéwolně; protožť kdyžť Sowa doma bude, chcemť proto rok složiti, a k tomu Juristu, i ty, kteříž se na ten statek táhnú, obeslati a konec učiniti bohdá podlé práwa. Datum ꝛc.
Purkmistr a radda města Budějowic Č.

6.

Budějowšti oznamují panu Děpoltowi z Risenberka, že jim Kocowský pro statek Juristůw škodami hrozí, protož aby se s ním a s nimi o to srownal podlé práwa.

(Bez datum.)

»Panu Děpoltowi.«

Urozený pane přieteli milý! Službu swú wzkazujem. Wědětiť wám dáwáme, že pan Racek z Kocowa nám píše, žádaje aby mu ten statek wydán byl, a jestli že se nestane a wezmeli které škody, proto chce k nám hleděti. I zapowěděli ste pane ten statek u nás také práwem, tudiež i naši spoluměštěnínć: protož srownáwajíc se se panem Rackem pošletež ot sebe k nám, a našiť také státi budú: ktož k němu pak sprawedliw bude, toho požiw. Datum ɔc.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

7.

Budějowští domlauwají se na Kocowského, aby spoluměštkám jich statek, kterýž jim pobrán jest, nawrácen byl.

1 *Oct.* 1473.

»Kocowskému.«

Služba naše urozený pane Racku milý! Wznesly na nás spoluměštky naše, kterýmž jest statek jich před chwilí mezi Wodňany a Strpy pobrán, žej' se Tuřek člowěk twój, ježto o jich ztrátě wie, do Horaždějowic zase nawrátil, a žes k nim, když sú u tebe po té ztrátě byly, mluwil: by ho mohl, aneb ony po roce neb dwú jej optaly, žeby chtěl sě k němu mieti jako k tomu, jenž jest jich statek zradil, otnesl a prodal w ciziem kraji, aby nawrátil. I milý přieteli, poněwadž jest již doma, wěřímeť, že sě k takowému mieti budeš, atby našim to zasě nawráceno bylo bez prótahów dalších, škod a nákladów wětších, nepochybujíc že tak učiníš. A tohoť odpowěd žádáme při tomto poslu. Datum f. vj S. Remigii, anno ɔc. LXXIII°.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

8.

Budějowští žádají téhož, aby služebníky swé, kteří spolutrpícímu jich sukna pobrali, k nawrácení přidržel.

6 *Aug.* 1474.

»Kocowskému.«

Službu swú wzkazujem, urozený pane Racku milý! Zprawenit jsme i psáno jest nám také od dobrého druha, že služebníci twoji, sládek s swými towařiši,

kteří na Týně byli, pobrali spolutrpieciemu našemu sukna postawów bez ij xxx[ti] na swobodné silnici, koně k tomu formanóm wypřáhše, a ti že sú s těmi koňmi a sukny na Horaždějowice k tobě přišli. To wěda, dle sprawedlnosti žádáme, aby ty jisté služebníky swé k tomu držal, ať našemu ta sukna zase nawrátie, jakož nepochybujem že to učiníš; neb jinak nestaloliby se, muselibychom na pana hauptmana a ředitele najwyššie wznésti; a shledáš, žeť sě nám dálibóh w zemi ti škódce neskryjí. Tohoť odpowěd žádáme listem po tomto poslu. Datum f. vj[a] S. Mariae nivis, anno ɔc. LXXIIII[o].

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

9.

Tíž piší témuž, aby lidi jich, kteří od Šnoble pro Jerga staweni jsau, propustiti rozkázal, podáwajíce Šnoblowi sprawedlnosti podlé práwa.

(Bez datum.)

»Kocowskému.«

Služba naše, urozený přieteli milý! Zprawili nás naši formané i jiní, kteříž nynie w Horaždějowicích byli sú w městě twém, že sú ot Šnoble staweni pro Jerga ɔc. I diwno nám, žes dopustil naše stawiti, neobžalowaw nám prwé wedle práwa na něho. Protož aby wěďal, že týž Šnobl psal nám před chwilí, túže na Jerga formana, žeby jemu pytel s šatmi dal na wuoz, a ten žej' nawrátil. Kterémuž sme odepsali, co Jerg prawí, a žej' za nic jemu neslíbil. A to jest w Lomech mluwil před dobrými lidmi, že mu za nic neslibuje, neb jsú časowé dworní; a on přes to, tak prawí, wždy wložil jemu, kterýž pytel wyšpehowán a na cestě wzat ot Šnoblowých nepřátel, tak že mu jej Jerg nezmrhal. A toho má Jerg dobré swědomie, jenž toho přiepis zde zawřený posieláme, kterémuž porozumieš. I milý přieteli! wěřímeť že naše propustiti kážeš, nebť našemu se zdá, že mu ničímž winowat nenie; pakliť mu se přes to zdá, žeby mu wždy winowat byl, psaliť sme jemu prwé, i ještě prawíme: ať přijde, z čehož koli jemu před námi winu dá, máť mu práw býti. Paklitby sě nestalo přes takowé rowné podánie, tehdyť bychom musili našim zasě práwo propustiti k stawowání wašich, jehož bychme raději widěli, aby toho nebylo potřebie. Datum ɔc.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

10.

Jiný list Budějowských Kocowskému téhož obsahu.

(Bez datum.)

»Kocowskému.«

Služba naše, urozený přieteli milý! Jakož sme ondy o naše formany psali, kteréž jest Šnobl pro Jerga súseda našeho w městě twém stawil, znáti tu wěc

dáwajíc, přitom žádajíce, aby propuštěni byli; a jestli že Šnobl z čeho témuž našemu winu dá, že sprawedlnosti chcem dost naň udati: to sě nestalo, aniž na náš list od tebe jest nám která odpowěd dána. I ještěť téhož žádáme, prosiec, aby dle sprawedlnosti a práwa tak učinil a je propustil; nebť sú wždy proti práwu staweni, wedle toho, že sme Šnoblowi práwa k našemu nikdy neotpierali, než to jemu wždy podáwali, i po dnes, ať k nám přijde; a jestli že sě čeho obáwá a žádati bude, chcem jemu gleit plný před námi a našimi dáti; a což pak k němu tu přiwede, máť jemu práw býti. Neb sám tomu rozoměti móžeš, poněwadž sě nezná k tomu, jakož jej winí, žeť práwem musí býti rozeznáno mezi nimi. Pak nepochybujemť, že tak učiníš. Datum ꝺc.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

11.

Tíž píší témuž, aby Šnobl stál s Jergem, když jim pan Lew z Rožmitála a z Blatné, hauptman kraje Prachenského, rok položí.

(Bez datum.)

»Kocowskému.«

Služba naše, pane Racku, přieteli dobrý! Jakožť sme prwé psali o lidi naše, kteréž jest Šnobl pro Jerga súseda našeho w Horaždějowicích stawil, podáwajíc sprawedliwého wedle práwa, a při tom žádajíc, aby naše propustiti kázal: toho sě ještě nestalo do sie chwíle. I mluwiliť sú poslowé naši se panem Lwem, hauptmanem Prachynským, na sněmu, o to žádajíc, aťby psal, aby slušné přijal. Pakliby toho učiniti nechtěl bez práwa pohoršenie, když Jeho Milost rok složí, o to s Šnoblem náš státi má. Protož wěřímeť, že tak učiníš a je propustíš; a myť chcem dost prawdy na našeho jemu udati, a neb před panem Lwem státi. A tohoť žádáme odpowěd. Datum ꝺc.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

»Kocowský potom chlapy dáwal.«

12.

Budějowští panu Lwowi z Rožmitála, aby přikázal Kocowskému, ať lidi jich na rukojmě wydá, Šnoblowi pak že s Jergem rok pokládají.

5 *Nov.* 1474.

»Panu Lwu.«

Urozený pane! službu swú Twé Milosti napřed wzkazujem. Zprawenіť jsme, že ste Rackowi Kocowskému w Strakonicích přikázali po poslech jeho, aby lidi naše chudé na rukojmě wydal, a Šnobl w té mieře aby našeho hleděl u nás

práwem, a nelíbilliby se nález náš, doložil dále k Pražanóm Staroměstským. I rač wěděti, žeť jest za ty Stúpensky slíbil, a přes to je w moci swé ještě má a drží; neb sú se nám newrátili od té chwíle, jakož sú wsazeni. I slyšieme, žeby týž Kocowský měl k Twé Milosti na Blatnú přijeti; prosímeť, jakožto hauptman rač mu ještě přikázati, ať je na rukojmě Stúpenského wydá. A myť Šnoblowi rok s naším ten pátek po sw. Martinu pokládáme, a z čehož jej koli winiti bude, žeť mu práw býti má wedle sprawedlnosti práwa našeho města. I nepochybujemť, že Twá Milost učiní; pakliby k Twé Milosti Racek nepřijel, ale rač mu psáti při tomto poslu. A tohoť odpowěd žádáme při tomto poslu. Datum sabbato ante S. Leonardi, anno ɔc. lxxiiij°.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

13.

Budějowští dotazují se pana Lwa, majíli na Kocowského jakožto na nepřítele jich péči míti?

(Bez datum.)

»Panu Lwu.«

Urozený pane! Službu swú Twé Milosti napřed wzkazujem. Rač wěděti, že o lidi naše s Kocowským žádného ještě miesta nemáme, než wždy je tam k wóli swé drží. Prosímeť Twé Milosti, jakožto hauptman rač mu při tomto poslu psáti, ať je propustí; a náš má Šnoblowi práw býti, wedle práwa města našeho, z čehož jej koli winiti bude. A když tak učiní, také lidé jeho z Horaždějowic propuštěni budú; pakliby sě nestalo, tehdy kterak koli on k našim mieti se bude, tak my zasě k jeho. Dále zprawení jsme, žeby služebníci jeho w Netolicích mluwili, žeby jim on přikázal, aby někoho z našich wzali. I wiete pane, co sú poslowé naši dali Twé Milosti za odpowěd, což sě smluw w Nepomuce dotýče; a také nás zprawili, což Twá Milost k nim w Strakoniciech mluwil; protož rač nám dáti wěděti, mámeli wšak naň přes to péči jmieti? Datum ɔc.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

14.

Kocowský omlauwá se panu Jindřichowi z Hradce, proč Budějowským odpowěděl.
4 *Dec.* 1474.

Urozenému pánu, panu Jindřichowi z Hradce, pánu přiezniwému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane p. A jakož mi WM' píše, žebych Budějowským odpowěděl: i ráčí WM' wěděti, že jest to tak, a to pro tu příčinu sem učinil, že statek mně znamenitý weliký pokraden jest a k nim wnešen; a od dáwné chwíle já sem toho žádal, aby mi zasě wrácen byl; a oni sú toho učiniti

nechtěli, než tam jej k swé wuoli držie a mě skrze to k welikým škodám připrawují swéwolně ꝛc. A statek nebožtíka pana Jana, bratra mého, kterýž jest znamenitý, dal tam také schowati, toho mi také wydati nechtie, než z toho dělají k swé wuoli, což sě jim zdá. A o swém jarmarce mé mi měštky zjímali a drželi k swé wuoli. Toho sem wšeho žalowal panu Lwowi, a proto mi nic opraweno nenie. I nerač mi pane za zlé mieti, žeť swé lituji, poněwadž mi se takowá křiwda od nich děje; nebť bych já nerád swéwolně s žádným nic počal, než od kohož mi se křiwda děje. A jakož mi Waše Milost píše, že oni také najdú přátely, ježto jim pomohú: wšakť já to pane dobře wiem, ktoť jest na koho laskaw, žeť ten tomu pomuož. A jáť jim ještě málo škodím, než žeťbych swého rád od nich. A budúliť mi oni škoditi, bohdá takéť přátely najdu, žeť mi proti ním pomohú.

Datum dominica secunda in adventu in festo S. Barborae, anno ꝛc. LXXIIII°.

Racek z Kocowa
a na Horaždějowicích.

15.

Kocowský odpowídá panu Jindřichowi z Hradce na jeho dopis, aby nepřátelstwí s Budějowskými nechal a se s nimi ohledati dal.

11 *Dec.* 1474.

Urozenému pánu, panu Jindřichowi z Hradce, pánu přiezniwému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane, pane! A jakož mi TM' píše, abych s Budějowskými nesnáze nechal a dal se o to někomu s nimi ohledati: i račiž wěděti, žeť mě jest pan Lew o tu wěc prwé s nimi slyšel, a což jest rozkázal, aby mi statek muoj wrácen byl od nich, toho mi se jest nestalo. I když mi se to stane, což mi jest prwé nálezem nalezeno, a wrátie mi statek muoj, hotow jsem se dáti o mé wěci s nimi ohledati a nesnáze přestati. Datum dominica ante Luciae, annorum domini ꝛc. LXXIIII°.

Racek z Kocowa
a na Horaždějowicích.

16.

Swědectwí Kunrata z Petrowic a jiných o jednání poslůw Kocowského s Budějowskými pro statek Juristůw, i o wýpowědi práwa Šnoblowi na rathauze Budějowském.

16 *Mai* 1475.

My Kunrat z Petrowic purkrabie na Krumlowě [1]), Přibík z Chlumu, Oldřich ze Dworce, Petr z Dúdleb, Jan ze Strpie a Wáclaw Huolka z..... *(sic)* seděniem u Widowě, oznamujem tiemto listem wšem, ktož jej uzřie aneb čtúci slyšeti budú,

[1]) Wojtěch z Jiwowice *přetrženo.*

že múdří a opatrní páni purkmistr a radda města Budějowského žádali na nás prosiec, abychom k nim do města jich přijeli a při wěcech, jakož sě níže píše, byli. To sme k jich žádosti učinili. Tu přišedše na rathauz Kocowského poslowé ten úterý po prowodě, kterýmž bylo práwo osazeno, i tázali je, přijeli-li sú ot pána swého, jakož jest u Praze rozkázáno? a oni odpowěděli, že proto přijeli i stáli o statek bratra jeho pana Jana Kocowského, dáwajíc winu Johanesowi starému rychtáři a manželce jeho, že jim ten swěřen, chtiec aby jim ten statek najprw shromážděn a okázán byl, majíc za to, že k tomu statku žádný lepšieho práwa nemá nežli pán jich. I odpowěděla radda jim, že oni nemají nic, aniž jim co swěřeno; než komu koliwěk z jich winu dadie, že k tomu práwa a sprawedliwosti dopomoci chtie; a jestli že sě jim ortel jich líbiti nebude, aby dále doložili, tak jakož w Praze zuostáno jest. Toho přijieti nechtěli, leč statek okázán bude; a když jí winu dáwali, odepřela, že jí nic dáno ani swěřeno nenie, aniž se weč uwázala, než aby sě ptali, komu jest dáno a swěřeno a kto sě w to uwázal. I řekli poslowé: prowedem swědomím, že tu statek u nie byl. I wystawili jednoho z sebe, kterýž byl w té chwíli u pana Jana Kocowského, i wyznal, že ten statek páně Janów Wrabský zapečetil, a potom se oň dělili a wzali. I tázala jich radda o to, chtěli-liby práwo jmieti? a slyšewše, že sě k ničemuž nemají aniž co počíti chtie, leč ten statek pohromadě bude, to sú hned nám oswědčili, prosiec, abychom w paměti měli, že jimi nic nescházie a že nálezu kniežete JM[ti] a páně z Šternberka dost učiniti chtie. Item, což sě pak dotýče truhlice, z kteréžto Sowowi sě wina dáwá, ta jest přinesena na rathúz, kterúž sú poslowé widěli, že jest zachowána tak wedle žádosti pod pečetí městskú, a widěwše přijali; proto také žádali, aby ten statek okázán byl, a kdyžby jej widěli a opatřili, že wedle práwa jich ty wěci potom k konci a miestu wésti by chtěli. A Sowa slyšew řeč jich, dal odpowěd, že se jemu nezdá, by ten statek měl ohledán býti, leč ta wěc prwé k miestu a k konci skrze práwo přiwedena bude, a ktož k tomu práwo mieti bude, ten ohledán *(sic)*. Potom po wšech těch řečech tázala je opět radda před námi, chtieli na práwu o to přestati? A poslowé wzali sobě potaz jednú, druhé i třetie, a proto wzdy úmysla swého prwnějšieho změniti nechtěli, leč statek ten prwé bude ohledán. Proti tomu Sowa wzdy otpieral, že se jemu toho nezdá učiniti, leč jemu prwé práwem nalezeno bude; a oni, že jinak nemohú učiniti, aniž chtěli úmysl swój změniti, leč statek okázán bude. I to nám oswědčili. Což se pak Šnoble dotýče, tomu práwo jest wypowědieno, tak že súsed jich při swú proti Šnoblowi práwem obdržal. A to Šnobl přijal, maje wuoli doložiti. Také sú ku poslóm mluwili páni Budějowští, že jim wýpowěd a nález, kterýž se o wězně stal u Praze, pán jich nezdržal, a že knieže JM[t] a pan Zdeněk rozkázali, aby wězňowé propuštěni byli, než k jich ruce zawázáni aby byli: a přes takowé roz-

kázanie že sú se wyručiti museli wězňowé, aby se postawili již na Kunickú horu na sw. Jiří. Tyto wšecky řeči dály se před námi, a chtěli bychom i ústně seznati, kdežby toho bylo potřebie. Na swědomie wšemu pečeti swé wlastnie k tomuto listu přitiskli sme wědomě a dobrowolně. Dán w středu po swátcích letničních, léta božieho ɔc. LXXV⁰.

17.

Wýpowěd králowského saudu komorního we při mezi Kocowským a Budějowskými.
W Praze, 1475, 28 *Jul. (Z registr komorního saudu.)*

Annorum domini ɔc. LXXV⁰ fer. VI post festum Jacobi Apostoli.

W té při, kteráž jest mezi panem Rackem z Kocowa s jedné a měšťany Budějowskými s strany druhé, poněwadž ta wěc dotýče se wýpowědi kniežete Jindřicha a pana Zdeňka, JKM' rozkazuje, aby zachowali pokoj mezi sebú, w řeči i w skutku, žádnú wěcí na sě nesahajíc; a na tomto sněmu, kterýž má držán býti o Matce božie na nebe wzetie, aby oboji zasě zde před JKM^u^ stáli; neb tu knieže Jindřich a pan Zdeněk také budú, anebo jeden z nich. A tu JM' s jich i jiných pánuow raddy *(sic)* JM^u^ ráčí mezi nimi sprawedliwú wýpowěd učiniti. A w tom času aby wězňowé s obú stranú rok měli; a to příměřie aby mezi nimi trwalo až do Matky božie narozenie; a wězňowé aby také s obú stranú rok měli do toho času. Actum ut supra.

18.

Pamět páně Zdeňkowa ze Šternberka o wýpowědi, ježto se stala w Praze na sněmě obecném w rozepři mezi Kocowským a Budějowskými.
Na Witorazi, 10 *Aug.* 1475.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ɔc. krále najwyšší hajtman wšech zemí králowstwí Českého, na jeho KM^u^ miestě, a najwyšší purkrabie Pražský, wyznáwám tiemto listem přede wšemi, kdež koli čten neb slyšán bude: jakož oswiecený kněz Jindřich knieže Minstrberské ɔc. najwyšší oprawce kr. Českého, a já jakožto hajtman téhož králowstwie, složili sme Budějowským a Kocowskému o jich ruoznice, kteréž mezi nimi byly, rok na sněmě, kterýž obecný držán byl w Praze w puostě minulém, kdežto s pilností sme je slyšeli, přijewše k sobě pány rytieřstwo a dobré lidi: tu jest Kocowský před námi na Budějowské učinil žalobu takowúto: najprw žalowal, kterak jemu purkrabie jeho ukradl statek a tén dal schowati do Budějowic Sowowi, a ten žeby Budějowští drželi ke škodě a sobě k zisku. Item žeby tíž Budějowští statek bratra jeho nebožce Jana Kocowského u sebe měli a dělali z něho, coby se jim zdálo, a kterak jemu toho po častém

jeho psaní wydati nechtěli. Item že se jest Šnoblowi, služebníku jeho, sprawedliwé od Budějowských státi nemohlo, a proto že jest dopustil jemu w Horaždějowicích stawiti lidi Budějowských. Item že sú jemu Budějowští o swobodném jarmarku swém zjímali měštky jeho z Horaždějowic, a proto jakož se swrchu píše, že jest swého dobýwal i s nimi wálel. Ku kterýmžto žalobám Budějowští takto sú odpowěděli a odpierali: Najprw že ten statek, kterýž Kocowský prawí, žeby jemu purkrabie jeho ukradl, psal jest Kocowský, že jest s swým statkem purkrabie utekl, a již prawí, žej' jeho, a ten že jest práwem stawil, kterýž byl hned opatřen wedle práwa jich; měšťané také sú zápowěd na ten statek učinili pro dluhy swé; pan Jan Kocowský nebožtík také jest zápowěd naň učinil, a pan Děpolt také. Potom Racek Kocowský dal listem swým moc panu Janowi bratru swému, aby toho statku dobýwal, o kterýž se i súdil s Sowú, chtě aby mu jej wydał; ale Sowa nechtěl, prawě žej' mu swěřen, a druhé, že on i jiní mají naň zápowěd. A tak pan Jan Kocowský potom srokowal purkrabí z města do předměstie Budějowského, daw mu gleit, zdaliby se s ním mohl přátelsky smluwiti; i nemohl, neb purkrabie žádal státi před práwem a jemu i bratru jeho odpowiedati bez gleitu, jedno aby mu se mocí nic nestalo. A w tom pan Jan Kocowský umřel a Budějowským se nezdálo toho statku wydati bez práwa; a w tom že jim Racek Kocowský odpowěděl, a že potom smlúwami králowskými byla zdwižena wálka, a on přes to, neohradiw cti swé, bral, pálil, jímal a hubil proti smluwám králowským, až já Zdeněk z Šternberka ꝛc. swrchupsaný jeda na Zelenú horu zastawil sem to, aby sobě w Praze o sněmu swrchudotčeném práwi byli. Item což se statku bratra jeho nebožce pana Jana Kocowského dotýče, že Budějowští o tom newědie, neb jest jim nic neswěřil ani co dal schowati, než dáli Kocowský komu z jich winu, že jemu má býti práw. Item což se Šnobla dotýče, že jsú tomu nikdy práwa neodpierali, ale chtěli dopomoci, tu wěc Kocowskému znáti dáwajíc, a on přes to neobžalowaw dopustil Šnoblowi proti práwu stawiti lidi jich, a k tomu je wězel a potom z nich XXX kop wzal. Item že proto sú měštky z Horaždějowic staweny zase, ne w jarmarku, neb jest odwolán byl tehdáž, žádajíce dle smluw králowských, což se jim w těch stalo, aby jim opraweno bylo. Tyto žaloby a odpor slyšewše, jakož se swrchu píše a je wážiwše, takto jsme skrze urozeného pana Čeňka z Klinštejna wýpowěd mezi nimi učinili: najprwé což se toho statku purkrabina dotýče a statku bratra Racka Kocowského, poněwadž jest Kocowský stawil ku práwu a dáwá některým z druhého statku winu, aby toho hleděl w Budějowicích práwem ten pondělí po prowodě, a Budějowští aby jemu neb těm, kteréžby k tomu poslal, gleit dali, a při orteli aby ti, kohožby Kocowský poslal, byli. Ale Budějowští prawili, že jest to proti jich práwu; ale proto swolili. A jestli žeby se Kocowskému ortel nelíbil, aby doložil na wyššie práwo do Prahy wedle swo-

body starodáwné; pak Šnobl též aby učinil. Dále wězňowé aby propuštěni byli s obu stranú a k ruce našie zawázáni. Item což se pak škod dotýče, ježto z těch Budějowští Kocowského winie, že kněz Jindřich a já, když se spolu zase shledáme, w to nahlédnauti chceme a konec o ně učiniti wedle sprawedlnosti. A tak sme tu wálku a nesnáz mezi nimi byli zdwihli a rozkázali, aby na se wiece mocí žádnú nesahali, ale zachowali se wedle zřiezenie zemského. A tu sú oni wýpowěd oboji přijali. To mně jest Zdeňkowi ze Šternberka ɔc. swrchupsanému dobře swědomo a w paměti, že sú se ty wěci tak jakož swrchu psáno stojí, dály; a to bych chtěl ústně seznati před každým člowěkem na čas a miestě slušném. Tomu na swědomie pečet swú k tomuto listu přitisknúti sem dal. Jenž jest dán na Witorazi, we čtwrtek den swatého Wawřince, léta božieho ɔc. LXXV°.

19.

Pan Zdeněk ze Šternberka dáwá Budějowským rozličné zpráwy o králi Matiášow Uherském, zakazuje se jim při tom ke wšemu dobrému.

Na Witorazi, 31 *Aug.* 1475.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowic, přátelóm a súsedóm milým.

Službu swú wzkazuji, múdří a opatrní přietelé a súsedé milí! Měl sem nynie u sebe posla jiezdného krále pána našeho Jeho Milosti, po kterémž mi JKM' psal některé wěci, kterýchž wás poslowé a spoluměšťané waši zprawie. Také mi JKM' wzkázati ráčil, abych ohyzdu swého k JM^{u} poslal, že mi po něm některé pilné wěci wzkázati ráčil, jakož sem již tak učinil; i wašim jmenowaným poslóm aby od města wašeho a od wás JKM^{u} wěci waše potřebné po týchž poslech psali, se panem Hradeckým, synem mým milým, radil sem; jakož sú tak učinili a wedle notule, kterúž wám ukáží, psali sú; neb potom tak příhodného poselstwie snad nemělibyšte, a také král JM', pán náš, jakž rozumiem, konečně w neděli před swatým Wáclawem na Turky (jemuž milý bože rač pomoci!) táhnúti míní. Také sem já JKM^{u} o waše wěci, což se Kocowského dotýče, wedle potřebnosti psal, jakož wždycky, cožbych k wašemu dobrému učiniti mohl, wolen jsem. Ex Witoraz f. V ante S. Egidii.

Zdeněk ze Šternberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ɔc. krále najwyšší hajtman wšech zemí K. Č. na JKM^{u} miestě, a najwyšší purkrabie Pražský.

20.

Wýpowěd králowského komorního saudu českého w též rozepři mezi Rackem Kocowským a Budějowskými.

8 *Nov.* 1475.

Léta božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého pátého, w středu před sw. Martinem: w té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Rackem z Kocowa s jedné a měšťany Budějowskými s strany druhé: najprwé, jakož jest ruoznice byla i ještě jest mezi týmiž o to, což se dotýče statku bratra téhož Kocowského, i také toho statku, kterýž jest někdy Juristú wnešen a dán schowati tu w Budějowicích, k kterémužto statku týž Racek se táhne, prawě, že k němu práwo má, i také o ty ruoznice, kteréž sú byly mezi nimi o stawowání s obú stranú, tak jakož o ty o wšecky wěci swrchupsané slyšáni sú a súzeni oswieceným kniežetem Jindřichem ɔc. a urozeným Zdeňkem z Šternberka ɔc., tak jakož wýrok a rozsudek stal se jest mezi týmiž stranami, při tom jich rozkázaní a usúzení tak je zuostawujem, a takto rozkazujem: aby oni Budějowští ještě gleit dadúce témuž Rackowi a nebo služebníkóm jeho, rozkážiece ten statek w celosti a beze lsti před se položiti, súd a ortel wedle práwa swého na to řekli; a jestli žeby se které straně nezdálo ortele toho jich přijieti, aby strana mohla wedle práwa doložiti k wyššiemu práwu; též i o jiné wěci, což se stawowánie dotýče, aby též se zachowali wedle jich rozkázanie. A jakož též strany o jiné o wšecky wěci mezi nimi potom zniklé, wálkú i jinak, k našemu súdu sú se podaly, a my k rozeznání toho jednú, druhé i třetie s pilností i také swědomie jich a duowody sme slyšeli i wážili, a takto o tom rozkazujem a wypowiedáme: najprwé, jakož on Racek Kocowský winil je Budějowské, že dawše gleit služebníkóm jeho, i za týmž gleitem jali sú jemu služebníka jeho Jošta; a oni Budějowští prawili, že týž Jošt gleitu jest nezachowal a jej přerušil, dowodíce toho slowy swými i také listowním i ústním swědomím; o tom takto prawieme a rozkazujem: že týž Jošt těmi slowy, kteréž sú oni naň wedli, gleitu jest nezrušil, ale oni Budějowští gleitu swého jemu sú nezachowali a nezdrželi; a protož takto rozkazujem: aby jeho ihned propustili, a což jest jemu wzato, a nebo což jest tu utratil a protráwil stawuje sě, ježto to slušně bude moci okázati, aby jemu to wrátili a zaplatili. Také jakož oni Budějowští winili sú jeho Racka, že jest jim bral neohradiw swé cti, a neučiniw tomu dosti wedle smluw Benešowských, k kteréžto žalobě on Racek jest odpieral, prawě, že tak nenie, a že jest swé cti i také tomu dosti učinil a nad to wiece, jakož pak obojí w tom se srownali, júce tázáni, že jeho bránie zjewně stalo se jest po jeho wýpowědi po těm dni, o tom takto prawieme a wypowiedáme: že on Racek tu proti swé cti a swolení Benešowskému nic jest neučinil; ale oni Budějowští což sú jeho winili a jeho cti dotýkali, že sú na tom krátko a křiwdu jemu učinili. Opět také, jakož Budějowští

winili sú téhož Racka, žeby on jim bral, nezachowaw příměří učiněného mezi králi Jich Milostmi a stranami, i také a nad to jsa obeslán oswieceným kniežetem Jindřichem a urozeným Zdeňkem z Šternberka, aby s nimi pokoj zachowal, přes to wšecko sáhl jest na ně moci, o tom takto wypowiedáme a rozkazujem: napřed, kteréž koli wězně on Racek zjímané w té wálce má jich, aby je propustil, a též zasě oni Budějowští majíli které, aby je propustili; a což koliwěk on Racek jim Budějowským buďto obywatelóm jich města a nebo lidem jich wlastniem pobral a škody učinil, to aby jim zase týmž obywatelóm a jich lidem zase nawrátil a neb zaplatil, tak, jakož by rozkázáno bylo Diwišem Malowcem z Libějowic a Petrem Wintrberským z Sulewic, když by oni jim o ten den a rok položili mezi nynějším časem a hodem Matky božie, jenž slowe Hromnic (a) dwě neděli (napřed) jim wěděti dali, aby před nimi stáli; a ti wšickni, komuž se jest škoda stala, jakož swrchu položeno jest, aby wšichni osobně před nimi na den jmenowaný byli; a což by před nimi prowedli a okázali, ježto by bylo hodno wěřiti a oni to schwálili, to jmenowaný Racek má zaplatiti podlé jich schwálenie a rozkázanie, a oni také na tom mají přestati a dosti mieti; též zasě oni Budějowští což by w té wálce jemu Rackowi nebo jeho lidem a služebníkóm wzali a uškodili, po týchž ubrmanech mají oprawiti a zaplatiti; a to což rozkážie, aby we čtyřech nedělích pořád zběhlých tomu dosti učinili a zaplatili. A také rozkazujem, aby od toho času oni i jiní wšickni zachowali se spolu w pokoji; a měliby kto kterú winu proti druhému, aby moci na se nesahali, ale hleděli toho na těch miestech wedle zřiezenie a ustanowenie obapolnieho zemského.

Actum in consilio D. Regis anno et die ut supra. A při tom súdu tito páni byli: Jan z Janowic a na Petrspurce najw. purkrabie Pražský, Jan z Cimburka a na Boleslawi najw. sudí král. Českého, Ješek z Boskowic a na Rúdnici, Mikuláš z Lanšteina najw. písař desk zemských kr. Česk., Jindřich a Pawel bratřie z Jenšteina a z Skal, Albrecht z Kolowrat a na Opočně, Beneš z Kolowrat a na Libšteině, Čeněk z Klinšteina prokurator KM[ti], Jan z Šelmberka, Beneš z Weitmile purkrabie na Karlšteině, Jan z Risenberka maršalek dworu králowského, Jan z Košmberka, Šťastný z Walšteina, Jan z Lobkowic, Jan Swině z Kolowrat, Petr Kdulinec z Ostromíře, Jan z Rúpowa hofmistr dworu králowského, Samuel z Hrádku podkomořie král. Českého, Jaroš z Sowojewic a na Stranowě, Čeněk Wyšehněwský z Barchowa, Bohuše z Drahobudic, Albrecht Ojieř z Očedělic purkrabie hradu Pražského, Petr Břekowec z Ostromeče, Jan Malowec z Pacowa, Pawel Knieže z Řehlowic, Bušek z Sulewic, Jiří Ohništko z Ohnišťan a Markwart Špina.

21.

Pan Wilém mladší z Rizmberka píše panu Zdeňkowi ze Šternberka, že p. Kaplíři z Sulewic a p. Diwišowi Malowci, aby podlé wýpowědi králowské Kocowskému a Budějowským rok položili, nedopatřením z kanceláře české psáno není, i o jiných wěcech.

W Praze, 26 *Dec.* 1475.

Urozenému pánu, panu Zdeňkowi ze Šternberka, šwagru a přieteli milému a mně přiezniwému.

Službu swú wzkazujem, urozený pane šwagře a přieteli milý a nám přiezniwý! Jakož nám píšeš o tom, což sě Kocowského a Budějowských dotýče, tomu sme srozuměli ꝛc. a ač sme newšichni přitom byli, wšak sme k twé žádosti s Králowskú Milostí mluwili, a JMK[t] nám za odpowěd ráčil dáti, že newie, kterak to sešlo, že Wintmberskému a Diwišowi Malowci nenie rozkázáno aneb z kanceláře psáno, ale wšak teď JM[t]K[t] ráčí psáti Wintmberskému i Malowci, aby ty wěci k sobě přijali, a stranám rok složili, a w tom sě měli podlé smluw aneb wýpowědí JM[ti]K. O tom, což se dotýče toho listu, kterýž oni Budějowští okazowali k twé žádosti, JM[t] kázal jej zasě wrátiti ꝛc. A jakož píšeš, žeby něaký *(sic)* Hrzek pobral Budějowským, a že sú téhož Hrzka zastihli w Wodňanech ꝛc., myť sme i o to s králem JM[ti] mluwili, a JM[t] ráčil na to odpowěd dáti, že je na to ani myslil, by sě jim které škody měli dáti, a přes to, že ráčil dáti k Wodňanským list, aby Hrzka, ani kterého jiného u sebe nefedrowali; pakli by kto přes to byl, aby žádného u sebe nezastáwali, aby každému práwa dopomohli podle práwa dotčeného. A jakož nám pane píšeš, že si nám často psal, aby takowé wěci zastaweny byly: myť někteří newieme o tom nic; ale přes to, což na nás jest, rádi sě k tomu mieti budem, jedné ať wieme, kde sě máme přičiniti; neb sme widěli list, kterýž píšeš panu Kdulincowi. JM[t] má sě k tomu, že neráčí sě mieti k tomu, *(sic)* aby JM[ti] nikdež to přiměřie rušeno nebylo. Datum Pragae, f. VII in die Stephani anno ꝛc. LXXV[o].

Wilém mlazší z Rizmberka a na Rabí, najwyšší komorník KČ., Pawel z Jenšteina, a Jan z Rúpowa, hofmistr dworu Králowy Milosti.

22.

Týž Budějowským tauž zpráwu dáwá.

W Praze, 27 *Dec.* 1475.

Opatrným purkmistru a konšelóm města Českých Budějowic, přátelóm milým.

Službu naši wzkazujem, opatrní přietelé milí! Jakož nám píšete o té wýpowědi, kteráž sě jest stala najjasnějším kniežetem a pánem, panem Wladislawem králem Českým ꝛc. pánem našim najmilostiwějším, a radami JM[ti], mezi panem Rackem

Kocowským a wámi, a při té wýpowědi že sě klade, že Wintrberský a Diwiš Malowec měli wám rok složiti s tým Kocowským o škody učiněné ꝯc., psaní wašemu sme porozuměli. I wěztež, že o ty wěci mluwili sme s JKM^{u}, a JM^{t} tak nám powěděl: že byl rozkázal w kanceláři psáti Wintrberskému i Diwišowi, ale že z nepaměti ti listowé nejsú posláni. Ale nynie opět píše JM^{t} Wintrberskému i Diwišowi, aby oni nemeškajíce wám rok před sě složili s Kocowským, a k tomu aby se měli wedle té wýpowědi, aby ty wěci mezi wámi srownali, nebo i přiepis se jim té wýpowědi posielá. A což se dotýče toho Hrżka, JKM^{t} také píše Wodňanským, aby jeho ani žádného w tomto křesťanském přieměří proti wám nefedrowali, ale k komuž byšte žádali práwa, aby wám práwo puštěno bylo; nebo jiný úmysl JKM^{u} nenie w tom, než aby JM^{u} i také JM^{u} poddanými to přieměřie rušeno nebylo. A jakož žádáte také, aby ten list odpowědní služebníkuow jmenowaného Racka byl wám wrácen, i tenť sě wám wracuje a po tomto poslu posielá. Tiem sè již umějte zprawiti a listy JKM^{u} Wintrberskému, Diwišowi, i také Wodňanským pošlete. Datum w Praze, f. iiij in die S. Johannis evangelistae, anno ꝯc. LXXV^{0}.

Wilém mlazší z Rizmberka na Rabí, najw. komorník K. Č., Jan z Rúpowa, hofmistr dworu Králowy Milosti, Bernart Bierka z Násilé, komorník JM^{u}.

23.

Petr Kapléř z Sulewic wymlauwá se Budějowským, že rownání mezi nimi a Kocowským na se wzíti nemůže.

Na Wintrberce, 2 *Jan.* 1476.

Múdré opatrnosti pánóm purkmistru a raddě města Budějowic, přátelóm milým.

Službu swú wzkazuji, múdré opatrnosti páni a přietelé milí! Jakož mi píšete a list posieláte od krále Jeho Milosti, pána mého milostiwého, kterýž sem přečetl, jemuž sem porozuměl ꝯc., žádajíc za to, abychom wám rok složili, což jest mezi panem Rackem Kocowským a wámi: wěztež milí přietelé! že já k králi k Jeho Milosti o to chci jeti, a JM^{u} za to žádati, aby mě ráčil té wěci zbawiti, nebť mám swé některé wěci pilné jednati. Ex Wintrberg f. III post circumcisionem, annorum ꝯc. LXXVI^{0}.

Petr Kapléř z Sulewic a na Winterberce.

24.

List odpowědní Racka z Kocowa Budějowským.

17 *Jan.* 1476.

Ode mne Racka z Kocowa a na Horaždějowicích, tobě purkmistře s konšely města Budějowic. Jakož mi píšete, kterak z rozkázanie krále Wladislawa,

krále Českého JM[u], a pokládajíc mi rok s páně Děpoltowým synem ten pátek po swatém Vincencii: i newiem já, očbych měl s páně Děpoltowým synem státi před wámi; než králem JM[u] a pány jest rozkázáno, kdyžbyšte mi dwě neděli napřed wěděti dali mezi časem hromnic najprw příštích, abych já stál a nebo k wám poslal, a že mi tu máte sprawedliwé učiniti o ten statek muoj sprawedliwý, z kteréhož sem wás winil před králem JM[u] a přede pány Jich M[u]. I neumiem tomu rozuměti po wašem psaní: k tomuli mě obsieláte, čili k jinému, abych tomu mohl rozuměti, aby se tomu dosti stalo, co jest král JM[t] se pány rozkázal. Pak když to bude, a wy mi sprawedliwé budete mieti učiniti wedle rozkázanie, tu buď přitom, komuž se zdá; neb sem tiem bohdá jist, že žádný k tomu statku sprawedliwěji nenie než já. I nebudeli mi u wás wrácen, a sprawedliwé mi se nestane, budu wěděti, co mám činiti. I dajtež mi to rozumně wěděti, k tomuli obsieláte, jakož jest král JM[t] rozkázal. Datum f. IV ipso die sancti Antonii confessoris, annorum domini ɔc. LXXVI°.

25.

Pan Zdeněk ze Šternberka Budějowským radu dáwá, jak se we při s Kocowským zachowati mají, doswědčuje se přitom, že jich neopustí.

Na Zelené Hoře, 27 *Jan.* 1476.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowic, přátelóm a súsedóm milým.

Službu swú wzkazuji, múdří a opatrní přietelé a súsedé milí! Jakož ste mi psali, což se Wintrberského a Malowce dotýče, jakož tu wěc mezi wámi a Kocowským na se wzieti měli: když wáš list mně přišel, byl jest při tom Wintrberský, a tak mi zjewně powěděl, že toho na se wzieti nechce. A já w tom již jiného nic newiem, než zdá mi se, abyšte očekali až do hromnic, a potom hned synu krále Polského což najtúž abyšte psali, tudiež i mně, kterak wám ta wýpowěd JM[u] a pány učiněná nedrží se. A jakož ste Kocowskému a jiným rok byli složili, což se té truhlice dotýče, že jest nestál: srozuměl sem tomu, a dobře jest, že wámi nic nescházie; i w té wěci se ke mně i jinde, kdež potřeba jest, oswědčte, ať lidé rozumějí, že wámi nic nescházie. Jáť sem s Kocowským o swé wěci smířen, ale ještě o oprawu konce nemám; než byli sú tu pan Lew, pan Šwamberk, pan Hradecký, pan Beneš Libštainský a mnoho dobrých lidí, a wšichni sú slyšeli, že sem řekl, že wás Budějowských u waší wěci proti němu neostanu ani opustím. A tak se bohdá mieti chci. Ex Zelenahora, sabbato post conversionem S. Pauli, anno ɔc. LXXVI°.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ɔc. krále najwyšší hajtman wšech zemí K. Č. na JKM[u] miestě, a najwyšší purkrabie Pražský.

26.

Jiný list páně Zdeňkůw Budějowským téhož smyslu.
Na Zelené hoře, 4 *Febr.* 1476.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowic, přátelóm a súsedóm milým.

Službu swú wzkazuji, múdří a opatrní přietelé a súsedé milí! Psaní wašemu, kterak ste se měli, když Kocowský k wám o ten statek poslal, porozuměl sem, a welmi sem rád, že ste se tak opatrně w té wěci měli, aby nemohla wám která wina dána býti, žebyšte neučinili té wýpowědi syna krále Polského; při wašem listu byli sú u mne kněz Hynek, pan Lew a pan Jan Towačowský, kdežto s nimi pilně mluwil sem, kterak wy wšemu dosti činíte wedle té wýpowědi, ale že již hromnic minulo a wám se ještě konce žádného wedle též wýpowědi krále pána jich nestalo. Chci také rád a se wší pilností o to radám syna krále Polského psáti, a wy též učiňte. Bych Kocowskému psal o ten statek bratra jeho, z něhož wás winí, že wy jeho nemáte, zdá mi se, žeby sobě to w nějakú lehkost položil; ale wšakť netoliko mně, ale jiným mnoho dobrým lidem swědomo jest, že wy toho statku newzali ste, a také Kocowský dobře wie, že jest jej pan Děpolt pobral. Milí přietelé! jakož sem wás prwé neopúštěl, též ještě neopúštiem aniž opustím, ale proti komuž koliwěk wždy wám raden a pomocen býti chci, což najwiec mohu, jako přátelóm swým dobrým a poddaným krále pána mého milostiwého. Ex Zelenahora, dominico post purificacionem beatae virginis.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšieho Uherského, České ho ɔc. krále najwyšší hajtman wšech zemí K. Č. na jeho KM[u] miestě, a najwyšší purkrabie Pražský.

27.

Králowské rady w Praze dáwají Budějowským zpráwu, co král Wladislaw na stížnost jich w rozepři s Kocowským dal za odpowěd.
W Praze, 10 *Febr.* 1476.

Múdrým a opatrným purkmistru a konšelóm města Budějowic, přátelóm milým.

Múdří a opatrní súsedé milí! Jakož nám píšete o Kocowském, tomu sme srozuměli, a wáš list králi JM[u], pánu našemu milostiwému, sme ukázali, a JMK[a] kázal Kocowskému poslati přiepis listu wašeho. Protož to wědúc, že král JM[t] tak mluwí, žeby tomu rád, aby každý, ktož má s kým činiti, jeden druhému práw byl, a kteráž wýpowěd mezi wámi a Kocowským stala sè jest, aby držána byla; a cožť Kocowský dá za odpowěd, nebudeť wás tajna. Tak král JM[t] ráčil nám

kázati wám odepsati; protož to wědúc, tím sě budete uměti zprawiti. Dán w Praze, w sobotu den swaté Skolastiky LXXVI°.

Wilém mlazši z Rizmberka na Rabí, najwyšší komorník K. Č.
Pawel z Jenšteina.
Samuel z Hrádku a z Walečowa, podkomoří K. Č.

28.

Kocowský stěžuje panu Lwowi z Rožmitála na Budějowské, že se jemu od nich sprawedliwé nečiní.

21 *Mart.* 1476.

Urozenému pánu, panu Lwowi z Rožmitála a z Blatné, najwyššiemu hofmistru K. Č. a hauptmanu kraje Prachenského, pánu přiezniwému a kmotru milému.

Urozený pane, pane! Služba má Wašie Milosti. Jakož mi WM' píše, a poslali ste mi list, kterak WM[u] Budějowšti píší, těm wěcem sem wšem dobře porozuměl. I račiž WM' wěděti, žeť já o tom nic newiem, byť Jošt jim co hrozil pro bratra swého, neb jest Jošt služebník muoj; a tak za to mám, že žádnému nic neučiní, komužby neměl učiniti, a zwláště proti swé cti ɔc. Než já WM[u] na ty nešlechetné Budějowské wždy žaluji, kterak mi muoj statek sprawedliwý u sebe swéwolně držie, a mě skrze to k welikým škodám připrawili a připrawují, a po žádném mi se nemuož od nich sprawedliwé státi, jakož sem toho WM[u] prwé dobře široce žalowal ɔc. a také WM[u] žaluji na ty bezectníky Budějowské, na Jíru s jinými, kteříž sú mi wězni byli, kterak sú se nad swú ctí zapomněli, a tak mi se nestawěli, kterak sú mi slíbili, jakož sem je zawázal. I musím to wše, pane milý! pánu bohu až do času poručiti. A by mi se mohlo po WM[u] ještě sprawedliwé státi, rád bych to přijal. Datum f. V. Salus populi, annorum domini ɔc. LXXVI°.

Racek z Kocowa
a na Horaždějowicích.

29.

Králowské raddy w Praze pokládají Budějowským rok, aby stáli s Kocowským na sjezdu w Benešowě.

W Praze, 5 *Apr.* 1476.

Opatrným purkmistru a konšelóm města Budějowic, přátelóm milým.

Službu swú wzkazujem, opatrní přietelé milí! Jakož ste nám na sněm do Prahy psali, což se Racka Kocowského dotýče, srozuměl jest král pán náš i JM[u]

poddaní, který(ch)ž jest list wáš došel, a též také on Kocowský sě na wás oswědčuje; ale proto se ta cesta nalezá mezi wámi a Kocowským, abyšte oboji stáli tu na sjezdu w Benešowě od neděle prowodnie we dwú neděli, a tu se bohdá bude s waší obojich wolí jednati, aby ty ruoznice mohly k dobrému konci přiwedeny býti. Dán w Praze w pátek před kwětnú nedělí, léta božieho ꝛc. LXXVI°.

Páni, rytieřstwo, radda i jiní poddaní JKM^u^,
nynie při JM^u^ sebraní.

30.

Kocowský domlauwá se k Budějowským o swůj statek, s wýhrůžkami nepřátelskými, nestaneli se jemu sprawedlnost od nich.

19 *Apr.* 1476.

Ode mne Racka z Kocowa a na Horaždějowicích, wám hajtmané wšech čtwrtí města Budějowského a wšie obci w Budějowicích. I newiem, wámili mi to wší obcí scházie, čili kterými těmi, ježto wy jich poslúcháte w městě swém; neb sú ti někteří Robinhap a písař, ježto wás o waši čest připrawují, ježto se jest to zřetedlně stalo w Praze před králem JM^u^, ježto já wás některých w tom welmi lituji ꝛc. A muož wám mnohým dobře w paměti býti, kterak král Matiáš JM^t^, jakožto král a pán sprawedliwý, slyšew mú žalobu o muoj statek, kterýž mi jest pokraden a k wám wnešen, a druhý bratra mého statek, kterýž jest u wás schowati dán, ráčil jest JKM^t^ k wám poslati a wám rozkázal, jakožto pán wáš, aby mi ten wšecken statek bez mé škody od wás wydán byl: a tohož ste neučinili, a tak skrze to že sem já k weliké škodě přišel. A potom w Strakonicích na sněmu, když nás pan Lew o tu wěc slyšel, rozkázal jest JM^t^ abyšte mi sprawedliwé o muoj statek učinili: i to mi se jest také nestalo po rozkázaní JM^u^, a skrze to sem také weliké škody wzal. A pro takowú wěc, že sem swého statku od wás mieti nemohl, musil sem wašim nepřietelem býti. A potom skrze knieže Jindřicha JM^t^ a pana Zdeňka JM^t^, když sú nás o ty wěci u Praze slyšeli, tu sú Jich Milost rozkázali, abyšte mi sprawedliwé učinili o muoj statek; a já wedle Jich Milosti rozkázanie a za wašim gleitem poslal sem služebníky swé k tomu do Budějowic, a chtě swuoj statek sprawedliwý od wás rád mieti bez nesnáze: tu někteří waši starší, majíc mi sprawedliwé učiniti, i neučinili, než za tiem gleitem služebníka mi mého wsadili a kuoň wzeli, ježto sem já skrze takowú wěc k welikým škodám přišel, a služebníka mého s hanbú mi propustiti musili. A potom sem s wašimi některými, kteréž ste od sebe wysielali, několikrát u Praze stál před králem Wladislawem JM^u^ a před JM^u^ pány raddú, a JKM^t^ se pány slyšiece mú sprawedliwost, i ráčili sú wám rozkázati, abyšte mi sprawedliwé o muoj statek učinili, z kteréhož sem wás před JM^u^ winil; a když sem k wám o to poslal na ty časy, jakož bylo

rozkázáno, tu mi se jest nic nestalo, jak se jest státi mělo wedle rozkázanie JKM[u] a panské. A skrze to já weliké škody bral sem a ještě wždy beru, kterých já opustiti nemienim. I newiem páni, obcí wámili to jde, čili kým jiným, že já swého statku sprawedliwého skrze žádného dosieci nemohu. I jižť wás samých obci za to žádám, abyšte se k tomu přičinili, aby statek muoj, kterýž mi jest pokraden a k wám wnešen, i jiný statek nebožce bratra mého aby mi bez dalších škod wydán byl, a škody, kteréž sem skrze to wzal, aby mi opraweny byly. I muoželiť to býti bez nesnáze, welmiť to rád od wás přijmu; než jestli že se to nestane, welmiť mi toho líto bude, a wezma pána boha na pomoc wšemohúcieho, a jiné přátely swé dobré, cožkoliwěk a kterakkoliwěk co proti wám učiním, nechci wám dále nic winen býti, neb ste mě prwé swéwolně k té wěci připrawili, že sem wám proto odpowěděl. I jestli že se k tomu nepřičiníte, aby mi se dosti stalo o muoj statek, jakož wám píši, bude každý wěděti, že swú wuoli se mnú mieti chcete; a ty, kteréž sem byl waše zjímal, jestli že se tomuto dosti nestane, jakož wám píši, tyť budu zase napomínati, aťby mi se zase stawěli a swé cti dosti učinili, tak jakož sem je zawázal a oni mně slíbili. Datum f. VI[a] post pascha, annorum domini ꝯc. LXXVI[o].

31.

Pan Zdeněk ze Šternberka zwe Budějowské na sjezd do Strakonic, kdež i jich rozepře s Prindlem spoluměšťanem jejich srownána býti má.

We Žďáru, 6 *Jan.* 1475.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowic, přátelóm a súsedóm milým.

Služba má, múdří a opatrní přietelé a súsedé milí! Zprawil mě Prindl spolusúsed wáš, kterak ste několiko neděl s Kocowským w odpowědi byli, a diwno mi, že ste toho na krále pána našeho JM[t] newznesli, nebo námi ježto *(sic)* byšte nebyli opuštěni. Mám zato, že máte psanie od JKM[u] o tomto sjezdu, jenž w Strakonicích od této neděle w těm dni býti má; jakož pak páni, rytieřstwo, wy i Plzenští k témuž obesláni jste. A jáť wám wěřím, že tu také budete. Také mi týž Prindl prawil, kterak se jest mezi wámi a jím nějaké záštie stalo o některé wěci, ježto se jemu zdá, žeby ho od wás to potkati nemělo. I kázal sem Prindlowi býti na ten čas w Strakonicích, a když wy tu také budete, já se mezi wámi rád přičiniti chci a tu wěc srownati; pakli se sami přátelsky prwé o to srownati muožte, to já rád widím. Ex Zdiar f. VI die epifanie.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ꝯc. krále najwyšší hajtman wšech zemí K. Č. na JKM[u] miestě, a najwyšší purkrabie Pražský.

32.

Pamět poslů Budějowských, kterak by při stání s Kocowským w Strakonicích měli mluwiti.

»K Kocowskému, jestli žeby haněl, a že sme w Praze se zrádci newywedli.«

Odpowěd na to: že neprawě a nešlechetně mluwiš, jako zrádce našie cti, nikdy sme se o to s tebú w Praze nesúdili, což sě našie cti dotýče, aniž nám byl o to rok složen, ani se o to nález jaký stal; ačs ty nás dotýkal křiwě, neprawě a neduowodně, na to jest tobě dost před králem a pány w Praze otpowědieno, že sme swú čest bohdá lépe zachowali w swém stawu, nežli ty w swém, a což sme udělali, ohradili sme swú čest, jako lidé dobří, ježtoť se bohdá za to nestydie. Ale ty wieš, kteraks neprawě nad pánem swým, králem našim JM[u], učinil, maje JM[t] za pána, wzals sobě jiného, jakož listowé twoji před JM[u] w Praze, a raddami i pány JM[u] swětle sú okázali.

Na druhé straně lístku toho toto poznamenáno:

Co sú z Prahy na páně psanie dali za odpowěd:
Aby opraweno nám bylo.
Nejsme jemu nic winni, swědomě.
O Mladějowském.
O Prindlowi.
Jestli že by nás haněl, ut habet in cedula rursum.
Item k čemuž páni a města strany našie swolé.

33.

P. Diwiš Malowec pokládá Budějowským a Kocowskému rok w Strakonicích.
Na Libějicích, 25 *Mai* 1476.

Slowútné opatrnosti purkmistru a raddě města Budějowic, pánóm a přátelóm mým dobrým.

Službu swú wzkazujem, slowútné opatrnosti páni a přietelé milí! A jakož od Králowské Milosti list ste nám poslali, panu Petrowi a mně, a JM[t]K žádá toho, co se tkne pana Kocowského a wás, abychme wám o to rok položili a wás wyslyšeli w wašich sprawedliwostech, zda bychom wás mohli smluwiti; pakli byšte byli nesnadni suobú stranú, ale tu wěc k JM[u] přinesli, a tu JM[t] (s) swú raddú cožby nám poradili a za sprawedliwé znali, to wám bude od nás powědieno ɔc. I pokládáwať wám rok tuto středu najprw příští, abyšte stáli s swú sprawedliwostí w Strakonicích, a swé wšecky potřeby k té wěci měli, cožby wám potřebie bylo, a také abyšte to opatřili, aby gleit měl bezpečný i jeho wšickni páně Kocowského,

aťby mohl bezpečně k tomu roku přijeti, i na swé obydlí zase přijeti, a ten gleit nebo stánie ať stojí od úterého do pátku, a ten den do západu slunce. Neb páni wězte, žeť též pánu Kocowskému píšem ͻc. A zdáli se wám, že bychme spolu jeli, přijeďtež ke mně w úterý na noc a neb w středu na úswitě: to mi dajte wěděti úmysl swój, chceteli abych wás počkal. Dán na Liběјicích, w sobotu po božiem wstúpení, anno LXXVI. Diwiš Malowec
z Liběјowic.

34.

Nowý list odpowědní Racka Kocowského Buděјowským.
W Horažděјicích, 10 *Dec.* 1476.

Ode mne Racka z Kocowa a na Horažděјicích wám purkmistru, konšelóm i wší obci města Českých Buděјic. Jakož sem z rozkázanie krále JM[ti] wám nic nepřekážel, a w tom ste mi jali nynie nedáwno služebníka mého Skákala, i kuoň wzali a zbroji: protož žádám toho na wás, abyste mi jej propustili beze wšie škody; pakli toho neučiníte, shledáte to, žeť sě nad wámi tak pomstím, ježto toho každý dobrý pochwálí ͻc. A ti bezecníci, keříž sú mi sě nestawěli od wás, ježto sú mi wězni byli, a wědie dobře, že sú mi swú čest swú wěrú slíbili, w mú moc sě zase postawiti w Horažděјicích, a žádným obyčem *(sic)*, kerýž by sobě wymysliti mohli, aby prázdni nemohli býti, leč bych já je dobrowolně rukú dáním, jsa sebe dobře mocen, propustil ústně: a woni bezecníci, zapomněwše sě nad swú ctí, i nestawěli mi sě. I jestli že mi mého služebníka nepropustíte, jakož wám swrchu píši, teprw oprawdu zwiete, coť o wás mluwiti budu. A bohdáť mi pán buoh pomuož, žeť wás některých ještě dosáhnu: a takowú nad wámi pomstu udělám, žeť sě čertu líbiti bude! I dajtež mi toho odpowěd po tomto poslu, abych sě wěděl k té wěci kerak mieti. Datum Horažděјic, f. III ante S. Luciae, annorum domini ͻc. LXXVI°.

35.

Králowské raddy w Praze kárají Buděјowské z nedostatečného nápisu psaní jich k nim.
W Praze, 18 *Dec.* 1476.

Opatrným purkmistru a konšelóm města Buděјowic, súseduom našim dobrým.

Služba naše, opatrní súsedé milí! Jakož nám píšete, což se pana Racka dotýče, pod jménem našim i jiným raddám w Praze: i newieme my, které wy to raddy mieníte? Myť sme raddy krále Wladislawowy ͻc. Protož budeteli nám psáti, tak jakož na nás přileží, odpowěd zasě mieti budete: ale nynie nezdá se nám na waše psanie odpowědi dáti, poněwadž nerozumieme, které raddy pod jménem na-

ším w Praze mieníte, neb jest mnoho radd w Praze. Dán w Praze w středu před swatým Tomášem apoštolem božím, anno ɔc. LXXVI°.

Wilém mlazší z Ryzmberka a na Rabí, najwyšší komorník K. Č.
Pawel z Jenšteina a z Skal.
Čeněk z Klinšteina, prokurator K. Č.

36.

Racek Kocowský oznamuje panu Bohuslawowi z Šwamberka, co králi Matiášowi na psaní jeho k němu o Budějowské dal za odpowěd.

10 *Febr.* 1477.

Urozenému pánu, panu Bohuslawowi z Šwamberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ɔc. krále najwyššiemu hajtmanu wšech zemí K. Č. na jeho KM[u] miestě, a najwyššiemu hofmistru K. Č., pánu přiezniwému dd.

Urozenay pane, pane milay! Služba má Wašie Milosti. A jakož mi Waše Milost píše o Budějowské ɔc. král Matiáš Jeho Milost před chwilí psal mi Jeho Milost, což sě Budějowských dotýče, i o některé o jiné wěci. Na to sem já Jeho Králowské Milosti odpowěd dal, i což sě Budějowských dotýče, swé wěci také jeho králowské wěci *(sic)* sem oznámil, i jiné také wěci, o které mi Jeho Králowská Milost ráčil psáti, na to sem JKM[u] odpowěd dal, a w tom sem JKM[u] prosil, aby sě ráčil ke mně w těch wěcech mieti jako pán milostiway a sprawedliway, a Budějowskaym rozkázati, aby mi statek mój wrátili a škody woprawili, keré sem skrze to wzal. I na to sem čekal i ještě čekám podnes odpowědi od JKM[u]; a když mi JKM[t] odpowěd na to dá, kterak sě ráčí w těch wěcech ke mně mieti, a já tu wěc od JKM[u] již wěda, budu se uměti w těch wěcech kterak mieti; neb i Wašie Milosti jest swědomo, keraká mi sě křiwda a škoda od nich děje od Budějowskaych. Datum f. III[a] post Scolastice, anno ɔc. LXXVII°.

Racek z Kocowa
a na Horaždějowicích.

37.

P. Kapléř z Sulewic oznamuje panu Bohuslawowi z Šwamberka, pro které příčiny s Diwišem Malowcem rok Budějowským a Kocowskému před se složiti nemohau.

Na Wintrberce, 21 *Febr.* 1477.

Urozenému pánu, panu Bohuslawowi z Šwamberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ɔc. krále najwyššiemu hajtmanu wšech zemí K. Č. na JKM[u] miestě, a najwyššiemu hofmistru K. Č. pánu mně přiezniwému.

Službu swú wzkazuji Wašie Milosti, urozený pane, pane mně přiezniwý! Jakož mi Waše Milost píšete, co sě pana Racka Kocowského a Budějowských mezi

nimi ruoznic dotýče, abychom jim rok o to s Diwišem Malowcem před sě složili a je slyšeli a srownali ɔc., král a pán muoj milostiwý ráčil jest mnè psáti, a s Diwišem také o to mluwiti, abychom tu wèc na sě wzali a rok jim před se složili a o ty wèci je slyšeli. Rač WM' wěděti, že Diwiš Malowec w Praze, a do suchých dní doma nebude; a já také odjezd před sebú pilný mám, ježto se naději, že brzo doma nebudu, neb někteté (pilné) wěci před sebú mám. Než chci já o to s králem a s pánem swým JM" mluwiti, aby tu wěc dále JM' opatřila. Ex Wintrberg f. VI ante kathedram S. Petri, annorum ɔc. LXXVII°.

Petr Kapléř z Sulewic
na Wintrberce.

38.

Lew z Rožmitála litnje Budějowských pro škody, ježto se jim od Kocowského staly, a radí, coby nyní činiti měli.

W Blatné, 7 *Oct.* 1477.

Múdrým a opatrným purkmistru, raddě a starším města Budějowského d. b.

Služba má súsedé! Psaní wašemu, co se dotýče pana Racka Kocowského, porozumèl sem ɔc. I buoh wí, že toho nerád widím, co sě wám stalo. I protož obešlete pana Šwamberka, hajtmana wašeho, kterýž té wěci také oprawce jeden jest, ať sè do kraje přibliží; tu se chci o tu wěc rád s ním sjeti, neb nejsem přece zdráw, bych mohl daleko jeti, a chci se s ním o to raditi a ke wšemu sprawedliwému přičiniti. A jestli že ste krále pána mého JM' o to neobeslali, ale obešlete JM' ještě; a což mi JKM' w tom rozkáže, w tom chci sè také sprawedliwě jmieti we wšem wedle JM" rozkázanie ɔc. A jakož mi píšete na ceduli, žeby waši některé kráwy swé na Hlubocé, a sic we wsi, optali ɔc., to buoh wí, že o tom nic newiem. I píši teď Pakostowi; list ten jemu pošlete, aťby nawrátiti kázal, kdeby koli waši swého na mém zboží optali; neb buoh wí, že tomu nechci, by sě komu jaká křiwda ode mne neb od mých státi jměla. Ex Blatna, f. III post S. Francisci, anno ɔc. LXXVII°.

Lew z Rožmitála a z Blatné,
najwyšší hofmistr KČ.

39.

Čeněk z Klinšteina posílá Budějowským odpowěd Rackowu, jižto dal na žalobu jich králi Wladislawowi.

W Praze, 23 *Oct.* 1477.

Múdrým a opatrným pánóm purkmistru a konšelóm města Českých Budějowic, přátelóm milým.

Službu swú wzkazuji, múdří a opatrní přietelé milí! Jakož ste prwé psali některým pánóm raddám Jeho Králowské Milosti, i také mně podlé nich, žalujíce

na pana Racka Kocowského, že wám té wýpowědi nedrží, kterúž JKM' pán muoj milostiwý s raddú swú mezi wámi a týmž panem Rackem učinil, a k tomu že on nynie w tomto křesťanském příměří wám jest odpowěděl, oswědčujíce se proti němu, jakož pak ty wěci šíře w tom wašem listu jsú wypsány: dána wám na to odpowěd, že jest ten list wáš JKM[u] ukázán, a že JM' ráčí pana Racka obeslati, aby takowých wěcí proti wám přestal, a pana Lwa že také ráčí JM' obeslati, aby téhož pana Racka k tomu wedl jakožto hajtman toho kraje, aby on takowých wěcí proti wám před se nebral, a aby ty wěci mohly přetrženy býti. I stalo se jest tak, že sú s tú wěcí obesláni; co pak on pan Racek králi JM[u] na to odpisuje, tohoť wám teď přiepis posielám, ježto sě tiem budete moci zprawiti. I rozumějíce tomu, že JKM[u] nic w té wěci neschází, JM' wám wěří, a já wás zato prosím, abyšte wy nic takowého před sě nebrali, cožby mělo býti k zrušení toho příměřie, kteréžto jest mezi JKM[u] a wámi. A jestli žeby již psaný pan Racek nechtěl swého předsěwzetie proti wám přestati, a chtěl to příměřie rušiti, JKM' tak prawí, že sě w tom jinak mieti neráčí wedle zpuosobu toho příměřie, než jakožto král a pán sprawedliwý. A protoť já nynie wám sám o té wěci píši, nebo některých pánuow, kterýmž ste prwé o to psali, nenie nynie při JKM[u]. Datum Pragae f. V ante festum Simonis et Judae apostolorum, anno ɔc. LXXVII°.

Čeněk z Klinšteina,
prokurator Králowské Milosti.

40.

Odpowěd Kocowského králi Wladislawowi na žalobu Budějowských.
W Horaždějowicích, 17 *Oct.* 1477.

Najjasnější králi a pane, pane milostiwý! Služba má Waší Králowské Jasnosti. A jakož mi Waše Králowská Milost píše, žeby Budějowští psali některým radám WKM[u], žeby já nedržel té wýpowědi, kteráž sě jest stala WKM[u] a radami WKM[u] mezi mnú a Budějowskými: i milostiwý králi! rač WKM' wěděti, žeť křiwdu píší WM[u] radě, bych já nechtěl byl tomu dosti učiniti, což jest wypowědieno těch časuow. A poněwadž sem já na WKM[u] dwoře nemohl s nimi o to konce wzieti, ježto sem se nadál, že tu konec wezmu, a že odtud nikam o swú sprawedlnost podán nebudu, a poněwadž WKM' se pány ráčili ste wypowědieti, abych do Budějowic poslal, a Budějowští aby mi o muoj statek sprawedliwé učinili, z kteréhož sem je winil před WKM[u] a raddú pány WM[u], a dále před kým sme měli o škody státi, jakož WKM[u] wýpowěd ukazuje: tomu sem já těch časuow wšemu hotow byl dosti učiniti; ale WKM[u] i pánóm raddě WKM[u] muož dobře w paměti býti, kterak sem já toho žalowal WKM[u] i pánóm raddě WKM[u], kterak Budějowští mně té wý-

powědi držeti nechtie a tomu dosti učiniti, jakož jim jest rozkázáno; a toho sem WKM[u] i pánóm žalowal, kdy sem wedle té wýpowědi dobré lidi swé k nim do Budějowic poslal, a chtě aby se tomu dosti stalo, co jest WKM[u] rozkázáno bylo. Tu sú moji žádali, aby sě wedle té wýpowědi tomu dosti stalo. Tu Roinhaub *(sic)* s jinými okřikli sú mé dobré lidi, a prawiec: hleďte, atby wám čepci na wašich hlawáclř zuostali! A moji widúc, že po kněze Jindřichowě a páně Zdeňkowě wýpowědi wsadili mi služebníka, když sem o túž wěc k nim poslal za gleitem, a toho wězeli dlúhé časy, chtiec jej o hrdlo připrawiti, a tito moji služebníci, milostiwý králi, bojiece se téhož, i musili mlčeti. A když mi tu žádného konce neudělali wedle WM[u] wýpowědi, i tak moji služebníci od nich pryč odjeli, a té wěci mě zprawili. A já potom WKM[u] i pánóm té wěci sem žalowal, a rady i pomoci sem od WKM[u] žádal; a když sem rady a pomoci od WKM[u] dosieci nemohl, i wzal sem to tak sám před se s radú pánuow a přátel swých, aby na nich swého dobýwal, jakž mohu. A tak ten úmysl bohdá mám, že dobudu jistiny i s škodami, kteréž proto beru, jakož mě ti Budějowští nešlechetní lidé k tomu připrawují. A Wašie Králowské Milosti prosím, abyšte mi w tom neráčili za zlé mieti, žeť sebe lituji, poněwadž sem jinak nemohl od nich swé sprawedlnosti dosieci: a newiem, proč se to děje, že WKM[t] tak proti mně o ně píše, ano jest wědomá wěc, že oni WKM[u] i WM[u] poddaným nic dobrého nepřejí, než toho wždy očekáwají, jako Židé mesiáše, skuoroli se k nim ten přiblíží, kterýžby WKM[u] rád škodu učinil a oni wedle něho. I wěda WKM[t] mú sprawedlnost, ráčieteli mě od nie tisknúti, welmi bych toho nerád widal; i musilbych se rozumem zprawiti a w tom se opatřiti, jakžby mohl. A jakož WKM[t] dotýče nějakého příměří: já s Budějowskými o žádném příměří nic newiem, aniž jest kto o to se mnú mluwil, ani mi kto psal; než když sem zwěděl, ani poslali k králi Uherskému, ku pánu swému, že chtie pustiti JM[u] lidi, kohož ráčí, na města: a já nechtě toho dočkati, aby mi potom hrdi nebyli, i hledám toho, abych swého na nich prwé dobyl, jakžbych mohl. Datum ex Horaždějowic, f. VI post festum sancti Galli, anno ꝛc. LXXVII°.

Racek z Kocowa a
na Horaždějowicích.

41.

P. Hynek z Šwamberka píše Budějowským o naprawení škod, ježto služební jich lidem jeho i jiným učinili, wytýkaje jim w dušce, že málo lidí u Horaždějowic mají.
W Třeboni, 2 *Apr.* 1478.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowic Českých, súsedóm milým dd.

Službu swú wzkazuji múdří a opatrní súsedé milí! Přišli opět před mě lidé pána z Roznberka a moji z Bukowska, zprawujíce mě, kterak wčera jim též jakožto i Neplachowským pobrali sú statky jich: samostřiely, kteréž sú jim úředníci rozkázali kúpiti pro potřebu, i jinú braň, a k tomu slaniny, šaty, i železa jim s pluhů obtjeli, máslo, sýry i jiné domowité wěci, jim pokoje wybiwše, pobrali a škodu nemalú jim učinili. I psal sem wám wčera i ještě toho žádám, abyšte sě přičinili, aby to skutečně lidem mým bylo opraweno; nebo ste prawili, kterak ste sě těmi služebnými ujistili, aby bez wašeho wědomie a wuole nic nepočínali: i wěřímť já wám, že to tak opatříte, aťby to lidem opraweno a nawráceno bylo aneb zaplaceno; pakliť se toho nestane, budu wěděti, že mi se to z toho zámku a k wám stalo. Datum Třebon f. V post conductum pasche, anno ɔc. LXXVIII°.

Hynek z Šwamberka.

(Duška.) Také wám wěděti dáwám, že mi hajtmané od Horaždějowic psali, že waších lidí nenie nežli XL[u] na baště: i diwno mi to, že se w té wěci nemáte, jakož se mieti máte, ano jest ta nesnáz wšecka pro wás znikla. [1]) I wěřímť wám, že wy tu wěc opatříte, abyšte ty pěšie měli, jakož je mieti máte pro uwarowánie škody i hanby nás wšech; neb tomu tak rozumiem, že se o to pokúšejí, aby doluow sešli. Odpowědi žádám listem waším.

---

[1]) *Mluwíť zde o obležení města Horaždějowic, o kterémž Script. rer. Boh. III, na str.* 212 *taktc se zmiňují:* Téhož léta Horažďowice Kocowského obležený, a w roce to město hladem welikým ledwa jest dobyto ɔc. *O témž obležení Štěpan z Krumlowa, písař a měštěnín Horaždějowický we swé Knize práw založené l.* 1495, *poznamenal takto:* A proto ktož pána boha hněwá, a chce wiec dosáhnúti, než rozum stačí, w pochybení tápá. Jakož sě jest znamenitě přihodilo o městě Horaždějowicích, kteréž jest pán jeho ztratil w nemúdrosti rozumu, a pro něho obec města téhož weliký zámutek měla jest, a w něm zámutku celý rok tápala, nejsúc u kraje břehu, aby sě drželi pro utonutie, a zwláště pán města ɔc. A proto aby wěděli wšichni měštěné města Horaždějowic nynější i potom budúcí náměstkowé, že skrze weliké zachowánie cti tiem obležením města — ačkoli byl jest pán ukrutný, mnoho zlého čině obci města, wšak proto měštěné proti cti swé nic sú neučinili, ale do hrdel swých trwali sú, dokudž sú mohli, a z mušenie smluwú město pustili, nemohúc dále pro hlad trwati — a pro jich takowú stálost obdařeni sú od najjasnějšieho kniežete a pána, pana Wladislawa, krále Uherského a Českého ɔc. listem s přiwěšením pečeti JKM[u], aby wosk čerwený nesli atd. *Datum listu tohoto jest* 4 *Mart.* 1502.

42.

Kunrat z Petrowic posílá Budějowským nějaký list Rackůw.
W Krumlowě, 17 *Sept.* 1478.

Múdrým a opatrným pánóm purkmistru a raddě města Budějowského, přá telóm dobrým.

Službu swú wzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé milí! Jakož mi píšete o list páně Racków ɔc., porozuměl sem a posielám wám jej teď; a což bych mohl pro wás učiniti, to bych rád učinil. Datum Krumlow f. V post S. Ludmilae, anno ɔc. LXXVIII°.

Kunrat z Petrowic,
purkrabie na Krumlowě.

43.

Lew z Rožmitála zwe Budějowské ke sjezdu na Blatnau, přitom jim dáwaje zpráwu o sjednání mezi králem Wladislawem a králem Matiášem.
W Blatné, 24 *Dec.* 1478.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowic, súsedóm milým.

Služba má, súsedé milí! Psaní wašemu porozuměl sem ɔc. Wěztež že ješče páni a přietelé moji nesjeli se; ale teprw o těchto hodech sjeti se mají. Protož byloby dobře, abyšte i wy k tomu poslali z sebe, aby u mne na Blatné byli konečně w neděli přiešti na noc; neb tu o ty i o jiné wěci s pány a přátely našimi jednati budem, a wy abyšte při témž byli, neb též w ničemž opuščeni nebudete: a zwlášť, poněwadž wšemohúcí pán buoh sjednání a jednotu ráčil jest dáti mezi králi JM^tmi^. To znajíce nemeškajte ke dni nadepsanému poslati ɔc. Ex Blatna f. V Largum sero anno ɔc. LXXVIII°.

Lew z Rožmitála a z Blatné,
najwyšší hofmistr K. Č°.

(Duška.) Neb se tu také některé wěci jednati budú, co se dotýče krajuow našich dobrého obecného.

44.

Jan z Rúpowa posílá Budějowským list knížete Hynka Minstrberského, w příčině nowých žalob pro škody od Racka Kocowského Budějowským učiněné.
W Praze, 18 *Febr.* 1479.

Opatrným purkmistru a konšelóm města Budějowic, přátelóm milým.

Službu swú wzkazuji, opatrní přietelé milí! A jakož ste psali panu Čeňkowi a mně také, což se dotýče pana Racka Kocowského, žeby pobral súsedóm wašim ɔc. král JM^t^ pán náš najmilostiwější ráčil jest psáti knězi Hynkowi o tu wěc, a což

kněz Hynek JM^u^K na to odpowěd dáwá, teď wám ten list posielám. Tiem se zprawíte. Datum Pragae, f. V post Valentini. Jan z Rúpowa, hofmistr dworu krále Českého.

45.

Hynek kníže Minstrberské omlauwá se králi Wladislawowi, že se od Racka Kocowského na Konopišti škody Budějowským bez jeho wědomí staly.
W Poděbradech, 15 *Febr.* 1479.

Najjasnějšiemu kniežeti a pánu panu Wladislawowi, králi Českému a markrabí Morawskému ꝛc. pánu milostiwému.

Najjasnější králi a pane, pane milostiwý! WKM^u^ službu swú wzkazuji. Jakož mi WKM^t^ píše, kterak by sě Budějowským škoda stala od pana Racka na Konopiště, dotýkajíc toho, jestli žeby týž pan Racek winen byl, abych jeho k tomu držal, aby jim byla škoda jejich nawrácena ꝛc.: já hned o tu wěc panu Rackowi psáti budu, a jestli že sè jest to stalo skrze něho a nebo služebníky jeho, rozkázati chci, aby zasě bylo nawráceno, a tak sě k tomu mieti chci, že WKM^t^ potom uslyšíte, že sè jest stalo to bez wuole i wědomí mého. Datum Poděbrad, f. II post Valentini, anno ꝛc. LXXIX°. Hynek knieže Minstrberské, hrabě Kladské ꝛc.

46.

»Item, škody, kteréžto jest Racek Kocowský Budějowským a jich lidem učinil, znamenají se.«

Item, Jierowi na rynku wzato 6 koní, 35 kraw. Item, w porážce wzata jemu kuše, klíky, túl s šípy, šaršún, a synowi jeho ½ ß hotowých samostřiel, šaršún a zbroji wšicku. Item, ot wězení ot sebe dal richtáři 1½ ß, a 1 ß za syna; item, protráwil w hospodě i s synem 1½ ß, na cestě sem a tam stawujíc se 2 ß. Item, Khocncoglowi kuoň za 4 ß. Item, Puojslowi a synu jeho owec 2½ ß a 4 owce. It. Lomnickému 54 owec. Cigarowi súkeníkowi w Hodějowicích 23 owec. Woizowi 10 kraw, 4 jalowice, 3 býky, 6 swiň, opět jalowici. Wáclawowi bratru písařowu 21 owec. Ramšislowi 2 koně, opět 4 koně. Stainmilnarowi 2 koně. Item, Pražákowi 6 koňuow, 1½ ß a 12 owec, 12 kraw, 5 jalowic; wězněm byl, protráwil 20 gr. Šitéřowi 11 kraw, 1 býk, 3 jalowice, 12 swiň, 3 koně. It. Wolflowi řezníkowi 1½ ß a 3 owec, 3 koně.

Rožnowským.

Longinklowi 2 kráwě, 2 býky, 1 jalowici. Janowi 3 jalowice, 20 owec; w porážce jali (jej a wzali jemu) samostříl, šawli, 20 gr. hotowých, klíky, túl s šípy, přední kus; protráwil 1 ß, ot léčení 1 ß. Michalowi 5 kraw, 1 býk, 3 owce.

Ksmachlowi 2 kráwě, 2 býky, 2 jalowice, 4 owce, 4 koné; w porážce jej jali a wzali mu šawli, samostřiel; ot wězenie dal 1 ½ ſſ, protráwil 1 ſſ. It. pacholku jeho wzata suknė za 40 gr. Ebrlowi 2 kráwė, 1 jalowice, 3 koně za 11 ſſ bez 15 gr.; w porážce když jej jali, wzat mu samostřiel a zbroje za 1 ½ ſſ, přední kus, tobolka s 70 gr., šawle; biřici dal a za strawu 2 ſſ. Matesowi Klewbrowi 5 kraw, 3 býky, 2 jalowice, 10 owec, 2 koně za 10 kop. Pairhanzlowé 1 jalowice. Jehlowi 9 owec. Woichnoglowi 4 owce. Lieble jal, samostříl wzali, kliky, túl, opásání, šawli, kuoň za 4 ſſ, 20 gr. hotowých, přední kus a zadní; protráwil u wězení 1 ½ ſſ, ot wazby 1 ſſ 20 gr.; w tobolce čepici beranici; item w stawném protráwil sám druhý 5 ſſ a ½ ſſ; it. 30 ſſ musili dáti.

Z Ladaus neboli Mladého.

Wirtowi 9 kraw, 1 býka, 2 jalowice, 32 owce, 12 swiň, 2 koně. Wolflowi 7 kraw, býka, 2 jalowice, 15 owec, 12 swiň, 4 koně. Hanušowi Wolflowi býk, jalowici, 9 kraw, 26 owec, 8 swiň, 4 koně. Peplowi 4 kráwy, 1 býk, 1 wolka, 11 swiň. Lugarowi 10 kraw, 1 wól, 10 swiň. Steinhaizlowi 5 kraw, 2 býky, 1 wól, 1 jalowici, 4 koně, 9 swiň. Smidowé 2 kráwė, 5 swiň. Lugarowė sestře 1 kráwu.

Z Českého Wrbného.

Hanzlowi Wasrfuerarowi 6 kraw, 2 býky, 16 owec; wyplacený we 3 ſſ, 2 ſſ holdu, 3 koně. Joštowi mlynáři 8 kraw, 4 jalowice, 1 býka, 2 telat, 10 swiň, 2 ſſ holdu. Hojmanowi 5 kraw, 2 jalowice, 1 kuoň. Jaxowi 4 kráwy. Neunhasarowi 3 kráwy; jat byl, dal ot wězenie 80 gr., protráwil 1 ½ ſſ, wzata mu kuše, kliky, túl, opásánie, šaršún a jiné wěci. Welicarowi 1 kráwu. Maškowi 3 kráwy, 1 býka Planklowi 4 koně. Gajrowé 1 kobylu.

Z Dworów.

Fenclowu synu 8 koní, 6 kraw, 8 swiň. Matesowu synu 2 býky, 4 jalowice, 18 swiň. Dyrcajslowi 1 ½ ſſ 3 owce, 5 kraw, 2 býky, 1 jalowici, 4 koně. Zajwoldowi 5 kraw, 4 jalowice, 4 býky, 1 kuoň, 17 swiň, 25 owec; wiece 3 kráwy, jalowici. Hanzlowi jeho přieteli 4 kráwy, 3 koně, 4 swiné; samostříl, zbroji, sukni, šawli. Ryšákowi 4 kráwy, 2 býky, 2 jalowice.

Z Lince.

Kotrowi 3 kráwy, 1 samostříl spálil, 3 koně, suknė, kabát, nohawice shořelo. Hanzlowi 7 koní, 5 kraw, 2 suknė, kuklu, předen 10; jali ho, dal ot klády 34 ſſ, poslóm bez 1 50 gr., protráwil 1 ſſ. Knajslowi 1 kráwu, 3 jalowice, 1 kuoň, 1 sukni. Welflowi 2 koně.

Z Dubičné.

Nymerfolowi 4 kráwy, 2 jalowice, 3 swiné. Lorencowi 3 kráwy, 1 jalowici, 3 býky, 3 swiné. Welflowi 3 kráwy. Stainhajzlowi 2 koně, 1 jalowici. Fenclowi

1 kráwu. Tueswoldowi 1 kráwu, 1 jalowici, 3 swině. Stokpawrowi 2 koně, 1 býk, modrú sukni. Fenclowi Knajslowi 1 kráwu.

Wratským.

Smidowi 2 koně, 3 kráwy, 2 sukně, kožich, zpálil ho. Mlynáře zpálil s obylím plnú stodolu a píci. Michalowi 4 kráwy, 4 koně, 3 jalowice, 6 swiň; zpálil ho, a jal; dal za strawu a ot klády 40 gr. Wes spálili. Miklowi Hofnarowi 2 koně, 3 kráwy, 1 swini. Tomáškowi 4 swině, 2 jalowice; jali ho, dal ½ ß ot wězenie, a dal poslóm bez 1° 50 gr., protráwil 1 ß. Hanzlowi Šimonowu 4 kráwy, 3 koně, 2 swině. Waxowi 3 kráwy, 1 jalowici. Matesowi 2 koně, 3 swině. Ondráškowi Welflowu 4 swině, 3 koně, 1 býka. Ondráškowi 2 koně, 4 kráwy, 11 swiň; zpálil mu dwór. Libnicrowi 3 kráwy, 6 swiň. Medkowi 6 kraw, 4 jalowice, 1 býka, 2 koně, 4 swině. Partlowi 7 kraw, 6 koní, 4 swině; zpálil jej; wzali mu kabát a nohawice, samostříl stkali *(sic)* a šaršún. Vincenciowi 6 swiň, 1 býka. Nyklowi Singarowi 11 swiň, 7 kraw, 2 koně. Tešnarowi 5 koz, 1 swini.

Litwinowickým.

Katruši z starého města 1 jalowici. Hanušowi Plob *(sic)* 3 swině, 2 koně. Jírowu synu 4 kráwy, 1 jalowici, 3 swině. Čechowi 1 swini. Mlynáři 3 kráwy, 1 jalowici. Bláhowi Suskému 4 kráwy, 2 koně. Jílkowi 2 kráwě, 1 jalowici, 20 owec, 12 swiň. Lorencowi 8 kraw, 2 jalowice, 2 koně, 2 swině. Pawlowi 2 kráwě, 1 býk, 1 swini. Šimonowi z Mokrého 3 kráwy. Hanušowi 2 kráwě, 1 jalowici, 1 swini. Dauharowi 2 kráwě, 8 owec. Matějowi 2 koně, 3 swině, sedla. Stoklasowi 2 kráwě, 2 owce, 2 swině. Witowi 5 kraw, 2 swině, 1 kuoň. Hojdnowi 3 koně, 2 kráwě, 1 jalowici, 1 býka, 3 swině, 18 owec; jal ho a umořil jej. Bláhowi 3 kráwy, 1 jalowici, 2 koně, 4 swině. Fridlowi cihláři 4 swině, 1 kráwu, 1 jalowici.

Z Haklowých dworów

wzali Řehořowi 3 koně. Jírowi Chudobowi 2 koně, sukni za 42 gr., 5 bielých wzeli. Klouber dal za koně 4 ß, kteréž jest wyručil Stúpenský.

Z Německého Wrbného.

Šwábowi 1 kráwu, 2 jalowice; holdu 6 ß, poslu a za list ½ ß.

Mokrským a z Šintlhofu.

Staré písarowé 4 koně. Šimonowé 3 kráwy, 1 jalowici, 2 swině. Pfajfarowé 1 swini. Swačkowé z Šintlhofu 1 kráwu, 1 jalowici.

Z Fářářowých dworów.

Markowi 2 koně, 4 kráwy, 2 woly, 2 jalowice, samostříl, řetěz. Hodkowi 1 kráwu, 2 jalowice. Matějowi 2 kráwě, 2 jalowice, 1 wól, 3 koně. Tomanowi 4 koně, 3 kráwy, 4 jalowice a sítky, pás, sestře bawlnu.

Z Mečowy hory.

It. Jankowi 2 koně. It. Martinowi 7 koní, 1 kráwu. Riehtáři 4 koně, 7 dobytka, 12 swiň.

Puklicowým lidem.

It. Spálili dwa najlepší dwory i s obilím, ježto nic newymlátili, krom co potřebowali k semeni, a několik dobytków; it. 4 zlaté uherské dali holdu, 3 koně jim wzali, tak že jim se škoda stala dobře za 100 ſſ gr.

Z Rúdného.

Ješkowi 3 jalowice, 2 koně, klok ženě, 4 rúchy a orudie na koně za 1 ſſ. Radúchowi 7 kraw, 4 koně, 10 owec, samostřiel, ženě klok, orudie s koní. Petrowi 2 býky, 6 swiň, 10 owec, 2 jalowice. Markowi 3 kráwy, býka.

Z Chodče Sowowi lidé.

W Chodči se holdowali we 25 zlatých uhersk.

Srubec.

Srubec se holdowal w 10 zlat. uh. *(přetrženo.)*

Z Borów.

We Zborowě wzali 9 koní, a ty koně pokládají lidé 38 ſſ gr. po najlacinějším. W té jiezdě byl Troch.

Újezdským.

It. faráři 3 koně. Ondráčkowi 3 koně. Jonákowi 2 koně. Kotlíkowi 3 koně a hřebec. Cípowi 1 kuoň. Kliwáčkowi 2 koně. Puchtowi kuoň. Jíwowi kuoň. Faráři 10 dobytka. Wáclawowi 3 dobytka. Ryblowi 4 kráwy. Štěpanowi 2 kráwě. Mackowi 2 kráwě. Koluchowě 2 kráwě. Kliwáčkowi 1 kráwu. Cípowi 2 kráwě. Pilátowi 2 kráwě. Kotlíkowi 1 kráwu. Kowářowi 1 kráwu. Mikšowi 5 kraw. Wrabcowi 6 kraw. Ratajowi 4 kráwy. Ryneš wyplatil kráwy w 5 ſſ. It. Racek Kocowský ubezpečil faráře Újezdského, když u něho sám byl a o koně jezdil, i w tom se jemu škoda stala, neb žádné péče naň neměl. It. zabili 3 člowěky. It. Jiřík lazebník jat byl, wzali mu kuši dobrú, hewer, šawli, túl, opásánie, šípy; 2 kopy stawuje se a tráwě utratil. It. Nožieřowi wzata píšťala 50 gr., šawle, a raněn. It. Khemsecarowi wzato..... It. ot Hanzle, ot nožieře a Khemsecara lékaři 3 ſſ. Petrowi Studihrachowi wzali 7 den. s měšéčkem, nuož, koblúk, pás; item dal ot klády 20 gr., protráwil 1 ſſ a raněn.

47.

Wok z Rosenberka žádá Budějowských, aby se Šimanowi z Netolic, kterýž za jich lidi Kocowskému slíbil, náhrada učinila.

W Krumlowě, 16 *Sept.* 1482.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowického, súsedóm milým.

Službu swú wzkazuji, múdří a opatrní súsedé milí! Wznesl na mě Šimon mistr Netolický, kterak jest slíbil za waše lidi z Rožnowa Kocowskému; a on jest wám o to několikrát žalowal, a nemuož se jemu státi sprawedliwě. I žádám, abyšte jemu sprawedliwě od lidí wašich učinili; pakli by se toho nestalo, já bych mu práwa nemohl hájiti k stawowánie. Ex Krumlow f. II in die Ludmilae, anno domini ꝛc. LXXXII°. Wok z Rosenberka ꝛc.

48.

Jan syn nebožtíka Mikuláše Juristy, odkazuje truhlici, kteráž w Budějowicích na rathauze položena jest, i se wším statkem w ní, Wáclawowi Alderowi z Lazska.

W Praze, 1 *Sept.* 1483.

We jméno božie amen. Já Jan syn nebožce Mikuláše Juristy z Budějowic, w Starém městě Pražském obywající, wyznáwám tiemto listem obecně přede wšemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že ačkoli z dopuštěnie božieho nemocen jsem a nedužiw na těle, wšak proto paměti dobré a swobody rozumu zdrawého požíwaje, nechtě tomu rád, by o statek po mně zuostalý, z daru jeho božské milosti mně pójčený, a po nadepsaném otci mém nebo po komž koli jiném příslušný, kteří swárowé a nesnáze mezi příbuznými a přátely mými po mé smrti se dály, toto mé poslednie poručenstwie a konečný úmysl wuole mé o témž statku mém mocí tohoto kšaftu mého řiedím a zpósobuji obyčejem takowýmto: tak že tu truhlici mú, kteráž w Budějowicích na rathúze položena jest, se wším tiem statkem, kterýž w ní jest, a k němužto já po otci mém mám práwo a sprawedlnost, dal sem dobrowolně a tiemto kšaftem mým se wším a plným mým práwem po smrti mé otkazuji a mocně otdáwám slowútnému panoši Wácslawowi Alderowi z Lazska a na Horách Kutnách, přieteli mému, a slowútnému také Tomášowi od Zlaté Hwězdy, měštěnínu nadepsaného Starého města Pražského, k dobýwání toho mocnému a k upomínání z toho statku, i jeho ke jmění a požíwání i s tiem se wším, když a což se jim nebo jednomu z nich líbí nebo líbiti bude, jakožto s jich wlastním učiniti bez každých lidí wšelikého otporu a překážky. Na potwrzenie i budúcí pamět toho prosil sem slowútného Hawla Pštrosa, w ty časy rychtáře, múdrých a opatrných pánuow Stanislawa Kadeřáwka z Šárky, a Křištana s Lúže, konšeluow přísežných swrchu-

psaného Starého města Pražského, že sú pečeti swé dali přiwěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého osmdesátého třetieho, w pondělí den swatého Jiljie.

49.

Wáclaw Alder z Lazska žádá Budějowských, aby jemu s těmi, kdož se na jeho statek u nich táhnau, podlé listu králowského k rozeznání rok položili.

Na Horách Kutnách, 17 *Nov.* 1484.

Slowútné opatrnosti pánuom purkmistru a raddě města Budějowic Českých, přátelóm mým milým.

Službu swú wzkazuji, slowútné opatrnosti páni a přietelé milí! Najjasnějšie knieže pán, pan Wladislaw král a pán muoj najmilostiwější JM[t] ráčil jest wám o mě a o statek nebožce Mikuláše Juristy psáti několikrát, i já wedle toho také sem psal, žádaje roku položenie, jakož pak z JM[ti] listuow i mých dobře wyrozuměti ste mohli. Ještě žádám dle práwa i sprawedlnosti, abyšte mi tomu rok k rozeznání sprawedliwému položili, a ty, kteříž sě na ten statek táhnú, k tomu času obeslali, ať o to wiece krále JM[ti] nestarám; pakli wzdy tú wěcí prodléwati budete, opowěda sè JKM[ti] práwem i jinak k wám o to hleděti budu, ačbych nerad wás hněwal, ale snad musím. Datum Montibus Cutn. f. IIII ante Elisabet beatae, anno ꝯc. LXXXIIII[o].

Wáclaw Alder
z Lazska.

B. VII.

AKTA MEZI KRÁLEM JIŘÍM A JEDNOTAU PANSKAU W ČECHÁCH,

od roku 1463 do 1468.

Prameny, ze kterýchž sme tyto w historickém ohledu dosti důležité listiny wybrali, jsau kromě některých originálůw archivu Třebonského i Hradeckého, zwláště rukopisowé tři: 1) *Rukopis Rosenberský w archivu Třebonském, pramen to půwodní i authentický jednoty té k r.* 1465 *a* 1466, *psaný rukau tehdejšího pisaře Rosenberského, s častými korrekturami, a obsahující na* 48 *listech we kwartu také německé dopisy, od nás zde nepodáwané.* 2) *Rukopis Lobkowský, dříwe Šternberský, obsahující tak řečenau Cancellaria regis Georgii, t. j. zbírku listin wůbec z kanceláře krále Jiříko wyšlých; k důležitějším latinským listinám tam obyčejně i český saurwěký překlad (pro krále Jiříko, latiny nepowědomého) připojen jest. Bibliotéka knížat z Lobkowic w Praze nyní dwa toho druhu rukopisy chowá.* 3) *Rukopis Talmberský, chowaný w Českém Museum, a již wůbec známý.*

1.

Jošt z Rosenberka, biskup Wratislawský, ku předním pánům Českým žádost swau jewí, aby učiněn byl sjezd wšech přidržejících se církwe Římské w koruně České.

W Nise, 1463, 27 *Mai. (Orig. arch. Třeb.).*

Urozeným pánóm pánóm, panu Janowi z Rosenberka, panu Zdeňkowi z Šternberka najw. purkrabí Pražskému, panu Zbyňkowi Zajiecowi z Hasenburka najw. sudiemu zemskému, panu Janowi Zajiecowi z Kosti, sudiemu u dworských desk, panu Wilémowi z Rabie a z Risenberka, bratru a přáteluom našim milým.

Službu naši bratrskú a přátelskú wzkazujem wám, urození páni a páni, bratře a přietelé milí! Máme za to, že wás tajno nenie, kteraci sú listowé sem do Slezí z Říma přišli, i wám také sú někteří psáni, ač sú-li již wám dodáni; a tak slyšíme, že ještě takowých psaní a jednání wiece na se čekáme. My pak béřeme tu

wěc před se, jako ten, ježtobychme srdečně rádi widěli dobré a poctiwé jazyku a koruny našie; a co by se k hanbě i k škodě a k zkáze i k roztržení slawného králowstwie našeho Českého dálo, to nám welmi příkře k srdci jde, jakožto milowníku obecného dobrého země našie; a rádi bychme to rozwodili, coby škodného bylo, a coby bylo dobrého a poctiwého i užitečného nás wšech, to bychme rádi wěrným upřiemým českým srdcem jednali. A protož mluwili sme s pány a přátely našimi kniežaty zdejšími i s jinými dobrými lidmi o to, abychme obecní sněm udělali, a z sebe některé k jednání těch wěcí wybrali; a nám by se zdálo, abyste ráčili též učiniti, a s námi se na některém podobném miestě sjeli. A o téžť píšem do Morawy, do Šesti Měst i do Lužnické země; Loketsko a Chebsko budete moci sami obeslati. A dobréby nám se zdálo, abyste při tom preláty kostela Pražského měli, a ty, ktož k nim zřiedlo mají, a ktož swatého kostela Římského, jakožto naši dědowé a pradědowé i jich předci poslúchají, a řády křesťanské a kostelnie zachowáwají wedle zpuosobu kostela Římského a zpráwy kostela Pražského. A z těch wybraní, s plnú mocí jiných, aby sě s námi sjeli na miestě trefném, a předsewzeli to, coby bylo platné a potřebné ke cti a k chwále milému pánu bohu, wieře křesťanské, koruně našie České, a k zachowání mieru a pokoje, kterýžto milý pán buoh ráčil zjednati skrze našeho pána milostiwého, Králowu Milost. A tu wezmúc ty wěci před se wedle potřebnosti, abychme w tom dále pracowali k Otci swatému, i ku pánu našemu milostiwému KM[ti], i jinde, kdežby se nám zdálo toho potřebie. A protož prosíme wás, zneste tuto wěc na jiné pány, rytieře a rytierské lidi, také i na miesta, i na wšecky obywatele w koruně našie, ktož stojie pod zpráwú kostela Pražského a úřadu arcibiskupského. A dajte nám toho rozumnú odpowěd, atbychme se uměli podlé toho zprawowati a ku obecnému dobrému pomáhati s radú a pomocí kniežat, i jiných dobrých lidí duchowních i swětských wezmúc pána boha napřed na pomoc. Datum Nisse, feria sexta dominica post Exaudi, anno ꝛc. LX tertio.

Jošt z božie milosti
biskup Wratislawský ꝛc.

2.

Jan Kaplicer, sekretář páně z Rosenberka, pánowi swému zpráwy dáwá o jednání swém s některými pány a o nowinách na dwoře králowském w Praze.

W Praze, 1464, 27 Apr. (Orig. arch. Třeb.)

Urozenému pánu, panu Janowi z Rosenberka, pánu mému milostiwému.

Urozený pane, pane milostiwý! Modlitbu swú napřed wzkazuji WM[ti]. Rač wěděti, že Kněze M[t] toho welmi wděčen, že mě WM[t] se panem Pawlem sem wyprawil; a na tomť jest, že na Rúdnici se panem Zdeňkem pojedem ku ohledání těch wěcí. I nezdálo mi se, bych wšemi wěcmi dlil do našeho domów nawrácení,

zwláště pak poněwadž tam jeti musíme. Jakož WM' poručil, abychom pilnost měli, zdalibychom Kněze M' do kraje wyprawiti mohli: w tětoť mieře z toho nic nebude, pro příčiny znamenité, kteréž WM' když bohdá přijedu uslyší. Z kterýchžto příčin i tato jedna jest, že JM' úmysl má, domów zase jeda, jeti na zámky páně Zajiecowy. A poněwadž sú nynie králi zlatí přineseni, zdaliby w tom co prospěti mohl, aby pan Zajiec swého dluhu dobuda, tu pójčku učinil WM[u]. Psalť jest sem pan Zajiec WM[u], ten sem list otewřel z rozkázanie kněze biskupa, a teď jej WM[u] posielám. Jáť tomu tušim, zatočielit se páni Zajieci brzo za nynějšie chuti, žeť jim král diel dá toho dluhu. Nebť jest pan Hanuš Rorbochar se panem kancléřem cestú přijel, a tak slyším, že králi samému krom jiných přinesl xx[m] zlatých. Pak o Budějowských, toť jest zjednáno, a teď WM[u] list králów k nim i také přiepis toho listu posielám; coť sú nechtěli WM[u] k wóli učiniti, jižť to wždy učiniti musejí. Od pana Jindřicha Kolowrata V[c] zlatých přijal sem, a tiť zde ležie zapečetěni u hospodáře. Byloliby jich tak brzo potřebie WM[u], dřewe našeho domów wrácenie, rač poslati; ktož přijede s listem WM[u], tomuť dáni budú. Pakliby tak pilně jich potřebie nebylo, ale přinesemť je s sebú, newezmeli jich w té mieře WM'. Pan Beneš Wajtmüllner také sem přijel, a s ním sem mluwil o těch pět set zlatých bez XX[u] zlat. Takť on prawí, jestli WM[u] k wóli, že je chce dáti hrabi Reckému a měloliby co dodáno býti, aby to WM' ráčila opatřiti. Pakliby se toho nezdálo WM[u], a ráčil mieti aby zde dáni byli, to jemu račte dáti wěděti kdy a kde, i toť chce rád učiniti.

Nowiny rač wěděti, že pan Hanuš Rorbocher s těmi posly, kteréž KM' u ciesaře jměl, sem přijew, nad tu odpowěď, kterúž sú poslowé měli, dál najprw ozdobnými slowy wděčnost welikú, pokládaje Ciesařowa wyswobozenie z rukú nepřátel ɔc. králi i pánóm děkuje z té příčiny, a na to se poddáwá podlé námluwy w Korneuburce a w Encensdorfě učiněné, cožby mohl a uměl ke cti a k dobrému tohoto králowstwí i králi učiniti, že to chce rád učiniti, žiwota swého i statku nelituje; a že o to, což jest mezi papežem s jedné a králem i korunú s strany druhé, poselstwie i psanie učinil, činí a činiti chce; nébrž budeli toho potřebie, i sám osobně ku papežowě Swatosti jeti chce a přičiniti se, aby ta wěc k dobrému konci byla přiwedena. A ačkoli mnoho jiných řečí bylo, wšak na tom zawřieno, že biskup jeden jenž jest legatem, jménem Lawantinenský, již do Říma wyprawen o to, aby wždy sem k nám do Čech legat s plnú mocí wyprawen byl k srownání těch wěcí, kteréž sú mezi papežem a králem. Buoh milý wie, načť přijde. Pak o bratřiech, kteříž ležie w Rakúsiech a w Štyrště, tušim že zlatí přinešení tomu cestu najdú, k kterému konci ta wěc má přijíti. Nepochybujiť, že tomu již král cestu nalezne: ale zlatýmť jest býti. Již dnes také kněz biskup s knězem Mikulášem miesto a konec má. Kněz Mikuláš má zámku a zbožie knězi biskupowi sstú-

piti, snad IIII^c hřiwen platu bez jiných požitkuow, a kněz biskup jemu na wánoce dáti má XVI^c zlatých. It. mezi knězem Henrichem testem wašim a knězem Mikulášem také o tu při konec miestný, tak že kněz Mikuláš knězi Henrichowi má dáti na masopust XIIII tisíce zlatých. Jiných pak wěcí WM^t zprawen bude až dálibuoh přijedem. Datum Pragae, fer. VI^a ante Vitalis, anno ꝯc. LXIIII^to.

Kněz Jan Kaplicar,
farář Miličinský.

3.

Král Jiří rozpisuje sněm obecný králowstwí Českého ke dni 23 Sept. do Prahy.
W Praze, 1465, 19 *Aug. (Orig. tamže.)*

Jiří z božie milosti král Český a markrabie Morawský ꝯc.

Urozený wěrný milý! Položili sme sněm obecní wšeho tohoto králowstwie w pondělí po Sw. Matúši nynie příštiem; na kterémžto pilné wěci wšeho králowstwie se dotýčície, o něžto z dáwna nesnáze w této zemi jest, i jiné potřebné wěci před se wzieti mieníme. A že ty wěci wšech se dotýčí, hodné jest, aby se wšech radú a pomocí jednány byly. A protož wšecky pány, zemeny i města obsieláme, aby w Praze na ten den byli. I žádáme od tebe, aby také na ten den zde w Praze byl, pro žádnú wěc toho nezmeškáwaje. A zemeny znamenitějšie tobě přísedície také obešli, aby k tomu dni také přijeli. Dán w Praze, w pondělí po hodu matky božie na nebe wzetie, králowstwie našeho léta osmého.

Ad mandatum Domini Regis.

Urozenému Janowi z Rosenberka,
wěrnému našemu milému.

4.

Stížné články od jednoty panské proti králi Jiřímu na sněmu pronešené.
W Praze 1465, 25 *Sept. (Z rkp. Rosenberského i Talmberského.)*

»Poselstwie pánów králowstwie Českého skrze p. Jana Zajiece králi učiněné o sněmě při Sw. Wáclawě, anno MCCCCLXV^to.«

Milostiwý králi! Duostojný w boze kněz, kněz Jošt biskup Wratislawský, pan Jan z Rosenberka bratr jeho, pan Zdeněk ze Šternberka najwyšší purkrabie Pražský, pan Jan Zajiec z Hasenburka, najwyšší sudí dworu králowského w Čechách, p. Oldřich Zajiec z Hasenburka bratr mój, i jiní páni přátelé naši, Wašī Král. Milosti wzkázali službu swú poddanú.

1. Jakož sme byli pospolu, ty wěci mezi sebú wážiece i přemietajíce o potřebné wěci a poctiwé, napřed WKM^ti i wšie koruny; neb bychom rádi widěli

WM[u] čest i wše dobré jakožto pána swého milostiwého, i tudíž také obecné dobré, a powinni jsúc na to myslíti a o to pečowati: ale widíme, že w tom neprospiewáme. Neboť WKM[t] obecně cožkoli před se wezmete, o to se s pány prwé neradíte, jakožto tak předci waši činili; a s několika osobami se uradiece, ježto na nich zemská wěc i swobody pánuow a zeman nezáležie, tepry na pány wznesete, a chtiece tak jmieti. A jestli že se proti tomu kdo přimluwí, od WM[u] nechuť má, a od některých okřičen býwá. Pakliby podlé dáwnieho obyčeje páni se chtěli rozmysliti a potaz wzieti, k tomu nebýwají dopuštěni. A ti zwláště, ktož WM[t] radie, to wždy tak wedú, aby po jich wuoli bylo, a řiekají: »nechceteli, ale musíte.« Ježto sú to předci jich předkuom našim řiekati nesměli, za dřewních králuow a předkuow WM[u].

2. Že sme zpraweni, že WKM[u] radili, abyšte tu rotu Bratří přijali na Wratislawské. To bude k záhubě zemí a kniežat; a pustiece je do země, potom byšte rádi je z země wen wywedli, byšte mohli. A skrze to mohlaby weliká ruoznice přijíti, a snad i dotčeno některých zemí neb kniežat.

3. Také žeby WM[t] o to státi ráčil, aby jeden z synów Wašich byl wolen za krále. I máme WM[t] za krále, a k WM[u] wždy se máme a mieníme mieti jako ku pánu swému podlé swobod swých; a buoh wie, co ještě pán buoh WM[u] dá; pakli co pán buoh dopustilby na WM[t], čehož buoh zachowaj, w tom bychme se slušně měli. Ale nynie dwú pánów nemieníme jmieti.

4. Také mistr Rokycana s swými některými kněžími na nás i na naše wždy wolají smyšlenými a neduowodnými wěcmi, búříce, hanějíce a poštíwajíce; řkúce: O že nenie, kto toho pomstie! Jakoby nás wždy chtěli w hromadu spolu swaditi.

5. Dále také milostiwý králi! W. král. M[u] páni prosie i my také, doufajíce jako pánu swému milostiwému, že se ráčíte milostiwě rozpomenúti, a podlé řčenie a přísahy waší, pánuow i rytieřstwa i wšie obce králowstwie českého při našich práwech, řádech i obyčejích a swobodách zachowati, jakož sú předci WM[u] předky naše drželi a zachowáwali.

6. A zwláště o tu pomoc úroka žádáme: jakož za slawné paměti krále Ladislawa předka W. král. M[u], pána našeho milostiwého, bylo swoleno k úroku, pro pilnú zemskú potřebu, aby tiem králowstwie bylo wyplaceno, a i hned tehdáž od JM[u] wší zemi přiřčeno, a WM[u] od JM[u] to bylo poručeno, aby to i dskami i listem pod JM[u] majestátem bylo upewněno a zapsáno, aby wiece w potomní čas od JM[u] i od potomních králów toho na zemi nikdy nebylo žádáno. A tak přes to přesewše potom za WM[u] dwakrát jest žádáno, s obtiežením welikým zemským i wšie chudiny. I prosíme W. král. M[u], abychom ještě w tom my i wšecka země byli opatřeni, aby wiece toho žádáno nebylo, a ta registra byla spálena. Něbo k tomu wiece swoliti nemieníme ani powinni jsme, k škodě potomnie proti swobodám našim zemským.

7. Také o wojny: že W. král. M' několikrát ustanowě se s malým počtem, i hned obeslali ste pány a rytieřstwo, přikazujíce, aby hotowi byli a táhli. A to jest welmi proti swobodám zemským, ano se w jiných zemiech tak manuom neděje. Neb páni jich, chtějí-li jakú wojnu zdwihnúti, to učinie s radú jich; a kteříž podlé nich táhnú, plnú potřebu jim i koňóm dáwají a za škody stojie. I za to také W. král. M[u] prosíme, abyšte w tom nás i wšie země neobtěžowali, ani nežádali, neb se toho wiece pro škodu potomní a zlehčení swobod dopustiti nemieníme. Ale což a pokudž WM[u] z práwa máme učiniti, ačby toho kdy potřebie bylo, we wšem se chceme slušně a práwě jmieti.

8. W statutích zemských takto stojí: Také ustanowujem panskú raddu, aby wšecka zbožie, dědiny swobodné, manské nebo městské sprawedliwě odumřené, na krále českého měly připadnúti; a ty on má dáti a rozdáwati, komuž se jemu líbí ɔc. W práwích stojí »wšecka zbožie«, a »dědiny« nad to zwláště jmenuje: tehdy jiná zbožie nemuož dáti, také odúmrti, jakož se berú do komory W. král. M[u], jakožto listy na penieze, hotowé penieze, klénoty, koně, šaty i jiné swrchky; ježto podlé starodáwných práw na WM' nespadají, než toliko dědiny.

9. Též také že po lehkých lecjakýchs registrách swobodní w manstwie se uwodie: i za to wše prosíme W. král. M[u], aby se toho wiece nedálo.

10. Také že listy, swobody, obdarowánie zemská, i koruna i klénoti zemští, wždycky za předków WM[u] to jest bylo w moci panské. A kterémuž pánu to swěřeno a poručeno bylo, ten přisáhl wěrně a práwě s tiem učiniti pánuom i rytieřstwu i wší zemi České: a za též ještě W. král. M[u] prosíme.

11. O minci, jakožto W. král. M' dříewe sám řiekal, že w té zemi nemuož wiece škody býti, než kdež nedobrá a lehká mince jest: a to se zde nynie děje, neb w nižádných okolních zemiech bráti jí nechtie. A tak zlatí proto welmi wysoce wzešli, a tudiež wšecky wěci příliš drahy, k škodě wší zemi, pánóm i rytieřstwu, jakoby polowici dóchodów swých ztratili; neb což prwé kúpili za groš, to již za dwa. I za to prosíme W. král. M[u], aby naprawena byla podlé wysazenie i ustanowenie starodáwního předków W. král. M[u].

12. Ačkoli nechtělibychom W. král. M[u] w ničemž zamútiti, jako pána swého milostiwého: ale k swědomí to sobě berúce, že jsme toho powinni WM[u] i sami sobě i wšem jiným pánóm, rytieřstwu i wší obci, i pro potomní waše, WM[u] prawdu powědieti, a o řády, práwa a swobody zemské státi, že to ráčíte powolně, milostiwě, bez horliwosti, jakožto král múdrý, milostiwý, sprawedliwý před se wzieti a to oprawiti: neb se to děje pro waši čest a dobré i wšie koruny. I račte milostiwě se rozpomenúti, netoliko nynie sami na se, ale i na potomnie wěci. Neb což nynie dobrého koruně učiníte, toť se bude hoditi na potomnie časy wší koruně, a prosbu welikú za se WM' bude jmieti a přichylnost od lidí. A též také zase což

škodného proti swobodám, wším zlým by zpomínáno bylo. I na to račte pomnieti, dokudž ste w nižším déstojenstwí byli, kterak ste WM' snažně a pilně, jako jeden pán, o swobody zemské stáli a mluwili. Neračte nám w témž za zlé jmieti; neb miением bohdá s nimi w Čechách zuostati i s dětmi swými. A proto o ně stojíme, jakož též předci naši činili, k král. WM^{u} plné doufanie majíce, jakožto k milostiwému pánu, netoliko abyšte nám jich měli ujímati a jsa Čech, ale ráčíte jich milostiwě přičiniti; poněwadž dřewní králi někteří cizozemci bywše, a wšak sú nám jich přičíněli.

Léta od narozenie ɔc. LXV^{0}, w středu před Sw. Wáclawem, p. Jan Zajiec z Kosti s p. Jaroslawem páně Zdeňkowým synem toto jest poselstwie nahoře psané dál JM^{u} we wšem sněmu, od kněze Jošta biskupa Wratislawského, od p. Jana z Rožemberka, od p. Zdeňka ze Šternberka, od sebe sám a od p. Oldřicha bratra swého i jiných přátel swých. A tu jest KM' tázal jeho, kteří jsú to přátelé jich, aby je jmenowal: a on jest žádného wiec nejmenowal.

Item potom KM' sám od sebe neráčil jest žádné odpowědi dáti, než podal toho na pány, na zemany i na města, byliliby s nimi w té při, anebo kto z nich, aby powěděli. A páni wyprosiwše sobě potaz a přisedše zasě, toto sú za odpowěd dali KM^{u} předewším sněmem, i před p. Zajiecem: »že sú o tom nic newěděli až do té chwíle; a což jest pan Zajiec tuto mluwil a poselstwie dál od napředpsaných pánuow i od sebe, že sú toho neměli učiniti bez jiných pánuow wědomie a wuole.«

5.

Odpowěd od krále Jiřího daná celému sněmu na napředpsané stížnosti jednoty panské.
W Praze, 1465, 25 *Sept. (Z rkp. Rosenberského.)*

»Odpowěd králowská.«

1. Jakož teď někteří páni stranně dotýčí nás, prawiece i rozpisujíce mezi jiné pány a zemany i města, a jakož oswědčují sě, žebychom my uradiece sě s některými osobami, ježto na těch osobách nezáležie zemské wěci a swobody pánuow a zeman, a uradiece sě s nimi, žebychom to tepruw na pány wznášeli ɔc.

Odpowěd králowa: Toto sě nám nezdá by tak bylo, ani sě w tom pamatujem, bychom my s některými takowými osobami rady miewali aneb na nich co zawazowali, a což sě s nimi uradíme, abychom to teprw na pány wznesli. Neb to wšichni wiete, kterak jsú páni, rytieři, zemané i města woleni a wybráni do našie raddy; a což sě obecných zemských wěcí dotýče, že sme wzdy rady jich wšech w tom požíwali a ještě s boží pomocí požíwati mienime. Pakli přes to které

takowé osoby wědie, ať je jmenují; abychom netoliko my, ale i wy wšichni abyste to slyšeli a tomu porozuměli, budemliť my tu w čem scestni, čili kto jiný. Neb to wědie ti, kteříž w našie raddě býwají, kteráž wěc obecně před nás přijde, žeť napřed každého kážem tázati, a což sě komu zdá, aby tomu radil wolně, a každý že jest slyšán beze wšeho útisku a okřikowánie; a což sě tu swolé jednostajně, že na tom býwá přestáno, poněwadž sě wšech wuobec takový běh dotýče. Ale nám sě jest nezdálo za podobné, jim dáti w radu stranně a po rotách odstupowati o to, což sě dotýče obecného dobrého: než což jest obecných wěcí, aby ze spolka wšickni wěrně a prawě radili i pomáhali, poněwadž sě wšech dotýče, jakož sě jest i prwé za našich předkuow přiházelo. Pro něž sě nám zdá, že ti páni, kteříž toto poselstwie k nám teď stranně dějí a rozpisují, od nás ještě odpowědi nemajíce; a kterým úmyslem, pán buoh wšech srdce zná: námť sě wždy zdá, žeť sú to mohli prwé učiniti, když sú sě sem sjiežděli, wšie wolnosti bez útisku požíwajíce, wedlé řádu a práwa.

2. *Item* jakož prawie, žebychom chtěli proti Wratislawským Bratřie přijieti, při tom pokládajíce, žeby sě mohlo mnoho zlého státi ɔc.

Odpowěd králowa: Pomysltež na to wšichni, co sě nám i wám i koruně této neprawě a nesprawedliwě děje od Wratislawských, k hanbě a k weliké škodě. Kteřížto z dáwna k koruně České příslušejí, a i za našeho kralowánie sem do Prahy přijewše nám sú wěrnost a člowěčenstwie prawé slibowali; a potom sú toho wšeho nezdrželi, ani držeti chtie; a w čí naději, toť potom tajno nebude. A předepsaní páni, kdežby nám z powinnosti a wedle přísah swých měli proti nim radni a pomocni býti, jakož sú prwé řékali tak činiti, i činili a radili: tu teď toho žádají, aby proti wšemu řádu i práwu, a nám i wám a této koruně k weliké škodě a k hanbě, w pokoji odpočíwali. Ježto my s pomocí boží a wás wšech radú je k miestu přiwesti mieníme, buď skrze bratřie neb kterakžkoliwěk jinak, jako lidi naše neposlušné a k této koruně připojené. Ježto to bohdá wšecko máme úmysl učiniti k dobrému a poctiwému této koruny, a našemu i wás wšech wespolek.

3. *Item*, jakož dotýčie o synu našem, žebychom jej chtěli w Čechách králem učiniti za swého žiwota ɔc.

Odpowěd králowa: Také wiete, že netoliko syna našeho, ale i sami sebe králem sme nemohli udělati, leč jest k tomu pánuow, rytieřuow, zeman i měst wšech powolenie bylo. A z toho muož každý rozuměti, cožť smy jednali neb jednati bychom chtěli, žeť bychom toho nechtěli jednati proti řádu a práwu a bez wuole wás wšech. Pakliby přes to kto co jiného sobě smýšlel, proti nám snad scestně příčiny hledaje, nechť to powie a prowede, tak abyste tomu wšickni porozuměti uměli, budeliť prawdu mluwiti: pakli jinak, abyste to také uměli wážiti.

4. *Item*, jakož prawie o M. Rokycanowi a o jeho kněžiech, žeby bůřili proti nim ꝛc.

Odpowěd králowa: Také wiete, že takowá bůřiwá a hanliwá kázanie jim i druhé straně wždyckyť sme zapowiedali a zapowiedáme, nebť sě nám welmi nelíbie od obojí strany. A teď proto nynie kázali sme M. Rokycanowi wšecky kněžie do Prahy swolati, přikazujíce dále, aby wšech wýtržkuow nechajíce i stáli w kompaktatiech; a oni sú to slíbili učiniti. Pakliť kto přes to učiní, buď této neb oné strany, žeť toho žádnému trpěti nebudemy.

5. *Item*, jakož žádají, abychom je wedle řčenie a přísahy, kterúž sme zemi učinili, zachowali při práwiech, řádiech, obyčejiech a swobodách ꝛc.

Odpowěd králowa: Čehožť na nás k sobě žádají, ať nás w témž proti sobě zasě zachowají wedlé swých slibuow a přísah. Neb my bohdá zachowali sme sě i zachowáwáme, aby každý při swých práwiech, swobodách a řádiech zachowán byl. Pakli přes to zdá sě jim anebo komu, žebychom z čeho wystúpili, nechť to prowedú přede wší zemí, myť jsmy to hotowi naprawiti. Pakliby oni také scestni nalezeni byli, ať též zasě učinie a naprawie, poněwadž sě obecných wěcí dotýče.

6. Jakož dotýčí o pomociech a o úrociech ꝛc. Jestliže ste kterú učinili, to ste učinili k našie žádosti a prosbě, a z swé dobré wuole; ježtoť su někteří nám k tomu sami radili. A přes to pak, wšak smy to wždy dále obracowali k obecnému dobrému, jakožbychom to okázati chtěli, ač by toho potřebie bylo. A netoliko k obecnému dobrému, ale i k zwláštniemu každému našeho zemanína aneb města, kdežby sě jemu křiwda a bezprawie dálo od kohokoliwěk proti práwu, žeťbychom netoliko takowé berně, ale i našeho wlastnieho chtěli proň powážiti, a jeho nedati utisknúti.

7. *Item*, jakož nás dotýčí o wojnách, a prawiece, žebychom my sě ustanowiece s malým počtem, i hned obsielali pány a rytieřstwo, aby táhli na wojnu ꝛc.

Odpowěd králowa: Newieme kde to mienie neb mienili; tuli když sme ciesaři ku pomoci jeli, tu jest nebylo času o to sněmuow dělati, neb jest ta wěc welmi rychle byla přišla. A toť sme také proto učinili, když sě jest ciesaři pánu našemu a přieteli křiwda weliká dála od JM^u^ poddaných, jakožto od Wiedeňských, když sú JM^u^ u Wiedni na hradě dobýwali, i chtěli sme JM^u^ w tom poslúžiti a pomoci jako pánu swému; jakož smy tak učinili, a skrze to této koruně a zemi mnoho dobrého přiwedli.

8. *Item*, jakož dotýčí o odúmrtech, žebychom některé brali aneb rozdáwali proti práwuom ꝛc.

Odpowěd králowa: Nedáwaliť sme ani dáwáme nikdá cizieho, než toliko naše práwo, ačbychom které měli, ale wždy bez pohoršenie jiných práw. A to naše práwo komuž dáme, súdie páni u dworských desk aneb u zemských wedle

práwa a úřaduow swých; ježto to wšie země tajno nenie. A ti někteří páni, ježto tyto cedule rozpisují, sami sú slawné paměti krále Ladislawa předka našeho i Nás za takowé odúmrtí prosili, sobě i swým služebníkuom.

9. *Item*, jakož dotýčí, žebychom po lecjakýchs rejstrách na swobodné dědiny manstwie uwedli.

Odpowěd králowa: Tohoť nenie. Neboť rejstra ta, kteráž sú nalezena na Karlšteině a při dskách, dobře stará jsú, po kterýchž sě manstwie ukazuje; a wedle toho my smy kázali našemu prokuratorowi sahati na many, a kteříž sú sě manstwie odpierali; i toho sme sami nesúdili, ale na súd dworský neb zemský toho sme podáwali, aby to súzeno bylo. A ty pane Zajíče, jsa sudí náš, nikdy si toho na nás newznesl, by to lehká neb leckakás rajstra byla, a takbychom tebú najwiec zmýleni byli: ale prawils nám, že ta rejstra ležie při dskách a téhož písaře rukau psány jakož i dsky.

10. *Item* o minci, jakož prawie, že jie nechtie w jiných zemiech bráti ɔc.

Odpowěd králowa: To muož dowedeno býti, že mince naše srownáwá sě zrnem se wšemi zeměmi okolními, a ještě wýše. Také na sněmu o hromniciech kterak jest bylo, to také muožte pamatowati. A při tom jest rada naše téměř wšecka byla, kterak sú o to obesláni měli býti Ciesař i Miešenský i jiní, o srownánie mince; a to jest námi nikdá nescházelo, ani ještě sjíti má.

11. *Item*, jakož dotýčí o listy, swobody a obdarowánie zemská, i korunu a klénoty zemské, že za předkuow našich to jest býwalo w moci w panské, a kterémuž pánu bylo swěřeno a poručeno, že jest ten přisáhl s tiem wěrně a prawě učiniti pánuom, rytieřstwu i wšie obci:

Odpowěd KM[ti]: Také wědomé jest, že smy to položili w moc urozeného tehdáž Viktorína z Kunstatu a z Poděbrad, syna našeho, aby s tiem wěrně a práwě udělal zemi, ačby nás pán buoh smrti neuchowal. A to sme také oznámili prwé, i tehdáž když sme chtěli na pole wytrhnúti Cies. M[ti]. A ač jest koliwěk předepsaný syn náš již wyššieho duostojenstwie dosáhl, jakožto kniežetstwie, protoť panstwie i zbožie w Čechách má a dobře jest usedl, aby wedle přísahy swé zemi wěrně a práwě učinil. Pakliťby přes to chtěl kto jemu z čeho winu dáti, máť to před sebú; wšak jest každému ku práwu dobře usedl.

12. *Item*, jakož w jednom kusu dotýčí nás pamatujíce, poněwadž prwní králi předci WM[ti] a jsúce cizozemci, nám jsú swobod přičíněli, abychom i my jsúc Čech, též učinili, a jich přičíněli a neujímali ɔc.

Odpowěd králowa: Již musíme mluwiti, ačkoli welmi těžké jest samému sě chwáliti, ale poněwadž nás dotýčí, jižť musíme prawdu powědieti. Ufámeť pánu bohu, že sme na tom wždycky byli, abychom swobod této zemi a koruně přičíněli; jakož sme to při těchto wěciech kteréž prawiti budeme, znamenitě učinili:

Najprw. Wědomá wěc jest, že koruna tato zawázána jest byla, krále odjinad nebrati, nežli z kniežetstwie Rakúského; při kterémžto zawázaní mnohých pánuow pečeti byly sú přiwěšeny. A my s pomocí boží tu sme swobodu zjednali koruně, že kniežata Rakúská to sú práwo propustili a jeho sě odřekli nikdy wěčně sě na to netáhnúti ani nařiekati; a Ciesař jakožto knieže Rakúské též jest učinil, a jakož Ciesař Římský toho jest majestátem swým potwrdil, tak že jste již wyswobozeni, že kdyžby krále nebylo, a o koho by ste sě swolili, ten má králem býti; ježto ste toho prwé neměli.

Druhé, že Ciesař chtěl hajtmany saditi do zemí našich k koruně přislušejících, ačkoli práwa jest k tomu neměl wedle oswobozenie koruny, ale také nebyl jest zawázán aby toho činiti neměl: ale již tak sme zjednali, že Ciesař sám sě i swé budúcie Ciesaře a krále Římské k wěčnosti zawazuje, žádných hajtmanuow saditi, ani kterých wěcí řiediti w zemiech k koruně České přislušejíciech.

Třetí: Jakož králowé Čeští a koruna byli sú k tomu zawázáni, kdyby král Římský k korunowání na ciesařstwie táhl, aby jemu bylo posláno tři sta oděncuow neb tři sta hřiwen střiebra: tak sme zjednali, že jest prawú toho polowici doluow spuštěno k wěčnosti; tak že nejsme zawázáni my ani koruna wiece poslati než puol druhého sta oděncuow, neb puol druhého sta hřiwen střiebra dáti.

Čtwrté: Králowé Čeští byli k tomu zawázáni, kdežbykoli aneb kamžkoli Ciesař dwuor položil, že sú musili tam jeti; ježto jest to bez wšelikých škod a nákladuow nemohlo býti: ale my takto sme zjednali, že my ani budúcí králi Čeští nebudú zawázáni ke dworu jinam jezditi, než do dwú měst toliko, do Normberka a do Pamberka, kteréž k králowstwie Českému blízko přiležie.

Páté toto sme k dobrému a poctiwému této koruně přiwedli, jestližeby ciesař nynější bez dědicuow mužského pohlawí umřel, že kniežetstwie Rakúské na korunu Českú má připadnúti. Pakliby sě přihodilo, žeby kto práwem sprawedlnost k témuž knížetstwí okázal, proto nemá knížetstwie Rakúské od koruny České puštěno býti, jediné lečby prwé sto tisíc zlatých uherských králi Českému a koruně bylo dáno a položeno tu, kdežbykoli králem Českým bylo ukázáno. A na tyto wšecky kusy mámy listy s zlatú bullú a majestáty ciesařskými zapečetěné a utwrzené, a ty jsú položeny na Karlštejně.

Nuž pohleďtež na to wšickni, žeť sme bohdá nic swobod neujali, ale že sme jich přičinili wiece nežli kdy koruna Česká jich měla od Ciesaře Karla až do této chwíle. Protož jest nás nebylo potřebie tak stranně dotýkati: nebť smy tak učinili a jednali wždycky, cožby bylo k dobrému a poctiwému králowstwie toho a koruny; a ještě činiti a jednati budem, buď komu libo nebo žel, s pomocí boží ɔc.

Item nazajtřie we čtwrtek (26 Sept.) zemané wšichni jednostajně dali sú odpowěd skrze p. Buriana Trčku dobře přísnú, prawiece že sú toho napřed psaní páni neměli učiniti, a široce přísně na ně domlúwajíce a prawiece, což jest jim KM' wčera za odpowěd dal, že w tom wedle JKM[u] státi mieni do těch hrdel a statkuow, jako wedle pána swého milostiwého; to rozumějíce, že jim ani jinému žádnému od KM[u] bezprawie žádné sě jest nedálo ani děje, než oni že sú toto poselstwie stranné sobě smyslili proti JKM[u] bez wuole jiných pánuow, rytieřuow, zeman i měst; ježto takowá wěc obecnie, kteráž sě wšie země dotýče, mělaby jednána býti s powolením wší země, ale ne stranně a wýtržně, jakož sú předepsaní páni učinili.

Item páni Pražané i wšecka města jiná wedle nich dali sú odpowěd skrze p. Samuele takowúto: že wedle pánuow zeman i jiných pánuow, kteříž sě KM[u] přidrží, chtie radni i pomocni býti KM[u] do těch hrdel i do statkuow, jako pánu swému najmilostiwějšiemu. A při těch při wšech řečech prwé psaných byl jest napřed jmenowaný p. Jan Zajiec, kterýž jest poselstwie toto stranné a wýtržné dál a jednal.

6.

Odpowěd stawůw králowstwí Českého na stížnosti jednoty panské.
W Praze, 25 *Sept. (W rkp. Rosenberském.)*

»Tato jest odpowěd od panuow zeman krali JM[u] proti té ceduli, kterúžto sú někteří páni, stranně sě dawše seznati, JKM[u] sepsanú poslali.«

Najjasnější králi a pane, pane náš milostiwý! Ta cedule, kterúž sú WKM[u] někteří páni po p. Zajiecowi a po p. Jaroslawowi sepsanú poslali, jakož sme jie wčera před přítomností WKM[u] čtúci od p. Zajiece slowo od slowa slyšeli, w niežto prwnie položenie sě klade těch pánuow mezi sebú wáženie a přemietanie a t. d.

(celau tuto přeobšírnau a o wěrné oddanosti stawůw Českých králi swému jasně swědčící, ale na historické data dosti jalowau odpowěd nemůžeme zde nyní podati; končí pak se w následující slowa:)

... a my wšichni WKM[u] toho chcem poddaně, powolně a hotowě zasluhowati, a proti každému hrdly i statky swými pomáhati.

7.

Hlawní zápis, kterým se šestnácte pánůw Českých wespolek w jednotu k hájení swobod zemských proti králi Jiřímu na pět let zawazují.
Na Zelené hoře, 1465, 28 *Nov. (Z rkp. Talmb.)*

We jméno swaté a nerozdílné trojice, amen. Jakož wšickni a jeden každý zwláště dobří lidé mají se starati o obecné dobré w té wlasti neboli w zemi,

w kteréž přebýwají, a na to pamatowati, což jest skrze milého pána boha, skrze císaře Římské, krále a knížata Česká přišlo ke cti i k wyswobození a swobodám pánuom, rytířstwu i obci, skrze týchž pánuow i rytířstwa předkuow našich a skrze jich snažné služby i weliké náklady a krwe prolewaní, w kteréžto koruně páni a rytířstwo wyswobozeni jsú nad jiná králowstwí a jiné země okolní, jakož sme to od swých předkuow často slýchali, i mnohé weliké wyswobození sami widěli. Kterýchžto swobod předkowé naší požíwali sú, i my také od dáwných časuow welice z nich jsúc wywedeni, z kterýchž to wěcí žalost majíc a pomnic na to, kterak jest weliká wěc, tak dobré a znamenitě weliké swobody opustiti a z chwalitebné chwály a cti, w tak nechwalitebné neswobody dáti se uwesti, i swým budúcím to potomně ostawiti, znajíce na jiných králowstwí a knížetstwí, kdež sú kteří podmaněni w swých službách nebo w dání a pomoci jich chudí lidé, žeby rádi byli z toho wyswobozeni, aby swobodni byli, o to hrdel i statkuow nelitowaliby, by mohli k takowým swobodám, jako my je máme od Římských císařuow a králuow Českých JM[u] panuo našich milostiwých a po swých předcích, jakož za to máme, že není jednoho rytířského muže, by o nich široce neslýchal, jakož také za to máme, že jsú ještě pamětníci, když král Wáclaw Český JM[t] slawné paměti za řádu a pokoje dobýwal Hasnšteina a Štědré pro některé příčiny: tehdy od J. král. M[u] žádní páni, ani rytířstwo nebyli k tomu nuceni ani napomínáni, aby táhli na pole a těch zámkuow pomohli dobýwati, než J. král. M[u] komorú dobýwáni, a kteréž pány i rytířstwo k tomu J. král. M[t] ráčil jmieti, těm JKM[t] musil žold dáwati; a jest wěc wědomá, že jest to tak, i sami sme to od mnohých slýchali, kteří při tom byli, když těch zámkuow dobýwali. I hleďmež na to milí Čechowé, což sú nám naši předci odumřeli, a což my chcem swým zanedbáuím potomným swým ostawiti. Neb se již po hříchu tak děje, když král Český JKM[t] rozkáže do pole do druhé země táhnúti a mnoho a častokráte nám píše, abychom hotowi byli, a zemanuom wšem, kteří u nás jsú, wzhůru kázali i těm, kteřížto k zámkuom našim přisedí, ježto u nás nejsú, také s našimi dwořany a lidmi poddanými, a když nás druhé obešle J. král. M[t], abychom i hned k určenému místu táhli. A o to se Král. M[t] neradí s námi. Za to máme, že jest tak w prawdě, že okolní knížata Jich M[t], kteréž many pod sebú mají, ježto JM[u] mají z práwa slúžiti k poli, k wojnám i jinak, že ti již lepší swobody mají, než my již nyní. Neb jich páni knížata žádného pole newyzdwihnú, než s jich radú; a když wedle swých pánuo táhnú, tehdy musejí jim dáti z práwa a dáwají jísti a píti a obrok koňuom a za plné škody jim stojí; ale když my s swým pánem a králem JM[u] táhnem, tehdy nám J. král. M[t] žádných potřeb nedáwá, ani za žádné škody stojí, a my majíce tak weliké swobody, že swému pánu a králi JM[u] nejsme tím powinni, ani zawázáni takowými službami, než toliko potud, pokudž naše swobody ukazují, a jiná krásná i mnohá wyswobození, kteráž jsú

wždycky byla w panské moci za jiných králuow Českých Jich Mti, pánuo našich milostiwých, i jiné wšecky klénoty zemské, a kterýžto pán Český w swé moci jměl, ten musil přísahu učiniti pánuom a rytířstwu i wší zemi, aby jim s tím wěrně a práwě učinil. Ale již král Český J. Jt, pán náš milostiwý, nyní ty wšecky wěci sám w swé moci má, proti wšem swobodám, práwu i wyswobození našemu, proti kterýmžto wyswobozením a práwuom našim nám mnohé a weliké wěci se dějí. Neb jsú také zápisowé, kterak král Český J. Jt kterakú minci má bíti, a kterak páni Čeští jednoho swého přísežného mají k tomu přidati, aby mince sprawedliwým zrnem opatřena byla, a tak wšickni obywatelé tohoto slawného králowstwí byli opatřeni, neb sme to prwé od krále J. Jti slýchali, že nemuož wětší škoda zemská býti, než když w kterém králowstwí neb knížetstwí zlá a lehká mince jest; jakožto před nedáwným časem stalo se, když páni Rakúští a rytířstwo králi Českému JMti, pánu našemu milostiwému, túžili sú na císaře Římského JMt pána jich milostiwého pro lehkú minci; jakož pak král Český JJt pán náš milostiwý pro tu příčinu je w swú obranu přijal byl, ale ty wěci jsú J. cís. Mti brzo opraweny. Jakož my také JKJti prosili sme, aby mince oprawena a dělána byla, jakožto za JKMti předkuow, i připomínajíc to JKJti, když jest najlehčejší mince šla za J. král. Mti předkuow, že jest nikda lehčejší nešla, než za JMti zpráwy, když jest zpráwcí byl za krále Ladislawa JMti slawné paměti pána našeho milostiwého, tu chwíli byl zlatý Uherský po dwú a po polúkopí groší. I zdálo se nám, že jsme tím obtíženi proti prwní minci JKJti předkuow: ale již jsme po hřiechu i nad to obtíženi, že zlatý Uherský jest po třech a po padesáti groších túto mincí, kteráž se dělá nyní za našeho pána a krále Českého nynějšího JJti pána našeho milostiwého; kterúžto minci w žádných okolních zemích od nás nechtí bráti, a wšichni páni, rytířstwo i obec máme jí nenabytú škodu pro její lehkost, neb což sme dříwe kúpili za peníz, to již nyní musíme dáti dwa, co za groš to dwa, co za kopu to dwě, a tak každý z nás pro tu lehkú minci jest škoden swého polowice platu. A o tu minci s JKMti sme častokrát mluwili, aby ji J. král. Mt ráčil oprawiti; toho se nestalo až do sí chwíle. Za krále Ladislawa JMti slawné paměti pána našeho milostiwého, páni, rytířstwo a wšecka obec dobrowolně swolili se, aby dali JKMti po úroku, aby JKMt mohla swé duochody králowské wyplatiti a mezi námi tím lépe pobyti a Českému jazyku se naučiti. Tu potom wšickni páni, rytířstwo i obec prosili sú krále Ladislawa JMti pána našeho milostiwého slawné paměti, aby JKMt ráčil dáti k tomu swé powolení, aby bylo dskami i listy utwrzeno podlé najwyšší potřebnosti, aby nikdá JKMt ani budúcí žádný král Český nežádal úrokuow ani daní na pánicích a na rytířstwu; a k tomu jest král Ladislaw slawné paměti swolil a JKMt rozkázal panu zpráwci, tomuto králi, JMti pánu našemu milostiwému, aby to tak dskami kázal zapsati a zápisem podlé potřebnosti najwyšší, pod JKMti majestátem utwrditi, aby to tak za-

chowáno bylo w budúcích časech; a o tu wěc wšichni páni a rytířstwo JM[u] prosili ty chwíle pana zpráwci, aby to tak opatřil wedle JM[u]K rozkázaní a wedle potřebnosti a našich swobod. Potom když sme krále Jiřího JM[t] za pána wzali, tehdy dwakrát na nás žádal, abychom JKM[u] dali po puol úroku, kteréž sme dali přes wýše psané zpuosoby a wěci a přes swá práwa i swobody, neb jest králowská žádost na poly rozkázaní; a tak bychom skrze ty wěci swých swobod nezachowali, a nikdy z dáwání pomoci a wojen newyšli, ani naši chudí lidé. Také JKM[t] proti našim swobodám odúmrtní swrchky beře, jakožto listy na peníze, zlato, stříbro, peníze, koně, nábytky a jiné wěci, nemaje JKJ[t] k jinému práwa než k dědinám. A když JKM[t] o které weliké a znamenité wěci zemské w radě nás má, brání nám JKM[t] potazu, ježto králowé Čeští JM[u] předci našim předkuom nikdá toho nehájili, pro obecné dobré potazy bráti; a o kteréžkoliwěk wěci zemské k JKM[u] se mluwí, nic jiného w tom nenajdem než nelibost a tajný hněw od JKM[u]. Ale my jsúc tím milému pánu bohu powinni, wšem pánuom a rytířstwu, sami sobě i wší obci dlužni, takowých a znamenitě welikých swobod nepúštěti a o ně s JKM[u] mluwiti, aby nám i wší zemi opraweny byly, abychom w týchž swobodách ostali, jakož sme w nich wysoce wyswobozeni od Římských císařuow a králuo Českých, JchM[u] pánuow našich milostiwých, a též jich požíwali, jakož sú jich naši předci požíwali, též hledíc obecného dobrého zemského, jakož sú předci naši hleděli, neb takowých wojen, kteréž JKM[t] činí, nejsme JM[u] powinni pomáhati wedlé práw a swého wyswobození, i jiné mnohé wěci, kteréž se tuto newypisují, ježto se nám dějí proti práwuom, řáduom a swobodám zemským.

Jestli pak žeby pro takowé zemské wěci a znamenité potřeby co protiwného a zlého nás neb koho z nás aneb z našich potkalo, neb pro jiné kterékoli wěci, bože rač ostřieci: tehdy sme sobě winni a dlužni wedle sebe státi, do swého najwětšího přemožení, a sobě pomáhati; slibujíc pod najwyšším základem cti a wíry ztracení, a jestližeby milý buoh na které aneb na kterého dopustil wězení, nebo o hrdlo připrawení: tehdy my wšickni slibujem a každý zwlášť pod najwyšším základem wýš psaným cti a wíry, tomu a těm nepřítelem se učiniti a býti skutečně každý wedle swého možení, konečně w těmž dni, a jakýmižkoli nesnázemi a záhubami wálku wedúc a těch nikterakž žádným wymyšleným obyčejem neopúštějíc, ažby jemu s boží pomocí z toho wězení wen pomohli, a jej tak swobodna a prázdna učinili jako prwé; a neuchowalliby milý pán buoh, žeby kterého muže o hrdlo připrawili, tehdy jiní wšickni i každý zwláště w témdni swrchupsaném mají se nepřátely jich učiniti, a jakýmiž najwětšími záhubami toho mstíti wšelikterak a najméň do roka žádný žádného stání nečiniti; a doniž tento zápis trwá, žádný jeden bez druhého žádného stání ani příměří nečiniti, ani žádných wýmluw, ani omluw proti tomu nemieniti žádným wymyšleným obyčejem. Než w těch wěcech sobě wěrně a

prawě pomáhati i stále, a swé zwláštnosti žádné nehleděti, ani zwláště swého co sobě jednati, než wšecky wěci ze spolka. A jestližeby kteří dobří lidé w králowstwí a koruně České swými jednotami nebo přiznáwajícími listy dáti wědúc náš již psaný dobrý úmysl pro obecné dobré a w témž wedlé nás státi, páni budú jmíti moc je přijíti, kohožby se jim zdálo. A králi JM[u], pánu našemu milostiwému, cožbychom z práwa učiniti měli, to chcem rádi učiniti, JKM[u] prosíc, aby nás k jinému neráčil tisknúti. A jestližeby kdo z našich jednotníkuow chtěl swéwolnú wálku počíti, nemá toho učiniti bez našeho a jiných jednotníkuow wědomí; a také jestližeby která ruoznice byla mezi některými našimi jednotníky, nemají proto s sebú zacházeti, ani wáleti: ale mocně mají toho přestati na dwú z našich jednotníkuow, kteříž mají jim sprawedliwý konec a místo učiniti konečně we čtyrech nedělích pořád čtúce. Toto jest také wymieněno, jestližeby na pana Buriana z Gutšteina saženo bylo na hrad Rabštein, neb na zboží k němu příslušná, kteráž drží w poručenstwí po panu Caltowi, pro zdržení práwa, toho jemu nejsme powinni pomáhati. A tento zápis této naší jednoty má mezi námi wěrně a práwě trwati i moc jmíti w těch we wšech wěcech, jakož se swrchu píše, od datum listu tohoto za plných pět let pořád zběhlých. A těchto wšech wěcí pán buoh wšemohúcí rač nám pomocník býti a k dobrému konci přiwesti. A my wšickni, kdož sme w této jednotě a zápisu, Jošt z boží milosti biskup Wratislawský, Jan z Rožmberka, Zdeněk z Šternberka, najwyšší purkrabí Pražský, Jan Zajíc z Hazmburka, najwyšší sudí dworu królowa w Čechách, Oldřich z Hazmburka, Bohuslaw z Šwamberka, Wilém z Ilburka, Henrich starší z Plawna, Děpolt z Rizmberka, Jaroslaw ze Šternberka, Jan ze Šternberka, Jindřich ze Hradce, Burian z Gutšteina, Henrich mladší z Plawna, Linhart z Gutšteina a na Klenowé a Dobrohost z Romšperka: slibujem swú dobrú čest a wíru křesťanskú, sobě wěrně a práwě pomáhati, a tyto wšecky wěci a kusy i každý zwláště swrchupsané ctně, wěrně, řádně a práwě w celosti i bez proměny zachowati, zdržeti a w skutku naplniti, jako dobří lidé, pod swé cti a wíry stracením. Paklibychom kterého kusu w skutku nenaplnili, čehož pane bože nedaj: tehdá ti a ten wyznáwají sami na se tímto listem, že swú čest a wíru ztratili a k ní žádným wymyšleným obyčejem swětským i duchowním práwem nemají a nemá nawrácen býti. A těch wšech wěcí swrchupsaných na potwrzení a zdržení i zachowání pečeti naše wlastní sme dali a kázali s dobrým wědomím i plným přiznáním přiwěsiti k tomuto listu dobrowolně. Jenž jest dán a psán na Zelené Hoře, léta od narození syna božího MCCCCLXV, ten čtwrtek před sw. Ondřejem apoštolem božím.

8.

Forma přiznáwací jiných pánůw a rytířůw k témuž zápisu.
Bez datum. (Z rkp. Talmb.)

Já Burian z Lažan a na Bechyni tímto listem wšem wuobec a wšady wyznáwám: jakož wysoce duostojný w boze otec a pán kněz Jošt biskup Wratislawský ꝛc. JM[t] a urození páni o obecné dobré wší koruny české práw a swobod zasadili se a těch s boží pomocí opustiti nemíní, a zawázali sú se a zapsali, kdožbykoliwěk chtěl je od nich kterú mocí tisknúti kterýmžkoliwěk wymyšleným obyčejem, že sobě mají radni a pomocni býti, a to za plných pět let pořád zběhlých, jakož ten zápis šíře okazuje: a protož já Burian z Lažan tímto mým listem otewřeným pod swú pečetí slibuji swú dobrú wíru a čest, wedle JM[ti] kněze biskupa a pánuow zemských we wšech těch wěcech státi a tak se jmíti, jakož ten list hlawní ukazuje we wšech těch kusech a záwazcích, punktích i slowích, jakoby ten zápis w tento muoj přiznáwací list slowo od slowa postawen a wepsán byl, a z toho žádným obyčejem wymyšleným se newymlúwaje ani se wymluwiti moha držeti a zachowati pod swú ctí a wěrú. Paklibych těch wěcí neb které z nich nezdržal, jakož ten list hlawní ukazuje, tehdy sem swú čest a wíru propadl, a to na se sám wyznáwám a k ní mě nemá ani muož nawrátiti nižádné práwo duchowní, ani swětské. Toho na potwrzení a zdržení ꝛc.

9.

Páni jednotníci omlauwají se u Pražan a stawu městského, že pro swé u krále křiwé osočení na sněmy do Prahy wíce jezditi nesmějí.
Na Zelené hoře, 1465, 30 *Nov. (Z rkp. Talmbersk.)*

Múdrým a opatrným purkmistruom a raddám měst Pražských, i jiným raddám z jiných měst, přáteluom milým!

Pozdrawení, přízeň a službu naši wzkazujem, opatrní súsedé a přátelé milí! Došla nás weliká a največší wěc od našeho přítele kněze biskupa Olomúckého JM[ti] i od jiných našich přátel; kterýžto kněz biskup JM[t] mluwil před panem Janem z Rožemberka a před panem Zdeňkem ze Šternberka ꝛc. žebychom králi JM[ti] neměli psáti »Pán náš milostiwý«, ale mělibychom psáti, že »Pán náš nemilostiwý«; a žeby JM[t] knězi biskupowi ukázal nějaký spis, kterýž se dotýče naší duše, naší cti, našeho hrdla — a statek jest najmenší. Ukázaw jej, tu že jest JKM[t] jistil, že jest jistě tak, že když sem já Zdeněk ze Šternberka byl nynie w Rakúsích u najjasnějšího pána Ciesaře Římského w Nowém Městě, a s JM[ti] o swú sprawedlnost smlúwal, že sem já jednal se panem Hanušem Robocharem, bychom J. král. M[t] otráwili, neb zpuosobili, aby JM[t] zamordowán byl; a že sme sobě Ciesařowa syna

za pána wzali, a že pan Zdeněk ze Šternberka má u JM^{ti} zde w Čechách zpráwcí býti, a že jemu wydáwáno bude deset tisíc zlatých na každý rok; a kněz biskup Wratislawský JM^{t} a pan Jan z Rožemberka že mají od JM^{ti} Ciesařowa Syna we wšech zemích Slezských wlásti a hajtmané býti, a že jim na každý rok má patnácte tisíc zlatých wydáno býti; a p. Jan Zajiec a p. Oldřich bratr jeho že w Lužické zemi mají hajtmané býti, a že jim na každý rok má šest tisíc zlatých wýdáwáno býti; a pan Hanuš Robochar že markrabě w Morawě má býti. Ty weliké wěci i mnoho jiných wěcí kněz biskup JM^{t} nám z nějaké cedule prawil, dále toho dotýkaje, kterak jest mnoho jiného, ježto se nás také dotýče, že wýše býti nemuože. To tak JM^{t} za naši welikú a plnú službu nám oplacuje. W kterýchžto wěcech my ani předci naši ufáme bohu skutkem, radú ani pomyšlením winni nebyli. Kteréžto weliké wěci a neslýchané a přieliš nešlechetné a křiwé JM^{t} král i jiným, komuž se JM^{ti} zdálo, ukazowal jest; ježto sme tím široce ohlášeni w této zemi bezewší winy. Neb bychom takowými wěcmi winni byli, čehož pane bože ostřez, nechtělibychom na tomto swětě žiwi býti, sami sobě i swým přáteluom k hanbě. Ale král JM^{t} wzal k nám zlú wuoli pro naše sprawedliwá JM^{ti} napomenutí a pro wšecku zemi, pro dobré obecnie zemské, pro práwa, swobody, a pro prawú sprawedlnost. I nelituje JM^{t} naší cti bohdá bez winy. A kdyžby J. král. M^{t} takowých welikých nešlechetností o nás neukazuje, a tak nás JM^{t} na naší cti nemaže, byl obeslal a dal nám to JM^{t} wěděti: jestližebychom se z toho řádně newywedli jako newinní, dosti jest JM^{t} času měl o nás takowé nešlechetnosti ukazowati a rozsélati. Neb milí páni a přátelé, ufámeť milému pánu bohu, že se nám před jeho swatú milostí weliká křiwda děje i předewšemi dobrými lidmi; a wšecko křesťanstwo má bohdá naši newinu shledati, a tak což budem najdál moci, oznámíme. Neb se pan Zdeněk ze Šternberka toho táhne najprwé na Ciesaře Římského JM^{t}, na JM^{ti} raddu, kniežata duchowní i swětská, i na wšecky hrabata, pány, rytieře, JM^{ti} dwořany, když pan Zdeněk tam u JM^{ti} byl w Nowém Městě, že jest tu pana Hanuše Robochara newiděl, aniž jest zase do Nowého Města přijel, až jest on preč ujel. Téhož se táhne na knieže Mišenské mladé, kterýž má králowu dceru; téhož se táhne na wšecky pány Rakúské, kteříž tam byli, zejména biskupa Pasowského, probošta Wídeňského a hrabí Sigmunda z Chawuk, bratra jeho, pana Štumbergara, pana Lichtensteinara, pana Puttendorfara, pana Erkharcaura, pana Erdrzdorfara, pana Ozwalda Eicingara, pana Sigmunda Eicingara, pana Tiece, pana Sewsengara a jiných mnoho, ježto od dáwních časuo tak mnoho jich u Ciesaře na Nowém Městě nebylo, že pan Zdeněk tam pana Hanuše Robochara nikdiež newiděl, ani za jeho přítomnosti zase přijel, až jest on pan Zdeněk odjel. A buoh to wí, že jest pana Robochara newiděl, jakž w Čechách byl, když králi zlaté urukowal; a jest tomu bez mála dwě létě. I znamenaj waše milost, by takowá weliká wěc a nešlechetná

měla býti a Ciesař nám takowé penize dáwati, jakož sú sobě smyslili, a my také JM[u] Syna za pána měli wzíti: o těch o wšech wěcech muselby J. cies. M[t] wěděti: a buoh wí, že ani Ciesařowa Milost, ani pan Hanuš Robochar s panem Zdeňkem jak jsú žiwi o to nemluwili, ani on s nimi.

Protož milí súsedé a přátelé, již tomu teď široce muožete rozuměti, že nám jest nebezpečná wěc k sněmuom jezditi a při našem pánu býwati. Nad takowé weliké wěci naší duši a cti nemuož nic škodnějšieho býti. Neb mohlyby nám tak wnáhle ty smyšlené wěci ukázány býti, žebychom snad k wýwoduom nebyli dopuštěni. Ale wšemohúcí pán buoh z swé swaté milosti ráčil nám dáti, že sme to od swých přátel zwěděli, a wíme se již wystříhati. A teď swú newinu jako přáteluom swým ohlašujem, též také pánuom a rytieřstwu, aby wšichni naši newinu znali a zwěděli. I wěřímeť wám, jako přáteluom milým, že wám takowé weliké a neduowodné křiwé wěci líto bude. Dán na Zelené Hoře, w sobotu den swatého Ondřeje, léta božieho MCCCCLXV.

Jošt z boží milosti biskup Wratislawský,
Jan z Rožemberka,
Zdeněk z Šternberka, najwyšší purkrabie Pražský ꝛc.
Jan z Hazemburka a z Kosti, najwyšší sudí dworu králowského w Čechách.
Oldřich z Hazemburka a z Kosti
i jiní páni přátelé naši ꝛc.

Proti tomu Králowa Milost jest odepřel, řka: Diwná jest wěc, že takowé smyšlené wěci píší; neb jest toho žádný, ani biskup od nás neslyšal, bychme my tak mluwili; aniž ta cedule toho ukazuje. A toho se táhnem na seznání biskupowo. Tu pan Jičinský od biskupa s listem seznal, že co jest biskup prawil, že není tak, jakož tuto píší. (*Rkp. Talmb.*)

10.

Stawowé Čeští na sněmu w Praze sebraní podáwají jednotě panské sjezdu kromě Prahy, k jednání o urownání wzniklých nesnází.

W Praze, 1465, *m. Dec. (Z rkp. Rosenb.)*

Žádost pánuow i zeman i měst králowstwie Českého, nynie na sněmu w Praze sebraných, tato jest: aby páni waši a přietelé naši, od kterýchž ste nynie posel-

stwie KM[u] pánu našemu milostiwému i nám dieli, aby oni páni ráčili přijeti z těchto tří měst na jedno, totiž do Plzně, do Klatow, neb do Budějowic Českých, a že tu z pánuow, rytieřstwa i z měst sjeti se s pány minie, a to konečně ten den před hromnicemi. A tu se pány že by chtěli rozmluwiti, jakožto s přátely swými: aby ty nesnázky, kteréž sú koliwěk znikly, k konci k dobrému, dáli pán buoh, přiwedeny byly, a dobré KM[u] pána našeho milostiwého i tohoto králowstwie obecné aby jednáno a pósobeno bylo. A jestližeby třeba bylo gleituow knězi biskupowi Wratislawskému a pánóm od KM[u] neb od koho jiného, to má jim zjednáno býti. A budúli mieti páni wuoli k takowému sjezdu tu a tak, jakož se píše: to aby dali wěděti na Kamenici p. Jindřichowi ze Stráže, najwyššiemu hofmistru králowstwie Českého; a to konečně do božieho křtěnie.

11.

Jan z Rosenberka i Zdeněk ze Šternberka žádají na biskupu Olomuckém Tasowi z Boskowic, aby se přiznal k tomu, co jim byl oznámil o řečech, kteréž na dwoře králowském w Čechách o nich šly.

We Strakonicích, 1465, 31 Dec. (Z rkp. Rosenb.)

Najduostojnějšiemu w boze otci a knězi, knězi Tasowi biskupu Olomuckému, přieteli našemu milému.

Najduostojnější w boze otče kněže kněže milý! Službu naši napřed wkazujem WM[u]. Rač WM[t] wěděti, že když nynie před Králem JM[u] na tomto obecniem sněmu potřeby zemské a naše od kněze biskupa Wratislawského a od nás i přátel našich králi JM[u], pánóm i rytieřstwu a wší zemi široce sú ohlášeny, kterakbychom od swého pána a krále držáni a zachowáni měli býti wedle našich starodáwných práw a swobod, w tom jest také položeno, kterak král JM[t] WM[u] jest spis ukázal, kterýž se nás a našich přátel některých wysoce dotýče, ježto wýše býti nemóže, duše i cti; kteréžto wěci WM[u] od krále JM[u] ukázány jsú, a WM[t] panu z Rozenberka a mně na Zelené Hoře, jako pán a přietel náš, jest nám ty wěci powěděl s někaké cedulky; a zwláště, žebych já Zdeněk ze Šternberka, když sem u najjasnějšieho pána Ciesaře Římského w Nowém Městě byl, že bych já tu se p. Hanušem Rorbocharem jednal, aby král JM[t] otráwen aneb zamordowán byl; a že sme sobě Ciesaře JM[u] Syna za pána wzali, a že já Zdeněk ze Šternberka mám u JM[u] gubernatorem w Čechách býti, a že mi Ciesař JM[t] má na každý rok x tisíc zlatých wydáwati; a kněz biskup Wratislawský a pán z Rosenberka že mají hajtmané we wšech Slezských zemiech býti, a že jim na každý rok XV tisíc zlatých má wydáwati; a páni Zajieci že mají hajtmané w Lužnické zemi býti, a že jim na každý rok má wydáwati VI tisíc zlatých, a p. Hanuš Rorbochar že má markrabí

w Morawě býti, a mnoho jiných wěcí, ježto se naší cti dotýčí. A když sú ty wěci a potřeba naše newinná ohlášena, tu král JM' přede wším sněmem tak prawil: že jest JM' nikdy o nás WM" takowých wěcí neukazowal ani nás jmenowal; a potom ihned p. Jičinský něktaký list ukázal před králem i předewším sněmem od WM", kterýž on prawil že jemu píšete, žeby nám WM' tak daleko těch wěcí neprawil. A i hned tu král tuhú řeč učinil: hleďtež, nuž widíte že tak nenie. Wie to WM' dobře, že ste nám ty wěci prawili jako přietel náš, a že sme my sobě takowých wěcí newymyslili, kterúž hanbu král JM' wede na Wás i na nás, jakož o tom sněmu před našimi služebníky weliká řeč o WM" i o nás byla, žeby toho král WM" nikdy neukazowal, a žeby to wěci byly smyšlené. Ježto my WM" plně wěříme jako pánu a přieteli swému, že nám toho dáte swědomie listem swým wedle té potřebnosti našie: neb sme my swú newinu ohlásili najjasn. Ciesaři Římskému, králuom i kniežatóm, jako ti nejsúce takowými zlými a nešlechetnými wěcmi winni. Neb král ten list od p. Jičinského i hned schowal jest; a takowé wěci mohlyby nám i wám k weliké škodě býti a k budúcí hanbě; jehož ufáme pánu bohu wšemohúciemu, že my pro žádného nechceme w takowých hanbách zuostati. Neb WM' wiete, že ste nám po služebníku a úředníku mém Wrabském též wzkázali, ježto sú také při tom jiní dobří lidé byli; a od WM" nemáme jiné naděje než tu, že se na tom práwě mieti budete, a že nám toho WM' jinak nepromění a swědomí to po tomto poslu pošle. Datum Strakonicz, fer. III ipso die S. Silvestri, anno MCCCCLXV^to^.

Jan z Rosenberka
a Zdeněk ze Šternberka, najwyššie
purkrabie Pražský.

12.

Titíž oznamují panu Jindřichowi ze Stráže, že ke sjezdu swolují, ale w čas pozdější a jim příhodnější.

Na Strakonicích, 1466, 1 *Jan. (Z rkp. Rosenb.)*

Urozenému pánu, p. Jindřichowi ze Stráže, najwyššiemu hofmistru králowstwie Českého, přieteli našemu milému.

Službu naši wzkazujem, urozený pane a přieteli milý! Jakož nynie po našich a přátel našich dobrých lidech a služebníciech, kteříž od nás wysláni byli na sněm minulý od některých z pánów a zeman, také některých i z měst, po sepsané cedule na nás a přátelech našich žádán sjezd, a toho abychom dali odpowěd tobě na božie křtěnie: toho my sjezdu neodpieráme, než poněwadž čas tak krátek, buoh to wie, že my se tak w krátkém času s knězem biskupem Wratislawským JM" a se pány přátely jinými shledati nemuožem. Než chcmeť se což najspieš budem moci shledati, a zwláště bohdá o masopustě. Tu se pak spolu shledajíce, dáme

tobě na Kamenicí ze spolka bez meškánie wěděti po swém poslu, kdy a který čas, kde a w kterém miestě bychom se s těmi pány a zemany i z měst k tomu jmenowanými chtěli sjeti a shledati; a k tomu a k takowému sjezdu aby kněz biskup JM' s swými dobrými lidmi jeda tam i zase, i my tudiež, gleity podlé potřebnosti byli opatřeni, abychom bezpečně přijeti a odjeti na swá obydlé mohli. Datum Strakonicz, ipso die Circumcisionis Domini, anno MCCCCLXVI°.

Jan z Rožemberka a Zdeněk ze Šternberka,
najwyšší purkrabie Pražský.

13.

Pana Jindřicha ze Stráže odpowěd na předešlé psaní.
Na Kamenici, 1466, 8 *Jan. (Z rkp. Rosenb.)*

Urozeným pánóm, p. Janowi z Rožemberka, a p. Zdeňkowi z Šternberka najwyššiemu purkrabi Pražskému, pánóm a přátelóm milým dd.

Službu swú wzkazuji, urození páni a přietelé milí! A jakož WM' odpisujete na tu ceduli, kteráž jest WM" po wašich poslech dána, psaná od pánuow, zeman i měst: to já dám hned bez meškánie wěděti pánóm, zemanóm i městóm. Datum Kamenicz fer. VI ante Epiphaniae ɔc.

Jindřich ze Stráže, najwyšší
hofmistr králowstwie Českého.

14.

Král Jiří pokládá wšem stawům Českým sněm obecný do Prahy ke dni 23 Febr. 1466.
W Praze, 1466, 22 *Januar. (Orig. arch. Třeb.)*

Jiří z božie milosti král Český a markrabie Morawský ɔc.

Wěrný milý! Jakož při sněmu o těchto suchých dnech wánočních w Praze držaném s radú pánuow a rytiřstwa, kteříž na tom sjezdu byli, pro dobré obecné a pro zachowánie pokoje králowstwie našeho Českého sněm obecní do Prahy položili sme w prwní neděli w puostě příští: i žádáme od tebe, poněwadž wšech wás sě to dotýče, aby také na ten sněm ke dni již psanému do Prahy přijel, a toho nikoli neobmeškáwal. Dán w Praze, den S. Vincencia, králowstwie našeho léta osmého.

Ad mandatum
domini Regis.

Slowútnému Janowi z Dobronic,
wěrnému našemu milému.

15.

Tas z Boskowic, biskup Olomucký, králi Jiřímu dáwá zprávu o jednání swém we Wratislawi s biskupem tamějším a s legatem papežským.

We Wratislawi, 1466, 20 *Febr. (Z rkp. Sternbersk.)*

Najjasnější králi a pane, pane muoj milostiwý! Modlitba má WM[u]!

Zdráw, pánu bohu děkuje, w tuto minulú sobotu do Wratislawi sem přijel, a od swého kněze otce bratrsky přijat i witán. Ten wečer legata widěw, a jemu se i s jinými okázaw, w neděli kwasil sem s knězem biskupem a dosti mluwil. Pro milý buoh! račte jedné řeči nestatečných kázati uskrowniti, wšeť bohdá dobře bude; o tom by bylo mnoho psáti. Když koliwěk se bohdá sjedú, ať jest jedné rok pro ně prostranný a bezpečný, uzří dálibuoh WM[t], žeť nebude tak mnohé shledáno, jakožť sobě rozpráwějí. A kázalť jest WM[u] swú modlitbu i službu psáti, ač snad newděčnú; ale on wždy swú powinnost činí. Mnoho jest dobrého o WM[u] mluwil, to buoh wie; to k tomu prawě, že wšecko což kto učiniti muož, žeby on též rád pro WM[u] osobu učinil. W pondělí kněz legat městóm slyšenie dal, kteříž potřeby i prosby swé slušně předložili. Se mnú i s samým snad o čtyři hodiny po obědě byl, a na mnohé wěci se ptal, a o mnohých zle byl naučen, kteréž se WM[u] i mne dotýkaly. Wšecky wěci pěkně a ochotně přijal, a tak prawil, by se semnú byl před rokem shledal, že by za to byl mnoho dal. Muož tomu WM[t] rozuměti, že w tom času dosti mluweno bylo. W úterý masopustní ten celý den s knězem biskupem a jeho preláty sem byl, i tam s nimi ležal. Tu opět mnoho mluweno, a s nimi najwiece. Wčera pro odpowěd kněz legat přijíti kázal. W té pěkně mluwil, děkuje z té pokory, kteráž se jest od nás, a jemu čest na miestě Otce swatého stala; a že pro tu wšecky kletby a processy skrze něj wyšlé zdwihá a mrtwí, lečby jemu co bylo znowu rozkázáno, neb Otec Swatý sám, neb jiný legat přijel-li by, rozkázal; a že to chce Otci Swatému psáti, a jiných mnoho dobrých řečí. Než toho processu, kterýž jest Wratislawským ku pomoci od Pia papeže wyšel, že zdwihnúti nemuož, než aby proti nim nebyli. Radost a kratochwil měst byla weliká a děkowánie; a což se Wratislawských dotýče, že to chcí na swé staršie wznésti a w tom slušně mieti. Potom sem sám s ním zuostal; neb při tom byli, když slyšenie i odpowěd dáwal, kněz biskup i jeho kostela preláti a mnozí dobří lidé. Tu sem s ním mluwil, a mnoho jemu prawil, co tiemto sjezdem mieni, o kterémž WM[t] snad wie, že druhú neděli we Wratislawi býti má. Prawil mi mnoho, omlúwaje se, že to činí což se jemu rozkáže: než že se proto w tom tak mieti chce, že WM[u] ke škodě ani k hanbě bude; tiem račte jisti býti; neb bych tomu jinak rozuměl, bylbych jeho dočekal, a s těmi kteréž bych byl wěděl WM[u] dobré jednal. Také o Wratislawských sem mluwil; wše bohdá dobře

bude; a bylbych hned něco jednal, ale neměl moci; než bez meškánie poslal, aby jemu dána byla; a že w tom času nic nechce proti WM^{u} jednati. Protož já WM^{u} prosím, jako swého milostiwého pána, že se w tom času také upokojiti račíte. Neb já shledaw jeho taký úmysl a WM^{u} i nám wšem bohdá užitečný, něco sem i přiřekl, jestli že se on tak zachowá, ať nejsem zaweden.

Páni Wratislawští mne ctili rivolú, wlaským, a welmi dobrými lososy; w kostelích i na ulicech jako dobří w tom lidé činili. A wčera jich haitman a starší u mne byli, obyčejem swým poddáwajíce se; a potom když sedli, předkládali welmi pěkně, kterakby naslyš byli, žeby před krále Českého (tak mluwili) jim škodné řeči přišly, kterakby oni měli legáta i Otce Swatého proti němu búřiti; newinu swú w tom kladúc, a bullí několiko ukazujíc, kterak jim Otec Swatý obtiežně psal, a tak zawázal, že jinak učiniti nemohú. Než toho dne, té hodiny, když on neb jeho legat rozkáže, že jsme hotowi jej přijieti a za pána mieti, a mnoho wiece. Odpowěděl sem jim, že jest to tak, a že sem to sám z ust WM^{u} slyšel; a což sem rozuměl na WM^{u}, že toho jest daleko želeji, že od nich, nemajíce na tom dosti, cožby sami sobě zjednali, a že se i jiní nutie a připrawují, aby w táž protiwenstwie WM^{u} wešli. Prosili mne welikú prosbú, abych je před WM^{u} i jinými dobrými lidmi omluwil, a sám tomu také newěřil. Já jim také prawil, kterak dopúštějí WM. haněti, a že se mi zdá, by WM. nikdy w tom duostojenstwí nebyla, a s tolika pán taký jakýž prwé byla, žeby WM. radši za přietele nežli za nepřietele měli mieti. Tak prawili, že kdež takowé zwědie, že je káží a kázati chtie, že to každý shledati jmá. Také túžili, kterakby rozličnými běhy trápeni byli kupci jich i jiní. Prawil sem, že to WM^{u} nejde, a jestliže se oni také některak pěknějie k WM^{u} mieti budú, že se chci k tomu wěrně před WM^{u} přimluwiti, aby to, což najdéle muož, staweno bylo. A tak napiwše se, šli s dobrú a ochotnú myslí preč.

A tak, milostiwý králi, mnohé se podejde, ježto sě nepřeskočí. List tento prosím WM^{u} račte celý poslati, a o peníze, jako muoj milostiwý pán, wida mú práci, starost i náklady, milostiwú odpowěd dáti. Pro milý buoh! neračte se tak welmi na kněze legáta hněwati. Muožť se lépe než třie jiní hoditi, maje již tyto zpráwy; a muoj kněz otec se w tom práwě má, tomu račte úplně wěřiti. Widěl sem u kněze legáta list kněze arcibiskupa Ostřehomského, w kterémž píše, že jest již kardinála S. Angela obeslal, kterak sě u WM^{u} sjeti má a co jednati i toho napomíná, aby těch wěcí tak těžce před se nebral. I nejsem tomu rád, že se ten sjezd tak dlí.

Sestře panně Barboře cti i wšeho dobrého přeji, a WM^{u} z nowin, i z toho dobrého, což jie WM. učinila, jako pánu swému milostiwému děkuji. A pán buoh daj, abychom toho wšichni WM. zaslúžiti mohli. Dnes zase domuow jedu, a w Olawě

lehnu, nowiny dobré wšem dobrým lidem maje. Posel mne w Brně u kněze Viktorina bohdá najde. Než zpuosob wěcí našeho mistra Jana z Rokycan, což sem já ten masopust shledl, do toho města se nehodí. Dáli je kdy pán buoh WM[u], račte se o jiného kaplana starati. Dán we Wratislawi, we čtwrtek před prwní nedělí w puostě, MCCCCLXVI°.

W. král. M[u] kaplan

Prothasius ɔc. manu propria.

16.

Paměť pana Jana z Rosenberka, za jakowými jednáním swolil přijeti do Prahy na sněm i s přátely swými.

Bez datum (1466, m. Apr.) (Z konc. arch. Třeb.)

Let božích ɔc. LXVI[ho] [w úterý před Sw. Řehořem] w sjezdu w Budějowicích urození páni, stateční rytieři a slowútní panoše ɔc. k nám sú mluwili [kterak Králowa Milost, pán náš milostiwý, to poselstwie a ceduli, kteréž sě stalo od nás i od jiných pánów a přátel našich skrze p. Jana Zajiece ɔc. a p. Jaroslawa ɔc. JM[t] sobě to těžce wzal a wážil, a druhé poselstwie, kteréž se stalo skrze naše dobré lidi, ještě tieže, a při tomto sněmu minulém opět najtieže; ale [1]] že páni a rytieřstwo prosili jsú KM[t], aby jim ráčil w tom powolenie dáti, aby wyberúce z sebe někteté pány a zemany, sjeli se s námi; jakož se tak stalo, že sme sě spolu sjeli. Tu sme pánóm a rytieřstwu mluwili, že jim jest to dobře swědomo a w paměti, jakož sme to na sněm psali a široce oznámili, pro které příčiny hodné sme přijeti nemohli aniž sě nám hodilo. Tu sú páni a zemané na nás žádali, abychom do Prahy jeli, a že JKM[t] předewším sněmem řekl, že JM[u] w úmysle nikdy nebylo, by co chtěl proti řádóm, práwóm a swobodám zemským učiniti; a jestližeby se co stalo, to by přišlo z někakého omylu neb z nepaměti, a že wšecko JM[t] chce učiniti a naprawiti, jakž sě pánóm a zemanóm zdáti bude. Tu sme my na to řekli: poněwadž JKM[t] ráčí učiniti a naprawiti, že my to také rádi přijmem a poděkujem, jako pánu swému milostiwému, ale že my sě o to w žádné súdy nechceme dáti, neb nenie ta wěc naše samých, ale obecně zemská, a protož nechcem na JM[u] nic nowého wytáhnúti, ani také co zemského prosúditi a ujieti: než jakž jest od staradáwna bylo držáno a zachowáno za jiných ciesařów a králów Českých předków JM[u] pánów našich milostiwých, jakož ještě i mnohým w paměti jest, aby hrad Karlštain s korunú, s klénoty, s privilegími i se wšemi jinými zemskými wěcmi ráčil postúpiti a wydati jednomu pánu zachowalému zemskému [jakož sme jej pak my od sebe jmenowali]; a ten pán zemský, kterémuž to bude swěřeno,

---

[1]) Co tu w záworkách [] se klade, w půwodním konceptu zase wymazáno bylo.

16*

aby přísahu učinil k zemi, podlé starodáwného obyčeje; pakliby tu na Karlštaině čeho nebylo, a jinde na jiných zámciech to JM' měl, aby to zasè tu ráčil při jiném položiti. A tu bohdá nahlednúce w ta práwa a swobody zemské zespolka, k JKM[u] plné doufánie máme, že nás i wšecku zemi ráčí při nich milostiwě zachowati při wšech řádiech, práwiech, swobodách a starodáwních obyčejiech; a že o nic o jiného nestojíme, než o takowé wèci; a cožkoli z práwa a powinnosti k JM[u] jako pánu swému učiniti máme, to chceme rádi učiniti. Tu sú nám na to páni a rytieřstwo odpowědèli, že se jim to dobře líbilo a líbí, že stojíme o řády, práwa a swobody zemské; jediné, že se jim to nelíbilo, že sme toho prwé také na ně newznesli, abychom zespolka toho na JKM[u] žádali; ale že nám to odpúštějí, jediné abychom do Prahy přijeli, a zespolka my s nimi a oni s námi o to stáli. A netoliko to o čež sme stáli, ale byloliby čeho wiece potřebie a co spomenuli, a práwa a swobody co ukázaly, což sè řádów, práw a swobod zemských dotýče, o to zespolka mluwiti, státi i KM[u] prositi. A že jest dobře slušné a prawé, což jest naše a zemské, aby to w našie moci bylo; a o řády, práwa a swobody zemské státi, mluwiti a JM[u] prositi, že w tom podlé nás stojie a státi chtie, a my podlé nich. A my slyšiece ode pánów a rytieřstwa takowú wěc, že sě w tom řečí i úmyslem s námi srownali: i swolili sme na takowú wèc ku obecniemu sněmu do Prahy přijeti, jediné abychom prostrannými i bezpečnými gleity byli opatřeni pro příčiny. Jakož sme pak pánóm a přátelóm swým i rytieřstwu řečí to prawili a oznámili. Pakliby kteří z nás pánów přijeti k tomu sněmu nemohli, ale podlé jiných pánów s plnú mocí poslati mají.

17.

Beneše z Daupowa list odpowědní proti králi Jiřímu, ku pomoci města Plzně.
W Plzni, 1466, *m. Apr. (Kopie arch. Třeb.)*

Proti najjasnějšiemu knieżeti a pánu p. Jiřiemu králi Českému a markrabi Morawskému ꝛc. Jakož jest pan Čeněk z Klinšteina s některými dobrými lidmi odpowěd učinili pánuom Plzenským, w té odpowědi jim sě za nepřátely kladúce, a wysoce jich na jich cti dotýkajíce w swém psaní; a já sem od nich žádné zlé powěsti neslyšal w žádných zemiech okolních křesťanských, a o nich toho newěřím, než že jsú dobří lidé a křesťané dobří, a po wše časy zachowawše sě na swé cti a wieře jakožto dobří lidé. Protož já Beneš z Dúpowa wystřiehám sě proti Waší Králowské Milosti, a swú čest proti wám ohrazuji, a proti služebníkuom i poddaným wašim swětským i duchowním tiemto listem odewřeným, že WKM[u] a wašim služebníkuom a poddaným swètským i duchowním nepřietel chci býti, jim (Plzenským) jich sprawedlnosti pomáhati a wedle nich w míru i nemíru státi, dokudž jsem w jich službě, i s těmi se wšemi mými služebníky, ktožby při mně byli. A

dále WKM[u] ani tomu žádnému, ktožby WKM[u] pomáhati chtěl, nechci ničímž winen býti. Dán w Plzni, anno MCCCCLXVI°.

18.

Psaní hejtmanůw wojska králowského ku panu Janowi z Rosenberka o zpauře Plzenských proti králi Jiřímu.

W Rokycanech, 1466, 15 *Apr. (Orig. arch. Třeb.)*

Urozenému pánu panu Janowi z Rosenberka, nám přiezniwému.

Služba naše TM[u], urozený pane pane! Máme za to, že TM[u] tajno nenie o tom, kterak sú Plzenští měšťané neprawě a nešlechetně učinili nad Králowú M[u] pánem našim milostiwým, zapomenuwše se nad swú ctí a sliby i přísahami, kteréž sú JKM[u] učinili zdwiženými k nebi prsty, pána boha k swědomí berúce, slibujíce JM[u] wěrnost a poddanost a poslušenstwie i prawé dědičné člowěčenstwie: a pod těmi sliby a přísahami pozdwihli sú sě proti JM[u], a brž konečně, že sú sě JM[u] i s tiem zámkem Plzněm zprotiwili. A JKM[t] srozuměw jich takowému nešlechetnému účinku, nám i jiným mnohým pánuom a dobrým lidem rozkázati jest ráčil, je Plzenské z toho trestati, jakožto lidi swé dědičné a ty ježto sú nad JKM[u] neprávě a nešlechetně učinili. A my majíce to rozkázanie od JM[u], i psali sme Plzenským, jim to wěděti dáwajíce, že je trestati chceme wedle rozkázanie KM[u], a jim to wšecko w swém psaní položiwše, kterak sú neprawě, nešlechetně i zrádně nad JM[u] učinili, jsúce JM[u] dědiční lidé, a že sú toho učiniti neměli. A w tom oni Plzenští zlého k zlému přičiniece, i přiwedli sú k tomu některé z Čechuow i z cizozemcuow, že sú učinili odpowěd KM[u]; jakož pak ti ktož JM[u] odpowiedají z Čechuow, teď w tomto přiepisu TM[t] porozumie, ktoť jsú; a nad to brž i cizozemce na ten zámek Plzeň pustili sú. Kteřížto Čechowé w swých odpowědních listech toho dotýčí, jako schwalujíce tu neprawost a nešlechetnú zradu, kterúž sú oni učinili, a našemu prawému psaní, kteréž sme my Plzenským učinili, žeby newěřili. A my srozuměwše tomu, že již i ti, kteříž jsú na Plzni, proti pánu swému jim Plzenským jich zlost za prawý účinek pokládají: i učinili sme k nim poselstwie listem, kteréhožto listu teď TM[u] přiepis posieláme, i také přiepis té odpowědi, kterúž sú učinili KM[u]. Jimžto TM[t] k čemuž se podáwáme porozumie. Protož TM[u] píšem jako pánu zemskému, aby TM[t] wěděl, coť ti Plzenští i s těmi ktož sě jich přidržie jednají, aneb dobřeliť o swém dědičném pánu i o wšem králowstwie myslé; poněwadž ti Čechowé i cizozemci, kteréž sú oni na zámek přijeli, učinili sú sè nepřietelé napřed KM[u] i wšech JM[u] poddaných. Neb aby TM[t] to wěda, ráčil to před se wzieti, takéli ta odpowěd k TM[u] chýlí se; poněwadž sě oni wyznáwají wšech KM[u] poddaných nepřietelé býti. Dán w Rokycanech, w úterý po S. Tiburcii, pod

pečetí páně Čeňkowú z Klinšteina, neb sme swých pečetí při sobě neměli, anno ɔc. LXVI°.
Mikuláš Střela z Rokyc,
Jan z Břištie, a Mikeš ze Chcebuze.

19.

List odpowědní bejtmanůw wojska králowského proti Plzenským a pomocníkům jejich
Bez datum (r. 1466, m. Apr.) (Kopie arch. Třeb.)

My Mikuláš Střela z Rokyc, Jan z Břištie, a Mikeš ze Chcebuze: tobě pane Jindřiše z Risenberka a wám Benešowi z Dúpowa, Mikulášowi z Štiawawu *(sic)*, Matesowi z Hradiště, Janowi mladšiemu z Nešowa, Heřmanowi z Žernownika, Janowi Zádubskému z Šontawy, Hynkowi Mlsbabu z Podčapl, Prokopowi z Trnowé a Buškowi ze Hřešihlaw: my wšickni swrchujmenowaní wám:

Jakož ste psali najjasn. kniežeti a pánu p. Jiřiemu králi Českému a markrabi Morawskému ɔc. pánu našemu milostiwému a našemu i wašemu pánu dědičnému, wyznáwajíce sě, že chcete JKM^ti^ nepřietelé býti, a toho sobě příčinu k JM^ti^ berúce, že sme my i jiných mnoho pánuow a dobrých lidí psali sme Plzenským, jim to připomínajíce, kterak sú oni neprawě a nešlechetně a zrádně učinili nad KM^ti^; jim to wěděti dáwajíce, že JKM^t^ nám jakožto swým wěrným rozkázati ráčil jest, abychom je Plzenské z toho tresktali, jako lidi poddané JM^ti^. A položili ste w swém psaní, žebychom my jich dotýkali wysoce na jich cti, a že wy o nich tomu newěříte; a píšete, žeby sě oni dobře zachowali na swé cti, poněwadž směli takowú křiwdu psáti JKM^ti^; to ste předsewzieli, aby nešlechetným zrádciem jim Plzenským jich zlosti a neprawosti pomáhali proti swému dědičnému pánu. Rozumieme tomu, že je zrádce Plzenské wiece milujete nežli pána swého, ježtoť toho neslušie žádnému činiti, ktož čest a sprawedlíwost znáti umie: než wy toho netbajíce, i chtělibyšte jich zlost a zradu swým psaním a řečí s nich swésti a je očistiti. Protož newieteli, ale wězte, že wám to nepřislušie, abyšte wy swým psaním je očistiti mohli; a brž i to také na žádného neslušie, ktožby chtěl za dobrého zuostati, aby z úmyslu bezewšie hodné příčiny měl sě učiniti nepřietelem pána swého. Než wy wzali ste před se dwojí zlost: jedno, že naše jim Plzenským prawé psanie pokládáte, jakoby nebylo prawé; a druhé, že z úmysla, swéwolně, bezewšie hodné příčiny, učinili ste se nepřietelé pána swého dědičného, ježto ste toho obého učiniti neměli se ctí. A protož abyšte wěděli, tak jakož sme i prwé psali jim Plzenským o tom, kterak sú oni nad KM^ti^ učinili, též i ještě o nich prawíme a prawiti budem, že sú neprawě, nešlechetně a zrádně učinili nad KM^ti^ pánem našim, tudiež pánem wašim i pánem swým dědičným. A to také prawíme, že i ten každý, ktožby jim pomáhal, žeby pomáhal neprawosti. A wy zwláště swrchupsaní wšickni, jsúce Čechowé, učinili ste to, ježto ste toho se ctí učiniti neměli, byšte jim zrádciem pomáhali

proti pánu swému. A toho na wás dowesti chceme jakožto dobří o zachowalí lidé dowesti mají rukú odènú, w rownèm počtu, ač smieti budete, na miestè slušném a tu, ježto nám i wám bezpečno bude; jináče krom to, abyšte wy swrchupsaní byli, a my také ti kteříž se swrchujmenujeme, přijmúce k sobè dobrých lidí do téhož počtu, cožby wás bylo. A tu se s wámi bíti chceme společně a nebo jeden s jedniem, a tak až do wšech swrchujmenowaných. A jestliže i wiece kto jsú ti, ježtoby jim Plzenským zrádciem wedle wás jich neprawosti pomáhali, buď do kteréhokoli počtu, buď jiezdných neb pěších, dajtež nám to wěděti: my týž počet wezmúc k sobè dobrých a na cti zachowalých lidí, chcem sě s wámi bíti, tak jakož sè wýše píše. Krom to wyminujíc, kteřížby tu na Plzni byli ti nešlechetní zrádcie, kteřížto sú na Markburce byli a pány swé o jich zámek zradili, též jakož sú i Plzenští učinili, ti aťby w tom počtu mezi wámi nebýwali: nebť bychme takowým jim rowných zrádcí k té bitwè za towaryše dáti neměli, aniž ho mezi sebú máme. Dajtež nám to wèdèti, chceteli se s námi bíti, tak jakož sè napřed píše. A tohoť wám přejem, chceteli i tu zradu Plzenských sobè wzieti, to budete moci učiniti. A my bohdá pána boha wšemohúcieho, kterýž prawdy pomáhá, sobě proti wám ku pomoci béřem, a sprawedlnost KM[u] našeho i wašeho pána dědičného.

20.

Druhá pamět pana Jana z Rosenberka o jednání swém u krále Jiřího, (po kterémžto s králem se smiřiw, od jednoty panské odstaupil).

1466, *m. Mai. (Z konceptu w arch. Třeb.)*

Léta oc. LXVI[ho] třetí neděli w postè. Když sme se w Budějowicích s pány, rytířstwem, s přátely našimi sjeli a obecné dobré zemské jednali, tu sme spolu mluwili a jednali ty wèci. A o ty wèci mluwíce a jednajíce, mnohé řeči byly sú mezi námi, až bylo přišlo na listy a cedule s obú stran; a z toho byl přišel konečný rozstrk; wšak tak potom, že sme se swolili, opustiwše cedule, jednostajně jednoswornè abychom wšickni ze spolka stáli, což sè dotýče práw, swobod i oswobozenie wšie země, abychom wšickni stáli oni wedlé nás a my wedlé nich; i také Karlšteina, klenotuow, koruny, privilegia, aby tak chowáno bylo, jako za JKM[u] předkuow; a jestližeby co wiece nalezeno a wyhledáno w tèch práwiech bylo, než oč my stojíme: tehdy wěříme JKM[u], že nás ráčí při tom při wšem zuostawiti, zachowati a držeti; a byloliby co kde jinam odloženo, to aby zase k tomu bylo položeno; a my cožkoliwèk JKM[u] učiniti máme wedle práwa a z powinnosti, to chceme rádi učiniti. A na ty kusy sme wšichni jednostajně swolili, abychom do Prahy jeli, a tu se se wšemi pány, s rytířstwem, než k KM[u] přistúpíme, srownali, my s nimi a oni s námi; a tu abychom se sešli a prwé spolu rozmluwili, a rozmluwic z jedné wuole abychom spolu předstúpili, a zespolka wšickni prosili a žádali, aby

JKM' ráčila nás při těch našich práwiech, swobodách a oswobození zachowati a držeti jako pán náš milostiwý.

A také jest k nám mluweno ode pánów w Budějowicích, chcemeli JKM^{u} oprawiti, jestližebychom co učinili proti JKM^{u} neb proti práwu a řádu: a my že sme řekli wedle práwa a řádu učiniti a oprawiti JKM^{u} i každému dobrému. Wšak tak, aby JKM' ráčil prwé obecné wěci naprawiti. A jestližeby JKM' ráčil kterému z nás winu dáwati nebo nám: tehdy abychom měli w tom příjezdu wuoli odpowiedati neb nechati. Pakliby se nám nezdálo, abychom mohli gleitu požiti a na swá obydlé odjeti; a po tom odjezdu řekli sme JKM^{u} i každému dobrému prawi býti, jako swrchu psáno stojí.

Item když sme do Prahy přijeli, tehdy w sobotu na den S. Kříže (3 Mai) na Králowě JM^{u} dwoře w dole u weliké swětnici tu sme se wšickni sešli s pány s rytířstwem i s obcí; a to jakož sme se smluwili w Budějowicích, to sme na ně wznesli skrze p. Zajiece a p. Kostku, mluwiec k nim, abychom spolu w tom stáli, jakož jest pak zemská wěc, ježto se nás i wšie země dotýče, a s JKM^{u} zespolka mluwili a prosili. Tu sme se wšickni spolu smluwili a swolili, abychom před JKM' předstúpili, a z jedné wuole JKM^{u} prosili se pány, s rytieřstwem a se wší obcí, aby JKM' ráčila nás nechati a držeti při našich práwiech, swobodách a wyswobození, jakož JKM^{u} předkowé předky naše zachowali sú a drželi. A na to wšickni zespolka páni, rytieřstwo i wšecka obec prosili mne, abych od nich s KM^{u} mluwil a prosil a to z jedné wuole. A na to sme přistúpili před KM'. A když sem powěděl wedle jich žádosti a poručenie: tu sú wšichni řekli, že to jich jest wšech wuole a k tomu swolujem; a tu jest žádný neodepřel. Tu KM' ráčil dáti odpowěd: žej' to prawé a sprawedliwé, a že sprawedliwého žádáme, a že to chce rád učiniti. A při tom byli s mocí Olkmar od kněze biskupa a Wrabský od p. Zdeňka i od jiných pánów, kteříž sú tu s mocí při tom byli. A na to JKM' mluwil, chcemeli JM' při jeho duostojenstwí, práwiech, swobodách a podlé desk a nálezów panských držeti a zachowati, abychom to JKM^{u} powěděli. A my sme řekli: že chcme rádi JKM^{u} zachowati při JM^{u} práwiech, jakožto pána našeho milostiwého, jediné aby prwé JKM' ráčil naprawiti zemské wěci. A JKM' řekl, že to ráčí učiniti a naprawiti. A my sme wšickni JKM^{u} zespolka děkowali, jako pánu swému milostiwému.

A na to sme prosili, aby JKM' jednomu pánu zemskému zachowalému hradu Karlšteina, klenoty, korunu, privilegia w moc dal; a ten pán aby pánóm, rytierstwu i wšie zemi přísahu učinil, aby s tiem wěrně a práwě učinil. A JM' řekl, žej' to opatřil knězem Viktorínem. A na to sme sobě uprosili potaz; i wyšli sme na sieň, a tu poradiwše se, i zuostali sme na tom, aby knězi biskupowi a ku pánóm přátelóm našim wysláno bylo. I prosili sme p. Zajiece aby k nim jel, a jich prosil, aby sami ráčili přijeti k tomu; a jim se jest nezdálo přijeti. Tu jest kněz

Viktorín slíbil pánóm, rytieřstwu i wší zemi s tiem wěrně a práwě učiniti až do wyhledánie práw, swobod a wyswobozenie. A ta wěc jest tak zuostawena až do wyhledánie.

Tu a potom prosili sú opět wšickni kniežete kněze Konrada a p. Jana Bezdružického, aby jeli ku pánóm, knězi biskupowi, p. Zdeňkowi na Rúdnici, a jich prosili ode pánuow i od rytieřstwa, aby do Prahy přijeli. Tu kněz Konrad a p. Jan přijewše zase, i dali tu odpowěd od nich, že se jim přijeti nezdá.

Potom po wšech wěcech zemských zjednánie, což se dotýče pánów, rytieřstwa i wšie obci práw, swobod a oswobozenie, tu jest p. Jan Zajiec mluwil, a při tom sú byli kněz biskup Olomúcký a páni, o Plzenské, aby mohli také u pokoji zachowáni býti. Na to jest kněz biskup Olomúcký s pány s KM[u] mluwil, aby Plzenští mohli při pokoji zachowáni býti, a JKM[t] (aby) ráčil se k nim milostiwě mieti, a jich při pokoji zachowati, a to do Sw. Hawla.

A na to KM[t] ráčil odpowěd dáti, že jich chce do S. Jana w pokoji nechati; a w tom kněz biskup a p. Zdeněk aby k JM[u] přijeli, nezdáli se jim do Prahy přijeti, ale na některý zámek JM[u] aby přijeli. Toho se nezdálo knězi biskupowi a p. Zdeňkowi i těm pánóm, jakož spolu sú w záwazku, učiniti. A toho jest p. Zajiec od nich odpieral ode pánów těch, a to se p. Jaroslawem a se p. Ilburkem; a žeby páni newěděli nač lidí odbyti, a žeby toho nemohli učiniti, než aby stánie Plzenští měli do Sw. Hawla pokojné. Na to p. Jan z Rožemberka prosil kniežat i pánów, aby ráčili wedle něho prositi KM[u], aby JKM[t] ráčil s nimi milostiwě naložiti a jich w pokoji do Sw. Hawla nechati; a to aby bylo mocně přestáno na knězi Konradowi i na pánech. A na tu prosbu JM[t] ráčil jest dáti odpowěd, jakož toho cedule nížepsaná šíře w sobě ukazuje ɔc. *(A.)* [1])

A ta cedule již nadepsaná donesena jest na Rúdnici k knězi biskupowi a ku pánóm; a tu ode pánów při p. Zajieci dodána jest jim. A opět se jim toho učiniti nezdálo. A na to p. Zajiec přinesl jest jiné cedule od kněze biskupa a ode pánów z Rúdnice, jakož pak ty cedule šíře w sobě obsahují ɔc.

A když se podlé těch cedulí nemohlo srownati, tehdy KM[t] k žádosti kniežat a pánów ráčil jest slowy řéci, a řekl před kniežaty a přede pány a před p. Zajiecem, že Plzenských chce nechati w pokoji až do Sw. Hawla a w pokojném stání, jakož cedule panská nížepsaná šíře ukazuje. A na ta slowa již psaná opět p. Jan Zajiec k knězi biskupowi i ku pánóm na Rúdnici jest jel a ta slowa na ně wznesl. A přijew zase i řekl, že se jim toho přijieti nezdálo: ale přinesl jest cedule, kterakby JKM[t] měl s pány i s Plzenskými w dobrotiwé stánie wstúpiti, jakož ty cedule teď nížepsané w sobě šíře ukazují, a zase též páni a Plzenští k JM[u]. A na ty cedule JKM[t] také jest cedule swé ráčil wydati, a těch se jim také přijieti nezdálo.

[1]) Wiz dále číslo 21.

21.

Pamět o tom, co pan z Rosenberka Plzenským uprosil na králi Jiřím. *(A.)*
W Praze, 1466, 9 *Mai. (Kopia arch. Třeb.)*

Na prosbu a žádost pana Jana z Rosenberka, kterúž KM[ti] učinil jest o Plzenské:

Král JM[t] tuto odpowěd dal: že ráčí toho w stání dobrém a pokojném nechati s městem Plzní až do Sw. Hawla n. př., s takowúto wšak wymienkú: najprw budeli moci býti skrze duostojného kněze biskupa Olomuckého a oswiecené knieže kněze Konrada Staršieho Olešnického aneb jiné pány zjednáno, aby měštěné Plzenští skrze ně mohli k milosti J. král. M[ti] přijíti a w dobrú wuoli uwedeni býti, JM[t] toho neodpierá, a cožby w tom slušného bylo, ráčí přijieti. Pakliby co nemohlo až do Sw. Matúše k konci přijíti, tehdy JM[t] ráčil se k tomuto konečně swoliti, aby na den S. Matúše Plzenští stáli w Praze, a mocně přestali na kněži Konradowi již psaném, na p. Janowi z Rosenberka, na p. Zdeňkowi ze Šternberka, na p. Jindřichowi z Michalowic, na p. Jetřichowi z Janowic a Chlumce, na p. Janowi Zajiecowi z Hasenburka, na p. Wilémowi mladším z Risenberka a z Rabí, na p. Oldřichowi Zajiecowi z Hasenburka, na p. Janowi z Kolowrata z Bezdružic, na p. Wilémowi z Ilburka, a na p. Zdeňkowi Kostkowi z Postupic. A skrze ty nadepsané pány aby to bylo ohledáno, což jest koli mezi JKM[ti] a měšťany Plzenskými; a cožbykoli již jmenowaným pánóm za slušné aneb za sprawedliwé se zdálo a wypowěděli, že J. král. M[t] ráčí to přijieti a učiniti, a od Plzenských též aby se stalo. A jestlipak žeby oč ruozniec byla mezi nadepsanými pány: tehdy k kteréžby straně již řečené knieže kněz Konrád přistúpil, na tom aby přestáno bylo. A jestližeby z již psaných pánów kterého buoh neuchowal, aneb žeby tu býti pro kterú příčinu nemohl: tehdy jiní z nahořepsaných, kteříž tu budú, aby toho plnú moc měli, jakoby wšickni tu byli. A přijmúli tuto námluwu Plzenští měštěné: tehdy KM[t] ráčí je i jich služebníky i poddané při pokoji zachowati do S. Hawla; a měštěné Plzenští i jich wšickni pomocníci, služebníci i poddaní též aby pokoj zachowali k J. král. M[ti] i wšem JKM[ti] poddaným i služebníkóm, i také proti wšem pánóm i rytieřstwu i obywateluom králowstwie Českého do času swrchupsaného. A měštěné pak Plzenští mají toho rozmysl mieti do tří neděli; chtieli w tyto námluwy wstúpiti; a toho w těch třech nedělech odpowěd konečnú J. král. M[ti] mají dáti, a w třech nedělech ráčí s Plzenskými i jich služebníky i poddanými pokoj zachowati; a Plzenští měštěné proti J. král. M[ti] i wšem JM[ti] služebníkóm a poddaným mají se týmž obyčejem jako swrchu se píše pokojně zachowati. A budúli chtieti Plzenští měštěné to podánie přijieti, a mocně při těch pánech přestati, mají se listem pod pečetmi ctihodnými, i také pod města toho pečetí k tomu přiznati. Pakliby Plzenští nechtěli této námluwy přijieti a ji držeti: tehdy páni nadepsaní

aby jim nebyli radni a pomocni. Také jestližeby kteří z těch pánów swrchupsaných gleitu k tomu sjezdu žádali, mají jim gleitowé bezpeční od KM[u] podlé potřebnosti dáni býti jakožto i prwé. A wězňowé wšickni s obú stranú zjímaní róky aby měli až do Sw. Hawla n. př.

Item w této mieře kněz biskup Wratislawský, páni ti, jich poddaní, služebníci i pomocníci, kteříž sú se ještě s KM[u] nesrownali, mají celý pokoj od KM[u] mieti i JM[u] wšech poddaných duchowních i swětských i pomocníkuow. A též zase již řečený kněz biskup Wratislawský, páni s swými se wšemi w témž pokoji k JKM[u] pomocníkóm i wšem poddaným duchowním i swětským mají se zachowati, wše wěrně a prawě bezelsti. Actum Pragae, anno ꝛc. LXVI° fer. VI post Stanislai.

22.

Zápis na příměří mezi králem Jiřím a jednotau panskau až do 23 Apr. 1467 umluwené.
Bez místa, 1466, 3 *Oct. (Kopie arch. Třebon.)*

Léta božieho tisícieho čtyrstého šedesátého šestého, w pátek před sw. Františkem, stala sě smlúwa skrze nás ze jména Konrada Černého kniežete Olešnického ꝛc. Jindřicha z Michalowic, najwyššieho komorníka królowstwie Českého, Jana Zajiece z Hasenburka a z Kosti, najwyššieho sudieho dworu królowského po Čechách, a Zdeňka z Postupic, mincmistra na Horách Kutnách, takowáto:

Najprwé aby stánie bylo mezi Král. M[u] a JM[u] wšemi poddanými a pomocníky, a mezi knězem biskupem Wratislawským, p. Zdeňkem ze Šternberka, p. Zajieci z Hasenburka ꝛc. p. Wilémem z Ilburka, p. Bohuslawem ze Šwamberka, p. Burianem z Gutšteina, i s jinými jich wšemi přátely, pomocníky i zápisníky, i také s městem Plzenským, týmž wším obyčejem, jakož jest bylo prwé do sw. Hawla ujištěno a utwrzeno. Než oprawce, cožby se w tom příměří stalo, mají býti p. Zdeněk ze Šternberka najwyšší purkrabie Pražský a p. Jindřich z Kolowrat. Pakliby sě oni oč dělili, tehdy kněz biskup Olomucký má býti toho najwyšší oprawce a rozdielce. A to stánie má býti a trwati až do S. Jiřie najprwé přištieho.

Item sjezd aby byl w Jindřichowě Hradci na hromnice najprw příštie; a tu kdyžby kněz biskup Wratislawský a páni a přátelé jich k tomu sjezdu jeli, kteřížby gleituow žádali, má jim Král. M[t] dáti gleity a bezpectwie listownie též jako prwé bylo.

Item, což z práw a zemských swobod bude wyhledáno, to aby na ten sjezd do Jindřichowa Hradce skrze některé pány a rytieřstwo bylo přineseno; a cožby také kněz biskup Wratislawský a páni takowých wěcí měli, aby tu také přinesli, a tu aby spolu sneseno bylo a shledáno. A byloliby co nalezeno, žeby KM[t] nebo

páni a rytieřstwo z čeho wystúpili, to aby bylo napraweno, cožby se stalo od kohokoli proti práwu a řádu i swobodám zemským; tak aby JM[t] při řádu a práwu i swobodách zemských pány a rytieřstwo ráčil zachowati, a jestližeby w čem bylo z toho wykročeno, aby ráčil to naprawiti; a páni i rytieřstwo též aby učinili Král. M[ti].

Item cožby pak stranných wěcí se dotklo, ježtoby KM[t] měl mluwiti a winu dáwati knězi biskupu Wratislawskému, p. Zdeňkowi ze Šternberka, panóm Zajiecóm z Hasenburka, p. Wilémowi z Ilburka, p. Bohuslawowi ze Šwamberka, p. Burianowi z Gutšteina, i k jiným ke wšem jich přátelóm, zápisníkóm a pomocníkóm, aneboli zase kněz biskup a páni nahořepsaní i jich přátelé, zápisníci i pomocníci také Král. M[ti] mluwiti a winu dáwati, toho mají mocni býti rozdielce tito čtyřie: kněz biskup Olomucký, Konrád Černé knieže Olešnické, Jindřich z Michalowic a Jan Zajiec z Hasenburka. A ty čtyřie budú mieti slyšeti ty winy, a jakž komu oni rozkáží, to aby naprawili; a oni mají toho mocni býti. A jestližeby z těch tří, totižto kněze biskupa Olomuckého, Konrada Černého kniežete Olešnického, a Jindřicha z Michalowic, který z nich pro kterú-koli příčinu hodnú bezelsti na tom sjezdu býti nemohl, tehdy KM[t] miesto toho, kterýžby tu nebyl, bude moci jiného k tomu wybrati a jmenowati. A jestližeby pan Zajiec také tu nemohl beze lsti býti, tehdy kněz biskup Wratislawský a páni přietelé jeho mají jiného miesto něho k tomu wydati týmž obyčejem, jakožto KM[t]; a jakžkoli w které wěci skrze ty čtyři rozkázáno bude, tak má naprawenie sě státi.

Item což se jest koli stalo w tomto stání předešlém, nebo gleitech od kohokoli, aneb ještě staloliby sě co do S. Hawla, to má těmi osobami, kteříž oprawce toho jsú, wedle prwnie umluwy ohledáno a rozeznáno býti; a což oni rozkáží komu oprawiti s obú stranú, to má každý skutečně učiniti a naprawiti.

A my Jiřie z božie milosti král Český a markrabě Morawský ꝛc. tuto smlúwu swrchupsanú přijali sme a řekli i slowem našim králowským řiekáme w celosti a skutečně zdržeti a zachowati bezelsti. Tomu na swědomie pečet naši králowskú kázali sme přitisknúti k tomuto listu.

A my Zdeněk ze Šternberka, Jan a Oldřich bratřie z Hasenburka, Wilém z Ilburka, Boh. ze Šwamberka a Burian z Gutštaina tuto smlúwu swrchupsanú přijali sme a slibujem swú dobrú wěrú w celosti a skutečně zdržeti a zachowati bezelsti. Tomu na swědomie pečeti naše wlastnie kázali sme přitisknúti k tomuto listu.

23.

Tas z Boskowic, biskup Olomucký, stěžuje sobě do jednoty panské na ta příkoří, která pro wěrné swé při králi setrwání snášeti musí.

Na Wýškowě, 1466, 27 *Oct. (Z rkp. Lobkowsk.)*

Urozeným pánuom, p. Zdeňkowi ze Šternberka, najwyššiemu purkrabi Pražskému, p. Janowi Zajiecowi, najwyššiemu sudiemu dworu králowského w Čechách, p. Oldřichowi Zajiecowi, bratřím z Hasenburka, a p. Wilémowi z Ilburka, bratruom a přáteluom našim milým.

Pozdrawenie a modlitba naše, urození páni, bratří a přátelé naši milí! To wieme a o tom nepochybujem, že jest wás dojíti mohlo, kterak před časem některým nám dodána jest bulle Otce našeho najswětějšieho, w kteréž Jeho Swatost nám welikú přísností přikazuje, abychom pána našeho milostiwého Králowy Milosti wšemi obyčeji prázdni byli; předkládaje, že naše obcowánie s JM^ti^ zlý lidem příklad dáwá, a škodliwé a Jeho Swatosti netrpěliwé jest. Když sme JM^t^ a to k tomuto minulému sjezdu obeslali, a rady JM^ti^ w tom i rozkázanie žádali, prosiec aby nás té jiezdy k tomuto sjezdu nynie minulému zbawiti ráčil: měl se jest k nám JM^t^ milostiwě. Tu ten ktož jest od nás byl poslán, M. Jakub kancléř náš, shledal jest se s tebú, p. Jane, přieteli milý; s kterýmžs mluwil sám od sebe i jiných přátel našich, abychom wěc tu znamenitú a po wšem téměř křestianstwí hlasitú, kteráž jest mezi Králowú Milostí a wámi, wedlé jiných k zjednánie na se wzali; a k tomu že jest to žádost a prosba twá i wšech jiných, abychom toho jinak nikoli nečinili. Pán náš Králowa Milost, maje dosti jiných, k wuoli snad wašie, k témuž swolil, i tak po témž našem poslu wzkázal. Wiete wy to wšickni, dokudž sme my sobě wolni byli a listy takowými nesúzeni, že sme obecnie dobré pána swého, i wšech obywatelí koruny našie, wlasti i jazyku našeho s dobrú myslí, w tom nic nelitujíc jednali: ale k tomuto račte sami raditi, poněwadž nás také wěci potýkají, kady my muožem w tu wěc wjíti, aneb tu jednati, majíce pána swého wšemi běhy prázdni býti? Wie pán buoh a swědomie naše úmysl náš we wšech těch wěcech, kteréž sme po wše časy s JM^ti^ jakožto pánem swým jednali, bez poskwrny že jest wždycky byl, a ke wšemu slušnému a dobrému wedl a té korunè poctiwému. Také teď kterýsi den lístek od Jeho Swatosti nám dodán, kterémuž *breve* řiekají; w tom nám JS^t^ wšelijaká jednánie kostela našeho což se statku tělesného dotýče zapowiedá; jakobychom již nějaký zhúbce a marný útratce toho zbožie a wládařstwie byli. Muožete opět rozuměti, zwláště wědúc potřebu naši a toho kostela, při kterémž powahy rozličné powstáwají a jedno druhým se musí hraditi, druhdy přibyti, druhdy ubyti, a časem prostě pánu bohu a štěstí sě poručiti. Bychom my pak pro každú potřebu, kteréž nás rozličné potýkají, k Otci

swatému měli státi, nežby sě nám posel zase wrátil, a rozwáženo bylo, zisk-li či ztrátu ta wěc na sobě má, žebychom snad obojieho neseznali. Kudy my opět, w takowé newuoli jsúce, muožem kterú práci podstúpiti, kteráž útratu nese, strach tento před očima majíc, a wědúc, coby z toho pojíti mohlo, a jaké nástrahy a osidlé se nám připrawují? jakož i toho breve wám přípis posieláme. A protož milí páni bratřie a dobří přátelé, ráčíteli w čem našie práce požiti, račtež o to státi před Otcem Swatým, ať jsme k swobodě dřewnie nawráceni. Za to my s pilností prosíme; neb k JS[u] wyprawiti mieníme, a proti řečem, kterýmiž sme osočeni, newinu swú JSw[u] ohlasiti. A wám wěříme, že w tom naši swědci budete psaním swým, žeť sme křesťanského zlého bohdá nic nejednali, a wšem wuobec, pokudž sme najdále rozuměli, při JM[u] jakožto pánu našem milostiwém dobře činili. Toho JM[t] i wy swědomi máte býti. Také kostel náš jest na oce, ochudililiť sme jej, či co jiného. Týmž my wám modlitbami našimi a přátelskú dobrú wuolí, dáli nám pán buoh žiwu býti, wěrně oplatiti se mieníme. Dán na Wýškowě, w pondělí u vigilii Swatých Šimona a Judy apoštoluow božích, annorum domini ɔc. Sexagesimo Sexto. Tas z božie milosti biskup Olomucký.

24.

Páni jednotníci napomínají pana Jana z Rosenberka, aby dle žádosti papežowy a legatowy, i také dle zápisu swého, k jednotě panské skutečně se připojil.

W Jindř. Hradci, 1467, 9 Febr. (Orig.)

Urozenému pánu, p. Janowi z Rosenberka, příteli a zápisníku našemu.

Službu swú wzkazujem, urozený pane, příteli a zápisníče náš! Teď posieláme přípis ortele a odsudku najswětějšieho Otce swatého, a list duostojného kněze legáta JM[u], kterýž tobě i nám swědčí; jimž srozumíš. I napomínámeť tě a žádáme wedle powinnosti wiery křesťanské, i také podlé zápisu twého a pečetí twé, aby tomu dosti učinil, a tak sě k nám měl, aby nám potřebie nebylo šíře toho ohlašowati a na tě najswětějšiemu Otci swatému i Jeho Swatosti wšem kardináluom, ciesaři Římskému, i jiným króluom, kniežatuom a pánuom křesťanským žalowati. Toho žádáme od tebe konečné odpowědi listem twým po tomto poslu. Neb bychom wždy ještě nepřáli, by měl w takowé škodné wěci dále wpadnúti, jakož jim rozumíš, leč sě sám toho chceš dopustiti. Ex Novadomo, ipso die S. Apolloniae martyris, anno ɔc. LXVII°.

Zdeněk ze Šternberka najwyšší purkrabie Pražský ɔc. Jan z Hazmburka a s Kosti, najwyšší sudie dworu král. po Čechách, Oldřich z Hazmburka a s Kosti, Bohuslaw ze Šwamberka, Wilém z Ilburka, Heinrich Starší z Plawna, Děpolt z Rismberka, Jaroslaw ze Šternberka, Jindřich ze Hradce, Burian z Gutšteina a na Nečtinách, Henrich mladší z Plawna, Linhart z Gutšteina a na Klenowě, a Dobrohost z Romsperka.

(Tentýž den psali titíž zápisníci list německý panům Bernhartowi hraběti na Šaunberce a p. Reinprechtowi z Walsee, posílajíce jim přípisy odsudku papežowa, listu legatowa, a listu jich wlastního p. Rosenberskému dnes psaného; prosíce, aby se přičinili, aby p. Jan Rosenberský w zápisu jednoty jejich stál, a swé duše i swé cti nezawodil. Podepsali se nejprw Jošt biskup Wratislawský, kterýž se byl w listu předešlém nepodepsal, a pak pořádkem ostatních 13 zápisníků, we Hradci Jindřichowě, den S. Apollonie.)

25.

Pamět do desk zemských zapsaná o swobodách zemských králem Jiřím na sněmu obecném potwrzených.

(W Praze) 1467, 27 *Febr. (Z rkp.)*

Quinto libro Johannis Plana. G. 6.

Serenissimus Princeps et Dominus, D. Georgius Dei gratia Bohemiae Rex etc. zapsati kázal tyto wěci wdolepsané:

O Berni.

Najprwé: že berně na zemi České žádati ani bráti nemá bez swolenie zemského JM^{t} ani jeho budúcí králowé Čeští, než tak wedle toho zpuosobu, jakož prwotní králowé Čeští obyčej bráti měli; jakož pak listowé od předkuow JM^{u} králuow Českých na to wydaní swědčie.

O úroky.

A o úroky, kteříž sú dáwáni JM^{u}, též JM^{t} kázal utwrditi a utwrzuje dskami týmž wším obyčejem a mocí zápisu tohoto, jakož jest slawné paměti král Ladislaw předek JM^{u} utwrdil dskami. A registra ta, po kterýchž sú nynie úrokowé bráni, že JM^{t} chce je hned kázati spáliti.

O wojnách.

Item o wojnách též že JM^{t} k žádným wojnám nutiti nemá pánuow a rytieřstwa země České mimo řády a práwa prwotní; jakož králowé prwotní Čeští zachowali pány a rytieřstwo, též JM^{t} chce sě zachowati, a mimo to k nižádným wojnám on JM^{t} ani jeho budúcí králowé Čeští nutiti nemají.

O kladenie we dsky.

Item. JM^{t} toto powolenie učiniti ráčil jest, aby potom páni a rytieřstwo mohli swobodně kupowati wšelikterakė dědiny swobodné od měšťan, dědinníkuow a sedlákuow. A ty dědiny, kteréž by tak kúpeny byly, mají kladeny we dsky býti pánóm a rytieřstwu, aniž třeba bude powolenie k tomu žádati KM^{u}.

O úřednícich cizozemcích.

Item že JM' ani jeho budúcí králowé Čeští nemají na zámky a úřady zemské cizozemcuow sázeti.

O odúmrtech.

Item o odúmrtech tak JM' kázal zapsati: že odúmrti wšelikeraké JM' dáwá těm, kteříž JM' za to prosie. Ale že to stojí na súdě dworském a na pánich, kteříž w súdu dworském sedají, jestližeby to bylo přisúzeno súdem dworským, což by JM' za odúmrt dal komužkoli, tehdyby jemu ostalo; nebo JM' nedáwá než to, k čemuž by práwo měl. A w té we wšie wěci JM' ráčí sě zachowati ku pánóm, rytieřstwu i ke wšie zemi tak, jakož JM[ti] předkowé zachowáwali sú sě králowé Čeští. A páni i rytieřstwo mají sè také k JM[ti] král. práwè zachowáwati, jakož sú předkowé jich k předkóm JM[ti] králóm Českým sè z starodáwna zachowáwali.

O grošiech a zlatých.

Item že JM' ráčí kázati groše u Hory dèlati takowé w této mieře, a to s radú panskú i wšie zemè, aby zlatý Český, Uherský a dukát byl po pètmezcietma grošiech, a aby těch pètmezcietma grošuow za zlatý stáli a zlatý za pètmezcietma grošuow sprawedliwě; ale to bez pohoršenie práw starodáwních.

O fersuchary.

A o fersuchary má sě tak státi, jakož list ciesaře Karla a krále Wáclawa swèdčie, ale wšak bez pohoršenie práw, kteréžby páni a zemané z starodáwna mèli o to což mezi sebú s obú stranú činiti mají.

Super hoc nuntii ad tabulas ex parte Regiae Majestatis referentes praemissa fuerunt: Joannes de Rosenberg, Leo de Rosenthal supr. magister curiae regni Bohemiae, Henricus de Michalowic supr. camerarius, Theodoricus de Janowic et de Chlumce supr. judex ejusdem regni, Wilhelmus junior de Risenberg et de Rabij, Henricus de Kolowrat et de Buštiewes, Zdenko Kostka de Postupic magister monetae regni Bohemiae. Actum anno domini MCCCCLXVII°, fer. VI[ta] post Matthiae apostoli.

26.

Zdeňka ze Šternberka list odpowědní a stížný proti králi Jiřímu.
Na Zelené hoře, 1467, 2 Mart. (Kopie arch. Třeb.)

Najjasnějšiemu kniežeti a pánu, panu Jiřiemu králi Českému a markrabi Morawskému, pánu milostiwému.

Najjasnějši králi a pane, pane milostiwý! Službu swú Waší Milosti wzkazuji.

Jakož mne Waše M' o tomto sněmu bohdá neduowodně haněl, žebych já jednal, aby město Střiebro wypáleno bylo, a že ste toho, kterýž to na mne prawí, u wězení od roku jměli a jmáte, a že ste mne w tom šanowali, jako úředníka

wysokého, pána zemského a služebníka swého: jakž jsem žiw, Wašim služebníkem přikázaným sem nebyl; i sprawedliwě ste mne šanowali, neb jistě wiete, že tiem winen nejsem. Ale poněwadž na mne smyšlené a neduowodné jiné wěci prawíte: by to prawda bylo, dáwno byšte toho na mne nebyli tajili. Také mne dotýkáte, žebych Wám čtyřikráte přísahu učinil: toho nikdy nedowedete. Udělal sem přísahu do raddy: a dokudž sem radiewal, radiewal sem práwě před bohem i před lidmi, ježto ste Wy toho čest i tato koruna miewali počestnější a užitečnější než nynie. A kterýžť úřad zemský mám, za krále Ladislawa slawné paměti pána našeho milostiwého, jehož duši pán buoh rač milostiw býti, učinil sem wedle úřadu swého přísahu. Potom za Wás ji sem neobnowowal: než tak ste mne při prwní přísaze nechali. A bych pak obnowil, protoť sem bohdá proti přísaze swé ani proti úřadu swému nic neučinil. Než Wy králi rádi byšte mi k hanbě mluwili: ale děkuje pánu bohu nemáte co w prawdě. Také ste řeč postawili o Wittemberském; dobře že sem se w těch we wšech wěcech měl jako dobrý člowěk, chtě rád widěti, aby pod Wámi země zkažena nebyla na práwiech, swobodách i na statciech; i nemáte mne proč haněti. Také mne dotýkáte, že bych já zawedl ty dobré lidi u Wiedně u šturmu. Ufám to bohu, bohdá, že sem já jakžiw žádného nezawedl. Takéť sem já lidmi newládl než swými. Nebť jest tu Ciesařowých třikrát wiece dobrých lidí bylo, než Wašich; a kteřížť sú Waši byli, těmiť jest syn Wáš kněz Viktorín wládl. Než hrdlem swým já co sem měl učiniti, wedlé jiných dobrých lidí učinil sem, jako dobrý člowěk; ježto jest swědomo mnoho dobrým lidem těm kteříž sú při tom byli, a snad některým líto ktož mi toho nepřáli. Než jest wěc wědomá mnoho dobrým lidem, co jest kněz Albrecht slawné paměti o té wěci rozpráwěl o nás mezi dobrými lidmi, co ste Wy JM[u] z swého wojska rozkázali; ježto tomu muožete rozuměti, skrze Wás-li sú ti dobří lidé o swá hrdla zawedeni, čili skrze koho jiného? A také mne dotýkáte, žebych já kletby anebo processy na Wás jednal. Wiete to králi dobře, od kolika let Wás napomínají Otec Swatý prwnější i nynější, i jiní znamenití preláti; a o které wěci Wás napomínali přísahami Wašimi, pečetí Waší, i jiných dobrých znamenitých lidí pečetmi. I chcete to na mé přátely a na mne uwesti, čím jste sami winni. Také wiete to dobře, když ste takowé přísahy a zápisy na swatém čtení činili, pod pečetí Waší, i jiných znamenitých osob pečetmi se zapisowal: žeť sú přátelé moji ani já o tom nic newěděli, a za to mám, i wšechna země, kromě těch několika osob, kteříž sú s Wámi tu a při tom byli. Také mne dotýkáte o měšťanech Plzenských, žebych já je k sobě přiwinul. Wiemť já to dobře, žeť město Plzeň mé nenie. A když ste se Wy města Plzenského chtěli zmocniti a ty wěci puosobiti, za to mám že ste to od Plzenských šíře slyšeli, proč sú se toho dopustiti nechtěli. Tehdyť sem já té chwíle u weliké nemoci a kázni boží ležal, o těch wěcech nic newěda. Oniť sami o swú čest mluwiti

budú. Než králi, najdete toho wiece na dobrých lidech, žeť se nebudú chtieti dáti o swé duše připrawowati Wašim zawedením. Jakož ty wěci široce w jiných zemiech i w této zemi již jdú a již se hlásí a ohlašují. A proč na tuto zemi kletby jdú? A teď Wám přiepis toho wyznánie posielám, na čem jest ten zločinec umřel; a kteří sú dobří lidé při tom byli, při jeho smrti. A Wy ste mě krajčiemu Wašemu Martinkowi haněti kázali, bez winy; a když o to w neděli s bratrem mým p. Michalcem služebníci moji mluwili, kterak Wáš krajčí listy o mně po pranéřích tepe i jinde mne nešlechetně a neprawě haněje, abyšte to zastawili a nedali mi takowé neslýchané křiwdy činiti: králi, měli ste se w tom jako ten, ježto se s Waší wolí dálo. Neb i potom na mne ten krajčí listy bil, dotýkaje mne mnohými i nešlechetnými zradami, i rodu mého bez winy; jakž o tom dobře wiete. A jáť bych králi také dosti chlapuow nalezl, kteřížby Wás ještě wiece haněli, než mne Wáš krajčí haní. A wiete dobře, že mi se we wšem weliká křiwda děje. I muožete rozuměti tomu, žeťbych já také uměl rozkázati psáti: ale ještě nechci. Neb mi jest mé cti tak žel, jako komu na swětě.

Dále, králi, nechtěli ste slyšeti poselstwie našeho, kteréž od urozených přátel mých i mne učiněno jest na ten sněm do Prahy bylo; neb jest s těmi pány a zemany na tom w Hradci zuostáno, abychom na ten sněm poslali. A kdož zlý nebo dobrý chtěl o nás co zlého mluwiti a nás haněti, tu sú wšickni wyslyšáni byli a swobodu jměli; ježto před bohem i před lidmi weliká křiwda nám se dála. A ten Bohuše z Drahobuzic mluwil před Wámi, žeby poselstwie naše pletichané a klamawé bylo. To ste Wy králi ty wšechny wěci přezřeli, a dali ste nám takú křiwdu činiti, bez boha a bez práwa. Netoliko také poselstwie o zemské dobré a o naši sprawedlnost, ale o jiné desetkrát lehčejší wěci ciesař Římský JM', duostojnější jsa nežli Wy králi, milostiwě služebníky naše wyslyšal a wyslýchá, i jiní křesťanští králi Jich M'. I protož králi, poněwadž jsi pán náš tak nemilostiwý, a že slyšíte ty, kteříž nás bez winy hanějí, a našich sprawedliwostí slyšeti nechtiece: ale musíme se tu poddati, kdež se nám tak dobře stane jako těm, kdož o nás křiwě a neprawě mluwie. Ex Zelená Hora, feria secunda post dominicam Oculi, anno ꝯc. LXVII⁰.

Zdeněk ze Šternberka,
najwyšší purkrabie Pražský ꝯc.

27.

Králowna Johanna psaním ku p. Zdeňkowi ze Šternberka pokauší sě ještě o smírliwé mezi oběma stranami sjednání.

W Praze b. d. (1467, m. Mart.) (Kop. arch. Třeb.)

Johanna z boží milosti králowá Česká ꝯc.

Urozený wěrný milý! Jakožs nám po Kobianowi a Mrakšowi wzkázal některá

podáwanie, co se KMu pána a manžela našeho najmilejšieho, tebe i jiných přátel twých dotýče, tomu sme porozuměli, ale ne dokonce; wšak hledíce obecnieho dobrého, i také k twé prosbě, wznesli sme ty wěci na JMt králowskú podlé waší potřebnosti, i swú sme přímluwu w tom učinili, aby JMt nám w tom swú wuoli ráčil dáti, abychom w tom pracowali a tu wěc k dobrému konci přiwesti mohli. Tu JMt předložiw široce co škodného jest z takowého prodléwánie šlo, wšak JMt králowská naší pilné prosbě dal jest nám to wše konečně w moc, co se stranních i obecných wěcí mezi JMu, tebú a twými přátely dotýče. Protož chcešli ty také o ty wšecky wěci obecnie i strannie na nás mocně přestati, i swé přátely k tomuž wésti, dajž nám to listem swým wěděti: a my s pomocí boží to na se wzíti chceme, tak se w tom mieti a tak jednati budem, aby napřed pánu bohu čest z toho šla, obecnímu dobrému slúžilo, KMu, tobě i přátelóm twým k dobrému konci přišlo. A jestližety již tak učiniti chceš, a po těchto posléch i listem twým nám wěděti dáš bez meškánie, tehdy sme na JMu to již obdrželi, že JMt od S. Jiřie do dwú neděl ráčí w dobrowolném stání se zachowati, aby w tom času ty wěci s pomocí boží mohly býti zjednány. A ty také s přátely swými aby se též w témž příměří zachowal až do téhož času, a w listu swém nám o tom wěděti dal. Dán w Praze ꝛc.

Urozenému Zdeňkowi ze Šternberka.

28.

Krále Jiřího list odpowědní proti Zdeňkowi ze Šternberka.
W Praze, 1467, 20 *Apr.* (*Kop. arch. Třeb.*)

My Jiří z božie milosti král Český ꝛc.

Tobě, Zdeňku ze Šternberka. Wědětiť dáwáme, že sme tě w swú nemilost wzeli, pro příčiny a winy twé, kteréž teď tobě wypisujem: *najprwé*, že jsa úředník i radda naše, nezachowal's se k nám tak jakož na tě přislušelo, a neslušně a neprawě proti nám jakožto králi Českému pánu swému se jmáš. *I také* že jmaje podlé swého úřadu Pražského purkrabstwie práwa dopomáhati proti těm, kdožby proti práwu činili: ty pak těm, kdož swú wuoli proti práwu wedú, jakožto Burianowi z Gutšteina, jeho swéwolnosti pomáháš a jej zastáwáš. *I* žes ty zrádné Plzenské, kteříž sú nás o město naše Plzeň zradili a připrawili, k sobě přijal, jim radu a pomoc dáwáš. I pro takowé twé neslušné běhy a twá předsewzetí, s boží pomocí a přátel, pomocníkuow, poddaných i služebníkuow našich, chceme tě zjewně a swětle, po wyjití tohoto stánie z toho trestati, jakž na to slušeti bude. Dán w Praze, w pondělí před Sw. Jiřím, anno ꝛc. LXVIIo.

29.

Krále Jiřího list odpowědní proti Burianowi z Guttenšteina.
W Praze, 1467, 20 *Apr. (Kopie arch. Třeb.)*

My Jiří z božie milosti král Český ɔc.

Tobě Buriane z Guttenšteina na wědomie dáwáme, že sme tě w swú nemilost wzeli pro příčiny a winy twé, kteréž tobě teď wypisujem: *najprwé*, žes takú smělostí řád a práwo zemské, zlehčuje nález panský, cožť jest w súdu zemském nalezeno a rozkázáno o zbožie sirotkuow Caltowých, opowrhl, swé wuole a moci proti práwu zemskému užíwaje. *I také*, že se proti nám, jakožto králi Českému pánu swému, jsa poddaný a radda naše, neprawě a neslušně máš. *I také*, žes ty zrádce Plzenské, kteříž sú nás o město naše Plzeň zradili a připrawili, fedrowal, radu a pomoc dáwaje. I pro takowé twé neslušné běhy a twá předsewzetí, s boží pomocí a přátel, pomocníkuow, poddaných i služebníkuow našich, chcem tě zjewně a swětle po wyjití tohoto stánie z toho trestati, jakož na to slušeti bude. Dán w Praze, w pondělí před Sw. Jiřím, anno ɔc. LXVII°.

30.

List odpowědní od Pražanůw proti Zdeňkowi ze Šternberka.
W Praze, 1467, 23 *Apr. (Rkp. na radnici Pražské.)*

My purkmistr a radda i wšecka obec starého města Pražského, tobě urozený pane Zdeňku ze Šternberka wěděti dáwáme, že chcme twoji nepřietelé býti i twých wšech synów, i wšech služebníków twých, i wšech lidí poddaných duchowních i swětských, wedle najjasnějšieho kniežete a pána, pana Jiřieho krále Českého, markrabi Morawského ɔc. pána našeho najmilostiwějšieho; a to z té příčiny, ježto sám wieš, že skrze tě pokojnost této země našie České, a řád a práwa ruší se, ježto nám se zdá, že wedle úřadu swého a přísahy swé a jakožto radda JKM[ti] měls a měl by k tomu, totižto ku pokoji a k práwům pomáhati. Protož swú čest proti tobě ohražujem a proti wšem swrchu dotčeným, a wedle swrchu dotčeného pána a krále našeho w míru i newmíru státi, a dále ničímž winni nechceme býti. Dán w Praze, we čtwrtek den S. Jiří, let božích tisícieho čtyrstého šedesátého sedmého.

31.

List odpowědní služebníkůw pana Zdeňka ze Šternberka proti králi Jiřímu.
Na Šternberce, 1467, 23 *Apr. (Kop. arch. Třeb.)*

My Rús hajtman na Šternberce, Žich z Opatowa, Mikuláš z Opatowa, wystřieháme se proti W. Jasnosti, najjasnější králi Jiří ɔc. i proti Wašim wšem služebníkóm, pomocníkóm i poddaným, i se wšemi swými pomocníky i služebníky

swětskými i duchownimi, wedlé uroz. pána, p. Zdeňka ze Šternberka, najwyššieho purkrabie Pražského, pána našeho milostiwého, a swú čest ohražujem, že W. král. Jasnosti i wašich wšech chceme nepřietelé býti, a wedlé pána našeho JM[u] chceme w mieru i w nemierù státi, dokudž jsme w službè u JM[u]. Datum in Šternberk, fer. V. die Georgii.

W táž slowa a pod týmž datum psali:

1. Jindřich Rús z Čemin, Oldřich Štegar z Mirowic, Wilém z Němčic.
2. Jindřich Wayrek z Rizmberka, Borotin z Wesce, Jetřich Škola z Jieřně.
3. Oldřich z Podwek, Ondřej Dèwečka z Šidlowa, Wáclaw Ocásek z Pozdyně.
4. Tunczolt z Fundrolsinczt, Gabriel z Czabiczar, Kuncz z Fumaczt. *(sic)*

32.

List odpowědní a tuhé domluwy od pana Ctibora Towačowského z Cimburka proti biskupu Olomuckému, Tasowi z Boskowic, který také králi Jiřímu byl se zproneweřil.
Bez datum (r. 1467, *s počátku m. Jul.) (Z rkp. Lobk.)*

Stibor ɔc. duostojnému w boze otci, knězi Tasowi biskupu Olomúckému, tiemto listem známo činím: že znamenaw zábubu swú a jsa k tomu přinucen, pro hruozy a přinucowánie a mnohé nabádánie nepokojné bratruow i přátel wašich, k tomu na psanie swé, kteréž sem před tiem psal, odpowědi nemaje, ač nerád, ale bezděky, pro waši zlú wuoli, tiemto listem čest swú ohraditi musím. I diwná mi jest to wěc, že stojiece prwé o pokój a řád země této, již ste to zpět obrátili, oheň, mord lidský i ženský, neslýchané záhuby již ste počali, ježto pohanským málo odoláwají, Kristowi následowníci chtiece býti slowem ale ne skutkem. Wiece nasledujete ustanowenie Mahometowých, nežli přikázání božských; nebo Mahomet přikázal jest, ktož komu die newěřiciemu jako jest Mahomet wěřil, co o wieru, aby hned zamordowal, a mečem wiery hájil: ale pan Ježíš Kristus přikázal jest s pokorú nepřátelóm strpěti wšeliké bezprawie, a proti nepřieteli ódpustiti winu sedmdesátkrát a sedmkrát; a kdyžby we jméno jeho poslaných nepřijeli, wětšie pomsty nekázal jest učiniti, než na swědectwie z obuwí swých prach na praziech jich wybiti, a dalli kto políček w líce jeho, aby nasadil druhého. Proto múdrý se z prawdy hněwati nemá; ale wšecky wěci radú a rozumem rozwážiti. Kde jest nynie rozum twuoj, kde jest nynie wýmluwa twá, kde jest nynie práce a úsilé twé? Rozum, jímžs se domniewal wšecky předjíti, wýmluwnost, chtě jí každému odolati, práce twá, chtě jí daleké cesty zputowati, rozšiřuje w řečech swých a lahodě wšecko porozenie tejto doby medowými slowy nerozumějícím: již pak se to wšecko na tobě opak shledáwá. Za medowá slowa jedowatá proti králi pánu swému i přidržejícím se Jeho Milosti, za múdrú wýmluwu s lidmi nešlechetnými obcowánie,

za dalekost cesty blízké přihlédánie k ohňóm, k mordóm i k nešlechetným skutkóm. Nemněj, bychť toho bez prawdy dotekl; neb wědomá wěc jest, že přikázaní Kristowu swrchu dotčenému odporny swé obce býti dopúštieš, a wedeš miesto pokory bujnost w oděnie, miesto polišku strpenie mord a prolewanie krwe křesťanské, miesto wybitie prachu z obuwí oheň we wsech na chudé lidi z swých rukú wypúštějí, miesto odpuštěnie sedmdesát a sedmkrát, ženy swýma rukama rúbají a šestinedělky z loží wymietají. Dotkni tu sebe, jestli na tobě infula sw. Augustina. Bojím se, spíš biskupa židowského Kaifáše, kterýž jest rozkázal bojně w oděnie kročiti sebe poslúchajícím pro krew sprawedliwú, domniewaje sě tiem slúžiti bohu. O pro buoh, rozpomeňte se a wzhlédněte w zrcadlo lidí předešlých, co jim chwáleno a co jim hyzděno, pána a krále wašeho nezapomínajte, čím jste Jeho Milosti powinni, to w srdci rozwažte; neroďte býti knězem Trojanským, kterýž ukradl jest z chrámu Pallas k zkáze wlasti a města swého; neukrádajte toho Pallas, jenž se wykládá sladký pokoj: ale okažte se wěrnú Judyt, kteráž jest pro wlast nebezpečně čest i hrdlo swé wážila; též i Júdas Machabaeus činil až do smrti. Zdá se mi, žes týmž powinowat, wěda tajné a skryté rady krále a pána swého, jichžto těžko jest mně myslí dosáhnúti. Neobcuj s těmi, ježto tajné a falešné jidášné zrady o Jeho král. Jasnosti skládají, a nad swými přísahami wysoce se zapomenuli; nechwal zlým zlého, nemlč dobrého; okaž sě podlé urozenie swého smělým w prawdě, podlé učenie swého hotowým k jednotě. Ale bojím se, že tato má napomínanie tobě jsú nowa a nepříjemna: neb chceš se wiece líbiti lidem nežli prawdě. Nediwím se tomu: nebo málo nalezeno býti muož ruoznic a wálek, by skrze kněze a ženy počátku neměla; i nejsili této ruoznice hlawa, ale wždys jie prst. A protož napomanul sem tě, což sem najkratčeji mohl, to na mysli maje, žes mi w přiezni. Ale nepřátelsky bratr twuoj mi činí, i králi pánu mému najmilostiwějšiemu jest odpowěděl s twého zádušie, kteréž ty od králuow a předkuow i krále pána našeho nadáním držíš. Chtě w tom swú čest opatřiti, tiemto listem sám swú, swých služebníkuow, pomocníkuow, lidí poddaných swětských i duchowních čest ohražuji, a ničímž nemienim powinowat býti proti tobě i twým wšem poddaným, což w těchto mierách počínati budu....

33.

Tas biskup Olomucký panu Ctiborowi na předešlé psaní odpowídá.
W Olomauci, 1467, 9 *Jul. (Z rkp. Lobk.)*

Protasius z božie milosti biskup Olomúcký: urozenému pánu, panu Stiborowi z Cimburka, bratru milému!

Urozený pane, bratře milý! List twuoj odpowědný twých wýmluw dobře dlúhý sme četli, w kterémž netoliko krawám našim, ale i cti odpowiedáš, a nám

té bez winy wysoce, wšeliké přiezně sic dobré i přirozené zapomènuw, dotýčeš. Welmi nám toho, a do tebe wiec než do jiného, žel, a býti má. Welmi bychom rádi, by takých smysluow nestatečných na někoho jiného chowal, wěda dobře, žeť my takowí nejsme ani bohdá budem kdy. Než což činíme, k tomu jsme diel bezprawím welikým, kteréž se nám a kostelu našemu děje, bráním, mordy i pálením za naše weliké a mnohé wèrné služby Jeho Milosti i obecnému dobrému připraweni, kterémuž sme wždy rádi pomáhali. A by nás také bylo poslúcháno tolik, jako toho krwe nenasyceného Rokycana a snad někoho k tomu, nikdy by wlast naše w swé krwi se tak nekochala; jakož to pak wšem dobrým lidem swědomo. A cožť jest nám tajně kdy swěřeno, w tom sme sè wždy měli jako člowěk dobrý; pakliby sè komu zdálo co jiného, a nám ten to napsal, neb z toho winu dal, na to bychom odpowěd dali. Druhé, powinnost naše weliká a welmi weliká, ta nás k tomu pudí, kterúž sme pánu bohu napřed, a Otci swatému zawázáni, ne jednú ale mnohými přísahami; jakož sme wždy oswědčowali, že nám jinak učiniti nelze, než Jeho Swatosti poslúchati. A by Jeho Milost též učinil, jakož toho pak powinowat jest z mnohých záwazkuow, i z toho že král křesťanský chce slúti, nikdy bychom té žalosti na sobě a na swé zemi newiděli. A protož bratře milý, poněwadž při křiwú umieš ozdobiti, této porozuměje, takého nešlechetného hanènie přestaneš, a ne s naší ctí, ale s naším statkem wáleti budeš. A wedlé toho, jakož se zdá, žes swú čest dobře opatřil, k kteréž my tobě nesaháme, nám téhož přieti budeš, ať to, což jsme powinni wedle duostojenstwie našeho, tak činíme. Neb to dobře wěděti muožeš, žeť twé i takých k tobè podobných hanění, kdež se to w křesťanstwí roznese, čest naše jest, kteréž sme my sobè wždycky wiece wážili, než řád twého i s jeho následowníky Rokycana. A na to také mysl, žeť pře naše nenie, než toho, ktožť jest nás wšecky sliby swými zawedl, těm, jakož ti prawí, kterýmž se zawázal, dosti nečině, abychom se oň tak wadili; abychom po něm, neb dalliby pán buoh jeho kdy s Otcem Swatým sjednání, jakož se pak i o to pracuje, přáteli býti mohli. Dotýčeš našeho duchownieho statku, žeť se s něho odpowiedá: tuť se nenie čemu diwiti. Wšak jest toho prwé dosti býwalo, a tohoť jest otec twuoj, náš milý přietel nebožtík dobře swědom byl. Nebť my, jakož i náměstkowé naši bezprawí tomu welikému, kteréžť se nám děje proti bohu i wšemu práwu, že ste nám statek swatých našich a dědicí, Wáclawa, Wíta a Christina a jiných roztrhali a dědičně zawázali, doufanie w jich orodě majíc a w milosti pána wšemohúcieho, že jeho zase na wás dobudem, a neb to, což na nás pán buoh pro naše hřiechy dopustí, trpěti budem. A shledáte, že swého nasadíte, poněwadž se jeho wám chutí chce, že jeho z rosola nezažiwete. Myť tobě bez písma píšem: ale muožeš tomu dobře rozuměti, žeť swého darmo nedáme. To pak s swým towaryšem panem Dobešem jednati budete; a myť za tiem pánu bohu poslúžíme. Ktožť

jest Jeho Milosti k této wálce radil, odpustiž mu pán buoh« než myť tú krwí winni nejsme. A tiem jist buď bratře milý, ačť sě nám a kostelu našemu křiwda a škoda stala weliká, přijdeliť k čemu, žeť námi ruoznice bohdá žádná nebude: ale to wěz, žeť na nás nic nezáleží, neb jsme my pro Jeho Milost welmi we zlém domnění. Dajž pán buoh, aby dobře bylo. Dán w Olomúci, we čtwrtek po S. Prokopě, let božích ɔc. LXVII°.

34.

Pan Ctibor téhož biskupa, pokrewného swého, ještě tužší domluwau stíhá.
W Přerowě, 1467, 11 *Jul. (Z rkp. Lobk.)*

Duostojný ɔc. Odemne Stibora ɔc. Psaní twé, kteréž na list muoj odpisuješ, přečet, w něm sem srozuměl, žeť ne wšecko odemne příjemno jest, jakož sem i prwé toho dotekl, že se snad z něčeho hněwati budeš. Již se w skutku naleza. Neb mne w nedostatečných smyslech nesmyslného nazýwáš, a na jiného než na se chowati toho welíš, a s twým statkem, ale ne se ctí wáleti welíš. Jáť s twú ctí newálém ani wáleti chci, jedné ty sám s ní newálej. W tomť já se znám, žeť w rozumech malý jsem a w učení nedospělý: ale diwné mi to, že ty, (jenž) w učení a w múdrostech chceš dospělý slúti, tak ostře kážeš hlúpost mú. Ježto mi sě zdá, žeby pod někakým přikrytím měl mi kázeň dáti, abych tak na jawo swé hlúposti do sebe newěděl, než něčeho múdřejšieho do sebe se domněl. Ale poněwadž mne sobě tak nesmyslného béreš, chci to k sobě přijieti přislowie, že »blázen a dietě najspieš prawdu powie.« Snad sem něco prawdy napsal, a tiem sem za nemúdrého položen; neb lidé najspieš se o prawdu hněwají i jiných dotýkají. Kus ten kterýž píšeš, že což činíš, žes k tomu přinucen welikým bezprawím; a druhý, by tebe poslúcháno bylo, a ne Rokycana a někoho k tomu, žeby nikdy wlast naše w swé krwi se nekochala: ta oba kusy podobna jsta k sobě, protož na oba se krátce odpowěd dáwá: By biskupa Wratislawského a biskupa Olomúckého, pana Zdeňka ze Šternberka a jiných k tomu nebylo pomocníkuow wašich a nešlechetných měst pozdwihnutie, nikdyby w zemi našie tak slawného pokoje zrušenie a takowých búřek nebylo, ani krwe lidské tolik prolito. Neb wieš kněže, že miesto twé podlé najmilostiwějšieho krále pána našeho wždycky jest bylo, ale ne Rokycana, a na tě podánie najprwé wšech rad a žádostí Králowy Milosti. Wy i já i jiní sme slýchali, že Jeho Milosti napomínanie i prosba k tomu byla jest, abyšte při Jeho Jasnosti stále stáli, radili i pomáhali k pokoji i k řádu, k jednotě slawného králowstwie Českého a koruny té; a tak šíře řeči byly sú, ježto je pamatowati muožeš. Protož toho ukrátím. I tu sám rozuměti muožeš, jestli tu swáwuole, kdež se žádá rady, pomoci, k řádu a k pokoji. A což skrze J. Milost napraweno by býti mělo k dobrému, w tom hotowý jsa dal se wždy najíti, i we wšech nelibých pří-

hodách J. Milost tě za prwnieho ubrmána jest wydáwala. I zdá mi se, že z těch kusuow bezpotřebně sobě ku pomoci béřete, w neposlúchání wašem křiwě pána mého i swého dotýkáte: neb sami ste rozuměli, i já což dnes rozuměti mohu, že Králowa Milost, pán náš i wáš, najmenšieho uposlúchalby, ktoby Jeho Milosti k dobrému a k rozšíření té koruny radil. Ale bojím se, by se w lýčka uwázati dal, pro dobré od wás w horšie by mu to obráceno bylo. Také píšeš, že diel bezprawím (jsi) k tomu přinucen, pro sbožie swé. Co twého jest zkaženo, okolo Černé hory, nic newiem: a newiem, co jiného máš k tomu, než pleš. Než biskupstwie Olomúcké jest krále Českého pána mého: a ty jsa kaplan jeho, proč jej křiwě winíš, jeda a pije jeho, jako kaplan a man přísežný, proč se protiwiti smieš? Ale w prawdě jest to, že což ste wy učinili, to na jiné cpáte, a wýmluwu najdete k swým schytralým šibalstwóm. I líbilo sě wám nepokoj mieti: ten máte, neb oň stojíte. Neb w listu swém nikdiež mierně k pokoji nedotýčeš, než wždy k wálce, a k dobytí zase statkuow wašich a zbawenie nás našich jednati mieníš. Jakýž koláč napečete, takýž sniete! Wiec pokládáš powinnost swú welikú, kterúž si pánu bohu napřed a papeži přísahami wysokými zawázán, že podlé wuole papežské mieti musíš. Chwálím to, což by sě podlé wuole božie měl, neb buoh dobrému chce; a newiem co chwáliti o papeži, neb jeho dobrých skutkuow newidím, ani o nich slyším: než wiec z jeho listuow slyším lstiwých, hanění, kleteb a k wálce a k krwe prolévanie ponúkánie, nežli čeho dobrého. I poslúcháš-li ho w tom zlém, neumiem toho chwáliti. Neb on znamenie kříže swatého, kterýmž sme my wykúpeni k pokoji wěčnému, k morduom požíwati welí; a kohož z Čechuow a Morawčícuow zabijí, rozhřiešenie dáwá a hřiechów prázdny činí, jako dietě po krstu očištěné. I zdá mi se podlé boha, žeby to poslušenstwie zwrci měl. Neb wieš, že žádný swatý za dobrého jest neumučen, než každý jest zlým nazwán. Hodnějie bylo w tom neposlušnu býti, nežli w tom, žes se protiwil jeho nadánie, když školy w nowoti stawěli sú pro chudé žáky k chwále boha; a wiec we zlém chceš poslušen býti, nežli w dobrém. O hada starého srdce! O křiwá a falešná wýmluwo, že smieš se tiem lidem wymlúwati a to široce rozsiewati, co před bohem i lidmi pewné nenie, jedno schytralost řečí, křiwé při k ozdobě. Zahyň to s tebú, ta prawda na twú hlawu, neumiemť jie chwáliti, jakož píšeš, neb twá pře prawá nenie. Než prawáť jest, kterúžť sem psal a píši: snadnáť jest psáti i mluwiti, neb se w skutku nalezti muož. Těž i o mistru Rokycanu rozumiem, že od wás jest zlým nazwán, že na swém kázaní wysoce se welí bohu modliti a prositi za mier a pokoj, a boha poslúchati wiec, nežli stwořenie jeho, jenž sobě moc božskú připisuje. Daleko jeho neřád, kterýž ty píšeš býti, jest podobnější k swatým následowanie, nežli wáš řád, kterýž wy wedete, swatokupčiec ꝛc. A by též činil a k témuž ponúkal, snadby od wás dobrým nazwán byl. Také zahyň to od pána

mého i twého, tak jasné krwe kniežecie i wždy ctného krále, takówé poslušenstwie, kteréž ty wedeš, toho papeže, by tak slawný král skrze jeho rozwazky ne mocné ale falešné dosti nečinil, a taký proléwač krwe lidské měl býti: a jsú řeči ty od tebe wymyšlené lži, by J. Jasnost králowská kterým slibóm swým a přísahám dosti nečinil. Aniž ten člowěk jest, by to směl řieci a dowoditi w prawdě: pakli ty kterého wieš, powěz jej nám, uslyšíť odpowěd miestnú ode mne i od jiných; a sám uptaje se lépe, potom prawdu piš o pániech swých. Ne protoť píši, chtě se s tebú swářiti a w nelibost wjíti: ale proto, aby se poznal, cos, žes kněz z řádu pánuow Boskowských, a duostojenstwím a zbožím welikým od JM[u] jsi obdařen; i želejie mi jest toho skutka do tebe, žes mi w přiezni, wiec než od jiného; a na čems při zawěsil, aby to seznal, že na lži mylné a na posměchu lidském a na falešných, křiwých troštech. Protož se nehněwaj, žeť chwáliti nemohu twého bláznowstwie, kteréž wedeš k urozenie swému: ochraňuje, omlúwaje i ctě lidi zlé i s nimi kwase. Ktož sě s smolú obierá, rád se zčerní, i jí zmaže, až potom i smrdí. Waruj se té smoly a smradu, a smyj za času, ač muožeš. Neb wšecka twá wymyšlená schytralá omluwa nespomuož. Aniž toho ohně w luoně wašem schowati muožete, který ste zažhli, by wás nespálil a na jew okázán nebyl; aniž barwa waše tak misterná jest, by to zmazala, co ste zašpinili; co ste na ložiech šeptali, w uliciech wolají.

Psals na konci, ač mi bez písma píšeš, že darmo swého nedáš. I nediwím se, že mi z písma nepíšeš, nebo podlé písma nečiníš, ani žiw jsi. Protož rozumiem že se jím stydíš, a o něm nerád slyšíš. Bez zákona žiwi jste, bez zákona zhynete. A newiem, jakby mi z písma psal, leč formu máš, že listy na formu tepeš. A což já se panem Dobešem w těch mierách s towaryšem swým počínati budu, že ty za tiem bohu slúžiti chceš. Ufám bohu, shledámli se s ním kde, že s ním též počínati budu, že s ním též jednati budu, jako u Packowá s lidmi biskupa Niského;' a žeť pán wšemohúcí týž diw ukáže pro waši křiwdu, jako jest tu ukázal. A wěř mi kněze biskupe, žeť na to hotowých chowati nemienim, bych waše platiti a u wás kupowati chtěl; a ufám bohu, že twým a o twém bez kupowánie žiw budu za dlúhé časy. A nebudeli mi se zdáti zážiwno z rosola, ale udělám s kořením, žeť wám bohdá peprno býti musí. A na konci píšeš kněze biskupe, ktož J. Mil. král. k té wálce radil, odpusť mu buoh, že ty tú krwí winen nejsi. Zdá mi se, žes se zle umyl s Pilátem spolu, a žeť sú se skrze to ruce osypaly, žeť přiškwrna zuostala, anebs zle ubruscem setřel. Ját' za to pána boha prosím, aby těm wšem čert hlawu strhl, kteří jsú křiwí přísežníci a křiwí slibce nad pány swými, aby dobří a wěrní zuostanúc, w pokoji přebýwati mohli. Dán w Přerowě, w sobotu po S. Prokopě.

35.

Příměří mezi panem Janem z Rosenberka a jednotau panskau.
***Na Krumlowě,* 1467, 9 *Oct.* (*Z orig.*)**

Já Jan z Rosenberka wyznáwám tiemto listem obecně přede wšemi, ktož jej uzřie nebo čtúce uslyšie, že sem wstúpil a mocí listu tohoto wstupuji w prawé a křesťanské příměřie s urozenými pány, p. Zdeňkem ze Šternberka a p. Jindřichem ze Hradce i wšemi jejich služebníky a lidmi poddanými, duchowními i swětskými, skrze najduostojnějšieho w boze otce a pána, p. Wawřince biskupa Ferrařského a legata Otce swatého učiněné od dání listu toho až do Hromnic nynie najprwé příštích, i ten den na Hromnice celý až do západu slunce během swým přirozeným. A pakliby sě w' té mieře přihodilo co bezelsti a co uškozeno bylo již psaným p. Zdeňkowi a p. Jindřichowi neb z jejich kterému: tehdy toho mají oprawce býti mezi námi čtyřie z našich obojich služebníkuow, s mé strany dwa, a s jich strany dwa. A cožkoli ti čtyřie rozkáží, tak oprawiti konečně we čtyrech nedělech po tom účinku a škodě. A to wše co sě tuto píše, mám a slibuji od sebe i ode wšech swých služebníkuow i lidí poddaných pode ctí a wěrú, zdržeti ctně wěrně a křesťansky bez přerušenie welikého. A toho na zdrženie a pewnú jistotu pečet swú wlastní kázal sem k tomuto listu přiwěsiti. A pro dalšie swědomie prosil sem slowútných panoší Oldřicha Rúbíka z Hlawatec, purkrabi na Maidštaině, Jarohněwa z Úsušie, Kunaše z Machowic purkrabi na Welešíně, a Wlaška z Miloňowic, že sú swé pečeti wedle mé a mne na swědomie swrchupsaným wěcem přiwěsili k tomuto listu. Jenž jest psán a dán na Krumlowě, léta od narozenie Syna Božieho tisícieho čtyrstého šedesátého sedmého w pátek na den S. Dionysii.

(Sigilla V. appensa laesa aut attrita.)

36.

Odpowěd daná od krále Jiřího na poselstwí od poslůw Kazimíra krále Polského učiněné.
(W Praze), 1467, 26 *Oct.* *(Z rkp. Lobk.)*

Poslowé od krále Polského byli přijeli a zdáli poselstwie; jimžto zasě tato jest odpowěd dána od najjasnějšieho pana Jiřieho krále Českého, na poselstwie najjasn. pana Kazimíra krále Polského, w pondělí před S. Šimonem a Judú, léta božieho MCCCCLXVII°.

W tomto poselstwí wašem, které ste od jasného kněze pána wašeho Polského krále, našeho milého bratra, dáli, trojí wěc znamenali sme. A prwnie jest toto, že náš najswětější pan papež legáta swého s jinými dwěma towaryši měl jest u pána wašeho, kterýžto žádal, i pod poslušenstwím s přísností přikazowal, aby pán wáš a bratr náš milý oděnie wezma proti nám a našim wojensky sě pozdwihl;

kterémuž legátu s towařišstwem jeho podlé slušnosti dána jest odpowěd, a to zwláště dotčeno jest, že o takowé wěci poselstwie swé k nám učiniti chce. Druhé připomíná sě nám, kterak před časem w širokém poselstwí našem a oswědčowání i tobo dotčeno jest, mělilibychom ještě co wiece sě proti Swatosti Jeho podati, že rady bratra našeho milého w tom žádáme, a wšecko učiniti chceme, jakož na krále křesťanského slušie a pokawadž sprawedliwě učiniti máme. Třetie, že k takowé již k našie jako otázce bratr náš milý swú prosbu, swú radu i swé žádanie na nás wzkládá, abychom my napřed s najswětějším pánem naším papežem w duši, w spasitedlných wěcech sě shodli, a s králi jinými s křesťanskými sě srownali; a té wěci nám užitek, čest i dobré osobě našie i králowstwí předkládajíc. A aby takowé wěci podlé slušnosti a bez překážek jednati sě mohly, zdá sě bratru našemu užitečné, abychom s těmi nám zprotiwilými příměře wzali ꝛc. Jakož pak poselstwie waše, ač w širších a múdrých slowiech, wšak rozumu tom, před námi a raddú naší powědělo sě jest.

Item k najprwnějšiemu kusu, totiž k poselstwí legatowu, kteréž on před bratrem naším milým pósobil jest, my takto prawíme: že legát, leč z rozkázanie najswětějšieho pána našeho, leč o swém wlastniem úmysle, neb kterýmkoli lstiwým nawedením nepřátel našich zprawuje, od takowých búřliwých wěcí proti nám i proti našim, kteréž wiece hanby nežli cti slawné stolici apoštolské, wiece škody než úžitku obecnému křesťanstwu přinášejí, owšem onby nechati měl, pro naše rowná, sprawedliwá a křesťanská najpokornějšie podáwanie. Ale rozumiemy, že hněw a nepřiezeň, kteráž proti nám přieliš sě swéwolně béře, jest oči jeho zaslepila. Kteréž my pak wěci na tento čas poprawiti nemohúce, pánu bohu wšemohúciemu porúčiemy. Ale že bratr náš najmilejší takowých smrtonosných žádostí k srdci jest nepřipustil, na to pomně, co zlého, co nebezpečenstwie a mnoho zámutkuow z toho by se přihoditi mohlo, a najwiece pomně na bratrstwie, jednotu a záwazky, kteréž mezi námi a korunami wysoké jsú: takowú wěc my s wděčností srdce přijímámy, a bratru našemu welmi děkujem, w tom celém úmysle jsúce w takowých i w wětších wěcech nynie i budúcně, kdyžby sě to přihodilo, přátelsky sě oplatiti. Ačkoli k tomuto artikuli šířeby psáti slušelo: ale nepochybujíce o wysoké paměti wašie, a široké sprawedliwé našie wýmluwě, i předložení o nátisku našem, kteréž sme pak osobně k wám učinili, že bratra našeho podlé potřebnosti zprawíte.

Item k druhému kusu. Pak kdežto bratr náš prosí, radí i swé dobré zdánie prawí, abychom sě s Otcem swatým shodli, a s stolicí slawnú apoštolskú w jednotu přišli, tudiež i s králi křesťanskými w tom sě srownali pro čest a pro mnohý užitek ꝛc. K tomuto my takto prawíme, že w prawé jednotě církwe swaté matky našie a přeslawné stolice apoštolské stáli sme, stojíme, a státi bohdá mieníme,

jakož na krále křesťanského slúšie. O tom také šířeby psáti slušelo, ale naše křesťanská řeč a prawá, kterúž ste od nás slyšeli, wieme že wám dobře w paměti bude. Owšem buohdá pewný ten úmysl majíce, té sě jednoty pro nižádný nátisk nespúštěti, jako prawý a dobrý buohdá křesťan. Ale že náš najblahoslawenější otec skrze křiwá obžalowánie a lstiwá znášenie, owšem té wěci skutku prawdy newěda, nemilost swú na nás jest obrátil, a již powěst zlá a křiwá, kteráž k ušima Swatosti přicházela, bojíme sě, že i w srdci zkořenila sě, tak již, že nehlediece na žádné naše křesťanské a sprawedliwé podáwanie, nemilostiwě usiluje nás i naše poddané zkaziti, jakož wám šíře swědomo jest; a ačkoli takowými příkrými wěcmi Jeho Swatost již od dáwné chwíle s námi wókol šla jest, tak že ledwa křehkost tělesná strpěti muož: wšak wždy z tiché obyklosti a z ctnostné paměti hleděli sme tu přísnost pokorú naší zlomiti, jenž pohřiechu až do sie chwíle nic jest platno nebylo; alebrž znamenitě sme poznali, že pokora naše, kterúž sme wždycky obykli stolici apoštolské zachowáwati, wšie ukrutnosti cestu ukázala jest. I slušnéť jest wěděti bratru našemu, že až do sie chwíle usilowali sme, jakož najpilnějie sme mohli, newinu naši zprawiti: wšak marná jest práce naše byla před Swatostí Jeho, neb owšem wždycky oslyšeni sme se wšemi přátely našimi. Již široce rozuměti muož bratr náš i každý, že námi nic nescházie wšecko učiniti, což sprawedliwě učiniti máme. A poněwadž bratr náš milý nás prosí, nám radí i zdá mu sě býti užitečné takowé srownánie, kteréž od nás do sie chwíle nemohlo jest přijato býti: my také prosíme, i rádi jednánie přieti chceme, aby pilnost swú před najswětějším pánem naším učinil, zdaby Swatost Jeho wšecku nemilost odlože, i ráčil nám dáti newiny našie milostiwě zprawenie na miestě podobném, tu kdebychme osobú naší bezelstně státi mohli. Ne abychom w která hádanie wjíti měli, ale aby Welebnost Swatosti jeho poznala skutek prawdy, prawéli či křiwé wěci na Jeho Swatost znášejí. Pakli bratr náš milý jinými dobrotiwými prostředky w tu wěc wkročiti ráčí, i toho my wděčni budem, a rádi pracowati dopustíme; a skrze bratra našeho milého radějšie přijieti i učiniti, nežli skrze koho jiného. A jestli pak žeby takowá dobrota sě naleznúti nechtěla, ale opět žádáme, aby miesto súdné slušné zpósobeno bylo wedle křesťanského běhu, řádu a obyčeje, podlé appellacie našie, tu a na těch miestech, ježtobychom my opět ubezpečeni jsúce podlé potřebnosti té osobně sě postawiti mohli bezelstně.

Item k poslednìemu kusu. Což sě nám zprotiwilých dotýče, takto prawíme: Ačkoli jest wěc přeweliká a přetěžká nám učiniti, wšak my zwláštní bratrskú milostí hnuti jsúce, a najčistším srdcem wieru bratru našemu přiložiwše, o tom konečně nepochybujíc, že on čest, užitek náš a koruny našie úplně a w celosti miluje, jemu pánu wašemu a bratru našemu milému králi Polskému ke cti a k bratrstwí, té prosby a rady a dobrého zdánie oslyšeti nemohúce, a chtiece aby

sprawedliwá rownost naše wšudy poznána byla, ačkoliwěk my a koruna naše wysoce oswobozeni jsme žádnému wen z koruny našie k súdu nestáti ani sè podáwati; wšak takto bez ujmy těch swobod a obdarowání toto učiniti chceme, a mocně pánu wašemu a bratru našemu milému tu wěc w ruce dáti umienili sme i owšem dáwáme, tak aby on náš bratr milý té wěci mocen byl smluwiti dobrotú, nebo práwem rozděliti, w přímiřie křesťanské od tohoto S. Martina najprw přištieho, až do druhého nowého léta wstúpiti chceme. Wšak tak, aby bratr náš milý w tom času a hned nemeškaje pracowal a jednal dobrotiwě; totižto ode dne S. Martina najprw přištieho w plném roce konečně. Anebo ti naši zprotiwilí w tom času s námi slušně uhodie, tehdyby bratru našemu milému práce ubylo; pakliby sè ta dobrota najíti nemohla aneb nechtěla, tehdy aby bratr náš milý konečně do času již jmenowaného nám práwo řekl, a práwem nás o to rozdělil, bez zbawenie, z čehož jim od nás wina dána bude, a zase též, aby wždy bylo poznáno, že my we wšie najwyššie rownosti nalezti sè dáme.

Mužie urození! wieme úplně, že múdrost waše i paměť tak dostatečna jest, tyto i wiece wěcí podlé potřebnosti spamatowati, i před pánem wašim, neboli na miestě kdežby toho třeba bylo, podlé potřebnosti powědieti, tak jakož od nás šíře a dostatečnějie slyšeli ste, nežli tuto sepsáno jest. Ale že častokrát sě jest přiházelo, že wókolstojící posluchači naše řeči jináč a w jiném rozumu přijímali, a w jiném rozumu jináč jinde prawili, ti kteříž nám dobře nepřáli: a pro takowú wěc pamět tohoto našeho rowného podánie učiniti sme rozkázali.

37.

Druhá odpowěd krále Jiřího týmže poslům Polským we příčině jednoty panské učiněná.
(W Praze) 1467, 11 *Nov.* *(Z rkp. Lobk.)*

»Odpowěd najjasnějšieho kniežete pána Jiřieho krále Českého, daná poslóm najjasnějšieho kniežete pána Kazimíra krále Polského, na tu odpowěd, kterúž Zdeněk ze Šternberka s swými zápisníky na podánie Králowy Milosti dáwá. Dána w Praze, den S. Martina, léta božieho ɔc. LXVII⁰.«

Tak jakož ste poselstwie dáli od najjasnějšieho kniežete pána Kazimíra Polského krále a našeho bratra milého před námi a raddú naší, kterémužto poselstwí bratrskú myslí we wšem přátelstwí porozuměwše, naši odpowěd dostatečnú učinili sme; ježto sě buohdá zdá, že před bohem a lidmi upřiemá jest, nic sobě jiného nechtějíc ani žádajíc, jediné konci a slawné naprawě. Kterúžto odpowěd naši těm nám zprotiwilým podlé poručenstwie wašeho okázali ste jim, a podlé wšie potřebnosti před oči drželi ste. Jakož my pak o wašie múdré a pilné práci owšem nepochybujem. A což ste tú swú wší pilností a prací za odpowěd přijeli, to též před námi a před raddú naší s dobrým pořádem slušně wyprawili ste.

Najprwé, že ten z Šternberka a ten z Hasenburka, oba nám sě zprotiwilá odpowědi našie, kterú sme pánu wašemu a bratru našemu milému učinili, on ne-, hanějí, alebrž že úmysl jich bylby k tomu swoliti, a na králi Polském radějšie přestati, než na kterém jiném člowěku, buďto na Ciesaři neb na kom na jiném: ale že bez wuole swých přátel, pomocníkuow a zápisníkuow oni moci té nemají, odpowědi konečnie na to dáti. A že wědúce o příjezdu wašem, s přátely swými obeslali sú sě a do Jihlawi sě sjeli, i na tom konečně zuostali, aby příměřé do Sw. Wojtěcha učinili, ač je to potkati moci bude; wšak tak příměřé prawé učiníce, wšecka pole a wojska aby i hned stáhla. Oni také i hned na den S. Ondřeje sě sjeti chtie w Břehu, a tu jednati a swé přátely k tomu wésti, aby též od nich králi Polskému to mocně w ruce dáno bylo, jakož sě jest od nás stalo; a tak že moci wiece nemají nynie co přiřéci, a prosiece wás, abyšte tiem obyčejem příměřé učinili; a že ste na nich nic wiece na ten čas dosáhnúti nemohli ꝛc. Jakož pak waše slowa slušně položená širšie byla jsú, wšak w tom rozumu.

Wy pak jakožto múdří poslowé, a jako ti, ježto w těch wěcech bezelstně pracujete, chtiece rádi takowú škodnú wěc přetrhnúti, nás ste prosili, abychom k takowé žádosti jich swolili, a od zámku Konopiště abychom odtrhnúti kázali, pro mnohý užitek králowstwie tohoto; a že wy k takowému jich sjezdu sami sjeti chcete, a tak k tomu mluwiti a jednati, aby to wšecko zášie slušně zjednáno mohlo býti. Také že i hned poslati chcete do Polsky k knězi arcibiskupowi a jiným pánóm Polským, aby oni s wámi spolu té sě wěci obwázali na miestě pána swého, aby naše podánie při králi jich zuostalo, a my abychom k témuž roku také raddy naše seslali; jakož pak žádost waše i prosba širšie jest byla w tom rozumu.

K takowé pak odpowědi jich i k žádosti wašie my takto prawíme, že se nám zdá žádost jich welmi neslušná, nám nikoli naplniti nemožná. Nebo proti našemu rownému a sprawedliwému a konečnému podání odpowěd učinili sú welmi nerownú, nám škodnú a sobě zištnú a owšem welmi nekonečnú. Ježto my pak na takowý nekonec, neřku od zámku jako již dobytého odtrhnúti, aby čehož sú mocí retowati nemohli, již slowy barewnými a nekonečnými swé wuole dosáhli; protož i příměří, i wšech tadinkuow nekonečných jest úmysl náš sě wystřieci a nikoli w ně newcházeti.

Wšak jakžkoliwěk ta wěc jest, wašie pilnosti a práce litujíce aniž chtiece rádi wás oslyšeti, nébrž pokudžby nám to možné bylo wuoli waši rádi naplniti chtiece, a ačkoli prwé k konci dosti sme učinili podánie, né i wiece než sě jest na nás žádalo, wše bratru našemu ke cti, k wuoli, k radě i k žádosti, a wám zlým poslóm býti nedadúce, a najwiece aby wždy naše rownost sprawedliwá swětlejšie sě wám okázala, tak aby ta jich planá wýmluwa owšem poznána byla, ani nemožnost sjezdu jich, na kterémž oni prawie sě wšecko též učiniti jako i my,

našeho podánie rowného nezastierala ani přikryti mohla, totoť učiniti chceme: Že jim gleituow bezpečných k tomu sjezdu dosti dáti chceme, tak aby nám toho konečná odpowěd dána byla, chtieli oni to též králi Polskému mocně w ruce dáti jako my. Druhé, chceli to král Polský bratr náš milý mocně w ruce swé přijieti bez zbawenie. A když nám to koli připowědieno bude, i hned chcem w přímeřie křesťanské s nimi wstúpiti, w tak dlúhé, jakož sme sě prwé podali, neb kratšie, jakož je wy učiniti chcete; jedné aby sě nám w tom přímeří konec bez zbawenie stał podlé prwnieho našeho podánie.

Item jestližeby sè naše to podánie zdálo obtiežené, chcem, aby wzdy wědieno bylo, že wiece milost než ukrutnost, wiece powolnost než zpurnost mysli nám panuje: tohoto opět učiniti neodpieráme, a s nimi se wšemi i jich pomocníky w křesťanské přímèřé wstúpiti chceme až do hodu božieho křtěnie najprw přištieho, tak aby sě w tom času oni sjedúce, nám odpowěd konečnú učinili, jakož nahoře psáno stojí. A w tom také času hrad Konopiště i s baštami wám buď swěřeno a w ruce waše postúpeno. Dadieli pak ti nám zprotiwili odpowěd takú, jakož sě jí chlubie; a jakož sě jie w poselstwí wašem dotkli, žeby též učiniti chtěli jako i my, a bratru našemu králi Polskému to mocně w ruce dadie a král Polský to přijme k sobě obyčejem nahoře psaným: buď již Konopiště w moci bratra našeho, jako i jiné wèci na něm přestalé. A my opět státi chceme w přímiří, dokudž je učiníte, krátkém neb w dlúhém, podlé prwnieho našeho podánie, wždy k konci chtiece bez zbawenie. Pakli oni toho neučinie, jakož mluwie a wy o nich powěděli ste, buďte nám naše basty wráceny a jemu zámek jeho bez prodlenie; wšak s túž se wší špiží, braní, střelbú i se wší potřebú, což jie nynie mají, té nepřičínèjíce, ani s něho co odwozujíce. Ale wšecko w celosti, tak jak jest, zuostaň. A wámi jakožto pány múdrými a sprawedliwými ta wěc opatřena buď, aby sě w tom nám i jemu rowně dosti stalo. Pakli on wám toho swěřiti nesmie, aneb nechce, nech swuoj zámek chowá, jakž on najlépe rozumie, aneb umie, a my swé bašty též, a měj na něm třeba dobře málo podlé wuole swé; my w tom času, dokudž sè ta konečná odpowěd nestane, a dokudž přímèřie mezi námi trwati bude, totižto ze jména do božieho křtěnie, nic proti nim činiti nechcem, jedno křesťansky to přímèřie držeti; a též zasě wámi opatřeno buď, proti baštám a i našim aby sě nic nepočínalo. A jestliže to tak od nich králi Polskému bratru našemu mocně w ruce dáno bude, jakož sè chlubie z toho roku učiniti, stoj ten zámek wzdy podlé jiného přestánie našeho při králi Polském bratru našem. Pakli sě jich chlúba jinak najde a smlúwa by nedošla, tíž kteříž nynie nahoře jsú, zase na zámku buďte a braňte sě což najlépe mohú: my také w tom přímèří toho jim dopustiti chceme, aby jim nahoru špíže za jich peníze kupowána byla, cožby jie w tom času ztráwiti mohli; jediné w tomto abychom wámi opatřeni byli, ať zámek mimo jich potřebu w tom

času špihowán nenie špiží, ani žádnú potřebú na hradě potřebnú a k brani přislušejícť; druhé, ať z hradu nic wozeno nenie; a třetie, aby ten z Šternberka i s jinými nám zprotiwilými dosti tomu učinil, což bratr náš milý Polský král zjedná nebo práwem rozkáže, ač k tomu přijde.

Pak jakož žádáte, abychom raddy swé doluow seslali, když oni rokowati budú: toť sě nám zdá něco neslušno, byť raddy naše za nimi jezditi měli. A také my s nimi nebudem mieti co činiti, jedné s králem bratrem našim neb raddami jeho, po němž sě již zprawiti máme. A nepochybujem, žeť nás w tom pán wáš a bratr náš milý dobře opatří, což k našie cti králowské slušeti bude.

38.

Třetí odpowěd téhož způsobu, jako předešlé.
W Praze, 1468, 11 *Januar. (Z rkp. Lobk.)*

Odpowěd najjasnějšieho kniežete a pána, p. Jiřieho krále Českého a markrabi Morawského ɔc. poslóm najjasnějšieho kniežete a pána, p. Kazimíra krále Polského ɔc. na tu odpowěd, kterúž ti poslowé dáli sú, wrátiwše sě z toho sjezdu Wratislawského, k kterémužto k wóli témuž králi Polskému a k žádosti poslów JM[u] Králowa Milost dopustiti jest ráčil. Dána jest w Praze w ponděli po božiem křtěnie, léta ɔc. LXVIII[o].

Jakož odpowěd od těch zprotiwilých nám skrze wás slowy powlownými před námi a raddú naší s múdrú rozšafností powědiena jesti; kdežto my z cedule z jejich, ježto nadporučené poselstwie wám tú ceduli swú neslušnost ohrazenu mieti chtie, trojie wěci wyrozuměli sme:

Najprwé, neslušnému a přenepravému hanění, kteréž sě od nich proti bohu, cti i sprawedlnosti nám a poddaným našim děje, i proti smluwám a přímiří wámi učiněnému, w kterémžto přímiří znamenitě wymieněno jest, aby haněnie přestala.

Druhé, že na kterýž běh k žádosti wašie, a bratru našemu milému králi Polskému ke cti, k přímětí skrze wás umluwenému sú swolili, a chlubie sě w konečném přestání na našem milém bratru králi Polském též jakož my učiniti, a pánu wašemu a bratru našemu milému to w moc a w ruce dáti, jakož jich štědrý klam w písmě i w slowiech dosti pamětliw jest, že skutkem i mysli tehdáž sú mluwili, toho učiniti najblíž sú byli: ale nynie kterak sě to barwí, a kterak sě tomu klamu pomoc dáwá, dobře rozumiemy.

Třetie pak, ačby snad waší welikú a znamenitú prací mohlo k něčemu přiwedeno býti, to sú přeneslušnými artikuli přesadili, tak aby wzdy poznáni byli w swé neupřiemnosti; a jediné lečbychom ty artikule učinili a naplnili, jinak k ničemémuž rownému nechtiece, přímětie žádají.

Protož ačkoliwěk my jich lest, newěru, nestydatý klam dobře a častokrát poznali sme, ne jich klamem omýleni jsúce, ani tiem zklamáním, což u nich obecné jest; nebo nikakož schytralost řečí jich lstiwých nenašlaby prospěchu před očima našima: ale žádajíce naplniti wuoli, radu i zdánie jasného našeho milého bratra Polského krále, žádajíce také skutečně okázati naši rownost, naši sprawedlnost, naši lítost, kterúž nad záhubú zemí našich máme, i našich poddaných: wšecko tó i wiece než se jest na nás žádalo, k wóli, ke cti bratru našemu učinili sme. Ale oni zachowalili sú sě w swých slibiech, w swých řečech, toť wám i každému swědomo jest. Nebo každý, ktož rozumu užíwá, uslyše naše podáwanie a jich odpowědi, znamenitě poznati moci bude, kterými wěcmi s námi wuokol jdú, a coť w srdci jich miesto sprawedlnosti zkořenilo sě jest, aneb hledieliť srownánie čili roztržky, najposléze pořád napsanými artikulemi každý sobě oči otewřieti muož. Ale že wy milí páni w tom, w čem ste od pána swého posláni, wší swú prací i múdrú opatrností tomu dosti učiniti žádáte, aby wždy to zlé, kteréž sě jest nynie w zemiech našich přihodilo, ukroceno býti mohlo: nenieť jinému rozuměti, nežli welikė lítosti těch zlých běhuow, tudiež lásce i přátelstwí a celému bratrstwí bratra našeho, kteréž k nám a našemu králowstwí má. A nechtiece té wěci dáti bez konce ruozno, opět žádáte, abychom w příměřie do S. Jiřie s nimi wstúpili. Nepochybujemť, že to čistým srdcem a prostú sprawedliwú myslí činíte: ale námť jich točky, jich sliby, jich potworná wrtkost dobře k waystraze swědomá jest; a jistě marna i owšem neužitečna wšeliká jich žádost nekonečná před námi a raddú naší bylaby: ale my (hlediece) na práci, na pilnost i na srdečnú péči, kterúž osoby waše mají, rozjímajíce také lásku a bratrstwie i znamenitý náklad našeho milého bratra krále Polského, takowé wuole a přátelstwí, nenieť našeho úmysla žádosti wašie owšem oslyšeti. Ale pokudž najdále nám možné učiniti jest, našemu milému bratru we wšem libost okázati chtiece, ku příměří swoliti chcme až do božieho wstúpenie, tak, jakož pak oni nám zprotiwilí skrze wás prwé žádali sú; kdežto my konce spěšnějšieho žádajíce přiwoliti sme nechtěli, jediné do S. Pawla na wieru obrácenie; ježto již nynie želejíce práce wašie, tiem wším během w již powěděné příměřie k wášie wuoli i žádosti a ke cti bratra našeho krále Polského wstúpiti chcme, i moc wám plnú dáwáme to učiniti i utwrditi obyčejem prwnieho příměřie. Wšak pilnosti mieti žádáme, aby nám a našim od strany zprotiwilé lépe držáno bylo. A již poznáte a rukama omačete, že my dosti wýstrahy před očima majíce, wždy bratru našemu milému králi Polskému slíbiti sě chceme, a nikdiež znáti nedámy na sobě příčiny wálečných wěcí, ale abychom pokoj, kterýž dražší wšech wěcí jest, králowstwí našemu a našim poddaným uwesti mohli. Pakliby oni nám zprotiwilí již tohoto od nás přijieti nechtěli, než wždy k tomu wedli, aby jich neslušná wuole a jich nepodobné předsewzetí, w těch artikulech popsané, to na pří-

měřie od nás měli, čehož nikdy mečem ani žádnú mocí dosáhnúti sú nemohli: bedeť pánu bohu wšemohúciemu to swědomo, žeť na nás nic neselo jest, ale na nich. Ježto pak my nic podobného ani sprawedliwého dosáhnúti nemohúce, pánu bohu to poručiti musíme, a našemu najmilejšiemu bratru králi Polskému se wší wděčnosti z jeho weliké lítosti, kterúž má nad záhubú králowstwie našeho Slowenského jazyka, wděčni jsúce wšie práce, všech nákladuow, kteréž jest pro nás a naše poddané učinil, opět děkujeme; w celém úmysle tom jsúce, nynie i wždycky, rowně i wýše jemu bratru našemu milému i dětem jeho odplatiti chcem, i jeho wšem poddaným zwláštní milost, kdežby sě událo, nahraditi.

Prosíme také bratra našeho milého krále Polského, aby tento nynější a znamenitý nátisk, který sě nám a králowstwie našemu děje bezewšie winy i příčiny sprawedliwé, kterak ti nám zprotiwilí hlediece hanby a zkaženie králowstwí našeho, Otce swatého na to wedú, aby takowú nemilost proti nám ukázal; usilujíce o to, bychom k žádné zpráwě a slyšení dopuštěni nebyli. Kdežto my pak wzdy nepřestáwáme wolati pro buoh a pro najwyšší sprawedliwost, aby miesto tak weliké přísnosti milostiwě nám sprawedliwosti uděleno bylo na miestech slušných, ježtobychom newinu swú zprawiti mohli; a byloliby co na nás nekřesťanského, jehož bohdá nemníme, nenieť úmyslu našeho w tom státi, ale sě zachowati jako prawý král křesťanský. A protož prosíme i žádáme, jakož i w prwnie odpowědi našie učinili sme, aby náš milý bratr král Polský tyto wěci k srdci wezma nás před Stolicí Apoštolskú sobě poručena měl: abychom tak nemilostiwě od té Stolice proti wšie sprawedliwosti tištěni nebyli.

39.

Zwláštní notule poslům Polským od krále Jiřího wedle třetí odpowědi podaná.
Bez datum. (W Praze, 1468, 11 *Jan. ?) (Z rkp. Lobk.)*

Urození mužie! Pilná péče krále a bratra našeho milého, kterúž o nás a koruně našie má, dokonalost bratrské lásky ukazuje. Nebo zjewně ni nákladóm ni práci swým urozením pro čest a dobré naše a koruny našie neodpúštie se; a jistě ne omylně, ale sama šlechetnost pána wašeho zbudila jest lítost záhuby w Slowenském jazyku našem. I abychom té wuole bratrské i té slušné péče, nákladuow i wšie práce zawřitýma očima nepominuli, jako newděčni té wěci, kteréž skutek prawdu okázal jest, wděčně w srdci našem uwážili sme, wděčnějie i děkujem bratru našemu milému, w tom celém umysle jsúce, takowé bratrské lásky nezapomínati, ale rowně i wýše wždycky našemu milému bratru a pánu wašemu i koruně jeho oplacowati mieníme a chcme. Ale že přezarputilé mysli zlost těch našich zprotiwilých praciem wašim prospěchu nedala jest, toho želéme. A naše sprawedliwá rownost před bohem a pánem wašim a našim milým bratrem, wámi i wším

swětem nás wymluwena míti bude. A o wás owšem nepochybujem, že před pánem wašim naše rowné a sprawedliwé podáwanie, kteréž sme ustně šíře wám powěděli, nežli w těchto i w prwních spisech stojí, waše múdrá a wysoká pamět na miestech potřebných dobře to zjewno učiní. A poněwadž ti nám zprotiwilí tak neupřiemú myslí a lstiwým srdcem k záhubě nás a koruny našie neslušným wnuknutím nachýleni jsú, owšem sě nic nerozpomínajíce na nižádnú powinnost, kterúžto nám jakožto králi a pánu swému, matce swé slawné koruně české, i wšem přátelóm swým, obywatelóm koruny našie, powinowati jsú: ale najnešlechetnější nemilostí a točliwými klamy z jedné do druhé zlosti potworně sě wrtie, usilujíce lstiwú chytrostí těžkú powěst a wěčnú záhubu na nás a na králowstwie naše uwesti. Ale buoh wšie sláwy, jenž nemilostiwých cesty nenáwidí, skrze milost swú nám a raddě našie daw jich jednoty klam poznati, tak že owšem wšech jich nekonečných a točliwých tadynkuow úmysl náš jest sě uchowati, a konečně s nimi w ně newcházeti. Nebo odpowěd jich, kterúž ste před nás a raddu naši přinesli, přetěžká jest, a přineslaby úraz jménu králowskému a škodu nenabytú králowstwí našemu. Nebo nikoli sme sě nenadáli, aby naše najrownějšie podáwanie, kteréž sme pro čest bratra našeho najmilejšieho krále Polského, a pro ukrocenie zlých wálečných wěcí učinili, aby od nás přijato nemělo býti: poněwadž wám, jakožto múdrým poslóm líbilo sě jest i schwáleno tudiež, i těmi nám zprotiwilými přijato a přestáno; jakož šíře odpowěd jich prwnie skrze wás powěděná w sobě sama zawierá. I pohleďtež kam sú sě od cesty prawdy šinuli, prwé naši odpowěd oblíbiwše, wám i nám skrze wás připowěděwše, že k tomu swolují, i přátely swé jiné k tomu wésti chtie: tuto pak již nynie to wšecko opowrhše, swú nešlechetnost znamením kříže swatého přikryti chtiece, nestydie sě lžiwě ponúkati našeho bratra milého krále Polského i jiného lidu křesťanského proti nám a králowstwí našemu. A prawiece sě o wieru křesťanskú bojowati, nás býti násilníka též wiery mluwiti sě nestydie; ježto doufáme milému pánu bohu, že takowí nikdá nalezeni nejsme, ale rozmnožitel a obránce té swaté wiery podlé najwyššie možnosti statku i těla, jakož prawý král křesťanský i s poddanými swými býti sě zjewně wyznáwáme. Nebo přeswědomá wěc jest wšem okolním zemiem, pro které příčiny ta wěc wálečná powstala jest; i kterak pak nám možné učiniti jest, abychom kterým tadynkem nekonečným jich státi chtěli? Poněwadž tak zjewně we wšie neprawosti, lsti a úkladech znáti sě dají. I dobřeť nám to sprawedliwě k srdci přicházie, abychom již déle jim toho netrpěli, želejíce křiwdy našie i našich poddaných, s pomocí pána boha wšemohúcieho proti nim sě tak měli, aby jich zlost širšieho prospěchu nebrala, ani jich lstiwí klamowé wiec stienu prawdy před dobrými lidmi neokazowali. A když sú sě pak nestyděli nás pána swého tak hanebně haněti, owšem my pak prawdy o nich mlčeti nebudem. A wiec k nižádnému stání ani příměří pro takowé

jich haněnie i pro takowý jich točliwý klam přiwoliti nemienime. Neb i prwnie naše swolenie k přiměři na jich chlúbu a přiřčenie, kdežto hlasitě byli sú připowěděli wšecko též učiniti a na králi Polském bratru našem mocně přestati jako my, jediné aby sě spolu sjeli: a sjewše sě, kdež sú najblíže konce býti měli, tu najdále do Říma sě odwoláwají na radu. A k tomu, aby wzdy k konci nešlo, artikule sú popsali, kdežto ledwa by slušelo učiniti najutištěnějšiemu králi. I doufámeť jeho swaté milosti božské, žeť nám ráčí dáti, že my bohdá sami sě i naše poddané od jich neprawých a lstiwých jednání dobře uchowáme, a je takowé lidi s boží pomocí k odiwě swětu přiwedem, tak aby každý takowého účinku dopustiti sě wystřiehal. A my proto wzdy jako ten, ježto pokoj miluje a (we) wšie rownosti býti shledán žádá, na témž úmysle jakož i prwé stojíme a státi bohdá chcme, aby wzdycky náš milý bratr král Polský nás mocen byl, wšecko rowné a sprawedliwé od nás učiněno bylo, a nic méně. A jakož w swých barewných odpowědech oni naši zprotiwilí prawie, že když sě jim z Říma poselstwie wrátí, žeby na králi Polském přestati chtěli: ač my té wiery žádné nemáme, by oni pro swú neprawost tak sprawedliwého krále súd podstúpiti směli: a wšak staneli sě, i tehdáž náš milý bratr král Polský nás mocen buď podlé prwnieho našeho podánie. Nebo prwé, i na ten čas, jej našeho milého bratra mimo wšecky za smluwce a jednatele rádi mieti chcme wěci té, aneb by i wětšie byla....

40.

Odpor jménem krále Jiřího učiněný proti článkům a pomluwám od Rudolfa Lawantského biskupa i mnicha Gabriele na něho smítaným. (Sauwěký překlad z latiny.)
Bez datum. (Z rkp. Šternb. nyní Lobk.)

Jakož odpowěd naše, kterúž sme najmilejšiemu bratru našemu králi Polskému učinili na žádost, radu i dobré zdánie bratrstwie jeho, a bohdá slušnú, sprawedliwú, křesťanskú, srdcem i myslí upřiemú; kterážto pak odpowěd w jiném úmysle i w jiném rozumu lapawě, ježto bohdá úmysl náš takowý nenie, skrze Rudolfa biskupa Lawentského, kterýž sě býti prawí stolice papežské legatem, a Gabriele mnicha bosáka, potworně a neprawě wykládána jest, a we čtyři artikule dosti neslušně rozdělena jest:

W prwniem nás prawie nestydatě lháti, bychom w jednotě najswětějšie matky a swatého kostela byli; nás také i jinú (wieru) wěřiti, nežli najmilejší obecnú křesťanskú; při tom také prwniem artikuli winu znamenitú dáwajíce, žebychom my též swaté wiery matky zjewný protiwník byli, wieru zrušiwše, sami sě zjewnějie kacieřem ukázali, zbožie duchownie rozpisowali, tělo a krew boží pod obojím způsobem rozdáwati kazowali, mistra Rokycanu hlawu kněžstwa ustawili, jeho za

papeže jměli, jeho přidržiece sě za kostel ꝛc. Jakož při tom prwniem slowo od slowa napsáno jest.

Item w druhém pokládají, že my lstiwě skrze najmilejšieho bratra našeho Polského krále od najwyššieho biskupa Římského slyšenie žádáme, a mohúce jeho dobře a často mieti: a takowú kacieřskú chytrostí že lidi obluzujem; také že i skrze zjewné wyřčenie pohnáni jsme, a přes čas určený čakáno stánie naše; a žebychom mnoho křiwdy stolici papežské připisowali. Jakož i ten druhý klam nestydatě popsaný w sobě šíře ukazuje.

Item třetie pak, tuto nesnázi že najjasnějšiemu bratru našemu Polskému králi poručili sme rozsúditi přátelsky neb súdem; kdežto naše podánie chytře wěrú obložiw, prawí, že články wiery dali sme témuž králi Polskému w súd neb w dobrowolné jednánie. W kterémžto třetiem kusu pokládá znamenitě, že my stolici slawné apoštolské nikterak sě poddati nechcme, a že wždycky we wšie neprawosti a nešlechetnosti poznati sě dáwáme. Jakož opět ten chytře přepremowaný klam psaný šíře w sobě ukazuje.

Item, čtwrtý pak artikul prawí býti, že by nám od stolice papežské slyšenie dáno nebylo, že od té stolice odwolánie učinili sme: ježto, bychom jinak kacieř nebyli, to jisté odwolánie zjewně nás kacieřem okazuje. Jakož opět i ten artikul neprawý šíře popsáno ukazuje.

K takowýmto kusóm, kteříž sě o nás píší a prawie býti, sama ctnost králowská a zachowalost od mladosti dobrého obecenstwie, a najwiece nás připuzuje newinná powěst a hanebná, kteráž sě o nás prawí, poněkud odpowiedati. Ale najwyšší pokorú, kterúž my k té slawné stolici máme, a přehodná ctnost, kteráž powinně zachowána býti má, tudiež i prawú wierú křesťanskú ustrašeni sme a w srdci napomenuti, abychom snad z hněwu křiwdy swé litujíce, najswětějšie stolici papežské i najmilostiwějšieho úřadu apoštolského kwapnými slowy neurazili; neurážejíc, i owšem wymieňujíc wšeliký swatý úřad i duostojenstwie, takto odpowiedáme ku prwniemu artikuli:

Jakož sme sě prwé chlubili w jednotě kostela swatého býti, a hodnéhoi swatého poslušenstwie u najmilejšie matky cierkwe swaté Římské obecné, kteréž my syn pokorný, ač nehodný, bez studu sě zjewně býti wyznáwámy: neb owšem úplně nepochybujíce i cele wěříme, že on wikář Kristuow prawý jest, zprawuje lodi Petrowu, za kterúžto pán náš Ježíš Kristus otci swému modlil sě jest, aby nikdy nepotonula. Onť jest také ten, kterýž zápalem ducha prawdy zprawuje sě. A uměli bychom podlé potřebnosti k těm wšem wěcem odpowiedati, z kterýchž nás křiwě winie: ale k čemu bychom to přičinili proti tak blekotným mužóm krwe, kteréž znamenitě znáti jest, že darowé oči jich oslepili sú, nestydie sě swých lží w krwi lidské smáčeti. Obykliť sme zajisté strpěti nešlechetnost takowých zákup-

ných lhářuow, kteřížto ku podobenstwí psa prašiwého, ježto na hnoji z kusa chleba štěká, též oni dary ukojeni jsúce, opýřili sú sě, jako wlcie hltawí, krwe lidské nasyceni nejsúce, swými lžmi křesťanstwa proti nám popuzujíce, aby tudy mieru swé nešlechetnosti naplnili. Nebo zajisté známa jest ctnost, láska, pokora, střiezliwost, dobrota najmilostiwějšie matky cierkwe swaté obecné a biskupuow najwyšších, známať jest také zajisté wšeliké múdrosti opatrnost, a owšemť pak tajné nenie mnohé milosrdenstwie lékuow: nebo najwyššie witězstwí dojištěno býwá, kteréž bez krwe prolitie jest. I kterak pak muož wěřeno býti, aby od studnice plné ctnosti, tak krewní mužowé a jazyka lžiwého wyšli? Nenieť jistě jiné podoby, než že mammona nešlechetnosti jich mysli přewrácené učinila jest i skutky: neb jímž wiece ta neprawá člowěky nás protiwnika wiery swaté býti ohlašují, tiem wiece hodnú pokoru zachowáwajíce, od milostiwé matky wiery žádáme přiwinuti býti. Kdež sě pak nám wina dáwá, žebychom duchownie zbožie zapisowali, ačkoliwěk moc i práwo, jakožto řádný král mazaný a korunowaný máme: wšak sme tiem kwapni nebyli. Ale týž nadepsaný Rudolfus, kterýž sě i legatem stolice apoštolské býti prawí, proti bohu, cti a sprawedlnosti, kláštery, wsi i městečka po králowstwí Českém swětskému panowání poddáwati sě jest nestyděl [1]); ježto té wěci znamenitě on začátek jest chtěl býti, práwa k tomu žádného nemaje. Dotýká nás také, žebychom my mistra Jana Rokycana hlawu knězstwa učinili, jej za papeže měli, a jeho přidržejíce se za kostel. Té potworné blázniwé najwšetečnějšie lži obecnie swědomie jsú, že ještě za našich mladých let skrze slawné paměti Sigmunda ciesaře mistr Rokycana hlawa knězstwa wolen i ustawen jest. A kohoť my za papeže a co za kostel držíme, wěřímy, máme i wyznáwámy, nahoře psanie naše tu lež hanebnú jima w hrdlo tlačí.

Item w druhém pak artikuli, kdež nás prawita lstiwě žádati slyšenie skrze bratra našeho najmilejšieho Polského krále u slawné stolice apoštolské, a že častokrát slyšenie nám dáno jest, kterémuž nikdy sme státi netbali, a že zjewně pohnáni jsme skrze edikt obecní ꝛc. K tomu tak prawíme: Známať jest pilnost naše najjasnějšiemu ciesaři Římskému, známať jest žádost a práce jasnému králi Polskému i wšem kniežatóm swaté Říše, i jiným znamenitým králóm a kniežatóm křesťanským naše žádost a pilná péče, skrze kteréž sme wždycky milosti hleděli dosáhnúti u slawné stolice apoštolské, se wší pokorú toho hlediece; jakož i dnes hleděti nepřestáwámy, abychom k milostiwému slyšení a k našie newiny zprawení milostiwě připuštěni byli. Známať jsú také najduostojnějšiemu kollegium kardinálskému naše častá poselstwie, naše pokorná psanie, kteráž najswětějšiemu pánu

---

[1]) K tomuto místu w rkp. Šternberském někdy Balbin wlastní rukau na kraji připsal slowa tato: »Ut apparuit in coenobio Teplensi.«

•našemu činili sme. Ale jistè (pro) nehodných sokuow záwist a najnešlechetnějších lidí schytralost, pro jich nešlechetná a křiwá wznášenie, naše práce a srdečná žádost nemohla jest prospěchu mieti. Kdež pak my Otci wšie milosti nikoli připisowati umyslili sme, a utrhačóm i jich přeostrým jazykóm lžiwým. Aniž jest nepodobné, by o nás od nepřátel našich před stolicí apoštolskú mluweno nebylo, poněwadž wy o blízce jsúce, owšem o nás w prawdě nic zlého newědúce, a wšak nepřestáwáte swých hanliwých zjewných lží rozsiewati. O póhonu a stání našem buoh a sprawedlnost, čas, osoba naše, sprawedliwěť nás wymlúwati budú. Ježto my pak pro čest Otce swatého o té wěci skúpě umyslili sme mluwiti; nebť té wěci skutek i pamět prawdu ukazuje.

Item k třetiemu pak artikuli, kdež prawita nám súdci wiery sobě zwoliti: swědomáť jest wěc těmuž králi Polskému i mnohým dobrým lidem, kterýchť wěcí král Polský súdce býti jest měl a má. Swědomáť jest wěc také wšem zemiem okolním, z které příčiny ti nám zprotiwilí proti nám powinnost swú zlámali sú a zrušili. O přenestydaté hrdlo, že usliněné powětřie lži z sebe wypúštieš! O nemilostiwý nedwěde, proč mumleš? O wlče hltawý, proč wyješ okolo chodě, a nechceš sě nasytiti mrchy lidské, kteréž z příčiny lži twé padly sú? Než lžiwě řeweš, búřiš, jednáš a ponúkáš, aby wyssál krew newinnú, kteréž buoh wšemohúcí a wšie prawdy, twú nenasycenú mysl znaje, z rukú twú požádá. Běda tobě, jenž klneš, sám najproklatější jsa! Poznaj blázne wzteklý swuoj wěčný odsudek, a žeť newinní rukama a čistí srdcem w chrámě božiem postaweni budú: ale ty nemilostiwý krwe newinné prolewači, kde sě octneš?

Item čtwrté pak a poslednie, kdež prawita, bychom jinak kacieř nebyli, že appellacie naše zjewně nás kacieřem býti ukazuje. Osle hlúpý! kacieřskéť jest hleděti tmy a kútuow: ale appellacie naše, obyčejem křesťanským udělaná, tať swětla žádá, swětla hledí. A ač my appellací slušnú učinili sme, nic méně prawé naděje nemámy, že náš najswětější pán skrze střewa milosrdenstwie našie slušné a křesťanské žádosti miesto dá. A toť by twé bylo nelhati, neřwati obyčejem hlúpého osla. I radať jest naše, aby přestal swých lží o nás rozsiewati a rozpisowati; kterýchž ač nepřestanešli: buoh, jenž lžiwého jazyku nenáwidí, najhorším setřením setře tě! . . . .

41.

Zápis na příměří mezi králem Jiřím a jednotau panskau ode dne 14 Januaria do 14 Febr. 1468 zjednané skrze posly krále Polského.

Bez místa, 1468, 14 *Jan. (Z orig. arch. w Jindř. Hradci.)*

My Stanislaw z Ostroroha wéwoda Kaliský a Jakub z Dubna králowstwí Polského podskrbie, starosta Krakowský, obecní radda a spoluposlowé najjasn

kniežete a pána, p. Kazimira krále Polského, welikého kniežete Litewského, Ruského, Pruského pána a dědice ɔc. pána našeho milostiwého, wyslaní k najjasnějšiemu knieżeti a pánu, p. Jiřiemu králi Českému, markrabi Morawskému, Lucemburskému a Slezskému wéwodě a markrabi Lužnickému ɔc. a k duostojným biskupóm a prelátóm, oswieceným kniežatóm, mnohomocným a urozeným pánóm, statečným a slowútným rytieřstwu, múdrým a opatrným w městech s strany druhé:

Tak jakož J. král. M^t porozoměl jest záhubám welikým a ukrutným, kteréž sú wznikly s obú stranú a dějí se w té České korunė, a kdyžby to nebylo w skuoře pilností a opatrností zastaweno, že by strach byl zkaženie a zahynutie té slawné koruny a toho našeho přirozeného jazyka Slowanského: i tú přirozenú láskú a dobrotiwostí JM^t hnut jsa a lítost maje, i wyslal nás k pracowání w těch wěcech, a s pána boha wšemohúcieho pomocí, k ukrocení těch záhub a nesnází. A my z rozkázanie J. král. J^u pána našeho milostiwého, pilnú snažnost na obú stranú přičiniwše a pracowawše, i takto sme snesli, zřiedili a zjednali s powolností s obú stranú a s jich dobrú wolí:

Že wyznáwáme tiemto listem wuobec předewšemi lidmi, že sme zřiedili a učinili, a mocí tohoto listu činíme delšie prawé křesťanské příměřie, mezi najjasn. kniežetem a pánem p. Jiřím králem Českým předřečeným i JM^u wšemi poddanými a služebníky i pomocníky duchowními i swětskými s jedné, a mezi duostojnými otci a pány kněžem biskupem budúcím Wratislawským a kapitolú Wratislawskú, a kněžem Protasiem biskupem Olomúckým i jinými preláty, a oswiecenými kniežaty kněžem Mikulášem kniežetem Opolským, kněžem Henrichem kniežetem Freištatským, a mnohomocnými a urozenými pány, p. Zdeňkem ze Šternberka, najwyšším purkrabí Pražským, p. Janem a p. Oldřichem Zajieci z Hasenburka a z Kosti, p. Bohuslawem ze Šwamberka, p. Wilémem z Ilburka, p. Henrichem starším z Plawna, p. Jaroslawem ze Šternberka, p. Puotú z Ilburka, p. Wáclawem starším z Biberšteina, p. Fridrichem a p. Oldřichem odtudž z Biberšteina, p. Děpoltem z Risenberka, p. Hanušem z Kolowrat, p. Jindřichem ze Hradce, p. Janem ze Šternberka, p. Štefanem z Lichtenburka, p. Burianem z Gutšteina, p. Henrichem mladším z Plawna, p. Linhartem z Gutšteina, p. Dobrohostem z Ronšperka, a múdrými a opatrnými purkmistry, raddami i wšemi obcemi měst Wratislawě, Plzně, Olomúce, Brna, Znojma, Jihlawy, i mezi jinými wšemi preláty, kniežaty, pány, zemany, městy i obecnými lidmi duchowními i swětskými, jich swrchupsaných prelátów, kniežat, pánów, zeman a měst wšemi přátely, pomocníky, zápisníky i služebníky a poddanými lidmi duchowními i swětskými w Čechách, w Morawě, w Slezi, w Šestiměstech, w Lužnické zemi i jinde kdež ti koli jsú, s strany druhé. A to swrchupsané příměřie má trwati od dánie listu tohoto až do S. Valentina najprw příštieho, a ten celý den až do západu slunečného během swým přirozeným. A jestližeby

se w tom času komu neb kterým bezelsti která škoda stala, jehož buoh ostřez: tehdy toho mají mocní oprawce býti oswiecené knieže kněz Viktorin knieže Minsterberské ɔc., a urozený pán p. Zdeněk ze Šternberka ɔc. oba jednosworně co wyřknú. Pakliby kterého z těch oprawcí pán buoh neuchowal w té mieře, jehož milý pán buoh zachowaj: tehdy najjasn. Český král bude mieti moc, jiného na miesto toho umrlého postawiti, a druhá strana též. Pakliby se oč dělili a nemohli se oč srownati: tehdy toho swrchní rozdielce my swrchupsaní poslowé býti máme. A po wyřčení prwních dwú rozdielcí a nebo nás poslednějších, jakož se swrchu jmenuje, podlé toho wyřčení strana straně to má a powinna bude oprawiti we čtyřech nedělech pořád zběhlých. Mají také w tom času wšecky šacunky přestati. Také wězňowé wšickni s obú stranú aby rok měli, rytieřští na čest a na wieru, a městští a neb sedlští na rukojmě na podobný základ; a tak každý podlé zachowánie swého. Nemají také w tom času žádní holdowé bráni býti, ale wšecky wěci holdownie mají w dobrém stání býti zachowány, wyměňujíc holdy, kterýchž roky již sú přešly. Item haněnie wšeckna aby přestala konečně. Item silnice i wšecky cesty aby swobodny byly, a byliliby kteří na kterých lúpežiech zjímáni a w tom ujištěni byli podlé řádu, o ty žádná strana nestuoj, ale aby dáni byli w ruce a moc těch oprawcí, to jest knězi Viktorinowi a p. Zdeňkowi. Item aby ode dne dánie listu tohoto žádné osazenie nowých hradów a posádek s obú stranú z nowa nebylo osazowáno.

A my Zdeněk ze Šternberka, najwyššie purkrabie Pražský, Jan a Oldřich bratřie z Hasenburka a z Kosti, Bohuslaw z Švamberka, Wilém z Ilburka, Henrich staršť z Plawna, Jaroslaw ze Šternberka, Děpolt z Risenberka, Hanuš z Kolowrat, Jindřich ze Hradce, Jan ze Šternberka, Štefan z Lichtenburka, Burian z Gutšteina, Linhart z Gutšteina a Dobrohost z Ronšperka wyznáwáme tiemto listem wuobec předewšemi lidmi, že sme slíbili a mocí tohoto listu slibujem swú dobrú wěrú, sami za se i za naše wšecky jmenowané zejména i nejmenowané přátely, zápisníky i pomocníky, služebníky a poddané lidi, duchownie i swětské, to swrchupsané přímiřie od mnohomocných a urozených pánów raddy najjasn. kniežete a pána p. Kazimíra krále Polského ɔc. již jmenowaného, pána našeho milostiwého, zapsané a uložené, wěrně ctně a prawě křesťansky zdržeti, a w skutku bez wšelikeraké lsti zachowati, a žádným wymyšleným obyčejem toho nepřerušiti. Pakliby se co w tom bezelsti stalo, jehož bože ostřez, to naprawiti též slibujem jakož se swrchu wypisuje.

A tomu na swědomie my Stanislaw z Ostroroha wéwoda Kališský, a Jakub z Dubna králowstwie Polského podskrbie a starosta Krakowský, obecní radda a spoluposlowé najjasn. kniežete a pána, p. Kazimíra krále Polského ɔc. swé sme wlastnie pečeti kázali přiwěsiti k tomuto listu. A my swrchupsaní Zdeněk ze Šternberka najwyšší purkrabie Pražský, Jan a Oldřich bratřie z Hasenburka a z Kosti,

Bohuslaw z Šwamberka, Wilém z Ilburka, Henrich starší z Plawna, Jaroslaw z Šternberka, Děpolt z Risenberka, Hanuš z Kolowrat, Jindřich z Hradce, Jan z Šternberka, Štefan z Lichtenburka, Burian z Gutšteina, Linhart z Gutšteina a Dobrohost z Ronšperka, tomu na pewnost, jistotu a skutečné zdrženie, sami za se i za wšecky přátely, zápisníky, pomocníky i služebníky, a poddané lidi, duchownie i swětské, swé sme wlastnie pečeti dali přiwěsiti k témuž listu. Jenž jest psán léta od narozenie syna božieho tisícieho, čtyřstého, šedesátého osmého, ten čtwrtek před S. Antoniem.

42.

Zdeněk ze Šternberka pro wýstrahu Budějowských posílá k nim některé služebníky swé s listem wěřicím.

Na Hradci Jindřichowě, 1468, 21 *Jan. (Kopie w Třeb.)*

Zdeněk ze Šternberka, najwyšší purkrabie Pražský a najwyšší hajtman prelátuow, kniežat, panuow i obcí křesťanských w poslušenstwí Otce Swatého stojících slawné koruny České ɔc. Službu swú wzkazuji múdrým a opatrným purkmistrowi a raddě i wšie obci města Českých Budějowic, súseduom a přáteluom milým.

Wěděti wám dáwám, že přišlo ke mně poselstwie, tak mě zprawujíc, žeby na to příměřie dalšie mezi námi a stranú odpornú uděláno bylo, aby Viktorin syn toho odwolaného, kterýž do Rakús táhne, chtěl k wám a k městu wašemu s lidmi přitáhnúti; i někteří súsedé waši kázali sú lidem swým hotowu býti, wědúce že s námi w zápisu nejste ani w příměří; a tudyby wás chtěli připrawiti, aby na zámek wáš puštěni byli a zámku sě zmocnili, a nad preláty, kněžími i nad wašimi hrdly a statky zlý skutek a wuoli okázali, aby sě wám též stalo jako w Kadani sě stalo ɔc.; a chtěllibych já wám co jako hajtman od otce swatého stwrzený a ode wšech JM[u] poslušných přijetý, pomocen a raden býti s přátely swými, strana odporná napomenula by mne příměřím, prawiece, že s námi w zápisu nejste, že také w tom příměří nejste. Pak milí přátelé a súsedé, což tuto dělám k wám posielaje, a wýstrahu dáwaje, toť z toho úmysla dělám z powinnosti a úřadu mého od najswětějšieho otce papeže usazeného a stwrzeného, abych křesťany wěrné a poslušné obhajowal, a jim pro swatú wieru křesťanskú raden a pomocen byl. A já wždy maje tu naději, že bohdá křesťané dobří jste a budete, napomínám wás, aby zápis s námi a preláty, kniežaty, pány, městy ɔc. duchowními i swětskými a zeměmi Slezskými udělán a učiněn byl pro swatú wieru křesťanskú, a já, jestližeby kto na wás sáhl neb sáhnúti chtěl w mieru i w nemieru, s přátely swými mohl wás zastati, že jste s námi w zápisu, aby na wás nesahali, a já se ctí abych wás mohl neopustiti. A protož teď k wám posielám urozené panoše Markwarta z Ra-

kowic hajtmana swého, Petra z Hauzdné a z Stupného a Jiřika z Sedlce, služebníky swé, dodawatele listu tohoto, úmysla mého úplně zprawené. Protož, což nynie s wámi odemne w tomto poselstwí mluwiti budú, abyste jim toho úplně wěřili jako mně samému. Ex Nova domo, fer. V ipso die Agnetis, anno ꝯc. LXVIII°.

43.

Zdeněk ze Šternberka oswědčuje se, že ku příměří prwé umluwenému přistupuje také s Rakauskými hrady swými.

Na Jindř. Hradci, 1468, 4 *Febr. (Kop. w Třeb.)*

Zdeněk ze Šternberka, najwyšší purkrabie Pražský a najwyšší hajtman prelátuow, kniežat, pánuow i obcí křesťanských w poslušenstwí otce swatého stojících slawné koruny České ꝯc. Jakož welikomocní a urození páni, p. Stanislaw z Ostroroha wéwoda Kališský a p. Jakub z Dubna králowstwí Polského podskrbie a najwyšší starosta Krakowský, obecnie radda a poslowé najjasnějšieho kniežete a pána, p. Kazimíra, krále Polského, welikého kniežete Litewského, Ruského, Pruského pána a dědice, pána našeho milostiwého ꝯc. udělali sú mezi stranú odpornú a námi příměřie až do božieho wstúpenie najprw příštího, a w tom sú také tak smluwili, chcili já do toho času s zámky s těmi, kterýchž jsem w drženie w Rakúsích, s Witorazí, s Ottenslagen a s Grauffschlagen i se wšemi zbuožími, kteráž w Rakúsiech mám až do toho času božieho wstúpenie w pokoji býti, abych jim to we dwú nedělí listem swým pod wisutú pečetí dal wěděti; a že strana odporná mně na těch zámcích a zbuožích do toho času škoditi nemá: A protož já swrchupsaný Zdeněk ze Šternberka ꝯc. tímto listem wšem wuobec, ktož jej uzřie, nebo čtúce slyšeti búdú, wyznáwám, že to příměřie tak držeti chci a té smlúwě dosti učiniti a zachowati, a s těch zámkuow straně odporné ani jich žádnému neškoditi až do buožieho wstúpenie, tak jakož sú páni Polščí swrchupsaní ty wěci smluwili. Toho na potwrzenie swú sem pečet k tomuto listu přiwěsiti kázal. Jenž jest psán w Jindřichowě Hradci, léta od narozenie syna božieho MCCCCLXVIII, we čtwrtek po S. Blažeji.

A. XVI.

PŘÍKLADY LISTŮW HOLDOWNÍCH

Z XV STOLETÍ.

(První dwa wzati jsau z originálu w archiwu Třebonském; ostatní wšickni pocházejí z též knihy někdy kláštera Chotěšowského, nám od důst. p. J. H. Karlíka půjčené, z které sme i zápisy nahoře na str. 34 — 63 podané wybrali.)

1.

My purkmistr a radda města Hory Tábor, wám richtáři, konšelóm i wšie obci města Milewska přiezeň naši wzkazujem, přikazujíc přísně, aby konečně do neděle nynie příštie tři sta žita čebrów a padesát kop grošów nám bez wýmluwy dali. Pakli toho neučiníte, tehdy s pomocí boží wás k tomu wšelikým obyčejem a nad to ohněm připrawíme, že naše rozkázanie musíte učiniti. Dat. fer. V^ta ante Augustini, annorum ɔc. tricesimo octavo, nostro sub secreto.

(L. S. appress.)

2.

My purkmistr a radda města Hory Tábor, wám richtáři a konšelóm se wší obcí w Benešowě přiezeň naši wzkazujem, přikazujíce přísně, aby hned jakž tento list uzříte, k nám s plnú mocí od swé obce wyslali, újezd, ježto k richtářstwí wašemu přislušíˏ k témuž s sebú pojmúce, a s námi se smluwili. Pakli toho ne-

učiníte, po tento den nechcem wám ničímž winni býti, jestliže wás co proto potká. Dat. fer. IV[ta] post Ludmile, anno ɔc. XXXVIII°. [1])

(L. S. appress.)

3.

Na Kamenný Újezd hold.

Odemne Otíka z Žitína, purkrabie na Bèlé, wám richtáři na Kamenném Aujezdě i wší obci. Obsílámť wás k holdu, abyšte přišli bezpečně na Bèlú aneb Tauškow, a holdowali se. Pakli nepřijdete, chciť wás k tomu připrawowati moci, pálením, jímáním, jakž budu moci, škodú wás wšech. Dán na Bèlé, w úterý po S. Kříži.

4.

Na Čerwený Újezd hold.

Odemne Otíka z Žitína, purkrabie na Bèlé, wám richtáři i wší obci. Obsílámť wás k holdu na Bèlú, aneb na Túškow, a jdète bezpečnè wy w Čerweném Újezdě, a kdož nepřijde a nepřijdú, chci wás k tomu připrawowati pálením, jímáním, šacowáním, jakžkoliwèk budu moci, škodú wás wšech. Dán na Bèlé, w úterý po S. Kříži.

5.

Na Teynec hold.

Odemne Otíka z Žitína, purkrabie na Bèlé, wám richtáři i wší obci w Týnci. Obsílám wás, abyšte přišli k holdu na Bèlú aneb na Túškow, a holdowali se; a kdož půjdau, jdète bezpečnè, a kdož nepůjdau, hned chci wás k tomu připrawowati jímáním, pálením, šacowáním i jinými wšemi škodami wás wšech. Dán na Bèlé, w úterý po S. Kříži.

6.

Na Línè hold.

Odemne Otíka z Žitína, purkrabie na Bèlé, wám richtáři i wší obci w Línèch. Obsielámť wás k holdu na Bèlú, abyšte přišli bezpečnè a holdowali se na Bèlú aneb Túškow. Pakli nepřijdete, hned chci wás k tomu moci připrawowati, jakž budu moci, jímáním, šacowáním, pálením wšemi wašimi škodami wás wšech. Dán na Bèlé, w úterý po S. Kříži.

---

[1]) Podobnými listy žádáno: *dd.* 1438, 28 Aug. od Miličinských 500 čebrów žita a 100 kop. gr. — *s. d.* od Sepekowských 60 čebrów žita a 20 ff. —

7.

Na Tlučnú hold.

Odemne Otika z Žitína purkrabie na Bělé, wám richtáři i wší obci w Tlučné. Obsílámť wás k holdu na Bělú aneb Túškow, abyšte šli bezpečně a holdowali se. Pakli nepřijdete, chci wás k tomu připrawiti moci, jímáním, šacowáním, pálením, jakž koliwěk budu moci, škodú wás wšech. Dán na Bělé, w úterý po S. Kříži.

8.

Na Auherce hold.

Odemne Otíka z Žitína, purkrabie na Bělé, wám richtáři i wší obci w Auhercích. Obsílám wás, abyšte přišli k holdu na Túškow aneb na Bělú a holdowali se; a kdož k holdu jdú, jděte bezpečně; pakli nepřijdete, chci wás k tomu připrawowati pálením, jímáním, šacowáním, jakž koliwěk budu moci; a to hned abyšte přišli. Dán na Bělé, w úterý po S. Kříži.

9.

Na Nýřany hold.

Odemne Otíka z Žitína, purkrabie na Bělé, wám richtáři i wší obci w Nýřanech Obsílám wás, abyšte přišli k holdu a holdowali se do Túškowa aneb Bělé; a kdož koliwěk k holdu půjde, jděte bezpečně. Pakli nepřijdete, chci wás k tomu přidržeti a připrawiti jímáním, pálením, jakž koliwěk budu moci, šacowáním; a to hned abyšte šli. Dán na Bělé, w úterý před S. Janem.

10.

Na Stod hold.

Odemne Otíka z Žitína, purkrabie na Bělé, wám richtáři i wší obci w Stodě. Obsílámť wás k holdu, abyšte přišli na Bělú aneb na Túškow a holdowali se; a kdož přijdú, jděte bezpečně, a kdož nepřijdú, hned chci wás k tomu připrawowati pálením, jímáním, šacowáním, jakž koliwěk budu moci, škodami wás wšech. Dán Bělé, w úterý po S. Kříži.

11.

Na Hořikowice hold.

Odemne Otíka z Žitína, purkrabie na Bělé, wám richtáři i wší obci w Hořikowicích. Obsílám wás, abyšte přišli k holdu na Túškow aneb na Bělú; a kdož půjdú, jděte bezpečně, a kdož nepůjdú, hned chci wás k tomu připrawowati jímáním, pálením, šacowáním i jinými wšemi wěcmi, jakž budu koliwěk moci. Dán na Bělé, ten úterý po S. Kříži.

12.

Na Záluží hold.

Odemne Otika z Žitína, purkrabie na Bělé, wám richtáři i wší obci w Záluží. Obsílám wás k holdu, abyšte přišli na Bělú aneb na Túškow hned; a kdož půjdú, jděte bezpečně, a kdož nepůjdú, chci wás k tomu připrawowati jímáním, pálením, šacowáním, i jakž budu moci škodowati wšech. Dán na Bělé, w úterý po S. Kříži.

13.

Na Losinu hold.

Odemne Otika z Žitína, purkrabie na Bělé, wám richtáři i wší obci w Losině. Obsílámť wás k holdu na Bělú aneb na Túškow, abyšte přišli hned a holdowali se, a kdož půjdú, můžete jíti bezpečně, a kdož nepřijdú, chci wás k tomu připrawowati pálením, jímáním, šacowáním, jakž koliwěk budu moci, škodú wás wšech. Dán na Bělé, w úterý po S. Kříži.

14.

Úherce toho času holdowní.

Purkmistr a radda města Nowého Plzně, tobě richtáři a súsedé z Úherec wěděti dáwáme, abyšte nám tento týden nebo konečně po neděli každý z wás wůz sena přiwezli do Plzně. Neb jestli byšte toho neučinili, již bychme tomu rozuměli, že wíc fedrujete kacířůw, nežli nás, a žeť bychme musili dopustiti králowským lidem, kteří u nás leží, aby sami u wás pícowali.

15.

Na Šlowice hold.

Purkmistr a radda města Nowého Plzně, tobě richtáři a robotní lidé w Šlowicích wěděti dáwáme, abyšte nám tento týden anebo konečně w pondělí každý z wás wůz sena přiwezli do Plzně, jinak toho nečinic; nebo jestližebyšte toho neučinili, již bychme tomu rozuměli, že wíc kacířůw fedrujete nežli nás, a žeť bychme již na wás dopustili, aby ti dobří lidé králowští, kteří u nás leží, u wás pícowali, ježto byšte skrze to škodu welikú wzeli.

16.

Hold na Nýřany.

Purkmistr a radda města Nowého Plzně, tobě richtáři a sausedé z Nýřan wěděti dáwáme, abyšte nám tento týden nebo konečně po neděli každý z wás po

wozu sena přiwezli k nám do Plzně. Pakli byšte toho neučinili, již bychme tomu rozuměli, že wíc fedrujete kacířůw nežli nás, a že bychme museli dopustiti králowskému lidu, který u nás leží, aby u wás sami pícowali.

17.

Hold na Týnec.

Purkmistr a radda města Nowého Plzně, tobě richtáři a sůsedóm w Týnci wěděti dáwáme, abyšte nám tento týden anebo konečně onen týden každý z wás po wozu sena přiwezli do Plzně, toho jinak nečiníc; neb jestliže toho neučiníte, již bychme tomu rozuměli, že wíc fedrujete kacířůw nežli nás, a žeť bychme museli dopustiti těm dobrým služebným králowským, aby sami u wás pícowali, ježto sme to až do té chwíle na sobě drželi. Dán w Plzni.

18.

Holdowní žold in genere.

Burian z Gutšteina ꝛc. Fenclu kněže proboštůw sestřenče milý! Jakož mi za ten hold lidé ledakés listy nesú, urokujíce ꝛc. i wšak wieš, žeť tak smlauwa nenie, než tak, že ste mi list měli udělati na summy jednostejný, jakož sečteno jest, ale nic každá wes zwláště. Protož wěz, žeť jinak nepřijmu, než ať mi jest list udělán jeden nebo dwa na tu wšecku summu, jakož sečteno, a to na pargaméně s wisutými pečetmi, jakož teď přípis toho posílám; a to středu konečně aby mi listowé na Rabšteině položeni byli bez dalšího prodléwání, neboť bych potom nechtěl ničímž winen býti, jestliže byšte to obmeškali a lidé proto kterú škodu wzali.

19.

Na Šlowice hold.

Odemne Buriana mladšího z Gutšteina a na Wšerubech, tobě richtáři i wší obci w Šlowicích: přikazuji wám, abyšte hned k holdu přišli tento čtwrtek najprw příští, ač se chcete škody uwarowati; a jestli toho neučiníte, wězte žeť wás k tomu připrawowati budu pálením i jinými záhubami, že se holdowati musíte. Dán na Wšerubech, po kwětné neděli.

20.

Hold na Nýřany.

Odemne Buriana mladšího z Gutšteina a na Wšerubech, tobě richtáři i wší obci w Nýřanech. Přikazuji wám, abyšte hned tento čtwrtek nejprwé příští k holdu přišli na Wšeruby: a jestli to neučiníte, wězte, žeť wás k tomu připrawowati budu

pálením i jinými záhubami, že se holdowati musíte. Dán na Wšerubech, w úterý před welikonocí.

21.

Hold na Zbuch.

Odemne Buriana mladšího z Gutšteina a na Wšerubech, tobě richtáři i wší obci we Zbuchu. Přikazuji wám listem tímto, abyšte hned k holdu přišli tento čtwrtek nejprw příští na Wšeruby, ač se chcete škody swé uwarowati. I jestliže toho neučiníte a k holdu nepřijdete, wězteż, žeť wás k tomu připrawowati budu pálením i jinými záhubami, že se holdowati musíte. Dán na Wšerubech, w úterý před welikonocí.

22.

Do Šlowic hold.

Dobrohost z Romšperka a na Týně, najwyšší prokurator králowstwí Českého. Sausedé we Šlowicích! Žádám wás a přikazáji wám, abyšte mi pomohli a dali každý z wás s lánu kbelec žita, kbelec ječmene a kbelec owsa, a to mi položili konečně tu středu po S. Bartoloměji na Týně. Jestliže byšte toho neučinili, budete k tomu bohdá připraweni; i toho se nedopauštějte, ale dobrowolně raději učiňte. Actum Týn, feria secunda Bartholomaei.

23.

Hold do Nýřan.

Dobrohost z Romšperka a na Týně, nejwyšší prokurator králowstwí Českého. Sausedé w Nýřanech! Žádám a přikazuji wám, abyšte mi pomohli a dali každý z wás s lánu kbelec žita, kbelec ječmene a kbelec owsa, a to mi položili konečně tu středu po S. Bartoloměji na Týně; a jestliže byšte toho neučinili, budete k tomu bůhdá-připraweni; i toho se nedopauštějte, ale dobrowolně raději učiňte. Actum feria quarta Bartolomaei.

24.

Na Nýřanské hold.

Jan Mareš z Olbramowic, hejtman na Zelené Hoře: wám Nýřanští! Posílám k wám teď, jestliže mi nepřijdete k holdu hned zjitra w sobotu a nesmluwíteli se se mnú, že wás k tomu chci připrawowati, buď ohněm aneb jakžkoli budu moci. Nechal sem tu služebníka páně w Plzně Jana Bílého, k tomu přijďte a s ním se smluwte; a toho mi dejte odpowěd ihned zjitra, chceteli to udělati čili nechcete, též jakožť jiné wsi se smlauwají. Dán na Zelené Hoře, ten čtwrtek na Suché dni.

25.

Hold na Týnec.

Newlas z Kněžic purkrabie na Kolowči: richtáři Matěji z Týnce, Jene Berane a Dauši z Stodu! Napomínám wás za kecu a za hlawu, abyšte wyplnili pánu mému JM^u^ šest kop gr. a dwě libře pepře a půl libry šefranu, a to zejtra bohdá do poledne. Pakli mi plniti nebudete, wěztež, žeť na wás po poledni hned w Židech zejtra wezmu, abyšte neřekli, že sem wám wěděti nedal. Wěztež, žeť toho jináč neudělám. Dán na Kolowči, w středu před božím tělem.

26.

Na Týnec hold.

Odemne Pawla hejtmana z Watmberka a na Kolowči: wám sausedé z Týnce! Wěděti wám dáwám, abyšte mi úrok dali, který ste mi slíbili dáti. I wěztež, jestliže mi ho nedáte konečně tuto neděli, že wás chci hubiti, kdež koliwěk budu moci, pálením, šacunky. Wězte že sem o wás psal na Králowské M^u^ zámky, že lidé nejste propuštění. Dán na Kolowči.

27.

Hold na Černotín.

Odemne Pawla hejtmana z Watmberka a na Kolowči: wám sausedé Černotínští! Wěděti wám dáwám, abyšte mi aurok dali, který ste mi slíbili dáti. I wěztež, jestliže mi ho nedáte konečně tuto neděli, že wás chci hubiti, kdežkoliw budu moci, pálením i šacunky. Wězte žeť sem o wás psal na Králowské M^u^ zámky, že lidé nejste propuštění. Dán na Kolowči.

28.

Hold na Zbuch.

Odemne Pawla hejtmana z Watmberka a na Kolowči: wám sausedé ze Zbucha wěděti dáwám, abyšte mi aurok dali, který ste mi slíbili dáti. I wěztež, jestliže mi ho nedáte konečně tuto neděli, že wás chci hubiti kde budu moci, pálením i šacunky. Wěztež že sem o wás psal na Králowské M^u^ zámky, že lidé nejste propuštění. Dán na Kolowči.

29.

Hold na Hořikowské.

Odemne Pawla hejtmana z Watmberka a na Kolowči. Sausedé Hořikowští! Wěděti wám dáwám, abyšte mi úrok dali, který ste mi slíbili dáti. I wěztež,

jestliže mi ho nedáte tuto neděli konečně, že wás chci hubiti, kdežkoliwěk budu moci, pálením i šacunky. Wíte že sem o wás psal na Králowské M[ti] zámky, že lidé nejste propuštěni. Dán na Kolowči.

30.

Hold na Stodské a Mantowské.

Já Stibor z Wolšteina wzkazuji wám Stodští, abyšte mi se přišli holdowat ihned z wizení listu tohoto na Hostún. Pakli toho neuděláte, wězte jistě, žeť wás káži wypáliti, neb mi jest wáš nynější probošt w Hradenicích dwa dwory kázal spáliti; jáť wás jistě páliti nechci, jestliže se mně holdowati budete; pakli toho neučiníte, udělám wám též a káži wás spáliti. A také Mantowským sauseduom swým powězte, ať se přijdau holdowat. Dán tu neděli před S. Wawřincem.

31.

Hold na Mantow.

Linhart z Gutšteina a na Klenowém: wám richtáři a konšelé na Mantowě. Obsílám wás k holdu na Koloweč, abyšte přišli zejtra ten den a umluwili se se mnau, žeť wás chci k tomu připrawowati mocí. Jakož sú jiní měli mé lidi k tomu připrawowati, že sú se museli holdowati, také já wás chci k témuž připrawiti. Dán na Kolowči.

32.

Hold na Úherce.

Linhart z Gutšteina a na Klenowém: wám richtáři a konšelé w Úhercích. Wobsélám wás k koldu na Koloweč, abyšte ke mně přišli a umluwili se se mnau; zejtra ten den do wečera máte lhótu, jakož moji lidé sú se museli holdowati. Pakli nepřijdete zejtra ten den, žeť wás chci mocí připrawiti k holdu, a toho sobě jinak netroštujte. Dán na Kolowči.

33.

Hold na Hořikowské a Teynské.

Odemne Jana z Střebolec purkrabie na Raupowě: wám lidé w Hořikowicích a w Teynci! Jakož wás tajno není, kterak w Rokycanech zůstáno jest wedle prwní smlauwy w Německém Brodě učiněné, tak že každý w swé holdy uwázati se má: i mám za to, že wás tajno není, že též jinde dáwno holdují. Protož abyšte k holdu přišli tak, jakož ste se prwé holdowali, abyšte k škodě nepřišli. Pakli toho neučiníte, buduť wás k tomu připrawowati bráním, i jakž budu moci; a konečně abyšte přišli do čtwrtka od datum listu tohoto. Dán w úterý po S. Brikci, léta ꝯc. LXXII.

C. X.

ZÁPISY PANSTWÍ PARDUBSKÉHO,

od roku 1357 do 1536.

(Wzaty jsau wětším dílem z rukopisu knihowny Raudnické r. 1548 *psaného s nápisem: »Přípisy wšech potřebných listůw k panstwí Kunětickohorskému, Pardubskému i k jiným zbožím k týmž panstwím připojeným«, pod signat. V, Dc.* 51, *na str.* 99—215. *Jen dwě listiny wybrány z originálu w archiwu Pardubském dosawad chowaného.)*

1.

Karel IV císař a král Český bratřím Arnoštowi (arcibiskupu Pražskému), Bohušowi a Smilowi z Pardubic potwrzuje mýta na Labi u Pardubic wybíráwaného.

W Praze, 1357, 10 *Sept. (Z rkp. Raudn. str.* 193.*)*

In nomine sanctae et individuae trinitatis feliciter, amen. Karolus quartus divina favente clementia Romanorum Imperator semper Augustus et Boemiae rex, ad perpetuam rei memoriam. Quamquam ad universos et singulos imperialis clementiae dexteram extendere teneamur: illos tamen praerogativa uberioris favoris et gratiae praemiandos merito reputamus, quorum recta fides comprobata operibus dinoscitur, et pro quibus assidua et praeclara sinceritatis et obsequiorum merita apud nostram Celsitudinem ꝛc.

Tento list jest rejstrowaný w starých knihách (fol. 307) ale wšak wýklad téhož listu na česko tuto jest pro wyrozumění toho, jakž níže postaweno, wepsán:

We jméno swaté a nerozdílné trojice šťastně, amen. Karel čtwrtý z boží milosti Římský císař wždycky rozmnožitel a král Český, k wěčné wěci paměti.

Ačkoli ke wšem i jednomu každému císařskau milost činiti powinni býti ráčíme tèm pak obzwláštnie a hojnější přízně milostí slušnè odplacowati uznáwáme, jichžto wèrnost upřímná skutky se nalézá, a kterýchž ustawičná a swètlá upřímnost a zásluhy powolnè u Milosti Naší mnohými způsoby se předkládají a wznášejí. Tak s strany welebného Arnošta swaté Pražské stolice arcibiskupa, přední raddy a nábožného našeho milého, i také poctiwého Bohuše, probošta Litoměřického, kaplana, služebníka a domácího našeho stolníka, a Smila z Pardubic, synůw někdy Arnošta z Hostinné, předloženo jest před nás: že když jest od dáwna řečený Arnošt, otec jich, z Hostinné za žiwnosti swé zámek neb hrad swůj dèdičný řečený Weisenberg s zbožím k nèmu příslušejícím s Crhú z Dubé a Hejmanem z Náchoda s powolením jiných bratří swých za zbožie Pardubské smènil a zfreymarčil, a Crha s Hejmanem z Náchoda nahoře dotčení, jmèní a držení již psaného zbožie Pardubského se wším a wšelijakým jeho příslušenstwím, a obzwláštnè s meytem, kteréž na řece Labi u mèstečka Pardubic dotčeného s každého lesu, kteréžto lesy pleyty slowau, po 4½ gr. se od starodáwna dáwalo a dáwá, témuž někdy Arnoštowi z Hostinné k dèdičnému držení oddali sau; kteréhožto cla a meyta užíwání neb brání woni Crha a Hejman z Náchodu často psaní od dáwních časůw držitelé sau byli, jakož pak i dotčený někdy Arnošt, a Arnošt arcibiskup, Bohuše probošt, a Smil, dotčení synowé jeho, téhož zbožie držitelé se až do tohoto času nachází: a protož Důstojenstwí Našeho na místè řečených Arnošta a Bohuše a Smila bratří s poníženosti jest prošeno, abychom jim takowého starodáwního meyta i obyčejného, dèdicům i potomkům jich, swé powolení dadauc, potwrditi, obnowiti a znowu propůjčiti ráčili dobrotiwostí naší. My pak zřetedlnè widauce a spatřiwše mnohé a příjemné i wděčné jich služby, kteréž sau Welebnosti Naší mnohau bedliwostí od dotčených arcibiskupa, raddy naší, Bohuše a Smila tèchto časůw skutečně ukazowány, a w časích (budaucích) tím lépe i platněji aby se ukazowaly, k jich prosbám jsauc dobrotiwè nakloněni, swrchupsaným bratřím, Arnoštowi, Bohušowi a Smilowi, dèdicům a budaucím jich, na wèčnost dotčené meyto se wšemi a wšelijakými jeho důchody a póžitky i práwy, s dobrým rozmyslem, ne z omylu ani nějaké neopatrnosti, ale s naším jistým wědomím, mocí králowskau w Čechách přiwolujem, stwrzujem, obnowujem, znowu paušćíme, upewňujem, a z přirozené swé dobroty (a) milostiwosti štědře stwrzujeme. A protož ať hned žádnému nenáleží listu tohoto Našeho Důstojenstwí rušiti, ani co proti nèmu z wšetečnosti před se bráti. Jestli žeby pak kdo nèco tomu na odpor předse bráti pokusil a podjal: kromè toho a nad to, že žádné mocnosti aby takowé předsewzetí nejmèlo, jmíti chceme pokutů podlé práw aby takowý trpèl nemilost naši, propadnauce sto hřiwen zlata čistého; a toho jedna polowice do komory králowské české, a druhý díl na ty, jimžby se ublížilo, k jich úžitku obrácena býti má, sme ustanowiti ráčili, a to tolikrát, koli-

krátž by se toho dopustili a w to upadli. Což sme předešle pod titulem králowským, pokudž sme w kralowání Římském stáli, w létu 1347, králowstwí našeho léta prwního, wšecky nahoře psané wěci podlé paměti naší dopustiti ráčili.

Znamení nejjasnějšího knížete a pána, pana Karla Čtwrtého, Římského císaře nejnepřemoženějšího a nejpřeslawnějšího, krále Českého. Swědkowé této wěci jsau: welební Předslaw Wratislawský, a Theodricus Mindenský kostelůw biskupowé; oswícení Petr z Borbonu, Bolek Swídnický, Přemek Těšinský a Kundrat Olešnický, knížata; wysoce urození Purkhart purkrabie Magdeburský, hofmistr dworu císařského, Albrecht z Anhaltu, Ot z Fürštenberku a Jan z Reče, hrabata; urozený Rudolf z Warty, Fridrich z Walče, Tíma z Koldic a Jindřich Banat z Lompardie a mnozí jiní. Tomu na swědomí pečet Důstojenstwí Našeho císařského k tomuto listu přiwěsiti sme rozkázali. Dán w Praze, léta páně 1357, měsíce září desátého, králowstwí našich léta Římského 12°, Českého 11°, a císařstwí třetího.

2.

Sigmund císař Diwišowi Bořkowi z Miletínka zastawuje hrad Kunětickau horu, městečko Bohdaneč, a zboží kláštera Opatowského w půl pátu tisíci kopách grošů.
W Praze, 1436, 21 *Sept. (Z orig. arch. Pardubic.)*

My Sigmund z božie milosti Římský ciesař, wždy rozmnožitel říše, a Uherský, Český, Dalmatský, Chorwatský ɔc. král. Wyznáwáme tiemto listem obecně přede wšemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú: že spatřiwše na tu snažnost, kterúž jest statečný Diwiš Bořek z Miletínka, wěrný náš milý, tyto časy učinil pro zemské dobré, a také že jest nemálo pracowal o naše počestné a dobré jako pána přirozeného a dědičného, my chtiece jemu také naši milost a wděčnost okázati, aby nám k zemskému a obecnému dobrému tiem lépe a pilněji slúžiti mohl: protož sme s dobrým rozmyslem a radú naší s ním uhodili a uhozujem milostiwě, jakož dole psáno stojí: tak že mocí tohoto lista jemu a jeho erbóm zastawujem a zapisujem hrad Kunětickú horu, městečko Bohdaneč, a wsi dolepsané kláštera Opatowského, jménem Niwčice, Bystřeč, Rybitwí, Lhotka u Blatníka, Neratow, Žiwanice, Přelowice, Sopřeč, Habřinu, Žarawice, Břehy, Kříčeň, Kasaličky, Rohožnice a dwuor poplužní, Osice a dwuor poplužní, Osičky, Polizy, w Dobřenici tři člowěky, Ždanice a dwuor poplužní, Podolšany, Opatowice a dwuor poplužní, Lhotku, Pohřebačku a dwuor poplužní, Hrobice, Němčice a dwuor poplužní, Kunětice, Brozany, Hradišče, Ohrazenice, Srch, Rosice, Trnowá, Dúbrawice, Lohynice, Mělče, Hrádek, Poyhranow, Černá, Weliké Kawčiny, Malé Kawčiny, Steblowá, Dřieteč, Bukowina, Borek, Újezd, Rokytno, Bohumileč, Dražkow, Dolany a dwuor poplužní, Ožuchow, Črná za Bohdančí, Stolany a dwuor poplužní, s úroky, lesy, k hájným hradu, městečka i wsí swrchupsaných příslušnými, horami, doly, rybníky, Labem, jezery,

potoky, lukami, mlýny, póžitky a práwy wšelikakými, kteréž k hradu, městečku i wsem swrchupsaným přislušejí, ježto na dání tohoto lista w držení má w puol pátu tisíci kopách grošuow Pražských střiebrných a dobrých; a to tak: aby jmenowaný Diwiš ta jistá zbožie, jakož se swrchu píše, držal a jich požíwal za čtyři léta plná ot dánie tohoto listu pořád počítajíc bez wyplacenie, a w tom abychme my ani naši úředníci jemu nepřekáželi; a po čtyřech létech, když my, nebo naši budúcí, neb ty osoby, kteříž tu wýplatu sprawedliwě mieti mají, jemu neb jeho erbóm dáme a zaplatíme, neb dadie a zaplatie těch puol pāta tisíce kop gr., a toho wyplacenie žádati budú, dadúce jim čtwrt léta napřed wěděti, tehdy nám a těm ihned bez prodlenie mají těch zboží i s příslušenstwím wším sstúpiti bez otporu i bez zmatku. Wšak jest wymieněno, aby mimo sprawedliwé póžitky lidí chudých neobtěžowali k pohoršení toho zbožie, a aby nám a komoře králowské ty summy obyčejné podlé práwa předkuow našich wydáwali, cožby z swrchupsaného jeho držënie sprawedliwé bylo, a kdyžby tej summy na chudých lidech požádali, aby mimo to nebrali wiece. Také swrchupsaný Diwiš nemá na žádného moci sahati ani swéwolně búřiti, než práwem každého hleděti jakož slušie, a že nám také z toho zbožie wěrně slúžiti má; a jestližeby kto nám se protiwil aneb swéwolně búřil a škodil w zemi České, proti takowému neb takowým má nám wěrně pomáhati, což najlépe bude moci beze lsti, jakož sme jim té služby swěřili. A ktož tento list s swrchupsaného Diwiše a jeho erbów dobrú wolí mieti bude, ten má w tomto zápisu wšecko práwo mieti jako oni sami. A toho na swědomie náš ciesařský majestát kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán w Praze, léta od narozenie syna bož. tisícieho čtyrstého třicátého šestého, den S. Matúše apošt. a evang. božieho, let králowstwí našich Uherského ɔc. w padesátém, Římského w šestimezidcietmém, Českého w sedmnádctém a ciesařstwie w čtwrtém letě.

Ad relationem Johannis
de Chotiemicz.

3.

Císař Sigmund Waňkowi z Miletínka zastawuje wsi opatství Sedleckého w 1000 kopách grošů.

W Praze, 1436, 21 *Sept.* *(Z orig. arch. Pardubic.)*

My Sigmund z božie milosti Římský ciesař, wždy rozmnožitel říše, a Uherský, Český ɔc. král. Wyznáwáme tiemto listem obecně wšem, kteříž jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú: že spatřiwše na tu snažnost, kterúž jest slowútný Waněk z Miletínka wěrný náš milý tyto časy učinil pro zemské dobré, a také že jest nemálo pracowal o naše počestné a dobré jako pána přirozeného a dědičného: my chtiece jemu také naši milost a wděčnost okázati, aby nám k zemskému a obec-

němu dobrému tiem lépe a pilněji slúžiti mohl: protož sme s dobrým rozmyslem a s raddú naší s ním uhodili a uhozujem milostiwě jakož dole psáno stojí: najprwé moci tohoto listu jemu a jeho erbóm zastawujem a zapisujem wsi Sedleckého opatstwie, jménem Týnec městečko, Winarce, Bělušice, Kojice, Selmice, Chrčice, Krakowany a Lhotku, kterýchž swrchupsaný Waněk nynie nadání tohoto listu w držení jest, s rybníky, s lesy a hájí, s úroky, póžitky a práwy wšelikakými, kteréž k tomu zboží přislušejí, w tisíci kopách gr. Pražských střiebrných a dobrých. A to tak aby jmenowaný Waněk to jisté zbožie Sedleckého kláštera jakož se swrchu píše držal a jeho požíwal, a w tom abychme my ani my ani naši úředníci jemu nepřekáželi. A když my nebo naši budúcí, neb ty osoby, kteříž tu wýplatu sprawedliwě mieti mají, jemu neb jeho erbóm ten tisíc kop gr. dadie a zaplatie, a toho wyplacenie žádati budú, dadúce jim čtwrt léta napřed wěděti: tehdy nám a těm ihned bez prodlenie mají těch zboží i s příslušenstwím wším sstúpiti bez otporu i bez zmatku. Wšak jest wymieněno, aby mimo sprawedliwé póžitky lidí chudých neobtěžowali k pohoršení toho zbožie, a aby nám a komoře králowské ty summy obyčejné podlé práwa předkuow našich wydáwali, cožby z swrchupsaného jeho držienie sprawedliwé bylo, a kdyžby tej summy na chudých lidech požádali, aby mimo to nebrali wiece. Také swrchupsaný Waněk nemá na žádného moci sahati ani swéwolně búřiti, než práwem každého hleděti jakož slušie, a že nám také z toho zbožie wěrně slúžiti má; a jestližeby kto nám se protiwil anebo swéwolně búřil a škodil w zemi České, proti takowému neb takowým má nám wěrně pomáhati, což najlépe bude moci beze lsti, jakož sme jim té služby swěřili. A ktož tento list s swrchupsaného Waňka a jeho erbuow dobrú wolí mieti bude, ten má w tomto zápisu wšecko práwo mieti jako oni sami. A toho na swědomie náš ciesařský majestát kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán w Praze, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého třicátého šestého, den S. Matúše apošt. a evang. božieho, let králowstwí našich Uherského oc. w padesátém, Římského w šestimezidcietmém, Českého w sedminádctém a ciesařstwie we čtwrtém létě.

4.

List na papíru Pawla biskupa Olomúckého, jímž zastawuje Jestbořice Mikulášowi Bochowcowi w 500 ſſ gr. a wyznáwá, aby se w ně bez překážky mohl uwázati.
W Brně, 1442, 21 *Juli. (Z rkp. Raudn. str.* 152 *sq.)*

My Pawel z boží milosti biskup Olomúcký wyznáwáme tímto listem obecně předewšemi, kdož jej čísti nebo slyšeti budau: že to zboží kostela našeho Olomúckého, kteréž sluší k Jezbořicem w Čechách, kteréž jest držel neboztík pan Jindřich Lacenbok do dwú žiwotú, a po těch dwú žiwotú na nás sprawedliwě spadly, jakožto listowé předkúw našich na ty zástawy plněji swědčí, s dobrým

rozmyslem a s powolením kapitoly kostela našeho Olomúckého zapsali sme, zastawili sme i postaupili sme w pěti stech kopách grošów Pražských urozenému Mikulášowi z Bochowa do dwau žiwotú, a poručili sme a plnú moc jemu dali, aby on se na našem místě w ta jistá zboží úplnè a mocně uwázal, jakobychom sami osobně při tom byli, je držal a jich požíwal na wšem jich příslušenstwí, jakož toho list nebo zápis hlawní od nás jemu wydaný plněji swědčí a ukazuje na zástawu toho zboží. Protož wás urozených pánûw, Bohuše z Postupic hejtmana i jiných pánûw rytířûw a zeman kraje Chrudimského prosíme s žádostí, aby *(sic)* swrchu psaného Mikuláše Bochowce w držaní prwé psaného zboží ráčili dopustiti, aby se w ně uwázal, držel a jeho požíwal dle sprawedlnosti a k naší zwláštní prosbě. A bylitby kdo, ježtoby jemu w tom chtěl překážeti, račte jemu toho býti radni a pomocni práwem; neboť (k) tomu zboží w tu míru nižádný jiný nemá práwa, než on Buchowec, od nás sobě zapsaného. Tomu na swědomí pečet naši kázali sme přidawiti k tomuto listu. A pro wětší jistotu připrosili sme urozených pánûw: pana Jana z Cimburka a z Towačowa, hejtmana Morawského, pana Jana z Lomnice a z Meziříčí, pana Beneše z Boskowic, podkomořího markrabstwí Morawského, pana Petra z Konic, pana Waňka z Boskowic; a slowútných panoší: Zdeňka z Šwábenic a Mikuláše z Milonic, že sú k naší prosbě swé pečeti k tomuto listu přitiskli. Jenž jest dán w Brně, léta od narození syna božího tisícího čtyrstého čtyřidcátého druhého, tu sobotu před swatau Maří Magdalenau.

5.

List krále Jiřího, kterýmž zapisuje podlé prwního zápisu císaře Sigmunda šest set ß gr. panu Mikulášowi Berkowi na wsi Libišanech.

W Praze, 1465, 18 *Juni. (Z rkp. Raudn. str.* 135 *sq.)*

My Jiří z boží milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburský a Slezský wéwoda, a markrabě Lužický ɔc. Oznamujem tímto listem wšem, jakož šťastné paměti nejjasnější pán, Sigmund císař Římský a král Český, předek náš, zapsal jest a zastawil někdy Zdeňkowi Šwábowi z Chwalkowic dwûr a wes Libišany, kláštera Opatowského, se třmi pluhy rolí, s rybníkem, i jiným toho dworu a wsi příslušenstwím, we dwú stú kopách grošûw, kterýžto zápis s wolí naší wyplatil jest urozený Mikuláš Berka z Dubé, purkrabě Hradecký, wěrný náš milý, penězi swými k swému a swých dědicûw držení, a nám ten zápis nawrátil, a že také nám některé summy peněz jest půjčil: chtíce jej opatřiti, aby těmi penězi jist býti mohl a žádné škody toho půjčení neměl, s dobrým rozmyslem a radau wěrných našich, moct králowskau témuž Mikulášowi Berkowi a Elišce z Okoře, manželce jeho, i jich dědicům na již psaném dworu a wsi Libišanech, na rybníce, dědinách, lukách, i na wšech příslušnostech toho dworu a wsi, poplatcích i půžit-

cích, tři sta kop grošůw připsali sme a tímto listem připisujem, a ku prwní sumě přirazujem, sto kop grošůw na dílo a oprawení toho dworu jim přidáwajíce, tak aby on to zboží měl, držel a jeho požíwal, bez naší, budaucích našich králůw Českých i wšech jiných lidí wšeliké překážky, nejsa z toho splacowán bez swé wůle až do swé žiwnosti. Než po smrti jeho, kdyžbychom my neb budaucí naši králowé Čeští, nebo ti, jimž ta wýplata sprawedliwě přislušelaby, manželce jeho swrchu psané nebo jeho dědicům plný rok napřed k wýplatě wěděti dali, má a jmíti budú, rybník słowíce, obilé i wšecky swrchky odtud poberúce a odwozíce, a wezmúce od nás sumu těchto obau zápisůw, to jest šest set ſſ gr. peněz dobrých w zemi české obecně berných, nám neb těm, od nichž ty penize přijmú, dworu a wsi swrchu psané se wším příslušenstwím bez odpornosti i zmatku postúpiti. Nemá také již psaný Mikuláš Berka, manželka i dědicowé jeho, lidí wsi swrchupsané nowými nesprawedliwými a těm lidem neobyčejnými poplatky a robotami obtěžowati proti jich wůli obyčejem nižádným, a má i míti bude on i dědicowé jeho synům našim k hradu Kunětické Hoře hleděti a tu službu z toho zboží činiti, kdyžby toho potřebí bylo, a od synůw našich neb úředníkůw jich s Kunětické Hory byl neb byli napomenuti, má jednoho pacholka pěšího s samostřílem a jinú zbrojí střelcowskú na hrad Kunětickau Horu poslati; a ten má tu býti, dokudžby toho potřebí bylo, a potřeba tomu má dána býti od jídla a pití jako jinému čeledínu. A kdožby tento list měl s již psaného Mikuláše neb po smrti Elišky manželky jeho, neb dědicůw jeho dobrú wolí a swobodnú, chcem aby tomu příslušelo plné práwo wšech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskú kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán w Praze, w úterý po swatém Wítu, léta od narození božího syna tisícího čtyřistého šedesátého pátého, králowstwí našeho léta osmého.

Ad relacionem d. Czenkonis
de Klingstein, procuratoris.

6.

List krále Jiřího na manstwí Neratowské Majnušowi z Chwalkowic.
W Praze, 1465, 26 *Jul. (Z rkp. Raudn. str.* 132 *sq.)*

My Jiří z boží milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburský a Slezský wéwoda a markrabě Lužický ꝛc. Oznamujem tímto listem wšem, že wzhledše na mnohé pilné a wěrné služby, kteréž slowútný Majnuš z Chwalkowic, wěrný náš milý, nám činil jest, činí a potom tím lépe aby činiti mohl a měl, s dobrým rozmyslem a raddau wěrných našich, mocí králowskau témuž Majnušowi a dědicům jeho dali sme a tímto listem dáwáme dwůr poplužní we wsi Neratowě s krčmú tudíž a třmi podsedky k tomu dworu příslušnými, s dědinami, lukami, lesy i s rybníkem, i jinými wšemi toho dworu příslušnostmi, kterýž jest příslušel

k klášteru Opatowickím, tak aby již psaný Majnuš i jeho dědicowé ten dwûr s příslušnostmi k tomu dworu příslušnými měl a měli, drželi a požíwali, bez naší, budaucích našich králûw Českých i wšech jiných lidí wšeliké překážky, jakožto swého dědictwí wlastního, s túto wšak wýminkú: že již psaný Majnuš nám a synûm našim k hradu našemu, k Kunětické Hoře, s toho dworu s samostřílem i jinú zbrojí střelcowskú, kdyžbychom my neb synowé naši toho potřebowali, slúžiti má, aneb místo sebe střelce pěšího poslati má. A kdyžby od nás neb od synûw našich, neb od úředníka našeho, kterýž nyní na Kunětické Hoře jest neb potom bude, byl obeslán a napomenut, má sám ihned s samostřílem beze wší odpornosti na hrad náš Kunětickau Horu přijíti, aneb místo sebe má i moci bude jednoho střelce pacholka dobrého poslati; a týž Majnuš neb ten, kteréhožby místo sebe poslal, na hradě našem Kunětické Hoře býti má, dokudžby toho potřebí bylo, strawu také na hradě míti, jakožto jiní naši služebníci, kteréž tu máme neb míti budem; a též i jeho dědicowé, jsauce toho dworu w držení, kolikrátkoli je k tomu napomenulibychme my neb synowé naši nebo úředníci, kteréž na témž hradě mělibychom, nám, synûm našim i jich budúcím ty služby dlužni a powinni budú činiti beze wší odpornosti. Tomu na swědomí pečet naši králowskú kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán w Praze, w pátek po swatém Jakubu apoštolu božím, léta od narození božího syna tisícího čtyrstého šedesátého pátého, králowstwí našeho léta osmého.

Ad mandatum dom. Czenkonis
de Klingstein procuratoris.

7.

List krále Jiřího, jímž zapisuje podlé prwního zápisu Maslojedy i jiné wsi Petrowi a Benešowi bratřím z Ostromíře w 2500 ℔ gr. českých.

W Praze, 1468, 7 *Apr. (Z rkp. Raudn. str.* 159 *sq.)*

My Jiří z boží milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburský a Slezský wéwoda a Lužický markrabě ɔc. Oznamujem tímto listem wšem: jakož statečný Petr Kdulinec z Ostromíře, wěrný náš milý, wyplatil jest s wolí naší od urozeného a statečného Buriana z Lípy, nejwyššího písaře desk zemských, wěrného našeho milého, zboží a wsi kláštera našeho Opatowského, totižto wes Maslojedy s poplužním dworem tudíž, Račice a Benátky s dworem poplužním, a wes Habřinky, s dědinami, rybníky, lesy, lukami i wšemi a wšelikými těch wsí a dworûw úžitky a příslušenstwím, z těch zápisûw, kteréž na to měl: jeden zápis nejjasnějšího někdy pána, Sigmunda císaře Římského a krále Českého, šťastné paměti předka našeho, kterýmžto někdy statečnému Alšowi z Rismburka Wřešťowskému ta zboží w patnácti stech kopách groších zapsal jest byl a zastawil; a my potom témuž Burianowi, když ten zápis kaupil, dwě stě kop groší na těch zbožích sme připsali, jakož tiž zá-

pisowé šíře to okazují: my wzhledše na mnohé wěrné a pilné služby, kteréž již psaný Petr Kdulinec nám k obecnému dobrému králowstwí našeho Českého činil jest, činí a potom tím lépe aby mohl a měl činiti, s dobrým rozmyslem a raddú wěrných našich, mocí králowskau již psaná zbožie, totižto wsi Maslojedy s poplužním dworem, Račice a Benátky s poplužním dworem a Habřinky, s dwory kmetcími, dědinami, rybníky, lesy, lukami, pastwišti, i wšemi a wšelikými těch wsí a dworůw úžitky a příslušenstwím témuž Petrowi Kdulincowi a dědicům jeho w půl třetím tisíci kop grošůw peněz dobrých zapsali sme a zastawili, a tímto listem zapisujem a zastawujem, pod takowúto úmluwú: aby již psaný Petr Kdulinec již psaná zboží měl, držel a jich požíwal bez naší, budaucích našich, králůw Českých, i wšech jiných lidí wšelikteré překážky, nejsa s toho bez swé wůle splacowán od žádného do swé a bratra jeho Beneše žiwnosti; než po smrti jich obú, když bychom my neb budaucí naši králowé Čeští, nebo ty osoby, jimžby ta wýplata sprawedliwě příslušela, dědicům řečených Petra a Beneše bratří z Ostromíře těch půl třetího tisíce kop grošůw peněz dobrých, té chwíle w zemi naší České obecně berných dali a úplně zaplatili, rok plný napřed k té wýplatě jim wěděti dadauc, mají beze wší odpornosti již psaných zboží těm, od nichž ty penize přijmú, postúpiti. Také řečeným Petrowi Kdulincowi a Benešowi, bratru jeho, tuto naši zwláštní milost dáwáme: jestli žeby jim zdálo se a líbilo, aby ty dwory popružné oba nebo jeden mohli lidem pod plat rozdati a wysaditi, jakž jim nejlépe zdáti se bude a líbiti. Nemá také řečený Petr Kdulinec, dědicowé i budaucí jeho, těch lidí mimo jich poplatky sprawedliwé obtěžowati žádným obyčejem. A kdožby tento list měl s swrchupsaného Petra Kdulince dobrú a swobodnú wolí, chcem aby tomu příslušelo plné práwo wšech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskú kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán w Praze we čtwrtek před kwětnau nedělí, léta od narození syna božího tisícího čtyrstého šestdesátého osmého, králowstwí našeho léta desátého. Ad mandatum domini regis.

8.

Dobrá wůle na list pod čísl. 5 od pana Mikuláše Berky knížeti Jindřichowi Minsterberskému daná.

Bez místa, 1470, 17 *Febr. (Z rkp. Raudn. str.* 139 *sq.)*

Já Mikuláš Berka z Dubé, purkrabě kraje Hradeckého, wyznáwám tímto listem obecně přede wšemi, kdož jej uzří neb čtauc slyšeti budau, že ten list a zápis s majestátem nejjasnějšího knížete a pána, pana Jiřího krále Českého a markrabie Morawského 2c., pána mého nejmilostiwějšího, kterýž swědčí na šest set kop gr., kterúžto sumu peněz jmenowaných JKM' zapsal jest mně a paní Elišce z Okoře, manželce i mým dědicům na zboží kláštera Opatowského, na dworu a

jestliže mi ho nedáte tuto neděli konečně, že wás chci hubiti, kdežkoliwěk budu moci, pálením i šacunky. Wíte že sem o wás psal na Králowské M[ti] zámky, že lidé nejste propuštění. Dán na Kolowči.

30.

Hold na Stodské a Mantowské.

Já Stibor z Wolšteina wzkazuji wám Stodští, abyšte mi se přišli holdowat ihned z wzení listu tohoto na Hostún. Pakli toho neuděláte, wězte jistě, žeť wás káži wypáliti, neb mi jest wáš nynější probošt w Hradenicích dwa dwory kázal spáliti; játť wás jistě páliti nechci, jestliže se mně holdowati budete; pakli toho neučiníte, udělám wám též a káži wás spáliti. A také Mantowským sauseduom swým powězte, ať se přijdau holdowat. Dán tu neděli před S. Wawřincem.

31.

Hold na Mantow.

Linhart z Gutšteina a na Klenowém: wám richtáři a konšelé na Mantowě. Obsílám wás k holdu na Koloweč, abyšte přišli zejtra ten den a umluwili se se mnau, žeť wás chci k tomu připrawowati mocí. Jakož sú jiní měli mé lidi k tomu připrawowati, že sú se museli holdowati, také já wás chci k témuž připrawiti. Dán na Kolowči.

32.

Hold na Úherce.

Linhart z Gutšteina a na Klenowém: wám richtáři a konšelé w Úhercích. Wobsélám wás k koldu na Koloweč, abyšte ke mně přišli a umluwili se se mnau; zejtra ten den do wečera máte lhótu, jakož moji lidé sú se museli holdowati. Pakli nepřijdete zejtra ten den, žeť wás chci mocí připrawiti k holdu, a toho sobě jinak netroštujte. Dán na Kolowči.

33.

Hold na Hořikowské a Teynské.

Odemne Jana z Střebolec purkrabie na Raupowě: wám lidé w Hořikowicích a w Teynci! Jakož wás tajno není, kterak w Rokycanech zůstáno jest wedle prwní smlauwy w Německém Brodě učiněné, tak že každý w swé holdy uwázati se má: i mám za to, že wás tajno není, že též jinde dáwno holdují. Protož abyšte k holdu přišli tak, jakož ste se prwé holdowali, abyšte k škodě nepřišli. Pakli toho neučiníte, buduť wás k tomu připrawowati bráním, i jakž budu moci; a konečně abyšte přišli do čtwrtka od datum listu tohoto. Dán w úterý po S. Brikci, léta oc. LXXII.

pro lepší a širší swědomí prosil sem urozeného pána, pana Albrechta z Rismburka, statečného rytíře pana Wáclawa Donáta z Těchlowic, a slowútného panoši Čeňka z Křečowa, aby pečeti swé podlé mne k tomuto listu přiwěsili. A my již jmenowaní Albrecht, Wáclaw a Čeněk, jsúce od swrchu psaného Jana osobně prošeni, pečeti naše wlastní s jistým našim wědomím k tomuto listu na swědomí dali sme přiwěsiti. Jenž jest dán léta od narození syna božího tisícího čtyrstého sedmdesátého pátého, tu sobotu den S. Maří Magdaleny.

10.

List od knížete Jindřicha Wáclawowi Zahrádkowi na grunty w Dříči a Bukowině.
Na Kladště, 1476, 28 *Nov. (Týž rkp. str.* 143 *sq.)*

My Jindřich starší z boží milosti kníže Minsterberské, krabě Kladský ꝛc. Známo činíme tímto listem wšady, kdež čten, nebo čtúcí slyšán bude: že jakož jest slowútný panoše Wáclaw z Zahrádky, wěrný náš milý, u lidí našich zápisných w Dříči a w Bukowině dědiny, a u Haška z Březhradu pustinu za swé peníze skúpil, kteréž dědiny i pustinu, wěrná znajíce zasluhowání, kteréž nám swrchu psaný Wáclaw činil, činí a tím lépe aby činiti mohl, jemu se wšemi swobodami, důchody a práwy našimi, nic nám a potomkům našim pánům těch wsí swrchu psaných, na těch dědinách a pustině nepozůstawujíce, dali sme a dáwáme mocí tohoto listu z milosti a štědroty naší knížetské do jeho žiwnosti tak, že na těch dědinách a pustině swrchu psaný Wáclaw műž a moci bude sobě k swému půžitku udělati rybník, a jej zastawowati, nasazowati, spauštěti i slowowati, a ryby jakž se jemu zdáti bude k swému půžitku obracowati, bez naší, dědicůw a potomkůw našich i také úředníkůw wšelikteraké překážky; a kdyžby jeho swrchupsaného Wáclawa pán bůh neuchowal smrti, a my, neb dědici a budaucí naši, aneb ten, komužby wýplata těch wsí příslušela, chtělibychom dědinu, pustiny i s rybníkem na nich udělaným zase míti, máme a powinni budem slowútné paní Markétě z Hustiřan a z Chwalkowic, manželce jeho, a jeho dědicům wšecky peníze, kteréž jest za dědiny a pustinu swrchu psané dal, wedle seznání lidí a obywatel swrchu psaných wsí našich, dáti a wrátiti se wšemi náklady, kteréžby na dělání rybníka naloženy byly; a bylliby takowý rybník nasazen dřéwe, nežlibychom my, neb dědici a potomci naši, peníze a náklady swrchupsané paní Markétě manželce, aneb dědicům swrchu psaného Wáclawa dali, mají a moc míti budau, jej, když času dostojí, spustiti, slowiti a ryby z něho k swému půžitku, jakž se jim zdáti bude, obrátiti bez naší, dědicůw a potomkůw i také úředníkůw našich wšelikteraké překážky. Toho na potwrzení a swědomí kázali sme pečet naši knížetskau k tomuto listu přiwěsiti. Jenž jest dán na Kladště, we čtwrtek po swaté Kateřině, léta božího tisícího čtyrstého sedmdesátého šestého.

11.

Dobrá wůle na list č. 5 od knížete Jindřicha Wáclawowi Zahrádkowi.

Na Hoře Kunětické, 1477, 17 *Jul. (Týž rkp. str.* 141 *sq.)*

My Jindřich starší z boží milosti kníže Minsterberské, hrabě Kladský ꝛc. Wyznáwáme tímto listem zjewně předewšemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: že ten list a zápis s majestátem od slawné paměti nejjasnějšího knížete, pana Jiřího krále Českého, pána a otce našeho milého, kterýž swědčí na šest set kop gr. urozenému panu Mikulášowi Berkowi z Dubé, w ty časy purkrabí kraje Hradeckého, a paní Elišce z Okoře, manželce jeho, i dědicům jich, na zboží kláštera Opatowského, na dwůr a na wes Libišany, na rybník, na dědiny, lúky i na wšecky příslušnosti toho dworu a wsi, poplatky a půžitky, tak jakož w tom listě s nadepsaným majestátem to i jiné wšecko šíře a swětleji i plněji napsáno stojí, kteréhožto zboží nadepsaného my kníže swrchu psaný w sumě swrchu dotčené postaupili sme dobrowolně slowútnému panoši Wáclawowi z Zahrádky, wěrnému našemu milému, a paní Markétě z Hustiřan, manželce jeho, a jich dědicům, a ten list a zápis s nadepsaným majestátem, kterýž swědčí dotčenému panu Mikulášowi Berkowi z Dubé a paní Elišce z Okoře i dědicům jich, s těmi dobrými wolemi, kteréž od téhož pana Mikuláše a od Jana Črta z Skaličky, měštěnína Hradeckého, na ten zápis a majestát mámy, dali sme s naší dobrú wolí a swobodnú, a dáwáme moci tohoto listu nadepsanému Wáclawowi z Zahrádky, paní Markétě z Hustiřan a jich dědicům, se wším práwem, nám ani dědicům našim k tomu žádného práwa, ani které moci nepozůstawujíce, w dotčené sumě šest set kop gr. Na potwrzení toho i budaucí pamět kázali sme naši knížetskau pečet k tomuto listu přiwěsiti s naším jistým wědomím; a pro širší swědomí žádali sme urozených pana Jiříka z Miletínka a na Pardubicích, Jana Hlawáče z Mašťowa, a slowútného panoše Jana Horušanského z Roztok, maršalka dworu našeho, aby pečeti swé wedle naší k tomuto listu přiwěsili. A my Jiřík z Miletínka na Pardubicích, Jan Hlawáč z Mašťowa, a Jan Horušanský z Roztok, jsauce od swrchu psaného knížete, pána našeho milostiwého, osobně žádáni, pečeti naše wlastní s jistým naším wědomím k tomuto listu na swědomí dali sme přiwěsiti. Dálo se na Hoře Kunětické, léta od narození syna božího MCCCCLXXVII°, we čtwrtek před S. Marketau.

12.

List krále Wladislawa, jímž připisuje bratřím z Ostromiře na wsi Maslojedech s jinými wsemi šest set kop grošůw českých.

W Praze, 1477, 4 *Nov. (Týž rkp. str.* 161 *sq.)*

My Wladislaw z boží milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburské

a Slezské kníže, a Lužický markrabě etc. Oznamujem tímto listem wšem, že přistaupil před nás statečný Petr Kdulinec z Ostromíře, hejtman kraje Hradeckého wěrný náš milý, a ukázal jest nám list nejjasnějšího krále Jiřího, předka našeho šťastné paměti, w kterémžto se wypisuje, že on jest wyplatil s wolí téhož krále Jiřího od statečného někdy Buriana z Lipy wsi kláštera Opatowského, totižto wes Maslojedy s dworem poplužním tudíž, Račice a Benátky, a wes Habřinky, s dědinami, rybníky, lesy, lukami a wšemi i wšelikými příslušnostmi, w některé sumě, a že pak již psaný král Jiří zapsal jest jemu ty wšecky wesnice, s dwory poplužními i se wšemi příslušnostmi, w půl třetím tisíci kopách grošich peněz, s tú milostí, aby týž Petr s statečným Benešem z Ostromíře, bratrem swým, wěrným našim milým, nebyli s toho splacowáni bez swé wůle do jich obú žiwnosti, jakož pak ten list ty wěci šíře a swětleji w sobě drží a zawírá; i prosil jest nás, abychom jemu a témuž Benešowi, bratru jeho, jich dědicům, toho potwrditi a při tom je zůstawiti ráčili. My w tom znamenajíc slušnau prosbu, i také wěrné služby již psaných Petra a Beneše, kteréž nám činili, činí, a potom tím lépe aby mohli a měli činiti, s dobrým rozmyslem a radau wěrných našich, mocí králowskau témuž Petrowi a Benešowi bratru jeho, i jich dědicům, swrchu dotčeného listu krále Jiřího we wšech kusích a klausulech, tak jakoby tuto slowo od slowa wepsán byl, potwrdili sme a tímto listem potwrzujem, a je při tom zůstawujem milostiwě, tuto další milost jim činíce a dáwajíce, že jim na swrchu psaných wesnicech a dwořích se wšemi jich příslušnostmi připsali sme a tímto listem připisujem pět set kop grošůw peněz dobrých, a ku prwní summě přiražujem, takowýmto obyčejem: kdybychom my neb budaucí naši, králowé Čeští, nebo ty osoby, jimžby ta wýplata sprawedliwě příslušela, chtěli po smrti již psaných Petra a Beneše od dědicůw, neb budaucích jich, ty wsi s dwory poplužními a příslušnostmi wyplatiti, máme jim za wýplatu dáti těchto pět set kop grošůw peněz dobrých, obecně w zemi České berných, s prwní sumú: to jest: tři tisíce kop grošůw peněz dobrých, w zemi České berných; a oni wezmauce tu sumu w cele a úplně, mají nám, neb těm, od kohož tu sumu přijmú, těch wsí s dwory poplužními i se wšemi příslušnostmi zase postaupiti, a list tento i s jinými listy, kteréž mají na ty wesnice s jich příslušenstwím, nawrátiti bez zmatku i wšeliké odpornosti. A kdožby tento list měl s již psaných Petra a Beneše neb dědicůw jich dobrú wolí a swobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné práwo wšech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskú kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán w Praze w auterý před S. Linhartem, léta od narození syna božího tisícího čtyrstého sedmdesátého sedmého, králowstwí našeho léta sedmého.

Ad relacionem dni Nicolai de Landstein,
supr. notarii tabular. regni Bohemiae.

13.

List krále Wladislawa, kterýmž potwrzuje těch listůw napřed psaných Wáclawowi Zahrádkowi na wes Libišany, a k tomu připisuje C ß gr.

W Praze, 1477, 14 *Nov.* *(Týž rkp. str.* 145 *sq.)*

My Wladislaw z boží milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže, a Lužický markrabě ꝛc. Oznamujem tímto listem wšem, že přistaupil jest před nás oswícený Jindřich, wéwoda Minsterberský, hrabě Kladský ꝛc. kníže a ujec náš milý, a ukázal nám přípisy listůw: jeden najjasnějšího krále Jiřího, předka našeho šťastné paměti, kterýmžto zapsal a zastawil urozenému Mikulášowi Berkowi z Dubé, wěrnému našemu milému, a Elišce z Okoře, manželce jeho, i jich dědicům, zapsal jest a zastawil dwůr a wes Libišany kláštera Opatowského, se třemi pluhy rolí, s rybníkem i s jinými toho dworu a wsi přislušnostmi, w šesti stech kopách gr. peněz; a druhý přípis listu dobré wůle, kterýžto již psaný Mikuláš udělal jmenowanému knězi Jindřichowi na swrchu psaný list krále Jiřího, i na list dobré wůle již psaného Mikuláše slowútnému Wáclawowi z Zahrádky, wěrnému našemu milému, Markétě, manželce jeho, i jich dědicům; i prosil jest nás týž Jindřich, abychom témuž Wáclawowi, Markétě, manželce jeho, i jich dědicům (týchž listůw) potwrditi ráčili. My znajíce w tom slušnau prosbu již psaného Jindřicha, i také wěrné služby již psaného Wáclawa, kteréž nám činil, činí a potom tím lépe aby mohl a měl činiti: s dobrým rozmyslem a radú wěrných našich, mocí králowskú témuž Wáclawowi, Markétě manželce jeho i jich dědicům swrchu dotčených listůw we wšech klauzích a klausulích, tak jakoby tuto slowo od slowa wepsáni byli, potwrdili sme a tímto listem potwrzujem, wšecko práwo těmi listy swědčící na téhož Wáclawa, Markétu, manželku jeho, i na dědice jeho tímto listem přewodíce a přenášejíce; tuto milost zwláštní témuž Wáclawowi, Markétě, manželce jeho, i jich dědicům činíce a dáwajíce: že jim na již psaném dworu a wsi, i na jich wšech přislušnostech, připsali sme a tímto listem připisujem, a ku prwní sumě přirażujem 100 ß grošůw českých dobrých stříbrných rázu Pražského, tak aby oni již psaný dwůr se wší i se wšemi jich přislušnostmi měli, drželi a toho požíwali, bez naší, budaucích našich králůw Českých i wšech jiných lidí wšeliké překážky, tak dlúho, dokudž my neb budaucí naši, králowé Čeští, nebo ty osoby, jimžby ta wýplata sprawedliwě přislušela, těchto 100 ß gr. širokých českých dobrých stříbrných rázu Pražského s prwní sumú nedalibychom jim a úplně nezaplatili; a kdyžby jim ty sumy byly dány a zaplaceny, mají nám, neb těm, od kohož ty sumy přijmú, swrchupsaného dworu se wší i se wšemi přislušnostmi postúpiti, a list tento s swrchu dotčenými listy nawrátiti, bez zmatku i wšeliké odpornosti. A kdožby tento list měl s již psaných Wáclawa, Markéty manželky jeho, nebo jich dědicůw

dobrů wolí a swobodnů, chcem, aby tomu přislušelo plné práwo wšech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskau kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán w Praze, w pátek po swatém Brikcí, léta od narození syna božího tisícího čtyrstého sedmdesátého sedmého, králowstwí našeho léta sedmého.

14.

List knížat Minsterberských, jímž zastawují městečko Přelaučí s jeho přislušenstwím Štěpanowi Andělowi we 2900 zlatých uherských.

Na Poděbradech, 1482, 19 *Nov. (Týž rkp. str.* 101 *sq.)*

My Jindřich a Hynek bratří, z boží milosti knížata Minsterberská, hrabie Kladšti oc. Wyznáwáme tímto listem zjewně předewšemi, kdež čten aneb čtúcí slyšán bude, že sme dlužni prawého a sprawedliwého dluhu dwa tisíce zlatých a dewět set zlatých uherských, zlata, rázu a wáhy dobrých a prawých, slowútnému panoši Štěpanowi Andělowi z Ronowce a na Štěpanowě; w kteréžto sumě zlatých swrchu psaných nadepsanému Štěpanowi Andělowi městečko naše zápisné Přelauč nad Labem, s domy šenkownými, s krčmami, s dwory kmetcími, s podsedky, s dědinami ornými i neornými, s pustými i s osedlými, lidmi, s platy, s ospy, s rybníkem, s haltéři, s oběma mlýny, s Labem, s přiwozem, s kostelním podacím, se wšemi jezery, s tóněmi, s potoky, potočinami, s lesy, s chrastinami, s wrbinami, kterýchž Purkhart Kamarét z Žirownice, a po něm Jan Mandelík z Chrastu w držení byli sau, a k tomu se wšemi a wšelikterakými sprawedliwými půžitky, důchody a přislušnostmi, žádných newynímajíce ani pozůstawujíce, kromě dworu poplužního a popluží Petříkowa a jeho rybníkůw; a k tomu tyto pořádné wesnice: Welikú Lhotu, Malú Lhotku, Jankowice, Kozašice, Škudly, wšecko celé wsi s dwory kmetcími, s lidmi, podsedky, s dědinami, s platem, s robotami, s lesy, s pastwami, s pastwišti, i se wšemi a wšelikterakými jinými sprawedliwými půžitky, přislušnostmi a důchody i se wší zwolí, a k tomu čtyry a dwadceti groši w Labětíně, a šestnácte groši w Benešowicích na lidech platu ročního, se wším přislušenstwím, zastawili a postaupili sme, zastawujem a postupujem mocí tohoto listu, k jmění, k držení a ku požíwání bez naší, dědicůw a budaucích našich wšelikteraké překážky. Také nadepsanému Štěpanowi Andělowi a jeho dědicům k wšelikteraké mlýnůw, stawůw a břehůw oprawě máme a zawazujem se na lesích neboli bořích našich Přelúčských lesů dáwati, kdyžkoli potřeba kázati bude, a na nás aneb na dědicích našich toho požádají; k tomu také lidé naši, kteříž sau prwé za nadepsaného Kamaréta aneb Mandelíka, buďto k mlýnům, stawům aneb břehům robotowali, jemu nadepsanému Štěpanowi Andělowi robotowati mají: než nowými robotami, ani kterými daněmi jich proti jich wůli obtěžowati nemá. Z kteréhož městečka a wesnic nadepsaných, s jejich wšemi a wšelikterakými přislušnostmi, nade-

psaného Štěpana Anděla; a jednoho z synůw jeho, kterýby starší po něm zůstal, slibujem a nemáme do jich obau žiwotůw wyplacowati; než kdyby koli jeho staršího po něm pozůstalého syna pán bůh neuchowal smrti, tehdy my, aneb dědici naši, neboli ty osoby, jimžby na tom wýplata příslušela, dadauc dědicům nadepsaného Štěpana dwa tisíce zlatých a dewět set uherských dobrých, budem a budú se moci zase moci w nadepsané městečko a w wesnice s jich wšemi a wšelikterakými příslušnostmi uwázati, bez wšelikterakého dědicůw nadepsaného Štěpana Anděla odporu. A kdožby měl s nadepsaného Štěpana Anděla, anebo jeho staršího po něm zůstalého syna, neboli s jich obú dědicůw a budaucích, tento list s dobrau a swobodnau wolí, ten má a míti bude tauž plnau moc i práwo k tomu ke wšemu, což w tomto listu psáno stojí, jakoby jemu ze jména slowo od slowa zapsaný swědčil. Tomu na potwrzení jisté a zdržení pečeti naše wětší dali sme k tomuto listu přiwěsiti s naším jistým wědomím. Dálo se na Poděbradech, w úterý den S. Alžběty, léta páně tisícího čtyrstého osmdesátého druhého.

15.

List krále Wladislawa, jímž dáwá powolení knížatům k té zástawě napřed psané.
W Praze, 1483, 10 *Mart.* (*Týž rkp. str.* 103 *sq.*)

My Wladislaw z boží milosti král Český, Morawský markrabě, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě ɔc. Oznamujem tímto listem wšem: že předstúpili sau před nás oswícení Jindřich a Hynek bratře, wéwody Minsterberské, hrabie Kladští ɔc. knížata a ujci naši milí, a zprawili sau nás, že sau zastawili městečko Přelaučí s jeho příslušenstwím we dwau tisících a w dewíti stech zlatých uherských dobrých, příslušející k hradu našemu Kunětické Hoře, slowútnému Štěpanowi Andělowi z Ronowce a dědicům jeho, s některými wýminkami, jakož pak i ten list, kterýž sú jim na to udělali, nám sau okázali; i prosili sau nás již psaní Jindřich a Hynek, abychom k té zástawě powolení naše dáti ráčili. My w tom znajíce jich wěrné u ustawičné služby, kteréž nám činili, činí a potom tím lépe aby mohli činiti, i jsúce w tom k jich prosbě milostiwě nakloněni, s dobrým rozmyslem a radú wěrných našich, mocí králowskau swolili sme a tímto listem swolujem, powolení naše králowské k tomu dáwajíce, tak: aby již psaný Štěpan Anděl a dědicowé jeho již psané městečko Přelaučí s jeho příslušnostmi wedle swrchu dotčeného zápisu knížecího měli, drželi a jeho požíwali, bez našie, budaucích našich králůw Českých, i wšech jiných lidí wšeliké překážky, pod takowauto wýminkau: jestližebychom my, neb budaucí naši králowé Čeští, chtěli kdy Kunětickau Horu s jejími příslušnostmi wyplatiti, a již psané městečko Přelaučí s jeho příslušnostmi té miery zase nebylo přewedeno a wyplaceno k Kunětické Hoře, tehdy při wýplatě zápisůw, což se dotýče již psané Kunětické Hory, má nám sjíti již

psaná suma, to jest: dwa tisice a dewět set zlatých uherských, že dodati toho při wýplatě jmenowaného hradu s jeho příslušnostmi nemáme. Pakliby již psané městečko Přelaučí prwé wyplaceno a obráceno zase bylo s jeho příslušnostmi k Kunětické Hoře, tehdy při wýplatě již psané Kunětické Hory budem powinni my, neb budaucí naši králowé Čeští, dáti ty sumy w cele a úplně již psaným Jindřichowi a Hynkowi, nebo dědicům a budaucím jich, kteréžto na té Kunětické Hoře s jejími příslušnostmi zapsány mají od předkůw našich králůw Českých, w cele a úplně; a oni přijmauc od nás ty sumy w cele a úplně, mají nám neb budaucím našimi králům Českým, od kohož ty sumy přijmau, již psaného hradu s jeho příslušnostmi postaupiti, a zápisy, kteréž na to mají, nawrátiti, bez wšeliké odpornosti. A kdožby tento list měl s již psaného Štěpana neb dědicůw jeho dobrau wolí a swobodnau, chcem, aby tomu přislušelo plné práwo wšech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskú kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán w Praze w pondělí před S. Řehořem, léta božího tisícího čtyrstého osmdesátého třetího, králowstwí našeho léta dwanáctého.

Ad relacionem dni Johannis de Šelnberk,
cancellarii regni Boemiae.

16.

List wywazený od pana Wiléma Zuba, zástawní od knížete Jindřicha na městečku Bohdanči a jiných některých wesnicích.

Bez místa, 1488, 27 *Jun.* *(Týž rkp. str.* 122 *sp.)*

My Jindřich starší, z boží milosti kníže Minsterberské, hrabě Kladský ɔc. wyznáwáme tímto listem přede wšemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: že sme dlužni urozenému panu Wilémowi Zubowi z Landšteina a na Chlumci a jeho dědicům prawého a sprawedliwého dluhu čtrnácte set kop grošůw českých širokých stříbrných, rázu a čísla Pražského, na každau kopu šedesáte grošůw českých počítajíc, w kterémžto dluhu a sumě grošůw nadepsaných, s dobrým naším rozmyslem a radau wěrných našich, wěřiteli našemu nadepsanému a jeho dědicům zapsali a zastawili sme a mocí listu tohoto zapisujem a zastawujem zboží naše od Opatowského kláštera zápisné, k Hoře Kunětické, zámku našemu, příslušející, ze jména: městečko Bohdaneč s lidmi, s domy, s krčmami, s zahradami, s dědinami ornými i neornými, s platem ročním, s warným, s tržným, s robotami, s řeznických krámůw užitky, i se wšemi jinými sprawedliwými půžitky a důchody; wes Bystřec s lidmi, s dwory kmetcími, s robotami, s platem; wes Niwčice s lidmi, s dwory kmetcími, s robotami, s platem; wes Hrádek s lidmi, s dwory kmetcími, s kúry i s platem; wes Pojhranow s lidmi, s dwory kmetcími, s kúry i s platem; wes Kawčinky Malé s lidmi, s dwory kmetcími, s robotami, s platem, a w Welikých Kaw-

činách jednoho člowěka jmenem Haše s platem, s robotami a jinými důchody, wše na groš český počítajíc; a k tomu od hajných našich nynějších neb potom budaucích, kteříž lesy naše Žiwanské a Semtinské mýtic prodáwají, má každý rok wydáwáno býti padesát kop groší, půl páta groše českého; také že nadepsaný pan Wilím Zub i s jinými dědici zboží swrchu psané má a míti bude držeti, a jeho w sumě již psané, platy i jiné důchody sprawedliwě wybíraje, požíwati, bez naší a našich dědicůw i budaucích pánůw na Hoře Kunětické, i také úředníkůw wšelikteraké překážky, tak že prostě my a dědici i budaucí naši, aneb auředníci, lidem w městečku Bohdánči a w nadepsaných wesnicech slibujem a nemáme w ničemž rozkazowati, ani na ně kterým obyčejem wymyšleným sahati, bez powolení wěřitele našeho neb jeho dědicůw, dotad, dokawadžbychom my neb dědici a budaucí naši, jemu wěřiteli našemu anebo jeho dědicům, aneb on wěřitel nadepsaný náš neb jeho dědicowé nám, neboli dědicům a budaucím našim, zase nedali k wyplacení nadepsaného zboží půl léta napřed wěděti, a to při swatém Jiří aneb při swatém Hawle obě straně budau moci učiniti, kdyžkoli se nám zdáti a líbiti bude; a po tom wypowědění w plném polauletí my nahoře psaní Jindřich, kníže ɔc. sumu groší nadepsaných máme a slibujem slowy našimi knížecími i dobrau wěrú křesťanskau, i dědice a budaucí naše, pány na Hoře Kunětické, k témuž zawazujem, wěřiteli našemu nadepsanému, neb jeho dědicům, dáti a splniti a hotowými dobrými stříbrnými, širokými groši českými zaplatiti a w jeho moc položiti, bez dalších odtahůw a zmatkůw wšelikterakých, a on nám, zase sumu swau od nás přijma, má tento list wrátiti a zboží nadepsaného postúpiti: wšak důchody a platy swé s lidí, cožby jemu sprawedliwě zadržáno bylo, wybera bez odpírání wšelikterakého. A jestli žeby z zboží nadepsaného kterýmkoli práwem, buď swětským neb duchowním, wyweden byl: tehdy my máme, a též jakož se nahoře píše slibujem, i dědice a budaucí naše, pány na Hoře Kunětické, k témuž zawazujem, nadepsanému wěřiteli našemu a jeho dědicům na jiném našem zboží tak mnoho platu jistého ročního, jakož tuto jest, w moc postúpiti, tak a tím wším obyčejem, jakož jest swrchu dotčeno, k držení a ku požíwání. A my Mikeš Hložek z Žampachu a na Bolehošti, Jindřich z Rychnowa a na Petrowičkách, Hylbrant z Kafunk a na Homoli, Aleš z Šonowa a na Hostinném, Kunat z Dobřenic a na Winařech, Zbyněk Bochowec z Buchowa a na Skalách, Jindřich z Dlauhéwsi a na Wyšehořowicích, Prokop Liška z Wysoké a w Běrunicích, Jan Otec z Chrastu a w Osicích, Matěj Sudlička z Borownice hejtman na Liticích, Jindřich Haugwic z Biskupic a na Kamenici, a Ctibor Sezema z Bukowky a na Raudnici, rukojmě za swrchupsané kníže, s JM^u a za JM^t slibujem wšickni jednostejně rukau společní a nerozdílnau, tak aby žádný z nás w tom slibu ani w pokutách pro nezdržení téhož slibu níže psaných od druhých se nedělil, ani se kterak děliti k odbytí mohl: že to wšecko, w něž

se tuto JM' swému i našemu wěřiteli zapisuje a zawazuje, zdrží a w celosti naplní, jemužto i my naši dobrau wěrú křesťanskú také zdržeti i skutečně naplniti máme a slibujem, bez přerušení wšelikterakého. Pakliby JM' kterému z kusûw swrchu psaných dosti neučinil, anebo kteréhožkoliw nezdržel, a my proto od wěřitele našeho nadepsaného, neb od jeho dědicûw, austně neb listem a poslem napomenuti byli: tehdy my wšickni rukojmě nadepsaní máme i slibujem po napomenutí a obeslaní hned na zejtří, žádný z nás druhého nečekaje, ani se nebytím doma kterého z nás, neb čímkoli jiným wymlauwaje, každý sám swým žiwotem s jedním pacholkem a se dwěma koňoma, aneb místo sebe jiného panoši řádu rytířského wyprawě, též s jedním pacholkem a se dwěma koňoma, wlehnúti nebo wložiti w prawé a w zemi České obyčejné ležení do měst Hradce Králowé nad Labem aneb do Mladého Bydžowa, z těch dwú do jednoho, w dûm ctného hospodáře, tu kdež nám od wěřitele našeho nadepsaného, neboli od jeho dědicûw, ústně neb listem a poslem byloby ukázáno. Jestližeby pak ode dne napomenutí a obeslání nás pořád čtauce minulo čtrnácte dní, a groši swrchu psané jistiny ještě wždy wěřiteli našemu neb jeho dědicûm dáni nebyli a zaplaceni, aneb plat roční, jestližeby z toho práwem byl wyweden, w osmi nedělích po wywedení jiný nebyl postaupen: tehdy buď od nás ležáno neb neležáno, dáwáme wěřiteli našemu nadepsanému a jeho dědicûm sami na se tímto listem plnú moc i celé práwo, swrchu psanau sumu groši wzéti w křesťanech nebo w Židech, a dobyti na naši wšech společní a nerozdílnú škodu; a my wždy proto máme i slibujem, tu a tak, jakož se swrchu píše, ležeti, a z toho ležení žádným obyčejem newyjížděti, ani kterakkoli wynikati, dotud a tak dlauho, donižby wěřiteli našemu nadepsanému, neb jeho dědicûm, jistina groší swrchu psaných dána a zaplacena nebyla, neb plat roční, ač bylliby z toho práwem wyweden, w osmi nedělech po wywedení jiný nebyl postaupen i se wšemi škodami, kteréžby pro nezaplacení jistiny swrchu psané aneb pro nepostaupení platu jiného wzal, ježtoby je hodným swědomím bez přísah a wěrowání pokázati mohl. Umřelliby w tom času který z nás rukojmí swrchu psaných, jehož pane bože ostřez, tehdy my žiwí zûstalí máme i slibujem jiného žiwého místo toho, jenž by umřel, tak jistého a mohowitého, ode dne jeho umření pořád čtauc k nám w týž slib a w též rukojemstwí přistawiti w jednom měsíci pořád zběhlém, a list tento wždy w táž slowa obnowiti, pod ležením swrchu psaným. A kdožbykoliw tento list měl, aneb míti bude s často psaného wěřitele našeho neb jeho dědicûw s dobrau a swobodnau wolí, ten má i míti bude túž moc i též práwo ke wšem wěcem w něm položeným a zapsaným, a jakoby jemu samému ze jmena swědčil. Tomu na swědomí a jisté zdržení my jistec i rukojmě nadepsaní pečeti naše jistým našim wědomím dobrowolně dali sme přiwěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán w pátek po hodu S. Jana narozeni, křtitele božího, léta páně MCCCC° LXXXVIII° počítajíce.

tinách jednoho člowěka jmenem Haše s platem, s robotami a jinými důchody, wše na groš český počítajíc; a k tomu od hajných našich nynějších neb potom budaucích, kteříž lesy naše Žiwanské a Semtinské mýtic prodáwají, má každý rok wydáwáno býti padesát kop groší, půl páta groše českého; také že nadepsaný pan Wilím Zub i s jinými dědici zboží swrchu psané má a míti bude držeti, a jeho w sumě již psané, platy i jiné důchody sprawedliwě wybíraje, požíwati, bez naší a našich dědicůw i budaucích pánůw na Hoře Kunětické, i také úředníkůw wšelikteraké překážky, tak že prostě my a dědici i budaucí naši, aneb auředníci, lidem w městečku Bohdánči a w nadepsaných wesnicech slibujem a nemáme w ničemž rozkazowati, ani na ně kterým obyčejem wymyšleným sahati, bez powolení wěřitele našeho neb jeho dědicůw, dotad, dokawadžbychom my neb dědici a budaucí naši, jemu wěřiteli našemu anebo jeho dědicům, aneb on wěřitel nadepsaný náš neb jeho dědicowé nám, neboli dědicům a budaucím našim, zase nedali k wyplacení nadepsaného zboží půl léta napřed wěděti, a to při swatém Jiří aneb při swatém Hawle obě straně budau moci učiniti, kdyžkoli se nám zdáti a líbiti bude; a po tom wypowědění w plném polauletí my nahoře psaní Jindřich, kníže ꝛc. sumu groší nadepsaných máme a slibujem slowy našimi knížecími i dobrau wěrú křesťanskau, i dědice a budaucí naše, pány na Hoře Kunětické, k témuž zawazujem, wěřiteli našemu nadepsanému, neb jeho dědicům, dáti a splniti a hotowými dobrými stříbrnými, širokými groši českými zaplatiti a w jeho moc položiti, bez dalších odtahůw a zmatkůw wšelikterakých, a on nám, zase sumu swau od nás přijma, má tento list wrátiti a zboží nadepsaného postúpiti: wšak důchody a platy swé s lidí, cožby jemu sprawedliwě zadržáno bylo, wybera bez odpírání wšelikterakého. A jestli žeby z zboží nadepsaného kterýmkoli práwem, buď swětským neb duchowním, wyweden byl: tehdy my máme, a též jakož se nahoře píše slibujem, i dědice a budaucí naše, pány na Hoře Kunětické, k témuž zawazujem, nadepsanému wěřiteli našemu a jeho dědicům na jiném našem zboží tak mnoho platu jistého ročního, jakož tuto jest, w moc postúpiti, tak a tím wším obyčejem, jakož jest swrchu dotčeno, k držení a ku požíwání. A my Mikeš Hložek z Žampachu a na Bolehošti, Jindřich z Rychnowa a na Petrowičkách, Hylbrant z Kafunk a na Homoli, Aleš z Šonowa a na Hostinném, Kunat z Dobřenic a na Winařech, Zbyněk Bochowec z Buchowa a na Skalách, Jindřich z Dlauhéwsi a na Wyšehořowicích, Prokop Liška z Wysoké a w Běrunicích, Jan Otec z Chrastu a w Osicích, Matěj Sudlička z Borownice hejtman na Liticích, Jindřich Haugwic z Biskupic a na Kamenici, a Ctibor Sezema z Bukowky a na Raudnici, rukojmě za swrchupsané kníže, s JM[u] a za JM[t] slibujem wšickni jednostejně rukau společní a nerozdílnau, tak aby žádný z nás w tom slibu ani w pokutách pro nezdržení téhož slibu níže psaných od druhých se nedělil, ani se kterak děliti k odbytí mohl: že to wšecko, w něž

se tuto JM' swému i našemu wěřiteli zapisuje a zawazuje, zdrží a w celosti naplní, jemužto i my naší dobrau wěrú křesťanskú také zdržeti i skutečně naplniti máme a slibujem, bez přerušení wšelikterakého. Pakliby JM' kterému z kusůw swrchu psaných dosti neučinil, anebo kteréhožkoliw nezdržel, a my proto od wěřitele našeho nadepsaného, neb od jeho dědicůw, austně neb listem a poslem napomenuti byli: tehdy my wšickni rukojmě nadepsaní máme i slibujem po napomenutí a obeslaní hned na zejtří, žádný z nás druhého nečekaje, ani se nebytím doma kterého z nás, neb čímkoli jiným wymlauwaje, každý sám swým žiwotem s jedním pacholkem a se dwěma koňoma, aneb místo sebe jiného panoši řádu rytířského wyprawě, též s jedním pacholkem a se dwěma koňoma, wlehnúti nebo wložiti w prawé a w zemi České obyčejné ležení do měst Hradce Králowé nad Labem aneb do Mladého Bydžowa, z těch dwú do jednoho, w dům ctného hospodáře, tu kdež nám od wěřitele našeho nadepsaného, neboli od jeho dědicůw, ústně neb listem a poslem byloby ukázáno. Jestližeby pak ode dne napomenutí a obeslání nás pořád čtauce minulo čtrnácte dní, a groši swrchu psané jistiny ještě wždy wěřiteli našemu neb jeho dědicům dáni nebyli a zaplaceni, aneb plat roční, jestližeby z toho práwem byl wyweden, w osmi nedělích po wywedení jiný nebyl postaupen: tehdy buď od nás ležáno neb neležáno, dáwáme wěřiteli našemu nadepsanému a jeho dědicům sami na se tímto listem plnú moc i celé práwo, swrchu psanau sumu groši wzéti w křesťanech nebo w Židech, a dobyti na naši wšech společní a nerozdílnú škodu; a my wždy proto máme i slibujem, tu a tak, jakož se swrchu píše, ležeti, a z toho ležení žádným obyčejem newyjížděti, ani kterakkoli wynikati, dotud a tak dlauho, donižby wěřiteli našemu nadepsanému, neb jeho dědicům, jistina groší swrchu psaných dána a zaplacena nebyla, neb plat roční, ač bylliby z toho práwem wyweden, w osmi nedělech po wywedení jiný nebyl postaupen i se wšemi škodami, kteréžby pro nezaplacení jistiny swrchu psané aneb pro nepostaupení platu jiného wzal, ježtoby je hodným swědomím bez přisah a wěrowání pokázati mohl. Umřelliby w tom času který z nás rukojmí swrchu psaných, jehož pane bože ostřez, tehdy my žiwí zůstalí máme i slibujem jiného žiwého místo toho, jenž by umřel, tak jistého a mohowitého, ode dne jeho umření pořád čtauc k nám w týž slib a w též rukojemstwí přistawiti w jednom měsíci pořád zběhlém, a list tento wždy w táž slowa obnowiti, pod ležením swrchu psaným. A kdožbykoliw tento list měl, aneb míti bude s často psaného wěřitele našeho neb jeho dědicůw s dobrau a swobodnau wolí, ten má i míti bude túž moc i též práwo ke wšem wěcem w něm položeným a zapsaným, a jakoby jemu samému ze jmena swědčil. Tomu na swědomí a jisté zdržení my jistec i rukojmě nadepsaní pečeti naše jistým naším wědomím dobrowolně dali sme přiwěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán w pátek po hodu S. Jana narození, křtitele božího, léta páně MCCCC° LXXXVIII° počítajíce.

17.

Swědomí od Náwoje na wýplatu pod čísl. 19.
Na Kunětické Hoře, 1490, 17 *Oct.* *(Týž rkp. str.* 129 *sq.)*

Já Krištof Náwoj z Starchuwic, ty časy hejtman na Kunětické Hůře, známo činím tímto listem obecně přede wšemi, kdož jej čísti a nebo čtúcí slyšeti budau, že z rozkázaní nejdůstojnějšího w boze otce, pána, pana Jana biskupa Waradinského ɔc. pána mého JM^u^, wyplatil sem tyto wsi, ze jména Trojowice, Skalice, Blížňowice a w Komárowě tři člowěky, we dwanácti stech zlatých uherských, od slowútného panoše Jindřicha z Jezera, kterýchžto dwanácte set zlatých již psaných swrchu psaný pan biskup JM^t^ ráčil jest mi dáti k wýplatě těch wsí; s kterýmižto zlatými poslal sem Duchoně, ty časy purkrabí na Kunětické Hůře, kteréž jest do Chrudimě donesl a na místě mém položil panu Sigmundowi Šarowcowi, a on je přijal na místě swrchupsaného Jindřicha, a list, kterýž jest byl udělán na tu zástawu, wydán jest tému Duchoňowi; a když sem chtěl, aby mi týž Duchoň dal ten list wywazený, abych já jej byl dal urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina na Helfenšteině, nejwyššímu hofmistru králowstwí Českého JM^u^, tu mi jest Duchoň powěděl, že jest ten list prořezal, a že jej dal knězi Jindřichowi JM^u^, nerozmysliw se na to, by k čemu ten list měl platen býti. A já swrchu psaný Krištof Náwoj potom w ty lidi w swrchu psaných wsech uwázal sem se, a od nich přísahu a člowěčenstwí přijal k ruce swrchu psaného pana biskupa JM^u^, a potom při sstupowání zámku Kunětické Hory ty lidi swrchu psané zase z toho slibu propustil sem, aby člowěčenstwí slibowali swrchu psanému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina ɔc. JM^u^, jakož pak tak sau učinili. A tobych já swrchu dotčený Krištof Náwoj ústně seznati chtěl, což se w tomto listu píše, kdežby toho potřebí bylo. Tomu na swědomí pečet swau k tomuto listu sem přitiskl. Jenž jest dán s psán na Kunětické Hůře, w neděli po S. Hawle, léta od narození syna božího tisícího čtyrstého dewadesátého.

18.

Swědomí od Duchoně z Rybitwí na tauž wýplatu.
Na Kunětické Hoře, 1490, 17 *Oct.* *(Týž rkp. str.* 130 *sq.)*

Já Duchoň z Rybitwí, ty časy purkrabě na Kunětické Hoře, známo činím tímto listem předewšemi, kdož jej čísti a nebo čtaucí slyšeti budau, že z rozkázaní urozeného panoše pana Krištofa Náwoje, ty časy hejtmana na Hoře Kunětické, jezdil sem do Chrudimě, a těch dwanácte set zlatých uherských, kteréž jest mi týž pan Náwoj dal za weyplatu těchto wsí, ze jména Trojowice, Skalicé, Blížňowice a w Komárowě tři člowěky, kterýchžto dwanácte set zlatých swrchu psaných přijal

jest ode mne pan Sigmund Šarowec na místě pana Jindřicha z Jezera, kterémuž ti zlatí přislušeli; a když jest ode mne ty zlaté přijal, tu mi jest také wrátil ten list, kterýž jest byl na tu zástawu: a já přijaw jej, i probodl sem jej. A potom když sem se shledal s knězem Jindřichem, knížetem Minsterberským oc. JM^u^, tu JM' ráčil se jest ptáti na ten list, abych jej dal JM^u^; tu já na to se nic nerozmysliw, by ten list měl k čemu platen býti, dal sem jej knězi Jindřichowi JM^u^. A to bych já swrchu psaný Duchoň ústně seznati chtěl, což se w tomto listu píše, kdežby toho potřebí bylo. Tomu na swědomí pečet swau k tomuto listu sem přitiskl. A pro lepší jistotu připrosil sem swrchu psaného pana Krištofa Náwoje, že jest pečet swau podlé mé na swědomí k tomuto listu přitiskl sobě bez škody. Jenž jest dán a psán na Kunětické Hůře, w neděli po S. Hawle, léta od narození syna božího MCCCCLXXXX°.

19.

Swědomí biskupa Jana takowé, že ta weyplata stala se z rozkázaní jeho.
Na Wýškowě, 1490, 6 *Nov. (Týž rkp. str.* 128.*)*

My Jan z boží milosti biskup Waradinský oc. oznamujem tímto listem naším wšem wůbec, i každému zwláště: že sme wyplatili tu zástawu, kterauž jest Jindřich z Jezera od zámku Kunětické Hůry sobě zastawenau měl we dwanácti stech zlatých uherských, kterýchžto dwanácte set zlatých my z Wýškowa Náwojowi, auředníku našemu na Kunětickau Hůru poslali sme, a týž Náwoj jest témuž Jindřichowi ty peníze do Chrudimě po Duchoňowi poslal, tak jakž my od něho sprawení sme, od kteréhožto Duchoně ty peníze urozený panoše Sigmund Šarowec jest na místě jmenowaného Jindřicha přijímal; potom když jest již ten list zástawní wyplacen byl, ten jest kněz Jindřich JM' w swau moc od jmenowaného Duchoně wzal. Protož my to wyznáwáme, že sme my ten list a tu zástawu našimi penězi wlastními wyplatili, a tobychom austně znáti chtěli, kdežby toho koli potřebí bylo. Dán na Wýškowě, w sobotu w ochtab wšech swatých, anno dni oc. LXXXX.

Johannes episcopus
ecclesiae Waradinensis m. p.

20.

Swědomí od knížete Jindřicha, že Náwoj, Kunětickohorský hejtman, wyplatil od Jindřicha z Jezera dwě wesnice, Cankowice a Blížňowice, z rozkázaní pána swého.
W Prostějowě, 1490, 16 *Nov. (Týž rkp. str.* 127.*)*

My Jindřich starší, z boží milosti kníže Minsterberské, hrabě Kladský oc. známo činíme tímto listem obecně předewšemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: že jakož urozený panoše Krištof Náwoj, w ty časy hejtman na Hoře Kunětické,

z rozkázaní pána swého wyplatil jest dwě wesnice, jménem Cankowice a Blížnowice, od urozeného Jindřicha z Jezera, kteréž sau jemu we dwanácti stech zlatých uherských zastaweny byly, a tu wýplatu nadepsaný Krištof hejtman s našim powolením jest učinil, a list ten, kterýž jest na tauž zástawu swědčil, jest nám týž hejtman wydal; a my sme jej zkaziti rozkázali, a to z té příčiny, aby těm dobrým lidem, rukojmím našim, pečeti jich byly nawráceny, jakož pak nawráceny sau. Tomu na swědomí, pečeti při sobě naší nemajíce, sekret náš dali sme k tomuto listu přitisknauti. Jenž jest dán w Prostějowě, w auterý před swatau Alžbětau, léta od narození syna božího MCCCCLXXXX.

21.

Smlauwa s knížetem Jindřichem starším Minsterberským o Horu Kunětickau.
We Žďáře, 1491, 8 *Jan.* *(Týž rkp. str.* 116 *sq.)*

Léta od narození syna božího tisícího čtyrstého dewadesátého prwního, w sobotu po hodu tří králůw, we Žďáře, námi knězem Hynkem knížetem Minsterberským a hrabí Kladským ɔc. pánem z Kunstatu a z Poděbrad, a Janem Bočkem z Kunstatu a z Polné, stala se jest smlauwa mezi oswíceným knížetem a panem Jindřichem starším knížetem Minsterberským a hrabí Kladským, pánem z Kunstatu a z Poděbrad ɔc. s jedné, a urozeným pánem, panem Wilémem z Pernšteina a na Helfenšteině, nejwyšším hofmistrem králowstwí Českého, z strany druhé, o hrad Kunětickau Horu a zboží k tomu zámku příslušející, a o ty zápisy a sprawedlnosti, kteréž swrchu psaný kněz Jindřich na swrchu psaný zámek má: že na ty wšecky zápisy a sprawedlnosti kněz Jindřich má udělati dobrau wóli swrchu psanému panu Wilémowi z Pernšteina a jeho erbům dostatečnau wedle řádu a obyčeje země České, tak jakž pan Wilím přípis toho wydá, aby swrchu psaný pan Wilém z Pernšteina ɔc. a jeho erbowé měli k tomu práwo a sprawedlnost ke wšemu, což se w těch listech a zápisích a sprawedlnostech swrchu psaných zapisuje; kromě těch wsí, kteréž Hradečtí drží, a za ty jest kněz Jindřich wzal osmnácte set zlatých, a těch osmnácti set zlatých není powinen panu Wilémowi z Pernšteina wyčišťowati. Item také, kteréžkoliw zástawy jsau od Kunětické Hory za kněze Jindřicha nebo prwé, ty wšecky zástawy kněz Jindřich má přewesti na swrchupsaného pana Wiléma z Pernšteina: kteréž jsau dskami, ty dskami zemskými opatřiti wedlé řádu země České, a kteréž jsau listmi, ty listy opatřiti, a jim to wšem oznámiti, kteříž takowé listy mají: že kněz Jindřich prodal jest swrchu psanému panu Wilímowi z Pernšteina to wšecko swé práwo, kteréž měl k Kunětické Hoře, aneb k těm zástawám; kdož co drží od Kunětické Hory, že s sebe a s swých erbůw naň a na jeho erby wšecko to přewodí, kterýmižby jmény kde co mohlo jmenowáno býti; a též i na Sezemice i na wsi k tomu příslušející, i na Maslojedy, Benátky, Račice, na Chrú-

słow i na jiné wesnice, kteréžby se tuto nejmenowaly a mohly se doptati, ježtoby kněz Jindřich k tomu práwo a sprawedlnost měl: že ty wšecky sprawedlnosti kněz Jindřich od sebe i od swých erbůw na pana Wiléma z Pernšteina a na jeho erby přewodí, a jich jeho zmocňuje, a sobě tu nic ani swým erbóm nepozůstawuje. Item což se rybníka Pěžického dotýče, kterýž leží u Bohdánče, ačkoliwěk w zápisích těch také gruntowé stojí, na které zápisy kněz Jindřich dal jest dobrau wóli panu Wilémowi z Pernšteina: ten rybník má také k tomu býti, s tím se wším práwem, kteréž kněz Jindřich k tomu má, i s tú wsí Pěžice, kterauž kněz Jindřich přikaupil dědičně, a to, co jest we dskách, dskami ujistiti tak, jakož sám má od Jana Dobřanského a od strýcůw jeho. It. žiwotowé, jakož jsau zapsáni na Přelauči, na Osicích: tu kdežby králowské potwrzení bylo, to má pan Wilém z Pernšteina tak při tom nechati, a to tak zachowati podlé potwrzení králowského. It. toto jest znamenitě wymíněno: jestližeby kněz Jindřich kdy přišel w držení Pardubic, že jmenowaný pan Wilím z Pernšteina má jemu pustiti wodu wésti přes grunty swé od Lhoty, wšak sobě bez škody, a lidem také aby za to dosti uděláno bylo. It. kněz Jindřich již na ty wšecky zápisy, listy a sprawedlnosti swrchu psané má swrchu psanému panu Wilímowi z Pernšteina dobrú wůli udělati dostatečnú wedle řádu a obyčeje země České, a to w tu neděli poslední masopustní příští; konečně má tu dobrú wóli položiti u pana Jana Bočka na Polné k ruce páně Wilémowě z Pernšteina swrchu psaného a jeho erbůw, i ten zápis na Maslojedy s dobrými wolemi. A to jest uručil kněz Jindřich tak učiniti těmito osobami: Jiříkem z Fulšteina, Janem z Fulšteina, Hanušem Panwicem, Prokopem Liškú, Wáclawem Zahrádkau a Janem Wrabcem. It. též pan Wilém z Pernšteina má položiti ten list, který swědčí na šestnácte tisíc zlatých, i s těmi dobrými wolemi na to, u téhož pana Jana Bočka na Polné, též na ten den k ruce kněze Jindřichowě a jeho erbůw. It. také swrchu psaný pan Wilém z Pernšteina má knězi Jindřichowi na swatý Jiří příští konečně dáti bez odtahůw wšech tři tisíce kop grošůw širokých, a ty peníze mají býti položeny na Litomyšli u pana Bohuše Kostky a nebo jeho bratra na ten den swatého Jiří k ruce kněze Jindřichowě a jeho erbům. A to jest pan Wilím z Pernšteina uručil těmito rukojmiemi: panem Janem Bočkem z Kunstatu a z Polné, panem Jiříkem Štětinským, Sigmundem Wáleckým a Petrem Kralickým. Item, také toto jest znamenitě wyminěno: jestližeby kteří lidé a nebo kdožkoliwěk na tom zboží Kunětické Hory byli w jacích záwazcích a nebo w jakých rukojemstwích, ti wšickni již mají túto smluwú toho wšeho prázdni a swobodni býti. Item, také toto jest wymíněno: zástawy, kteréžkoliwěk, jakékoliwěk drží od Kunětické Hory, buď dskami, a nebo že listy na to mají, a mimo sprawedlnost a práwo jich užíwali sau a užíwají: s těch můž swrchu psaný pan Wilém z Pernšteina je napomínati a winiti, a s těmi má moc učiniti tak, jakož se jemu

zdáti bude, jako sám swrchu psaný kněz Jindřich, neb tu již wšecku wěc naň přewodí. Item, toto jest také znamenitě wymíněno: což se těch zástaw od Kunětické Hory dotýče, ježto na to listy mají: ty wšecky listy pan Wilém z Pernšteina od tohoto swatého Jiří příštího přes dwě létě má wyjednati, a knězi Jindřichowi neb jeho erbům nawrátiti, a kněz Jindřich jest powinowat w tom rukojemstwí státi až do toho času jmenowaných dwau let; pakliby mohl swrchu psaný pan Wilím z Pernšteina před tím časem ty listy wyjednati, k tomu se má přičiniti. Pakliby kdo také žádal, aby jemu byli listowé obnoweni, a chtěl pana Wiléma z Pernšteina za to přijíti, má se jemu jistcem udělati; pakliby kdo toho přijíti nechtěl, tehdy kněz Jindřich má předce w těch rukojemstwích státi, a pan Wilém z Pernšteina má těm wšem rukojmím za kněze Jindřicha podporú býti; a tak ty wěci mají se jednati, aby w těch dwau létech kněz Jindřich ani erbowé jeho k žádným škodám nepřišli, a to od tohoto swatého Jiří nejprwé příštího počna: neb ačby po tomto příštím swatém Jiřím jaké škody přišly pro ty příčiny, jakéž se swrchu píší, ty škody nebylyby kněze Jindřichowy ani jeho erbůw, než bylyby páně Wilímowy z Pernšteina aneb jeho erbůw; a také již pan Wilém z Pernšteina swrchu psaný hned od tohoto swatého Jiří příštího má (a) bude míti moc, ty zástawy wypowídati, komužkoliw bude chtíti; nebo kněz Jindřich nemá do toho již nic míti. A tuto smlauwu swrchupsaný kněz Jindřich ꝯc. a pan Wilém s Pernšteina ꝯc. sami sobě slíbili sau wěrně w celosti tak zachowati a zdržeti beze wšech zmatkůw a fortelůw wšelijakých, a na swědomí a pro lepší jistotu pečeti swé k této smlauwě přitiskli sau. A my swrchu psaní smlauwci také sme swé wlastní pečeti přitiskli k těmto smlauwám.

22.

List knížete Jindřicha, kterýž psal biskupu Waradinskému o majestáty a listy na Horu Kunětickau, kteréž mu byl schowati dal.

We Žitáře, 1491, 8 *Jan. (Týž rkp. str.* 121.*)*

Wysoce důstojnému knězi a pánu, panu Janowi biskupu Waradinskému ꝯc. pánu a příteli našemu zwláště milému.

Jindřich starší z boží milosti kníže Minsterberské a hrabě Kladský ꝯc. Wysoce důstojný kněže, pane a příteli náš zwláště milý! Račte wěděti, že o wšecko naše práwo a sprawedlnost, kterúž podlé zápisůw nám kterakkoli swědčících k zámku Huře Kunětické s jeho příslušnostmi měli sme, s urozeným panem Wilémem z Pernšteina, králowstwí Českého hofmistrem, celú a dokonalú smlauwu učinili a wzali sme. A protož WM[u] plnú a dokonalú naši moc dáwáme, abyste témuž panu hofmistrowi zápisy na týž zámek s jeho příslušnostmi swědčící, a u WM[t] k wěrné ruce položené, wydati ráčili, z kterýchž zápisůw a swěření WM[t] tímto listem propauštíme, kwitujeme a prázdna číníme wěčně. Tomu na swědomí kázali

sme naši menši pečet k tomuto listu přitisknauti. Jenž jest dán we Žďáře, w sobotu po hodu swatých tří králí, léta páně MCCCCLXXXXI.

23.

List knížete Jindřicha, jímž přewodí wšecko práwo swé na wsi Libišanech panu Wilémowi z Pernšteina.

We Žďáře, 1491, 8 *Jan. (Týž rkp. str.* 148 *sq.)*

Jindřich starší z buoží milosti kníže Minsterberské a hrabě Kladský ꝛc. známo činíme tímto listem wšem wůbec, před nimiž čten anebo čtúcí slyšán bude, že wšecko naše práwo ke wsi Libišanům, s dworem poplužním a s poplužím, nám kterakkoli sprawedliwě přislušející, ježtoby se toho sprawedliwě wyptati mohlo, urozenému panu Wilémowi z Pernšteina a z Helfenšteina, nejwyššímu hofmistru králowstwí (č.), příteli našemu zwláště milému, dali a naň přewedli sme, dáwáme a přewodíme tímto listem, žádného práwa, ač měliIi sme na tom které, ani wlastnosti sobě ani dědicům našim na tom nepozůstawujíce: tak že nadepsaný pan Wilím s tím zbožím, pokudž nám na tom práwo přislušeti můž, bude moci učiniti jako s swým wlastním, bez naší a dědicůw našich wšelikteraké záwady a překážky. Tomu na swědomí pečet naši knížetskau dali sme k tomuto listu přiwěsiti dobrowolně. Jenž jest dán we Žďáře, w sobotu po hodu swatých tří králí, léta od narození syna božího tisícího čtyrstého dewadesátého prwního počítajíce.

24.

List krále Wladislawa, jímž dáwá wýplatu na těch předepsaných wsech Sigmundowi Kurcbachowi.

Na zámku Balatu w Uhřích, 1491, 28 *Aug. (Týž rkp. str.* 164 *sq.)*

My Wladislaw z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský ꝛc. král, markrabě Morawské, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě, oznamujem tímto listem wšem: že jest přistaupil před nás statečný Sigmund Kurcbach z Witkowa, komorník náš wěrný milý, a prosil jest nás, abychom jemu a dědicům jeho weyplatu na wsech, zejména těchto: na Maslojedech s dworem, na Račicích s rybníkem, na Benátkách s dworem, a na Malé Habřince, kteréžto wsi s jich příslušnostmi k klášteru Opatowicím, w kraji Hradeckém, přislušely sau, a nyní, tak jakž jsme my od téhož Sigmunda zprawení, jsau zapsány od předkůw našich, králůw Českých, w patnácti stech kopách grošůw českých stříbrných dobrých širokých rázu Pražského, dáti ráčili, a při tom jej někerú další milostí opatřiti. K kteréžto prosbě, hledíce k wěrným ustawičným a pilným službám, kteréž jest nám již psaný Sigmund činil, činí a činiti skutečně nepřestáwá, jsauce

milostiwě nakloněni, s dobrým rozmyslem a radau wěrných našich, mocí králowskau swolili sme a tímto listem swolujem, powolení naše králowské k tomu mocně dáwajíce, tak aby již psaný Sigmund, aneb dědicowé jeho, když by se jim koliwěk zdálo a líbilo, mohli a moc měli w patnácti stech kopách grošůw českých stříbrných dobrých širokých rázu Pražského od nynějších držitelůw swrchu dotčené wsi, totiž Maslojedy s dworem, Račice s rybníkem, Benátky s dworem a Malau Habřinku, i se wšemi jinými těch wsí příslušnostmi, a zwláště s platy, s poplatky, s lesy, s potoky, s lukami i se wšemi těch wsí důchody, jakýmiž jmény mohau jmenowány býti, ježto k těm wsem sprawedliwě přislušejí, wyplatiti a w jmenowané sumě w swé držení uwesti, bez wšeliké odpornosti držitelůw nynějších; a kdyžby tak učinili, a swrchu dotčené wsi s jich příslušnostmi, tak a w té sumě, jakož se swrchu píše, wyplatili, tedy chceme a tímto listem naším ustanowujem, aby on Sigmund i dědicowé jeho ty swrchu dotčené wsi se wšemi jich nahoře dotčenými příslušnostmi měli a drželi a jich sprawedliwě požíwali, a to bez naší, budaucích našich králůw Českých, i wšech jiných lidí wšeliké překážky; tuto zwláštní milost jmenowanému Sigmundowi a dědicům jeho při tom činíce a tímto listem z milosti naší králowské jim dáwajíce: tak že my, ani budaucí naši králowé Čeští, ani žádný jiný, již psaného Sigmunda, ani dědicůw jeho z těch wsí swrchu psaných s jich příslušnostmi splacowati nemáme ani moci budem obyčejem nižádným; než kdyby opat řádně uwedený a utwrzený w tom klášteře Opatowickém s konwentem byl, a chtěl swrchu jmenowané wsi s jich příslušnostmi wyplatiti: to bude moci učiniti, dada již psanému Sigmundowi, neb dědicům jeho, půl léta napřed wěděti; a po wyjití toho polauletí má a powinen bude swrchu dotčený opat a konwent témuž Sigmundowi aneb dědicům jeho patnácte set kop grošůw českých stříbrných dobrých širokých rázu Pražského za wýplatu swrchu psaných wsí dáti a konečně wyplniti a zaplatiti; a když tak učiní, tehdy jmenowaný Sigmund, aneb dědicowé jeho, přijmúce tu summu w cele a úplně, mají a powinni budau již psaným opatu a konwentu těch wšech wsí postaupiti s dwory, i se wšemi jich příslušnostmi, a zápis tento náš i jiné wšecky zápisy nawrátiti bez zmatku i wšeliké odpornosti. A kdožby tento list měl s dobrú wolí a swobodnau swrchu psaného Sigmunda neb dědicůw jeho, chceme, aby tomu přislušelo plné práwo wšech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naší králowskau přiwěsiti sme kázali k tomuto listu. Dán na zámku Balatu, w neděli po S. Bartołoměji, léta božího tisícího čtyrstého dewadesátého prwního, králowstwí našich Uherského druhého, a Českého jedenmecítmého léta.

Wladislaus rex m. p.

25.

List od pana Jiříka Pardubského z Miletínka, jímž práwo swé, ačby které měl na Sezemice, na pana Wiléma z Pernšteina přewodí.

Na Pardubicích, 1492, 17 *Apr. (Týž rkp. str.* 191 *sq.)*

Já Jiřík Pardubský z Miletínka wyznáwám tímto listem wšem wůbec, kdež čten nebo okázan bude: jakož mně se zdá, žebych měl míti nějakau sprawedlnost k Sezemicím a k tomu zboží, což k tomu přisluší, po předcích swých, i již o tu wšecku sprawedlnost, ačbych kterú měl, konec sem wzal s urozeným pánem, panem Wilímem z Pernšteina na Helfenšteině, nejwyšším hofmistrem králowstwí Českého, a tu wšecku sprawedlnost s sebe a swých dědicůw mužského i ženského pohlawí na JM^t^ a na dědice JM^ti^ přewodím, kterúžbych koliwěk měl, a jí se wěčně odříkám sám za se i za swé dědice, mužského i ženského pohlawí, že tú sprawedlností swrchu psaného pana Wiléma z Pernšteina ɔc. ani jeho dědicůw, wíce napomínati ani nařikati nemám, já, ani moji dědici; a to tak mocně tímto listem činím, jakobych to zemskými dskami zapsal. A já swrchu psaný Jiřík Pardubský slibuji sám za se i za swé dědice, mužského i ženského pohlawí, swú dobrú ctí a wěrú, to wšecko zdržeti tak, jakobych se dskami zemskými zawázal. A tato smlauwa má konečně we dsky wložena býti ode mne Jiříka Pardubského, kdyžby toho koliwěk na mně požádal swrchupsaný pan Wilém z Pernšteina ɔc. neb JM^ti^ dědicowé, na mně neb na mých dědicích: tehdy budau powinowati moji dědicowé, mužského i ženského pohlawí, ačby mne swrchu psaného Jiříka Pardubského pán bůh smrti neuchowal, též to we dsky wložiti, jako já sám swrchu psaný Jiřík Pardubský. A k tomu na swědomí swau wlastní pečet přitiskl sem k tomuto listu, a připrosil sem urozených wládyk: pana Heřmana z Sulic a na Slepoticích, a pana Waňka z Zámrsku, a pana Neptalima z Frimburka a na Holicích, a Jana Buška z Hodkowa, w ty časy purkrabí na Pardubicích, že sau swé pečeti podlé mne na swědomí k tomuto listu dali přitisknauti. Jenž jest dán a psán na Pardubicích, w auterý před S. Jiřím, léta buožího tisícího čtyrstého dewadesátého druhého počítajíce.

26.

List dobré wůle na ten list krále Wladislawůw, jímž wšecko práwo swé Sigmund Kurcbach přewodí panu Wilémowi z Pernšteina.

Bez místa, 1493, 11 *Febr. (Týž rkp. str.* 167 *sq.)*

Já Sigmund Kurcbach z Witkowa wyznáwám tímto listem obecně předewšemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: že ten zápis na pargaméně s wisutú pečetí nejjasnějšího knížete a pána, pana Wladislawa, krále Uherského a Českého, markrabí Morawského ɔc. pána mého milostiwého, jímžto JM^t^K swé powolení a ob-

darowání zwláštní milostí ráčil jest dáti a zapsati mně a mým dědicům k wýplatě na těchto wsech, ze jména na Maslojedech s dworem, na Račicích s rybníkem, na Benátkách s dworem a na Malé Habřince, kteréžto wsi s jich příslušnostmi přislušely sau k klášteru Opatowicím w kraji Hradeckém, totižto s platy, poplatky, s lesy, potoky, lúkami i se wšemi těch wsí důchody, jakýmiž jmény mohú jmenowáni býti, ježto k těm wsem sprawedliwě přislušejí, wyplatiti w sumě w patnácti stech kopách grošůw českých stříbrných dobrých širokých, rázu Pražského, tak a s těmi přiměnkami, jakož pak týž zápis pod JKM[u] pečetí wisutú to w sobě šíře a plněji zawírá, dal sem dobrowolně i mocí tohoto listu s mú plnú a swobodnú dobrú wolí dáwám urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina a na Helfenšteině, nejwyššímu hofmistru králowstwí Českého i jeho dědicům, moc i plné práwo mé jim neb jednomu z nich při tom dáwaje, to wše, načež týž zápis JM[u] wýš dotčený swědčí, jmíti, držeti a toho wšeho mocně požíwati, a s tím zápisem králowským i s tím se wším, když a co se jim líbí nebo líbiti bude, aby mohli učiniti jako s jejich wlastním, bez wšelikého mého a mých dědicůw i jiných wšech lidí odporu a překážky. Na potwrzení a budaucí paměť toho pečeť mú wlastní dal sem přiwěsiti k tomuto listu wědomě a dobrowolně, připrosiw urozených pánůw, pana Pawla z Jenšteina a z Skal, pana Arnošta z Jenšteina, a urozených panoší Mikuláše z Mrákotic a Hynka Bradleckého z Mečkowa, že sau také swé wlastní pečeti dali podlé mne jim bez škody přiwěsiti k tomuto listu a na swědomí dobrowolně. Jenž jest dán léta od narození syna božího MCCCCLXXXXIII°, ten pondělí po S. panně Školastice.

27.

Dobrá wůle na ty dwa listy předepsané krále Jiřího od Mikuláše Kdulince panu Wilémowi z Pernšteina.

Bez místa, 1493, 1 *Mai. (Týž rkp. str.* 168 *sq.)*

Já Mikuláš Kdulinec z Wostromiře a na Smrkowicích, wyznáwám tímto listem obecně předewšemi, kdož jej uzří neb čtauci slyšeti budau: jakož mám zápisy a majestáty od králůw JM[u], jeden krále Jiřího slawné paměti, w němž JM[t] zastawuje w XXV stech kopách grošuw peněz obecně berných wsi zejména tyto: wes Maslojedy s poplužním dworem tudíž, Račice a Benátky s dworem poplužním, a wes Habřinku s dědinami, rybníky, lesy, lukami i wšemi a wšelikými těch wsí a dworůw užitky i příslušnostmi, jakož týž majestát šíře a plněji w sobě wypisuje a okazuje, urozeným a statečným rytířům, panu Petrowi a panu Benešowi bratřím z Wostromiře; druhý majestát nejjasnějšího knížete a pána Wladislawa krále Českého JM[u], w kterémžto majestátu JM[t] potwrzuje a z milosti swé králowské ráčil jest přidati a připsati pět set kop gr. peněz obecně berných týmž bratřím, panu

Petrowi a panu Benešowi z Ostromíře, na těch wšech swrchu psaných, i na jiných wšech přislušnostech, jakož týž list w sobě šíře swědčí a ukazuje: protož já swrchu psaný Mikuláš Kdulinec z Ostromíře dal sem a mocí tohoto listu dáwám swú dobrú a swobodnau wůlí swé wšecko práwo, sobě tu nic nepozůstawuje, ani swým budaucím, ani žádnému jinému, urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina a na Helfenšteině, nejwyššímu hofmistru králowstwí Českého i JM^u dědicům, k držení, k požíwání a s nimi učiniti, jakož se JM^u nejlépe zdáti a líbiti bude. A pro lepší a širší swědomí swau sem pečet wlastní přitiskl k tomuto listu, a připrosil (sem) urozeného pána, pana Viktorína z Ronowa a na Kunstberku, urozených wládyk, pana Jana z Sekeřic a na Zdechowicích, a pana Hynka z Malejowa a na Dobříkowě, pana Jana Buška, auředníka na Pardubicích, že sau pečeti swé přitiskli wedle mne k tomuto listu. Jenž jest napsán léta od narození syna božího MCCCCLXXXXIII^o, w středu den S. Filipa a Jakuba.

28.

List od Mikuláše Kdulince, jímž wyznáwá, že o wšecky majestáty a listy, kteréž otec a strýc jeho měli, konec a smlauwu má se panem Wilémem.

Na Pardubicích, 1493, 1 *Mai. (Týž rkp. str.* 170 *sq.)*

Já Mikuláš Kdulinec z Ostromíře a na Smrkowicích známo činím tímto listem obecně předewšemi, kdož jej uzří nebo čtauce slyšeti budau: jakož sem měl listy s majestáty králowskými JM^u jeden list nejjasnějšího knížete a pána, pana Jiřího krále Českého ꝛc. slawné paměti, w němž JM^t zapisuje wsi, ze jména Maslojedy s poplužním dworem tudíž, Račice a Benátky s dwory poplužními, a wes Habřinky, s dědinami, s rybníky, s lesy, s lukami, i se wšemi i wšelikými příslušenstwími těch wsí a dworůw, úžitky, zapsati a zastawiti jest ráčil urozeným a statečným rytířům, panu Petrowi a panu Benešowi bratřím z Ostromíře, strýci a otci mému, w půl třetím tisíci kopách peněz obecně berných, jakož týž majestát w sobě šíře zawírá a swědčí; a druhý list s majestátem nejjasnějšího knížete a pána, pána Wladislawa krále Českého JM^u, w kterémžto listu JM^t potwrzuje majestátu krále Jiřího slawné paměti, a w němž připisuje JM^t pět set kop gr. peněz obecně berných swrchu psaným strýci a otci mému na wsi swrchu dotčené, jakož tíž majestatowé w sobě šířeji okazují: protož já swrchu psaný Mikuláš z Ostromíře učinil sem smlúwu dobrowolně o ty majestáty, a dal sem je a mocí tohoto listu dáwám dobrowolně urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina na Helfenšteině, nejwyššímu hofmistru králowstwí Českého JM^u, a dědicům JM^u, aby JM^t polože patnácte set kop gr. českých, w ty wsi a lidi, s rybníky, s lesy i se wšemi jejich příslušnostmi se uwázati mohl, a já swrchu psaný Mikuláš ꝛc. pánu JM^u mocně postupuji swrchu dotčených wsí a lidí k mocnému držení a požíwání, sobě nic

w tom nepozůstawujíce, ani swým budaucím, ani žádnému jinému. Tomu na swědomí a pro lepší jistotu pečet swau wlastní přitiskl sem k tomuto listu, a připrosil sem urozeného rytíře, pana Mikuláše z Hořic a na Pecce, purkrabie kraje Hradeckého, a urozených wládyk pana Jana z Sekeřic a na Zdechowicích, a pana Jana Buška z Hodkowa, ty časy úředníka na Pardubicích, že sau swé pečeti wedle mé k tomuto listu přitiskli, jim bez škody. Dán a psán na Pardubicích, w středu den S. Filipa a Jakuba apoštolůw buožích, léta od narození syna buožího MCCCCLXXXXIII° počítajíce.

29.

List knížete Jindřicha, jímž wyznáwá, že jest neprosil krále, aby co Zahrádkowi na Libišanech připisowati měl.

Na Poděbradech, 1493, 16 *Juni. (Týž rkp. str.* 147 *sq.)*

My Jindřich z boží milosti kníže Minsterberské a hrabě Kladský ꝛc. známo činíme tímto listem wšem wůbec, kdož jej uzří nebo čtaucí uslyší: že sme nejjasnějšího knížete a pána, pana Wladislawa, Uherského a Českého ꝛc. krále, pána našeho milostiwého, za to, aby nebožtíkowi Wáclawowi Zahrádkowi na Libišanech jakau sumu peněz nebo groší připsati ráčil neprosili; toliko se w tom dobře pamatujem, že sme JMtiK prosili, aby jemu JKMt toho zápisu, kterýž sme témuž Zahrádkowi byli s dobrau wůlí na Libišanech (dali), potwrditi ráčil. Připisowalli pak jemu JKMt co z swé milosti, za to sme my JKMti neprosili. Tomu na swědomí kázali sme pečet naši knížetskú k tomuto listu přitisknúti. Jenž jest dán na Poděbradech, w neděli po hodu swatého Wíta, léta páně tisícího čtyrstého dewadesátého třetího.

30.

Dobrá wůle od Markéty z Hustiřan a Doroty z Zahrádky, kteraudž přewodí wšecko swé práwo na Libišanech panu Wilémowi z Pernšteina.

Na Rychnowě, 1493, 1 *Jul. (Týž rkp. str.* 149 *sq.)*

Já Markéta z Hustiřan a Dorota z Zahrádky wyznáwáme tímto listem zjewně předewšemi, kdež čten neb čtúcí slyšán bude: že ten list a zápis s majestátem od slawné paměti nejjasnějšího knížete a pána, pana Jiřího krále Českého ꝛc., kterýž swědčí na šest set kop grošůw urozenému panu Mikulášowi Berkowi z Dubé, w ty časy purkrabí kraje Hradeckého, a paní Elišce z Okoře, manželce jeho, i dědicům jich, na zboží kláštera Opatowského, na dwůr a wes Libišany, na rybník, na dědiny, lúky i na wšecky příslušnosti toho dworu a wsi, poplatky a půžitky, tak jakož w tom listě s nadepsaným majestátem to i jiné wšecko šíře a swětleji i plněji napsáno stojí: kteréhožto zboží nadepsaného my swrchu psané w sumě swrchu dotčené postúpily sme dobrowolně urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina a

na Helfenšteině, nejwyššímu hofmistru králowstwí Českého, a dědicům i erbům JM^{ti}; a ten list a zápis s nadepsaným majestátem, kterýž swědčí dotčenému panu Mikulášowi Berkowi z Dubé, a paní Elišce z Okoře a dědicům jich, s těmi dobrými wolemi, kteréž od téhož pana Mikuláše a od oswíceného knížete a pána, pana Jindřicha, knížete Minsterberského, hrabí Kladského oc. a od Jána Črta z Skaličky, měštěnína Hradeckého, na ten majestát a zápis mámy, a majestát, kterýž nám přidán od nejjasnějšího knížete a pána, pana Wladislawa krále Českého oc. a markrabie Morawského oc., s tím zápisem, kterýž sme měly od swrchu dotčeného knížete a pána, pana Jindřicha knížete Minsterberského oc. na rybník Bukowský: ty wšecky majestáty a zápisy s dobrými wolemi daly sme s naší dobrau wolí a swobodnau, a dáwáme moci tohoto listu nadepsanému pánu, panu Wilímowi z Pernšteina a na Helfenšteině, nejwyššímu hofmistru králowstwí Českého a dědicům i erbům JM^{ti} se wším práwem, nám ani dědicům našim k tomu žádného práwa ani které moci nepozůstawujíce, w sumě dewíti stech kopách groších, kterúž sumu sme wzaly a přijaly z auplna a docela od urozeného pána, pana Wiléma swrchupsaného oc. od JM^{ti}. Na potwrzení toho i budaucí pamět pečeti naše s naším jistým wědomím k tomuto listu přiwěsily sme dobrowolně, a připrosily sme urozených pánůw, pana Albrechta z Rychnowa, a urozeného pana Heřmana odtudž, a slowútného panoši Jindřicha z Lochowic. A my Albrecht z Rychnowa, Heřman odtudž, Jindřich z Lochowic, [1]) jsúce prošeni osobně od swrchu psaných Markéty z Hustiřan, a Doroty z Zahrádky, pečeti naše wlastní s jistým naším wědomím k tomuto listu dali sme přiwěsiti. Dálo se na Rychnowě, w pondělí před S. Prokopem, léta od narození syna buožího tisícího čtyrstého dewadesátého třetího počítajíce.

31.

Dobrá wůle od Bawora z Hustiřan na ten list krále Jiřího předepsaný panu Wilémowi z Pernšteina daná.

Bez místa, 1495, 4 *Dec. (Týž rkp. str.* 134 *sq.)*

Já Bawor z Hustiřan a na Bukowce, známo činím tímto listem wšem wůbec, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: že tak jakož slawné paměti nejjasnější kníže a pán, pan Jiří král Český a markrabě Morawský oc. někdy pán můj milostiwý, ráčil jest urozenému wládyce Majnušowi z Chwalkowic dobré paměti, otci mému, a jeho dědicům dwůr poplužní we wsi Neratowě s krčmú i tudíž se třmi podsedky k tomu dworu příslušnými, s dědinami, s lukami, s lesy, s rybníkem i s jinými wšemi toho dworu příslušnostmi dáti jest ráčil, tak jakož dání toho JM^{ti}K majestát šíře ukazuje a swědčí; pak já nadepsaný Bawor, jakožto dědic prawý po otci swém,

[1]) Jméno to psáno w rkp. chybně »z Lobkowic« i »z Bozkowic.«

jsa toho dworu se wším jeho příslušenstwím w držení, swé wšecko právo, kteréž k tomu majestátu a zboží příslušejícímu mám, sám od sebe i od swých dědicůw a budaucích, mocí listu tohoto dobrowolně dal sem a dáwám tímto listem urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina a na Helfenšteině ꝛc., nejwyššímu hofmistru králowstwí Českého, a JM[u] dědicům, tak s tím se wším práwem, tak jakož sem sám měl, držal a požíwal i s dědici swými, tu sobě ani dědicům swým nic nepozůstawuje, kromě toho: jakož pán JM[t] rybníka Neratowského, ani JM[u] dědici i budaucí nemají powyšowati, a také téhož rybníka pán JM[t] a JM[u] dědici i budaucí mají upauštěti mně, dědicům i budaucím mým, jakož pak smlúwy mezi JM[u] pánem a mnau učiněné ukazují dostatečně. Toho na swědomí i konečnú jistotu swú přirozenú pečet přiwěsil sem, a připrosil sem urozeného pána, pana Albrechta z Kolowrat a na Mokrowúsích, a urozených wládyk Jana staršího z Dobřenic, Bořka z Dohalic, že sú swé pečeti dali přiwěsiti wedle mé k témuž swědomí. Jenž jest dán léta od narození syna božího MCCCCLXXXXV, w pátek den S. panny Barbory.

32.

Dobrá wůle od Opršala panu Wilémowi z Pernšteina na zápisy na wes Chrčice.
Na Krumlowě, 1496, 20 *Sept. (Týž rkp. str.* 178.*)*

Já Wáclaw Opršal ze Zher wyznáwám tímto listem obecně přede wšemi, kdož jej čísti, nebo čtaucí slyšeti budú: jakož mám list s majestátem od nejjasnějšího knížete pána, pana Sigmunda císaře Římského a krále Uherského ꝛc. kterýmžto listem JCM[t] ráčila mi jest zapsati na wsi řečené Chrčice tři sta kop, a druhý list také mám od nejjasnějšího knížete pána, pana Wladislawa, Uherského, Českého ꝛc. krále a markrabie Morawského ꝛc., kterýmžto listem také JMK ráčila jest mi připsati na dotčené wsi dwě stě kop, jakož pak ti listowé JKM[u] to w sobě wšecko šíře a swětleji zawírají a okazují: že já swrchu psaný Wáclaw Opršal na ty swrchu psané listy dal sem a mocí tohoto listu dáwám swú plnú a swobodnú dobrú wóli, i na to na wšecko, což se w těch listech zawazuje, urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina na Helfenšteině, nejwyššímu hofmistru králowstwí Českého, JM[u] pánu mému milostiwému, tak aby JM[t] měl plnú moc a práwo k těm listům nahoře psaným, a k těm wěcem w nich zapsaným, tak jakož sem já nahoře psaný Wáclaw měl, bez umenšení, a s tím aby ráčil učiniti jako s swým wlastním. Tomu na swědomí swú pečet wlastní k tomuto listu přiwěsil sem, a pro lepší jistotu a širší swědomí připrosil sem urozeného pána, pana Jindřicha z Lipého nejwyššího maršalka králowstwí Českého, a urozených wládyk Sigmunda Waleckého z Mírowa, Matěje Wacka z Bezděkowa, pana hofmistra JM[u] dworu hofrichtéře, Jiřího Kusého z Mukoděl, Alexandra z Chlewského, Jana z Jestřebí, že sú swé pečeti podlé mne na swědomí k tomuto listu přiwěsili, sobě a erbům

swým bez škody. Dán na Krumlowě, w úterý u vigilii S. Matauše ewangelisty božího, léta páně MCCCCLXXXXVI°.

33.

Dobrá wůle od Opršala na list na pana Michala z Weitmíle panu Wilémowi z Pernšteina.
Na Třebíči, 1497, 3 *Jan.* (*Týž rkp. str.* 179 *sq.*)

Já Wáclaw Opršal ze Zher známo činím tímto listem wšem wůbec, kdož jej uzří nebo čtúcí slyšeti budau: jakož mám list hlawní na pargaméně s wisutými pečetmi na urozeného pána, pana Michala z Weitmíle na šest set kop gr. českých rázu Pražského, kterýž list swědčí mně a mateři mé, jakož pak ten list hlawní to šíře a rozuměji oznamuje a w sobě zawírá: a protož já swrchu psaný Wáclaw Opršal na ten swrchu psaný list dáwám swú dobrú wóli swobodně urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina na Helfenšteině, nejwyššímu hofmistru králowstwí Českého, aby on k tomu ke wšemu práwo též a sprawedlnost měl, což se w tom listu zapisuje, jako já sám swrchu psaný Wáclaw Opršal, beze wšeho umenšení. Tomu na swědomí a pro lepší jistotu i potwrzení swú wlastní pečet k tomuto listu dobrowolně přiwěsil sem, a pro širší swědomí připrosil sem urozeného pana Sigmunda z Daubrawice a na Hrutowicích, a urozeného a statečného rytíře pana Mikuláše z Hořic a na Pecce, purkrabí kraje Hradeckého, a urozených wládyk Jindřicha z Ořeřic, Oldřicha z Marezí, Melchiora z Lomu, a Heřmana z Hrochowa, že sau pečeti swé podlé mé přitiskli k tomuto listu na swědomí, sobě a erbům swým bez škody. Dán na Třebíči, w úterý před křtěním božím, léta božího MCCCCLXXXXVII°.

34.

List krále Wladislawa, jímž dáwá wýplatu Teyneckého zboží panu Wilémowi z Pernšteina a synům jeho, panu Janowi a panu Wojtěchowi.
Na hradě Pražském, 1502, 27 *Febr.* (*Týž rkp. str.* 172 *sq.*)

My Wladislaw z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský ɔc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužické markrabě ɔc., oznamujem tímto listem wšem: že sme prošeni od urozeného Wilíma z Pernšteina, nejwyššího hofmistra králowstwí Českého, wěrného našeho milého, abychom jemu a synům jeho wýplatu dáti ráčili na twrzi a městečku Teynci nad Labem ležícími, s jejich příslušenstwím; k jehožto prosbě nakloněni jsauce pro služby téhož Wilíma, kteréž jest nám činil a činiti nepřestáwá, s dobrým rozmyslem a raddú wěrných našich, mocí králowskau w Čechách, dali sme nadepsaným Wilémowi a Janowi a Wojtěchowi synům jeho, wýplatu twrze a městečka Teynce swrchu psaných, se wším jejich a wšelijakým příslušenstwím, a tímto listem dáwáme: tak aby oni to

od držitelůw nynějších aneb budaucích wyplatili a wyplatiti mohli a moc měli když by se jim koliwěk zdálo a líbilo, položíce jim za wýplatu též twrze a městečka s jich přislušenstwím sumu zápisní, kterúžby na tom zapsanú měli w cele a úplně podlé znění zápisůw jejich, kterúž od nich přijmúc, mají jim toho a powinni budau w moc jejich hned postaupiti; kteraužto twrz a městečko když swrchu psaný Wilém aneb synowé jeho wyplatie, držeti jich a je požíwati mají a moci budau, nejsauc odtud bez swé wůle od žádného splacowáni, leč od nás aneb budaucích našich králůw Českých, aneb od těch osob, jimžby ta wýplata sprawedliwě přislušela, wšak tak: kdyžbychme to sami k swému wlastnímu jmění, držení a požíwání wyplatiti chtěli, to učiniti můžem a moci budeme, kdyžby nám se koliwěk zdálo a líbilo, dadauce jim podlé znění zápisůw jejich napřed wěděti, a po wyjití času wypowědělého položíc jim sumu jejich zápisnú, kterú sú za wyplatu týchž twrze a městečka dali, w cele a úplně; kterúž přijmúce od nás, mají nám hned a powinni budau twrze a městečka swrchu psaných se wším jejich přislušenstwím, s kterým sau to sami drželi, postaupiti, a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, nawrátiti bez zmatku a wšelijaké odpornosti. A kdožby list tento měl s swrchu psaného Wiléma a jeho synůw dobrú a swobodnú wůlí, chceme, aby tomu přislušelo plné práwo wšech wěcí nahoře i dole psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskú k listu tomuto přiwěsiti sme kázali. Dán na hradě Pražském, w neděli postní, kteráž slowe Oculi, léta buožího MDII°, a králowstwí našich Uherského XII° a Českého XXXI°. Ad relacionem magnifici dni Johannis de Šelnberg, supremi cancellarii regni Bohemiae.

35.

Smlauwa mezi urozenými pány, panem Wilímem z Pernšteina a panem Jindřichem z Waldšteina o zatopení rolí měšťanům Pardubským wodau z rybníka Jesenčanského.

Bez místa, 1503, 22 *Mai. (Týž rkp. str.* 205 *sq.)*

Léta božího tisícího pětistého třetího, w pondělí před božím wstaupením, o ty pře, kteréž sau byly wznikly mezi wysoce urozeným pánem, panem Wilímem z Pernšteina, nejwyšším hofmistrem králowstwí Českého, a poddanými JM[ti] z strany jedné, a mezi urozeným pánem, panem Jindřichem z Waldšteina a na Rychumburce a lidmi jeho z strany druhé, stala se smlauwa takowá:

It. nejprwé, kdež jest winil JM[t] pán, pan hofmistr, pana Jindřicha JM[t], že činí škodu welikú měšťanům Pardubským, poddaným JM[ti], tu kdež jim dobře mnoho rolí potopila ta woda, kteráž se z rybníka jeho Jesenčanského táhne: tu my Sigmund z Šarowa a na Slatiňanech, a Jan z Kunšího a na Zaječicích, k žádostem obau stran JM[ti] mocně to k sobě přijawše, na to místo sme wyjeli, i pilně ohledali, a tu škodu tak sme nalezli, i to také, že se ta woda z rybníka toho Jesen-

čanského táhne; nalezli sme také při tom hned od toho miesta, kdež ta woda stojí, příkopy staré zapuštěné, kteříšto příkopowé, i podlé rozumu našeho, i podlé zpráwy lidí starých, někdy dáwno proto sú uděláni byli, aby ta woda jimi pryč scházela a w těch rolích nestála; protož o tom kusu takto wypowídáme: aby hned od toho miesta, kdež ta woda stojí, ti staří příkopowé wyděláni byli, tak zhlaubí a zšíří, aby ta wšecka woda z těch rolí měšťan Pardubských wypadnúti mohla: pokud jsú w gruntech pana Jindřicha JM^{ti}, potud aby je pan Jindřich JM^{t} wydělati rozkázal; a pokud jsau dále w gruntech JM^{ti} pána, pana hofmistra, to také aby JM^{t} pan hofmistr wydělati rozkázal. A též i při cízení týchž příkopůw kolikrátžbykoliw toho potřeba byla, aby se obě straně JM^{ti} zachowali, i JM^{ti} potomci na časy budaucie. Jtem, kdež sau lidé JM^{ti} pána, pana hofmistra Nemošičtí hájili lidem pana Jindřicha JM^{ti} Dražkowským té wody, kteráž jde z gruntůw jich, púštěti přes grunty Nemošické, proto že sú jim nechtěli pomoci příkopa toho dělati, kterýmžby ta woda scházeti měla, o tom kusu takto wypowídáme: poněwadž oni Dražkowští pro swú wodu toho příkopa také potřebují, aby jim Nemošickým toho příkopa cíditi pomáhali, kdyžbykoli a kolikrátkoli toho potřeba kázala na časy budaucie. A těch wšech wěcí na potwrzení my smlúwce swrchu psaní pečeti swé wlastní přitiskli sme k tomuto listu smluwniemu. Jenž jest psán a dán léta a dne swrchu psaného.

36.

Smlauwa mezi panem Wilímem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o různice, kteréž byly mezi nimi wznikly z strany sirotkůw, jak je sobě a které propauštějí, a kterých pozůstawují, též i o dluzích obapolních a o lidech zběhlých.

Bez místa, 1503, 25 *Jul. (Týž rkp. str.* 186 *sq.)*

Léta buožího tisícího pětistého třetího, w auterý na den swatého Jakuba apoštola páně, o ty pře, kteréž sau byly mezi wysoce urozeným pánem, panem Wilímem z Pernšteina a na Helfenšteině, nejwyšším hofmistrem KČ., a prwotně od wydání sirotkůw a lidí JM^{ti}, kteříž sau osedlí za pány Hradeckými z strany jedné, a mezi wzácné opatrnosti panem purkmistrem a raddú i wší obcí již dotčeného města Hradce nad Labem, též o wydání sirotkůw a lidí jeho, kteříž za JM^{ti} pánem, panem hofmistrem sedí, z strany druhé, stala se jest smlauwa konečná na tento způsob: It. nejprwé wšickni ti sirotci a lidé obojího pohlawí, kteřížkoli osedlí jsau, aneb kteříby se přiženili aneb wdáním na ta místa přišli až do dnešního dne, buďto ti kteříž jsau za pánem JM^{ti} pánůw Hradeckých, anebo ti, kteříž jsau pána JM^{ti} za pány Hradeckými, wšickni we swých místech, kdež kteří jsau, zůstati mají na časy budaucí obapolně, ani jich budaucí nemají se na ně nawracowati. Než což se sirotkůw neosedlých dotýče, kteříž nyní jsau, aneb potomně budau, buďto při materách swých aneb při jiných přátelích, aneb i jiných lidí, kteřížby od pána swého

zhostu neměli: těch aby žádná strana na swé grunty nepřijímala bez powolení pána jich dědičného. It. těch wšech sirotkůw a lidí swých psaných, kteréž tauto smluwau strana straně propúštie, odměnice sprawedlností, kteréžkoli mají, buď po rodičích neb po přátelích, aby obapolně puštěni byli, a o ty aby strana s stranú se sročila ke dni jmenowitému, a tu hned bez odtahůw aby konec o to učiněn byl. It. o dluzích obapolních aby též zachowáno bylo, aby každý sprawedlnosti swé užiti mohl, cožby kdo hodným swědomím prowedl. Pakliby se přihodilo, žeby která pře mezi stranami samými srownána býti nemohla, tehdy aby sobě oboji dobrých lidí w kraji powolili, aby skrze ně ta pře bez odtahůw rozeznána byla a konec wzala. It. páni Hradečtí to opatřiti mají, aby žádní lidé zběhlí pána JM^ti^ do města jich a na grunty jich přijímáni nebyli; pakliby se přihodilo, žeby který saused buď z města neb z podměstí, aneb který jich poddaný z které wsi kterého člowěka pánu JM^ti^ zběhlého k sobě přijal, takowý každý od pana purkmistra a pánůw má skutečně trestán býti: wšak oni páni Hradečtí nebudú powinni toho člowěka pánu JM^ti^ wydati, než mají jemu hned s gruntůw swých preč kázati, a to dotud má státi, dokudž se pány JM^ti^ a se pány rytiřstwem JM^ti^ páni města o ta wydáwání lidí zběhlých konce míti nebudú; než potom se ku pánu JM^ti^ tak zachowati mají, na čemž wšecka země zůstane. Tuto smlauwu swrchu psanau učinili sau urození pan Heřman z Sulic a na Slepoticích, pan Mikuláš z Mezilesic a na Teynci, pan Jan z Kunštího a na Zaječicích, pan Jan Bartušowský z Labaunė hejtman na Pardubicích, pan Hynek z Heřmenína, pan Matiáš z Kosoře, úředník na Potnšteině, na místě JM^ti^ pána, pana hofmistra, a pan purkmistr i wšecka radda města swrchu psaného Hradce sami od sebe i ode wší obce. Jenž jest psána a dána léta a dne swrchu psaného.

37.

Smlauwa mezi panem Wilímem z Pernšteina a panem Mikulášem z Mezilesic o kus řeky pode mlcynem Dwakačowským.

Na Pardubicích, 1504, 21 *Dec.* *(Týž rkp. str.* 203 *sq.)*

Léta buožího tisícího pětistého čtwrtého, na den swatého Tomáše, mezi wysoce urozeným pánem, panem Wilímem z Pernšteina na Helfenšteině nejwyšším hofmistrem KČ. z jedné, a mezi urozeným wládykau panem Mikulášem z Mezilesic a na Teynci z strany druhé, o kus řeky, kterúž jest měl již psaný pan Mikuláš pode mlcynem Dwakačowským, od obecné řeky Dwakačowské dolůw nade Lhotú Úřeckú až po hráz, kterauž pán JM^t^ ráčil rozkázati dělati nad stawidly, stala se jest smlauwa takowá: že JM^t^ pán, pan hofmistr dal jest jemu panu Mikulášowi za ten kus jeho řeky jiný kus swé řeky nad Teyncem, od meze řeky Teynecké zhůru až po mostek Bartošůw proti Skalici; kteréžto řeky pan Mikuláš má požíwati týmž

způsobem, jako oné prwní, totižto wody, lowením ryb, než břehůw nic. Toto jest také znamenitě wyminěno, aby lidé břehůw swých užiwali tak jako prwé, i wrby raubánim, i to což do wody wisí. It. kdyžby řeka cízená býti jměla ode pána hofmistra JM[ti], ta kterauž má ode pana Mikuláše pod obcí a řekau Dwakačowskau: cožkoli do řeky wisí, buď wrby neb jakéhožkoliw dříwí neb prutí, to aby wyraubáno a wywrženo bylo, aby řeku wolně cíditi mohl. A též i pan Mikuláš, kdyžby toho potřeba byla. Jestli žeby kdy od JM[ti] pana hofmistra Hora Kunětická s tím zbožím wyplacena byla, a držitel Hory chtěl té řece zase: tehdy pan Mikuláš má a powinen bude jim zase postaupiti a swú přijíti. A toho na potwrzení my Wilém z Pernšteina na Helfenšteině nejwyšší hofmistr KČ., a Mikuláš z Mezilesic a na Teynci swé wlastní pečeti dali sme přitisknauti k tomuto listu, a wedle nás smlauwci swé pečeti přitiskli sau: Heřman z Sulic a na Slepoticích a Jan z Kunšího na Zaječicích. Jenž jest dán a psán na Pardubicích, léta MDIIII°.

38.

Smlauwa mezi panem Bohuňkem z Jenišowic a Janem Pulatým, rychtářem Rowenským, o skopání sausedůw se Zwonice a o wedení wody na rybníček jeho.

Bez místa, 1507, 15 *Nov.* *(Týž rkp. str.* 210 *sq.)*

Léta božího tisícího pětistého sedmého, w pondělí po swatém Martinu, mezi urozeným wládykau panem Bohuňkem z Jenišowic a w Šňakowě s jedné, a mezi Janem Pulatým, rychtářem Rowenským, s strany druhé, námi Mikulášem z Mezilesic a na Teynci, Janem z Kunšího a na Zaječicích, stala se jest smlauwa dokonalá o kusy dolepsané na tento způsob: Nejprwé, kdež jest pan Bohuněk winil již psaného Pulatého, rychtáře Rowenského, že se Zwonice sausedy okopal jemu mocí proti práwu w gruntech jeho wodu, kterúž jest sobě wedl na rybníček swůj ku potřebě swé; Pulatý k tomu odpowěděl, že jest to učinil z rozkázaní úředníka pana Hynka; a pan Hynek, jsa přítomen, k tomu jest se seznal: tu my smlauwce swrchu psaní, wážiwše nejprwé ten nález obecní, kterýž jest w zemi této o wedení wody učiněn; wyptawše se také na to, že wšickni prwní držitelé Litětin, jakož jest týž rybníček udělán, napauštěli sú sobě jej z tohoto potoku beze wší překážky, ten kus na tomto postawili sme: poněwadž se jest pan Hynek k tomu přiznal, že se to stalo jeho rozkázaním, za slušné sme nalezli, aby to panu Bohuňkowi řeči naprawil; a tak jest pan Hynek učinil. Dále o tom kusu takto wypowídáme: aby pan Bohuněk té wody užíwal, a rybníček ten sobě napauštěl časem slušným, tak jakž jest od starodáwna bylo. Item, kdež jest pan Bohuněk winil téhož Pulatého, že ty zástawy, kteréž sau měli lidé jeho na wsi w potoce pro napájení dobytka a močení konopí, jim jest skopati kázal a zkazil, a škodu jim na konopích učinil: tu my smlauwce, ohledawše to a očima spatříwše, že ty zástawy žádnému ke škodě

býti nemohau; wyptawše se také na to, že lidé té wsi wždycky sau zástawy ku potřebám swým w tom potoce míwali, takto o tom wypowídáme: aby sobě ti lidé páně Bohuňkowi ty zástawy zase oprawili, a je drželi na časy budaucí bez překážky. Item, kdež jest winil pan Bohuněk Pulatého: žeby jemu mocí proti práwu ten rybníček jeho spustil a škodu znamenitú jemu učinil; Pulatý k tomu opět odpowěděl: žeby jemu pan Hynek po rychtáři pana Štěpana Ostrowského rozkázal ten rybník skopati, a že on ještě tak neučinil, než že jest jej toliko spustil: tomu jest pan Hynek hned odpor učinil, že tak není, a táhl se na pana Štěpana Ostrowského, že jest tu byl, když jest rychtáře jeho prosil, aby to, což jemu poručí, Pulatému powěděl; i wyznal jest hned tu pan Štěpan, že jest pan Hynek po rychtáři jeho o rybníčku nic Pulatému nerozkazowal, než o stržení wody toliko; protož my smlauwce swrchu psaní, poznawše to, že jest Pulatý ten skutek neslušný proti práwu wšetečně sám z sebe učinil, takto o tom wypowídáme: aby Pulatý čtyry neděle u wězení skutečném držán byl, a když z něho wyjde, aby pana Bohuňka odprosil, což jest proti němu učinil, aby jemu to odpustil; a za tu škodu, kterauž jest jemu učinil tím spuštěním rybníčka, aby dal jemu panu Bohuňkowi šest kop grošůw českých, jednu polowici o wánocích, a druhau polowici we čtyrech nedělích potom. Kteréžto smlauwy na potwrzení my smlauwce swrchu psaní pečeti swé wlastní přitiskli sme k tomuto listu. Jenž jest psán a dán léta a dne swrchu psaného.

39.

Smlauwa mezi pánem, panem Wilémem z Pernšteina, a panem Mikulášem Trčkau o zadělání tokůw rybníkem nowým nad Třebechowicemi.

Bez místa, 1507, 27 *Nov.* *(Týž rkp. str.* 207 *sq.)*

Léta Páně tisícího pětistého sedmého, w sobotu před swatým Ondřejem, stala se jest smlauwa mezi urozeným pánem, panem Wilémem z Pernšteina na Helfenšteině, nejwyšším hofmistrem KČ. s strany jedné, a urozeným a statečným rytířem panem Mikulášem mladším Trčkau z Lipy a na Lichtmburce, s strany druhé, takowáto: jakož jest pan hofmistr JM[t] udělati ráčil rybník nowý nad Třebechowicemi, kterýmžto rybníkem zadělal jest JM[t] dwa toky, jeden kterýmžto teče na Třebechowský rybník nad městečkem, a druhý na mlýn koreční a haltéř u téhož mlýna; kdež pak na týchž tocích JM[t] trúby položiti ráčil, že tú trubú jednú JM[t], kteráž leží na tom toku, kterýž jde na mleyn a haltéř, má a powinen bude i s dědici swými na časy budaucí púščeti tau trubau wody, tak zhlaubí a zšíří, jakž tato míra na tomto listu napsaná ukazuje; a ta woda má wždycky jíti w létě i w zimě bez hindrunkůw pána JM[a] i dědicůw JM[u]. Než jestli žeby JM[t], neb dědicowé JM[u] ten rybník kdy sušiti ráčili: tehdy té wody nebudau jemu mlynáři ani

na haltéř powinni dáwati wedle té míry, dokudžby rybník sušen byl, než on mlynář a budaucí jiní mlynáři na témž mlýně budau sobě moci tau trubau wodu wésti; a i druhý tok, budeli mu se zdáti pojíti k té trúbě po rybnice JM", to bude moci učiniti bez překážky JM" i dědicůw JM", kterýžto tok slowe Hlinský potok, wšak tak: nebudeli té wody potřebowati na rybník pan Mikuláš a dědicowé jeho, již s ním o to mlynář uházej; než jakžby zase JM' aneb dědicowé JM" rybník zastawili, tak hned podlé té míry powinni jsau a budau na týž mlýn a haltéř tú trubú a na tu míru zase pauštěti, tak jakž nahoře psáno stojí. It. jakož jest JM' ráčil trúbu položiti druhú na tom toku, kterýž jde na rybník swrchupsaný: ten rybník JM' a dědicowé JM" mají naháněti tak, aby byl pln wodú panu Mikulášowi a dědicům jeho, a to konečně mezi swatým Jiřím a swatým Duchem; a nad to wíc, pán JM' i dědicowé JM" má tú trubú na ten rybník pro doléwku púščeti wody w létě i w zimě: ta wždycky aby šla s pŭl druhé wršky takowé, jako na mřeny kladau a smldí obyčejně pletú; než pan Mikuláš a dědicowé jeho z toho rybníka Třebechowského nemají bez potřeby wody paušče̜ti. Než jestližeby rybník pána JM" pust aneb sušen byl, tehdy nebude JM' ani dědicowé JM" powinni toho rybníku na ten čas naháněti: než pan Mikuláš a dědicowé jeho smluwte se s mlynářem o ty toky tak, jakž se nahoře píše; než pan hofmistr JM' ani dědicowé JM" w těch tocích panu Mikulášowi a mlynáři žádné překážky činiti mají dotud, dokudžby ten rybník pust byl. Než kdyžby týž rybník zase zastawen byl, tehdy woda má puštěna býti podlé smlauwy nahoře psané. A jestližeby rybník Třebechowský chtěli sušiti, tehdy mají dáti pan Mikuláš a dědicowé jeho JM" wěděti aneb dědicům JM", kdyžby jej měli sušiti, aby na darmo wody nepauštěli, hned při pauštění. Item což se lesůw dotýče: jakož jest pan hofmistr JM' týmž rybníkem zatopil panu Mikulášowi Trčkowi les, kterýž slúl Lán, i oddal jest pan hofmistr JM" tu hned pod týmž rybníkem, tak a potuď, jakož sau meze a kopcowé zděláni. Item jakož sau mluwili Třebechowští prawíce, žeby jim týmž rybníkem lesowé jejich podmokati měli: tu pán JM' má struhú udělati na swých gruntích až do starého toku, tak aby jim les nepodmokal a škoda se nedála. Item, jakož sau mluwili Třebechowští, žeby se jim do předměstí škoda dála, kdyby ten rybník spuščen býti jměl tú trubú, kteráž má jíti na mlýn a haltéř woda: jestli žeby JM' pan hofmistr aneb dědicowé JM" tú trubú spúščeti chtěli, tehdy má w swých gruntích to opatřiti, aby se jim Třebechowským tím opúštěním škoda nestala, wšak tak: aby oni Třebechowští na swých gruntech také struhy dostatečně wydělali, kudyby ta woda jíti měla. A to sobě slibujem my swrchu psaní Wilém z Pernšteina na Helfenšteině, nejwyšší hofmistr KČ., Mikuláš mladší Trčka z Lípy a na Lichtmburce, i s swými dědici a budaucími potomky, wšecko, což se w tomto listu píše, wěrně a práwě zdržeti a zachowati beze wšech fortelůw na budaucí časy. Tomu na swědomí swé

wlastní pečeti dali sme přiwěsiti k tomuto listu, a pro lepší jistotu připrosili sme urozených wládyk Jana Janowského z Sautic a na Žumberce, Bohuslawa Chrta ze Rtína, Bohuslawa Běškowce z Běškowic, Oldřicha z Pařízku, že sau pečeti swé podlé našich k tomuto listu přiwěsili na swědomí, sobě a erbóm swým bez škody. Jenž jest dán a psán léta a dne swrchu psaného.

40.

Swolení od pana Heřmana z Sulic panu Wilímowi z Pernšteina o pauštění wody do rybníka nowého pod Dubowcem.

Bez místa, 1508, 16 *Jul.* *(Týž rkp. str.* 213 *sq.)*

Léta Páně 1508, tu neděli po rozeslání XII[u] apoštolůw buožích, toto se swolení stalo od urozeného pana Heřmana z Sulic a na Slepoticích, urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina a na Helfenšteině, nejwyššímu hofmistru KČ.: že pan Heřman pánu JM[u] wodu pauštěti má od toho rybníka pod Dubowcem do nowého, beze škody páně Heřmanowy, a z swé dobré wůle pánu JM[u] tu wodu chce pauštěti, a těm smluwám beze škody, které sau učiněny mezi panem Dašickým a mezi panem Heřmanem, kteréž JM[t] pán ráčí w swé moci míti, a pan Heřman také: na túž smlauwu těmi splawidly ať jest woda hnána na ten rybník nowý, kdež se prwé hnala za pana Dašického, což bude té wody moci přibytné stačiti, tau struhau nowau, kteráž jde z Turowského rybníka; budeli se zdáti pánu JM[u], žeby ta struha úzká byla, a málo wody jí wyšlo, tehdy aby pán JM[t] aby ji ráčil rozkázati pošířiti, pokudžby pan Heřman ukázal, a wyciditi, kdyžby jim dal pan Heřman wěděti, a měly se jaké škody státi panu Heřmanowi. Než toto sobě pan Heřman wyminuje: stawidla kterážby w té struze zdělal a na weliký rybník hnal, wokaly, kterébykoli přišly, aby těmi stawidly pustil na swůj rybník, i wod, cožby mu potřebí bylo na weliký rybník. A w tom pán JM[t], byloliby co potřebí oprawy w struhách w těch, a struha se zawezla a zašlemowala, w tom pan JM[t] wůli má od pana Heřmana, rozkázati oprawiti, pokudžby pánu JM[u] potřeba kázala, aby woda wolně šla, ale wšak tak: aby pan Heřman tím nic neškodil, jestližeby pán JM[t] oprawiti nerozkázal. Toto sobě pan Heřman wymiňuje znamenitě: kdyžby na rybník wodu hnal, a pustil wodu pánu JM[u], a škoda se stala jaká na tom rybníce pánu JM[u], aby pan Heřman tím nic powinowat nebyl pánu JM[u], ani žádnému. Item také, což pán JM[t] ráčí za tu wodu panu Heřmanowi učiniti, kterúž JM[u] pánu do rybníka pauštěti má pan Heřman dobrowolně do swé wůle: též pan Heřman to držeti má, cožby mu postaupeno bylo od JM[u] pána za tu wodu, též do wůle pána JM[u]. Item, když pan Heřman wodu trubau tau na JM[u] pána rybník hnáti má: tu ploty aby pán JM[t] dostatečně opatřiti rozkázati ráčil, aby ryby JM[u] pánu nahoru nešly proti wodě; i páně Heřmanowy ryby aby též s wodú do JM[u] pána rybníka

neskočily. Jestližeby která ryba s wodau do rybníka skočila páně Heřmanowa, a kdyžby woda sražena byla, aby na rybník nešla, pan Heřman úředníkům pána JM^u^ oznámiti má, aby k tomu auředníci dojeli aneb poslali hned nemeškajíc. Item, struhu, kdež pan Heřman žene do Turowského rybníka od stawu wodu, jestližeby kdy přišel k sušení, ten rybník panu Heřmanowi Turowský, kdež skrze ten rybník wodu žene až do struhy nowé: jestli žeby potřebí wody bylo pánu JM^u^ na rybník nahoře psaný, pán JM^t^ ať ráčí rozkázati w témž rybníce struhu wywrci až k nowé trúbě, kterauž jest pan Heřman wložil, a tau trubau aby woda šla až do struhy nowé, kdežby pan Heřman ukázal; pak kdyžby osušen byl rybník aneb sušiti se jměl, tehdy pán JM^t^ aby sobě struhu dělal od stawu z řeky, kdežby šla do té nowé trauby, až do nowé strauhy. Item, kdyžby ten rybník měl sušiti pan Heřman obecní, tehdy struhu JM^t^ pán může rozkázati k té traubě, kdež ji pan Heřman wloží, aby ji JM^t^ pán ráčil rozkázati dělati, budeli JM^u^ pánu potřeba. To pan Heřman JM^u^ pánu z swé dobré wůle wšecko činí do swé wůle, dokudž jest žiw pan Heřman, a zdáti mu se bude. Také, jakož pan Heřman pánu JM^u^ podlé smlauwy, kterauž se panem Dašickým jměl, wodu do téhož rybníka paustěti měl, počna na swatého Jiří až do dwau neděl pořád zběhlých: jestližeby k tomu od JM^u^ pána, neb od úředníkůw JM^u^ napomenut nebyl, tehdy to k žádné škodě panu hejtmanowi býti nemá. Item, toto sobě pan Heřman wymíňuje, do swé wůle JM^u^ pánu swému tu wodu pustiti; a kdyžby se nezdálo, tehdy pan Heřman můž to zrušiti, kdyžby se panu Heřmanowi zdálo tu smlúwu ꝛc.

41.

List krále Wladislawa, kteréž wsi nejsau wepsány w prwní list, a w starých zkažených se najdau, ty w tento list uwodí.

Na hradě Pražském, 1509, 21 *Oct. (Týž rkp. str.* 99 *sq.)*

My Wladislaw z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský ꝛc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě ꝛc., oznamujem tímto listem wšem: jakož sme před některým časem urozenému Wilémowi z Pernšteina na Helfenšteině, nejwyššímu hofmistru KČ. wěrnému našemu milému, wšecky zápisy a listy, kteréž od předkůw našich slawné paměti králůw Českých na Horu Kunětickau a zboží klášterůw Opatowského a Sezemického, i na jiné zboží s jejich wším a wšelijakým příslušenstwím má, w jeden list uwesti a wepsati rozkázati ráčili; i zprawuje nás týž Wilém, kterakby některé wsi a wesnice ze jména w témž listu sepsány a uwedeny s jinými příslušnostmi z nepaměti nebyly, žádaje nás w tom za milostiwé opatření, aby on skrze takowau nepamět neboližto obmeškání při témž zboží k žádným škodám nepřišel. K jehožto prosbě nakloněni jsauce, pro služby jeho, kteréž nám wěrně činil a činiti nepřestáwá,

s dobrým rozmyslem, naším jistým wědomím, s raddau wěrných našich milých a mocí králowskau w Čechách, ty wšecky wsi a wesnice k Kunětické Hoře a k nahoře psaným klášterům a jinému zboží příslušející, kteréžkoliwěk w prwní list náš ze jména wepsané a uwedené nejsau, a w starších zkažených listech nám od něho wrácených se najdau, ty mocí listu toboto wpisujem a uwozujem, tím wším způsobem a obyčejem, jakoby w prwní list náš neb tento ze jména se wšemi příslušnostmi wepsány a uwedeny byly, a též wedle prwnějšího zápisu našeho má je a moci bude s dědici a budaucími swými týž Wilém wyplatiti, a wyplatě držeti a užíwati wedle zápisůw swých, jakžby se jim nejlépe zdálo a líbilo, a to beze wšech lidí wšelijakých překážek. A kdožby list tento s nadepsaného Wilíma, dědicůw neb budaucích jeho s dobrau a swobodnau wolí jměl, chcem aby tomu wšecko práwo ke wšemu, což se w tom listu píše, příslušelo jako jim samým. Tomu na swědomí pečet naši králowskú k listu tomuto přiwěsiti sme rozkázali. Dán na hradě našem Pražském, w neděli den swatých jedenácti tisíc panen, léta božího tisícího pětistého dewátého, králowstwí našich Uherského dwacátého a Českého třicátého dewátého.

Ad relationem magnifici domini Alberti de Kolowrat et Libstein, supremi cancellarii regni Bohemiae ꝛc.

42.

List krále Wladislawa na wýplatu Teyneckého zboží panu Wilémowi z Pernšteina a synům jeho, a s toho aby nebyli splacowáni od žádného, leč od těch duchowních osob; též i o nawrácení pro naložení na to zboží.

Na hradě Pražském, 1510, 31 *Jan. (Týž rkp. str.* 174 *sq.)*

My Wladislaw z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwátský ꝛc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě ꝛc. oznamujem tímto listem wšem, že sme prošeni od urozeného Wilíma z Pernšteina na Helfenšteině, nejwyššího hofmistra králowstwí Českého, wěrného našeho milého, abychom jemu wýplatu dáti ráčili na twrzi a městečku Teynci nad Labem ležícím s jeho příslušenstwím. K jehožto prosbě nakloněni jsauce, pro služby téhož Wiléma, kteréž jest nám činil a činiti nepřestáwá, s dobrým rozmyslem, naším jistým wědomím a raddau wěrných našich milých, mocí králowskau w Čechách, dali sme nadepsanému Wilímowi wýplatu na twrzi a městečku swrchu psaném se wším jeho a wšelijakým příslušenstwím, a tímto listem dáwáme: tak aby on to od držitelůw nynějších aneb budaucích wyplatiti mohl a moc měl, kdy by se jemu koliwěk zdálo a líbilo, polože jim za wýplatu té twrze a městečka Teynce s jeho příslušenstwím sumu zápisnú, kterúž na tom zapsanú mají, wcele a úplně podlé znění zápisůw jejich; kterúžto od něho přijmauce mají jemu toho a powinni budau w moc jeho

hned postaupiti. Kterúžto twrz a městečko již swrchu psaný Wilém wyplatiti, držeti i jí požíwati má a moci bude do swé žiwnosti, nejsauc odtud bez swé wůle od žádného žiwého člowěka nikterakž splacowán; a po smrti jeho abychom od synůw jeho Jana a Wojtěcha my, dědicowé, neboli budaucí naši králowé Čeští, ani žádný člowěk toho nikterakž wyplatiti nemohli: leč ty osoby, kterýmžby ta wýplata sprawedliwě příslušela, to učiniti moci budau na ten způsob, kdyžby to k swému wlastnímu jmění, držení a požíwání wyplatiti chtěli, a jináče nic, dadauce jim podlé znění zápisůw jejich napřed wěděti, a po wyjití času wypowěděléího položíc jim sumu jejich zapsanú úplně tuto nadepsanému Wilímowi a synům jeho. Při tom také zwláštní milost činíce: cožbykoli on a neboli synowé jeho na oprawowání rybníkůw starých aneb dělání nowých na tom zboží naložili, ježtoby to hodnowěrným swědomím neb rejstry dostatečně pokázati mohli: takowý náklad aby jim ty osoby nadepsané i s hlawní sumú zápisnú zase nawrátiti a wyplatiti powinny byly; kteraužto obojí sumu oni od nich přijmauce zauplna a docela, mají jim hned a powinni budau twrze a městečka swrchu psaného se wším příslušenstwím, s kterýmž sú to sami drželi, postúpiti, a list tento i s jinými, kteréžby na to měli, nawrátiti, bez zmatku a wšelijaké odpornosti. Tomu na swědomí pečet naši králowskau k listu tomuto přiwěsiti sme rozkázali. Dán na hradě našem Pražském, we čtwrtek před hodem matky boží na hromnice, léta božího tisícího pětistého desátého, králowstwí našich Uherského dwacátého, a Českého třicátého dewátého.

Ad relationem magnifici dni Zdenkonis Leonis de Rozmital ɔc. supremi purgrauii Pragensis.

43.

Smlauwa učiněná Bohuslawem Běškowcem a Matiášem z Kosoří mezi pánem Wilímem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o lidi usedlé na gruntech pána z Pernšteina a Hradeckých.
Bez místa, 1510, 4 *Jun.* *(Týž rkp. str.* 197 *sq.)*

Léta páně MDX°, w auterý před swatým Bonifacem stala se smlauwa (mezi) urozeným panem Bohuslawem z Běškowic, hejtmanem na Pardubicích, a panem Matiášem z Kosoří, úředníkem též na Pardubicích, na místě urozeného pána JM^u^, pana Wiléma z Pernšteina na Helfenšteině, nejwyššího hofmistra králowstwí Českého, s strany jedné, což se lidí jmenowaného pána JM^u^ dotýče, kteříž jsau usedlí na gruntech pánůw Hradeckých, po té smlauwě, kterúž mezi sebau mají, ze jména těchto: Bartoš Wyskočilůw w Urbanicích, Jan z Welin w Plačicích, Kuba Pískůw we Hříbsku, Jan z Welin w Stežeřích, Jiřík z Maslojed sladowník, Šarban z Habřiny, Towarka w Raudnici; (a mezi) opatrnými panem purkmistrem a raddau města Hradce nad Labem, s strany druhé, též co se lidí jich dotýče, kteříž jsau usedlí na gruntech pána JM^u^, ze jména těchto: Markéta z Chrastnice w Hradišti, Kateřina též

z Chrastnice w Podulšanech, Hawel z Řípska w Opatowicích, Šimek w Beyšti, Skuoček w Bělči, Wondráček Motowúz w Bukowině, Marek w Opatowicích: ti wšickni lidé již jmenowaní s obau stran mají na swých místech, kdež kteří jsau, zůstati na časy budaucí, a strana straně je obapolně propaušti, a na ně se nawracowati nemá wěčně; kromě co se Jana z Welin, který jest w Plačicích, dotýče: ten poněwadž má paustku pod pánem JM^{u} w Welinách, tu paustku aby pánu JM^{u} osadil, a nebo nemohlliby osaditi, aby sám dosedl konečně do swatého Jakuba nejprwé příštího. Což se pak sirotkůw s obau stran dotýče, buďto kteříž pána JM^{u} na gruntích pánůw Hradeckých u lidí slauží, aneb pánůw Hradeckých zase na gruntech u lidí pána JM^{u}, kteréž jest strana straně wypsané na cedulích dala: ti mají wšickni na swých místech doslúžiti do wánoc nejprw příštích bez překážky; a když wánoce přijdú, tehdy strana straně mají sobě je wydáwati, lečby strana na straně kterého z těch přístawních sirotkůw na delší službu obdržeti mohla, ten toho má užiti; než což se lidí a sirotkůw, ježto ani usedlí ani přístawní nejsau, dotýče, ti wšickni s obau stran wydáni a puštěni býti mají podlé ceduli wydaných, kdyžby toho koliw strana na straně požádala a pro ně poslala; kromě což se Kuby piwowarníka dotýče, který jest w Hradci: ten má rok do jarmarku Hradeckého podzimního, že při tom času má se postawiti pánům auředníkům na Pardubicích. Dále pak nadepsané strany mají se k sobě zachowati o sirotky a o lidi zběhlé podlé smlauwy a cedule řezané, kterauž mezi sebau před šesti lety mají. Stalo se ꝛc.

44.

List krále Wladislawa daný panu Wilémowi z Pernšteina i s dědici jeho, že z statkůw duchowních w Čechách ani w Morawě splacowáni býti nemají, jakž šíř wýminka w listu swědčí.

Na Budíně, 1514, 13 *Dec.* *(Týž rkp. str.* 183 *sq.)*

My Wladislaw z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský ꝛc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě ꝛc. oznamujem tímto listem wšem: jakož urozený Wilém z Pernšteina a na Helfenšteině, wěrný náš milý, w králowstwí Českém a markrabstwí Morawském některá zboží duchowní w jistých sumách a zápisích má a drží: i chtíce jemu pro jeho wěrné a platné služby, kteréž nám wždycky rád činil a podnes činiti nepřestáwá, při držení těch zboží duchowních některú milost učiniti, aby také wděčnost naši znáti mohl: protož s dobrým rozmyslem, našim jistým wědomím, mocí králowskau w Čechách, a jakožto markrabě Morawský, tuto sme témuž Wilémowi milost učinili a tímto listem činíme, že on s dědici a budaucími swými s těch zboží duchowních, kteráž koliwěk drží, od nás, budaucích našich králůw Českých, ani od žádného jiného člowěka žádným obyčejem splacowáni býti nemají a moci nebudú, leč od těch osob

duchownich, kterýmžby kterého toho duchowenstwí wýplata sprawedliwě příslušela, a to toliko wlastními jich penězi k jejich wlastnímu držení a požíwání, a jináče nic. Jestližeby pak ty jisté duchowní osoby pod jakým jiným spůsobem ta zboží duchowní, kterážby jim příslušela, wyplatiti chtěli aneb wyplatili, aneb my komu jinému mimo toto obdarowání naše na tom wýplatu dali: to tímto listem zdwiháme, kazíme, mořime a w niwec obracujem, chtice tomu, aby to žádné moci nemělo, ani míti mohlo, nyní i w časech budaucích. Než ty toliko osoby duchowní, kterýmžby které to zboží příslušelo, to k swému wlastnímu držení a požíwání wedle zněni zápisůw wyplatiti budau moci, beze wšech lidí wšelijakých překážek a odpornosti; a on Wilím, dědici neb budaucí jeho, přijmauce od týchž osob duchowních sumu tu, kteráž na tom zapsána jest, mají a powinni budau týmž osobám toho zboží postaupiti, a listy, kteréžby na to měli, nawrátiti bez zmatkůw a wšelijakých wýmluw. Toto také zwláště wymiňujem: jestliby nahoře psané osoby pod jakým jiným způsobem, jakž se nahoře píše, to wyplatíc jinému zastawili, tehdy týž Wilém s dědici a budaucími swými položíc týmž osobám duchowním tu sumu, kterauž za wýplatu dali, budau moci zase se w to zboží uwázati a držeti dotud, dokudžby ty osoby duchowní to k swému wlastnímu držení a užíwání a swými penězi newyplatily. Tomu na swědomí pečet naši králowskau k listu tomuto rozkázali sme přiwěsiti. Dán na Budíně, den swaté Lucie, léta buožího tisícího pětistého čtrnáctého, králowstwí našich Uherského pětmecítmého, a Českého čtyřicátého čtwrtého.

Ex commissione propria regiae maj.

45.

Smlauwa na ceduli řezané o Přelauč se panem Štěpanem Andělem učiněná.
Bez místa, 1518, 11 *Sept.* *(Týž rkp. str.* 106 *sq.)*

Léta buožího tisícího pětistého osmnáctého, w sobotu po narození matky boží, stala se jest smlauwa mnú Janem Janowským starším z Sautic a na Žumberce, mezi urozeným pánem, panem Wilímem z Pernšteina a na Helfenšteině ɔc. JM[ti] s jedné, a urozeným a statečným rytířem panem Štěpanem Andělem z Ronowce a na Přelauči s strany druhé, a to takowá: že pán JM[t] panu Štěpanowi Andělowi za tu sprawedlnost, kterauž na městečku Přelauči, wesnicích, Labi, mlýních, i jiných wšech důchodích a platích k tomu příslušejících, on pan Štěpan po otci swém má, jměl, držel a užíwal, tak jakž listowé od králůw JM[ti] a od kněze Jindřicha a kněze Hynka na to wyšlí swědčí a zawírají, dáti má JM[t] půl třetího tisíce kop grošůw českých, na způsob dole psaný: It. na swatého Hawla nejprw příštího neb dwě neděli potom má pán JM[t] neb dědicowé JM[ti] panu Štěpanowi Andělowi neb jeho dědicům puol druhého tisíce kop grošůw českých dáti, a na tisíc kop grošůw českých má JM[t] pán list dostatečný s rukojmiemi udělati hned při tom času swatého

Hawla, aby těch tisíc kop grošůw českých hned při swatém Jiří nejprw příštím aneb dwě neděli potom, jemu panu Andělowi neb dědicům jeho pán dáti ráčil. A když JM' pán jemu panu Andělowi těch puol druhého tisíce kop grošůw českých a na tisíc kop grošůw českých jistotu dáti ráčí, tehdy hned pan Anděl má městečko Přelauči pánu JM^u i s wesnicemi a jeho wším příslušenstwím i lidmi wšemi k tomu příslušejícími postaupiti, a k tomu také wšecky listy a majestáty, kteréž na to má, i na most, s dobrými wolemi pánu JM^u a JM^u dědicům dáti má. It. jestliže jest co pan Anděl sirotčích peněz wzal, ježto jsau sirotci žiwi od těch peněz, a jej pana Anděla žeby ti sirotci z toho winili: to má mnau Janem Janowským, jakožto smlauwcí, ohledáno býti, a na mně pan Anděl i sirotci, cožby mnú wyrčeno bylo, přestati mají. It. jestliže jest pan Anděl co kterému člowěku sprawedliwě dlužen, to každému zaplatiti má. It. pan Anděl w domě tom, w kterémž jest, aby byl do roka, a jeho tak užíwal sám se wším, jakož nyní užíwá, a z něho aby nic neplatil; a w tom roce aby jej prodal, a pánu JM^u osadil pod týž plat, což jest od starodáwna; a zač ten dům prodá, ty peníze aby sobě zaň bral pan Anděl bez překážky. It. sirotka Lawičkowa, toho sobě pan Anděl wymiňuje, aby jemu panu Andělowi dědičně zustal, i s jeho wší sprawedlností. It. důchody wšecky Swatohawelské i Swatomartinské, ty aby sobě pan Anděl wybral wšecky bez překážky pána JM^u i JM^u dědicůw; pakliby co těch důchodůw nedobral, aneb jakýchžkoliw dluhůw, ježtoby jemu, panu Andělowi, sprawedliwě powinowati byli, žeby jemu nedali a nesplnili a z úplna nezaplatili, a w tom žeby JM^u pánu postaupil: tehdy aby pán JM' ráčil rozkázati úředníkům swým, aby ty lidi k tomu připrawili, aby jemu panu Andělowi beze wšech nesnází a odtahůw dodali a zaplatili. Pakliby jaká rozepře mezi panem Andělem a lidmi o jaké dluhy byla, kromě důchodůw Swatohawelských a Swatomartinských, to mám já Jan Janowský ohledati, a podlé mého w tom rozeznání má pan Anděl i lidé přestati. A to sau sobě slíbili ctně, wěrně a práwě zdržeti, bezewší zlé lsti i fortele wšelijakého, JM' pán, jako na ctného pána sluší, a pan Anděl jako na ctného rytíře sluší; kdež každé straně jedna cedule řezaná, pánu JM^u i panu Andělowi jest dána. Stalo se léta a dne, jakž se nahoře píše.

46.

Potwrzení krále Ludwika na wšecky majestáty předešlé Kunětickohorské a klášterůw Opatowského a Sezemského.

W Olomúci, 1523, 6 *Apr. (Týž rkp. str.* 109 *sq.)*

My Ludwik z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský 2c. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě 2c., oznamujem tímto listem wšem: že jest přistaupil před nás urozený Wojtěch z Pernšteina na Pardubicích, wěrný náš milý, a ukázal nám list celý a neporušený nejjasnějšího

knížete pána, pana Wladislawa, Uherského, Českého ꝛc. krále, otce našeho nejmilejšího slawné paměti, w kterémž na žádost urozeného někdy Wiléma z Pernšteina zápisowé a listowé předkůw našich, králůw Českých, na zámek Horu Kunětickau a zboží kláštera Opatowského a Sezemského daní se jmenují, a sumy sečtené jsau, prose nás při tom, abychom jemu těch wšech wěcí a listu toho milostiwě potwrditi ráčili, kterýžto slowo od slowa takto zní:

My Wladislaw z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský ꝛc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě ꝛc. oznamujem tímto listem wšem: že jest před nás přistaupil urozený Wilém z Pernšteina, nejwyšší hofmistr králowstwí Českého, wěrný náš milý, a oznámil nám, kterak má mnohé a rozličné listy a zápisy nejjasnějších někdy knížat: pana Wáclawa, pana Sigmunda, pana Jiřího, králůw Českých a předkůw našich slawné paměti, a některé také od nás, na hrad Kunětickau Horu a zboží klášterůw Opatowského a Sezemského s jejich příslušenstwím, kteréž w těch zápisích má a drží, prose nás: abychom ohledajíce ty wšecky listy a zápisy, kteréž na ten zámek a zboží klášterská swrchu psaná má, sčísti na něm sumy zapsané rozkázati ráčili; a co se jich w těch zápisích najde, ty abychme jemu w jeden list náš wepsati a přewesti ráčili, tak aby ty wšecky sumy, což jest jich koliwěk w listech a zápisích, buď předky našimi swrchu psanými, aneb námi na tom zámku Kunětické Hoře a zboží klášterních prwé jmenowaných s jejich příslušenstwím zapsáno, w jeden list náš wepsati a uwesti ráčili: kromě oprawowání starých rybníkůw a dělání nowých, na kteréž má prwé zwláštní list náš; a přewedauc ty wšecky sumy s listůw a zápisůw swrchu psaných do jednoho listu našeho, abychme ty staré zkaziti a zrušiti rozkázati ráčili, aby potom moci žádné neměli. Jehožto prosbu slušnau znajíce, poručili sme ty wšecky listy a zápisy swrchu psané pilně ohledati, a je dokonce a dostatečně přehlídnauti a přečísti (sme) rozkázali, a k tomu wšecko ssumowati, co jest w nich wší sumy zápisné, kteráž na často psaném hradě a zboží klášterůw swrchu psaných s jejich příslušenstwím zapsána sau, a k tomu také i žiwoty, do kterýchž to zboží týž Wilém s syny swými jmíti a držeti má; kdež jest se z wohledání těch listůw a zápisůw na zámku jmenowaném a zboží klášterůw Opatowského a Sezemického s jejich příslušenstwím wší sumy zapsané nalezlo a sečtlo: jeden a třiceti tisíc kop a šest a třiceti kop grošůw wše českých, dobrých, stříbrných rázu Pražského. Kteréžto wěci shledawše w prawdě a w jistotě, rozkázali sme napřed wšecky nadepsané listy, zápisy, kteréž jest týž Wilém i s dobrými wolemi na hrad Kunětické Hory a zboží klášterůw Opatowského a Sezemického s jejich příslušenstwím měl, zkaziti a zrušiti, a moci listu tohoto kazíme a rušíme a w niweč obracujem, tak aby již po tento čas žádné wíce moci nikdy ani které platnosti neměli ani jmíti mohli, nyní ani w budaucích wěčných časech; než poněwadž se jest suma swrchu

28 *

psaná w listech a zápisích napřed dotčených w prawdě našla, s dobrým rozmyslem a raddú wěrných našich, mocí králowskau w Čechách swolili sme k tomu a tímto listem swolujeme, a práwo wšech těch listůw a zápisůw prwé jmenowaných do tohoto listu našeho přewedli sme a přewodíme, chtíce tomu konečně, aby swrchupsaný Wilém s Janem a Wojtěchem syny swými hrad Kunětickau Horu a zboží klášterůw Opatowského a Sezemického s jejich příslušenstwím w zápisu jmenowaném měli, drželi a jich požíwali, ze jména těmito: městečkem Bohdančem, s Niwčicí, Bystřicí, Rybitwau, Lhotkau u Blatníka, Neratowem, Žiwanicemi, Přelowicemi, Sopřečem, Habřinau, Žarawicemi, Břehy, Křičeniem, Kasaličkami, Rohozničemi, Wosicemi, Wosičkami, s Policí, se třmi člowěky w Dobřenicích, s Ždánicemi, Podulšany, Opatowicemi, Kuněticemi, Brozany, Hradištěm, Ohrazenicemi, Srchem, Rosicemi, Trnowau, Daubrawicí, Lohenicemi, Mělčí, Hrádkem, Pojhranowem, Černau, Welkými Kawčinami, Malými Kawčinami, Libišany, Stéblowau, Dřítečí, Bukowinau, Borkem, Újezdem, Rokytnem, Bohomilčí, Dražkowem, Dolany, Ožuchowem, s Černau za Bohdančí, s Stolany, se wsí s Wítkowem, kterauž wyplatil, s městečkem Sezemici, a wesnicemi k tomu klášteru příslušejícími, s městečkem Přelaučí se dwěma mlýny nad Labem, příwoz na Labi, s rybáři, Labem a jezery k tomu od starodáwna příslušejícími, s Lhotau Wětší, s Lhotau Menší, s Mokošínem, s Jankowici, Bukowinau u Hradce, s Pohřebačkau, s lesem Křiwčem, s Kozašici, s Škudly, s jedním rybářem w Labětíně, Maslojedy i s dworem poplužním, s Račici, s Benátky, s Habřinkami, s lesy, luhy, lukami, chrastinami, pastwami, pastwištěmi, rolí ornau i neornau, s řekami, potoky, s rybníky starými, kteréž jest oprawowal, a s nowými, kteréž jest dělal aneb ještě dělati bude, a na kteréž prwé od nás zápis a list má, a wšelijakými půžitky a příslušnostmi, kterýmižby se koli jmény a slowy jmenowati mohly, k zámku a zbožím swrchupsaným od starodáwna příslušejícími, jměli, drželi a toho požíwali a požíwati mohli w sumě swrchu psané, to jest w jednom a we třicíti tisících kopách grošich českých dobrých stříbrných rázu Pražského, nejsauce s toho zámku a zboží klášterských napřed psaných s jejich příslušenstwím bez swé wůle od nás ani od budaucích našich králůw Českých, ani od žádného člowěka splacowáni: a to do žiwnosti oswícených Jindřicha knížete Minsterberského a Olešnického, Albrechta, Jiřího a Karla synůw jeho, a do swé, obau synůw swých swrchupsaných žiwnosti; než po wyjití těch wšech žiwotůw my aneb budaucí naši, králowé Čeští, aby ty osoby, jimžby ta wýplata zboží swrchu psaných sprawedliwě příslušela, ti to k swému wlastnímu jmění, držení a požíwání wyplatiti mohau a moci budau, kdyžby se jim koli zdálo a líbilo, dadauc držitelům těch zboží rok napřed wěděti; a po wyjití toho roku přijmauc sumu swau podlé zápisůw wcele a zauplna, mají nám a powinni budau zámku a zboží často psaných postaupiti, a list tento s jinými, kteréžby na to jměli, na-

wrátiti bez zmatku i wšeliké odpornosti. Což se pak oprawowání starých rybníkůw aneb dělání nowých na zboží swrchu psaných dotýče; a také což jest koliwěk pro dělání těch rybníkůw kaupil aneb ještě s syny swými kaupí, a na to naložil aneb naloží: to jim wšecko při wyplacowání těch zboží po wyjití těch žiwotůw swrchu psaných my neb budaucí naši králowé Čeští, aneb ty osoby, jimžby ta wýplata sprawedliwě příslušela, zase dáti a zaplatiti máme podlé znění listu toho, kterýž od nás na oprawowání a dělání těch rybníkůw prwé mají, kdež toho při tom nechááwáme a zůstawujem; kteříž když od nás wezmau sumu swau podlé sumy zápisné, kterúž naložili buď na oprawowání starých aneb na dělání nowých rybníkůw, též co sau pro dělání těch rybníkůw přikaupili: mají také nám aneb budaucím našim králům Českým, aneb těm osobám, jimžby ta wýplata sprawedliwě příslušela, wšeho toho postaupiti, tak aby ti rybníci při zbožích swrchu psaných na budaucí wěčné časy zůstali bez zmatku i wšelijaké odpornosti. A kdožby tento list jměl s již psaného Wiléma, Jana a Wojtěcha synůw jeho, dobrau wolí a swobodnau, ten má a míti bude plné práwo wšech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskau k tomuto listu přiwěsiti sme kázali. Dán na hradě Pražském w středu den nalezení swatého kříže, léta božího tisícího čtyrstého dewadesátého sedmého, králowstwí našich Uherského sedmého a Českého šestmecítmého léta.

Kdež my prohlédajíce k mnohým, wěrným, pilným a platným službám téhož Wojtěcha, kteréž nám wždycky hotowě činil a činiti nepřestáwá, s dobrým rozmyslem, naším jistým wědomím a raddau wěrných našich milých, mocí králowskau w Čechách, témuž Wojtěchowi, dědicům i budaucím jich, tohoto listu otce našeho nejmilejšího i jiných listůw, kteréž od téhož otce našeho urozený Wilém a Wratislaw bratří z Pernšteina na zboží od zámku Kunětické Hory a klášterůw Opatowského a Sezemického k wyplacowání měli; a také aby dwa tisíce zlatých uherských a dwa tisíce kop grošůw českých, potom pět tisíc kop grošůw českých na týž zámek prostawěti mohli; a cožkoli do těch sum rejstry řádnými neb swědomím hodnowěrným, že na týž zámek prostawěli, pokáží, že jim to wedle jiných sum při wyplacowání nawráceno má býti, we wšem jejich znění, položení, w punktech a článcích, jakž w tento list náš wepsán jest, potwrdili sme, a tímto listem, jakoby jim slowo od slowa též wepsáni byli, mocně potwrzujem, chtíce tomu, a wšem poddaným našim králowstwí Českého, nynějším i budaucím, wěrným našim milým, přikazujíce: aby on Wojtěch, s dědici a budaucími swými, od každého člowěka při tomto wšem, což w těch listech položeno, a tomto našem potwrzení jmíni, držáni a zachowáni byli, beze wší odpornosti a wšelijakého přerušení. Jakož také swrchu psaný někdy Wilém z Pernšteina, maje k tomu powolení, wyplatil jest zboží Přelaucké se wším jeho a wšelijakým příslušenstwím, jakož listowé na též zboží to w sobě také šířeji zawírají; i prošeni sme od nahoře jmenowaného Wojtěcha:

poněwadž to zboží také k Hoře Kunětické přísluší, a on toho w držení jest, abychom to také k prwním zápisům a sumám připojiti ráčili; kdež té sumy na témž zboží Přelauckém zapsáno jest dwa tisíce zlatých a dewět set zlatých uherských dobrých. Kdež znajíce w tom wěc slušnau i sprawedliwau, a že za to swé peníze dáti musili, k prwním sumám a zápisům také to zboží w těch sumách, jakž se drží, k Hoře Kunětické připojujem, tak: kdyžby k wýplatě přišlo, že wedlé jiných sum témuž Wojtěchowi, dědicům neb budaucím jeho, těch dwa tisíce zlatých a dewět set zlatých uherských za zboží Přelaucké se wším jeho přislušenstwím dáno a položeno býti má beze wšech wýmluw a wšelijaké odpornosti. A kdožby tento list s těhož Wojtěcha, dědicůw neb budaucích jeho dobrau wolí měl, chceme, aby jemu příslušelo plné práwo wšech wěcí nahoře i dole psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskau k listu tomuto rozkázali sme přiwěsiti. Dán w Olomúci, w pondělí welikonoční léta buožího tisícího pětistého třimecítmého, králowstwí našich Uherského a Českého osmého.

Ad relationem Illustr. principis domini domini Karoli ducis Minsterbergensis, supremi reg. maj. capitanei regni Boemiae, ac aduocati superioris Lusatiae.

47.

List krále Ludwika, jímž potwrzuje předepsaných listůw a zápisůw na zboží Teynecké panu Wojtěchowi z Pernšteina ɔc.

W Olomúci, 1523, 10 *Apr.* (*Týž rkp. str.* 176 *sq.*)

My Ludwík z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský ɔc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže, a Lužický markrabě ɔc. oznamujem tímto listem wšem: že jest před nás přišel urozený Wojtěch z Pernšteina na Pardubicích, wěrný náš milý, a ukázal nám listy a zápisy předkůw našich králůw Českých, i také dobré wůle, w kterýchž on po otci swém a předcích swých má a drží w jistých sumách twrz a městečko Teynec se wším jeho a wšelijakým příslušenstwím, tak, jakž tíž zápisowé to wšecko w sobě šíře drží a zawírají; proše nás přitom, abychom jemu a jeho dědicům wšech těch listůw, zápisůw a dobrých wolí potwrditi ráčili. K jehožto prosbě pro službu wěrné, pilné a platné, kteréž nám týž Wojtěch skutečně činil a činiti nepřestáwá, nakloněni jsauce, s dobrým rozmyslem, naším jistým wědomím a raddú wěrných našich milých, mocí králowskau w Čechách, wšech těch listůw a zápisůw předkůw našich králůw Českých, i také otce našeho nejmilejšího, kteříž koli na zboží Teynecké jsau wydáni, buď na oprawowání rybníkůw starých, na dělání nowých, i také na stawení mostů u Teynce, a na osazení téhož městečka, stawení domůw, piwowárůw, masných krámůw, sladowny, jakž se pak to wšecko, což jest na oprawy a stawení wynaloženo, rejstry

hodnowěrnými a swědomím dostatečným ukázati a prowesti má, potwrdili sme a tímto listem we wšem jejich změní, položení, w punktích, klausulích, artikulích, tak jakoby slowo od slowa wšickni wepsáni w tento list byli, mocně potwrzujem, chtíce tomu, aby on Wojtěch s dědici a budaucími swými při tom wšem od každého člowěka jmín, držán a zachowán byl beze wšeho porušení, a to bez naší, budaucích našich králůw Českých i wšech jiných lidí wšelijakých překážek a odporností. A kdožby tento list měl od swrchu psaného Wojtěcha neb dědicůw a budaucích jeho dobrú wolí, ten má a míti bude plné práwo wšech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskú k listu tomuto rozkázali sme přiwěsiti. Dán w Olomúci, w pátek po welicé noci, léta božího MDXXIII, králowstwí našich Uherského a Českého osmého.

Ad relationem illustr. principis et dni dni Karoli ducis Minsterbergensis, supremi reg. maj. capitanei regni Boemiae ac advocati superioris Lusatiae.

48.

List krále Ludwíka, jímž potwrzuje wšech předešlých listůw a zápisůw na lesy Králowstwí panu Wojtěchowi z Pernšteina.

W Olomúci, 1523, 10 *Apr. (Týž rkp. str.* 180 *sq.)*

My Ludwík z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský ɔc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě ɔc. oznamujem tímto listem wšem: že jest nám ukázal urozený Wojtěch z Pernšteina na Pardubicích, wěrný náš milý, některé listy a zápisy, kteréž po otci swém, urozeném někdy Wilímowi z Pernšteina, na lesy, kteříž Králowstwí slowau, w kraji Hradeckém má, prose nás přitom, abychom jemu ty listy schwáliti, a jich milostiwě potwrditi ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsauce, znajíc mnohé a pilné služby téhož Wojtěcha, kteréž nám činil, činí a činiti rád chce; protož s dobrým rozmyslem, naším jistým wědomím, mocí králowskú w Čechách, wšeckny ty listy, obdarowání a zápisy, kteréž swrchu psaný Wojtěch na jmenowané lesy, jenž slowau Králowstwí, má, ježto sme je celé a neporušené widěli, schwálili sme a jich potwrdili, a tímto listem mocně schwalujem a potwrzujem, chtíce tomu konečně, aby on Wojtěch s dědici a budaucími swými při těch zápisích a listech, jakoby w tento majestát náš slowo od slowa i s dobrými wolemi wepsáni byli, bez umenšení od každého člowěka ze wšech stawůw jmín, držán, zachowán neporušitedlně byli, bez naší, budaucích našich králůw Českých a markrabí Morawských, i jiných wšech lidí wšelijakých překážek a odporností. A kdožby tento list měl s swrchu psaného Wojtěcha neb dědicůw a budaucích jeho dobrú wolí, chcem aby tomu přislušelo plné práwo wšech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králow-

skau k listu tomuto rozkázali sme přiwěsiti. Dán w Olomúci, w pátek po weliké noci, léta božího tisícího pětistého XXIII, králowstwí našich Uherského a Českého osmého.

Ad relationem illustr. principis et dni dni Karoli ducis Minsterbergensis, supremi reg. maj. capitanei regni Boemiae, ac aduocati superioris Lusatiae ɔc.

49.

List krále Ludwíka daný panu Wojtěchowi z Pernšteina i s dědici jeho, že s statkůw duchowních splacowáni býti nemají, jakž šíř wýminka w listu swědčí.

W Prešpurce, 1523, 29 *Oct.* *(Týž rkp. str.* 182 *sq.)*

My Ludwík z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský ɔc. král a markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě ɔc. oznamujem tímto listem wšem: že majíce w paměti, i také w dobré wědomosti služby platné a wěrné urozeného Wojtěcha z Pernšteina a na Pardubicích, wěrného našeho milého, kteréž jest činil slawné paměti králi Wladislawowi, otci našemu nejmilejšímu, i nám také, a činiti nepřestáwá; pak aby, čímby wětší milosti od nás poznáwal, tím pilnější byl nám platně a wěrně slúžiti, tuto zwláštní milost jemu i dědicům a budaucím jeho činíme s raddau wěrných našich milých, z moci naší králowské, jakožto král Český: aby on nadepsaný Wojtěch a dědicowé i budaucí jeho s statkůw duchowních, kteréž drží w králowstwí Českém, splacowán nebyl od žádného jiného, kromě duchowních osob těch, kterýmž ta zboží k wýplatě sprawedliwě náležejí, a k jich wlastnímu držení a užíwání, a to tehdy na ten čas, kdyžby jiná wšecka duchowenstwí w králowstwí Českém k weyplatě přišla, a prwé nic. A kdyžby jim sumy, na kteréž zápisy mají, zauplna a docela položeny byly od těch osob swrchu psaných, kterýmž ta wýplata náleží, tehda on Wojtěch aneb dědicowé a budaucí jeho budau powinni sumu swau přijíti a zboží napřed jmenowaných osobám těm, kterýmžby náleželo, postaupiti. A kdožby tento list měl od swrchu psaného Wojtěcha z Pernšteina, aneb dědicůw jeho, s jich, neb jednoho z nich, dobrau a swobodnau wolí, chcem aby tomu příslušelo plné práwo wšech wěcí swrchu psaných bez umenšení. Tomu na swědomí pečet naši králowskau k tomuto listu rozkázali sme přiwěsiti. Dán w Prešpurce, we čtwrtek po swatých Šimoniši a Judy apoštolůw božích, léta božího tisícího pětistého třimecítmého, králowstwí našeho Uherského a Českého wosmého.

Ludovicus Rex m. p.

50.

Potwrzení krále Ludwíka na smlauwu mezi panem Wojtěchem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o ostrow při stawu Opatowském učiněnau.

W Prešpurce, 1524, 14 *Jan. (Týž rkp. str.* 199 *sq.)*

My Ludwík z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský ɔc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě ɔc. oznamujem tímto listem wšem: že sme žádáni od urozeného Wojtěcha z Pernšteina a na Pardubicích, wěrného našeho milého, abychom té smlauwě, kteráž jest mezi týmž Wojtěchem a purkmistrem a raddau i wší obcí města Hradce nad Labem učiněna o ostrow, kterýž jest při stawu Opatowském, a o nějaké grunty, kteréž sau sobě dobrowolně směnili a o ně sfreimarčili, tak jakž mezi nimi smlauwa učiněná w tento list náš slowo od slowa wepsaná šíře a swětleji ukazuje, milostiwě potwrditi ráčili. Kterážto smlauwa mezi nimi stala se léta božího MDXXIII w pátek před na nebe wzetím panny Marie, slowo od slowa takto:

Léta páně MDXXIII, w pátek před na nebe wzetím panny Marie, stala se jest smlauwa celá a dokonalá mezi urozeným pánem, panem Wojtěchem z Pernšteina a na Pardubicích s jedné, a maudrými a opatrnými pány purkmistrem a raddau i wší obcí města Hradce nad Labem, s strany druhé, o tyto níže psané artikule, a to takowá: Nejprwé o ten ostrow při stawu Opatowském a laučku Worowskú, kteráž jest na tom ostrowě, s lesem i s mýty, i s jespem, o kterýž jest jesep rozepře byla mezi pánem z Pernšteina a pány Hradeckými, kterýžto jesep jest pod týmž ostrowem ɔc. (Ta smlauwa jest zrejstrowána a zkorrigowána w starých knihách fol. 537.)

(Než záwěrek potwrzení té smlauwy krále Ludwíka jest tento:) Kdež my znajíce slušnau žádost téhož Wojtěcha, a majíc w paměti jeho wěrné a nám platné služby, kteréž jest nám činil a činiti nepřestáwá, s dobrým rozmyslem a raddau wěrných našich, mocí králowskau w Čechách, jakožto král Český, té smlauwy mezi napřed jmenowanými Wojtěchem z Pernšteina a purkmistrem, konšely a wší obcí města Hradce nad Labem učiněné, we wšech kusích, článcích a klausulích, tak, jakž jest w tento list wepsána, potwrdili sme a tímto listem potwrzujem, tak aby oni i budaucí jich, držitelé týchž gruntůw, duchowní i swětští, podlé té smlauwy k sobě se zachowali, ji drželi, bez naší i budaucích našich králůw Českých wšelijaké překážky, i wšech jiných lidí duchowních i swětských. Tomu na swědomí pečet naši králowskú k listu tomuto rozkázali sme přiwěsiti. Datum w Prešpurce, we čtwrtek po oktáwu swatých tří králůw, léta božího tisícího pětistého dwacátého čtwrtého a králowstwí našich Uherského a Českého osmého.

51.

Smlauwa mezi panem Janem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o platy a desátky i jiné powinnosti, kterých se lidé Hradeckých z Wysoké a z Raudničky k záduší Opatowskému zbraňowali platiti a dostáwati.

Bez místa, 1535, 22 *Aug. (Týž rkp. str.* 188 *sq.)*

Léta tisícího pětistého třicátého pátého, w neděli před swatým Bartolomějem, stala jest se smlauwa celá a dokonalá mezi urozeným pánem, panem Janem z Pernšteina a na Helfenšteině ꝛc. s jedné, a maudrými a opatrnými purkmistrem a raddau i wší obcí města Hradce nad Labem, s strany druhé, o platy a desátky i jiné powinnosti, kterýchž lidé poddaní pánůw Hradeckých z Wysoké a z Raudničky k záduší Opatowskému zbraňowali se platiti a dostáwati, proto že sau tu přes Labe wolného příchodu ani příjezdu o potřeby swé k témuž záduší Opatowskému jmíti nemohli; a to takowá smlauwa: že JM' nadepsaný pán z Pernšteina, jakožto pán podací toho záduší Opatowského, ty wšecky poplatky, desátky a jiné powinnosti na těch lidech, což jest jich tu koli w Wysoké a w Raudničce, poddaných pánůw Hradeckých, pustiti a dáti jest ráčil na snažnau žádost opatrného Lukáše Formana, jich Hradeckých spoluměštěnína, k tomu kostelíku, kterýž wystawěl týž Lukáš s wolí a pomocí pánůw Hradeckých i jiných dobrých lidí ku památce mistra Jana Husi na gruntech jich obecních, a to prawým trhem a kupem, jmenowitě za půl druhého sta kop míšenských, kteraužto sumu peněz hotowých JM' pán zauplna jest přijíti ráčil; a protož JM' ty lidi z Wysoké a z Raudničky těch wšech poplatkůw, desátkůw i jiných powinností, od starodáwna k záduší Opatowskému přináležejících, před týmž záduším Opatowským, před dědici swými, i přede wšemi téhož záduší držiteli, nynějšími i budaucími, prázdné a wolné činiti ráčí, tak aby tíž lidé nadepsaní z Wysoké a z Raudničky, nyní i na časy budaucí, těch poplatkůw a desátkůw a jiných powinností k tomu Opatowskému záduší nebyli powinni platiti ani dostáwati, nežli k tomu kostelíku již psanému mistra Jana Husi; kdež pak hned přitom týž JM' pán z Pernšteina za těch půl desátého sta kop míšenských zauplna přijatých ráčil jest zase ukázati a dáti k budaucímu užíwání tomu záduší Opatowskému, s wůlí lidí swých i pánůw Hradeckých k témuž záduší přislušejících, tři pruty luk w swých gruntích po Labi nad Opatowicemi wyměřené, tak aby úžitek z těch tří prutů lauk nyní i na budaucí časy obracowán byl k tomu záduší Opatowskému místo těch wýš jmenowaných platůw, desátkůw a jiných powinností, a oni osadní toho záduší to sobě opatrowati mají. A poněwadž podlé obsažení smlauwy, této faře a neboli faráři Opatowskému, nynějšímu i budaucímu, se tu nic neujímá, než s nimi se zadosti nahražuje, tehdy se i to také w této smlauwě wyslowuje: ač přišlaliby kdy toliko z bezelstnosti potřeba na lidi z Wysoké anebo z Raudničky lidí pánůw Hradeckých, a oni faráře pro bezelstnost jmíti nemohli, tehdá jim faráři

Opatowšti nynější i budaucí posluhowati powinni býti mají, tak na ten konec, jakž to nahoře dotčeno jest, ačby toho kdy z bezelstnosti potřebowali. Toho wšeho na zdržení my swrchu psaní Jan z Pernšteina, purkmistr a radda wýš jmenowaného města Hradce, pečeti naše k těmto smluwám přitisknauti sme wědomě dali. Jenž jsau psány a dány léta a dne swrchu psaného.

52.

List Stanislawa biskupa Olomuckého, jímž přidáwá žiwotůw třem synům pana Jana z Pernšteina, panu Jaroslawowi, panu Wratislawowi a panu Wojtěchowi, aby do swých žiwotůw bez wšeliké překážky wes Jezbořice s jejím příslušenstwím, nejsauc s toho splacowáni, držeti mohli.

Na Kroměříži, 1536, 19 *Aug. (Týž rkp. str.* 156 *sq.)*

My Stanislaw z boží milosti biskup Olomucký ꝛc. oznamujem tímto listem wšem wůbec, jimž čten nebo ukázán bude: že jakož důstojní u bozě otcowé, páni, pan Pawel a pan Jan slawné paměti biskupowé Olomučtí, předkowé naši, pro dobré kostela našeho Olomuckého a z příčin slušných zboží k kostelu Olomuckému příslušející w Čechách, ze jména: wsi Jezbořice, Črkan, Barchow, Bezděkow, Opočen, Náhají, Lány, Opočenec Malý, ty wšecky wsi s lidmi platnými, s rolí ornau i neornau i s tím lesem, ježto slowe Bor, i s jinými lesy, mlýn ježto slowe na Weselici, s řekami, i s tau řekau, kteráž skrze Barchow teče, i s Labem, i s jiným plným wším práwem, panstwím a příslušenstwím již psaných Jezbořic a wsí zapsali a zastawili w sumě šesti stech kopách groších Horských, dobrých, stříbrných, urozenému a statečnému rytíři panu Mikulášowi Bochowcowi z Bochowa a synům jeho Zbyňkowi a Štěpanowi do jejich wšech tří žiwotůw, na tom sobě wýplatu pozůstawiwše, a potomkům swým, kdyžby ti tři žiwotowé swrchu psaných Bochowcůw sešli, jakož pak ti listowé předkůw našich w sobě sami šíře a swětleji ukazují a zawírají; na kteréžto listy maje dobré wůle urozený pán, pan Wilém z Pernšteina, nejwyšší hofmistr králowstwí Českého, přítel náš zwláště milý, nás snažně prosil, abychom ty žiwoty Mikuláše Bochowcowy a synůw jeho Zbyňka a Štěpana na něho a na urozené pány, pana Jana a pana Wojtěcha z Pernšteina syny jeho wlastní, přewedli; jakož k snažné žádosti a pro skutečné přátelstwí téhož pána Wiléma z Pernšteina, nám i kostelu našemu Olomuckému činěné, tak sme učinili, a w sumě swrchu dotčené Jezbořice se wším jejich příslušenstwím na něho a na urozené pány, pana Jana a pana Wojtěcha z Pernšteina, syny jeho wlastní, do jejich žiwotůw toho w držení sme uwedli, jakož zápis náš jim na to daný to w sobě šíře a swětleji obsahuje a zawírá. A poněwadž pak dopuštěním pána boha wšemohúcího pan Wilém z Pernšteina a pan Wojtěch syn jeho s tohoto swěta sešli sau, jejichž dušem pán bůh milostiw býti rač! prošeni sme od urozeného pána,

pana Jana z Pernšteina a na Helfenšteině, našeho zwláště milého přítele, abychom synům jeho, urozeným pánům, panu Jaroslawowi, panu Wratislawowi, panu Wojtěchowi držení a užíwání Jezbořic se wším jejich příslušenstwím do jejich žiwnosti w sumě prwé dotčené přáli a dopustili. My pak znajíce slušnau žádost již jmenowaného pana Jana z Pernšteina, a poznawše, že neumenšuje nám i kostelu našemu Olomúckému užitečného přátelstwí činiti, tímto naším listem, s dobrým rozmyslem, urozeným pánům, panu Jaroslawowi, panu Wratislawowi a panu Wojtěchowi, wlastním synům páně Janowým dáwáme a na ně přewozujeme, tak aby oni wšickni tří bratří do jejich wšech tří žiwotuw, kterýžby toho w držení byl z nich, užíwati mohli se wším a wšelijakým příslušenstwím dotčených Jezbořic, tak jakž sau toho pan Wilém, pan Wojtěch a pan Jan z Pernšteina, děd, strýc a otec jejich užíwali a užíwají, bez umenšení a překážky naší i budaucích našich, biskupůw Olomuckých; paklíby pán bůh na nás smrt dopustitiráčil, a ti tři žiwotowé těch pánůw nás přetrwali, anebo který z nich: tehdáž aby toho přece w držení a užíwání byli; než po wyjití těch tří žiwotůw zase na nás a budaucí biskupy Olomucké a kapitolu Olomuckú připadnauti má, kdyžby od nás neb budaucích našich a kapitoly Olomucké držitelům toho statku suma zápisná dána byla. Tomu na potwrzení a pewnost a ujištění pečet naši wětší k tomuto listu přiwěsiti sme rozkázali. Jenž jest psán a dán na Kroměříži, w sobotu před swatým Bartolomějem, léta páně M°DXXXVI° počítajíce.

53.

Powolení kapitoly Olomucké na přidání žiwotůw k držení wsi Jezbořic s jejím příslušenstwím, synům pana Jana z Pernšteina, panu Jaroslawowi, panu Wratislawowi a panu Wojtěchowi.

W Olomúci, 1536, 10 *Sept.* *(Týž rkp. str.* 153 *sq.)*

My doktor Bernard Zaubek ze Zdětína, děkan i wšecka kapitola kostela Olomúckého, známo činíme tímto naším listem: jakož sau důstojní w boze otcowé a páni, pan Pawel a pan Jan slawné paměti biskupowé Olomučtí JM', pro dobré kostela našeho a naše, statek stolní swůj někdy urozenému a statečnému rytíři pánu Mikulášowi Bochowcowi z Bochowa a synům jeho Zbyňkowi a Štěpanowi zastawiti ráčili, kterýžto statek ač w králowstwí Českém leží, ale biskupu a kostelu našemu Olomuckému přisluší, a ze jména tento jest: wsi Jezbořice, Črkan, Barchow, Bezděkow, Opočen, Náhajt, Lány, Opočnec Malý, ty wšeckny wsi s lidmi platnými i neplatnými, s rolí ornau i neornau i s tím lesem, ježto slowe Bor, i s jinými lesy, mleyn, ježto slowe na Weselici, s řekami, i s tau řekau, kteráž skrze Barchow teče, i s Labem i s jiným se wším práwem, panstwím a příslušenstwím již psaných Jezbořic a wsí w sumě w šesti stech kopách groších Horských, stříbrných,

dobrých. Kdež pak týž statek Jezbořický od jmenowaných Bochowcůw přišel jest na někdy urozeného pána, pana Wiléma z Pernšteina JM[t], kteréhožto statku k držení a užíwání témuž panu Wilímowi a urozeným panu Janowi, panu Wojtěchowi z Pernšteina JM[tem] potwrditi a do JM[ti] žiwotůw držeti a užíwati dopustiti ráčil důstojný w bozě otec a pán, pan Stanislaw biskup Olomucký JM[t]; a poněwadž již pán bůh pana Wilíma a pana Wojtěcha s tohoto swěta powolati ráčil; i ukázal jest nám urozený pán, pan Jan z Pernšteina a na Helfenšteině JM[t] list, kterýmž již psaný pán, pan Stanislaw biskup Olomucký JM[t] opět znowu dáwati a powolowati ráčí, aby s toho statku Jezbořického po smrti pana Jana z Pernšteina urození páni, pan Jaroslaw, pan Wratislaw, pan Wojtěch do žiwností swých bez umenšení a wšelijakých překážek w užíwání držeti mohli; přitom nás JM[t] pan Jan z Pernšteina žádati ráčil, abychom k tomu powolení swé dali, aby již psaní páni, pan Jaroslaw, pan Wratislaw a pan Wojtěch, wlastní synowé páně, do swých žiwností toho w držení byli. My pak znajíce mnohá dobrodiní a přátelstwí kostelu našemu od JM[ti] pánůw z Pernšteina činěná, a na žádost pana Jana z Pernšteina, poněwadž také wůle nynějšího kněze biskupa Olomuckého JM[ti] w tom jest, také powolení naše tímto listem dáwáme, tak aby urození páni, pan Jan z Pernšteina, pan Jaroslaw, pan Wratislaw a pan Wojtěch odtudž, synowé JM[ti], často psaných Jezbořic a toho wšeho statku w držení a užíwání bez wšelijaké překážky byli w sumě zapsané swrchu s tolik, a po wyjití žiwotůw jejich, aby na kněze biskupa a na kostel Olomucký zase připadlo, jakž list kněze biskupa nynějšího JM[ti] swrchu psaným pánům daný w sobě šíře obsahuje a zawírá. Tomu na swědomí pečet naši kapitolní dopustili sme přiwěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán w Olomúci, w neděli po narození matky boží, léta páně MDXXXVI°.

A. XVII.

DOPISY DOMAŽLICKÉ,

od roku 1450 do 1509.

1.

Přibík z Klenowého přimlauwá se u Domažlických, aby Annu Sedíkowu z wyručení propustili.

Bez místa a bez datum. (Z orig. w archivu města Domažlic.)

Múdrým mužóm, purkmistru a konšelóm w Domažlicích, bratřím u boze milým.

Služba má napřed s žádostí wšeho dobrého, bratřie u boze milí! Zprawilať mě jest paní Anna Sedíkowa z Čelakow, přietelnice má, že jsú jí waši ny(ní w) pátek zajeli kráwy i owce, a to wšecko wyručila jest od nich na poli w kopě grošów. Prosímť wás, učiňte to pro mú službu, a kažte ji swým z té kopy propustiti, neboť jest k zákonu božiemu přichylna, a takéť jest welmi zahubena. Wěřímť wám, že to učiníte, w takúž i w lepší odplatu, a zwláště wám toho zasluhowati mienim; a takéť ona sama i lidé její ke mně se smlúwají a holdují.

Přibík z Klenowého.

2.

Pražané přimlauwají se, aby Domažličtí podlé nich drželi s jednotau páně Jiřího z Poděbrad proti panu Jindřichowi z Rosenberka a jednotníkům jeho.

Bez místa, 1450, 8 Mai. (Z orig. tamže.)

Opatrným purkmistru a konšelóm města Domažlic, přátelóm milým.

Službu swú wzkazujem, opatrní přietelé milí! Jakož nám píšete, kterakby pán wáš na wás wznesl, že sme jemu i jeho služebníkóm a poddaným odpowěděli,

tu winu jemu dáwajíc, že sě spojil se panem Oldřichem z Hradce ꝛc. Owšemť swéwolně sě jest podlé téhož pána Hradeckého položil nepřietelem pána a zpráwce našeho i našim, moha bez toho dobře býti; a netoliko to, ale i jinéť winy má proti němu strana naše. Muožteli wy ho pak nawesti, aby učinil sprawedliwě, komužby z našie jednoty winowat byl, rowněť miesto má mieti. Než jakož ste na konci lista swého dotkli, wěděti žádajíc, máteli wy na nás péči mieti? Wiete, že z dáwna wždycky spolu byli sme w dobré wuoli, i ještěť námi neschâzie, lečbyšte podlé pana Jindřicha, jehožto swým pánem jmenujete, chtěli páně a zpráwce našeho také býti nepřietelé, a tak pomocmi jemu býti nákladni. A toť žádáme rozumně wěděti po listu wašem, chceteli pomocni jemu býti; jehožťby nám bylo městóm najpodobnějie, w dáwně jednotě spolu držeti sě a w lásce. Dán w pátek den swatého Stanislawa, anno domini ꝛc. L^mo^.

Purkmistři a raddy starého, nowého
menšieho měst Pražských.

3.

Jan Jiskra z Brandýsa týmž píše, aby wdowy a děti Zeidlowých při sprawedlnosti jich zachowali.

We Wídni, 1461, 5 *Nov. (Z orig. tamže.)*

Múdrým a opatrným pánóm purkmistru a konšelóm města Domažlic, přátelóm milým.

Službu swú wzkazuji, múdří a opatrní páni a přítelé milí! Wznesl jest na mě služebník muoj Sigmund Lapka a zprawuje mě, kterak by byl sestry swé a dětí nebožce Zeidlowých poručník najwyšší, a zprawen jest, žeby sestře jeho i těm sirotkóm statek jejich dědičný odjat byl; i žádal mě jest, abych jeho domuow odpustil, žeby chtěl o to státi, k čemu by sestra jeho a sirotci sprawedliwi byli, aby sě jim křiwda nedála. A já nynie pro swé pilné potřeby nemohu jeho pryč odpustiti: ale prosím wás, abyste to udělali pro mú službu, a sestře jeho a sirotkóm křiwdy nedali učiniti, ale k čemu by sprawedliwi byli, abyste jich přitom nechali, neboť jich Sigmund w ničemž nemínie opustiti, a já Sigmunda jakožto služebníka swého w těch i jiných wěcech opustiti nemíním. Datum Wine, feria quinta ante Martini LXI°.

Jan Jiskra z Brandýsa,
hrabie Šariský, hajtman wrchních
krajin králowstwie Uherského najwyšší, a hajtman země Rakúské.

4.

Matiáš, písař na Rabšteině, prosí Domažlických, aby jeho i dítek jeho w sprawedliwosti jich neopauštěli.

Bez místa, 1467, 23 *Dec.* *(Z orig. tamže.)*

Slowútné múdrosti pánóm purkmistru a raddě města Domažlic, pánóm mým na mě laskawým bdd.

Služba má napřed, slowútné múdrosti páni na mě laskawí! Rád slyším o wašem zdrawí, že se dobře máte. A těch wěcí, kteréž sú se w této mieře wám dály, jest mi líto a žel wěrně. I došlo mne jest, že někteří spoluobywatelé (w) wašem městě některú záwistí hnutí jsúce, jimžto sem nelibosti ižádné w ničemž neokázal, ale rád jim slúžil, usilujíce proti mně i mým dietkám, keréž sem mezi wámi zuostawil, znamenaje wždycky od wás přiezniwost a lásku k sobě, i zase bohdá mezi wámi časem swým úmysl maje s nimi se ohrnúti, péči mají o tom, chtiece nás našeho domku, kterýž mezi wámi s waší wolí kúpil sem, zbawiti, a wznášejíce na králowskú Jasnost, že jest odběžný. Wšak wiete páni dobře, žeť sem byl u nebožce pana Racka, a po něm u nebožce pana Calty, dobré paměti pánuow tehdáž wašich i mých, kteříž to město držiece od Králowy Milosti zprawowali, a tehd opět u pana Buriana nenie pána swého jsa zastižen w službě poručenstwím nebožce páně Caltowým, tu sem se držal a držím pro swé i swých dietek tudiež dobré a poctiwé, a tohož ste mi přáli dobrotiwě; bohdá wám i wší obcí k škodě ižádné, ale wiece w této mieře k lepšiemu, cožbych najdále mohl, w tom péči mám, a toho sem hleděl a hledím, abych wás sobě zachowal we wšem, jakožto pány na se laskawé. A také wiem, že s toho domku bez mé přítomnosti což jest bylo a jest potřebie wedle obce dálo sě a děje: pakliby co bylo obmeškáno, ale to wše bohdá naprawiti se má wedle wuole wašie. Pak milí páni, poněwadž mé dietky jsú při wás zuostaweny, a mezi wámi trpěly i s přátely mými zlé a dobré, za to mám, i toho se bohdá držeti chcem, že odběhlé nenie; neb bohdá núze sem neměl ižádné mezi wámi, abych swého statku odběhl a dietek tu nechal. Pak zprawen jsa srozuměl sem, že ste o ty wěci Králowě Milosti psali ku pomoci nám, tak jakož ta wěc w sobě jest: z té péče a starosti, kterúž w tom máte, a nás od našeho statečku utisknúti nedadúce někomu k libosti, welice a snažně děkuji, i w potomních časiech wám s swými dietkami i wašim zasluhowati chci, a wždy w té wěci plné doufánie k wám maje, že mě i mé dietky fedrowati račte, a nás od našie sprawedliwosti wedle práw města wašeho utiskati nedopúštějíce pro potomné wašich práw zachowánie, a pro mé i s mými dietkami wám a wašim bohdá zasluhowánie, a dle sprawedliwosti to učiniece, a že mých dietek z toho wywesti nedopustíte; a také bohdá Králowská Milost srozuměw psaní wašemu, kerak ta wěc jest, že našeho statečku ižádnému dáwati neráčí Jeho Milost, neb sme proti Jeho

Králowské Milosti ničímž neprowinili. Ale ufám bohu, že s waší radú a pomocí takowý, ktož jest na náš statček spadl, před Králowskú Milostí lhářem ostane; jakož pak já wždy nepochybující náději mám, že mne i mých dietek w naší sprawedlnosti opustiti neráčíte. Paklibyšte snad tomu nemohli odolati, a někomu žeby se wždy našeho chudého statku chtělo, to buď pánu bohu poručeno; protoby nám bohdá časem swým z toho někto odpowídati musil. A s tiem buďte pánu bohu poručeni, a buoh daj, abyšte se wšichni dobře a zdrawě měli. Datum f. IIII post sancti Thomae apostoli, annorum ꝛc. LXVII°.

Matiáš písař na Rabšteině.

5.

Král Jiří napomíná Domažlických, aby na újmu pana Lwa z Rožmitála, držitele hradu a kláštera jejich, nic nečinili.

W Praze, 1470, 10 *Mart. (Z orig.)*

Opatrným purkmistru a konšeluom města Domažlic, wěrným našim milým.

Jiří boží milostí Český král a markrabie Morawský ꝛc. Opatrní wěrní milí! Wznesl na nás urozený Lew z Rožmitálu, najwyšší hofmistr náš, wěrný milý, kterakbyšte některé wězně zjímané i jiné wěci k ruce swé bez wuole jeho obracowali, ježto se to za jiných, kte(ří sú hra)d držali, nedálo, jakožto za urozeného Ješka z Boskowic. Zdáť se nám, i přikazujem, abyšte toho bez wuole jeho neb bratra jeho nečinili; nebo skrze to mohliby oni k wám horší wuoli mieti, ani lidí tu k wašie potřebě měliby, neb by jim tu bylo těžko lidi chowati, poněwadž sú sě w holý zámek uwázali, a k tomu sú užitkowé k zámku zahubeni. A také na klášterstwie s příslušenstwím, jakož jest držal od nás urozený Ješek již psaný, jim nesahajte; oni to od nás budú držeti a zprawowati do našeho dalšieho rozkázanie. Dán w Praze, w sobotu prwú (w) puostě, let božích ꝛc. LXX°, pod signetem prstena našeho.

Commissio propria
domini regis.

6.

Pan Jan z Lobkowic na Hasišteině panu Benešowi z Kolowrat Libšteinskému píše o dluh sirotčí p. Bawůrkowi, dáwaje přitom zpráwu, že s králem do Opawy nepojede.

Bez místa, 1473, 30 *Jul. (Z orig. tamže.)*

Urozenému pánu, panu Benešowi z Kolowrat a na Libšteině, fojtu šesti měst a hajtmanu kraje Slanského, bratru mému zwláště milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a bratře zwláště milý! Napřed bych rád slyšal, abyste se dobře měli a zdráwi byli wšicni. A jakož ste mi psali o ten dluh sirotčí panu Bawuorkowi, i prosím wás, milý pane bratře, že se k tomu přičiníte, a tu wěc jednati budete, jakž se wám najlépe zdáti bude. Máť jesť k tomu dobrá

wuole, abychme jedno wywazeni byli, aby nám tak šeredně neláli; neb sem se toho jakž sem žiw warowal, že mi pro mé neláli, než teď pro jiné. I prosím wás, milý pane bratře, opatřte tu wěc wedle zdánie a rozumu swého. A také jakož ste mi zkázali, abych wám dal wěděti, pojeduli s králem Jeho Milostí do Opawy, i dáwám wám wěděti, že nepojedu, a to pro některé swé pilné potřeby, že odjeti nemohu. Dán w pátek po swětiem Jakubě, léta ɔc. LXXIII°.

Jan z Lobkowic a na Hasišteině.

7.

Střibrští stěžují Domažlickým na Henčuka Mikuláše z Prus, že neohradiw se náležitě, škodu jim učinil.

W Střibře, 1476, 12 *Jul. (Z orig.)*

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Domažlic, přátelóm a súsedóm našim dobrým.

Službu naši wzkazujem, múdří a opatrní přietelé a súsedé milí, na wědomie dáwajíce, a wám jakožto přátelóm a súsedóm dobrým toho túžiece, kterak Henčuk Mikuláš z Prus s swými towařiši w tomto přiměří křesťanském sú nám neprawě učinili, stádo zajewše, a nám se neohradiwše tak wedle zřiezenie země České w Benešowě ustanoweného, tři dni nám napřed wěděti nedawše; jediné stádo nám zajewše, list potom k bráně sú poslali, že to pro kláštter činie, a pro mnicha nám se ohrazujíce, ježto wedle wšie země zřiezenie po ohražení do třetieho dne, pod wiery a cti ztracením a zase k ní nenawrácením, jeden neměl by nic počínati na druhého. Súsedé milí! tomuto přiměřie křesťanskému a zřiezení zemskému račte powážiti, dostili sú učinili, wo stádo nás připrawiwše, a dwa robotné člowěky při jich diele zabiwše a jiných za mrtwé odjedše, ano se jim dáwají, jich přijímati nechtiece, a my ani naši na ně nejměli sme žádné péče. I wěříme wám, že takowé křiwdy a takowého mordu w tomto přiměří křesťanském nám učiněného, a kterého ještě nepřestáwají činiti, litowati budete jako přietelé a súsedé naši dobří. Ex Střiebro f. VI ante Margarethae, anno ɔc. LXXVI°.

Purkmistr a radda města Střiebra.

8.

List pohrůžčiwý pana Zdeslawa ze Šternberka Domažlickým, pro útisky, jež tito straně pod jednau w městě swém činí.

Na Zelené hoře, 1478, 18 *Mart. (Z orig.)*

Zdeslaw z Šternberka ɔc. wám purkmistru, raddě i obci města Domažlic.

Psal sem wám prwé, slyšew kterak ste na swé mysli ustanowili, ty, jenž obyčej mají přijímati pod jednú zpuosobú, wen z města utiskati, anebo aby se

s wámi srownali; žádaje, nébrž i proše, abyšte takowé wěci swéwolné nepočínali, zwlášť proto, že se oni we wšech wěcech w městě wěrně a práwě k wám zachowáwají, a s wámi wšecko trpie. I rozumiem tomu, že toho swého wšetečného úmysla změniti netbáte, a je wždy předse tisknete. Wězteż, žeť sem já jim přikázal, aby se žádným obyčejem z města nehýbali, leč je mocí wen wyženete: pak budeteli tak wšetečni, uzřím, kto je wyžene, a shledáte, žeť wám ta waše wšetečnost nic dobrého nepřinese. Ex Zelená hora f. IIII post Palmas, anno ɔc. LXXVIII°.

9.

Wladislaw král píše Domažlickým, aby ku korunowání syna jeho Ludwíka do Prahy s dary přijeli.

W Brně, 1509, 6 *Febr. (Z orig.)*

Opatrným purkmistru a konšelóm města Domažlic, wěrným našim milým.

Wladislaw z božie milosti Uherský, Český ɔc. král, a markrabie Morawský.

Opatrní wěrní naši milí! Jakož wás tajno nenie, že (ji)ž s králem Ludwíkem JM^ti^, synem našim najmilejším, do králowstwí Českého pro korunowání JM^ti^ a pro uložení mnohých wýtržností jedeme, a to brzo buohdá předse wzieti i dokonati mienieme. Protož žádáme toho na wás, abyšte wy k témuž korunowání, kteréž druhú neděli w puostě, totiž na den přenešení swatého Wáclawa, buohdá šťastně býti má, do Prahy přijeli, a tu při korunowání JM^ti^ s nějakými dary, pro poctiwost naši a syna našeho najmilejšieho se okázali, a ty JM^ti^ tu dali; kdež wy, znajíce slušnú wěc a žádost naši býti, nepochybujem o wás, že se tak zachowáte, a my to wám milostí naší a wším dobrým i s králem Ludwíkem JM^ti^ spomienati ráčieme. Datum Brunnae die sanctae Dorotheae, anno domini XV^c^ nono, regnorum autem nostrorum Hungariae XIX, Boemiae vero XXXVIII.

Ex commissione propria
regiae majestatis.

C. XI.

ZÁPISY DOMAŽLICKÉ,

od r. 1404 do 1526.

1.

Bohuše, Jan a Aleš bratří z Přiwozce prodáwají kmetům swým we wsi Milawcích háj řečený Tomin.

Bez místa, 1404, 27 *Jun. (Z potwrzení r.* 1451, *wiz č.* 5.*)*

My Bohuše z Přiewozce, Jan a Aleš, wšichni třie bratřie wlastní tudiež z Přiewozce, ženy naše oddané, děti naši, i wšichni naši potomní i budúcí, wyznáwáme tiemto listem wšem, kteřížto jej widěti, čísti nebo slyšeti budú, že sme s dobrým rozmyslem, radú přátelskú i naší dobrú wuolí les náš i se dnem, řečený Tomin háj, prodali wěčně za jisté i hotowé penieze owšem a úplně wybrané i nám w celo zaplacené, ničehož sobě na tom lesu i na tom dnu zachowáwajíce, i prodali sme i prodáwáme tiemto listem w prawé dědicstwie našim šlechetným i ctným lidem i kmetóm, jich dětem nynějším i budúcím, i jich potomním, a wšem wuobec, chudému i bohatému wěky wěkoma tu w naší wsi u Milawcích; i slibujem pod naší wěrú i při naší cti, beze wšie zlé lsti, jim wšem wuobec našim kmetóm, jich dětem nynějším i jich potomním i wšem budúcím, na tom jich lesu i na dnu toho lesu nepřekážeti, ani jim dáti překážeti, ale že mají w něm, i we dnu, i na dnu, plnú wuoli jmieti, oholiti jej, porubiti, prodati, wykopati nebo zkopati, orati, a s tiem učiniti lesem i se dnem, jakožto s swými wlastními zbožími, a obrátiti tu nebo tam, kdež se jim, nebo každému jich jednomu, bude zdáti za podobné. A nadto slibujeme jim, aby tento list jměl túž moc, jakožto jiní hantfestowé i listy mají moc, ježto oni naši kmetowé jmají na naši dřeweřečenú wes Milawce. A na

wěčnie potwrzenie té wšie wěci swrchupsané přiwěsili sme naše wlastnie pečeti s našim wědomím i s naší dobrú wuolí; a prosili sme také pana Dobrohosta z Mělnic, seděním we Lštěni, a Bohuše z Štědré, toho času purkrabie w Domažlicích, a také ctných pánuow konšelów města Domažlického, aby na swědectwie swé pečeti k našim přiwěsili k tomuto listu, jim i městu i wšie obci bez škody. Jenž jest dán od narozenie syna božieho tisíce a čtyry sta let léta čtwrtého, ten pátek po swatého Jana i swatého Pawla, jinak řečených swatého Buriana.

2.

Boreš z Oseka na Přímdě kwituje Domažlické ze 200 ſſ gr., kteréž jemu král na nich odkázal.

Bez místa, 1413, 26 Jan. (Z orig.)

My Boreš z Oseka, pán na Přimdě, wyznáwámy tiemto listem obecně wšem, ktož jej uzřie anebo čtúce uslyšie, že opatrní a múdří lidé richtář, purkmistr a konšelé přísežní i wšecka obec města Domažlicského těch dwě stě kop grošuow, jakož mi je Králowa Milost byl na nich odkázal, úplně a docela hotowými penězi sú mi zaplatili; z kterýchžto dwú stú kop grošuow swrchuť jmenowaných já Boreš nadepsaný propúščiem, quittuji je nadepsané měščeníny a prázdny činím tiemto listem, a slibuji swú dobrú wěrú křesťanskú beze wšie zlé lsti, že oni swrchupsaní richtář, purkmistr i konšelé přísežní a wšecka obec města dřiewe jmenowaného z těch dwú stú kop grošuow od nás a od mého strýce, sirotków i od našich budúcích nebudú wěčně napomínáni. A toho wšeho na potwrzenie pečet sem swú wlastní k tomuto listu přiwěsil, a pro lepšie swědomie prosil sem urozených panoší, totižto Bohuši z Sčedré, toho času purkrabí na Přímdě, a Jindřicha z Sedlce, a Jaroše z Blahotic, tej pře mezi námi smluwcí i ubrmanów s obú stranú, že sú swé pečeti wedle mne také přiwěsili k tomuto listu. Jenž jest dán léta po buožiem narození tisícieho čtyřistého třinadcetého, w ten prwní čtwrtek před hromnicemi.

3.

List dlužní Janka z Bezdědic na Lešanech, měšťanům Domažlickým na 34 ſſ gr. swědčící.

W Domažlicích, 1420, 24 Jul. (Z orig.)

Já Janek z Bezdězic, seděním na Lešanech, wyznáwám tiemto listem zewně přede wšemi, že jsem dlužen prawého a sprawedliwého dluhu čtyři a třidceti kop grošów dobrých střiebrných rázu a počtu Pražského, múdrým mužóm purkmistru a konšelóm i wší obci města Domažlického, kteréžto penieze já jim dáti a zaplatiti slibuji dobrú wěrú beze lsti od dnešnieho dne we čtyrech neděléch, anebo w té chwíli se jim postawiti, a se s nimi wedle jich wuole umluwiti; a to slibuji pod

wěrú a pode ctí. Paklibych toho neučinil, tehdy se napřed odsuzuji wiery a cti, a potom dáwám jim třemto listem plnú moc a plné práwo, mě i mé wšecky stawowati, kdežkoli budú moci, a mně proti tomu ižádné práwo nejmá spomoci. A toho na swědomie přitiskl sem swú pečet napřed, a k mé prosbě urozený pán Hanuš z Kolowrat wedle mé pečeti a pro lepšie swědomie také přitiskl jest k tomuto listu. Psán we Domažlicích, w středu před swatým Jakubem apoštolem, léta od božieho narozenie tisíc čtyrstého a dwadcátého.

4.

Město Horšůw Týn wstupuje w příměři s městem Domažlickým, s paní Annau z Frimburka a s městy Klatowy a Sušicí.

Bez místa, 1431, 23 *Apr. (Z orig.)*

Já Zdeněk z Drštky, purkrabie na Týně Horšowském, Zdeněk z Drštky, řečený Kolwín, a my purkmistr a konšelé i wšeckna obec města Týna Horšowského wyznáwáme tiemto listem obecně wšem, ktož jej uzřie, nebo čtúce uslyšie, že sme wstúpili a mocí listu tohoto wstupujem w prawé a křesťanské příměřie s urozeným panoší s Janem z Bezdědic, hajtmanem na Domažlicích, a s múdrými purkmistrem a konšely i wší obcí téhož města Domažlicského i s jich se wšemi panošemi, služebníky a poddanými i s těmi se wšemi panošemi, kteříž s nimi na Domažlicích přebýwají, a s urozenú paní Annú z Frimburka seděním na Kasejowicích, a s opatrnými a múdrými purkmistry a konšely měst Klatow a Sušice, i s jich se wšemi služebníky a lidmi poddanými, kteréž oni, tocižto Jan z Bezdědic a purkmistr a konšelé i wšeckna obec města Domažlicského k sobě sú přijeli w to příměřie, od dánie tohoto listu až do swatého Hawla nynie najprwé přištieho, a ten den celý až do západu slunce swým během přirozeným. Pakliby sě nám w tom příměří až do toho roku swatého Hawla státi nelíbilo, tehdy jmáme dwě neděli napřed wěřícím našim do Domažlic listem swým, nebo po rytieřském panoši dáti wěděti, a tě dwě neděli, i ten den poslední tú dwú nedělí až do západu slunečného jmá mezi námi to příměřie státi a trwati bez porušenie wšelikterakého. A w to swrchupsané příměřie přijímáme k sobě ctihodnú kněží, kněze Racka opata kláštera Teplského, a kněze Petra probošta kláštera Chotěšowského, s jich se wšemi panošemi, služebníky a lidmi poddanými, a urozené panoše Lwíka z Jiwian purkrabí na Přímdě i s jeho bratřími, Zbyňka z Kocowa, Břeňka z Drštky, Bohuši z Tasnowic i s jich se wšemi panošemi, služebníky a lidmi poddanými. Kteréžto příměřie slibujeme sami za sě i za swé panoše, služebníky a poddané, i za ty za wšeckny, kteréž sme w to příměřie k sobě přijali, wěrně, pode ctí a pod wěrú, křesťansky bez přerušenie zdržeti a zachowati, a k tomu pod základem tisíce kop grošów dobrých střiebrných rázu Pražského. Paklibychom co proti tomu příměří,

my, anebo naše panoše, služebníci a poddaní, nebo ti, kteréž sme w to příměřie k sobě přijali, co učinili, jehož pane bože nedaj: tehdy jmáme my z swé strany wydati přietele jednoho, a oni naší wěřící druhého, a což nám ti společně a jednostajně rozkáží, jmámy i slibujeme jich poslušni býti jakožto mocných oprawcí, a to oprawiti we čtyřech nedělěch pořád zběhlých, pod základem swrchupsaným. Paklibychom toho wšeho neučinili, cožby nám od swrchupsaných oprawcí bylo rozkázáno, tehdy sme napřed čest a wieru ztratili, a k tomu základ tisíce kop grošów nadepsaných sme propadli wěřitelóm našim swrchupsaným, kterýžto základ tisíce kop grošów inhed potom od seznánie swrchupsaných oprawcí we čtyrech nedělěch pořád čtúce jmáme a slibujeme do swrchupsaného města do Domažlic wýšepsaným našim wěřícím plniti bez odpory wšelikteraké, kdežby nám ukázáno bylo u ctného hospodáře našimi wěřícími aneboli oprawcemi nahořepsanými, tak jakož základnie práwo w České zemi běží. A ktožby jeli ku plnění, jmají bezpečně glejtowáni býti, aby mohli bezpečně do Domažlic přijeti i zasě na swá bydla odjeti bez úrazu swých osob, statków a koní. Také jest wymluweno, ktožby w tom příměří na silnicech překážel neb lúpil, a byl při tom popaden, a nebo to na něho bylo doweděno, jmá býti pokázán, jakžby ti oprawce, kteréž wydáme, řekli a kázali. Také jest wiece wymluweno, že w tom příměří z holdów a z toho drženie, jenž sme prwé drželi, wystúpiti nejmáme, a na ty lidi také nejmáme nic přičiniti, ani jich k kterým robotám tisknúti. A toho wšeho na swědomie a na potwrzenie my Zdeněk z Drštky, purkrabie na Týně Horšowském, Zdeněk z Drštky, řečený Kolwín, purkmistr a konšelé i wšeckna obec města Týna Horšowského, swé sme wlastnie pečeti přidáwiti kázali k tomuto listu, a pro dalšie swědomie těch wšech úmluw prosili sme urozených panoší Dobeše z Modřejowic, toho času hajtmana na Týně, Jana Cehnice z Říčan, Bohuslawa z Horšowa, Buška z Pěčína, že sú swé pečeti podlé nás přitiskli k tomuto listu. Jenž psán a dán jest ten den na swatého Jiřie, léta od narozenie syna božieho počítajíce tisícieho čtyřstého třidcátého prwního.

5.

Bozděch z Kamenice na Ptenínĕ, Olbram z Kamenice a Jan Muchek z Bukowa obnowují kmetům swým we wsi Milawcích některé porušené listy na práwa jejich.

Bez místa, 1454, 13 *Apr. (Z orig.)*

My Bozděch z Kamenice, seděním na Ptenínĕ, Olbram z Kamenice, a Jan Muchek z Bukowa, seděním w Borowách, wyznáwáme tiemto listem obecně přede wšemi, ktož jej uzřie a nebo čtúce slyšeti budú, že ne skrze blud, ani neopatrnost, ale s dobrým rozmyslem a s přátelskú radú, znamenawše, kterak listowé lidí a kmetuow našich a poddaných w naší wsi w Milawcích skrze hryzenie a jedčnie moluow scházejí, widúce, že ižádným jiným obyčejem porušeni nejsú, kteřížto

listowé na jich práwa swědčie, jich potwrzujíce, i na jich swobody, na řeky, na lesy, i na to wšeckno, což od staradáwna požíwali sú a požíwají, jakožto w týchž listech dole popsaných slowo od slowa shledáno bude, a nás také w našich platech sprawedliwých ničímž neobmeškáwali sú, ani obmeškáwati jmienie, w kterýchž sedie a listowé jejich na to swědčie, i poslušenstwím nám hotowi jsúce, jako pánóm swým na se laskawým. I majíce k nim lásku a milost, jakžto k swým wěrným, a nechtiece jich w budúciech časiech a jich dědicuow i budúcích w nátisciech, w zmatciech a w bezprawí pro ty listy moly shřízenými zuostawiti, tři sme jim listuow potwrdili, dědicóm i budúcím jejich, a mocí listu tohoto potwrzujem milostiwě, kterýchžto listuow znènie a držènie slowo od slowa každého tuto wepsati kázali sme. Jenž prwnieho listu držènie takto znie:

Nos Chotěbor dictus de Heršteìn una cum uxore nostra domina Offka ɔc. Datum in Milawecz, anno domini M°CCC°XXIIII°, in die beati Bartholomei apostoli.

Druhý list:

Nos Chotiborius filius condam Pirchesii dicti de Heršteìn, una cum uxore nostra domina Offka ɔc. Datum in Milawec anno domini M°CCC°XXV°, in die beati Martini pontificis.

Třetí list:

My Bohuše z Přiewozce, Jan a Aleš wšichni tře bratřie wlastní tudiež z Přiewozce, ɔc. Jenž jest dán od narozenie syna božieho tisíce a čtyři sta let, léta čtwrtého, ten pátek po swatého Jana i swatého Pawla, jinak řečených swatého Buriana.

Kteréhožto potwrzenie a listuow obnowenie my swrchupsaní Bozděch z Kamenice seděním we Ptenínè, Olbram z Kamenice, a Jan Muchek z Bukowa, seděním w Borowách, na swědomie swé wlastnie pečeti s naším dobrým wědomím a s přiznáním k tomuto listu přiwěsili sme. A pro dalšie wědomie a jistotu prosili sme urozených panoší Jana Swestříma(?) z Hradiště, Wojslawa z Branišowa seděním w Nahošicích, a múdré opatrnosti pánuow purkmistra a konšeluow města Domažlického, že sú swé pečeti wedle našich k tomuto listu dali přiwěsiti, sobě i jejich budúcím (beze šk)ody. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho počítajíce tisícieho čtyrstého padesátého čtwrtého, w sobotu před kwětnú nedělí.

6.

Sigmund Černín ze Stanětic prodáwá dwûr swûj swobodný w Stanětících robotnému muži Pawlowi ze Zahořan za 14 ſſ bez 20 grošůw stř.

Bez místa, 1465, 14 *Oct.* (*Z orig.*)

Já Sigmund Černien, příjmie z Stanětic, prwní jistec prodáwajíci trhu dole psaného, wyznáwám tiemto listem obecně před každým člowěkem, ktož jej uzřie,

nebo čtúc slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a s přátel swých zdrawú radú prodal sem a stúpil sem, a mocí listu tohoto prodáwám a stupuji dworu swého swobodného tu w Staněticích, na kterémžto sem sám dwoře seděl, kterýžto dwuor leží wedle dworu Ježowa, s dědinami ornými a neornými, s lukami, s porostlinami, tak jakž ta dědina w swých mezech a hranicech k tomu dworu swrchupsanému přisluší, tak jakž sem sám koli držel, i to swé práwo wšecko, kteréž sem we ckách na již psaný dwuor jměl, nic tu sobě, ani swým dědicóm a budúcím nepozuostawuje, než tak sem prodal, jakož sem sám držal a otec muoj přede mnú, robotnému muži Pawlowi z Zahořan i jeho buduocím dědicóm a náměstkóm, i tomu každému, ktožby tento list měl s jich neb s jednoho z nich dobrú a swobodnú wolí, za čtrnácte kop grošuow bez dwadceti grošuow dobrých střiebrných, a neb za dobré penieze a groše, jakož té chwíle w České zemi mezi lidmi puojdú; a ti jistí swrchu psaní penězi jsú mi úplně a docela zaplaceni Pawlem saukupem mým swrchu psaným, tak že Pawel swrchupsaný muož a má práwo i sprawedlnost to dědictwie již nahoře psané dáti, zastawi(ti), prodati, změniti, učiniti jakž se jemu líbiti bude, tak jakžto s swým wlastním a dědičným dědictwím, bez mé i mých dědicuow buduociech wšeliké překážky. A jestli žeby kto z mých buduociech jemu co chtěl na tom dědictwie překážeti práwem mým, kteréž sem já měl we ckách po otci swém Černínowi, a naň sáhati, já Černín dědictwie swrchupsaného mocí listu tohoto práwo swé i swých buduocích, kteréž mám we dskách zemských po otci swém, umořuji, aby to práwo mně we dsky wložené od dáwných let žádné moci nemělo, ini práwo sprawedlnosti proti tomuto listu. A jakož sem já seděl na tom již psaném dwoře, byl sem se poručil wuoprawu na Rizmberk dobrowolně, a za tu oprawu sem platil na Rizmberk caltu a dwě kur o wánocech, i též Pawel to jest podstúpil, a tauž oprawú má slušeti wěčně a budúcně k hradu Rizmberku. A dále Pawel, náměstek muoj swrchupsaný, má platiti, a wydáwati desátek knězi k faře Stanětické, též jakožto já, po wěčné časy z dědin a z dworu swrchupsaného bez wšeliké odpory. A jestli žeby berně zemská byla prowolána, jakož wedle obyčeje země České, tauž berni má platiti wedle uloženie, wedle jiných swobodných dědin. I protož já Sigmund dědic prodáwající trhu swrchu psaného, nemaje swé wlastnie pečeti, prosil sem urozeného pána, pana Arnošta z Welhartic a na Hersteině, a wedle něho múdrých a opatrných purkmistra a konšeluow města Domažlického, a urozených panoší Kumpánce z Widhostic, té chwíle purkrabie na Rizmberce, a Wojislawa z Branišowa seděním w Nahošiciech, že sú k mé prosbě a žádosti tomuto wšemu, což swrchu psáno stojí, na jistotu a na zdrženie a na wěčné pamatowánie pečeti swé wlastnie swým jistým wědomím i s celým přiznáním dobrowolně, sobě bez škody, dali sú přiwěsiti. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisíc čtyři sta šedesátého pátého, ten pondělí před swatým Hawlem.

7.

Dobrohost z Ronšperka na Týně (Horšowském) wstupuje w přiměří s p. Rackem ze Šwamberka purkrabím na Domažlicích, a s tím městem.

Bez místa, 1471, 6 *Mart.*

Já Dobrohost z Romsperka a na Týně, najwyšší .... králowstwie Českého, wyznáwám tiemto listem obecně přede wšemi, ktož jej uzřie, nebo čtúc slyšeti budú, že sem wstúpil a mocí listu tohoto wstupuji w prawé a w křesťanské přiměřie s urozeným pánem, panem Rackem z Šwamberka, purkrabí na Domažlicích, a s múdrými i opatrnými purkmistrem a raddú i obcí téhož města teprw jmenowaného, i se wšemi jejich služebníky a lidmi poddanými, od danie listu tohoto až do swatého Jakuba welikého apoštola božieho najprw příštieho, a ten den celý až do západu slunce během swým přirozeným. W kteréžto přiměřie přijel sem a k sobě přijímám urozené pány, pana Bohuslawa z Šwamberka, najwyššieho hofmistra králowstwie Českého, pana Břeňka z Romsperka a na Hlochowě, bratra swého, a slowútné a wzácné opatrnosti purkmistra a raddu i wšicku obec města nowého Plzně se wšemi jich služebníky a lidmi poddanými. Za kteréžto přiměřie já swrchupsaný Dobrohost z Romsperka slibuji, že má wěrně, práwě a křesťansky zdržáno býti i zachowáno beze wšeho přerušenie. Paklibychom my nebo naši služebníci a lidé poddaní proti tomu přiměří co učinili, jehož pane bože nedaj: tehdy slibujem a máme to oprawiti po oprawcích těch, kteréž sme zwolili a k tomu wydali: s našie strany urozeného panoši Wiléma z Hermesperku, purkrabie na Týně, a múdrého a opatrného Jana Srba, rychtáře našeho, a s strany druhé urozeného panoši Jindřicha z Krásného dwora, a opatrného Sigmunda, měštěnína Domažlického; a ti oprawce mají toho mocní rozeznawatelowé býti bez zbawenie, ktožby koliwěk co prowinil a přečinil, a přiměřie nezdržel, oni utiežíce se wýpowěd učiňte k oprawení; w tom my jich pode ctí a pod wěrú slibujem poslušni býti a oprawiti, a ta oprawa buď což množ najspieše, nemuožli hned, ale konečně we dwú neděli. Toho na swědomie a zdrženie pečet swú wlastní wědomě a dobrowolně dal sem přitisknúti k tomuto listu. Jenž jest psán a dán léta po narození syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého prwnieho, w středu po přenešení sw. Wáclawa.

8.

Jíra, syn Pawlůw ze Zahořan, a Mařie, manželka téhož Pawla, prodáwají dwůr swůj w Staněticích Petrowi Mikšowu synu z Řichowic za 4 ℔ bez 12[ti] grošůw.

Bez místa, 1480, 4 *Dec.*

Já Jíra z Zahořan, syn Pawlów tudiež z Zahořan, a Mařie, manželka již psaného Pawla, wyznáwáme listem tiemto obecně přede wšemi, ktož jej uzřie a

nebo čtúce slyšeti budú, že jsúce osamělí a jakožto osiřalí, nemajíce hospodáře, kterýž se jest nad námi zapomenul a od nás swéwolně pryč odšel, a my čekawše naň již na sedm let, a wyrozuměti nemohúce, by se k nám mienil nawrátiti, nechtějíce rádi, by to naše dědicstwie dokonce mělo opustnúti, kterémuž sami nemuožem dosti učiniti, s dobrým rozmyslem a s přátel swých zdrawú radú udělali sme oba spolu z jedné wuole smlúwu a konečný trh o to swé swobodné dědicstwie, tu kteréž sme jměli a drželi prawým trhem w Staněticích po nebožci Sigmundowi Černínowi, a to dědicstwie prodali sme trhem prawým robotnému muži Petrowi Mikšowu synu z Řichowic, dědicóm jeho i tomu každému, ktožby tento list jměl s jich neb jednoho z nich dobrú a swobodnú wolí, za čtyry kopy grošuow bez dwanácti grošuow, kteréžto penieze již jmenowané od již psaného Petra úplně a docela wzali sme, tak že nám nic powinowat nenie. My pak chtiece rádi Petrowi již psanému a dědicóm jeho, aby toho dědicstwie nám úplně zaplaceného, to jest dworu toho swobodného w Staněticích s dědinami ornými i neornými, s lukami, s porostlinami i se wší zwolí od staradáwna příslušející k tomu dědicstwí, mohl w prawé drženie wjíti a jeho užíwati k swé swobodné dobré wuoli, s dobrým rozmyslem a radú zdrawú přátel swých swobodně nebezděčně, ale s naší dobrú wolí beze wšeho přinucenie wydali sme jemu list trhowní, swědčící Pawlowi a nám po něm také daný a učiněný nám od nebožce Sigmunda Černína, předka našeho, z Stanětic, na to swrchu jmenowané dědicstwie, a mocí listu tohoto dáwáme; na kterémžto listu trhowniem hlawniem pečeti na swědomie jsú tyto: jedna urozeného pána, pana Arnušta z Wilhartic a na Nowém Herštýně, druhá múdrých a opatrných purkmistra a rady města Domažlic, třetie urozeného panoše Kumpánce z Widhostic, času toho purkrabie na Rizmberce, a čtwrtá urozeného panoše Wojislawa z Branišowa, seděním w Nahošicích; aby již psaný Petr a dědicowé jeho i náměstci podlé toho listu hlawnieho toho dědicstwie užíwali, je jměli, drželi za swobodné beze wší překazy, jakož pak to wšecko šíře a swětlejie list ten hlawní w sobě zawierá a wyswědčuje, a tak jakož sú to pak předci naši we dskách jměli, jakož pak ten list hlawní na dsky ukazuje; a aby učinili s tiem swým dědičným dědicstwím, jakž se jim najlépe zdáti a líbiti bude, podlé swé dobré a swobodné wuole. A dále my nadepsaní Jíra a Mařie zawazujem se, a slibujem naší dobrú wěrú křesťanskú i ctí, tak jestli žeby častojmenowaný Pawel, aneb ktož koli jeho jménem neb práwem a neb naším také chtěl na to dědicstwie sahati a překážky Petrowi častopsanému, neb jeho dědicóm na tom činiti, slibujem to my před každým jemu neb jim oswoboditi a očistiti, tak že k ižádným škodám nemají proto přijíti, ale my to máme wšecko podestati. A té našie smlúwy, trhu i dobré wuole danie na list již jmenowaný hlawní a trhowní na swědomie a na jistotu lepší, pečetí swých nemajíce, prosili sme urozeného pána, pana Jindřicha z Rizmberka a

na Čern...owe, a urozených panoší Hendricha Soffky z Findelfelzu a na Chocomyšli, Jana Swestrsuna z Hradiště, Wiléma z Čachrowa seděním w Kanicích, a Jana Wojislawa z Branišowa, seděním w Nahošicích, že sú swé pečeti přirozené k naší prosbě a sobě bez škody k tomuto listu dali přiwěsiti. Jenž jest dán a psán w pondělí den swatý panny Barbory, léta od narozenie syna božieho počítajíc tisícieho čtyřstého osmdesátého.

9.

Hynek a Petr bratří z Chříňowa na Merklíně kwittují Domažlické za 200 ſſ gr. českých, pro zabití Wáclawa z Chříňowa, bratra swrchupsaných, podlé smlauwy na záduší jeho zaplacených.

W Týně Horšowském, 1521, 3 *Mai.*

My Hynek a Petr bratří nedielní z Chříňowa a na Merklíně wyznáwáme tiemto listem zjewně přede wšemi, ktož jej uzří a nebo čtúce slyšeti budú: jakož smlúwa nepohnutá a dokonalá skrze urozené wládyky a přátely naše milé, jmenowitě pana Petra Sudu z Řenec, toho času na Janowicích, pana Bohuslawa Rochci z Wotowa, a pana Mikuláše Wojslawa z Branišowa, purkrabí na Domažlicích, smlúwcemi mezi námi a wšemi pány přátely našimi s jedné, a múdrými a opatrnými purkmistrem a konšely i wší obcí města Domažlic s strany druhé, o mord dobré paměti urozeného wládyky Wáclawa z Chříňowa, bratra našeho milého, který tu w Domažlicích od domácích obywateluow jest zabit, stala se takowá: že obojí strany slíbili sme sobě wěrně a práwě křesťansky tu smlúwu zdržeti a ničím zlým na časy budúcí nezdwihati; a oni Domažličští tau smlúwau powinni sú nám byli za duši bratra našeho napřed jmenowaného na záduší, aby mše wěčná tau summú byla zpuosobena, dwě stě kop grošuow českých bielých, na miešensko čtyři sta kop, w moc naši, jakož toho list hlawní pod ležením řádným na tu summu nám sú učinili, wydati, i tu summu nyní jmenowanú dwě stě kop grošuow českých bielých, na miešensko čtyři sta kop, my bratří Hynek a Petr z Chříňowa od purkmistra a konšeluow i wšie obce města Domažlic úplně a docela w swú moc skutečně a konečně již sme wyzdwihli a k sobě přijali, a jim list jich sme wydali. Protož my častojmenowaní Hynek a Petr bratří nedielní z Chříňowa opatrné purkmistra a konšely i wšicku obec města Domažlic, nynější i budúcí, z té summy předepsané tiemto listem mocně kwitujem, propauštieme a konečně toho prázdny činíme prwotně sami před sebú, před dědici našimi i budúcími našimi. Na swědomie toho wšeho, a na prawé zdržení i zachowání my Hynek a Petr častojmenowaní swú pečet wlastní přirozenú přitiskli sme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán w městě Týna Horšowského, léta po narození syna božího tisícieho, pětistého dwadcátého prwnieho w pátek, na den swatého kříže nalezení.

10.

Mikuláš z Branišowa, purkrabí na Domažlicích, přiznáwá se k témuž městu pro dwůr tu na předměstí kaupený.

Bez místa, 1526, 21 *Sept.*

Já Mikuláš z Branišowa, toho času purkrabie na Domažlicích, oznamuji tiemto listem obecně přede wšemi, ktož jej uzří neb čtúc uslyší, že jakož sú mi na mú žádost múdří a opatrní páni purkmistr a spolu radní i wšecka obec města Domažlic dopustili kúpiti dwuor na předměstí od Wawřince Deyhlíka téhož města, s dědinami a s lukami, i s jinými některými grunty, jakož se wšecko to rejstry lužními najde, a já nadepsaný Mikuláš budu a jsem powinowat dokud bych toho w držení byl, poplatky a šos městský i jiné powinnosti z toho gruntu i z těch gruntuow, i budúcí moji jako hořejší a nebo dolejší saused zprawowati; také jestli že bych platuow a jiných powinností s těch gruntuow, nebo moji budúcí nezprawowali, budú moci nadepsaní páni purkmistr a rada a obec toho města k těm gruntuom se zachowati podlé práwa a řádu nadepsaného města, tak jakož město Domažlice za práwo má. A také jestli žebych kdy zase těch gruntuow nebo budúcí moji odbyti, neb je prodati chtěli: tehdy nemám wuole ani moci, ani budúcí moji, jich odprodati, najíti ani zastawiti, ani dáti nižádnému, než obywateli téhož města s městem trpícímu, k tomu na žádné záduší těch gruntuow ani budúcí moji oddáwati a odkazowati nemají a nemám. A neuchowalliby mne pán buoh smrti, a já těch gruntuow w držení byl, tehdy nápadníci, ktožby po smrti mé to měl, též bude powinowat to zachowati, jakž se nadpisuje, jako hořejší a dolejší saused bez odpornosti wšelijaké. Paklibych já nadepsaný Mikuláš neb moji budúcí tak se nezachowali, jakž nahoře stojí psáno: tehdy panu purkmistru a raddě i wší obci města Domažlic ty grunty tiemto zápisem w slušnosti peněz ujíti dáwám a dopauštím, zaćby sprawedlivě stály a proti tomuto zápisu moci míti nebude žádné práwo swětské ani duchowní. Pro dojištění a stálejší pewnost i zdržení wěcí nadepsaných já nadepsaný Mikuláš z Branišowa pečet swú wlastní k listu tomuto dal sem přiwěsiti, požádaw urozených wládyk pana Zdeňka Uličky z Ulic, a pana Jana Kanického z Čachrowa, aby podle mne swé k tomuto listu přiwěsili pečeti, wšak sobě bez škody. Jenž jest psán od syna božího narození léta tisícieho pětistého šestmezcítmého, w pátek na den swatého Matauše ewangelisty a apoštola božího.

C. XII.

ZÁPISY MĚSTA HORAŽDĚJOWIC.

1.

Oldřich z Prachně postupuje Bětě, mateři swé, lauky pod Prachní we čtyrech kopách úroku ročního podlé rozkázaní nebožtíka otce swého Matiáše.

1417, 6 *Mai. (Z knihy městské.)*

Já Oldřich syn Matiašów, tehdyž na Prachni, wyznáwám tiemto zápisem, že sem postúpil Bètě, mateři swé, lúky pod Prachní na břehu, we čtyřech kopách úroka ročnieho, kteréž jie mám wydati rozdielně: na swatého Jiřie dwè kopě a na sw. Hawla tolikéž, tak jakož Matiáš dobré pamèti, otec mój, rozkázal jest. A jestli žebych já úroka swrchupsaného, který rok z roków předepsaných buďto na swatého Jiřie neb na sw. Hawla, newydal, a nemèllibych ten den, ale prwnie dwè nedèli potom: tehdy do tey lúky k úžitkóm nemám nižádného práwa mieti, tak dlúho, dokudžbych jie mateři swé jinde na tak dobrém úroku neukázal, aneb třidcieti kop newydal, wedle rozkázanie křestnieho otce mého a muže jejieho. A na to ku potwrzení list kaufrechtní na tu lúku položil sem w konšelskú moc mèštènin Horaždèjowských, takú wècí: že kdyžbych mateři swé předpsané jinde jejie úrok, jakož předpsáno jest, ukázal, aneb jie třidcieti kop, tak jakož rozkázáno jest, wydal, aby mój list byl mi wrácen a lúka swobodna. Také kdyžby buoh w tom času mateře mé neuchowal, tehdy lúka má má mi swobodna býti a ke mnè sě nawrátiti i s listem kaufrechtním, a tento zápis nemá nižádné wiece moci mieti. A tento zápis stal sè léta od narozenie božieho tisícieho čtyřistého w sedmnáctém létè, ten čtwrtek po nalezení sw. Kříže, před panem Drslawem purkrabí z Wilhartic, před Petrem Krticským, tehdyž purkmistrem, Petrem Hrnečkem, Čermoheřem, Řehoř Filipowic, Třieška, i před plnú raddú konšel, s powolením s obú stranú, Oldřicha i Bèty, mateře jeho.

2.

Týž Oldřich postupuje práwa předkupního ke wsi swé Prachni Drslawowi z Jindřichowic. 1418, 29 *Jul. (Z knihy městské.)*

Já Oldřich wyznáwám těmito kniehami, že chtěllibych kdy Pracheň, wes mú, prodati, abych najprwé wznesl na Drslawa z Jindřichowic, toho času purkrabí na Wilharticích, abych jemu prodal; a pakliby on nechtěl kúpiti, tehdybych mohl ji prodati jinému wedle listu mého. Actum anno domini M°CCCC°XVIII feria VI proxima post Jacobi, coram nobili domino Menhardo de Novadomo, Benessio Snekone tunc magistro civium, Hrnečkone, Petro Kolinense, Joanne Neuracský ceterisque juratis.

3.

Týž postupuje 3 kopy a 12 grošů platu ročního na lidech swých na Prachni Martinowi z Horaždějowic, testi swému, proto že zaň slíbil we 32 kopách Drslawowi z Jindřichowic. 1418, 29 *Oct. (Z knihy městské.)*

Já Oldřich, Matějuow syn, z Prachně, wyznáwám tiemto zápisem, žeť jest test muoj Martin řečený z Horaždějowic slíbil za mě za dwě a za třidceti kop grošuow k Drslawowi z Jindřichowic, tehdy purkrabí z Wilhartic, tuť jest sám dal, a já jemu na tom stupuji na Prachni tři kopy platu a dwanadst grošuow, pod takú úmluwú: aby já Oldřich swrchupsaný, nebo moji děti měli wýplatu od něho, nebo od jeho dětí. Paklibych já Oldřich předepsaný prodal to zbožie, jeho peniezi mají napřed býti bez otpory, totižto třidceti kop a dwě kopě grošuow. Pakliby Martin měštěnín z Horaždějowic swrchupsaný w swú potřebu zastawil w též práwo, jakož jest swrchupsáno, a on Martin po swé smrti má obrátiti kam chce, wedle swé wóle. A ten jistý plat má bráti na Tomáškowi, a na Martinowi, a na Wawřincowi, a na Ješkowi rybářowi tudiež na Prachni a na Janowcowi. Acta sunt haec anno domini M°CCCC°XVIII°, sabbato ante festum omnium Sanctorum, coram Petro dicto Třieška, magistro civium, et Petro Kolinský, et Petro Mleziwa, et Benešio dicto Snek, consulibus civitatis Harawic.

4.

Zápis purkmistra a raddy města Horaždějowic o městišti Benešowu krejčího odběhlém. 1431. *(Z knihy městské.)*

Anno M°CCCC°XXX°. Známo činíme tiemto zápisem před nynějšiem i budúciem wěkem, že jest pán náš, pan Menhart z Hradce, městiště Benešowo krajčieřowo odběhlé, dal jesti dědicky Dětřichowi z Újezdce, služebníku swému, hauptmanu w ty časy na městě Horaždějowicích; a on jest to městiště prodal Martinowi

Robenkowi, a dále Martin Robenek toho městiště diel nebo částku prodal jest Wrabci ševci, a to má jemu zprawiti, tak jakož město za práwo má. A to sè jest stalo léta božieho narozenie tisícieho CCCC°XXXI°, za purkmistrstwie Martina Dúbrawského, a za konšelów te jména: Hanuška krajčieho, Žežhule, Třiešky, Maška, Jakúbka sladowníka, Prokopa sladowníka, Jéchy krajčieho ꝛc.

5.

Narownání před raddau města Horaždějowic a před Janem starším z Běšin učiněné we při mezi Oldřichem z Prachně a Martau sladowníkem z Horaždějowic, pro nedoplacení zboží Prachně, jež Marta od Oldřicha kaupil.

1433, 8 *Dec.* *(Z knihy městské.)*

My Petr Letków zeť, purkmistr toho času, Petr Třieška rychtář, Řehoř řezník, Jan Špalek, Ondrášek koželuh, Wáclaw Borowský, Wáclaw Sotna, Wáclaw syn Dúbrawského, Matěj Břicháč, Wáclaw Babinský, Marta sladowník, Štěpán sladowník, Zdata, konšelé téhož času, známo činíme tiemto zápisem a těmito knihami obecně před každým člowěkem nenějšieho i budúcieho wěku lidmi, ktož tento zápis čísti, nebo čtúce slyšeti budú: že když wstúpil před nás před plnú raddu Oldřich, syn Matiášów dobré paměti z Prachně, a před slowútného panoši Jana staršieho z Běšin, purkrabí toho času na Wilharticích, túže na Martu sladowníka a spolusúseda našeho, žeby jemu zbožie toho, kteréž jest prodal Martowi nadepsanému, jménem Pracheň, nedoplatil, a také žeby toho zbožie Prachně k dědicstwí neprodal: tu Marta častopsaný před námi a před purkrabí Janem Běšinem, lidmi hodnými wieře, před kterýmiž se jest o to zbožie trh stal, okázal, i před mnoho slowútnými panošemi wdolepsanými, že jest to jisté zbožie Pracheň dědičně kúpil u Oldřicha nadepsaného, a úplně a docela hotowými penězi zaplatil, kromě desieti grošów, kteréž jemu mimo jistinu slíbil dáti a pomoci. Tu purkrabie i s námi řekli sme Martowi, aby Oldřichowi těch deset grošów dal; a Marta stoje před námi, i řekl: páni, netolik X gr., ale XV gr. chci jemu dáti. I řekl jest purkrabie: Oldřiše, wezmi ty penieze a nechajž Marty u pokoji, a což si prodal, ať trh jde před se. A Oldřich pohrzel, nechtě od Marty peněz wzieti. Tu purkrabie kázal je smířiti mírem křesťanským, aby sobě toho oba suobú stranú ničímž zlým nezpomínala, ani se súdem kterým honili a napomínali. I stalo se jest, že sú smířeni a smluweni dobrými lidmi o wšecky wěcí mezi nimi zašlé: aby Oldřich nikdy ani jeho budúcí Marty častopsaného z ničehož neupomínal wěčné časy budúcie, ani Martowých budúcích, wezma těch XV gr.; a tu úmluwu aby sobě zapsali knihami městskými. I tázali sme obojích s obú stranú, jestli jich wóle k tomu zapsání? Tu sta oba plnú swú wóli přidala, i prosila, aby to w knihy městské wešlo a zapsáno bylo. Tu spatřiwše wóli jich obú a prosbu hodnú, i swolili sme

k tomu zápisu, aby w knihy městské zapsáno bylo. Při kterémžto smlúwě byli jsú: swrchupsaní purkmistr, rychtář a konšelé, a Jan starší z Běšin, purkrabie toho času na Wilharticích, a slowútné panoše Wšeslaw z Jindřichowic, Jan Nosek z Němčic, Mikuláš ze Lhoty, Zdeněk z Němčic, Otík z Myšlowic, Oldřich Chuchel z Obytec, Alexí z Nowéwsi, Oldřich z Přestanic a Bohuslaw Chuchel z Obytec, i jiných mnoho obecních a dobrých lidí. Datum et actum anno Domini M°CCCC°XXXIII°, feria IIII, in die concepcionis Marie Virginis.

6.

Wšeslaw z Jindřichowic wyznáwá, že kaupil domek chudým w Horaždějowicých, kterýžto domek purkmistr a radda téhož města wšech platůw sprošťují i jiné swobody jemu propůjčují.

(W Horaždějowicích,) 1438, 21 *Mai. (Orig.)*

Já Wšeslaw z Jindřichowic, bydlem tehdy w Horaždějowic(ích) wyznáwám tiemto listem přede wšemi lidmi nynějšieho i budúcieho wěku, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budú, že sem kúpil domek chudým w městě w Horaždějowicích za puol osmy kopy grošów dobrých střiebrných Pražského rázu, kterýž sem úplně zaplatil penězi hotowými, na památku duší předków mých i také mé duše a budúcích, tak aby tu chudí a pracní w tom domku odpočinutie jměli wěčné časy. A kdyžby mne swrchupsaného Wšeslawa pán buoh neuchowal, tehdy toho zádušie mocné poručníky činím opatrné purkmistra, rychtáře, konšely, nynějšie i budúcie, aby oni ty chudé, kteříž w tom domku budú, zprawowali we jméno božie. A my swrchupsaní purkmistr, rychtář, konšelé, nynější i budúcí, i wšecka obec města Horaždějowského ten jistý domek swoboden číníme ode wšech úroków, platów, daní, šosow i hlásek, i toho každého, ktožby w tom domku chudé zprawowal a s nimi pracowal je opatruje, že jmá wšech poplatków prázden býti, tak jakož se swrchu píše. Dále my swrchupsaní purkmistr, rychtář a konšelé, nynější i budúcí, i wšecka obec přidáwáme tomu domku plnú swobodu: cožby kto chtěl we jméno božie polepšiti stawením na tom domku, že móž stawiti na wýsost, na šíř i na dél, což to miesto záleží, a trámy w zeď městskú wlomiti i na zdi položiti bez škody městské, ale chodbu okolo domku po městské zdi prostu učiniti a ostawiti. Při kterémžto trhu a zápisu byli sú, a za nichž se dálo, opatrní Waněk, syn Dúbrawského, purkmistr toho času, a Petr Třieška rychtář, Řehoř řezník, Matěj Krawařík, Marta sladowník, Aleš Mašek sladowník, Jakub Dudík, Petr Letków zeť, Ondrášek koželuh, Hawel Kořenec, Kříž kožišník, Ondrášek kramář. A k dalšie paměti a pewnosti my tepruw jmenowaní k prosbě hodné swrchupsaného Wšeslawa a žádosti, pečet města našeho s plnú wolí přiwěsiti kázali sme k tomuto listu.

Jenž jest dán a psán léta po narození syna božieho tisícieho čtyřstého třidcátého pátého, tu sobotu před swatým Urbanem papežem božím.

7.

Mikuláš z Chrastu prodáwá Wáclawowi Sotnowi, Wáchowi Brukowi a Martinowi Kozciuskému, sausedům swým, některé swobodné děddiny okolo města Horaždějowic.

1435, 28 *Sept. (Z knihy městské.)*

Anno domini M⁰CCCC⁰XXXV⁰ feria IIII in die Wenceslai.

Já Mikuláš z Chrastu wyznáwám těmito knihami i tiemto zápisem obecně před každým člowěkem nynějšieho i budúcího wěku, ktož tento zápis čísti nebo čtúc slyšeti budú, že swú dobrú wolí prodal sem, i mocí tohoto listu aneb zápisu prodáwám Wáclawowi řečenému Sotna XII jitr, a Wáchowi rečenému Bruk čtyři jitra dědin swých, kteréž sem držal sám od starodáwna tu okolo města Horaždějowic, za čistú a za swobodnú, sám sobě na té dědině ani swým dědicóm i budúcím žádného práwa ani které zwláštnosti nepozuostawuje. Také sem též mocně i túž mocí zápisu tohoto prodal sem Martinowi Kozciuskému šest jitr dědiny bez dwú prowazcí; od nichž sem úplně a docela hotowé penieze přijal. Při kterémžto zápisu a oswědomění trhu byli sú opatrní Jakub řečený Dudík, purkmistr toho času, Ales Mašek sladowník, Waněk syn Dúbrawského, Marta sladowník, Ondrášek koželuh, Petr Letków zeť, Ondrášek řečený Zbádek. A já Mikuláš z Chrastu prodal sem dědiny nahoře psané súseduom swrchupsaným beze wšeho úroku, i bez wšelikých poplatkuow.

8.

Wojtěch a Janek bratří z Dražowic prodáwají swůj dům w Horaždějowicích Wšeslawowi z Jindřichowic.

1435. *(Z knihy městské.)*

My Wojtěch a Janek bratřie z Dražowic wyznáwáme tiemto zápisem obecně přede wšemi, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budú, že to swé práwo, kteréž jest měl dobré paměti Wýšek z Dražowic, otec náš, dané ot nebožky panie Margrety Drškowé, na tom domu, kterýž Wšeslaw z Jindřichowic drží, že my ten jistý dóm témuž Wšeslawowi dobrowolně prodali sme za padesát kop grošów dobrých střiebrných Pražského rázu, od něhož sme úplně penieze hotowé wzeli a zdwihli; protož my ten jistý dóm propúštieme mocně a konečně, aby jeho swrchupsaný Wšeslaw požíwal i jeho budúcí dědičně a wěčně, a my se na to nemáme i slibujem nenawracowati wěčné časy, ani jemu na tom překážeti, ani naši budúcí. Datum et scriptum coram Maškone braseatore, pro tunc magistro civium, Petro

Trieška judice, Gregorio carnifice, Alšone Petro Letek, Jacobo Dudík, Andrea cerdone, Andrea institore, Wenceslao Dúbrawský, Marta braseatore, Cruce pellifice, Gallo Kořenec, Mathia Krawař, anno dni M°CCCC°XXXV°.

9.

Zápis Blažka Zbijáka, že se nad raddau města Horaždějowic, byw od ní kázán, nebude mstíti.

1438, 19 *Mart. (Z knihy městské.)*

Já Blažek Zbiják wyznáwám tiemto zápisem i těmito knihami obecně přede wšemi nynějšieho i budúcieho wěku lidmi, ktož tento zápis čísti nebo čtúce slyšeti budú, že když sú mě páni moji, pan purkmistr, rychtář a konšelé města Horaždějowského byli jali pro některé činy neřádné, i wsadili mě u wazbu swú, tu wsadiwše mě, i kázali mě wedle milosti a lásky swé, a z té kázni, milostiwě naložiwše se mnú, i propustili sú mě jíti a bráti se kuobydlí jinam, kamžby mi se zdálo; a já swrchupsaný Blažek i s swými budúcími Jich Milosti děkuje, a úmysl plný maje za ně boha prositi, i dále se jim i jich budúcím já sám s swými se budúcími zapisuji těmito knihami, a napřed pánu jich i úředníkóm jeho a panošem, i poddacím jeho, neb města Horaždějowic, abych proti nim žádným kusem toho nezpomínal, kterýžbych sobě wymysliti mohl, ani w pití, w jiedle, w cestách, wuobcowání, buď na třiezwě nebo w opití, ani mluwením které řeči, ani podle mne ten žádný, ktožby pro mě co chtěl učiniti nebo nechati, beze lsti; než to wše dobrowolně slibuji napřed pode ctí i pod wěrú křesťansky zachowati, a pod najwyšším práwem. Paklibych w kterém kusu popaden a oswědčen byl, buď w skutku nebo w radě, tehdy (se) sám odsuzuji hrdla swého. Kterýžto zápis já Blažek swrchupsaný dobrowolně sem učinil před. múdrými i opatrnými lidmi: Kodrlí šewcem, purkmistrem toho času, a Petrem Třieškú, rychtářem téhož času, a pány konšely Hawlem Kořencem, Maškem sládkem, Matějem Břicháčem, Martú sládkem, Wawřencem Skopcem, Hanuškem krajčím, Waňkem synem Dúbrawského, Petrem Borowským, Jiechú Želwickým, Maškem Štěpanowé, Matějem Malkowským. Anno domini M°CCCC°XXXVIII° feria quarta ante Salus populi.

10.

Zápis městský, že Wozka mlynář mlýnu swého w Kozlowě Petříkowi Sádlowi z Kladrubec w poplatcích zadržalých postupuje.

1438, 19 *Mart. (Z knihy městské.)*

Kodrle, purkmistr toho času, Petr Trieška rychtář, Hawel Kořenec, Mašek sladowník, Matěj Břicháč, Matěj Malkowský, Hanušek krajčí, Wawřinec Skopec, Waněk syn Dúbrawského, Marta sladowník, Jiecha Želwický, Mašek Štěpánowé,

Petr Borowský, známo činíme, že wstúpile před nás slowútný panoše Petřík Sádlo z Kladrubec a Wozka mlynář, wyznáwajíc před námi, že Wozka swrchupsanému Petříkowi mlýnu w Kozlowè se wším nádobím toho mlýnu w poplatcích jeho zadržaných dobrowolně a mocně jest stúpil i wzdal wšecko swé práwo, kteréž jest tu měl, a to s přímluwú dobrých lidí, že jest s ním milostiwè naložil, a to od něho přijal, a jeho propustil, tak že Wozka z toho nemá wěčně žádného neupomínati *(sic)*, ani jeho budúcí. Actum coram supra scriptis, anno domini M°CCCC°XXXVIII° feria IIII ante Salus populi.

11.

Tóma měštěnín Horaždějowický zapisuje Dorotě ženě swé, Bužkowi z Dlauhéwsi w Pakojnicích, a Racháčowi z Dlauhéwsi we Lhotě, lauku a dwě niwy we stu kopách grošich.

143.. *(bez datum. Z knihy městské.)*

Já Tóma měštěnín z Horaždějowic wyznáwám těmito knihami před nynějším urozeným pánem, panem Menhartem z Hradce, sedèním na Wilharticích, i s JM[u] powolením, a před Drslawem z Jindřichowic, jeho purkrabí, a před nynějšími konšely i budúcími, že já Tóma dobrowolně Dorotě ženě mé zapsal sem i zapisuji, i Bužkowi z Dlúhéwsi, sedèním w Pakojnicích, a Racháčowi z Dlúhéwsi, sedèním we Lhotě, lúku za horú, a niwu, ježto slowe »na blátě«, a druhú niwu, ježto slowe »w lawičkách«, we stu kopách groš., pod takú úmluwú: ačby mne Tómy buoh neuchowal prwé nežli Doroty, ženy mé, plnú moc dal sem jí i dáwám, aby Dorota, žena má, tu ostala, doniž by se jí líbilo, s dètmi mými a nebo s poručníky mými, donižby se jí líbilo. Pakliby býti nechtèla, ale má rok dáti napřed wèdèti dětem mým, nebo poručníkóm mým.

12.

Zápis městský wýpowědi Petříka z Kladrubec a Mikuláše z Kladrub jakožto smlauwců wydaných we při Oldřicha z Leštnice řečeného Prachenský s Matějem a Martau bratry Holuby z Horaždějowic o Pracheň wes a sedění tudíž.

1441, 14 *Oct. (Z knihy městské.)*

My Kodrle šwec, purkmistr toho času, Petr Třieška rychtář, Martin súkenník, Petr Letek, Ondrášek kramář, Janek Kadeřawý, Marta sladowník, Janek Bužków, Ondrášek koželuh, Waněk Mleziwa, Mašek Starý, Waněk Roháček, Tóma Špalków, konšelé téhož času, známo činíme tiemto zápisem wšem obecně, ktož jej čísti nebo čtúc slyšeti budú, že wstúpili před nás slowútní panoše Petřík z Kladrubec a Mikuláš z Kladrub, jakožto mocní ubrmané a wydaní od Oldřicha z Leštnice, strany jedné, a Matěje Holuba s Martú, bratrem jeho, strany druhé: jakož sú mocnè na nè přišli a dobrowolnè o Pracheň wes a sedènie tudiež w Prachni

a což k tomu přislušie, tak že sú swrchupsaní ubrmané wyznali jednostajně před námi wýpowěd swú, i listem ji s swědomím urozených pánów a slowútných panoší s pečetmi wisutými utwrdili, a též slowo od slowa w knihy města našeho z ubrmanského wyrčenie aby zapsána byla. Kterémužto zápisu my swrchupsaní purkmistr, rychtář a konšelé k jich prosbě a žádosti, jenž sú nás s dobrými lidmi za to prosili, swolili sme, jenž se těmito slowy píše wdolepsanými:

Já Petřík z Kladrubec a Mikuláš z Lohowie, seděním w Kladrubech, wyznáwáme tiemto listem obecně přede wšemi, ktož jej uzřie neb čtúc slyšeti budú, tak jakož sú na nás přišli a nás mocně sobě ubrmany wzeli, i na nás se dobrowolně zapsali a přišli s obú stranú Oldřich z Leštnice, řečený Prachenský, s jedné, a Matěj řečený Holub a Marta bratřie z Horaždějowic, s strany druhé, o řeku Prachenskú, kterúž byl sobě Oldřich pozuostawil a konečně o wšecky wěci, z čehož sú sobě winu dáwali o to zbožie Prachenské, a což k tomu přislušie, a oč bychwa my se nemohla smluwiti, abychom se o to tázali s urozeným pánem, panem Janem z Rizmberka, odjinud z Skály, a wedle jeho rady mezi nimi to wypowěděli; a wyslyšewše je s obú stranú a jich swědomie, i nebylo mezi námi rûznice žádné o to; a přes to sme přistúpili před urozeného pána Jana swrchupsaného, a s ním se o to tázali, a pan Jan jest nám toho pochwálil, oč sme my se w jednotu smluwila. I wypowěděli sme mezi nimi, a mocí listu tohoto wypowídáme o tu řeku Prachenskú i o wšecky wěci, což jest kolíwěk mezi nimi bylo, jakožto mocní ubrmané s obú stranú wydaní: aby swrchupsaný Matěj Holub a Marta, bratr jeho, dodali Oldřichowi prwépsanému za řeku Prachenskú třimezcietma kop grošów dobrých střiebrných rázu Pražského, k těm bez dwú osmdesáti kopám gr. dobrých střiebrných rázu Pražského, ježto prwé tomu Oldřichowi dali a splnili, a trhem prawým kúpiwše tu wes, jemu zaplatili, jakož sú to před námi řádně okázali, a naším rozkázaním i řeku Prachenskú zaplatili sú, tak že wšecko zbožie Prachenské i s řekú nahořepsaní Matěj Holub a Marta, bratr jeho, u téhož Oldřicha kúpili za sto kop groš. dobrých střiebrných rázu Pražského, a za jednu kopu grošów, a swrchupsanému Oldřichowi již wšecko dali a splnili penězi hotowými až do plna; a dále týž Oldřich ani jeho dědicowé práwa ižádného wěčně k tomu ke wšemu zboží nemá, aniž mieti bude, ani k tomu listu zpráwniemu, ježto na to zbožie jest, kterýžto list s dobrú wolí od prwépsaného Oldřicha Matěj Holub a Marta bratr jeho mají. Také my ubrmané prwéjmenowaní rozkázali sme swrchupsanému Oldřichowi, aby to zbožie Prachenské, i řeku, a wšecko, což k tomu přislušie, w knihy města Horaždějowic wložil a zapsal již psaným Matějowi Holubowi a Martowi bratru jeho, i jich dědicóm i budúcím, takowú měrú: že jest to zbožie Prachenské a řeku i wšecko, což k tomu přislušie, dobrowolně prodal jim, a penieze úplně a docela, sto kop gr. a jednu kopu gr. dobrých střiebrných rázu Pražského, od Matěje Ho-

luba a Marty bratra jeho wzal, a k tomu ke wšemu zboží swrchupsaný Oldřich ani jeho dědicowé wěčně práwa ižádného nemají, ani na tom na wšem zboží Oldřich překážeti ani škoditi nemá, ani kterých súdów buďto skutkem nebo řečí o to aby nečinil wěčně. Pakliby swrchupsaný Oldřich Matějowi Holubowi a Martowi bratru jeho, nebo jich dědicóm na tom překážel, anebo s nimi které súdy mieti chtěl: tehdy jest propadl čest a wieru, i wšecky pokuty propadl jest w listu tomto psané, kterýmžto listem na nás sú se zapsali s obú stranú. A tomu na swědomie my ubrmané swrchupsaní pečeti naše přiwěsili sme. A já Oldřich swrchupsaný slibuji swú dobrú wěrú křesťanskú ty wšecky wěci swrchupsané zdržeti a zachowati wěčně bez porušenie wšelikterakého, a pečet na swědomie toho dobrowolně sem přiložil. A pro lepšie swědomie toho já Oldřich prosil sem urozených pánów, pana Wácława z Michalowic, tehdáž hauptmana kraje Prachenského, pana Jana z Rizmberka odjinud z Skály, pana Mikuláše z Lanštýna, sedením na Střele, a slowútných panoší Zachaře z Řičan seděním na Štěkni, a Mikuláše z Brloha, seděním we Lhotě, že sú swé wlastnie pečeti přiwěsili k tomuto listu. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého a čtyřidcátého prwého, tu sobotu před S. Hawlem.

13.

Děpolt z Risenberka prodéwá půldruhého lánu dědiny w Újezdci za Týnem kmetům z Újezdce.

(Bez místa.) 1456, 7 *Jan.* *(Orig.)*

Já Děpolt z Risenberka wyznáwám tiemto listem přede wšemi, ktož jej uzřie nebo čtúc slyšeti budú, že sem prodal i mocí listu tohoto prodáwám puoldruhého lánu dědiny w Újezdci za Týncem, s dědinami, lukami, s lesem, což k tomu od Kněžiehory příslušie, s obcemi, se wšemi platy, s úroky, i se wším práwem a panstwím a swobodú, tak jakož sem sám držel, sobě tu nic nezuostawuje ani swým budúcím, na kterýchž jest seděl Sigmund a Wáclaw, a to sem prodal múdrým a opatrným kmetuom z Újezdce, jich budúcím i náměstkuom, za třinádct kop grošuow dobrých střiebrných rázu Pražského, a ty penieze swrchupsané sú mi úplně splněny a zaplaceny. Protož já swrchupsaný Děpolt to swrchupsané zbožie s jeho příslušenstwím slibuji zprawiti a oswoboditi před každým člowěkem, ktožby na to práwem sáhl; a to což swrchupsáno stojí, má jim wěrně a upřiemně ode mne i od mých budúcích zdržáno býti wěčné časy. A toho na potwrzenie swú sem pečet přiwěsil k tomuto listu, a pro dalšie swědomie prosil sem urozeného pana Puoty z Risenberka, syna swého, a slowútných panoší Jana Lhoty z Dlúhéwsi, Bohuslawa z Lukawice a z Kadowa, Petříka Sádlo z Kladrubec, že sú swé pečeti přiwěsili k tomuto listu bez swé škody. Jenž jest dán a psán léta po

narození syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého šestého, tu středu po hodu božieho křtěnie, to jest po swiečkách.

14.

Jan a Racek bratří z Kocowa potwrzují nadání špitálu w Horaždějowicích, učiněné od Dětřicha Mečíře, měštěnína tudíž, a potom od Petra Sádly a Beneše, Otíka a Jindřicha bratří z Kladrubec rozmnožené.

(W Horaždějowicích) 1459, 9 *Febr.* *(Orig.)*

My Jan a Racek bratřie z Kocowa, páni (a) držitelowé města Horaždějowic, známo činíme tiemto listem zjewně přede wšemi, nynějšieho i budúcieho wěku žiwými lidmi, před nimiž čten nebo čtúcí slyšen bude, že předstúpili sú před nás múdří a opatrní purkmistr, rychtář a konšelé, i wšecka obec města našeho Horaždějowic, a ku budúcie paměti přiwodiec, kterak bohobojný muž Dětřich Mečieř a rodičowé jeho nadali sú zádušie špitála Horaždějowského swým wlastním dědictwím tak aby na to dwanádcte chudých budúcně chowáno bylo. A toho času také přistúpili slowútní panoše Petr Sádlo a Beneš, Otík a Jindřich, bratřie z Kladrubec, jsúce hnuti milosrdenstwím a dobrú žádostí ot boha pro spasenie duší swých, předkuow swých i swých budúcích, oznamujíce a prawiece, že sme dali a dáwáme dwě stě kop grošuow, aby za ně kúpen byl plat wěčný k tomu špitálu Horaždějowskému, aby chudých dwanádcte, kteříž sú w tom špitále, a budúcně mají býti, lepší úprawu mohli mieti, a zřiezeně chowáni býti. A to má tak skrze purkmistra, rychtáře a konšely nynějšie i budúcie, opatřeno býti, aby těch dwanádcte chudých na to zádušie mohlo chowáno býti, a toho jich přidánie od toho zádušie a špitálu nikam nemá odjato býti, ani kterak proměněno, než tu budúcně a wěčné časy zuostati má. A kterýž řád tu zpósoben bude a poručen od konšeluow dřéwe jmenowaných člowěku bohabojíciemu, kterýžby ten řád a hospodářstwie s pilností a chudé opatrowati chtěl w tom městském špitále, toho swrchupsaný purkmistr, rychtář a konšelé i wšecka obec města Horaždějowic jemu s pilností mají radni a pomocni býti. Pakliby w tom řádu nawedeném co zmeškáno bylo, a nebylo činěno chudým, jehož bože nedaj! a konšelé z toho oprawenie napomenuti byli od swrchupsaného Petra Sádly, a neb od dřéwe řečených přátel jeho: tehdy ihned bez odpory s pilností mají se k tomu přičiniti, aby bylo opraweno a činěno, a ku prawému řádu přiwesti. Pakliby milý pán buoh neuchowal na ten špitál násilné škody, ale má tak opatřeno býti od swrchupsaných purkmistra, rychtáře a konšeluow, kolikoby chudým potřeba mohla dána býti až dotawad, dokudby ku prwniemu řádu nawedeno nemohlo býti. A my již jmenowaní purkmistr, rychtář a konšelé města Horaždějowic slibujem sami za se i za naše wěčně budúcie konšely, naší ctí a wěrú křesťanskú, to zádušie w tom řádu zachowáwati, držeti, hájiti a obraňowati,

a na tom nižádnú wěcí nepřekážeti, k setrwání wěčnému časuow budúcích. A my swrchupsaní Jan a Racek z Kocowa ku prosbám a k žádostem obojie strany dobrotiwě jsúce přichýleni, tohoto zřiezenie w špitále Horaždějowském již nadané a nawedené chwáléce, utwrzujem (a) upewňujem, i mocí tohoto listu zapsali sme i zapisujem, a chcme tomu, aby naši potomní, a páni budúcí města Horaždějowic na to zádušie nižádným k škodě obyčejem nesahali, ani od toho zádušie co odchylowali po časy wěčně budúcie. Toho ku pewnosti a k utwrzení pečeti naše, a pečet wětší města Horaždějowic k tomuto listu jsú přiwěšeny. A pro dalšie swědomie my purkmistr, rychtář a konšelé swrchupsaní prosili sme urozeného pána, pana Děpolta z Risenberka, a slowútných panoší Jana Lhoty staršieho z Dlúhéwsi, Mikuláše z Brloha a ze Lhoty, ... ška z Obytec, aby swé pečeti wedle nás přiwěsili k tomuto listu, bez swé škody. Jenž jest dán a psán léta po narození syna božieho tisícieho čtyřistého padesátého dewátého, ten pátek na den swaté Apollonie, mučedlnice a panny slawné.

15.

Jiří král Český zastawuje wsi křížowníkům odjaté, Babinu a Ořechowice, ku kostelu w Horaždějowicích přislušející, Rackowi z Kocowa w 700 ℔.

W Praze, 1467, 15 *Jun. (Orig.)*

My Jiří z božie milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburský a Slezský wéwoda, a markrabie Lužický ꝛc. oznamujem tiemto listem wšem, že widúce tu neslušnost, kteráž se nám od Jošta, biskupa Wratislawského, i jeho kněžstwa děje, že nedbajíce na swú powinnost, kterúž nám jakožto králi Českému, pánu swému powinni byli, nám se zprotiwili, nás a naše wěrné poddané, což najwiece mohli, hubiece: pro jichžto neslušnost těm kněžím a křížowníkóm sbožie jich, kteréž měli k kostelu w Horaždějowicích, ze jména wsi Babinu a Ořechowice, s dwory poplužními, dědinami, lukami, lesy, rybníky, i wšemi a wšelikými příslušnostmi, poplatky a puožitky, i kostela Horažďowského podacie jim sme odjali. A shledawše mnohé wěrné a pilné služby urozeného Racka z Kocowa, wěrného našeho milého, kteréž nám činil jest a činí, a potom tiem lépe aby mohl a měl činiti, a zwláště že w této mieře nás wěrně se přidrží, nám proti těm nám zprotiwilým wěrně, jakožto pánu swému pomáhaje: i chtíce jemu wděčnost naši a dobrú wuoli okázati, s dobrým rozmyslem a raddú wěrných našich, mocí králowskú témuž Rackowi a dědicuom jeho již psané sbožie křižowničie, k kostelu Horažďowskému přislušejície, i s kostelním téhož kostela podacím zapsali sme a zastawili, a tiemto listem zapisujem a zastawujem w sedmi stech kopách grošuow peněz dobrých, pod takowúto umluwú: aby řečený Racek a dědicowé jeho to sbožie swrchupsané i s kostelním podacím měli, držali a toho požíwali, bez našie, budúcích našich, králuow

Českých, i wšech jiných lidí wšeliké překážky, tak dlúho, dokudž my, neb budúcí naši králowé Čeští, a nebo ti křižowníci, kteřížby k tomu mienili práwo mieti, těch sedm set kop grošuow peněz dobrých, té chwíle w zemi našie České obecně běžných, jim nedalibychom a úplně nezaplatili. A ktožby tento list měl s swrchupsaného Racka neb dědicuow jeho dobrú wolí a swobodnú, chcem, aby tomu přislušelo plné práwo wšech wěcí swrchupsaných. Tomu na swědomie pečet naši králowskú kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán w Praze, den swatého Wita, léta od narozenie božieho syna tisícieho čtyřistého šestdesátého sedmého, králowstwie našeho léta desátého.

Ad mandatum domini regis.

16.

Barbora Brukowá a dcera její Kateřina dáwají Janowi Lhotowi mladšímu z Dlauhéwsi w zástawě swůj mlýn Maršowský w jistých dluzích.

1467, 16 *Nov.* *(Z kněh městských.)*

In nomine domini amen. Anno a nativitate domini M°CCCC°LXVII° f. II in die sancti Otmari, předstúpily před nás před plnú raddu poctiwá paní Barbora Brukowá, a Kateřina dcera jejie, a wyznaly dobrowolně před námi, že jsú dlužny urozenému panoši Janowi Lhotowi mlazšiemu z Dlúhéwsi a jeho budúcím sto zlatých uherských; a na to list měl, a ten jim před námi wrátil. Dále se za ně jistcem učinil múdrým a opatrným purkmistru a raddě i wšie obci města Horaždějowic za dewadesáte kop grošuow, a k urozenému pánu, panu Wilémowi staršiemu z Rizmberka za třidceti kop grošuow, a k Hanušowi z Kamene za čtyřidceti kop grošuow. A w tom dluhu swrchupsaném já Barbora a Kateřina dcera má sstúpily sme jemu a mocí těchto knih sstupujeme w zástawě mlýn proti hradu, Maršowský, takowě: že my jej proto máme držeti, a požíwati, i prodati mohly, kdyžby se naň kupec nahodil, a těmi penězi máme jeho wywaditi. Paklibychom jinými penězi ten dluh kterýžkoli čas wywadily, to má nám na tom sníti a wymazáno býti. Acta sunt haec praesentibus Andrea Krajéc, magistro civium, Simone Leska, Augustino, Johanne Hladký, Johanne Senosek, Toma Špalek, Johanne Hrubec, Nicolao Kořenec, Johanne Prlák, Křížek, Clemente carnifice, Jacobo Stich, consulibus et Wenceslao judice. Anno et die, quibus supra.

17.

Půta z Risenberka a na Švihowě dáwá měšťanům Horaždějowickým na záwdawek 50ti ſſ grošů práwo odkazowání i nápadů podlé swobod Starého města Pražského, jakož i práwo k wystěhowání se.

Na Rabí, 1497, 21 *Aug.* *(Orig.)*

We jméno swaté a nerozdielné Trojice amen. Wšeliké činy, kteréž swět

minulý puosobí, častokrát shlazuje nepamětliwost; a ty wěci, kteréž se dějí w času, mijejí s časem, jediné leč utwrzeny bylyby žiwým hlasem swědkuow, nebo mocným zápisem listów. A protož já Puota z Rizmberka a na Šwihowě, najwyšší sudí králowstwie Českého, pán města Horaždějowského, chci aby známo bylo wšem, ktož tento list uzřie anebo čtúcí slyšeti budú, že opatrní mužie, měšťané, purkmistr a konšelé i wšecka obec města mého napřed jmenowaného Horaždějowic, wěrní moji milí, osobně přede mnú stojiece, hlasem jednostajným, s raddú opatrnú mne pokorně prosili sú, abych jim, dědicóm a náměstkóm jich nynějším i budúcím, s mú dobrú wolí a z milosti práwo odkazowánie, kšaftów činěnie, w žiwotě neb na smrti, zdrawých neb neduživých, owšem i práwo nápaduow k najbližším po krwi příbuzným nebo přátelóm podlé práw a obyčejów, milostí, swobod a ustanowení, i také ku podobenstwí měšťan a obywateluow Welikého Starého města Pražského přieti, dáti a obdarowati milostiwě ráčil, mně, dědicóm a náměstkóm mým jménem záwdawku padesáte kop grošów peněz Pražských úplně zaplatiwše. Protož já swrchupsaný Puota, znamenaw jich wěrnost a služby, jimižto oni mým předkuom i mně slíbili sú se, i budúcím mým aby se slíbiti mohli, to město a obywatele jeho, k rozumným jich žádostem a k prosbám náchylen jsa, s dobrým rozmyslem a s rozšafnú raddú přátel mých, swrchujmenowanému městu mému Horaždějowicóm, měšťanóm i obywatelóm jeho wšem i každému, mužského i ženského pohlawie, nynějším i budúcím, mocí listu tohoto milostiwě dáwám a obdařuji nynie i k wěčné mocnosti, tuto milost i také swobodu, aby wšickni i každý, mužie i ženy, léta dospělá majíce, nynější i budúcí, dědicowé a náměstkowé jich, nynie i potom wěčně swobodně mohli wšecka swá zbožie, mowitá i nemowitá, wladařstwie i dědictwie, forberky, platy swé wlastnie, dědiny, póžitky, domy i jiná každá zbožie, kterýmižby koliwěk jmény takowé mohly jmenowány býti, wnitř nebo zewnitř města Horaždějowic ustawené, jmělé a nalezené bylyby, w žiwotě neb na smrti, zdráwi neb neduživi, budú moci odkazowati, kšaftowati, kšafty dělati, zapisowati, dáwati, rozdáwati, prodáwati, směniti, kteréžkoliwěk osobě chtěliby swětské i duchowní, k libosti swé wuole, a to před konšely přísežnými k tomu powolanými a skrze purkmistra poslanými, aby ti, kterýmžto odkázáno a kšaftowáno i zapsáno bude, takowá zbožie swobodně práwem dědičným mohli beze wšie překážky držeti a wládnúti, týmž práwem a zpuosobem, jakožto měšťané a obywatelé Welikého města Starého Pražského užíwali sú a užíwají. Ale w příhodě, w kteréžby některý měštěnín, muž nebo žena, Horaždějowský, udělaje kšaftu s tohoto swěta sšel, nezuostawě po sobě dědicόw prawých, tehdy wšelikteraká i každá zbožie po takowém zuostalá, buďto dědiny, domowé, wladařstwie mowité i nemowité, kterýmižby koliwěk jmény jmenowány mohly býti, na najbližšie přátely po straně meče spadnúti mají plným práwem; a kdyžby těch nebylo, na najbližšie přátely po straně wřetena,

jestli žeby zuostali, spadnúti mají, též plným práwem. Tiem toliko milost tato platna bude, kteříž dobré i zlé s tiem městem Horaždějowicemi trpie a břemena snášejí, aby na ty toliko práwem připadlo, a nejinam. Pakliby nižádný přietel prawý po meči neb po wřetenu nezuostal, a kšaftu neučinil, tehdy ta zbožie na pána spadnúti mají. Protož já Puota slibuji mú dobrú wěrú, s dědici a s budúcími swými, napřed dotčeným mým měšťanóm, dědicóm i budúcím jich w takowých odkazowáních neboli nápadech swrchupsaných nižádného obtieženie ani bezprawie nečiniti skrze mne, dědice i budúcie mé, nebo skrze kohožkoliwěk jménem našim a nebo kterú koliwěk wymyšlenú wěcí; ale raději je, dědice i budúcie jich ohajowati, brániti chci wěrně. A jestli žeby se tomuto listu přihodilo pokaženu býti moly, neb na písmě, neb zlitím wody, a neb na zlomení pečetí, nebo skrze woheň, a nebo mocnú rukú žeby wzat byl, to nikoli nemá býti ku pohoršení mého obdarowánie, obnowenie a potwrzenie, i také znowa wysazenie. Pakliby se komu za mnú nelíbilo býti, osadě mi grunty člowěkem dobrým a dostalým, kteréhožby se mně, neb dědicóm a budúcím mým přijieti zdálo, a obci také aby se hoditi mohl, w tom wuoli měj, stěhuoj se kam chce, napřed jsa práw mně a budúcím mým, i té obci, a dluhy zplatě. A w těchto we wšech wěcech w tomto listu zawřených a zapsaných slibuji sám skrze se a mé dědice i budúcie naše nadepsané měšťany mé napřed dotčeného města mého Horaždějowic i budúcie jich bez wšelikteraké překážky zachowati. Ale aby mé obdarowánie a potwrzenie skrze mě, dědice a budúcie mé pewné a neporušitedlné zachowáno bylo, já swrchupsaný Puota pečet mú wlastní s jistým mým wědomím, a s plnú wolí mú k zdržení těch wšech wěcí nahoře psaných kázal sem přiwěsiti k tomuto listu dobrowolně. A pro širšie swědomie a pewnost prosil sem urozených pánów: pana Petra z Rožmberka, hajtmana králowstwie Českého, pana Jindřicha z Hradce, najwyššieho komorníka králowstwie Českého, a slowútné opatrnosti purkmistra a raddy Starého města Pražského, že sú také pečeti swé wedle mne dali přiwěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Rabí, léta božieho tisícieho čtyřstého dewadesátého sedmého, ten pondělí před swatým Bartolomějem slawným apoštolem božím.

18.

Smlauwa mezi panem Půtau z Risenberka a na Švihowě a mezi měšťany Horaždějowickými o wedení wody do téhož města.

1503, 26 *Mai. (Z knih městských.)*

We jméno božie amen. Léta božieho tisícieho pětistého třetieho, w pátek po sw. Urbanu stala se jest smlúwa o wodu, kteráž na město uwedena jest po trubách, tak že s wody té má úžitka polowice jíti urozenému pánu, pánu Puotowi z Rizmberka a na Šwihowě, najwyššiemu sudímu králowstwie Českého, pánu na-

šemu milostiwému, a budúcím dědicóm pána JM[u], a druhá polowice úžitku s wody té aby brána byla ku obci města Horaždějowic. Nebo každý, ktož piwo waří, dáti má dwa groše, na groš míšenský počítajíc. Pakliby se co pokazilo, tak žeby woda nešla na město: dokudž se to neoprawí, aby zase woda byla ku piwa waření, žádný nic platiti nemá, až do nawedenie wody zase. Také kdyžby se kawra pokazila, aneb žeby nowú kawru dělati chtěli, na dielo to ze spolka naložiti mají, a dělníkóm také ze spolka platiti mají, ktožby tu kawru dělali kterakžkoliwěk buď kamennú nebo dřewěnú: wšeckni nákladowé ti ze spolka mají placeni býti, i tomu, ktožby trúby oprawowal, aby woda na město šla do piwowáruow. A tato smlúwa stala sě jest před plnú raddú pánuow purkmistra a konšel, w přítomnosti wšie obce města Horaždějowic. Kterúžto smlúwu ráčil jest rozkázati pán JM[t], pán náš milostiwý, . . . w kniehy tyto zapsati k wěčné paměti. (Acta sun)t haec annorum, quibus supra ꝛc.

A to wody wedenie na město skrze zdi měšcké a přes dwór farářský, jakož w kněhách těchto zapsáno jest z rozkázanie urozeného pána, pana Puoty z Rizmberka a na Šwihowě, najw. sudí králowstwie Českého, pána našeho milostiwého, stalo sě jest s powolením urozeného pána, pana Jana z Šwamberka a na Strakonicích, mistra přeworstwie Českého ꝛc. a welebného otce kněze Mikuláše, přewora času toho, i wšeho konwentu domu Strakonického, a wolí také ctihodného kněze Wáclawa času toho faráře našeho, kterýžto o to wody wedenie osobně do Strakonic pracowal jest. A to wloženo jest k wěčné paměti w tyto kniehy měšcké owšem s túto wýmienkú, že pan farář nynější, i po něm faráři budúcí s wody nic dáwati nemají, jako jiní súsedé dáwají s té wody po II gr., ktož piwo waří. Acta sunt haec anno dni M[o] quingentesimo primo, ante Georgii f. IIII et ante Marci evangeliste I.

19.

Půta z Risenberka měšťanům Horaždějowickým práwa jich a wýsady obnowuje.
Na Rabí, 1503, 1 Sept. (Orig.)

We jméno swaté a nerozdielné trojice, boha otce i syna i ducha swatého, wše jednoho hospodina, amen. Poněwadž lidské křehkosti stwořenie nemuož wšech wěcí pamětliwě obdržeti, widí se užitečné i potřebné, aby ty wěci, kteréž se od lidí znamenitě dějí, písma s pomocí neb swědkuow obranú upewněny byly, ku paměti budúcích wěčné. Protož já Puota z Rizmberka a na Šwihowě, najwyšší sudí králowstwie Českého a pán města Horaždějowic, známo činím wšem wuobec, ktož list tento uzřie, aneb jej čtúcí slyšeti budú, že konšelé i wšecka obec měšťan mých w městě Horaždějowicích k mé přítomnosti přistúpiwše, mne prosili sú pokorně a snažně, abych práwa mého města nadepsaného a wysazenie

již dáwno učiněné mých listuow sepsáním obnowiti, ujistiti a potwrditi z mé obyklé dobrotiwosti ráčil. Protož já k jich sprawedliwým prosbám milostiwě nachýlen jsa, práwa napřed jmenowaného města mého a měšťan tudíž podlé řádu měst králowských obnowuji, ujišťuji, potwrzuji, a jakožto znowa wysazuje, napřed jmenowaným měšťanóm mým, i jich budúcím náměstkóm, w zákup neb práwěm německým, kteréž česky kaufrecht slowe, k wěčnému wládnutí, takowým srownáním, přičiněním a přidáním: že napřed dotčení měšťané a jich náměstkowé třidceti a šest lánuow držie zemí měřených, kteréž dáwno změřeny sú, k již jmenowanému městu přislušejície, jichžto meze od wýchodu slunce až do miesta, kteréž Hlúpín slowe, od poledne až do Újezdce, od západu slunce až do Boru dalšieho, od puol noci až do miesta, kteréž Babina slowe ztaženy budú, tak totiž, že země, kteráž zuoraná nebo zwržená na tom miestě Babinách nalezá se, k napřed jmenowaným třidceti a šesti lánuom dědicstwie Horaždějowského přislušeti budú. A w těch třidceti a šesti láních měštěné moji města nadepsaného Horaždějowic udělali sú dwa rybníky obecnie, owšem s raddú a s powolením mým, pro obecné dobré a k oprawě města; a ty rybníky měštěné moji nynější a jich budúcí náměstkowé wěčně bez překážky mé i mých budúcích držeti mají, také wěčně; wšak platowé žádní mně a mým budúcím pro zatopenie těch rybníkuow aby nescházeli. A jakož jest prwé powepřnie placeno bylo s lánuow nadepsaných, s každého třidceti a dwa groše při swatým Jiří a tolikéž při swatým Hawle, kterýžto plat skrze tento list zamezuje se a spúštie, tak že již platie a platiti powinni budú s těch lánuow třidceti a šesti mně a mým budúcím úroka sprawedliwého na swatý Jiří dwadceti kop grošuow rázu Pražského, a na sw. Hawel tolikéž. Také kdež jest prwé placeno bylo hodnieho a ztrawnieho w prwních práwiech dwadceti hřiwen, na wánoce sedm hřiwen, na letnice sedm hřiwen, na swatého Michala šest hřiwen: ale již za ty hřiwny platie a platiti mají mně a mým budúcím na groš český rázu Pražského: na wánoce puol osmy bez dwú groší kopy, na letnice puol osmy kopy bez dwú groší, na swatého Michala šest kop a čtrmezcietma grošuow. Se mlýnuow také přiležících k jmenowanému městu mému přislušejících platili sú prwé zlato: s hořejšieho mlýna puol wěrdunku zlata, a s druhého mlýna tři loty zlata, a třetieho mlýna také tři loty zlata, a se dwú mlýnuow pobočních proti sobě ustawených toliko tři loty zlata, ale s šestého mlýna jednu hřiwnu peněz mince Pasowské, a s sedmého mlýna wěrdunk zlata; a již také miesto zlata s těch nadepsaných mlýnuow mlynáři úrok obecní na hromnice platie a platiti mají mně a mým budúcím také na groš český rázu Pražského: s hořejšieho mlýna dwě kopě grošuow, s druhého prostřednieho mlýna 3 ſſ gr., s třetieho mlýna pod brankú také 3 ſſ gr., s čtwrtého u wrby mlýna jdúc do Strakonic puol druhé ſſ 14 groš., s pátého mlýna pobočnieho s Hubenowa 52 groš., s šestého mlýna s pustého 2 ſſ groš.,

s sedmého mlýna k Prachni jdúc pod cestú 52 groše. A jestli žeby tomuto hantfeštu přihodilo se pokaženu býti moly, neb na písmě, aneb zlitím wody, a nebo na zlomení pečetí, neb skrze oheň, a nebo rukú mocnú žeby wzat byl, to nikoli nemá býti na škodu mého wysazenie, puojčenie, obnowenie, ujištènie a potwrzenie; ale w tèchto we wšech wècech w tomto hantfeštu popsaných a swrchu wyprawených slibuji sám skrze se a mé dèdice, měštěny mé napřed dotčeného mèsta Horaždějowic bez přerušenie zachowati. A aby toto mé wysazenie, neboli také puojčenie, obnowenie mohlo sílu obdržeti wěčné pewnosti, nebo byť také která nesnáze wznikla, ktož koli tohoto mého wysazenie a puojčenie, obnowenie nemohl zrušiti, na často jmenowaných mèšťan z Horaždèjowic a jich budúcích bezpečenstwie a k obranè tento list jim a jich budúcím a námèstkóm popsati a dáti přikázal sem, a pečeti mé utwrzením spolu s pečetmi swědkuow urozených pánuow, pánuow, pana Zdeňka Lwa z Rožmitála a na Blatné, najwyššieho purkrabie Karlšteinského, a pana Jana z Šternberka a na Bechyni, synuow mých milých, k tomu skrze mè zwláštè prošených, že sú pečeti swé dali přiwèsiti k upewnění listu tohoto. Jenž jest dán na Rabí, léta božieho tisícieho pètistého třetieho, ten pátek na sw. Jiljie, slawného zákonníka a zpowèdníka božieho.

D. IX.

NÁLEZY SAUDU KOMORNÍHO W KRÁLOWSTWÍ ČESKÉM,

od r. 1471 do 1479.

(Z půwodních registr téhož saudu w Českém Museum.)

1.

Mezi klášterem Swěteckým a Jakubem z Wřesowic.
1471, 25 *Sept.*

Anno domini MCCCCLXXI, f. IV ante festum S. Wenceslai.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi pannú přeworyší kláštera Swětce s jedné, a panem Jakubem z Wřesowic s strany druhé: jakož jest panna přeworyše winila pana Jakuba, že by jí odjal dewět wsí, a že by je mocí držal, úroky pobral a lesy porúbal: a on odpieral toho prawě, že by s již psanú přeworyší o to smlúwu měl ɔc. Králowa Milost wyslyšew je obojie, i rozkázal jest takto: aby on pan Jakub ty lidi z těch wsí w těm dni rukú dáním propustil, a ten úrok, kterýž jest od těch lidí wzal, aby přeworowi téhož kláštera we dwú neděli dal; a což se pak škod dotýče, kteréž sú se staly komoře Jeho K. Milosti, ty JKM' ráčil jest w této mieře při sobě pozuostawiti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Wilhelmo de Rizmberk et Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johannae de Janowic supremo burgravio Pragensi, Nicolao de Lanštein, supremo notario regni Bohemiae, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Paulo de Jenštein, Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Bernhardo Bierka de Násilé, camerario regio, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum assistentium.

2.

Mezi Petrem Klučowským spolu se Strużskými, a mezi sirotky Jana Wlka z Kwitkowa.
1472, 25 *Mai.*

Anno domini MCCCCLXXII°, f. II post festum S. Trinitatis.

W té při, kteráž jest mezi Petrem Klučowským a Strużskými s jedné, a sirotky nebožtíka Jana Wlka z Kwietkowa s strany druhé: jakož jest Petr i také Struzští winili sú sirotky již psaného Jana o nějaké swrchky sirotka nebožtíka Jindřicha Wrutického, kteréhož jest byl k sobě přijal, jsa poručníkem s již psanými Petrem Klučowským a Strużskými, Králowa Milost a páni wyslyšewše je, i podali jim toho, aby se přátelsky smluwili; a pakliby se přátelsky smluwiti nemohli, tehdy zase před JKM[u] mají státi, a JKM[t] se pány ráčí je o to srownati, a to také mají popsáno dáti, co by těch swrchkuow bylo, a tu JKM[t] se pány wyrozomějíc tomu, ráčie mezi nimi sprawedliwé učiniti. Actum anno et die ut supra, praesentibus istis dominis: Wilhelmo de Rizmberk et Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic, supremo burgravio Pragensi, Nicolao de Lanštein, supremo notario regni Bohemiae, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Paulo de Jenštein, Samuele de Hrádek, camerario regni Bohemiae, Bernhardo Bierka de Násilé, camerario regio, Christoforo Opl, camerario regio, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum.

3.

Mezi Jiříkem z Wartenberka a Annau Blanšteinowau.
1472, 27 *Mai.*

Anno domini MCCCCLXXII°, f. IV post festum sanctae Trinitatis.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Jiříkem z Wartmberka s jedné, a paní Annú někdy Blanšteinowú s strany druhé: jakož jest paní Anna winila pana Jiříka, že by jie překážku činil a zbraňowal slupi její na Labi požíwati, kteréžto muž její od staradáwna požíwal, a potom že by ona u wěně swém to držala; a on pan Jiřík prawil, žeby jie sprawedliwě zbraňowal, a prawě, žeby k té slupi lepšie práwo měl, a to žeby dskami prowesti chtěl ɔc. KM[t] wyslyšew je obojie, i také páni Jich M[t], rozkázáno jim takto: aby obě straně wydaly po dwú přietelí, kteřížby toho swědomi byli, a ti aby tu wěc mezi nimi srownali a je o to smluwili; pakliby ti přietelé jich smluwiti nemohli, tehdy aby s těmi přátely, kteréž by od sebe wydali, aby stáli před KM[u] na den swatého Wíta, a tu JKM[t], wyslyše jich přátely a sprawedlnost, ráčí JM[t] to mezi nimi srownati, a w tom času aby řečí i skutkem pokoj zachowali. Actum anno et die ut supra; praesentibus dominis ut prius in priori parte.

4.

Mezi Otmarem Žakawcem a Jindřichem Řepnicí spolu s Alžbětau z Želetin.
1472, 29 *Mai.*

Anno domini MCCCCLXXII⁰, f. VI post festum S. Trinitatis.

W té při, kteráž jest mezi Otmarem Žakawcem a jinými rukojmiemi s jedné, a Jindřichem Řepnicí a paní Alžbětú z Želetin jistci, s strany druhé: jakož Otmar Žakawec i jiní rukojmě winili sú Jindřicha Řepnici, kterak by za něho z wiery slíbili, a on že by jich wywaditi nedbal a nechtěl, a on prawil, že proto, že se k swému štítu a pečeti zná, ale žeby bez jeho wuole a wědomie přitištěna byla: KM' i páni wyslyšewše obojie strany, rozkázáno jest jim takto: aby obojí stáli na hradě Pražském před panem purkrabí Pražským w středu najprwé příští w jedenácte hodin, a tu což komu z nich rozkázáno bude, aby tak učinil. Actum anno et die ut supra, praesentibus ut supra.

5.

Mezi Jindřichem kniežetem Minsterberským a měšťany Mostskými.
1472, 30 *Mai.*

Anno domini MCCCCLXXII⁰, sabbato post festum sanctae Trinitatis.

W té při, kteráž jest mezi oswíceným Jindřichem s jedné, a měšťany Mostskými s strany druhé: jakož jest knieže Jindřich winil měšťany Mostské, kterak by jemu služebníka jeho jali Rachemberka, an na ně žádné péče neměl ꝛc.; měšťané Mostští odpowěď dali, prawiece, kterakby týž Rachemberk škodu učinil na swobodné silnici, a kterakby práwa swá na to měli, aby silnic swých hájili, což se w míli okolo města jich dotýče, a jestli žeby kterého lúpežníka jali, aby jemu jeho práwo učinili. KM' a páni wyslyšewše obojí stranu, rozkázáno jest takto: aby oni měšťané Mostští toho wězně Rachemberka propustili, a knieže Jindřich aby jeho před Králowú M[ti] postawil JM[ti] w moc, a tu pak ktožby témuž Rachemberkowi před JKM[ti] z čeho winu dal, má každému práw býti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis (ut) prius conscripti sunt in alia parte.

6.

Mezi kwerky Flašerskými a Jandau horníkem kwerkem Rúsským.
1472, 27 *Mai.*

Annorum domini MCCCCLXXII⁰, f. IV post festum S. Urbani.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi kwerky Flašerskými s jedné, a Jandú horníkem kwerkem Rúsským s strany druhé: jakož sú mezi jmenowanými stranami dobře weliké ruoznice byly wznikly, a my jakožto král a pán jich obo-

jich, znajíce, že z takowé ruoznice, kteráž jest mezi nimi, jim obojím, a netoliko im, ale nám i wší korunè naší škodné by mohlo přijíti; a protož my s jich obojích wolí tu při a ruoznici wzali sme na sè z mocnosti takowé: že nám dána jest od obojích moc je ku práwu pustiti, aneboli sami mocnè podlé našeho wzdánie wýpowèď učiniti. A to již obdrżewše na nich s jich obojích dobrú wolí, majíce již moc i wuoli, s toho jich nepropustiwše, wzali sme před se, chtiece pokusiti, zdabychom je s jich wolí mohli přátelsky smluwiti; jakož sme tak učinili. A w tom přátelském jednání mezi nimi swolili sú kwerkowé Flašeršti dobrowolně, chtiec Jandowi dáti za jeho náklady na každý týden po desieti hřiwnách, a to celý rok pořád sbèhlý, a k tomu, jakož on Janda dlužen kwerkuom tři sta hřiwen a puol jedenácty hřiwny, že jemu odpustiti chtie sto hřiwen a puol jedenácty hřiwny; ale w ty chwíle Jandy sme nemohli k smlúwè powolného najíti, až sme byli řekli obojie straně, že jich přátelsky nemuožme smluwiti, ale že tu moc, kterúž sú nám obojí dali, sobè zuostawujem, je ku práwu pustiti, anebo z mocnosti našie sami wypowědieti; potom pak Janda byl nám powolnèjší; a my zawolawše opèt kwerkuow, kteříž sú w ty chwíle při nás byli, i také jeho Jandy, a již také majíce při nás mincméstra, takto sme jim rozkázali: tak jakož sú na nás mocně přišli, aby Janda jim dolu Rúsuow jim kwerkuom Flašerským mocně postúpil, jakož tak učinil; a oni kwerkowé aby jeho z dluhu neupomínali za čtyři nedèle, kterýžto k Flašeruom k dolu dlužen byl, a w tèch čtyřech nedèlèch, aneb hned brzy nedlèce chcme wýpowèd učiniti. A když sme již wýpowèd chtèli učiniti, ještě sme se pokusili, zdaby mohli přátelsky smluweni býti; ale nemohlo to jíti, nébrž počely se dalšie ruoznice mezi nimi počínati. A my nechtiece by dalšie ruoznice mezi našimi wèrnými mèly wznikowati, i také škody, jakož sme je prwé dotkli, wypowiedáme z moci té, kterúž sú na nás obojí přišli, takto: Najprwé aby on Janda toho swého dolu Rúsuow konečnè a mocnè nechal kwerkuom Flašerským, k dolu Flašeruom sobè ižádného práwa nepozuostawuje; ale oni kwerkowé Flašeršti mají ten duol Rúsy sobè při Flašeřiech zachowati podlé práwa horního; a oni kwerkowé také mají dáti Jandowi najprwé na každý týden po desíti hříwnách grošich českých, a to do plného roku pořad sbèhlého. A k tomu aby jemu odpustili dluh, kterýž jest k dolu Flašeruom dlužen, dwè stě hřiwen a puol jedenácty hřiwny; a on Janda ještě jim zuostane dlužen sto hřiwen, a těch sto hřiwen takto jim má zaplatiti: jakož jemu mají platiti na každý týden po desíti hřiwnách, aby jemu w těch desíti nedělèch bylo sraženo těch sto hřiwen. Oni také Flašeršti kwerkowé mají jeho lénšaftu dáti a přieti, nebo w Alderowě cechu polowici, nebo w Pulíku polowici, to buď při wuoli Flašerských kwerkuow. A na to bylyli sú které ruoznice mezi jmenowanými stranami, ty aby wšecky křesťansky s obú stranú minuly. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Wilhelmo de Rizmberk, supremo came-

rario regni Bohemiae, Johanne de Pernštein seniore ꝛc. Georgio de Stráž, supremo judice causarum regni Bohemiae, Ctiborio de Towačow, supremo cancellario regni Bohemiae, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Paulo de Jenštein, Jaroslao de Duba, judice curiae regalis, Georgio Tunkl de Brniečka, Alberto de Bezdružic, Sigismundo de Wartmberk et Diečín, Petro Kdulinec de Ostromiř, Nicolao de Tismic, Bernhardo Bierka de Násilé, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum assistentium.

7.

Mezi Benešem Weitmilnarem spolu s Melchiorem Hochhauserem, a mezi Němcem Krinisem.

1472, 28 *Mai.*

Anno domini MCCCCLXXII, feria V post festum S. Urbani.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Benešem Weitmilnarem, mincmestrem na Horách Kutnách, a Melchiorem Hochhauzerem s jedné, a Němcem Krinisem s strany druhé: jakož jest pan Beneš winil Krinisa, žeby po porážce jeho lidí, a škodě, kteráž se jest jemu stala od Duchcowských, žeby pustil některé z týchž nepřátel na swú twrz, a kterak by se také té škodě jeho radowal ꝛc. KM' se pány wyslyšewše je, rozkázáno jest jim, aby zasě stáli před JKM" na den swatého Wíta, a kterážby strana k swé wěci čeho potřebowala, buďto k dówodu anebo odwodu, a tu JM' ráčí je slyšeti; také rozkázáno jest jim, aby pokoj spolu zachowali, a wězni, kteříž sú s obú stran zjímáni, aby rok měli a šacowáni nebyli. Actum ut supra.

8.

Mezi Jiříkem z Wartenberka a Annau Blanšteinowau.

1472, 18 *Juni.*

•Anno domini MCCCCLXXII°, f. V post festum S. Viti.

W té při, kteráž jest mezi panem Jiříkem z Wartmberka s jedné, a paní Annú někdy Blanšteinowú s strany druhé, což se ślupí bitie na Labi dotýče, jakož prwé bylo, jest jim KM" a pány rozkázáno, aby obojí po dwú přietelí wydali, aby tu wěc mezi nimi srownali; a pakliby ti přietelé wydaní jich spolu srownatí nemohli, aby stáli s těmi přátely před JKM" na den swatého Wíta ꝛc. Tu jest pan Jiřík před JKM" prawil, že jest byl hotow rozkázaní KM" a pánuom učiniti, ale paní Anna prawila jest, žeby toho rozkázání nepamatowala. I rozkázáno jest jim ještě KM" a pány podruhé, aby přátely o to wydali, aby tu wěc mezi nimi srownali; pakliby ti přietelé od nich wydaní toho mezi nimi srownati nemohli, tehdy aby stáli s těmi přátely před JKM" w pátek w suché dni najprwé příští, a tu

JKM' wyslyše je, i také jich přátely, což jim tu KM[ti] rozkázáno bude, aby sè tak zachowali. Actum anno et die ut supra, praesentibus ut supra.

9.

Mezi Benešem Weitmilnarem spolu s Ješkem Uderským, a mezi Oldřichem Krčmú a Henigarem.

1472, 19 *Juni.*

Anno domini MCCCCLXII, f. VI post festum S. Viti.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Benešem, mincmestrem na Horách Kutnách a Ješkem Uderským s jedné, a Oldřichem Krčmú a Henigarem s strany druhé, o tu odpowěd, kteráž jest byla mezi nimi: KM' wyslyšew je oboje, rozkázáno jest takto: ponèwadž se jest žádná škoda s obú stranú nestala, aby ta nechuť a zlá wuole mezi nimi minula. A což se pak toho zbožie Škrle dotýče, jakož jest pře a ruoznice mezi Henigarem a Uderským, rozkázáno jest jim, aby o to přátely wydali s obú stranú, zdaby je o to smluwiti mohli; pakliby jich ti přátelé smluwiti nemohli, ale aby zasě stáli před JKM[ti] w středu w suché dni najprwé příští, a tu JKM' se pány ráčí je slyšeti, a tu wěc mezi nimi srownati. Actum anno et die ut supra, praesentibus ut supra.

10.

Mezi Jindřichem knížetem Minstrberským a měšťany Mostskými.

1472, 20 *Juni.*

Anno domini MCCCCLXXII°, sabbato post festum scti Viti.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi knězem Jindřichem s jedné, a měšťany Mostskými s strany druhé: jakož jest Mostským měšťanuom bylo rozkázáno od KM[ti] a pánuow, aby již psaní měšťané služebníka již psaného kniežete Jindřicha Rachemberka propustili; a oni též měšťané přijewše k JKM[ti] prawili, žeby té moci neměli, a žeby jim toho jich starší neporučili, a žeby to ještě prwé na swé starší wznésti chtěli; tu JKM' wyslyšew je se pány, opět přísně podruhé JM' rozkázati jest jim ráčil, aby téhož Rachemberka, wšech wýmluw nechajíce, konečně propustili, a že JKM' ráčí jej w swú moc wzieti a wězením zawázati, a z čehožby jemu Mostští měštěné, anebo kdo jiný, z čeho winu dá, že každému práw býti má před JKM[ti]. Actum anno et die ut supra, praesentibus ut supra.

11.

Mezi Janem Štěpanowcem z Wrtbí a Janem Zmrzlíkem ze Swejšína.
1472, 7 *Juli.*

Anno domini MCCCCLXXII, f. III post festum S. Procopii.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem Štěpanowcem z Wrtby s jedné, a Janem Zmrzlíkem z Swejšína s strany druhé, KM' i páni wyslyšewše jich obójích žalobu i odpor, takto jest jim rozkázáno: Najprwé, aby obojí řečí i skutkem pokoj zachowali pod tiem záwazkem, jakož zawázáni jsú; a což se toho pobránie a spálenie dotýče s obau stranú, aby obojí stáli w středu na suché dni najprwé příští, každá strana se wšemi potřebami swými a duowody a odwody, a tu JKM' ráčí je wyslyšeti, a jim o to sprawedliwý konec učiniti. I také rozkázáno jest, aby ty, kteréž jest pan Štěpanowec winil, žeby jemu zámek jeho Staré Sedlo zlezli, aby jemu Janowi Zmrzlíkowi dal popsány, a on Jan Zmrzlík aby je postawil na týž den a čas před JKM"; a kteréž jest také pan Štěpanowec zjímal služebníky Janowy Zmrzlíkowy, aby je obešle jim wěděti dal, aby také na již psaný čas stáli před JKM". Také jest rozkázáno, aby toho sbožie wiece nehubil, lesuow nemýtil ani rybníkuow lowil, kteréžto přislušejí k tomu zámku Starému Sedlu; také aby fedrunkuow žádných nečinili proti sobě. A jestli žeby w tom času kterému se z nich která škoda stala od jich služebníkuow, buďto panu Štěpanowcowi, nebolito Janowi Zmrzlíkowi, a který z nich práwa žádal, má jemu práwa přieti; a pakliby se w tom času přátelsky smluwiti mohli, že jim toho JKM' rád přeje. Actum anno et die ut supra, praesentibus domino Wilhelmo de Rizmberk et Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic supremo castellano Pragensi, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Nicolao de Lanštein, supremo notario regni Bohemiae, Paulo de Jenštein dicto Skalský, Samuele de Hrádek, camerario regni Bohemiae, Bierka de Násilé et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum assistentium.

12.

Mezi Lwem z Rožmitálu spolu se Zdeňkem ze Šwamberka, a mezi Oldřichem z Hradiště.
1472, 29 *Jan.*

Anno domini MCCCCLXXII°, f. II post festum S. Johannis baptistae.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Lwem z Rožmitálu, najwyšším hofmistrem králowstwí Českého, a panem Zdeňkem ze Šwamberka s jedné, a panem Oldřichem z Hradiště s strany druhé, KM' a páni wyslyšewše je obojie, i rozkázáno jest jim, aby přátely s obú stranú wydali, a ti přietelé aby tu wěc mezi nimi srownali a je smluwili; a pakliby ti jich přátelé o to smluwiti nemohli, tehdy aby

obojí stáli w pátek na suché dni najprwé příští s těmi se wšemi potřebami, buďto s swědomím, nebolito s jinými wěcmi jim potřebnými, čehožby která strana potřebowala, a JKM' ráčí je slyšeti a sprawedliwě mezi nimi učiniti. Actum anno et die ut supra, praesentibus ut supra.

13.

Mezi Dobroničkau a Přibíkem Tluksau.
1472, 7 *Oct.*

Anno domini MCCCCLXXII°, f. IV ante festum scti Dionysii.

W té při, kteráž jest mezi Dobroničkú s jedné a Přibíkem Tluksú s strany druhé: jakož JKM' pokládal jest jim roky prwé, druhé i třetie, tu jest on Dobronička wżdy stáwal, a on Přibík maje státi, jsa zde w Praze, i nestál a pryč odjel; potom čtwrté naposledy byl jest přes práwo obeslán listem JM[u], aby před JM[u] stál, anebo aby někoho od sebe s plnú mocí poslal: tu jest opět nestál, ani koho od sebe poslal; a tu jest bylo Králowu M[u] powědieno: jestli żeby již nestál, że JKM' neráčí toho déle na sobě drżeti, než podlé práwa se zachowati, a on tiem Přibík pohrdal a nestál, a druhá strana wolala na práwo. A tu pak KM' dal jest Dobroničkowi za prawé w té při, a ty škody, kteréž sú se staly od Přibíka Tluksy jemu Dobroničkowi, bude powinen jemu Dobroničkowi to oprawiti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

14.

Mezi Rachemberkem a Hanušem Šenkem spolu s Němcem z Míšně.
1472, 15 *Oct.*

Anno domini MCCCCLXXII°, f. V post festum S. Dionysii.

W té při, kteráž jest mezi Rachemberkem s jedné, a Hanušem Šenkem a Němcem z Míšně s strany druhé: jakož již jmenowaní Hanuš Šenk a Němec z Míšně winili sú Rachemberka, kterakby jim některú sumu peněz i také stříebra wzal na swobodné silnici, a on Rachemberk prawil jest, żeby to učinil z rozkázaní KM[u] a kněze Jindřicha, aby wen střibro z země wozeno nebylo ꝛc.; i powědieno jest Rachemberkowi, że se JKM' ani páni nepamatují w tom rozkázaní, a by pak i knieże Jindřich rozkázal, neměl jest toho učiniti. I rozkázano jest KM[u] a pány takto: poněwadž on Rachemberk zná se, żeby wzal LX ß a ne wíce, aby těch LX ß dal a zaplatil již psaným Hanušowi Šenkowi a tomu Němci z Míšně, a to ten den po nowém létu, a to jim má uručiti. Také jest týmž powědieno, zdáli se jim téhož Rachemberka z wiece winiti, że jim JKM' jiný rok toho položiti ráčí, a to JKM[u] mají dáti wěděti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

15.

Mezi Mikulášem z Landšteina a Mikulášem Wrbíkem z Tismic.
1472, 19 *Nov.*

Anno domini MCCCCLXXII, f. V die S. Elisabeth.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Mikulášem z Lanšteina, najwyšším písařem desk zemských králowstwie Českého s jedné, a panem Mikulášem Wrbíkem z Tismic s strany druhé, což se dotýče rybníka Dolaneckého, o kterýžto jest byla mezi nimi ruoznice, neb toho rybníka diel hráze i zatopením dotýká se diel i gruntuow téhož Mikuláše Wrbíka: tu JKM' wyslyšew je obojie, takto jest mezi nimi ráčil rozkázati: poněwadž on pan Mikuláš toho rybníka nedělal jest, ale prwní držitel Prokop Wyhnanský někdy ten rybník dělal s wolí téhož Mikuláše Wrbíka, jakož toho sám týž Mikuláš Wrbík neodpierá, i rozkazáno jest KM" takto, aby on pan Mikuláš z Lanšteina oddal dědinami třetinú wýše tu Dolanského sbožie jemu panu Mikulášowi Wrbíkowi, a to jest poručeno JM" purkrabí hradu Pražského panu Kapúnowi, a k němu přidáwá pana Jeronyma z Kocněwic a Petra Klučowského, a což ti wyměřie, na tom aby obojie strana přestala; a král JM' jmenowanému Wrbíkowi ráčí to dskami zemskými utwrditi k dědictwí, a též zasě jmenowaný Wrbík to, což ostane jeho po témž rybníku, má JM" k komoře a k záduší dskami utwrditi. Což se pak dotýče cesty, kteráž prawí se žeby hrází sešla, o tom také též se rozkazuje: cožby ti swrchujmenowaní mezi nimi wyřkli a rozkázali, aby též na tom přestali. A co se pak dotýče ruoznice, kteráž jest mezi týmiž stranami o wodu spádní s polí Lemuzských a odjinud, k kteréžto wodě struhy zdělány jsú, i také některé zahražowány, a také což se dotýče mezí lesních, o kteréž jest také mezi nimi ruoznice: o ty o wšecky wěci KM" a pány týmž osobám jest poručeno, aby oni čas a den jim o to jmenowali, a k témuž dni aby obojí lidi staropamětnie a sobě potřebné zpuosobili, a cožby jmenowané osoby mezi nimi rozeznali wedlé swědkuow jich a jim rozkázali, aby obojí strana na tom přestala a tak se zachowala; pakliby z těch osob który býti nemohl pro kterú příčinu, ale kterého aneb které jiné JM'K ráčilby jmenowati, na těch má přestáno býti tím wším obyčejem, jakož swrchu dotčeno jest. A což se pak dotýče winěnie, kterýmž jest winil jmenowaný Mikuláš Wrbík, žeby w krčmě již jmenowaného pana Mikuláše člowěk jeho byl raněn a oblúpen, a žeby jemu to nebylo opraweno, a žeby někteří jiní, jakožto Brodští měštěné a Markwart z Hrádku, podáwali se k oprawě, při tom od strany jest tázán: žalowal-li jest kdy a žádal oprawy, i powěděli že nic. O tom KM' se pány takto rozkazuje, aby on pan Mikuláš, žádalliby toho on Wrbík k oprawě, a koho by jmenowal, aby súd byl osazen, a k tomu aby se súdem na jeho sboží o to sprawedliwé stalo; pakliby se nezdálo straně od-

porné toho přijíti, wyššie práwo, kdež to sbožie béře, nemá straně hájeno býti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Wilhelmo juniore de Rizmberk et Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic dicto Jenec supremo burgravio Pragensi, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Paulo de Jenštein, dicto Skalský, Johanne de Wrtba dicto Stěpanowic, Samuele de Hrádek pro tunc camerario regni Bohemiae, Bierka de Násilé et quam plurimorum aliorum assistentium.

16.

Mezi Čeňkem z Klinšteina a Šumburkem, a mezi Janem Štěpanowcem.
1472, 9 *Dec.*

Anno domini MCCCCLXXII, f. IV post festum S. Nicolai.

W té při, kteráž jest mezi panem Čeňkem prokuratorem KM[u] a panem Šumburkem na Žebráku s jedné, a panem Janem Štěpanowcem s strany druhé, o to což se cla Žebráckého dotýče, tito swědkowé wyznali takto:

It. prwní swědek Wawřinec, řečený Kmoch z Žebráku, wyznal toto, kterak starý Hořowský mluwil jest s panem Hanušem z Kolowrat, a prosil jest jeho jakožto šwagra swého, aby jemu clo z Hořowských lidí propustil a jeho nebral, a on že jest řekl, že toho učiniti nesmie a prawě, že to wěc jeho nenie, než že jest to wěc králowská; a tak potom skrze takowú prosbu dopustil jest jemu toliko do swé wuole, aby nedáwali, ale wšickni lidé z Hořowic, kteříž sú z Prahy jeli, dáwali se wšeho clo krom obilé.

It. druhý swědek Mikuláš polesní wyznal toto, že pan Jan purkrabie prwní, potom druhý Zdeněk, a třetí Jikeléř, a potom pan Hanuš z Kolowrat tak prawil, že za těch wšech bráno jest clo od lidí Hořowských. Také jest prawil, že když byl pan Burian poručníkem sirotkuow páně Hořowského, přijel ku panu Hanušowi a prosil jeho prwé, druhé i třetí o též clo, a on k prosbě jeho i také jiných dobrých lidí odpustil jest týmž lidem Hořowským, aby nedáwali cla, a to toliko do swé wuole, a on pan Burian dal jemu za to sud wína; a což se dotýče obilé, o tom prawil, že newie, by co dáwáno bylo.

17.

Mezi Jaroslawem Dubským a bratřími jeho, a mezi měštkami Nowoměstskými.
1472, 10 *Dec.*

Anno domini MCCCCLXXII°, f. V post festum S. Nicolai.

W té při, kteráž jest mezi panem Jaroslawem Dubským a bratřími jeho s jedné, a měštkami Nowoměstskými s strany druhé: jakož sú měštky Nowoměstské

winily pana Jaroslawa, žeby jich statek byl pobrán na jeho zámky, pan Jaroslaw jest toho odpieral a prawě, že nic se jest nestalo jim škody žádné na jeho ižádný zámek; tu KM' a páni wyslyšewše jich žalobu i také odpor, rozkázáno jest takto: aby on pan Jaroslaw toho úředníka swého, kterýž jest na Jablonném, postawil jeho před Jeho KM[ti] w sobotu na suché dni najprwé příští: také rozkázáno jest panu Jaroslawowi, aby se tiem kramářem ujistil, kteréhož sú již psané městky winily, a což by ještě toho statku jich bylo u téhož kramáře, aby nebyl roztrhowán ani utracowán, a což jest utratil, aby to zasė shromáždil. Actum ut supra.

18.

Mezi Mikulášem Běščínem a Častolorem.
1472, 19 *Dec.*

Anno domini MCCCCLXXII, sabbato ante festum S. Thomae apostoli.

W té při, kteráž jest mezi Mikulášem Běščínem s jedné, a Častolorem s strany druhé, KM' a páni wyslyšewše je, odložili jim až do sněmu o božiem křtění příštiem; a jakož on Mikuláš měl swědomie listownie, i rozkázáno jest jemu, aby k témuž času měl swědectwie osobnie, a w tom času aby řečí i skutkem pokoj zachowali. Také powědíeno jim, mohli-liby se w tom času přátelsky smluwiti, že jim toho KM' a páni rádi přejí. Actum anno et die ut supra.

19.

Mezi pány Dubskými a obywateli Pražskými.
1472, 20 *Dec.*

Anno domini ut supra, dominico ante festum S. Thomae ap.

W té při, kteráž jest mezi pány Dubskými s jedné, a obywateli Pražskými s strany druhé, o to což se dotýče škody a pobránie statku jich: jakož sú páni Dubští k rozkázaní JM[ti] postawili úředníka swého z Jablonného a kramáře z Lipého, kterýmžto již psaní obywatelé winu dáwali: tu KM' a páni wyslyšewše obojí stranu, rozkázáno jest pánuom Dubským, aby se jimi ujistili, a o sněmu najprwé příštiem aby zasė postaweni byli, a ten kramář aby ty šlojieře u něho pozuostalé aby s sebú přinesl. A také JKM' k témuž dni ráčí obeslati pana Christofora Děčinského, aby úředníka swého z Benešowa a Prchlici člowěka swého na týž čas postawil, a tu JKM' ráčí je slyšeti. Actum anno et die ut supra.

20.

Mezi Strašnickým a Malešickým.
1473, 30 Jan.

Anno domini MCCCCLXXIII, sabbato post conversionem S. Pauli.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi Strašnickým s jedné a Malešickým s strany druhé: jakož jest mezi nimi nesnáz o wodu spádní, páni radda wyslyšewše obojí, i rozkázáno jest jim bez rozsudku takto: aby ta woda spádní před se šla, jakož jest za staradáwna těmi spády šla a tekla bez překážky. A kdyžbykoli sněm walný weliký byl, a strany již psané rozsudku by žádali, tehdy při tom sněmu mají slyšeni býti wedlé potřebnosti, a tu pak což které straně rozkázáno bude, aby se w tom tak zachowala. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

21.

Mezi opatem Grynheimským a Fridrichem Šumburkem.
1473, 11 *Febr.*

Anno domini MCCCCLXXIII, f. V post festum Scholasticae.

W té při, kteráž jest mezi knězem opatem z Grynheimu s jedné, a panem Fridrichem Šumburkem s strany druhé: jakož jest jim byl rok položen, aby stáli před JKM[u], tu jest již psaný kněz opat stál před JKM[u], a okázal jest sprawedlnost, kterúž má, listy císařské i také králowské slawných pamětí předkuow, ale pan Šumburk jest nestál k roku položenému: i powědieno jest témuž knězi opatowi, že JKM[t] téhož pana Šumburka ještě obeslati ráčí, aby ukázal sprawedlnost swú, kterúž se prawí mieti; také že témuž pánu Šumburkowi JM[t] rozkázati ráčí, dokudž by ta wěc mezi nimi rozeznána nebyla, aby jeho kněze opata a jeho lidi na pokoji nechal, a na ně wiece nesahal. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

22.

Mezi pány a zemany kraje Žateckého a mezi měšťany Žateckými.
1473, 15 *Mart.*

Anno MCCCCLXXIII[o], f. II post Reminiscere.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi pány a zemany kraje Žateckého s jedné, a měšťany Žateckými i jinými městy téhož kraje s strany druhé, o to, což se dotýče cla brání na wodě Ohři, KM[t] s swú raddú wyslyšew je obojie, rozkázáno jest jim, aby zasě stáli před JKM[u] na suché dni letničnie najprwé přištie; také rozkázáno jest týmž pánuom a zemanuom, aby sprawedlnosti a listy swé, kte-

též by na to olo měli, aby to před JKM[u] okázali, a což ta okáží, při tom JKM[t] ráčí je zachowati každého z nich wedlé sprawedlnosti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

23.

Mezi Fridrichem Šumburkem a měšťany Kadaňskými.
1473, 17 *Mart.*

Anno domini MCCCCLXXIII°, f. IV post Reminiscere.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Fridrichem Šumburkem s jedné, a měšťany Kadaňskými s strany druhé, o to, což se platu zápisnieho dotýče, kterýžto má na témž městě Kadani o groš český w groší bránie, i powědieno jest KM[ti] a pány raddú takto: jakož u desk zapsáno jest, aby úroky, mýta, cla brána a dáwána byla groš český, w groši že jemu ini jinému nebrání se, aby téhož groše w groši nebral; ale proto kdožby lidem swým nebo jiným milost w tom okázati chtěl, to muož učiniti. A což se pak dědictwie dotýče, o to jest súd nebyl, neb ta wěc dotýče se KM[ti]. Actum anno et die ut supra.

24.

Mezi Jiříkem z Stráže a Bohuší z Drahobudic.
1473, 18 *Mart.*

Anno domini MCCCCLXXIII°, f. V post Reminiscere.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Jiříkem z Stráže, najwyšším sudím králowstwie Českého s jedné, a Bohuší z Drahobudic s strany druhé: jakož jest Bohuše winil pana Strážského, žeby jeho Bohuši haněl, dotýkaje jeho na jeho cti a prawě, žeby nad ním zrádně, neprávě a nešlechetně učinil; ale on pan Strážský znal se, žeby toliko řekl, že jest nad ním učinil nepráwě a nešlechetně, a žeby jeho člowěku statek jeho pobral, an na něho žádné péče neměl, a také prawil, žeby dobrý nebyl aniž bude ꝛc., a Bohuše toho odpieral, že jest o tom nic newěděl a prawě že jest to wěc wědomá, že sem w ty časy i doma nebyl, a že bohdá na mě nic prowedeno, bych co neprawě a nešlechetně učinil, jakož pak dobře šíře řeči sú mezi nimi byly; tu KM[t] a páni radda wyslyšewše je obojí, ráčil JM[t] powědieti panu Strážskému: jakož jest jeho Bohuše dotýkal a prawě na něho, žeby nad ním neprawě a nešlechetně učinil, že jest toho s duowodem nemluwil, ani co naň dowedl; a jakož prawil, žeby dobrý nebyl aniž bude, že JM[t] newie naň nic zlého, než že JM[t]K má jej za dobrého etného člowěka, a že JM[t] ráčil to milostiwě wážiti; ale přitom ráčil powědieti, aby se potom panu Strážskému i nižádnému jinému toho neudáwalo činiti, aby takowá haněnie neduowodná

před JM[u] kdy byla, a žeby takowú wěc JM[t] jináče wážiti ráčil. Pak což se toho pobránie dotýče, jakož jest pan Strážský winil Bohuši, jakož swrchu dotčeno jest, rozkázáno jest takto: aby on Bohuše člowěku páně Strážského to kázal nawrátiti, o čemž jemu wědomo jest, a o čemž by newěděl, to má zprawiti pod swú ctí a wěrú, že se ten wzatek a škoda, která se jest stala člowěku páně Strážského, že se jest nestala s jeho wolí ani wědomím. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Wilhelmo juniore de Rizmberk, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic, supremo castellano castri Pragensis, Čenkone de Klinštein pro tunc procuratore regio, Paulo de Jenštein, Nicolao de Lanštein, supremo notario regni Bohemiae, Henrico de Klinštein dicto Mičán, Benešio de Weitmile monetario (in) Montibus Kutnis, Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Bernhardo de Násilé dicto Bierka, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum assistentium.

25.

Swědomí Mikulášowo Běščinského proti Častolorowi.

1473, 27 *Mart.*

Anno domini MCCCCLXXIII°, sabbato ante Laetare.

Toto jest swědomie Mikulášowo Běščinského proti Častolorowi.

Toto jest wyznal Sigmund z Sebuzína, když jest přijel k Častolorowi na Piečinu, napomínaje jeho z některých wěcí, i prawil a wyznal jest, že jest widial, ani ženú dobytek fortnú nahoru a Piečinú, a ten byl dobytek Mikuláše Běščinského, a potom hned brzy sám Mikuláš s jinými dobrými lidmi po swém dobytku jest přijel. A to wzal k swé wieře, a k tomu prawil a řekl: jestli žeby toho přieti (chtěl), žeby naň to chtěl tak prowoditi, jakož(by) na dobrého člowěka slušelo.

Swědomie druhé.

Boreš z Komárowa wyznal toto: Když jest k němu k Boršowi přijel Mikuláš Běščinský, prose jeho, aby jemu pomohl zlodějuow honiti, kteřížto jemu zlodějsky dobytek jeho pobrali, i otázal jeho Boreš, měl-liby co s kým činiti? a on Mikuláš powěděl, že nic, než že jest jemu zlodějsky pobrán. A tak on Boreš a Mikuláš s swými lidmi i jinými ty zloděje honili; a když sú byli blízko od Piečiny, tehdy poslali sú swé lidi po šlaku, a oni šlakowali sú ten dobytek až nazad blízko k fortně, a oni na ně s hury střieleli; a potom ti lidé jich přišli zase k nim a prawili, žeby je šlakowali až k fortně, a potom sběhše jeho doluow na jich lidi, i zjímali je a wedli je na twrz, a potom Boreš a Mikuláš s jinými přijewše, ano jich lidí již nenie tu, kdež jich byli odjeli, i jeli k Častolorowi a mluwí k němu: pročby si nám lidi zjímal a my na tě péče žádné nemáme? a potom wida že jemu nic winni

nejsú, i propustil ty lidi. A otázal Mikuláš Častolora a řekl jest k němu, ukázaw na dráby: wšickni-li jsú tito twoji? a on Častolor odpowěděl a prawil, žeby wšickni jeho byli; i řekl jest k němu Mikuláš: poněwadž se k nim znáš, ujisť se jimi, kterémužť z čeho winu dám, aby mi z toho práwi byli před JKM[u]. A hned po té se řeči rozjeli, a to wzal k swé cti a wieře, že se ty wěci tak dály.

Swědomie třetie.

Mikuláš z Lochowic wyznal jest též a prawil, že při té wěci s nimi byl, když sú ty zloděje honili, a pomohl jich honiti, jakož swrchu dotčeno jest, a ten také wzal k swé cti a wieře, že se to tak stalo.

26.

Mezi Janem Dubským a bratřími jeho, a mezi Annau Wlkowau.
1473, 27 *Mart.*

Anno domini et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi pánem Janem Dubským a bratřími jeho s jedné, a paní Annú nebožce Wlkowú s strany druhé, KM[t] a páni wyslyšewše je obojie, powědieno jest jim takto: jakož pan Jan Dubský s bratřími swými táhl se jest na sirotka Elšku nebožce Hořanského manstwím, i powědieno jest pánu Dubskému, poněwadž sirotek ten ještě let došlých nemá, že JKM[t] pánuom Dubským toho manstwie w této mieře neodřieká ani přiřieká; a jakož paní Anna Wlkowa táhla se jest poručenstwím na téhož sirotka po swém muži nebožtíkowi Wlkowi, i powiedieno jest KM[u] a pány paní Anně, že jest to poručenstwie již minulo, a toho sirotka komuž JKM[t] ráčie dáti, toho jich tajno nebude. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

27.

Mezi Sigmundem Štosem a Janem Žirotinským.
1473, 18 *Dec.*

Anno domini MCCCCLXXIII°, sabbato ante festum S. Thomae ap. (in Montibus Cutnis.)

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Sigmundem Štosem s jedné, a panem Janem Žirotinským s strany druhé, JKM[t] a páni radda JM[u] wyslyšewše jich pře i odpory, rozkázáno jest jim od KM[u] skrze pana Wiléma Rabského takto: aby obě straně stále před JKM[u] w pátek o suchých dnech najprwé příští se wšemi swými potřebami a swědomím osobním, a k tomu stání jsú zawázáni obojí slibem pod swú ctí a wěrú do rozeznání jich té pře. A k tomu jest jim obojím rozkázáno, aby w tom času řečí i skutkem pokoj zachowali. Také panu Štosowi toto

jest wiece rozkázáno: poněwadž otec jeho k tomu účinku zná sě, z kteréhožto on Jan Žirotinský jeho Sigmunda Štose winil, aby otce swého k tomu držal, aby také na týž čas před JKM^{u} stál; a Žirotinskému také jest powědieno toto: jakož jest ukazowal listy swědomie, haněje jeho Štose, i rozkázáno jest, aby ten nebo ti, komuž se zdáti bude téhož Sigmunda Štose z čeho winiti, aby osobně před JKM^{u} stáli, a z čehož tu jeho Štose před JM^{u}K winiti budú, má jim z toho práw býti. Praesentibus illustri principe Henrico de Minsterberg, comite Glacensi et domino in Poděbrada, domino Wilhelmo Juniore de Rizmberk et Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Postupic dicto Kostka, Čenkone de Klinštein, pro tunc procuratore regio, domino Paulo de Jenštein dicto Skalský, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Johanne de Chlum dicto Košmberský, Henrico de Smiřic, Litwino de Klinštein, Petro Kdulinec de Ostromiř, Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Bernhardo de Násilé, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum.

28.

Mezi Jencem z Janowic a mezi Štefanem a Oldřichem bratřími Wrchotami.
1474, 19 *Jan.*

Anno domini MCCCCLXXIIII^{o}, f. IX post festum Priscae virginis.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Janem Jencem z Janowic a na Peterspurce, najwyšším purkrabí Pražským, s jedné, a Štefanem a Oldřichem bratřími Wrchotami s strany druhé, o to což se psanie a titule dotýče: jakož již psaní bratří psali se z Janowic, a on pan Jenec odporen byl jim toho, a prawě, žeby se neměli odtud psáti, ale že by se měli psáti z Wrchotic jako jich předkowé ɔc. KM^{t} a páni radda wyslyšewše je obojie, tuto výpowěď mezi nimi učinili a rozkázali, aby oni již psaní bratřie Wrchotowé wiece se nepsali z Janowic, než aby se psali z Wrchotic; a chtějíli se psáti seděním na Janowicích, toho jim bráněno nemá býti. Také rozkázáno jest jim, aby ty wšecky nechuti, kteréž sú mezi nimi byly, ty wšecky aby mezi nimi minuly. Praesentibus dominis Wilhelmo de Rizmberk et Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Pernštein ɔc. Paulo de Jenštein, Jaroslao de Duba, Čenkone de Klinštein et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum. Actum anno ut supra.

29.

Mezi Štefanem a Oldřichem bratřími Wrchotami, a mezi Janem Záborkau.
1474, 24 *Jan.*

Anno domini MCCCCLXXIIII^{o}, f. II ante conversionem S. Pauli.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi Štefanem a Oldřichem bratřími

Wrchotami s jedné, a Janem Záhorkú s strany druhé, o to což se dotýče sirotkuow a poručenstwie nebožtíka Hynka Swatopolského: jakož on Záhorka chtěl jest poručenstwie obdržeti obdarowáním KM[u], a oni Wrchotowé odpierali toho kšaftem nebožce Hynkowým, a prawiece, žeby týmž sirotkuom strýci byli ɔc. KM[t] a páni radda wyslyšewše oboji stranu a wážiwše tu wěc: poněwadž Wrchotowé jsú strýci těm sirotkuom, i ráčili JichM[t] poručenstwie přiřéci již psaným bratřím Wrchotám, tak jakož jim kšaft swědčí. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Leone de Rožmital, supremo magistro curiae regni Bohemiae, Wilhelmo juniore de Rizmberk et de Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Paulo de Jenštein et de Skal, Benešio de Weitmile, magistro monetae Montium Cutnarum, Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Johanne de Rúpow, pro tunc magistro curiae.

30.

Mezi Ilburkem a Mičánem, a mezi Tetaurem.
1474, 28 *Jan.*

Anno domini MCCCCLXXIIII, f. VI post conversionem S. Pauli.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Ilburkem a panem Mičánem s jedné, a Tetaurem s strany druhé, páni radda JKM[u] wyslyšewše žalobu i odpor, to sú na KM[t] wznesli; potom wrátiwše se od JKM[u], i powěděli jim takto: že JKM[t] welmi nerád slyší takowé ruoznice, kteráž jest mezi nimi wznikla. Najprwé JKM[t] rozkázal jest jim, aby wespolek pokoj řečí i skutkem zachowali, a k tomu také rok jim obojím JM[t] pokládá, aby stáli we čtwrtek o sněmě nynie najprwé příštiem se wšemi potřebami swými, buďto s swědomím i s jinými wěcmi, kteréžby strana čeho k swé wěci potřebowala, a tu JM[t]K ráčí je slyšeti s raddú swú, a což za sprawedliwé bude, ráčí mezi nimi wyřéci. Také jest přitom powědieno od JM[u], aby se slušně k sobě w řeči zachowali osoby nižšie k wyšším, a mluwili k sobě poctiwě, jakožby na to záleželo; pakliby toho nebylo, že JKM[t] neráčí toho žádnému trpěti. Také což se swědomie dotýče: jakož jest se obojie strana táhla na swědomie panské, kteříž sú tehdy na poli při slawné paměti krále Jiřího byli, i powědieno jest jim od pánuow raddy JM[u], že když k tomu času přijde, že sě chtie w tom tak pamatowati, a že chtie pro každého prawdu powědieti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

31.

Mezi Samuelem z Hrádku a Viktorínem sirotkem po Waňkowi z Walečowa, a mezi Haškem Střížkem.

1474, 31 *Jan.*

Anno domini MCCCCLXXIIII°, f. II ante purificationem beatae Mariae Virg.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Samuelem z Hrádku, podkomořím králowstwie Českého, a Viktorinem sirotkem nebožtíka Waňka z Walečowa s jedné, a Haškem Střiežkem s strany druhé: jakož jest jim byl rok položen, aby před JKM[u] stáli, tu jest pan Samuel stál sám osobně před JKM[u] a jménem Viktorina sirotka již psaného, hotow jsa wšecko učiniti, cožby wedle sprawedlnosti učiniti měl, a téhož žádaje od Haška Střiežka, aby se jemu stalo, k čemuž s týmž sirotkem práwo má; ale Hašek Střiežek nestál jest, než poslal miesto sebe Mladotu z Weselice, Salawu a Jindřicha Horynu, a ti sú od něho powěděli, že nyní státi nemuože, než že státi chce kdyžby práwa šla, a že zemským súdem žiw býti chce. Tu JKM[t] wyslyšew obojí stranu, ráčil jest takto powědieti: žeby to JM[t] rád widěl, by práwa zemská šla; ale poněwadž toho nynie býti nemuož, JKM[t] hledě k tomu, by které ruoznice a neboli škody měly se dieti mezi JM[u] poddanými, i ráčil jest byl JM[t] rok prwní, druhý i třetí položiti, chtěje JM[t] tu wěc mezi nimi srownati; ale Hašek Střiežek k žádnému roku položenému nestál. I ráčil jest ještě JM[t]K témuž Haškowi z milosti swé přes práwo rok čtwrtý položiti, aby stáli o sněmu prwní čtwrtek w postě najprwé příští; a tu pak jestli žeby již týž Hašek Střiežek nestál, že JM[t]K témuž Samuelowi a již psanému sirotku ráčí přiřéci, což za sprawedliwé bude. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Leone de Rožmital, supremo magistro curiae regni Bohemiae, Wilhelmo juniore de Rizmberk et de Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic et Peterspurk, supremo burgravio Pragensi, Paulo de Jenštein et de Skal, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Sigismundo de Wartmberk et de Děčin, Johanne Tečenský de Čečelic, Petro Břekowcone de Ostromeč, Bernhardo Bierka de Násilé, cubiculario regio, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum.

32.

Mezi měšťany Nimburskými a mezi Wáclawem Twochem a manželkau jeho.

1474, 31 *Jan.*

Anno et die ut supra.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi měšťany Nimburskými s jedné, a Wáclawem Twochem a manželkú jeho s strany druhé, KM[t] a páni radda JM[u] wyslyšewše obojí stranu, i rozkázáno takto: aby on Wáclaw Twoch s manželkú swú

wedle desk ten dwuor Syrowátku držel a požíwal bez překážky již psaných měšťan. Také jest powědieno, což se rychty a mlýnu dotýče i jiných wěcí, ti listowé latinští aby česky wyloženi byli, a potom kdyžby jim JKM' týden napřed wěděti dal, tu aby před JKM^u stáli, a tu jim JM' ráčí konec a miesto učiniti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

33.

Mezi Chwalem z Protiwína a Benešem Bořenickým.
1474, 31 *Jan.*

Anno et die ut supra.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi Chwalem z Protiwína s jedné, a Benešem Buřenickým s strany druhé, páni radda JKM^u wyslyšewše jich žalobu i odpor, to na JM' wznesli; i powědieno jest jim od KM^u skrze pana Kapúna purkrabí hradu Pražského: aby přátely s obú stranú wydali, a ti aby je o to smluwili; a pakliby jich přátelé smluwiti nemohli, tehdy rozkázáno jest jim, aby stáli o sněmě prwní čtwrtek u postě, a tu JM'K s raddú swú ráčí je slyšeti a rozsudek ráčí mezi nimi učiniti wedle sprawedlnosti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

34.

Mezi Jindřichem Oseckým a knížaty Míšenskými.
1474, 24 *Febr.*

Anno domini MCCCCLXXIIII°, f. V die S. Mathiae apostoli.

Jakož jest byl rok položen panu Jindřichowi Oseckému o to, což se dotýče hradu Oseku sstúpenie, jakož bylo jest umluweno, aby stál před JKM^u o sněmu obecniem, kterýžby najprwé položen byl, a k tomu času měla sú také kniežata Míšenská raddy swé poslati; a z čehožby táž kniežata anebo raddy týchž kniežat téhož Oseckého winili, aby jim z toho před JKM^u práw byl: tu jest týž pan Jindřich Osecký stál, oswědčuje se k roku položenému, a tu chtěje práw býti, z čehožby jemu wina dána byla; ale od kniežat Míšenských žádný jest nestál. Actum anno et die ut supra.

35.

Mezi Samuelem z Hrádku a z Walečowa a Viktorinem z Walečowa a z Opočna, a mezi Haškem Stříkem z Lužan.

1474, 26. *Febr.*

Anno domini MCCCCLXXIIII°, sabbato ante dominicam Invocavit.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Samuelem z Hrádku a

z Walečowa, podkomořím králowstwí Českého, a Viktorínem z Walečowa a z Opočna, společníkem téhož Samuele, s jedné, a Haškem Střiežkem z Lužan s strany druhé, o hrad Opočen s jeho přísluŝnostmi, JKM' chtěje rád aby ty wěci mezi nimi k srownání a k konci přiwedeny byly, i pokládal JKM' rok témuž Haškowi s již psaným Samuelem a Viktorínem společníkem téhož Samuele, aby před Jeho KM[u] stáli, a jeho Haška k tomu jest obeslati ráčil wiece než třikrát, a to i přes práwo, a již psaný Samuel na miestě swém i také na miestě již psaného společníka swého wždy jakožto poslušný stál jest před JKM[u], a týž Hašek jakožto neposlušný nestál jest před JM[u]; potom týž Samuel prosil JM[u], aby jej a společníka jeho w tom opatřiti ráčil, poněwadž týž Hašek swéwolně k JM[u] obeslání a rozkázaní s ním před JM[u] státi jest nechtěl, tolikrát jsa obeslán, aby JM'K jim ráčili práwo řéci a powědieti, co w té wěci za práwo jest. Protož JKM' s raddú swú tu wěc před se wzewše a pilně rozwážiwše, i ráčil JM' s raddú swú powědieti již psanému Samuelowi a Viktorínowi společníku jeho, a za práwo řéci, tak že již psaný Samuel a Viktorín plné práwo sú obdrželi proti témuž Haškowi k hradu Opočnu i ke wšem jeho přísluŝnostem; a již psaný Hašek, ač měl-li jest které práwo k tomu, to jest swým nestáním, a nezachowaw se wedle JM[u] rozkázanie a obsílanie, ztratil a propadl nynie i po wěčné časy budúcie. Actum anno et die ut supra, praesentibus judicio regiae majestatis istis infra scriptis: illustrissimo principe domino Henrico duce Minsterbergensi et comite in Glacz ɔc., Wilhelmo juniore de Rizmberk et in Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic et Petrspurk, supremo burgravio Pragensi, Georgio de Stráž, supremo judice causarum regni Bohemiae, Johanne dicto Towačowský de Cimburk, Henrico de Kunštat et Jewišowic, Georgio et Johanne fratribus de Duba, Christophoro et Sigismundo fratribus de Wartmberk et in Děčin, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Johanne de Postupic dicto Kostka, Paulo et Henrico fratribus de Jenštein, dictis Skalští, Johanne de Košmberk, Bořita de Martinic, Sigismundo de Wartmberk in Berkštein, Leonardo de Gutštein, Wilhelmo de Ilburg.

36.

Mezi Purkartem a Krištofem bratřími Oppli z Fictum, a mezi Mikulášem Kycerau a Hynkem Knoblochem.

1474, 9 *Mart.*

Anno domini MCCCCLXXIIII°, f. IV post translationem S. Wenceslai.

W té při a ruoznici, kteráž mezi pány Oppli Purkhartem a Christofem bratřími z Fictum s jedné, a Mikulášem Kycerú a Hynkem Knoblochem s strany druhé: jakož jest byl jim obojím od KM[u] rok položen, aby stáli před JKM[u] w prwní

pátek w postnie suché dni, jakož on Kycera a Knobloch byli sú nařčeni od téhož Krištofa Opple, žeby nad ním a bratrem jeho nepráwě a nešlechetně učinili, aby se z toho nároku wywedli; a zasě také, žeby týž Kycera a Knobloch některé wěci hanliwé mluwili a psali o otci jich ɔc.; a k tomu roku swrchupsanému byle sta obě straně zawázaně slibem pod swú ctí a wěrú, aby stáli w pátek o suchých dnech a nikam neodjiežděli, lečby prwé o to konec a miesto skrze rozsudek KM[u] wzali; pak když sú stáli na již psaný čas obojí opowiedajíce se, tu jest jim od KM[u] powědieno, že slyšáni býti nemohú pro některé pilné zemské potřeby; a tu JM'K rozkázal jest jim obojím pod týmž záwazkem, aby žádný z nich nikam neodjiežděl, než aby stáli před JKM[u] w úterý příští. Tu tíž Opplowé stáli opowiedajíce se před JKM[u] a pány raddú s swými duowody a odwody, chtiece tomu dosti učiniti, což jest jim rozkázáno; ale Kycera ani Knobloch sú nestáli. A tu jest již psaným Oppluom powědieno od KM[u], že jest ještě ten den neminul: jestli že ještě stanú, to jich tajno nebude; pakli nestanú, že také jich tajno nebude. A když ten den nestáli, tehdy JKM' odložil jest roku do středy druhého dne, a tu JM'K ráčil jest powědieti: jestliže nestanú, že JM'K s pány raddú ráčí wyřéci, což za sprawedliwé jest. Tu opět swrchudotčení Opplowé stáli sú k rozkázaní KM[u], hotowi jsúce s swými duowody a odwody to wšecko učiniti, což jim od KM[u] a pánuow raddy rozkázáno jest; ale Mikuláš Kycera a Hynek Knobloch nestáli sú, a tu JM'K s raddú swú ráčil jest Oppluom powiedieti, že sú tomu slibu swému a záwazku a swé cti dosti učinili, jako na dobré lidi sluší; ale oni již psaní Kycera a Knobloch tomu zawázaní a slibu a swé cti neučinili sú dosti. Tu při tom tíž Opplowé také prosili sú KM[u] a pánuow raddy, chtějíce se z toho wyměřiti, což sú o nich již psaní Knobloch a Kycera mluwili a rozpisowali; tu jest jím od KM[u] a pánuow powědieno, že toho potřebie nenie, a že JKM' i také páni radda toho na ně newěřie, než že JKM' a páni radda mají (je) za ctné dobré lidi, kteříž od otce swého swé cti dosti činie, a zwláště nařekše je, a jsúce k tomu zawázani swú ctí a wěrú k dostání duowodu, i nestáli sú. Actum anno et die ut supra, praesentibus judicio regiae majestatis dominis infra scriptis: illustri principe et domino Henrico duce Minstrbergensi, comite Glacensi ɔc. et istis dominis: Johanne de Janowic et in Petrspurk, supremo burgravio Pragensi, Paulo de Jenštein, dicto Skalský, Henrico de Jenštein, Samuele de Hrádek et in Walečuow, subcamerario regni Bohemiae, Johanne de Rúpow, pro tunc magistro curiae regalis, Bernhardo Bierka de Násilé, cubiculario regiae majestatis, et quam plurimorum aliorum terrigenarum.

37.

Mezi Janem z Janowic na Petrspurce a Kateřinau z Sautic.
1474, 15 *Mart.*

Anno domini MCCCCLXXIIII, f. III post festum S. Gregorii.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem z Janowic na Petrspurce, najwyšším purkrabí Pražským, s jedné, a paní Kateřinú z Sútic manželkú nebožtíka pana Jetřicha Chlumecského s strany druhé, KM' a knieže JM' a páni radda wyslyšewše obojí stranu, i powèdieno jest jim od KM'' takto: žeby JKM' rád ihned o to konec učinil, ale nechtèje JM', by se které straně w čem ukrátilo, JM' ráčí (chtíti) widèti ten list daný od pana Ješka z Dubé panu Jetřichowi, skrze kterýžto ta wèc by mohla rozeznána býti. I žádal jest JKM' i rozkázal panu Janowi z Cimburka Towačowskému, poněwadž ten list w moci swé má, aby jej k té potřebè a k ohledání přinesl, a potom zasè w swú moc wzal; a k tomu obojím položen jest jim rok, aby stáli před JKM'' w pátek o suchých dnech letničních najprwé příštích. Přitom jest jim powèdieno, mohli-li by se w tom času přátelsky smluwiti, že jim toho KM', knieže M' a páni radda rádi přejí. Actum anno et die ut supra, praesentibus judicio regiae majestatis principe et dominis infra scriptis: illustri principe et domino Henrico duce Minstrbergensi, comite Glacensi ɔc. et istis dominis infra scriptis: Wilhelmo de Rizmberk et in Rabí supremo camerario regni Bohemiae, Henrico de Kunstat et Jewišowic, Paulo de Jenštein dicto Skalský, Čenkone de Klinštein, pro tunc procuratore regio, Henrico de Jenštein dicto Skalský, Johanne de Rúpow, pro tunc magistro curiae regalis, Litwino de Klinštein et quam plurimorum aliorum nobilium.

38.

Mezi knížetem Mikulášem Opolským a Sigmundem Štosem z Kúnic.
1474, 16 *Mart.*

Anno domini MCCCCLXXIIII, f. IV post festum S. Gregorii.

W té při, kteráž jest mezi kniežetem Mikulášem Opolským s jedné, a panem Sigmundem Štosem z Kúnic s strany druhé: jakož on knèz Mikuláš poslal maršalka swého, a ten jest w tom poselstwí nemèl plné moci od téhož knèze Mikuláše: i slíbil jest za téhož knèze Mikuláše oswiecené knieže Jindřich JM' a Jan Žirotinský na zdrženie wýpowèdi, kterážby mezi stranami wyřčená byla, že to knèz Mikuláš má w skutku zdržeti a zachowati; a kdyžby týž knèz Mikuláš list swuoj poslal, plnú moc týmž listem dáwaje pod swú pečetí, a že slibuje to zdržeti a zachowati, cožby skrze KM' a pány raddu JM'' mezi nimi wyřčeno bylo: tehdy on knieže Jindřich JM' i také Jan Žirotinský toho slibu prázdni budú. Actum anno et die ut supra, praesentibus ut supra.

39.

Mezi Sigmundem Štosem a Janem Žirotinským.
1474, 16 *Mart.*

Anno domini MCCCCLXXIIII, f. IV post festum S. Gregorii.

W té při, kteráž jest mezi panem Sigmundem Štosem s jedné a panem Janem Žirotinským s strany druhé, KM', knieže Jindřích JM' a páni radda wyslyšewše jich pře i odpory, tu jest jim powědieno: žeby JKM' rád hned jim o to konec učiniti ráčil, ale JM'K hledě k tomu, aby se žádné straně neukrátilo, JM' ráčil jest rozkázati čísti prwnie rozkázanie; i rozkázáno jest, aby zasě stáli pod týmž záwazkem, poněwadž sú obě straně toho neučinile, což jest jim bylo prwé rozkázáno, a to w pátek o suchých dnech letničních najprwé příštích, se wšemi potřebami swými, což jest komu potřebie, a swědomím osobním, tak jakož jim bylo prwé rozkázáno. Také jest rozkázáno témuž panu Štosowi, aby otce swého na týž čas postawil, a tu JKM' ráčí je slyšeti, a konec sprawedliwý jim o to učiniti. A přitom jest jim obojím rozkázáno, aby řečí i skutkem pokoj zachowali. A což se dotýče nařečenie otce jeho Žirotínského o město Uničow, jakož jest on pan Štos některé listy okazowal dotýkawé otce jeho, ale on jmenowaný Štos toho jest na něho neprawil; a on Žirotinský okázal jest listy vidimus pod pečetí kněze Viktorinowú i jiných dobrých lidí, jakož pak týž vidimus okázal jest, že on otec Žirotinského byl jest narčen od pana Pawla bratra pana Sowinského, že jest se z toho práwě wywedl řádně před dobrými lidmi, jakož pak téhož bratra w jmenowaném vidimus i jiných dobrých lidí jest okázalo *(sic)*. A poněwadž on Štos na něho toho neprawil, ani wedl, i powědieno jest KM^u^, knížetem a pány raddú JM^ti^, že on Žirotinský tomu swému weywodu, poněwadž on Štos jeho nenařekl, dosti jest učinil; a protož rozkázáno jest obojí straně, aby o to pokoj měli. Actum anno et die ut supra, praesentibus judicio regiae majestatis principe et dominis infra scriptis: illustri principe Henrico duce Minstrbergensi, comite Glacensi ɔc. Wilhelmo juniore de Rizmberk et in Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic et Petrspurk, supremo burgravio Pragensi, Georgio de Stráž, supremo judice causarum regni Bohemiae, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Čenkone de Klinšteiu procuratore regio, Paulo de Jenštein dicto Skalský, Leonardo de Gutštein, Henrico de Jenštein, Johanne de Rúpow, magistro curiae regalis, Bohušio de Drahobudic, Alexandro dicto Kapún capitaneo castri Pragensis, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum.

40.

Mezi knížetem Mikulášem Opolským a Sigmundem Štosem z Kúnic.
1474, 18 *Mart.*

Anno domini MCCCCLXXIIII°, f. VI post festum Gerdrudis.

W té při, kteráž jest mezi kniežetem Mikulášem Opolským s jedné, a panem Sigmundem Štosem z Kúnic s strany druhé, KM' a páni radda JM" wyslyšewše jich žaloby i odpory, což se dotýče zápisu slawné paměti krále Jiřieho, kterýžto on Sigmund Štos ukazowal před JKM" ɔc., tu JKM' a páni radda JM" powěděli jemu panu Štosowi, že těch wsí, který(ch)žto w držení jest, ani jemu se přiřiekají ani odřiekají w této mieře, než toliko aby ty wsi držel, kteréžto w swém zápisu zejména zapsány má. A což se jiných wěcí dotýče, o něž také ruoznice jest mezi nimi, JKM' pokládá jim o to rok před kněze Hanuše Ratiborského, kdyžby jim o to rok položil, aby před ním stáli; a on budeli je moci, aby je přátelsky smluwil; a pakliby tu o to smluweni nebyli, tehdy kdyžby JKM' jim dal čtyry neděle napřed wěděti, aby zasě stáli před Jeho KM". Přitom také rozkázáno: wězně kteréž s obú stranú mají, těm aby roky dali, dobrým lidem na čest a na wieru, a jiné na rukojmě. A což se také dotýče kniežete Jindřicha s týmž Sigmundem Štosem, jakož jest mezi nimi ruoznice, též jest také rozkázáno, aby o tu swú při stáli před již psaným kniežetem Ratiborským, budúli moci o to přátelsky smluweni býti; pakliby smluweni nebyli, tehdy aby též zase stáli před JKM", jakož swrchu dotčeno jest. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut habetur prius.

41.

Mezi Janem z Janowic a na Petršpurce a Jindřichem Mičanem z Klinšteina.
1474, 21 *Mart.*

Anno domini MCCCCLXXIIII, f. II post festum Gerdrudis.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem z Janowic a na Petrspurce ɔc. s jedné, a panem Jindřichem Mičanem z Klinšteina s strany druhé, což se listu dotýče, KM' a páni radda JM" wyslyšewše obojí stranu, wypowědieno jest KM" a pány raddú JM" takto: že se ta wěc netoliko jich stran dotýče, ale wšie země; i odložena jest ta pře až do sněmu obecnieho, a tu jest rozkázáno panu Mičánowi, aby tiem listem nebylo upomínáno ani ležáno do toho času, ažby ta wěc mezi nimi rozeznána byla. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra ɔc.

42.

Mezi Lwem z Rožmitálu a Kateřinau z Pecky.
1474, 21 *Mart.*

Anno 1474 f. II ante annunciationem beatae Mariae Virginis.

W té při, kteráž jest byla mezi Lwem z Rožmitálu, najwyšším hofmistrem králowstwí Českého, s jedné, a Kateřinú z Pecky, někdy manželkú nebožce Protiwowú s strany druhé, o zápis na Pecku s jeho přislušenstwím: jakož jmenowaná Kateřina prawila se práwo mieti k šesti tisícuom podlé desk, a jmenowaný Lew prawil, že nemá práwa než toliko ke třem tisícuom, lečby prwé pán buoh (neuchowal) sirotkuow Protiwowých a jejie Kateřiny, let rozumných neduojdúce žeby zemřeli; KM' se pány raddú JM[u] wážili sú dsky, a poněwadž znamenitě dsky takto swědčie; také s túto wýmienkú, jestli žeby pán buoh neuchowal nadepsaného Protiwy, a děti žeby po sobě pozuostawil, a paní Kateřina manželka jeho jej přebyla, že bude moci z nadepsaných šesti tisícuow kop grošuow tři tisíce kop dáti a odkázati aneb zapsati osobě neb osobám, kterýmž sè jie zdáti bude aneb líbiti beze wšie odpornosti a překážky wšelikterakých lidí, a tři tisíce kop grošuow na děti nadepsaného Protiwy a jejie, kteréž spolu mají neb mieti budú, plným práwem připadnúti mají; pakliby nedala ani zapsala, tehdy těch tři tisíce kop grošuow při nadepsaných dětech zuostati má; a také, jestli žeby buoh neuchowal swrchupsaných dětí dřéwe let jich rozomných, a paní Kateřina mátě jich je přebyla, že nápad a práwo častopsaných tři tisíce kop grošuow zasè na ně připadne plným práwem. I nalezli sú za práwo KM' se pány raddú JM[u] takto: že ona častojmenowaná Kateřina, bude-li chtieti, muož se uwázati s komorníkem w šest tisíc, ale proto nemá požíwati wiece než tři tisíce, a druhých třie tisíc kop grošuow má na děti najmenowaného Protiwy a jejie mají připadnúti plným práwem, s túto wýměnkú: zemřeli-li by děti jmenowaní, let rozomných swých neduojdúce, a ona Kateřina mátě jich je přebyla, že nápad a práwo častopsaných tři tisíce kop grošuow zasè na ni připadnúti má plným práwem. Což se pak dotýče těch sta kop, kteréž jie měly wydáwány býti podlé desk, ona sama Kateřina jest tiem winna, poněwadž jest podlé desk neupomínala. Ale což se jejich dluhuow dotýče sprawedliwých dskami neb listy zapsaných, to častopsaný Lew má podle desk splniti a zaplatiti, a ona těch druhých tří tisíce kop grošuow nápad swuoj, kterýž jie po dětech, nedošly-li by let, swědčí, bude moci také zawázati, komuž se jie zdáti bude, podlé toho, jakož jie dsky swědčie. A při tom súdu a nálezu tito páni byli sú: Wilém mlajší z Rizmberka a na Rabí, najwyšší komorník králowstwí Českého, Jan z Janowic a na Petrspurce, najwyšší purkrabie Pražský, Jiřík z Stráže, najwyšší sudie králowstwí Českého, Jindřich z Kunstatu a z Jewišowic, Mikuláš z Lanšteina, najwyšší

písař desk zemských králowstwie Českého, Čeněk z Klinšteina, prokurator KM', Slawata z Chlumu a z Košmberka, Beneš z Weitmile, mincméstr na Horách Kutnách, Linhart z Gutšteina, Samuel z Hrádku a z Walečowa podkomoří králowstwie Českého, Jan z Rúpowa, hofmistr dworu králowského, Bernard Bierka z Násilé, Alexander z Smiřic, purkrabie hradu Pražského, Christof z Fictum a Jan z Radíče, hofrychtéř. A při tomto nálezu obojie strana tázána jest dřéwe wýpowědi této, chtie-li tomu obyknúti, což se wypowie? tu oboje strana odpowěděli, že chtie tomu obyknúti tak, jakožby nález o tu wěc w plném súdě w lawiciech stal se. Actum anno et die ut supra. Intabulatum anno ut supra, f. III ante festum S. Georgii.

43.

Mezi Mikulášem Rachenberkem a Lužickým.
1474, 23 *Mart.*

Annorum domini ut supra, f. IV ante annunciationem b. Mariae Virg.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi Mikulášem Rachemberkem s jedné, a Lužicským s strany druhé, JKM' s raddú swú wyslyšaw obojí stranu, i powědieno jest jim, žeby JKM' rád ihned jim o to konec učinil, ale některých z pánuow při sobě nemá, kteříž sú tu wěc prwé mezi nimi slyšeli; a při tom powědieno jest jim, kdyžby koli JM' dwě neděle dal jim napřed wěděti, a den jim jmenowán bude, aby obojí stáli před JKM^{u}. Také Rachemberkowi jest powědieno: ty wězně, kteréž má u wězení, aby jim rok dal prostranný, aby oni mohli s brojí jezditi a jemu Lužicskému ku potřebě býti; a také aby je tak zawázal, aby stáli na týž čas, když oni sami stanú, a tu aby s JM^{u}K dworu nikam neodcházeli bez wuole a wědomie KM^{u}. Také rozkázáno jest jim, aby w tom času obojí pokoj proti sobě zachowali. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

44.

Mezi Štosem z Kúnic a Janem Žirotinským.
1474, 11 *Jun.*

Anno domini 1474, sabbato ante festum S. Viti.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Štosem z Kúnic s jedné, a panem Janem Žirotinským s strany druhé, KM' a páni radda JM^{u} wyslyšewše jich žaloby i odpory, i powědieno jest jim takto: žeby JM'K řád jim ihned o to konec učinil, ale poněwadž on Sigmund Štos nepostawil jest otce swého wedle prwního i druhého rozkázanie, a proto odložen jest jim rok aby stáli před JKM^{u} ten den po swatém Jeronymu; a panu Sigmundowi jest rozkázáno, aby otec jeho na týž čas osobně stál, a jestli žeby již potřetie nestál, že JKM' ráčí řéci což za práwo

jest. Také jest-li žeby ještě která strana potřebowala kterého swědomie ku polepšení swé pře, to má wystawiti osobně. A k tomu obě straně zawázanè sta slibem, aby stály na již psaný čas; přitom rozkázáno jest jim, aby w tom času řečí i skutkem pokoj zachowali. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Wilhelmo Juniore de Rizmberk et in Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic in Petrspurk supremo burgravio Pragensi, Henrico et Paulo fratribus de Jenštein et de Skal, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Benešio de Kolowrat, Leonardo de Gutštein, Buriano Juniore de Gutštein, Dionysio de Liběj owic, Wenceslao de Činuow dicto Wlček, Jodoco in Týřuow et Christophoro de Fictum dicto Appl, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum.

45.

Mezi Janem z Janowic a na Petrspurce, a mezi Kateřinau z Sautic a paní Zdeňkowau a sestrau její.

1474, 11 *Juni.*

Anno domini 1474, sabbato ante festum S. Viti.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem z Janowic a na Petrspurce, najwyšším purkrabí Pražským, s jedné, a paní Kateřinú z Sútic a paní Zdeňkowú a sestrú její, s strany druhé, KM^{t} a páni radda JM^{u} wyslyšewše jich žaloby i odpory, a tu wěc pilně wážiwše, JKM^{t} ráčil jest powědieti, žeby jim ihned o to rád konec učiniti ráčil: ale JM^{t} hledě k tomu, aby se žádné straně neukrátilo, a zwláště poněwadž kšaft ukazuje na jeden list, kterýž jest u Heřmana na Hrádku, a proto JM^{t}K odkládá jim roku až do druhého dne po swětiem Jeronymu. Pakliby ten sněm w Slaném prwé držán byl, aby tu obě straně byle; pakliby která strana býti nemohla, ale aby miesto sebe s plnú mocí poslala na zisk i na ztrátu. A jestli žeby tu srownáni nebyli, tehdy aby stáli na již psaný čas, jakož již dotčeno jest; a ten list, kterýž jest u již psaného Heřmana, aby na týž den přinesen byl, a tu již JKM^{t} ráčí jim o to konec učiniti bez dalších odtahuow. Praesentibus dominis Wilhelmo de Rizmberk et in Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Henrico et Paulo fratribus de Jenštein et de Skal, Benešio de Kolowrat in Libštein, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Leonardo de Gutštein, Jodoco de Einsidel et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum.

46.

Mezi Sigmundem Štosem z Kúnic a Janem Žirotínským.

1474, 14 *Dec.*

Anno domini 1474, f. IV post Luciae.

W té při, kteráž jest mezi panem Sigmundem Štosem z Kúnic s jedné, a

panem Janem Žirotínským s strany druhé, o to což se dotýče pobránie a škod, kteréž sú sě staly panie Martě a mateři jejie ɔc. Jakož jest prwé bylo panu Sigmundowi rozkázáno, aby otce swého postawil, a toho jest neučinil až do třetice, a poněwadž se jest toho nestalo, KM' a páni radda JM" takto wýpowěd činie: Jakož otec páně Sigmunduow tu wěc na se wzal, a prawí, žeby ta škoda se od něho a z jeho rozkázanie stala, i rozkázáno jest KM" a pány raddú JM", aby on pan Sigmund i také otec jeho stáli w pátek na suché dni najprwé příštie; a jestli žeby KM' a páni radda JM" to schwálili, že jest otec jeho mohl to učiniti, tehdy on pan Sigmund Štos bude toho prázden; pakli nic, tehdy on Sigmund Štos bude jemu Janowi Žirotínskému powinen jeho škody nawrátiti; a tu při tom času bude powědieno, kdyby jemu Žirotínskému mělo wráceno a zaplaceno býti. Také obojí slibem sú zawázáni, aby na již psaný čas stáli; přitom jest jim rozkázáno, aby řečí i skutkem pokoj zachowali. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Wilhelmo Juniore de Rizmberk et in Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic, supremo burgravio Pragensi, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Paulo de Jenštein, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Samuele de Hrádek, subcamerario regio, Johanne de Rúpow, magistro curiae regalis, Bohušio de Drahobudic et Bernhardo dicto Bierka de Násilé et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum assistentium.

47.

Mezi Wáclawem Běšinem a Sigmundem Popelem.
1474, 17 *Dec.*

Anno domini 1474, f. VI ante festum S. Thomae apostoli.

W té při, kteráž jest byla mezi Wáclawem Běšínem s jedné, a Sigmundem Popelem s strany druhé: jakož jest byla puotka mezi již psanými o to, což se dotýče raněnie jeho Běšína ɔc. KM' a páni radda JM" wyslyšewše obojí stranu, i také swědomie jich, na kteréž sú se obojí táhli, tu JKM" a pány powědieno jest, že to swědomie neseznalo jest, by kdo z nich widěl, by Popel jeho Běšína ranil; a poněwadž jest žádný neseznal, rozkázal jest JKM', aby spolu smířeni byli, a wiece puotek aby mezi sebú nečinili. Pak co se dotýče Wáclawa Kniežete, a těhož Sigmunda Popela, powědieno jest jim, že jedna řeč od druhé daleko nenie; též rozkázáno jest jim, aby wšech řečí mezi sebú nechali. A přitom sú obě straně tázaně, mají-li wiece k sobě co mluwiti, aby mluwily; a ony obojí odpowěd' daly, a prawiec, že nemají co wiece k sobě mluwiti. Praesentibus dominis Wilhelmo Juniore de Rizmberk, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic, supremo burgravio Pragensi, Johanne de Cimburk dicto Towačowský, Paulo et

Henrico fratribus de Jenštein et de Skal, Buriano de Gutštein, Čenkone de Klinštein procuratore regio, Benešio de Kolowrat, Samuele de Hrádek, camerario regni Bohemiae, Bernardo Bierka de Násilé et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum assistentium. Actum anno et die ut supra.

48.

Mezi opatem Karlowským a kněžími Hradskými, a mezi Bohuslawem ze Swinař.
1475, 11 *Jan.*

Anno domini 1475, f. IV post epiphaniam Domini.

W té při, kteráž jest mezi knězem opatem Karlowským a kněžími Hradskými s jedné, a Bohuslawem ze Swinař, štolmejstrem KM[ti] s strany druhé, což se dotýče klenotuow sestry nebožky téhož Bohuslawa, KM' a páni radda JM[ti] wyslyšewše obojie, i powědieno jest KM[ti] a pány takto: poněwadž z jich řečí slyší se, žeby ta wěc dotýkala se wšie země, i ráčil jest JM'K jim roku odložiti až do sněmu příštieho, a tu pak JM' ráčí je slyšeti s raddú swú; a jestli žeby se w tom času přátelsky smluwiti mohli, že jim JM' toho přeje, a w tom času aby řečí i skutkem pokoj zachowali. Actum anno et die ut supra.

49.

Mezi probožtem kláštera Zderazského a přeworyší kláštera Swětce.
1475, 16 *Febr.*

Anno domini 1475, f. V ante festum S. Petri.

W té při, kteráž jest mezi knězem probožtem kláštera Zderazského s jedné, a pannú přeworyší kláštera Swětce s strany druhé, KM' a páni radda JM[ti] wyslyšewše obojí stranu, i také listy proti listuom, i ráčil jest JM' s raddú swú takto powědieti: že se ta wěc dotýče zřízení a zpuosobu duchownieho, a žeby JM'K nižádné straně nerád co ukrátiti ráčil. I rozkázáno jest, aby ta wěc nynie w této mieře w pokoji a w dobré wuoli mezi nimi stála; než kdyžbykoli general nebolito visitator, to jest úředník duchowní, některý z nich do této země aneb zemí přijel, aby on kněz probošt i také panna přeworyše dali JM[ti]K wěděti, a tu JKM' ráčí od téhož úředníka žádati, a jemu tu wěc poručiti, aby ta wěc mezi již psanými stranami zřiezena byla; a on kněz probošt má tomu klášteru kněze k opatření zjednati, kterýžby od něho požádan byl. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Johanne de Cimburk in Boleslaw ꝛc. Johanne Kostka de Postupic in Litomyšl, Paulo et Henrico fratribus de Jenštein dictis Skalští, Hynkone de Walštein, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Johanne de Rizmberk marescallo

regio, Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Johanne de Košmberk, Bernhardo Bierka de Násilé et quam plurium aliorum baronum et terrigenarum.

50.

Mezi Janem Žirotínským a mezi Prosenickým.
1475, 18 *Febr.*

Anno ut supra, sabbato ante festum S. Petri.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem Žirotínským s jedné, a Prosenickým s strany druhé, o to což se dotýče škod, kteréž sú sè staly témuž Žirotínskému za gleitem JM^u^ ꝛc. JKM' i také páni radda JM^u^ wyslyšewše obojí stranu, i wypowèdieno jest mezi nimi takto: jakož jest on Žirotínský winil Prosenického, žeby jemu tu škodu učinil z úmysla, ale on Prosenický prawil jest, že jest toho neučinil z úmysla, ale z příhody, a to jest týž Prosenický zprawil pod swú ctí a wèrú, že jest toho neučinil z ůmysla ale z příhody; a což se pak pana Jana Štose dotýče, jestli že se jemu Žirotínskému zdá z čeho jeho Jana Štose winiti, že JKM' ráčí jim o to rok spolu složiti; a kteréž sú sè škody jemu Žirotínskému staly, že JKM' ráčí to jemu opràwiti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Johanne de Janowic in Petrspurk, supremo burgravio Pragensi, Johanne de Pernštein ꝛc. Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Paulo et Henrico fratribus de Jenštein dictis Skalští, Benešio de Kolowrat, Alberto de Kolowrat, Bohušio de Drahobudic et quam plurium aliorum baronum et terrigenarum.

51.

Mezi Čeňkem z Klinšteina a Janem z Raupowa, a mezi Slawatau z Chlumu.
1475, 4 *Mart.*

Anno ut supra, sabbato die translationis S. Wenceslai.

W té při, kteráž jest mezi panem Čeňkem z Klinšteina, prokuratorem KM^u^, a panem Janem z Rúpowa, hofmistrem dworu králowského, s jedné, a panem Slawatú z Chlumu s strany druhé, KM' a páni radda JM^u^ wyslyšewše obojí stranu i také zápisy, i rozkázáno KM^u^ a pány raddú JM^u^ takto: aby ta dwa zápisy od ciesaře Sigmunda aby splnèni byli na českých groších; a což se jiných listuow a zápisuow dotýče, ti aby plnèni byli wedlé datum znènie cedule, kterážto ke dskám wydána jest. Pak což se dotýče sta kop, což se stawení dotýče, rozkázáno takto: cožby mohlo hodným swèdomím pokázáno býti, wedle toho, jakož zápis okazuje, aby to jemu opraweno a zaplaceno bylo. Praesentibus dominis Leone de Rožmital, supremo magistro curiae regni Bohemiae, Wilhelmo de Rizmberk supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Perštein ꝛc. Johanne de Janowic, supremo bur-

gravio Pragensi, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Benešio de Kolowrat, Johanne de Šelnberk, Alšone de Duba ɔc. Johanne de Postupic ɔc. Hanušio de Warnstorf, Bernhardo Bierka de Násilé et quam plurium aliorum baronum et terrigenarum.

52.

Mezi Sigmundem Štosem z Kúnic a Janem Žirotínským.

1475, 4 *Mart.*

Anno domini 1475, sabbato die translationis S. Wenceslai.

W té při, kteráž jest mezi panem Sigmundem Štosem z Kúnic s jedné, a panem Janem Žirotínským s strany druhé, když jest jmenowaný Žirotínský nařekl byl pana Sigmunda z té škody, kteráž se jest stala paní Martě a mateři jejie, a on jmenowaný Štos odpieral toho, že tiem winen nenie, ale otec jeho pan Jiřík Štos žeby tu wěc učinil, a že jest to mohl učiniti jakožto ženě swé slíbené, a on jmenowaný Jiřík znal se jest k tomu, i list swuoj poslal, znaje se k tomu, že jest to již jmenowané Martě a mateři jejie kázal učiniti: král JM' se pány slyšewše obojích stran pře i odpory, poněwadž se jest on Jiřík Štos znal a zná k tomu účinku jmenowanému, a proto jmenowanému Sigmundowi JKM' rozkázal otce swého postawiti, a to wiece než potřikrát; a když jeho jmenowaného otce swého nepostawil wiece než třikrát, z té příčiny dáwá se jmenowanému Žirotínskému w té při za práwo. Praesentibus dominis ut paulo ante in alio folio.

53.

Mezi pány Šliky a Polackým.

1475, 10 *Apr.*

Anno domini 1475, f. II post festum S. Ambrosii.

W té při, kteráž jest mezi pány Šliky s jedné, a panem Polackým s strany druhé: jakož sú sě obojí winili, což se dotýče o zámek Wary, i také o některé jiné wěci, KM' se pány raddú swú wyslyšewše jich obojích žaloby i odpory, a k tomu swědomie některá listnie i ústnie, a tomu JM' porozoměw s raddú swú, i ráčil jest JM' poručiti některým pánuom raddám swým, to jest pánu Mikulášowi z Lanšteina, najwyššiemu písaři desk zemských králowstwie Českého, panu Čeňkowi z Klinšteina, prokuratorowi KM", a panu Benešowi z Weitmile, purkrabí na Karlšteině a mincmestru na Horách Kutnách, a ti jmenowaní páni srozoměwše jich obojím přem i odporuom a to pilně wážiwše, i učinili sú a činie mezi nimi wýpowěd konečnú a mocnú, tak jako sú se obě straně na ně swolily a na jich wýpowědi slíbily a řekly přestati: item najprwé, jakož s obú stranú winili sú se a do-

týkali sebe na cti, o tom takto prawíme a wypowídáme: že tu nenalezli sme ani nalezáme, coby jich cti obojích mohlo škodného býti, totižto by páni Šlikowé i jich zemané co učinili, ježtoby učiniti neměli, ježtoby mělo anebo mohlo proti jich cti býti; a též zasě jmenowaný Polacký by také co učinil w těch winěních, kterýmiž jest winěn od nadepsaných stran, ježtoby jeho cti škoditi mohlo; a proto my ty wšecky řeči jich mořime a w niwec obracujem, a túto wýpowědí naší je miříme, tak aby nynie ani w budúcie časy nikdy sobě toho ničímž zlým nezpomínali, a to k jich wieře připúštieme. Item což se pak dotýče Waruow hradu, jakož jmenowaný Polacký od pánuow Šlikuow má naň zápis pět set zlatých rýnských, a k tomu aby nebyl od něho wyplacowán, lečby páni Šlikowé byli s Lokte splaceni, jakož pak což se toho zámku dotýče, široké winěnie a žaloby s obú stran před králem JM[ti], pány i před námi winili sú se, o tom takto wyřkli sme a wypowiedáme, nic mezi nimi nepozuostawujíc: aby jmenowaní páni Šlikowé témuž Polackému za ten zámek a za nezplacowánie a tak za wšecko to práwo, což se toho zámku dotýče, aby dali puol sedma sta zlatých rýnských, a to rozdielně: na hod swatého Ducha najprwé přištieho tři sta a pětmezcietma zlatých rýnských, a na den swatého Jakuba apoštola božieho welikého potom přištieho tolikéž, totižto tři sta zlatých a pětmezcietma rýnských. A jakož jmenowaný Polacký měl jest dáti za týž zámek Wary Antišnoblowi dwě stě kop na míšenských groších, tu kdež pan Mikuláš Šlik jest podporú za Polackého jiným rukojmiem, kteříž zaň slíbili, o tom takto rozkazujem: aby on pan Mikuláš Šlik z toho slibu wywazen byl, takowým obyčejem: při prwních zlatých dání, kteříž Polackému mají dáni býti, aby tu ihned Antišnoblowi jeho dluhu polowici zaplaceno bylo těmi zlatými; a když přijde druhý čas plněnie, to jest na den swatého Jakuba jmenowaného, aby druhá polowice témuž Antišnoblowi byla zaplacena z týchž zlatých. Item což se pak dluhuow jiných dotýče, ježtoby on Polacký tu na Wařiech jsa zdlužil se lidem pánuow Šlikuow, buďto w Loktě nebo we Wařiech, o tom takto rozkazujem: aby on Polacký těm lidem zaplatil z těch sum swrchupsaných týmž obyčejem, jakožto Antišnoblowi, wšak tak, kteřížby dluhowé sprawedliwi a duowodni byli. Pakliby která byla mezi nimi ruoznice o kterékoli dluhy, to mají na nás obě straně wznésti, a což my jim rozkážem, na tom mají obě straně přestati. A jiné wšecky ruoznice a nechuti, kteréž sú byly mezi jmenowaným Polackým, a mezi tiem rytířstwem a dobrými lidmi, kteřížto přislušejí k pánuom Šlikuom, ty wšecky ruoznice a nechuti aby mezi nimi minuly wěrně a práwě, a toho aby sobě nikdy wěčně nezpomínali ničímž zlým. A což sě pak listuow dotýče a zápisuow s obú stran, ti aby w našie moci zuostali, ažby se tomu dosti stalo, což sme swrchu wypowěděli; a když se dosti stane, tehda my nebo jeden z nás, u kohož listowé lehnú, nawrátí každé straně jich listy. Item což se pak dotýče Adama měštěnína z Waruow, o kteréhož jest častojmenowaný

Polacký mluwil, žeby jemu se škoda stala, o tom takto wypowiedáme: poněwadž ten Adam jest člowěk pánuow Šlikuow, tu nechuť aneb hněw, kterýž sú páni Šlikowé k němu měli, aby jemu odpustili, a což se škody jeho dotýče, aby se k němu milostiwě měli, jakožto k člowěku swému. Což se pak kupcuow dotýče, o to pobránie, jakož se jest jim škoda stala, že túto naší wýpowědí žádnému jeho sprawedlnosti nezawieráme. Item což se wěznuow dotýče, kteří jsú na zámku Wařiech zjímaní, ti aby wšichni propuštěni byli. Také list, kterýžto on Polacký má od slawné paměti krále Ladislawa, aby dobrú woli obyčejnú na ten list udělal, a tu jej položil u jmenowaných smluwčí, a to konečně o letniciech. Také listy, kteříž sú wzati od pánuow Šlikuow na Wařiech témuž Polackému, aby zase wráceni byli, kteréž oni páni Šlikowé w swé moci mají. Actum anno et die ut supra.

54.

Mezi Oldřichem z Říčan a Mikulášem Wrbíkem z Tismic.
1475, 10 *Apr.*

Anno et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi panem Oldřichem z Říčan s jedné, a panem Mikulášem Wrbíkem z Tismic s strany druhé, takto JKM' s pány raddú rozkázal jest: poněwadž on pan Oldřich dsky jest okázal, a on Wrbík neokázal jest žádných desk, aby on Oldřich při swém držení a podlé desk bez překážky jmenowaného pana Wrbíka zuostal, a na toho člowěka žádnými robotami, poplatky, wojnami ini jinými wěcmi nesahal, kromě toho, cožby se dotklo pořadu té wsi, lázní, pastýře anebo jiného, cožby přislušalo jich wěcí obecních spolu; wšak s túto wymienkú: jestli žeby on Wrbík lepšie práwo dskami okázal, jakož se k tomu hlásí, že má, a to prowedlby před králem JM[ti] a přede pány, ta se sprawedlnost jemu nezawierá, cožby prowedl, by toho neměl užiti. A což se dotýče toho dluhu za kuoň, když přijde ta wdowa s syny swými, aby on Wrbík ty penieze jim dal, a to konečně od dnes we dwú neděli. Což se pak dotýče téhož Wrbíka winěnie o pobránie na tom sboží, to se odkládá na hejtmana toho kraje a na raddu, což oni rozkáží, aby na tom přestali, a tak aby bylo zaplaceno, jakož hejtman s raddú rozkáže. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Wilhelmo Juniore de Rizmberk, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic in Petrspurk, supremo burgravio Pragensi, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Leonardo de Gutštein, Benešio de Kolowrat, Alberto de Kolowrat, Johanne de Rúpow, magistro curiae regalis; Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Bohušio de Drahobudic et quam plurium aliorum baronum et terrigenarum.

55.

Mezi Albrechtem z Kolowrat a Pawlem Knížetem z Sulewic.
1475, 6 *Apr.*

Anno domini ut supra, f. V post festum S. Ambrosii.

W té při, kteráž jest mezi panem Albrechtem z Kolowrat s jedné, a Pawlem Kniežetem z Sulewic s strany druhé, což se dotýče o tu odúmrt, JKM' odkládá toho, ažby swuoj čas widěl. Než co se dotýče té pře, kteráž jest mezi jmenowaným Albrechtem a jinými, JKM' s raddú swú takto rozkazuje: aby z toho statku Wršowského napřed dluhowé byli zaplaceni, a což jest we jméno boží rozkázáno; a o ostatek sbožie jmenowaného Wršowského takto rozkazujem: což on jmenowaný Albrecht, aneb synowé jeho, mohú okázati, že jest jim napřed dáno zápisem kromě jiných, přitom buďte zuostaweni; a o jiné sbožie častojmenowaného Wršowského, aby se rowně rozdělili podlé toho, cožby to sbožie stačiti mohlo. A kdyžby přišlo o tu odúmrt k rozsudku, podlé rozsudku wšichni trpte, a zachowajte sě takowě: přijde-li obráněnie proti odúmrti, požiwte toho wšickni; a pakli přijde k odsúzení, trpte wšichni, komu se co dostane. Actum anno et die ut supra, praesentibus Wilhelmo juniore de Rizmberk, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic, supremo burgravio Pragensi, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Buriano de Gutštein ꝛc. Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Leonardo de Gutštein, Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Jarošio de Sowojewic dicto Stranowský, Bohušio de Drahobudic, Nicolao de Tismic, et quam plurium aliorum baronum et terrigenarum.

56.

Mezi sirotkem Letowského a manželkau mladého Pokonického.
1475, 6 *Apr.*

Anno et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi sirotkem nebožce Letowského s jedné, a Puotowy dcery z Nalžowa manželky mladého Pokonického s strany druhé, KM' se pány raddú takto rozkazuje: poněwadž Puotowě dceři ukazují jejie dsky na jiné dsky, kteréžto jsú na Karlšteině, a proto rozkázáno jim, aby pokoj měli až do toho času, ažby ty dsky mohly ohledány býti; a což jim rozkázáno bude, aby na tom obojí přestali. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

57.

Mezi Ofkau z Dražowic a Ondráčkem písařem od desk.
1475, 11 *Apr.*

Anno domini 1475, f. III post festum S. Ambrosii.

W té při, kteráž jest mezi paní Ofkú z Dražowic s jedné, a Ondráčkem písařem od desk s strany druhé, páni radda JM^u wyslyšewše jich žaloby i odpory: poněwadž ona Ofka skrze poručníka swého Albrechta Ojieře z Očedělic trhu jest nic neodpierala, než prawila, že beze lsti zpráwce míti nemuože, ale wšecko, cožkoli učiniti muože, že wšecko chce učiniti; i rozkázali sú páni mezi nimi takto: jakož sama se jest podwolila, že chce wším zprawowati, což má anebo mieti bude, aby tak zprawowala; a k tomu aby zprawowala penězi, kteréž za to wezme od jmenowaného Ondráčka; s túto wýmienkú: cožby ona koli chtěla kúpiti anebo wyplatiti, aby to učinila s wolí a wědomím Ondráčkowým, a tiem, což za ty penieze kúpí, aby také zprawowala; a jestli žeby zpráwce hodné postawila, ty penieze aby jie propuštěni byli, a od dneška w témdni aby jemu těch lidí a sboží postúpila a jeho jich zmocnila. Actum anno et die ut supra, praesentibus Wilhelmo juniore de Rizmberk ꝛc.

58.

Mezi Janem Oboječkem a Hanuškem z Kotwic.
1475, 27 *Apr.*

Anno domini 1475, f. V post festum S. Georgii.

W té při, kteráž jest mezi Janem Obojeckem s jedné, a Hanuškem z Kotwic s strany druhé, což se dotýče sirotka nebožce Chlumčanského: i žádala jest strana, to jest Obojček s synem swým, roku odloženie, a prawiec, žeby ta wěc bez jich pána, pana Beneše z Weitmile, nemohla jednána býti, a to pro potřebu KM^u žeby nemohl býti; a k tomu KM^t ráčil jest powědieti, že některé swé pilné wěci ráčil jest témuž Benešowi poručiti, a k tomu že se strojí w poselstwie k ciesaři JM^u; a z té příčiny odložen jest jim rok nazajtřie swatého Jeronyma, aby stáli se wšemi potřebami swými; a jakož týž Obojček winěn jest, žeby téhož sirotka něco statku měl w swé moci, aby při témž času týž Jan Obojček práw byl, z čehož winen bude. Actum anno et die ut supra.

59.

Mezi Janem z Postupic a Ctiborem ze Sowince.
1475, 28 *Apr.*

Anno domini 1475, f. VI post festum S. Georgii.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem z Postupic s jedné, a panem Cti-

borem ze Sowince s strany druhé: jakož jest pan Jan winil pana Ctibora, žeby jemu pobral we čtyřech wsech, a on jmenowaný pan Jan wedl jest swědky služebníky swé, i také táhl se na Jana Šilperského, a on Šilperský prawil, když jiní budú, kteříž sú přitom byli dobří lidé, že on chce s jinými pamatowati se, a w tom chce se práwě mieti; i má hned on Šilperský jmenowati ty, které chce mieti, ježtoby se s nimi pamatowal, a on Šilperský aby s těmi stál před králem JM^ti a před pány nazajtřie swatého Jeronyma, a pan Jan na týž čas aby také byl anebo někoho s plnú mocí aby od sebe poslal, ale on pan Ctibor aby osobně před jeho KM^ti stál; a tu což jim obojím od KM^ti anebo od raddy JM^ti rozkázáno bude, aby na tom přestali. Než což se dotýče pobránie těch šesti kraw, jakož se zná jmenowaný pan Ctibor, ty aby zaplatil we dwú nedělí pořád zběhlých, a dewět zlatých uherských aby za ně dal a položil u Matěje Sekyry w Mýtě, a ti aby wydáni byli lidem páně Janowým; a což se dotýče pobránie při woziech, kteréž jest wozy pobral lidem páně Wáclawowým, a při těch woziech pobráni sú zlatí páně Janowi Litomyšlského, i také pana Jana Košmberského a jich služebníkuow a lidí, zlatí penězi, zbroje, aneb které jiné wěci, ježto sú jim to pobrali w tom příměří, kteréž sú s obú stran mezi sebú měli; k čemuž se zná jmenowaný pan Ctibor, jakožto sto sedmdesáte a čtyři zlaté, ty také aby položil u Matěje Sekyry w Mýtě w moc a k ruce jmenowaných pana Jana Litomyšlského a pana Jana Košmberského, a to w šesti nedělech konečně od dneška; a což jest wiece položeno, ježtoby wzato bylo, ježto se on pan Ctibor k tomu nezná, o to také aby stáli na týž den, jakož swrchu položeno jest; a což sě tu i o tom rozkáže, aby na tom přestali. Pakliby se w tom času přátelsky smluwiti mohli, že jim toho KM^t a páni radda JM^ti rádi přejí. Praesentibus dominis Wilhelmo juniore de Rizmberk, supremo camerario regni Bohemiae, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Čenkone de Klinštein procuratore regio, Johanne de Šelmberk, Nicolao Trčka de Lippa, Leonardo de Gutštein, Bohušio de Drahobudic, Johanne dicto Beneda de Nečtin et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum.

60.

Mezi Janem z Šelnberka, Mikulášem Trčkau z Lípy a Zruckými, a mezi Bohuší z Drahobudic.

1475, 29 *Apr.*

Anno domini 1475, sabbato post festum S. Georgii.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem ze Šelmberka a panem Mikulášem Trčkú z Lippy a Zruckými mladými s jedné, a panem Bohuší z Drahobudic s strany druhé, o to pobránie, kteréž se jest stalo nebožtíkowi Ctiborowi Zrucskému, otci jich, na jeho statku, tak jakož jest winěn od strany nadepsané: tu JKM^t wysly-

šewše jich široké řeči, žaloby i odpory, ráčil jest to s pilností wážiti, a takto ráčil mezi nimi wyřéci a wypowiedá: ponèwadž on Bohuše i také nebožtík Ctibor byla sta oba poddaná JKM[u], a on Bohuše newznášel a nežalowal toho KM[u], byl-liby jemu co winen, a w tom jest sáhl na nèho moci swú, a jemu škodu učinil: aby tu škodu, kterúž Zrucskému učinil i také lidem jeho, aby to zaplatil; což jest Zrucskému wzato, aby to Zruckým zaplatil; a co lidem, to také aby lidem jich zaplatil a to podlé slušnosti, wšak tak: jestli žeby oč ruoznice byla, aby toho na hejtmanu a na raddè toho kraje obojí přestali, a cožby oni jim dále rozkázali, aby obojí na tom přestali. Což se pak ohnè dotýče, aby se na to obojí ptali, a budeli co w jistotè wyptáno, a která strana čeho žádati bude, JKM' ráčí se w tom sprawedliwè mieti; a což se koní dotýče, kteříž sú práwem byli zastaweni, o kteréž sú se winili, o tom takto rozkazuje se: jestli že sú o to konec wzali súdem, na tom přestáno buď; pakli newzali, ale buď toho hledieno tiem obyčejem a práwem, jakož na to slušie. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

61.

Mezi Fridrichem Šumburkem a Janem Hasenšteinským.

1475, 24 *Mai.*

Anno domini ut supra, f. IV ante festum S. Urbani.

W té při, kteráž jest byla mezi panem Fridrichem Šumburkem s jedné, a panem Janem Hasašteinským s strany druhé, KM' i také páni radda JM[u] wyslyšewše obojí stranu: najprwé, což se tèch wsí knèze opata z Grynheimu dotýče, JM'K ty wsi beře w swú moc, a knèze opata obeslati ráčí, a stranám kdyžby dwè nedèli napřed wèdèti dáno bylo, aby před JKM[u] a pány stály, a tu JM' každého při jeho sprawedlnosti zuostawiti ráčí. Což se pak cla dotýče, jakož pan Šumburk prawí, žeby k tomu clu duom a nèjaké dèdiny a lúky přislušaly, a žeby jemu toho pan Jan nepostúpil: JM' ráčí to poručiti nèkterým pánuom, aby ke dskám šli, a pokud se we dskách najde, aby obojí na tom přestali. Dále což se jezera dotýče, a nèjakého rybníka, jakož pan Šumburk prawí, žeby k tomu práwo mèl, a pan Jan odpor učinil, že jest to držal dèd i otec jeho, i on až do této chwíle, to jim zuostawujem: aby o to i o jiné, ačby se které stranè zdálo z čeho druhú stranu winiti, aby o to i o jiné sebe práwem hledèli, když práwa puojdú. Actum ut supra.

62.

Mezi Krištofem a Sigmundem bratřími z Wartenberka na Děčíně, a strýci jich Sigmundem a Jiříkem též z Wartenberka.

1475, 24 *Juni.*

Anno ut supra, sabbato die S. Johannis baptistae.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Krištoforem a panem Sigmundem bratřími z Wartmberka a na Děčíně s jedné, a pány Sigmundem a Jiříkem též z Wartmberka, strýci jmenowaných bratří, s strany druhé, KM' se pány raddú ráčili takto powědieti: jakož jest bylo rozkázáno panu Jiříkowi prwé, když jest před JKM^{u} stál, aby bratřie wšichni k roku položenému stáli, a pakliby z nich kdo beze lsti státi nemohl, ale ten, kterýžby od nich byl, aby list mocný měl k zisku i k ztrátě: tu jest pan Jiřík stál, ale listu mocného wedle rozkázanie KM^{u} jest neměl; a tu JKM' ráčil jest jim powědieti, že JKM' ráčí psáti panu Heřmanowi Zwieřetickému, strýci jich, aby on je obeslal, a kdyžby jim týden napřed wěděti dal, k některému dni aby s přátely swými, i také kteréž po materách mají, aby stáli před JKM^{u}, a ti přietelé jich obojích aby je o to smluwili; a jestli žeby ti přietelé jich oč se dělili, to mají na JKM' wznésti, a tu což jim dále JKM' obojím rozkáže, aby na tom přestali. A jestli žeby kto s obú stran z jmenowaných bratří státi nemohl k roku položenému, a to beze lsti, tehdy ten nebo ti aby měli list mocný k zisku i k ztrátě. Actum anno et die ut supra.

63.

Mezi Bořkem z Dohalic, Petrem Kluckým ze Solopisk a Wáclawem z Žehušic, a mezi Bořkem z Újezda, člowěkem králowským.

1475, 26 *Juni.*

Anno domini ut supra, f. II post festum S. Johannis Baptistae.

W té při, kteráž jest mezi Bořkem z Dohalic, Petrem Kluckým ze Solopisk, a Wáclawem z Žehušic s strany jedné, a Boršem z Újezda, člowěkem králowským, kteréhož on Bořek drží zápisem, s strany druhé, KM' se pány raddú wyslyšewše obojí stranu, jich swrchupsaných zápis, i také jmenowaného člowěka wysazenie, to pilně wážiwše, poněwadž zápis Bořkuow i také jiných, jimžto zápis swědčí, toliko swědčí se dwěma rybníčkoma a s leskem, kterýžto slowe Mnichowec, a k tomu týž zápis swědčí, aby při starodáwních práwiech zachowáni byli, i takto JM' se pány raddú rozkazuje: poněwadž sú prwní několikeří držitelé toho sbožie jemu Boršowi i jiným, ktož sú to prwé drželi před mnoha lety, na tom rybníčku překážky jim žádné nečinili, aby on také Bořek i s jinými swrchudotčenými žádné překážky a nátisku wiece jemu nečinili, a toho rybníčka aby jemu we dwú neděli

od dnešnieho dne zasě postúpili, a naň mu wiece nesahali mimo jeho wysazenie. Při tom rozsudku byli tito páni: Pan Lew z Rožmitálu, najwyšší hofmistr králowstwie Českého, pan Wilém mlajší z Rizmberka a na Rabí, najwyšší komorník králowstwí Českého, pan Hynek z Walšteinu, pan Pawel a pan Jindřich bratřie z Jenšteinu, pan Aleš Berka z Dubé, hofmistr králowé České, pan Čeněk z Klinšteinu, prokurator KM[u], pan Jan z Šelmberka, pan Samuel z Hrádku, podkomořie králowstwie Českého, pan Bernhard Bierka z Násilé, a Albrecht z Očedělic purkrabie hradu Pražského. Actum anno et die ut supra.

64.

Mezi Pawlem z Jenšteina a ze Skal na místě knížete Minsterberského a Janem Šumburkem.

1475, 6 *Juli.*

Anno ut supra, f. V post festum S. Procopii.

W té při, kteráž jest mezi panem Pawlem z Jenšteina a ze Skal na miestě kniežeciem s jedné, a panem Janem Šumburkem s strany druhé, KM[t] a páni radda JM[u] wyslyšewše obojí stranu, i rozkázáno jest takto: najprwé aby wšecky řeči a nechuti aby mezi nimi minuly, a panu Šumburkowi aby dáno bylo we čtyřech nedělech tři sta kop anebo tři sta zlatých uherských, tak jakož sú prwé smluweni, a k tomu také 30[a] zlatých uherských, a list aby také udělán byl w těch čtyřech nedělech; muoželi pan Pawel ten prwní přiepis nalezti, aby list wedle toho přiepisu udělán byl; pakliby nebyl nalezen, ale aby on pan Šumburk jiný přiepis wydal, a ten aby dal panu Čeňku prokuratorowi KM[u]. Také aby on pan Šumburk z hospody wywazen byl, což jest slušně proležal w této mieře; než což sě dotýče na jistinu jiných úrokuow tohoto roku minulého, ti aby také dáni byli při témž času, jakož swrchu dotčeno jest. Actum anno et die ut supra.

65.

Mezi Čeňkem z Klinšteina a Martinem z Měšetic.

1475, 7 *Juli.*

Anno 1475, f. VI post festum Procopii.

W té při, kteráž jest byla mezi panem Čeňkem z Klinšteina prokuratorem KM[u] s jedné, a Martinem z Měšetic s strany druhé, o člowěka jednoho, řečeného Wlcie w Oticích, kterýžto platí dwě kopě a 16 grošů platu ročnieho, a týž Martin z Měšetic byl jest wyslúžil za odúmrť na KM[u] téhož člowěka, a některá jiná sbožie podlé toho, po smrti někdy Markety manželky swé, a on Čeněk též sbožie byl jest také wyslúžil na KM[u] po smrti Jana řečeného Hron z Kwětúše, a tak mezi nimi mnohé pře a ruoznice byly sú; až pak obě straně dobrowolně předstúpiwše

před JKM' a před pány JM" raddu, i prosili sú JM", aby ráčil se pány raddú swú tu při mezi nimi práwem rozeznati a wyřéci. JM' skrze jich takowú žádost a prosbu a podwolenie, nechtěje JM' tomu, by mezi nimi o to dalšie ruoznice aneb škody měly přijíti, i ráčil jest to k sobě přijieti se pány raddú swú. Tu ihned týž Martin před JM" okázal jest potřeby swé, kterak táž Marketa, žena jeho, ty dědiny w Oticích i jiné zawázala jest jemu listem s pečetmi na swědomie, a přitom také listu i to swé obdarowánie KM" po smrti nadepsané Markety; a potom také on Čeněk okázal jest dsky zemské přede pány, kterak táž Marketa a Anna sestra jejie ty dědiny i jiné swé wšecky zapsaly sú Anně, mateři swé, a nadepsanému Janowi řečenému Hron, ujci swému, kterýž je wšecky přebyw žiwností, umřel jest, toho žádnému dále nezawadiw, a KM' to swé práwo wšecko témuž panu Čeňkowi jest dáti ráčil. A protož JM' se pány raddú swú to pilně wážiwše, a tomu porozuměwše: poněwadž Marketa a sestra jejie toho zápisu nezrušily sú, kterýž sú dskami udělaly jemu Hronowi, prwé nežli jest list udělala jemu Martinowi, muži swému, že ten list proti dskám moci nemá; a také že po též Marketě na KM' nic jest nepřipadlo, poněwadž jest ona to dskami zapsala jemu Janowi Hronowi, po kterémž to JKM' jemu panu Čeňkowi dáti jest ráčila; a protož JM' se pány raddú swú tak jest rozkázati ráčil: aby mezi nimi wšecky škody a náklady minuly, a on Martin aby wiece ani žádný jiný tiem jeho práwem jemu Čeňkowi na to sbožie nesahali, a odpory, kteréž jest proti nadepsanému pánu Čeňkowi u dworských desk učinil, aby jemu hned propustil; než což jest tomu člowěku na Konopiště wzato, aby jemu to zase nawráceno bylo. Při tom byli tito páni: pan Lew z Rožmitálu, najwyšší hofmistr králowstwí Českého, pan Wilém mlajší z Rizmberka a na Rabí, najwyšší komorník králowstwie Českého, pan Mikuláš z Lanšteina, najwyšší písař desk zemských králowstwie Českého, pan Jindřich a pan Pawel z Jenšteina a ze Skal, pan Samuel z Hrádku podkomořie králowstwie Českého, Bernhard Bierka z Násilé oc. a jiní mnozí. Actum anno et die ut supra.

66.

Mezi Hynkem z Walšteina, Slawatau z Košmberka a Janem Zpytowským, a mezi Horníky.

1475, 24 *Juli.*

Anno 1475, f. II ante festum S. Jacobi apostoli.

W té při, kteráž jest mezi panem Hynkem z Walšteina a panem Slawatú z Košmberka a Janem Zpytowským s jedné, a Horníky s strany druhé, KM' a páni radda JM" wyslyšewše obojie strany, i powědieno jest jim takto: žeby JKM' ráčil ihned o to jim konec učiniti, ale že JM' nynie při sobě raddy málo má, a JM' také neradby widěl, by se co které straně ukrátiti mělo, poněwadž Hornící

prawie, to což sú učinili, že sú učinili wedle práw swých; a z té příčiny odkládá se jim rok, aby stáli o snèmu najprwé příštiem; a přitom rozkázáno jest Horníkuom, aby na týž čas práwa swá přinesli. Pak což sè dotýče Jiříka Malešického a týchž Horníkuow, rozkázáno jest Jiříkowi, aby toho diela nechal; než jestli žeby rozomieno bylo, žeby se která škoda mèla státi, aby to oprawil, aby se škoda horám nestala. A pakliby se přátelsky smluwiti mohli, žeby to JM'K rád widèl. Actum anno et die ut supra.

67.

Mezi Litwínem z Klinšteina, a Hertwíkem Encowanským.

1475, 29 *Juli.*

Anno ut supra, sabbato post festum S. Jacobi apostoli.

W té při, kteráž jest mezi panem Litwínem z Klinšteina s jedné, a Hertwíkem Encowanským s strany druhé, KM' se pány slyšaw jich pře i odpory, ponèwadž ta wèc JKM'' se dotýče, takto JM' jest jim rozkázal: napřed, což se robot dotýče, aby obè stranè nechaly robot, a ti lidé aby kladli penieze za roboty, kdež JM'K rozkáže, což slušné za robotu bude; a uptáli se JM', komu ta robota sprawedliwè přislušie, že JM' tomu ty penieze rozkázati ráčí dáti; a pakliby se JM' nemohl toho konečnè wyptati, ale aby ty penieze tèm lidem zase nawráceni byli. A což sè pak lúky dotýče, o niž jest také mezi nimi ruoznice, JKM' s raddú swú ráčil jest powèdieti, že toliko jich řeč slyší se, ale duowoduow žádných; i ráčil jest JM' rozkázati, aby ten, ktož té lúky w držení jest, aby ji ještè držel; a w tom času aby pruowody swé každá strana sobè zjednala k swé potřebè, a kterážby strana žádala roku položenie, že JM' ráčí jim o to rok položiti a sprawedliwè jim učiniti, což kto prowede. Actum anno et die ut supra.

68.

Mezi raddami knížat Minstrberských, Arnoštem kurfürstem Nèmecké říše a Albrechtem knížaty Saskými, a mezi Janem Hasenšteinským z Lobkowic.

1475, 29 *Juli.*

Anno et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi raddami wysoce urozených kniežat pánuow, panem Arnoštem korfurštem swaté říše, a panem Albrechtem kniežaty Saskými ɔc. s jedné, a panem Janem z Lobkowic Hasašteinským s strany druhé: ačkoli JKM rád by byl widèl mezi nimi dobrotiwú smlúwu, ale ponèwadž to býti nemohlo, JM' béře sobè toho rozmysl; a toho Zélera nebolito prowazníka ráčí wzieti w swú moc, a pan Jan má téhož Zélera dáti a postawiti na hrad swatého Wáclawa od zajtřie w témdni purkrabí hradu Pražského w moc králowskú, a tu JM' sám ráčí

rozkázati o něm se ptáti, a čehož se JM' uptá, podlé toho JM' ráčí se k tomu mieti. A o jiné wěci JM' odkládá roku, když JM' stranám dwě neděle napřed wěděti dá, aby před JM" stáli, a w té mieře aby wšecka upomínánie a haněnie mezi nimi stála.

69.

Mezi Krištofem a Sigmundem bratřími z Wartenberka na Děčíně, a strýci jich Sigmundem a Jiříkem z Wartenberka.

1475, 24 *Aug.*

Anno 1475, f. V die festo S. Bartholomaei.

W té při opět, kteráž jest mezi pány Krištofem a Sigmundem bratřími z Wartmberka a na Děčíně s jedné, a pány Sigmundem a Jiříkem též z Wartmberka strýci jmenowaných bratří Děčínských s strany druhé, a to jakož prwé KM" a pány sú slyšáni, a JM' ráčil jim odložiti toho roku až do sněmu, kteryžto o matce božie na nebe wzetie položen jest byl, aby obojí stáli před JKM", jakož w prwniem zápise šíře jest položeno ꝯc: tu nadepsaní Krištofor a Sigmund bratřie stáli před KM" a pány na jmenowaný čas; ale strana druhá, totižto Sigmund a Jiřík strýci jich nestáli sú, ale poslali služebníky swé, a skrze ně, jakož i prwé, též i w ty chwíle ohlašují se a prosiece KM" a panuow, aby ráčili je při práwu a súdu zuostawiti. Tu KM' slyše jich prosbu, a jsa zprawen JM' se pány, že jmenowaní Sigmund a Jiřík učinili sú odpor proti jmenowaným Krištoforowi a Sigmundowi dskami dworskými, i ráčil takto JM' rozkázati: že té pře odkládá do práwa a súdu, z takowé příčiny, jakož swrchu dotčeno jest, wšak tak, aby práwem sebe hleděli, a mocí žádnú aby na sě nesahali. Než což se pak dotýče, že oni jmenowaní Sigmund a Jiřík nestáli sú osobně k roku položenému wedle rozkázánie KM", to jich neposlušenstwie a nestánie KM' se pány kázali sú tuto zapsati a znamenati. Actum anno et die ut supra.

70.

Mezi knížetem Jindřichem a Janem Šumburkem.

1475, 24 *Aug.*

Anno et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi kniežetem Jindřichem ꝯc. s jedné, a panem Janem Šumburkem s strany druhé: tak jakož prwé smlúwa jest mezi nimi učiněna a zapsána, ta aby předse držána byla podlé jejieho zněnie; než což se dotýče dwú úrokuow zadržalých, ty knieže Jindřich aby zaplatil šedesáti zlatými uherskými aneb třidceti kopami groši českými; pak což se dotýče toho úroku na swatého Hawla příštieho a potom potomních, ti úrokowé aby českými groši placeni byli. Také

což se dotýče leženie, jakož jest on pan Jan ležal: což jest ležal, dokudž jemu od kniežete penězi nejsú položeni, to aby knieže zaplatil; než což jest ležal potom, ježto penězi jsú od kniežete položeni, toho nenie knieže Jindřich powinen platiti. Actum anno et die ut supra.

71.

Mezi Rackem z Kocowa a Budějowskými.
1475, 24 *Aug.*

Anno domini 1475, die scti Bartholomaei.

W té při, kteráž jest mezi panem Rackem z Kocowa s jedné, a měšťany Budějowskými s strany druhé: poněwadž sú Budějowští žádným *(sic)* nedowodili, by ten Jošt gleit zrušil, a Racek Kocowský také nedowodil, by gleitu nezrušil, než toliko sám jest mluwil: a proto z té příčiny rozkazuje se jim, aby stáli na wše swaté i s duowody swými, a w tom času aby řečí i skutkem pokoj zachowali, a příměřie aby mezi nimi trwalo až do swatého Martina příštieho, i ten den celý až do západu slunce. A wězňowé aby s obú stranú do toho času swatého Martina rok měli na čest a na wieru tak tiem wším obyčejem jakožto prwé; a ten Jošt aby zde na týž den byl postawen, i také ti jiní, kteříž sú s ním gleit měli. Což se pak dotýče pana Zdeňka ze Šternberka a pana Racka Kocowského, také se rozkazuje mezi jmenowanými stranami: kterýmžby jeho služebníkuom pan Zdeněk winu dal, nebolito úředník téhož pana Zdeňka, kteřížto prwé i nynie w Horaždějowicích zastiženi by byli, ti aby postaweni byli na týž čas před JKM[u]; a zase také též: jestli žeby pan Racek kterým páně Zdeňkowým winu měl a je winiti chtěl, aby též dal napsány panu Zdeňkowi, aby také na týž den wšech swatých postaweni byli. Actum Pragae, anno et die ut supra.

72.

Mezi rychtářem a konšely Wyšehradskými a Ručkau.
1476, 1 *Jan.*

Anno 1476, f. II ante Epiphaniam domini.

W té při, kteráž jest mezi rychtářem a konšely Wyšehradskými s jedné, a Ručkú s strany druhé, král JM[t] ráčil takto rozkázati: napřed aby téhož Ručky na pokoji nechali, a wiec jemu aby žádné překážky w ničemž nečinili; a což sú jemu wzali, to aby jemu zase nawrátili, a tu zápowěď páně Zajimačowu JKM[t] zdwihá. A jestli žeby kterú winu k témuž Ručkowi kdo z nich měl, to aby na JKM[t] wznesl anebo wznesli, a sami se nemstili, a což jim JKM[t] rozkáže, aby se tak zachowali. Také on Ručka má se k již psaným slušně zachowati. Také jestli žeby se panu

Zajimačowi zdálo kterú winu k témuž Ručkowi mieti, to on má na JKM' wznésti. Actum ut supra.

73.

Mezi p. Strakonickým a měšťany Wodňanskými.
1476, 30 *Mart.*

Anno 1476, sabbato post annuntiationem beatae Mariae Virginis.

W té při, kteráž jest mezi Olkmarem na miestě pana Strakonického s jedné, a měšťany Wodňanskými s strany druhé, KM' se pány raddú wyslyšewše obojí stranu, i rozkázáno jest KM^u a pány takto: aby se obojí zachowali wedle té wýpowědi, kterúž jest pan Zachař mezi nimi wypowěděl a učinil; také aby wězňowé s obú stran prázdni byli a rok jim obojím položen, aby stáli w pátek o swátosti najprwé příští, a tu což jim od KM^u a pánuow rozkázáno bude, aby na tom přestali. A pakliby se w tom času přátelsky smluwiti mohli, že jim toho KM' přeje. Actum anno et die ut supra.

74.

Mezi Fridrichem Šumburkem a měšťany Kadaňskými.
1476, 1 *Apr.*

Anno domini ut supra, f. II ante festum S. Ambrosii.

W té při, kteráž jest mezi Fridrichem Šumburkem s jedné, a měšťany Kadaňskými s strany druhé, KM' se pány raddú, wyslyšewše obojí stranu, což se té sumy dotýče, kterúž oni Kadanští mají témuž Fridrichowi wydáwati, i rozkázáno jest KM^u a pány mezi nimi takto: což sú jmenowaní měštěné témuž Fridrichowi zadrželi, tu sumu aby jemu zaplatili na míšenských groších; než což již wiece budú platiti od tohoto času, to aby jmenowaní měštěné platili na groších českých. Actum anno et die ut supra.

75.

Mezi Jiříkem z Hustěřan Malešowským a Kutnohorskými.
1476, 3 *Apr.*

Anno 1476, f. IV ante festum S. Ambrosii.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi Jiříkem z Hustěřan Malešowským s jedné, a poctiwými měšťany našimi od Hory Kutny s strany druhé, a to o rybníky wod držením, kteréž sú se již jednú stržením škody staly, a dále ještě státi by se mohly, jakož pak z jich pře líčenie i z desk wýpis slyšeli sme, což sě těch rybníkuow dotýče, i také odpor na to, kterýž týž Malešowský učinil jest slowy, i tudiež přiepis listu majestátu ciesařského ukázal jest, slyšeli sme; a my w této

mieře nemohúce toho wzieti k konečnému rozsudku předse, a nechtějíce témuž Malešowskému na jeho užitciech žádné ujmy učiniti, také w tom chtějíce nás i nákladníky naše a korunu naši w škodě opatřiti, takto w této mieře s raddú naší při tomto je zuostawujem, a takto rozkazujem: aby týž Malešowský rybníky, kteréž má staré, držal podlé starodáwního držení, wodami netopě wýše, poněwadž hrázemi dobrými nejsú opatřeni; i také nowé rybníky, kteříž sú w nowě zděláni, ty wšecky aby držal na podobné mieře, jich nepřewyšuje wodami, a k tomu aby splawy je dobře opatřil. Také přihodilo-li by se z wuole božie, žeby dešťowé častí a welicí přiewalowé přišli, aby k tomu pilnost měl a toho neobmeškáwal, aby trúbami wody za časuow doluow upustil, aby ujíti mohla, aby tudy škody našie, koruny, nákladníkuow, i tudiež swých škod mohl se uwarowati, a w tom aby mezi sebú pokoj slowy i skutkem zachowali; a my chcme poručiti některým raddám našim a úředníkuom mezi nimi o to pracowati a jednati, aby je mohli o to slušně smluwiti přátelsky. A při tom súdu a nálezu tito páni byli: Wilém mlajší z Rizmberka a na Rabí, najwyšší komorník králowstwie Českého, Jan z Cimburka a na Boleslawi, najwyšší sudí králowstwie Českého, Mikuláš z Lanšteina, najwyšší písař desk zemských králowstwie Českého, Beneš z Kolowrat a z Libšteina, Jan z Šelmberka, Bořita z Martinic, Jan z Ronowa, Jan z Rúpowa, hofmistr dworu králowského, Samuel z Hrádku, podkomořie králowstwie Českého, Petr Kdulinec z Ostromiře, Bohuše z Drahobudic, Jan Malowec z Pacowa, Jarohněw z Kútuow a jiní mnozí. Actum anno et die ut supra.

76.

Mezi Janem Malowcem z Pacowa a Oldřichem Fifkau z Wydří.
1476, 5 *Apr.*

Anno domini 1476, f. VI post festum S. Ambrosii.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi Janem Malowcem z Pacowa s jedné, a Oldřichem Fifkú z Wydřie s strany druhé, o to, což se dotýče obapolnieho haněnie, které se jest stalo mezi nimi, jakož obojí wysoce swých ctí dotýkali, JKM' slyšal jest je oboje wedle potřebnosti, a JM' tomu porozoměw, že ta ruoznice a haněnie z jich obojích horliwosti přišla jest, i ráčil JKM' podati jim smlúwy přátelské; i takto sú smluweni přátelsky w těchto slowiech, a sobě obapolně oprawowali, jakož teď w těchto slowiech psáno stojí: Oldřiše Fifko! jakož sem byl řekl, žeby ty byl prowolán w Soběslawi zjewně pod pranéřem pro faleš: slyšal sem to od lidí; a poněwadž Jan Žába, šwagr twuoj, i také Soběslawští wyznáwají, žeť jest láno pro neplněnie peněz: jáť tomu wěřím. A což se pak listuow dotýče, kteréž sem okázal před KM" i před pány, kterak někteří lidé wyznáwají, žeby u tebe na Kameni děláni byli groši a peniezi falešní, a ty si toho odpieral,

dokládaje se dobrých lidí: jáť na tě neprawím. A také sem řekl, že si ty swé služebníky poslal, žeby paní Hynkowé pobrali ty zlaté: to sem slyšal od swých služebníkuow; a poněwadž to wysoce beřeš na swú wieru i na swú čest, na swú duši a na swú přísahu, že si jim toho nerozkázal: jáť to od tebe přijímám, a mám tě za toho jako KM' a páni i jiní dobří lidé mají. A tu hned KM' ráčil jest řéci k Oldřichowi Fifkowi: Oldřiše, myť tebe máme za dobrého člowěka. Také i radda JKM[u] řekli sú též, že tebe Oldřiše máme za dobrého člowěka, jako KM' má ꝛc. Jene Malowče! jakož si mne winil, žebych já tobě řekl, žeby ty byl od zrádce pošlý a sám také žeby zrádce byl: toho sem já na tě neprawil, aniž prawím, než to sem byl řekl, že sem slyšal od Wáclawa purkrabie Chusnického, žeby tebe tiem dotýkal; a poněwadž on Wáclaw purkrabie Chusnický k tomu se nezná, to já rád slyším; a jáť na otce twého ani na tě nic newiem zlého, než mám tě za dobrého člowěka ctně zachowalého. Actum anno et die ut supra praesentibus ꝛc

77.

Naučení Sigmundowi Baštskému w rozepři s Diwišem Štítným.
1476, 20 *Mai.*

F. II post festum S. Sophiae.

Sigmund Baštský předstúpil jest přede pány raddu KM[u], a žádal jest za radu a za naučenie, kterakby měl w té wěci učiniti, prawě před pány, kterakby Diwiš Štítný dal sobě jeho pečet wyryti bez jeho wuole, a tu pečet žeby přitiskl k listu bez wuole jeho; páni radda powěděli Sigmundowi: aby šel k wěřiteli tomu, kterémuž jest Diwiš list udělal, a powěděl jemu, že jeho pečet jest wyryta a přitištěna bez jeho wuole a wědomie, aby sebe i jeho w té wěci opatřil. Také páni ráčili jemu powědieti, že tu jeho řeč tiemto zapsáním ráčie w paměti mieti.

78.

Mezi Janem z Wartenberka a z Děčína a syna jeho, a mezi Krištofem a Sigmundem bratřími z Wartenberka na Děčíně.
1476, 21 *Juni.*

Anno ut supra, f. VI post festum S. Viti.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem z Wartmberka a z Děčína a syny jeho s jedné, a panem Kristoforem a panem Sigmundem bratřími z Wartmberka a na Děčíně, strýci jich, s strany druhé, tak jakož sú se před králem JM[u] a před pány winili, i listy ukazowali s obú stranú k swým potřebám, a jsúce slyšáni králem JM[u] a pány, takto jest jim rozkázáno a rozkazuje se: jakož prwé, což se sbožie dotýče, podlé jich žádosti zuostaweni sú při tom, rozkázáno jim, aby sebe hle-

děli řádem a súdem zemským, moci na sě nižádnú nesahajíc; tak se jim i ještě rozkazuje, aby na tom přestali. Než tato winěnie, kteráž sú k sobě obojí mluwili, zdá se KM[u] a pánuom, že nejsú přátelská ani strýcowská, a že jsú sobě jiným powinni podlé krwe a příbuznosti, a žeby lépe bylo, aby toho nechali a tiem sebe newinili; a že tu s obú stran KM[u] a pány nenie nalezeno, co by jich cti škoda anebo újma měla býti tiem jich s obú stranú winění. A proto se jim rozkazuje, aby zachowali pokoj mezi sebú, psaním i také řečí ničimž sebe nedotýkajíc k neslušnosti swé cti. Jestli žeby pak strana která nechtěla tohoto našeho a panského rozkázanie zachowati, a z toho žeby wystúpila, k takowým aneb k takowému mělibychom se jakožto k neposlušnému, a k poslušné straně milostiwě a sprawedliwě. A jestli žeby přes to wždy nezdálo se které straně od takowých winění přestati, jakožby lépe bylo, aby nechali, král JM[t] se pány rozkazují jim, aby sebe winili před práwem a súdem zemským. Actum in consilio majori anno et die ut supra.

79.

Mezi Janem Přebozským a mezi Jiříkem z Želetawy a Magdalenau manželkau jeho.
1476, 29 *Jun.*

Anno domini 1476, sabbato post festum S. Johannis bapt.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem Přebozským s jedné, a Jiříkem z Želetawy a Magdalenú manželkú téhož Jiříka s strany druhé, o děditny we Pňowě: jakož jest nadepsaný Jan Přebozský prawil, žeby ona Magdalena zwedla se úřadem zemským na též dědiny we Pňowě, a žeby táž Magdalena to učinila proti smlúwě, kteráž se jest z rozkázanie KM[u] a panského stala na súdě zemském sedícími skrze přátely jich, jakožto pak táž smlúwa dskami zemskými zapsaná to w sobě šíře zawierá a wyswědčuje; a on Jan Přebozský proti témuž zwodu učinil jest odpor dskami zemskými, prawě, že ona Magdalena na ty dědiny zwodu jest učiniti neměla, a že to chce okázati přede pány, když jemu toho potřebie bude: KM[t] se pány raddami swými, slyšewše jich pře i odpory obojích stran, a porozoměwše, že ta wěc k práwu zemskému přislušie, jakož pak ona Magdalena zwod, kterýžto učinila na ty dědiny úřadem zemským, a on Jan Přebozský také proti tomu odpor jest we dsky zemské wložil, JKM[t] ráčil jest rozkázati: aby o tu wěc práwem zemským sebe hleděli, ač budeli se jim zdáti. Toto také přitom přimieněno jest: jakož on Jan Přebozský ku pomoci swé pře prawil jest tak, kterak jest prwé mnohokrát obsielal listy KM[u] jeho Jiříka a Magdalenu, chtěje je z toho winiti, a oni Jiřík a Magdalena žeby nestáwali k takowému obeslání, a že se jemu Přebozskému zdá, žeby skrze tu wěc na nich tu při obdržeti mienil: i to se jemu nezawierá, ač bude se jemu zdáti ku pomoci to wzieti, když ku práwu přijde;

nebť jest on Jiřík také toho odpieral, a prawil tak, že jemu listowé KM[ti] dodáwáni nejsú, a také prawil, že jest w zemi nebyl. Actum anno et die ut supra.

80.

Mezi Machnau, Dorotau a Adličkau sestrami z Tuněchod, a mezi Annau z Talmberka.
1476, 19 *Jul.*

Anno domini 1476, f. VI post festum S. Margarethae.

W té při, kteráž jest mezi Machnú, Dorotú a Adličkú sestrami z Tuněchod s jedné, a paní Annú z Talmberka s strany druhé, KM[t] se pány slyšewše jich pře i odpory, a obojie strana táhly se na dsky: jedna strana jest dsky okázala, ale druhé strany jsú dsky na Karlšteině, a že tudy sprawedlnosti swé pokázati nemohla; a proto z té přiečiny ta pře jest odložena až do súdu a práwa zemského, wšak bez pohoršenie každému jeho pře. Actum anno et die ut supra.

81.

Mezi Jetřichem Bynickým a Janem Aujezdeckým.
1476, 19 *Jul.*

Anno et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi Jetřichem Bynickým s jedné, a Janem Aujezdeckým s strany druhé: tak jakož sú častokrát stáwali před králem JM[ti] a před pány, což se Aujezdce ztracenie dotýče, duowody a swědomie swá okazujíce, kterážto swědomie obojie proti sobě jsú; i z té příčiny zdá se králi JM[ti] a pánuom těžký rozsudek učiniti, ježtoby se snad tudy některé straně mohla se krátkost státi; i w této mieře toto se jim rozkazuje: aby Bynický Janowi přieteli swému pomohl jednati a pracowati o ten statek ztracený ku panu Lwowi z Rožmitálu, najwyššiemu hofmistru králowstwie Českého, držiteli toho statku, s raddú přátelskú, zdaby mohli o ten statek s ním uhoditi; pakliby se to nemohlo skrze přátelskú pomoc zjednati, ale jakož jest bylo prwé rozkázáno, tak se i ještě rozkazuje, aby se ptali po tom úředníku, kterýžto tehdáž byl jest při ztracení toho zámku, i také jiné potřeby, cožby k tomu slušalo k polepšení stranám neb straně; a kterážby strana roku na JKM[ti] požádala, JKM[t] ráčí jim o to rok položiti. Actum anno et die ut supra.

82.

Mezi proboštem Staroboleslawským a Jírau od Černé Růže.
1476, 2 *Oct.*

Anno ut supra, f. IV post festum S. Michaelis.

W té při, kteráž jest mezi kněžem proboštem z Starého Boleslawě s jedné,

a Jirú od Černé Ruože s strany druhé, KM' se pány wyslyšewše obojí stranu i také listy jich a zápisy, což se Weltrus dotýče, i wypowědieno jest mezi nimi takto: aby on Jíra, což drží w zápisu swém od kláštera Doksanského, to aby před se držal a toho požíwal; než což se dotýče šesti člowěkuow tu u Weltrusiech, kteřížto přislušejí zwonictwím k proboštstwí do Starého Boleslawě, ti lidé aby při témž probošstwí zuostali, a což mají z práwa učiniti k témuž proboštstwí, to aby činili. Actum anno ꝛc. praesentibus dominis Wilhelmo Juniore de Rizmberk, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic, supremo burgravio Pragensi, Benešio de Kolowrat in Libštein, Paulo et Henrico fratribus de Jenštein, Johanne de Rúpow magistro curiae regalis, Bernhardo dicto Bierka de Násilé, Alberto dicto Ojieř de Očedělic burgravio castri Pragensis, et quam plurimorum aliorum in praesentia existentium ꝛc.

83.

Mezi Wáclawem z Boskowic a Janem Štosem z Kúnic.

1476, 21 *Oct.*

Anno domini ut supra, f. II in die undecim millia virginum.

W té při, kteráž jest mezi panem Wáclawem z Boskowic a služebníky jeho s jedné, a panem Janem Štosem z Kúnic s strany druhé: jakož jest on pan Wáclaw winil téhož Jana Štose, a prawil tak, žeby jemu služebníky jeho zjímal, a koně i jiné wěci žeby jim pobral, a žeby se to w tom křesťanském příměří stalo, kteréž jest mezi králi JM^{tmi} učiněné, a že se jest jemu ani jeho od něho toho státi nemělo, jakož pak týž pan Wáclaw w swých slowech šíře jest powěděl swú potřebu ꝛc.; proti tomu on pan Jan Štos odpieral jest a prawil, že jest tu nic neučinil, čehoby učiniti neměl, a to z té příčiny a proto, že ačkoli mezi králi JM^{tmi} obapolně příměřie učiněna a utwrzena jsú, ale že on pan Jan s bratřími swými w ta příměřie přijati nejsú, ale z toho příměřie wen wyjmuti; a že jest měl péči na krále Uherského i na JM^{ti} poddané, a tak a skrze to že w to příměřie přijati nejsú, ale že předse péči měli sú na krále Uherského i na JM^{ti} poddané; a panem hejtmanem Morawským rozkázáno jest bylo jemu panu Janowi i bratřím jeho, aby země a markrabstwie Morawského prázdni byli a w nie nebýwali; i tu se rozoměti muože, že on pan Jan Štos i bratří jeho wždy předse u wálce necháni a zuostaweni sú ꝛc. A protož král JM' i se pány tak prawie: že on pan Jan Štos nic jest tu neučinil, ježtoby to jeho cti škoditi mohlo. Než co se pak dotýče služebníkuow páně Wáclawowých, Kašpara a Wáclawa, kteréž on pan Jan Štos z wězenie napomíná, chtěje, aby mu se stawěli, a pan Wáclaw od nich odpieral jest, že jemu ani žádnému jinému tiem powinni nejsú, a to proto, že jich jest k sobě ani k žádnému jinému ze jména wězením nezawázal, a on pan Jan Štos k tomu se jest seznal; a protož

JKM' s raddú swú takto wypowiedají: poněwadž ti služebníci páně Wáclawowi žádnému ze jména wězením zawázáni nejsú od pana Jana Štose, a že jemu ani žádnému jinému za wězně stawěti se powinni nejsú; neb kdyby takowým neobyčejným během lidé měli zawazowáni býti, pod přikrytím nebyli(by) sebú bezpečni; než ktož koho jímá a slibem zawazuje, má jemu jmenowati ze jména, k komu slíbiti a stawěti se má, neb jest tak prwé zachowáwáno bylo. A protož se rozkazuje JM^u^ a pány: aby on pan Jan Štos ani žádný jiný jeho jménem těch služebníkuow páně Wáclawowých tiem wězením nenapomínal ani nařiekal, neb jemu ani žádnému tiem wězením powinni nejsú. A jakož prwé w Benešowě při sjezdu pánuow obojie strany swoleno a zuostáno jest, aby žádný jeden na druhého mocí nesahal, ani jemu škodil, lečby jeden druhému napřed tři dni wěděti dal do jeho domu listem swým odewřeným, a to po dwú dobrú člowěkú: i docházie KM^u^ a pánuow radd JM^u^, žeby proti tomu někteří činili swéwolně wytrhajíce se, i odpowědie toliko králi JM^u^ a neboližto některému pánu, i chtěliby pod tú odpowědí škody činiti jiným pánuom aneboli rytieřstwu, proti nim se ze jména neohradiwše, tak a podlé Benešowského zjednánie: protož aby se toho žádný nedopúštěl; pakliby kto jináče učinil, buď ktožkoli, takowý každý aby byl beze cti a wiery, a k nie aby nikdy nawrácen býti nemohl obyčejem nižádným. Actum anno et die ut supra. Tato wýpowěď stala se před sněmem obecniem, kterýžto sněm držán jest w Praze při swětiem Hawle, při kterémžto sněmu bylo množstwie z pánuow, z rytieřstwa i také z měst ɔc.

84.

Mezi Klatowskými a Kunkau Sobětickau z Němčic.

1476, 24 *Oct.*

Anno ut supra, f. V ante Simonis et Judae apost.

W té při, kteráž jest mezi měšťany Klatowskými s jedné, a paní Kunkú Sobětickú z Němčic s strany druhé, což se Sobětic dotýče, KM' se pány wyslyšewše jich obojích pře i také odpory, i wypowědieno jest mezi nimi takto: poněwadž oni Klatowští neokázali před králem JM^u^ ani přede pány žádné sprawedlnosti ani jistoty na to sbožie již jmenowané, aby oni Klatowští paní Kunce postúpili toho sbožie od dnes we dwú nedělí, a již wiece na tom sboží jie ani muži jejiemu žádné překážky nečinili. Actum anno et die ut supra.

85.

Mezi Kateřinau dcerau po Ješkowi z Březí, a její macechau Káčau z Bělče.
1476, 16 *Nov.*

Anno domini 1476, sabbato post festum S. Martini.

W té při, kteráž jest mezi paní Kateřinú dcerú někdy Ješkowú z Březé s jedné, a mezi Káčú z Bělče, macechú její, s strany druhé, KM' poručiti ráčil pánuom raddě, aby je slyšeli; a páni wyslyšewše jich pře, žaloby i odpory obojích stran, to sú na JKM' wznesli. I rozkázal jest JKM' stranám, aby po jednom přieteli mezi sebú wydali. A tito přietelé od jmenowaných stran sú wydáni byli: Wáclaw Chrústenský z Malowar a Jan z Skaličky, a ti sú mezi jmenowanými stranami takto wypowěděli s raddú pana Čeňka z Klinšteina, prokuratorowú KM", a pana Samuele z Hrádku, podkomořieho králowstwie Českého: aby paní Kačka pastorkyni swé, ne súdem, ani z práwa, wydala jie pět kop grošů českých, a ti jie hned mají wydáni býti. A tu wýpowěd přátelskú obě straně přijale, wšak s takowúto wymienkú: jestli žeby jmenowaná paní Kateřina dcera Ješkowa mohla se kdy buďto nynie neb potom doptati statku otce swého sprawedliwého, ta se jie cesta nezawierá, ale jmenowaná macecha jejie má jie z toho práwa býti, z čehožby ji potomně winiti chtěla. Actum anno et die ut supra.

86.

Mezi Bohuší z Drahobudic a Janem Přebozským ze Zásmuk.
1477, 23 *Nov.*

Anno 1476, sabbato ante festum S. Andreae apostoli.

W té při, kteráž jest mezi panem Bohuší z Drahobudic s jedné, a panem Janem Přebozským ze Zásmuk s strany druhé: jakož prwé mnohokrát sú KM" a pány slyšáni, pak opět nyní slyšaw JM' se pány jich pře i odpory, také wýpis z desk i listy, kteréž jest on Bohuše okazowal; ale on Jan Přebozský prawil, že té potřeby swé, kterážto jemu káže, w této mieře okázati nemuož, a to proto, že ty dsky jsú na Karlšteině; i wypowědieno jest jim: žeby jim ihned o to KM' rád konec učiniti ráčil, ale z již jmenowané příčiny odkládá se jim toho do některé chwíle, ażby ta wěc na Karlšteině, což najspieše moci bude, wyhledána byla. Přitom jest také powědieno: jakož sú sebe obojí na swých ctí wysoce dotkli, poněwadž on Jan Přebozský wolal se k tomu, chtě se z toho nároku wywesti, ale že pro již psanú příčinu nemohla se ta wěc státi, jestli žeby w tom času, nežby ta wěc konec mezi nimi wzala, buoh smrti kterého neuchowal, že jemu na jeho cti nemá žádná poškwrna býti; a w tom času aby řečí i skutkem pokoj zachowali. Actum anno et die ut supra.

87.

Mezi Janem Zajícem z Hasenburka, a Samuelem z Hrádku.
1476, 2 Dec.

Anno domini 1476, f. II post festum S. Andreae apostoli.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem Zajiecem z Hazmburka s jedné, a panem Samuelem z Hrádku, podkomořím králowstwie Českého, s strany druhé, což se dotýče rybníka dělánie Koprnického, jakož pan Jan Zajiec winil jest pana Samuele, žeby jemu udělal hrázi na gruntu jeho, a žeby jemu nějakú wesku, dědiny a lúky topil; a pan Samuel odpieral jest toho, prawě, žeby hrázi na swém gruntu udělal; a což se té wesky, dědin a luk dotýče topenie, pan Samuel podáwal jest toho panu Janowi Zajiecowi, že jemu chce oddati, jakož obyčej jest, a pan Zajiec odpieral toho, nechtěje toho přijieti, a prawě, že chce swé swobodno mieti a toho užíwati ɔc. KM' se pány raddú wyslyšewše obojí stranu, i také pana purkrabie hradského, kterýžto byl z rozkázanie KM[u] wyslán na meze, tu wěc JM' se pány s pilností ráčil wážiti, aby ta wěc mohla mezi nimi k slušnému srownání přijíti. I takto JKM' se pány nynie ráčil wypowědieti: jakož jest pan Zajiec winil pana Samuele, žeby jemu nějakú wesku i také lúky a dědiny topil, poněwadž pan Zajiec nechce oddánie přijieti, aby on pan Samuel wesky jeho i také dědin a luk netopil. A což se pak hráze dotýče a toku wody, a nějakého dědictwie, jakož pan Zajiec prawí, že by to kúpil u Hřanuow, a pan Samuel prawil, žeby to přislušalo k Klumínu k jeho dědictwí; i také což se dotýče nějakého puol lánu: to JKM' sobě pozuostawuje w moci swé, když jim JM' o to rok položiti ráčí, aby stáli před JKM[u]. Také JM' w tom času ráčí se ptáti na jich obojích sprawedlnost, a wedle sprawedliwého uptánie a práwa ráčí jim o to konec a miesto učiniti. Actum anno et die ut supra ɔc.

88.

Mezi Bohuší z Drahobudic a Janem Přebozským.
1476, 6 Dec.

Anno domini 1476, f. VI ante festum S. Luciae.

W té při, kteráž jest mezi panem Bohuší z Drahobudic s jedné, a panem Janem Přebozským s strany druhé, král JM' se pány raddami swými slyšeli sú jich pře líčenie, swědomie i odpory: jakož jest on Jan Přebozský winil Bohuši, a prawě, že mu se od něho škoda stala skrze to, že mu jest pobral plod, kterýž jest byl kúpil u Pawla w Chwatlině, a že jest proto neměl čím nasaditi rybníka swého; a on Bohuše prawil, že toho plodu jináče newzal, než že jest jej u téhož Pawla kúpil a zaplatil, a obojí k swým potřebám wedli sú swědomie sobě odporná

ale poněwadž ta pře mezi nimi jest o škody, a ty škody žeby přišly skrze nenasazenie rybníka ɔc., král JM' se pány raddami swými srozoměli sú tomu, což se takowých škod dotýče, že ta wěc podlé práwa přislušie k práwu a súdu zemskému a ku póhonu ze škod, a protož JKM' rozkazuje: poněwadž on Bohuše ku práwu jest usedl, budeli se jemu Janowi Přebozskému zdáti o to jej winiti, aby jeho práwem hleděl. Praesentibus dominis Wilhelmo Juniore de Rizmberk in Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic in Petrspurk, supremo burgravio Pragensi, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Johanne de Rúpow, magistro curiae regalis, Alberto Ojieř de Očedělic, burgravio castri Pragensis, Bernhardo dicto Bierka de Násilé, cubiculario regiae Majestatis, et quam plurimorum aliorum. Actum anno et die ut supra.

89.

Mezi Bohuší z Drahobudic, a Janem Swadbau z Otradowic. 1476, 12 *Dec.*

Anno domini 1476, f. V ante festum S. Luciae.

W té při, kteráž jest mezi panem Bohuší z Drahobudic s jedné, a Janem Swadbú z Otradowic s strany druhé, jakož sú se obojí winili: najprwé rozkázáno jest jim, aby se wedle prwních smluw a wýpowědí zachowali. Pak což se dotýče srubu stawenie, jakož pan Bohuše jest srub ustawil w Zbraslawicích, a kterakby wokolo téhož srubu bašty i přiekopy dělal, i rozkázáno jest takto: oby on Bohuše k potřebě swé udělal sobě okolo téhož srubu plot jednoduchý, bez bašt a bez rúbenie a bez přiekopuow, a ten plot bude moci sobě obmazati a otýniti, anebo přikryti šindelem, anebolito došky kalenými. Pak což se nějaké kramářky dotýče, jakož on Jan Swadba má ji u wězení: aby ji propustil; a což jest jí wzato, aby jie zase nawrátiti kázal, a pod kýmž swé obydlé ona bude chtieti mieti, to buď při jejie wuoli. A což se nějakého pacholíka dotýče, jakož jeho on Bohuše napomínal z základu propadeného: ten základ aby Bohuše prominul a z něho wiece nenapomínal, a což jest témuž pacholíkowi wzato, aby jemu zase nawrátiti kázal. Což se pak podacieho dotýče: aby ten kněz, kterýž tu jest, aby tu byl až do swatého Jiřie, tak aby wšecky řády křesťanské wedl a obojím lidem jich swátostmi aby posluhowal; a po swětiem Jiří, jestli žeby se o téhož kněze smluwiti nemohli, tehdy obojí ze spolka mají prositi mistruow z koleje, a oni mistři kteréhož jim kněze dadie, toho aby obojí přijali a jemu presentací dali, také desátky aby jemu obojí wydáwali. Praesentibus dominis ut supra. Actum anno et die ut supra.

90.

Mezi bratřími z Wartenberka na místě otce jich Jana staršího, a mezi strýci jich též z Wartenberka na Děčíně.

1477, 8 *Mart.*

Anno domini 1477, sabbato post festum translationis S. Wenceslai.

W té při, kteráž jest mezi panem Sigmundem a panem Jiříkem bratřími z Wartmberka na miestě otce jich pana Jana staršího s jedné, a panem Krištoforem a panem Sigmundem též bratřími z Wartmberka a na Děčíně strýci jich s strany druhé: jakož jest opět zniklo haněnie od pana Jana, otce jich jmenowaných bratří, dotýkaje nebožtíka pana Jana mlajšieho otce jmenowaných bratří Kristoforowa a Sigmundowa, a takowá wěc stala se jest proti našemu prwniemu a panskému rozkázaní a rozsudku, ježto takowé haněnie otci jich mrtwému ani jmenowaným bratřím státi se jest nemělo proti takowému prwnímu našemu rozsudku a rozkázaní; protož jakož sme prwé rozkázali, tak i ještě rozkazujem: aby jmenowaný Jan starší i s jmenowanými s syny swými wšech haněni řečí i psaním o otci jich mrtwém i také o nich nechali, a oni též zase, a zachowali se wedle prwnieho našeho a panského rozkázanie; a pakliby kdo toho neučinil a tak se nezachowal, chtělibychom se k takowému mieti wedlé prwnieho našeho rozkázaní. Tito páni přitom byli: Lew z Rožmitálu, najwyšší hofmistr králowstwie Českého, Wilém z Rizmberka, najwyšší komorník králowstwie Českého, Jan z Cimburka, najwyšší sudí králowstwie Českého, Jan z Janowic, najwyšší purkrabie Pražský, Mikuláš z Lanšteina, najwyšší písař desk zemských králowstwie Českého, Jindřich a Pawel bratřie z Jenšteina a z Skal, Beneš z Kolowrat a z Libšteina, Puota z Rizmberka, Čeněk z Klinšteina, prokurator králowstwie Českého, Beneš z Weitmile, purkrabie na Karlšteině oc. Jan z Rizmberka, maršalek dworu králowstwie Českého, Jan z Rúpowa, hofmistr dworu králowstwie Českého, Bořita z Martinic, Bohuše z Drahobudic oc. Actum anno et die ut supra.

91.

Mezi Mikulášem Daksem z Hamršteina, a Pawlem sekretářem ze Swojšic.

1477, 7 *Mart.*

Anno domini 1477, f. VI ante festum S. Gregorii.

W té při, kteráž jest mezi panem Mikulášem Daksem z Hamršteina s jedné, a Pawlem sekretářem ze Swojšic s strany druhé, KM' se pány wyslyšewše obojie strany, a tak z jich obojie řeči rozomie se, že jest ta wěc byla prwé rownána a zjednána panem Mikulášem a panem Čeňkem oc., což se toho zádušie w Swojšicích dotýče; a poněwadž sú sobě toho nezdrželi, ještě se jim KM[u] a pány takto

rozkazuje: aby on Pawel to obilé, kteréž od téhož zádušie pobral, aby je zase nawrátil w moc kostelníkuom, a osadní téhož kostela aby také desátek wšichni dali týmž kostelníkuom, aby to obráceno bylo k dobrému téhož kostela; a oni kostelníci aby z toho počet činili Pawlowi sekretářowi, jakožto podaciemu téhož kostela, také i osadním; a tak aby wždy potom zachowáwali se obojí, což mají učiniti, aby učinili témuž záduší; a též také i o kněze aby zjednán byl k témuž záduší. Což se pak meze wyworánie dotýče, o tom JKM[t] se pány takto rozkazují: aby den swatého Jiřie wyšel týž Pawel s kostelníky na túž dědinu, zjednajíce sobě lidi s obú stranú staropamětné a w tu wěc (aby) nahledli, jestliže ta meze zuorána jest, aby wedlé jich paměti zasě jinú udělali, a wiece aby nebyla zuoráwána, a k tomu dni JM[t] ráčí rozkázati Janowi Kačicowi, aby při té wěci byl. Actum anno et die ut supra.

92.

Mezi Alžbětau a Kateřinau z Hněwšína, a mezi Štěpanem a Oldřichem bratřími z Wrchotic.

1477, 30 *Oct.*

Anno domini 1477, f. V post Simonis et Jude apostolorum.

W té při, kteráž jest mezi Alžbětú a Kateřinú z Hněwšína, dcerami někdy Mírowými s jedné, a Štefanem a Oldřichem bratřími z Wrchotic s strany druhé, o to což se dotýče Wáclawa sirotka někdy Hynkowa z Hněwšína, bratra strýčeného nadepsaných Alžběty a Kateřiny: jakož pak ony winily sú Štefana a Oldřicha, žeby téhož sirotka, bratra jich, i statek, kterýž jest po otci téhož sirotka pozuostal, drželi, a prawiece, že jsú ony sestry nedielné téhož sirotka, a žeby ony byly bližší toho sirotka i ten statek zprawowati a jím wlásti nežli kdo jiný; proti tomu on Štefan powěděl jest, že to zná, že ony Alžběta a Kateřina s tiem sirotkem nejsú dielny o statek otcowský, ale že jsú oni poručníci téhož sirotka a statku toho, kterýž se jest otci toho sirotka po ženách dostal, a že ony k tomu práwa mieti nemají prwé, lečby pán buoh toho sirotka od smrti neuchowal, a že to poručenstwie mají z rozkázanie otce téhož sirotka a potom obdarowáním KM[ti]; a ony wždy prawily, že jsú blizšie k zprawowání toho sirotka i statku, nežli oni tiem poručenstwím. Tu král JM[t] se pány a raddami swými wyslyšewše je s obú stranú a tomu porozoměwše, i ráčili sú rozkázati: poněwadž on Štefan sám seznal jest, že ony Alžběta a Kateřina nejsú dielné s tiem sirotkem, a léta mají, že jsú blizšie aby zprawowali toho sirotka i statek jeho až do let jeho sprawedliwých; než jakož jest on Štefan powěděl, že otec téhož sirotka ten statek po ženách měl jest, a žeby tudy ony práwa k tomu mieti neměly, než lečby pán buoh toho sirotka neuchowal, o tom JM[t]K se pány takto rozkazují: chtějíli ony Alžběta a Kateřina

w ten statek se uwázati a jím wlásti, aby to ujistily a uručily dskami zemskými podle obyčeje, aby těch sboží neumenšowaly až do toho sirotka let, ale radše přispořowaly; a když to učinie, tehdy aby oni Štefan a Oldřich toho sbožie postúpili jim, již odtud puožitkuow wiece neberúce. Jestli pak že ten sirotek k letuom přijde sprawedliwým, tehdy ony Alžběta a Kateřina mají jemu těch sboží wšech postúpiti a jej toho zmocniti beze wšie odpornosti, a on také má jim sprawedliwě učiniti, ačby jim co powinen byl. A což se pak swrchkuow a nábytkuow dotýče, buďto na klenotiech, aneb na kterýchžkoli jiných wěcech, ježto sú to oni Štefan a Oldřich k sobě přijali po smrti jmenowaného otce toho sirotka: to oni wšecko aby dali popsáno králi JM[ti] od dnešnieho dne we dwú nedělí; a kterakž pak JM[t] dále o tom rozkáže, s tiem aby se tak stalo. A což se dotýče opatřenie a chowánie toho sirotka, o tom také tu při tom času JM[t] ráčí rozkázati, kde a kterak má opatřen býti; než také na ten den aby sirotek před JKM[ti] postawen byl, a tu obě straně aby také stále. Actum anno et die ut supra.

93.

Mezi sladowníky a jinými řemesly a cechy w Starém městě Pražském.

1477, 28 *Nov.*

Anno domini 1477, f. VI ante festum S. Andreae apostoli.

W té při, kteráž jest byla před najjasnějším kniežetem a pánem, panem Wladislawem králem Českým a markrabí Morawským ɔc. pánem naším najmilostiwějšiwým, mezi sladowníky s jedné, a měšťany, kteřížto řemesla a cechy swé mají, s strany druhé, w Starém městě Pražském, tak že se jest zdálo sladowníkuom, poněwadž oni mají řemesla a cechy swé, wedle statut jich a práw že nemají piw wařiti jim ke škodě; a druhá strana žádala toho na králi JM[ti], aby JM[t] ráčil kázati w list nahlednúti, kterýž za slawné paměti krále Wácława JM[ti] raddami nález se jest stal; jakož pak král JM[t] i se pány k jich žádosti ráčil jest w ten list nahlédnúti, tudiež i w statuta, wedle wšie potřebnosti, a purkmistra i konšely téhož města k tomu přijieti; jakož se jest zdálo sladowníkuom, že kteříž řemesla swá mají, žeby neměli piw wařiti jim ke škodě, i takto JKM[t] se pány ráčil jest rozkázati: poněwadž list, kterýž jest za krále Wácława slawné paměti JM[ti] raddami, w témž listu nález se jest stal, že piwa wařenie nenie řemeslo, než že jest obchod, a každý že muož swého domu požíwati, poněwadž wedle města trpí, a ten list dále ukazuje a potwrzuje nálezu slawné paměti markrabie Prokopa, že JKM[t] se pány při témž je zuostawuje, a sladowníkuom přikazuje, aby se o takowú wěc nepokúšeli, a jim w té wěci nepřekáželi. A jakož sú se táhli na statuta: statuta jiného nic neukazují w té při, než toliko aby žádný dwú řemesl

nedělal; a poněwadž jest prwé nalezené, že piwa wařenie nenie řemeslo, tehdy statuta nejsú druhé straně nic ke škodě. A což se dotýče řemesl, kteřížto swé cechy mají, a w swých domiech sladowny mají, o tom JKM' se pány takto rozkazuje: že mohú mieti pacholky, aby jim jich slady k potřebě jich dělali k waření piwa, a do cechu sladowničieho ti pacholci slušeli, ale žádnému jinému z peněz žádných aby nedělali; a jestli žeby se zdálo kterému z nich, ten bude moci sladownu swú najieti, a ten, ktož ji najme, bude moci slady dělati z peněz hospodáři i každému, kdož k němu obilé přiweze, jakož za starodáwna bylo zachowáwáno, a ten nájemník aby také do cechu sladowničieho slušal. Také jiní měšťané nebolito řemeslníci, kteříž swých sladowní nemají a piwa waří, ti budú moci swá obilé ssypati u sladowníkuow anebolito nájemníkuow, aby jim sladowé k jich potřebě děláni byli bez překážky, že jim toho nemá bráněno býti. A toto rozkázanie a nález, kterýž se jest stal králem JM[ti] a pány, i tudiež purkmistrem a konšely swrchupsaného města Starého Pražského, ráčil jest JM' rozkázati wepsati w rejistra dworu swého, i také tudiež w kniehy městské téhož města. Actum anno et die ut supra.

94.

Mezi Alžbětau dcerau někdy Wawřincowau z Nechanic, a jejími zápisníky.
1477, 13 *Dec.*

Anno 1477, sabbato in die S. Luciae.

W té při, kteráž jest mezi Alžbětú sirotkem a dcerú někdy Wawřincowú z Nechánic s jedné, a Markwartem z Richmberka, Hertwíkem ze Mnětic a Wáclawem Homolí z Lubna, zápisníky též Alžběty s strany druhé: jakož ona Alžběta, majíci léta, winila jest nadepsané zápisníky swé z toho, a prawiec, že měwše jie zachowati dědictwie jejie podle swěřenie a opatřenie otce jejieho, to jest twrz řečenú Nechánice s jejím přislušenstwím, a že sú to od nie odcizili a to prodali, přitom žádajíci, aby jimi to opatřeno bylo, aby ona při swém dědictwí zuostati mohla; a oni nadepsaní zápisníci prawili sú tak, že sú toho prodaje pro jiné neučinili, než z té příčiny, že sú prodati musili pro dluhy nebožtíka Wawřince, otce též Alžběty, a že sú to učinili s wolí krále Jiřieho a s raddú panskú na plném súdu, a kdyžby toho byli neprodali, žeby pro ty dluhy ten sirotek byl o wšecko přišel, táhnúce se toho i na dsky zemské, že sú toho prodaje sami o swém umě neučinili, a což jest po dluziech peněz zuostalo, že jie Alžbětě toho odporni wydati nejsú, a že to od nich dskami ujištěno má; a ona Alžběta wždy prawila, že jiného nežádá, než aby jie dědictwie jejie nawráceno bylo; a tak mnohé řeči mezi nimi byly sú. Král JM' se pány raddami swými obě straně wyslyšewše, a tomu porozoměwše, že ten trh a prodaj twrze Nechánic od nadepsaných zápisníkuow stal

se jest s powolením krále Jiřieho, předka JKM^{ti}, a také JKM' i se pány na to pamatuje, aby se sirotku jie Alžbětě žádné křiwdy nestalo, i ráčil JKM' takto mezi nimi rozkázati: aby oni nadepsaní zápisníci, jakož sú sami seznali, co jest peněz zuostalo po zaplacení dluhuow Wawřincowých, to jest sedm set kop grošuow bez puol čtrnácty kopy, tu sumu wšecku aby jie Alžbětě u desk zemských položili a w moc dali konečně od dnešnieho dne we čtyřech nedělech pořád sběhlých; a ona Alžběta to od nich přijmúci, aby je tu také dskami kwitowala, že jest od nich ty penieze přijala, kteříž sú po dluziech zaplacenie otce jejieho zuostali. A wšak toto jest přitom přimieněno a pozuostaweno jie Alžbětě, aneb tomu a těm, komužby ona swé práwo dala aneb poručila, aby w tom swobodnú wuoli měli, jestliže se jim zdáti bude nadepsané zápisníky, aneb koho jiného, dále z čeho práwem zemským winiti, o to což se toho zápisu dotýče, že to bude aneb budú moci učiniti; neb se jim tiemto rozkázaním práwo ižádné nezawierá. Actum anno et die ut supra.

95.

Mezi Janem Seletickým a Wintířem Řasanským.
1478, 1 *Mai.*

Anno domini 1478, f. VI die SS. Philippi et Jacobi apostolorum.

W té při, kteráž jest mezi Janem Seletickým s jedné, a Wintieřem Řasanským s strany druhé: tak jakož jest winil Jan Seletický Wintieře, žeby jej nepráwě, nešlechetně jaw i zmordowal a zranil, swé cti proti němu neohradiw, jako na dobrého člowěka slušie, an na něho žádné péče neměl ꝯc.; proti tomu on Wintieř odpor swuoj učinil jest, a prawil, což jest jemu koli učinil, že jest to učinil proto, háje statku swého, na kterýž jest jemu Jan Seletický sahal přes rozkázanie nebožtíka pana Zdeňka z Šternberka, a tak prawil, že sta byla oba řekla zachowati se wedle rozkázanie téhož páně Zdeňkowa, a že žádný z nich, ani Seletický, ani Wintieř neměl na ten statek do dwú nedělí sahati, prawě, že jest tu nic nepráwě neučinil, než což jest učinil, že jest učinil práwě, háje statku swého; Jan Seletický jest toho odpieral a prawil, že toho nenie, a že jest seděl w statku swém, požíwaje jeho, a toho se táhna na dsky zemské, a z toho statku že žádným práwem wyweden nenie; Wintieř k swé při wedl jest swědky, a Seletický táhl se jest na některé swědky také, kteříž sú přitom při panu Zdeňkowi byli, ale ti někteří swědkowé sú swědčiti nechtěli, lečby prwé wšickni spolu jsúce ze spolka se pamatowali; KM' se pány wyslyšewše pře obojie, a to pilně wážiwše, a tomu porozoměwše, že se cti dotýče, i také že swědkowé sami bez jiných znáti nechtějí, na kteréž se Seletický táhne, a také, by pak ti wšichni swědkowé byli a swědčiti chtěli, o to, což se cti dotýče, napřed učiniece to, což práwo jest swěd-

kuom učiniti, swědectwie swá prawiliby; a pro ty nahoře psané příčiny JKM' i se pány, ačby rádi byli rozsudkem konec mezi stranami ihned učinili, ale pro ty příčiny KM' se pány nechtiece práwu ani stranám ukrátiti, odkládá toho do práwa a súdu zemského, a w tom času aby na se žádnú mocí nesahali a w pokoji se zachowali w řeči i w skutku; a dokudž ta wěc rozsúzena nebude, tak jakož se swrchu jmenuje, že Wintieřowi nahoře psanému jeho cti ku poškwrně nemá býti, poněwadž jest stál a stojí k očištění a wýwodu swému; a kdyžbykoli JKM' súd zemský osadil, obojie strany státi mají k prwniemu súdu bez póhonu. Actum anno et die ut supra.

96.

Mezi Aneškau Ronowskau a Petrem Waldekem.

1478, 29 *Jul.*

Anno domini 1478, f. IV post festum S. Jacobi.

Paní Aneška Ronowská žádala jest přede panem purkrabí najwyšším Pražským a přede pány ode pana Waldeka, aby tu dobrú wóli, kterúž jest byla jemu udělala na listy, zápisy i na swá sbožie, jie zase nawrátil, tak jakož jest jemu toho byla swěřila, jakožto přieteli swému; a pan Petr Waldek dal jest jie na to odpowěď: že toho odporen nenie, ale že chce wrátiti, jestliže k tomu KM[ti] powolenie bude; přitom pan Čeněk prokurator mluwil jest od KM[ti], žádaje toho, aby ta dobrá wuole nebyla wydáwána, ale aby byla položena u desk wedle těch listuow, kteříž sú položeni z nálezu panského, táhna se na nález panský; také týž pan Čeněk prokurator žádal jest od pana purkrabie a ode pánuow opatřenie, tak jakož pan Litwín bratr jeho, maje wýplatu od KM[ti], wyplatil penězi swými některé sbožie a zápisy, aby pro wydánie té dobré wuole nebyl w to uweden, aby druhých peněz nemusil dáti, žádaje wždy při panském nálezu zachowánie. Pan purkrabie se pány z rozkázanie KM[ti] otázali sú panie Anešky: poněwadž žádá dobré wuole zase nawrácenie, aby powěděla, chceli ten panský nález, kterýž jest udělán mezi panem prokuratorem a panem Waldekem, přijieti, a wedle toho se zachowati? odpowěděla jest, že ten panský nález přijímá a wedle toho we wšem zachowati se chce. Druhé jest otázáno: jakož listowé a zápisy dwa z nálezu panského jsú u desk položení k rozeznání panskému, co a kterak s nimi má učiněno býti, když ten čas přijde, chceli ona to, což o týchž listech bude nalezeno a rozkázáno, přijieti a zachowati a na tom přestati? odpowěďala, že chce. Třetie jest otázána táž paní Aneška, kdy pan Petr Waldek jie tu dobrú woli wydal, wiece pana Petra z té dobré wuole ani z zápisuow w desk položených newiniti, nařěkati ani napomínati, ani z čeho jiného, což se té wěci dotýče; a také, kdy jie ta dobrá wuole bude wydána, aby zkažena byla, aby ne překážkú ižádnému k užitku i ke škodě? *(sic)*

odpowěděla, že tak učiniti chce, jakož jest tázána. Protož pan purkrabie se pány rozkázali sú wydati paní Anešce tu dobrú wuoli. Když jest pan Waldek wydal tu dobrú wuoli, a paní Aneška jest ji přijala, a potom přede pány položena, a tu jest hned přede pány zkažena a zrušena s wolí též panie Anešky. A též jest týmiž pány rozkázáno o ty listy, kteříž sú u desk položeni, aby stáli pan Čeněk i pan Waldek před KM[ti] a pány w pátek po swětiem Witě k rozeznání té wěci, a paní Aneška též také aby stála. Také ta dobrá wuole zkažená dána jest w moc panu purkrabí hradskému, aby na ten den také byla položena s týmiž listy. Actum anno et die ut supra.

97.

Mezi Bohuší z Drahobudic a Janem Swadbau z Otradowic.
1478, 29 *Jul.*

Annorum domini ut supra.

W té při, kteráž jest mezi panem Bohuší z Drahobudic s jedné, a Janem Swadbú z Otradowic s strany druhé, král JM[t] se pány wyslyšewše jich žaloby a odpory, i powědieno jest jim: že sú již mnohokrát slyšáni, a že oboji nezachowali sú se wedle rozkázanie KM[ti] a panského, a že pro takowú wěc byli by hodni obojí trestánie, a že se w té wěci JKM[t] ráčil ještě laskawě a dobrotiwě k nim mieti; i rozkázáno jest jim opět, aby se spolu pokojně zachowali, jeden na druhého žádnú mocí nesahaje, a to pod týmž základem, jakož jsú uručeni. A jestli žeby která strana z toho wystúpila a w tom se nezachowala, že JKM[t] s takowého bez milosti ráčí základ wzieti, a tresktati jakožto neposlušného. Actum ut supra.

98.

Mezi Jindřichem z Kostelce a Heřmanem Hostinským.
1478, 15 *Oct.*

Anno 1478, f. V ante undecim millia virginum.

W té při, kteráž jest mezi Jindřichem z Kostelce s jedné, a Heřmanem Hostinským s strany druhé, tak jakož sú se před JKM[ti] a přede pány dobře wysokými slowy winili, i stáli sú k roku položenému před JKM[ti], a JKM[t] ráčil jest jim rozkázati, aby přátely wydali, aby je smluwiti mohli; a k tomu JM[t] ráčil jest wydati dwa z pánuow za prostředky, to jest pana Mikuláše z Lanšteina, najwyššieho písaře desk zemských, a pana Jana z Rizmberka, maršalka dworu králowského; i smluweni sú týmiž přátely před KM[ti] a pány, a wýpowěď stala se jest takto: Jakož on Heřman winil téhož Jindřicha, prawě, žeby naň měl sáhnúti nepřátelsky, a to pro lowy, prwé než sú listowé přišli téhož Jindřicha a bratra jeho, kterýmižto

listy (se) témuž Heřmanowi łowy zapowiedají, i o tom se takto wypowiedá: že on Heřman neměl jest jeho dotýkati tiem, by co učinil neslušného, ježtoby jeho cti a dobré powěsti škoditi mohlo, poněwadž se jest nic nestalo jemu Heřmanowi, že jest neměl jeho z čeho winiti. A jakož dále z týchž protiwných slow mluwili sú k sobě, on Jindřich žeby newěřil, by tak dobrý byl, jako on, lečby to prowedl; a on také Heřman prawil, že tomu newěří, by tak dobrý byl, jako on, lečby to prowedl, o tom jest jim takto powědieno: že sú k sobě takowých řečí mluwiti neměli, že jsú to slowa zakrytá; a chtěl-li by kdo koho winiti a nařknúti, mělby ho chlapstwem winiti, a kdyby z nich který takowým během dotčen byl, wieme to, žeby se k tomu každý z nich měl jako dobrý člowěk k wýwodu swé cti, háje a lituje; i tázan jest on Jindřich: máli jeho Heřmana za dobrého urozeného člowěka, jakož JKM' a páni i jiní dobří lidé mají? a on jest powěděl, že má; též také on Heřman tázán jest: máli Jindřicha za dobrého urozeného člowěka, jakož JKM' a páni i jiní dobří lidé mají? a on jest také powěděl, že má. Dále také dotekl jest týž Heřman Jindřicha, prawě, žeby nechtěl takowý býti, jako jeho otec byl a on, a to z té příčiny, žeby otec jeho, což se Škaredka dotýče, snad něco učinil, ježtoby to jemu škoditi mělo: o tom takto my smlúwce s přátely jich prawíme: ptali sme se na lidech dobrých, kteříž sú toho swědomi byli, což se té pře dotýče, a že sú nikdy neslyšeli, by on Jan otec Jindřichuow kdy od něho od Škaredka, anebo koho jiného byl tiem dotýkán až do swé smrti. I tázán jest on Heřman, winil-li jest anebo winí-li otce jeho, žeby on co učinil, ježtoby jeho cti a dobré powěsti škoditi mohlo? a on jest řekl před králem JM" a přede pány, že jest newinil ani winí. A na to sú před JKM" smířeni.

99.

Mezi Milotau z Kamberka a Matějem Blanickým.
1478, 23 *Oct.*

Anno domini 1478, f. VI post undecim millia virginum.

W té při, kteráž jest byla mezi Milotú z Kamberka s jedné, a Matějem Blanickým s strany druhé: jakož prwé KM' se pány ráčil jest je slyšeti i súditi, i powědieno jest jim, že což jest JM' prwé súdil, neráčí toho po druhé súditi; a jakož on Matěj Blanický přinesl jest byl listy swědomie, a položil před JKM" a přede pány, a ti listowé byli sú zmatečni, i powědieno jest, že JM' to súdí, což před očima jest, a poněwadž on Blanický sám sobě zmatek učinil jest, sám sebú winen jest; a protož Blanickému rozkázano jest, aby Kamberského Miloty na pokoji nechal. A jakož on Blanický přinesl jest listy swědomie od pana Běchowského i od jiných, potwrzujíc těmi listy prwnieho swědomie za prawé, i ráčil jest JM'

powědieti, že JM[t] nemá Blanického za falešníka, a také že on Milota Kamberský není wiece powinen odpowiedati Blanickému. Actum anno et die ut supra.

100.

Mezi Hynkem z Waldšteina Hradištským, a Janem Přestawlckým.
1478, 23 *Oct.*

Anno et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi panem Hynkem z Walšteina Hradištským s jedné, a Janem Přestawlckým s strany druhé, toto JKM[t] se pány ráčil rozkázati: že tu wěc porúčie panu Mikulášowi z Lanšteina, najwyššiemu písaři desk zemských, a panu Samuelowi z Hrádku, podkomořiemu králowstwie Českého, kdyžby je oni koli obeslali, týden jim napřed wěděti dadúce, aby každý s jedniem přietelem swým přijel do Chlumce, a tu přietelé jich s obú stranú aby tu wěc mezi nimi rownali; a jestli žeby se oč ti přietelé jich dělili, tehdy oni jmenowaní páni, jakožto najwyšší ubrmané na miestě KM[ti], což oni mezi nimi wyřknú a wypowědie, aby na tom obojí přestali a tak se zachowali. Také rozkázáno, aby on Přestawlcký w tom času, dokudž ta wěc konce mezi nimi newezme, wody zbytečně nedržal panu Hynkowi ke škodě. Actum anno et die ut supra.

101.

Mezi Zdeslawem ze Šternberka a Buškem Lomeckým.
1478, 12 *Nov.*

Anno 1478, f. V post festum S. Martini.

W té při, kteráž jest mezi panem Zdeslawem z Šternberka s jedné, a Buškem Lomeckým s strany druhé, o list, leženie a o škody, tak jakož on Lomecký prawil jest, že suma jeho hlawnie nebyla jemu plněna, a z té příčiny že jest ležeti musil, swého dobýwaje; a on pan Zdeslaw odpieral toho, a prawě, že nebožtík pan Zdeněk, otec jeho, penieze jistinné položil jest u desk, a to z té příčiny, že zmatek dskami jeho manželka učinila jest; a tak mnohé řeči i jednánie, což se toho wěna dotýče, měli sú mezi sebú w swých přech a odpořiech, jakož pak pan Zdeslaw wedl jest swědomie na to Otíka Kamenického, kterýž swědčí listem swým pod swú pečeti, že nebožtík pan Zdeněk podáwal Lomeckému toho, aby jel s swú ženú ke dskám, že wozu swého k tomu puojčiti chce i náklad swuoj dáti, aby ten zmatek očištěn byl, a žeby Lomecký toho učiniti nechtěl, a toho se táhne týž Otík na purkmistra a konšely Klatowské, že jest jim to swědomo, že se jest tak dálo to podánie; on Lomecký toho odpieral, že toho nenie, ale že jest on chtěl jeti s ženú swú, a chtějíce wšecko učiniti, což učiniti mají, a že to od něho nemohlo

přijato býti, táhna se též na swědomie Klatowských měšťan již jmenowaných, kteřížto listem swým wyznáwají, že on Lomecký podáwal se ke dskám jeti, a wšecko učiniti i s swú ženú, cožby učiniti měl; a že purkrabie Zelenorský *(sic)* řekl, že pán muoj nechce ke dskám jeti, ani se o to u desk súditi chce; a tu obojí swolili sú se, aby o to stáli před panem Lwem, a pan Lew wyznal jest listem swým pod swú pečetí, že týž pan Lew rok položil u desk a před purkrabí, aby stáli o to o sněmu tehdáž příštiem; a že pan Lew na témž sněmu byl, a Lomecký též také byl jest až do rozjezdu toho sněmu, ale ode pana Zdeslawa žádný k tomu wyslán nebyl; i z takowých swědomí pan purkrabie se pány takto wypowiedají a wyřiekají: což jest Lomecký ležal a škody wedl do rozsudku KM[ti], že to ležенie a ty škody, kteréž jsú sprawedliwé, pan Zdeslaw podstúpiti má, a on Lomecký w desieti dnech pořád sběhlých má dáti swé škody napsané panu Zdeslawowi, a od téhož desátého dne on pan Zdeslaw we dwú nedělí též pořád sběhlých, nebude-li se jemu zdáti kterých škod přijieti a plniti, má swuoj odpor w témž času před panem purkrabí položiti, a sám státi, aneb s plnú mocí poslati, a což pan purkrabie mezi nimi rozkáže, obojí mají na tom přestati; než což jest ležal týž Lomecký po wýpowědi KM[ti] a panské, poněwadž pan Zdeslaw položil jest penieze w hospodě, tu kdež jest měl položiti wedle rozkázanie KM[ti] a panského, a on přes to ležal, že on pan Zdeslaw nenie powinen toho leženie ani škod platiti. Actum anno et die ut supra.

102.

Mezi mistry weliké koleje, a člowěkem jich Wítkem ze wsi Počernic.
1479, 11 *Jan.*

Anno domini 1479, f. II post Epiphaniam domini.

W té při, kteráž jest byla mezi poctiwými mistry z weliké koleje s jedné, a člowěkem jich Wítkem ze wsi Počrnic s strany druhé, páni radda JM[ti] wyslyšewše obojí stranu, to sú na KM[t] wznesli, a takto JKM[t] se pány rozkázati jest ráčil: Jakož Albrecht Ojieř, tehdáž purkrabie hradu Pražského, wýpowěd jest mezi nimi učinil, aby on Wítek zachowal se wedle té wýpowědi jmenowaného Albrechta Ojieře; jakož on Wítek prawil, žeby jeho list byl prwnější, nežli jich zápis u desk, to se jest tak nenašlo; a jestli že se Wítkowi zdáti bude paní Annu z Rizmberka, od kteréžto list má, z čeho winiti, že se jemu ta cesta nezawierá. Než on Wítek aby se měl ku pánuom swým, jakožto na člowěka poddaného přisluší. Actum ut supra.

103.

Mezi Fridrichem Šumburkem a opatem Grynheimským.
1479, 8 *Jan.*

Anno 1479, f. VI post Epiphaniam domini.

W té při, kteráž jest mezi panem Fridrichem Šumburkem s jedné, a knězem opatem z Grynheim s strany druhé, král JM[t] se pány slyšaw jich pře i odpory, takto JKM[t] ráčil jest rozkázati: aby lidé kněze opatowi s toho sbožie při Kadani létos přiwezli panu Šumburkowi na hrad Kadaňský třidceti wozuow lesu, aniž wiece; a wšecky jiné wěci aby mezi nimi w pokoji stály do dalšího JM[ti] rozkázanie; a kdyžby pan Šumburk na JKM[ti] žádal roku složenie, a hotow byl s swými práwy, ač měl-liby která, že JKM[t] ráčí jemu rok položiti, a kněze opata také k tomu obeslati, aby obojí se wší potřebú swú stáli. A jestližeby kněz opat nemohl osobně před JKM[ti] státi, ale aby od sebe poslal s plnú mocí k zisku i ke ztrátě; a což za sprawedliwé uznáno bude, přitom obojí budú zuostaweni. Actum anno et die ut supra.

104.

Mezi Zdeslawem ze Šternberka a Buškem Lomeckým.
1479, 13 *Mart.*

Anno domini 1479, sabbato post festum S. Gregorii.

W té při, kteráž jest mezi panem Zdeslawem z Šternberka s jedné, a Buškem Lomeckým s strany druhé: jakož pan Zdeslaw prawil, že w prwní wýpowědi bylo jest rozkázáno, což se škod dotýče, že on Lomecký měl položiti škody swé popsané w desieti dnech před panem purkrabí, a on nato měl odpor swuoj položiti we dwú nedělí; a poněwadž jest toho Lomecký ueučinil, a těch škod sepsaných před panem purkrabí nepoložil, že jemu nenie powinen těch škod plniti; a on Lomecký prawil, že jest k té wěci beze lsti přišel, prawě tak, že jest hospodáře doma nebylo, u kohož jest ležal, aby se byl o ty škody s ním účetl; a tak pan purkrabie se pány slyšewše jich pře i odpory, ráčili jim roku odložiti až do sněmu nynie najprwé příštieho, a tu aby stáli se wšemi potřebami swými; a také Lomeckému jest powědieno, poněwadž se hospodářem wymlúwá, aby toho jistotu a duowod okázal, že jest to pro hospodáře obmeškal. Také aby on Lomecký w tom času wšech lání a upomínání nechal. Actum ut supra.

105.

Mezi knížetem Hynkem Minstrberským, a Janem Ilburkem ze Wřesowic.
1479, 15 *Mart.*

Anno domini 1479, f. II post festum S. Gregorii.

W té při, kteráž jest mezi oswieceným kniežetem Hynkem s jedné, a sta-

tečným Janem Ilburkem z Wřesowic s strany druhé, tak jakož jmenowaný knieže winil jest a winí jmenowaného Ilburka, žeby jemu byl zawázán úřadem, když jest přijat w úřad od slawné paměti paní Johanny králowé České, a tu že jest tomu dosti neučinil, a že nad ním zrádně, neprávě a nešlechetně učinil jest, a na to jest wedl swědky, najprwé urozeného Oldřicha Medka z Waldeka, a slowútného Jana z Běškowic, a ti sú swědčili takto: že jest jich prosil jmenowaný Ilburk, aby prosili kniežete, aby se ráčil přimluwiti, aby byl úředníkem na Teplici; druhé swědomie wedl Jungl Tosa, kterýžto wyznal jest: když jest týž Ilburk učiněn úředníkem na Teplici, že jest z rozkázanie králowé téhož Ilburka zawázal slibem k králowé ruce; a potom když bylo po smrti slawné paměti králowé, přijel jest týž Ilburk k kniežeti Hynkowi na Poděbrady za gleitem, a tu knieže Hynek odwedl se s ním sám, i mluwil s ním, pokudž jeho potřeba kázala; a potom přiwolal jest slowútné Zbyňka z Buchowa a Bořiwoje z Krašowic, a ti wyznali sú takto: že knieže Hynek zawázal jest téhož Ilburka, aby se k němu wěrně a práwě s tiem zámkem zachowal, a on jmenowaný Ilburk prosil, aby ty wěci byly w tajnosti zachowány pro jeho některé pilné potřeby. Potom týž knieže Hynek wedl jest opět dwa swědky, slowútné Jana z Dobřenic a Marše z Lazec, a ti sú wyznali takto: když jest knieže odjel wen z země, že sú k němu přijeli na Teplici rozkázaním kniežecím, a žádajíce toho od kniežete na těmž Ilburkowi, aby lidi swolal, a je k knězi Hynkowi a k knězi Jindřichowi zawázal; a týž Ilburk k tomu jest řekl, že se tomu diwí, proč toho na něm žádají, a dokudž jest knieže w zemi byl, že toho na něm žádáno nebylo, a že tomu rozomie, že jest to náwod kněze Jindřichuow, a že se jemu toho nezdá učiniti, než když knieže zase přijede, že se proti kniežeti mieti bude, jako na dobrého člowěka slušie; a mezi jinými řečmi knieže Hynek i toho jest dotekl: že jest jemu hodněji wěřiti i jeho swědkuom, nežli témuž Ilburkowi, a přitom žádaje sprawedliwého rozsudku wedle práwa. Proti tomu týž Ilburk odpieral jest takto mluwě: že jest jakž žiw úředníkem jeho nikdy nebyl, ani jemu co slibowal, nežli králowé, a že nikdy od králowé k kniežecie ruce zawázán nebyl; a že ti swědci jemu nic ke škodě nejsú, a že jsú kniežecí úředníci, služebníci a náchlebníci, a že oni jeho cti odswědčiti nemohú; ani kdy co k úřadu slibowal, než že jest toliko byl služebníkem kniežecím swobodným přikázaným do swé wuole; a také prawil týž Ilburk: že wyššiemu sebe, i rownému sobě, i každému swé cti hájiti chce jako na dobrého čistého swé cti zachowalého člowěka slušie; a mezi jinými řečmi řekl jest týž Ilburk: že jest jemu knieže slíbil, že jeho chce při jeho sprawedlnosti zachowati; a knieže řekl: znám se k tomu, ale dopowěz nač sem to slibowal? a týž Ilburk řekl proti tomu: na to, že ste mi prawili, že k tomu zámku sprawedlnost máte, a k tomu jsem hotow, ktožkoliwěk, buď král JM', anebo ty knieže k tomu sprawedlnost mieti budete, a bude mi to pány nalezeno, hotow

jsem s tiem práwě učiniti, jakož to na dobrého čistého člowěka slušie, když se mému listu a zápisu dosti stane; a při tom žádaje, aby při řádu a práwu této země zachowán byl.

Tu jeho KM' se pány raddú wyslyšewše jich žaloby i odpory i také swědky, a tu wěc pilně wážiwše s obú stranú, nahledše w starodáwnie práwa, w nálezy, a kterak ta wěc prwé zachowáwala se při předciech našich, i takto sme nalezli a wyřiekáme: poněwadž on Ilburk wolal se, aby zachowán byl při práwu a řádu zemském s počátku až do konce proti kniežeti, jakožto pówodu, i také swědkuom jeho, a také jmenowaný knieže Hynek žádal jest wedle práwa sprawedliwého rozsudku, i takto práwo ukazuje: že ten, ktož se winí a nařieká ze cti, bližší jest ku očistě swé cti, nežli ten, ktož jej winí; a protož často jmenowaný Ilburk má se proti kniežeti Hynkowi, jakožto pówodu, a swědkuom jeho očistiti přísahú, jakž jemu wydána bude, a to w tento pátek najprwé příští na hradě Pražském w kaple u wšech swatých w hodinu čtrnádctú. Actum anno et die ut supra.

A při tom rozsudku byli tito páni: pan Jan z Janowic, najwyšší purkrabie Pražský, pan Burian z Gutšteina, pan Mikuláš z Lanšteina, najwyšší písař desk zemských, pan Beneš z Weitmíle, purkrabie na Karlšteině 2c., pan Pawel z Jenšteina a z Skal, pan Puota z Rizmberka, pan Beneš Libšteinský z Kolowrat, pan Linhart z Gutšteina, pan Čeněk z Klinšteina prokurator 2c., pan Fridrich Šumburk, pan Samuel z Hrádku podkomoří KČ., pan Jan z Rúpowa, hofmistr dworu králowského, Wáclaw Wlček z Čenowa, Diwiš Malowec z Libějowic, Petr z Sulewic, Albrecht Ojieř z Očedělic, Čeněk Barchowský, Bernard Bierka z Násilé, Kristof Opl z Wictum.

106.

Mezi opatem se Skály od S. Jana, a Wokáčem.
1479, 13 *Mart.*

Anno 1479, sabbato ante festum S. Gedrudis.

W té při, kteráž jest mezi knězem opatem z Skály od swatého Jana s jedné, a Wokáčem mladým s strany druhé, páni radda JM[u] wyslyšewše jich pře i odpory, což se nějaké zahrady dotýče u swatého Jana na Újezdě wedlé huti, i rozkázáno jest mezi nimi takto: jakož jsú nějaké dwéře udělány skrze zeď, chyška, žleb a wokno, ježto jest toho prwé nebylo, aby ještě též nebylo ke škodě kněze opatowě, než jakž jest za staradáwna bylo, též aby ještě bylo. A to má Okáč oprawiti we dwú neděl pořád sběhlých.

C. XII.

ZÁPISY ČESKÉ W UHŘÍCH,

od r. 1445 do 1490.

1.

Zápis Jana Jiskry z Brandýsa Janowi Makowcowi z Senice na dluh 200 dukátůw. (Z orig. arch. Kremnického.)

We starém Zwolenowě, 1445, 2 *Dec.*

Já Jan Jiskra z Brandýsu, najjasnějšieho kniežete a pána, pana Ladislawa krále Uherského ꝛc. hajtman najwyššie a hrabě Šariský, wyznáwám tiemto listem obecně předewšemi, kdež čten neb slyšen bude, že jsem dlužen jistého a sprawedliwého dluhu za službu a za škody dwě stě zlatých dobrých uherských wáhy a rázu Kremnického a tři koně, slowútnému panoši Janowi Makowcowi z Senice, i tomu každému ktož tento list jmieti bude s dobrú wolí; kterýžto swrchupsaný dluh jmám a slibuji ctně, wěrně i řádně a křesťansky dáti a zaplatiti na den swatého Ducha po dánie listu tohoto nynie najprw příštieho; a to polowici zlatými črwenými, a druhú polowici střiebrem, hřiwnú po pěti zlatých. A jestliže bych toho neučinil, a wěřiteli swému swrchupsanému těch zlatých a střiebra i koně nedal a nezaplatil, tak jako sě swrchu píše, jehož pane bože nedaj: tehdy wěřitel mój nadepsaný jmá plnú moc i plné práwo tiemto listem, aby mi lál, haněl i jinými wšemi obyčeji lál, tak jakož na zlaté a na střiebro i na koně slušie, tak dlúho, dokawadž bych jemu wšeho toho nesplnil což swrchupsáno stojí; a já ani jiný žádný přítel mój proti tomu nejmáme odmlúwati nižádným obyčejem; pakliby kdo jiný aneb já proti tomu odmlúwal aneb byl, ten by proti swé cti a wieře mluwil a činil. A jestli žeby w tom času mne pán buoh smrti neuchowal, jehož

pane bože ostřez: tehdy zawazuji tiemto listem swé náměstky i poručníky, aby ten dluh též plnili i sprawedliwě plniti mají, jakožto já sám, wěřiteli mému nadepsanému. A to wše jako sè swrchu píše, slibuji wždy ctně, wěrně a řádně i křesťansky bez ponucenie dáti a zaplatiti, tak jako dobrý člowěk, na časy swrchujmenowané. A toho na swědomie a pro lepšie jistotu swú sem wlastní pečet přiwěsiti kázal k tomuto listu, a připrosil sem urozených pánuow, pana Dětřicha z Frumštýna, pana Heřmana ze Zwieřetic, a pana Jana Meninského, že sú swé pečeti na swědomie podlé mej pečeti přiwěsiti kázali k tomuto listu, jim a jejich erbuom bez škody. Jenž jest dán a psán w starém Zwolenowě, we čtwrtek po swatém Ondřeji apoštolu, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého čtyřidcátého pátého.

2.

Týž Jan Jiskra se swými městy, pomocníky a služebníky wstupuje w mír wěčný s Pankracem od Sw. Mikuláše. (Z orig. tamže.)

W Kremnici, 1449, 4 *Mai.*

Já Jan Jiskra z Brandýsa, najjasnějšieho kniežete a pána, pana Ladislawa krále Uherského ɔc. najwyšší hajtman, wyznáwám obecně předewšemi, ktož tento list uzří aneb čtúc slyšeti budú, že sem wstúpil a mocí listu tohoto wstupuji w prawý, křesťanský a wěčný mír i s swými se wšemi městy horniemi, jakožto s Kremnicí, s Ščawnicí, s Bystřicí, s Nowú Bání, s Pukancem, s Libetowem, i s jinými městy, jakožto s Košicemi, s Lewočem, s Bardějowem, s Eperiašem, s Kežmarkem, i s jinými se wšemi městy, hrady, kterýchž jsem koliwěk w drženie, a kterýmiž se koliwěk jinými jmény jmenují, i se wšemi služebníky i lidmi poddanými na těch zámcích přebýwajícími a k nim přislušejícími swětskými i duchowniemi, a zwláště přijímaje k sobě w ten jistý a wěčný mír, jakožto urozeného pana Mikuláše Balického s jeho hrady Sklabinú a Orawú, urozeného pana Mikuláše a pana Petra bratří wlastnie z Komorowa i s jich hrady, městy, jakožto s Podolincem, s Likawú, s Šuplařem, pana Jošta z Košaw s hradem Wiglešem, pana Ladislawa a pana Januše Bykolfy bratří z Tarku s hradem Hrádkem, pana Petra Kollara s Šašowem a s Rewiščem, i s jich wšemi služebníky i lidmi poddanými swětskými i duchowniemi na těch zámcích přebýwajícími a k nim přislušejícími, s urozeným panem Pankracem od swatého Mikuláše a z Brance i s jeho se wšemi zámky, kterýmiž se koliwěk jmény jmenují, i se wšemi služebníky, pomocníky i s těmi se wšemi, kteréž on koliwěk k sobě přijme w ten jistý mír a je ze jména w swém listě mírném jmenowati bude. Kterážto smlúwa a swrchupsaný prawý, křesťanský, wěčný mír má mezi mnú a swrchupsaným panem Pankracem a našimi wšemi služebníky i pomocníky suobú stranú wěčně trwati. A pakliby se co přihodilo w tej

míře ode mne neb mých služebníkuow, aneb mých pomocníkuow wěřiteli swrchupsanému mému, aneb lidem jeho, aneb těm kohož wedle sebe přijme w ten mír, jehož pane bože nedaj, tehdy i hned po obeslánie jeho přečiněnie wěřitele mého mám a slibuji státi, aneb místo sebe poslati s swú plnú mocí we čtyrech nedělech pořád zběhlých před pány Kremničany, jakožto před najwyšší a najmocnější ubrmany, a což oni koliwěk mezi námi rozeznají, o ta přečiněnie w tom křesťanském a wěčném míru, tak mám a slibuji oprawiti po jich wýpowědi w jednom měsíci pořád zběhlém. Paklibych toho neučinil, tehdy sem swú wieru a swú čest propadl a rukojmě moji dole psaní základ, totižto desieti tisíc zlatých. A proto wždy ten swrchupsaný wěčný mír má mezi námi trwati do času swrchupsaného neporušitedlně. Také toto jest znamenitě mezi námi wymluweno, že já swrchupsaný Jan Jiskra ɔc. slibuji a nemám žádných rot proti swrchupsanému panu Pankracowi, a jemu ke škodě na swých zámcích, ani na swých zbožích přechowáwati, ani zámkuow nowých jemu ke škodě dělati, leč na swém wlastním anebo prořečeném dědictwí, ale to wždy má býti wěřiteli mému i jeho wšem bez škody. A to wšecko což se na hoře píše, i také ti wšeckni kusy, punkty i artikule, které sú mezi námi wyřkli a wypowěděli, a listy wypowědné nám wydali suobú stranú slowútnej opatrnosti páni richtář a rada města Kremnického, já swrchupsaný Jan Jiskra ɔc. slibuji swú wieru a swú čest sám za se i za wšecky swé služebníky i swrchupsané pomocníky, že má ctně, wěrně, práwě, křesťansky zdržáno, a w celosti zachowáno býti jako od dobrých lidí. A my Mikuláš Brcal z Dobré, hajtman Kežmarský, Mikuláš z Komorowa, hajtman na Podolinci, Jan Talafus z Ostrowa, hajtman na Richnawě, Petr z Radkowa, hajtman na Březowicích, rukojmě s ním swrchupsaným panem Janem Jiskrú ɔc. pánem naším a zaň, slibujem pod základem desíti tisíci zlatými dobrými uherskými rázu a wáhy Kremnickej za tu swrchupsanú smlúwu a prawý, křesťanský, wěčný mír, a za každý kus, punkt i artikul, zwláště což se na hoře wypisuje, i také za ty za wšeckny kusy, punkty i artikule, kteréž sú mezi nimi páni Kremničané wypowěděli, a listy wypowědné jim suobú stranú wydali, že mají zdržáni a w celosti neporušitedlně zachowáni býti pod základem swrchupsaným. A paklibychom toho neučinili a základ na nás seznán byl od swrchupsaných ubrmanuow, tehdy mámy a slibujem plniti a položiti po wýpowědi jich w moc wěřiteli našemu na Kremnici we čtyrech nedělích pořád zběhlých. A paklibychom toho wšeho neučinili, jehož bože nedaj, tehda dáwámy plnú moc wěřiteli našemu swrchupsanému, aby nás mohl upomienati, haněti, láti tak jakož na penieze sluší tak dlúho, dokudžbychom jemu jistiny i se wšemi škodami proto wzatými úplně a docela nesplnili a nezaplatili. A k tomu na swědomie a pro lepší jistotu wěcí na hoře psaných já jistec i rukojmě swé sme wlastnie pečeti swým dobrým wědomiem přiwěsiti kázali k tomuto listu. Datum Krempnitz, die dominico post

festum beatorum Philippi et Jacobi apostolorum, anno domini millesimo quadringentesimo quadragesimo nono.

3.

Oswědčení se Píška na Korlatowě Kamenu o pobraných koních. (Z orig. w archivu král. města Prešpurka.)

Na Korlat. Kamenu, 1445, 27 *Apr.*

Já Píšek nyní na Korlatowě Kameni wyznáwám tiemto listem wšem ktož jej uzří anebo čtúc slyšeti budú, žeť jest slowútný panoše Matúš bratr Donatów kúpilť jest u mne tré koní; a já swrchupsaný ty jisté kone *(sic)* wzal sem swým nepřátelóm nynejším *(sic)* Prešpurčanóm, jakož nyní běh běží, w otewřitej wálce a w otpowědi pána swého. Dán na Korlatowě Kameni w ten úterý po sw. Marku evangelistu léta XLV°.

4.

Swědectwí o téže wěci. (Z orig. tamže.)

Na Stráži, 1445, 28 *Apr.*

Já Macek Chalupka a Jakubek wyznáwám tiemto listem wšem, ktož jej uzřie nebo čtúc slyšeti budú, žeť jest nám to swědomo, žeť jest slowútný panoše Matúš Donátów bratr kúpil tré koní u Peška na Korlatowě Kameně, a ten jistý trh sě jest před námi stal i před jinými mnohými dobrými pacholky. A to my swrchupsaní móžem řéci swú dobrú wěrú před každými dobrými lidmi, žeť jest Matúš ty jisté koně swobodně kúpil, jakož nyní běh běží, žeť jsú wzati w otewřenej wálce odpowědí; a Piešekť jest jemu slibowal, žeť jsú Prešprčanóm *(sic)* wzaty ty jisté koně w otpowědi. Dat. Straz, fer. IIII post Marci anno XLV°.

5.

Pankrac od Sw. Mikuláše žádá Prešpurčanůw, aby od měšťanů Skalických mýta i cla nebrali. (Z orig. tamže.)

Na Branci, b. r. a. d.

Prudentibus atque sapientibus viris judici et juratis in Presspurk vicinis praesens detur ɔc.

Službuť swú wzkazuji wám, múdří a opatrní páni a súsedé milí! Znesli na mě moji měštěné z Skalice, Rynolt a Hněw, že je tam pro mýto a pro čtřidcátek *(sic)* stawujete. Wšak wás to tajno nenie, že Skaličtí mýt ini čtřidcat *(sic)* nikdež w této zemi nedáwají. I wěřímť wám, že wy jim dáte téhož užiti, jako i jiní súsedé okolní. Odpowědi žádám. Datum in Brancz, fer. 3ª ɔc.

Pangracius de Sancto Nicolao,
alias de Brancz.

6.

Auředníci Freištatští oswědčují se panům Prešpurským o zajatých pěších. (Z orig. tamže.)
Na Freištatu, b. d.

Slowútným mužóm rychtářowi a konšelóm w městu Prešpurce přítelóm našim buď dán.

Službu swú wzkazujem, urození přítelé milí! A jakož nám píšete o ty pěšie žeby byli waši: a wězte milí přátelé! žeť sú sě na wás neodwoláwali, než na Weinpergere sě odwolali. A nám Weinberger mnoho zlého udělal s těmi jistými pěšími, a ti jistí pěší kdy sú šli, tedy i zemi lúpili. Protož milí přátelé! nehodí sě wám za také zloděje státi. A také sme doma nebyli; snadně sě jim bylo huře *(sic)* stalo, nebť sú byly za nimi ženy přiběhly, ježto jich lúpili. Dán na Freištatu w úterý ꝛc. *(sic.)*

Já Wáclaw z Hatné.
Mikuláš z Krušowec,
purkrabie na Freištatu.

7.

Blažek z Bořetína oswědčuje se Prešpurčanům, že jich sice ještě pro dluh swůj hubiti nedal, ale již jich oň s pohrůžkami upomíná. (Z orig. tamže.)
Na Weselí, b. r.

Prudentibus et circumspectis viris judici et juratis civibus civitatis Posoniensis praesentetur.

Službu swú wzkazuji, múdří a opatrní muží a přátelé! Wašemu sem listu dobře srozuměl, w kterémžto píšete, žeby Wás nekto zprawowal, žeby moji služebníci jezdili nebli chodili do Uherské země na Wás nebli na waše poddané brát a lúpiti wašich, a žeby sě moji menowali pět jiezdných na silnici Trnawské k Prešpurku, a žeby mluwili s jedním wašiem člowěkem o ten dluh ꝛc. mým jménem; i také prawíte, žeby moji waše lúpili na silnici k Marheku. Milí přátelé! o tom o ničem cožkolwěk w swém listu píšete nic to buoh wie newiem, aniž sem o to ještě kdy myslil wám škoditi pro ten dluh, wzdy čekaje, zdabyšte na swú čest rozpomenúce a na swój list, i plnili mi pěkně bez nesnází wětšiech; a ještě wzdy toho w mlčení čekám od wás, abyšte mi plnili jako dobří lidé, což ste mi swým listem slíbili. Jáť o to s Ciesařowú Milostí nic nechci mieti činiti; wy ste mi slíbili a wy mi plniti máte na Cies. M', nebt mi JM' za ten dluh neslibowal nikdy. Pak toto wězte: bychť wás pro ten dluh hubiti chtěl, neposlalťbych na wás neb na waše poddané lúpežníkuow takowých jakož mi o nich píšete; neboť já toho obyčeje nemám, aťbych u sebe chowal lúpežníky. Ale kdyžbych co učiniti chtěl, poslalťbych takowé lidi, ježtoby mi přinesli wězně bez lúpení. A cožťbych pak koliwěk

učinil proti wám nebli moji, wždybych práwě učinil proti wám. Nebť sem na wás dáwno žalowal a oswědčowal hrabiem na Pezink, na Sw. Jiří i pánóm jiným i měščanóm Trnawským i jiným mnoho dobrým, že na wás chci swého dluhu dobýwati jakž budu moci; a toť jest dosti wystřeženie. Ale ještěť sem nic proti wám neučinil, jakož píšete. A menowaliliť sú sè kteří moji, klamaliť sú wšichni, a snad činí na mój šlak. A to wždy wězte, nebudeteli mi w skuoře plniti a swému listu dosti neučiníte, žeť na wás chci swého dobýwati jakž budu moci, jakož sem to na wás již oswědčil dáwno Trnawským. A cožť učiniem, učinímť práwě, neb nemohu swého od wás mieti. A cožť škod pro waše neplnění beru, zaplatíte mi i škody, nemínímť wám jich tak pominúti. Datum in Wessele, fer. IIII post Jeronymi doctoris.

Blažek z Borethina
sedènim na Weselí.

8.

Waněk z Rachman (Mladwaněk) slibuje Prešpurčanům za Wáclawa Knížete z Ostrowa. (Z orig. tamže.)

Na Najbachu, 1460, 14 *Jul.*

Já Wanèk z Rachmann wyznáwám tiemto listem obecnè přede wšemi ktož jej uzřé nebo čtúc slyšeti budú, že sem slíbil a mocí listu tohoto slibuji múdrým a opatrným purkmistru a raddè pánuom mèsta Prešpurku za knèze Wáclawa kteréhož oni w swé moci a wazbè mají, takowým obyčejem: do kteréhož času nebli dne oni swrchupsaní páni Prešpuršti swrchupsanému rok knieżeti Wáclawowi dadie, na ten čas já swrchupsaný Waněk z Rachmann slibuji swú dobrú wěrú křesťanskú jej knèze Wáclawa jim swrchupsaným pánuom Prešpurským w jich moc na ten čas, jakož sě swrchu píše, žiwu nebo mrtwu postawiti. A toho na swèdomie pečet swú sem kázal k listu tomuto přidáwiti. Jenž jest dán a psán na Najbachu, w pondèlí najbližší před rozeslánim apoštoluow božích, annorum dni ꝯc. LX°.

9.

Wáclaw Kníže z Ostrowa Prešpurčanůw wěděti dáwá, že Mladwanèk na rozsudku hrabě Sigmunda ze Sw. Jiří přestati chce. (Z orig. tamž.)

Na Najbachu, (1460) 23 *Jul.*

Múdrým a opatrným purkmistru a raddè pánuom mèsta Prešpurku, pánuom mým milým.

Službu swú wzkazuji WM^u^ páni milí! Jakož WM^t^ poručili ste mi, cožbych zwědèl od pana Mladwaňka o tom přestání na panu Grof-Sigmundowi: i račtež wèdèti, žeť jest konečně přestal na nich na panu Grof-Sigmundowi i na tèch ꝯc.

(sic) dobrých lidech. I mám za to, žeť pan Grof-Sigmund nebude meškati položiti toho roku. Ex Naibach, fer. IIII[ta] ante S. Jacobi.

Wáclaw Knieže
z Ostrowa.

10.

Waněk z Rachman (Mladwaněk) Sigmundowi hraběti Swatojirskému slibuje státi k roku s Prešpurčany pod Děwínem (Tební.) (Z orig. tamže.)

Na Najbachu, 1460, 12 *Aug.*

Wysoce urozenému pánu p. Sigmundowi hrabí od Sw. Jiřé a Pezingu, pánu mně přězniwému.

Wysoce urozený pane, pane mně přězniwý! Služba má WM[ti] napřed. Psaní w listu WM[ti] dobře sem srozoměl, tudiež také i prwniemu listu, jakož WM[t] slibuje mi za Prešpurčany k roku stání, i také za swú M[t] a swé. I račiž WM[t] wěděti, žeť na ten den dáli buoh býti chci tu pod Tební, a to držeti, což sem WM[ti] řekl; lečbych bezelsti býti sám nemohl, ale swá dwa pošli s swú plnú mocí k tomu, jakožbych sám tu osobně byl, nic jinak ꝛc. Také slyším rád, že WM[t] Teben jmáte. Ex Najbach, fer. III in die S. Clarae anno ꝛc. LX°.

Waněk z Rachman.

11.

Týž k témuž omlauwá se a posílá k roku služebníka swého Mikuláše Trčku. (Z orig. tamže.)

Na Najbachu, 1460, 13 *Aug.*

Wysoce urozenému pánu p. Sigmundowi hrabí od Sw. Jiřé a z Pezinku a urozenému pánu p. Kapléřowi z Sulewic a z Jetče, pánóm mně přězniwým: já Waněk z Rachman službu swú wzkazuji WM[ti] páni a páni mně přězniwí! Jakož sem měl dnes před WM[ti] w Tebni státi s Prešpurčany: milí páni! buoh wie, matka božé, že tomu již nic učiniti nemohu; nebo sú mě welmi pilné wěci zašly. A wěřím WM[ti] jako pánóm, že mi w tom neráčíte za zlé mieti, jakož to i potom sami zwiete. Než teď k WM[ti] posielám na mém miestě s swú plnú mocí slowútného Mikuláše Trčku služebníka swého wěrného; onž má s WM[ti] mluwiti, jednati, mé wěci pósobiti; a což WM[t] wyřkne, zjedná a wydie, toho jest wšeho mocen přijeti i učiniti, nic jinak než jakožbych sám tu osobně byl. Nebo sem na WM[ti] mocně přestal, jakož sem i prwé w swých listech WM[ti] psal. A toho na swědomie pečet swú sem kázal k listu tomuto přidáwiti. Datum Neibach, fer. IIII[a] ante Assumtionis glor[mae] beatae Mariae virg. anno dni MCCCCLX°.

12.

Mikuláš Trčka témuž hraběti omlauwá se, proč k roku wčerejšímu přijíti nemohl. (Z orig. tamže.)

Na Najbachu, 1460, 12 *Nov.*

Wysoce urozenému pánu panu Sigmundowi hrabí od Sw. Jiřie a z Pezinku, pánu mně přězniwému.

Wysoce urozený pane, pane mně přězniwý! Služba má WM[u] napřed. Nebuď WM[u] tajno, kterak wčera jakožto den sw. Martina k tomu roku do Tebně jel sem. I potkal sem sě s lidmi na Boru, kteřížto sú wybrali wes Malacky pána našeho. Pak newiem, tili jistí čili jiní honili sú mne a kóň pode mnú ranili, a tak že sem jim ledwa ujel. A proto sem před WM[u] státi k tomu roku nemohl, nebo mi sě jest to bezelsti přihodilo, a to sě jest w prawdě stalo. I prosím WM[u] jako pána, abyšte neráčili w tom za zlé mieti, poněwádž sě jest to bezelsti stalo. Což pak w tom WM[t] rozkáže, to jsem hotow učiniti; nebo pán náš ani já nemieníme té umluwy rušiti, kterúž WM[t] na sě wzal, ale učiniti což WM[t] rozkáže. Dat. Neibach, f. IIII[a] post beati Martini confess. anno dni ɔc. LX°.

Mikuláš Trčka,
hauptman na Naibachu.

13.

Týž Mikuláš Trčka slibuje za pána swého (p. Mladwaňka), že k dalšímu roku a pokoji s Prešpurčany státi bude. (Z orig. tamže.)

Na Najbachu, 1460, 19 *Nov.*

Já Mikuláš Trčka z Křižanowa, hauptman na Naibachu, wyznáwám tiemto listem obecně wšudy ktož jej uzřé nebo čtúc slyšeti budú: jakož jest welikomocný pán, pan Sigmund hrabie od Sw. Jiřé a z Pezinka delší rok a stánie odložil do masopustu najprw příštieho, což sě dotýče nesnází panuow Prešpurských a pana Waňka z Rachman pána našeho, kteréžto pře a nesnáze již jest na se mocně wzal a ohlédati je w tom i wyřknúti má již psaný a welikomocný pán pan Sigmund hrabie od Sw. Jiřie a z Pezinku ɔc. jakož listowé toho šíře swědčie: protož já swrchupsaný Mikuláš Trčka slibuji swú dobrú wěrú křesťanskú na ten čas státi od swého pána, jestližeby w té mieře doma nebyl, jakožto i prwé, i do toho času jakožto do masopustu pokoj, mír a prawé stánie mieti od našeho pána slibuje i ode wšech jeho wěrně práwě i křesťansky až do toho času swrchujmenowaného beze wšeho přerušenie. A toho na swědomie pečet swú sem kázal k listu tomuto přiďáwiti. Datum Naibach, f. IIII in die S. Elisabeth, annorum dni ɔc. LX°.

14.

Oswald Somárowský pánům Prešpurským o tom, co se w Trenčíně děje, zpráwu dáwá. (W půwodním prawopisu, z orig. tamže.)

W Trenčíně, 1461, 14 *Apr.*

Circumspectis et honestis viris judici et juratis civibus in Posonio, dominis et fautoribus mihi plurimum favorosis.

Sluzbu swu werznu a hotowu wskazugi wassiey milosti. Mudry cztny opatrzny pany a przie[le] mne mili Wassiey cztney opaterznosti listu dobrem sem porozumiel, jenz my pissete wasse milost o nowyny czobich wediel abych wassi milost jmel sprawyti. I racztess wasse milost wedieti, zet jť matka krale Matiasse nassieho pana milostyweho z jynymy pany mnohymy Uherskymy u nas. a pan Gasspar Bodoky jel jť do Czech po pannu kukrali Czeskemu. a tu gi matka krale Matiasse s pany uherskymy na kazdy den k nam czekagi. Nebo su giz wsseczky weczi mezi nymy dokonany. Ginich nowyn takowich newiem. gesstobich wassiey milosti gmel psati nez tyto yakoz wassiey milosti pissi. Datum in Trenchinio, fer. III proxima ante festum beate Elene.

Osualdus Somarowski
judex Trenchiniensis
vester in omnibus.

15.

Pana Jindřicha z Lipého list wěřicí a průwodčí pro služebníka jeho Wáwru. (Z orig. tamže.)

Na Strážnici, 1467, 6 *Jan.*

Wysoce urozeným hrabím, urozeným pánuom, statečným rytieřóm, slowutným panoším, panóm přátelóm mým milým: Jindřich z Lipého, najwyšší maršalek králowstwie Českého: službu swú wzkazuji WM[ti] wysoce urození páni a přátelé milí! a oznamuji wám wšem tiemto listem, že Wáwra okazatel listu tohoto jest služebník mój, a jede po mých i swých pilných potřebách. Protož já WM[ti] wšech wuobec prosím, duchowních i swètských wšelijakého řádu a každého zwláště, ktož pro mè učiniti chtie, že jemu neráčíte překážeti, ani swým překážeti dopustíte, než radèji jej fedrowati budete, na čemžby wás neb z wašich kterého potřebowal, w tuž libost okázanie. Datum Straznicz, fer. tertia in die Epiphaniae domini annorum LXVII⁰ ꝯc.

16.

Swědectwí města Krnowského o zjednání mezi králem Matiášem Uherským, Hanušem knížetem Opawským a Viktorínem knížetem Minsterberským. (Z orig. w Bělehradu Sedmihradském [1]).

W Krnowě, 1474, 30 *Aug.*

Léta od narozenie syna božieho tisicého čtyrstého sedmdesátého čtwrtého, w úterý na den swatých Zbožného Ščastného. Jakož u wojšče před Albrechticemi před stanem Králowy Milosti stala se jest smlúwa a zjednánie mezi najjasnějšiem kniežetem a pánem, panem Matiášem Uherským a Českým ꝛc. králem, markrabí Morawským a wejwodú Slezským, a mezi oswieceným kniežetem a pánem, panem Hanušem kniežetem Opawským a Ratiborským a pánem Krnowským, takowýmto obyčejem: Jakož kněz Hanuš k rozkázanie KM[u] od kněze Viktorina byl jest jat, a mezi Jejich Milostmi kniežecími takowé bylo jest učiněno zjednánie, že jest kněz Viktorin knězi Hanušowi k Král. M[ti] jeti dopustiti nesměl, lečby jemu toho jistotu učinil dokonalú, a kněz Hanuš w tom jemu Krnow zastawil jest a urozenému pánu, panu Janowi Bělowi z Kornic, a slowútným panošem Mikulášowi Hrdému z Klokočné a Urbanowi k wěrné ruce jest postúpil; již se jest pak kněz Hanuš před Albrechticemi KM[u] postawil, tu jest Jeho KM[t] panu Bělowi, Mikulášowi Hrdému a Urbanowi měšťany Krnowské z slibu propustiti rozkázal, a jej kněze Hanuše jakožto wězně swého s sebú jest byl wzeti umienil, a potom skrze přímluwu mnohých dobrých lidí Jeho KM[t] s knězem Hanušem takowé učinil jest zjednánie, aby kněz Hanuš Krnowa k ruce KM[u] postúpil a sám se aby KM[u] w Wratislawi w wězenie na sněmě, kterýž JKM[t] s kniežaty a pány držeti ráčí, od dnešnieho dne w osmi dnech postawil, w wězenie JKM[u]; pakliby se nepostawil, tehdy Krnow město KM[u] zuostati má. A když se on kněz Hanuš JKM[u] w Wratislawi w wězenie postawí a poddá, tehda JKM[t] jemu Krnowa města zase wrátiti a postúpiti powinen bude.

A my purgermistr, radda i wšecka obec města Krnowa z rozkázanie kněze Hanuše JM[u] pána našeho slíbili sme rukú dáním a tiemto listem slibujem najjasnějšiemu knieżeti a pánu, panu Matiášowi Uherskému a Českému králi ꝛc. jakožto wěrné ruce, wedle sepsánie nahoře w této ceduli JKM[u] zdržeti a zachowati a k JKM[u] zřenie mieti a wěrni býti do srownánie a propuštění wěcí nahořepsaných, a to wěrně a práwě. Tomu na swědomie zdrženie a lepší jistotu wlastní pečet k tomuto listu dali sme a rozkázali s naším jistým wědomím přidáwiti.

---

[1]) Nalezen a wydán zápis tento s překladem latinským ponejprw od Josefa Mikul. *Kowačiče* Senkwického we spisu: Astraea, complectens subsidia literaria ad historiam legislationis et jurisprudentiam Hungaricam. Budae, 1823, tom. I, pag. 153 — 156.

17.

Auřad městečka Čechtína přimlauwá se u pánůw Prešpurských za sauseda swého do zástawy wzatého. (Z orig. w arch. Prešpurském.)

W Čechtíně, b. r.

Circumspectis magistro civium, judici et juratis civibus civitatis Posoniensis, dominis nobis favorosis praesens assignetur.

Službu swú wzkazujem, páni milí, nám přiezniwí! Sprawení sme, kterak jest jeden náš súsed zastawen u wašem městě podlé koně tím obyčejem, aby súkupa postawil před WM^ti^. Račtež wěděti, žeť ten súsed náš jest sprawedliwý, a tenť koník kúpil na trhu na swobodném u nás od usedlého člowěka z Stráži; a z Strážky člowěk wyznal před námi pod přísahú i s dówodem swých súsed, že jej kúpil u Petříka mýtného rarkosského; a dále Petřík prawí, že když byli Plawčané s panem Orságem w odpowědi na jeho zboží, w ty časy wzat ten koník, a Petřík jej od Plawčan kúpil. Toť jest před námi wyznáno. Protož W^ch^M^ti^ prosíme pro naši zásluhu budúcí a pro sprawedlnost, aťby náš súsed swých peněz škoden nebyl, nebť jest kúpil za swú wěrnú robotu. Tohoť Wašiej Milosti mieníme zaslúžiti. Dat. Czechczin, fer. secunda in festo beatorum Petri et Pauli apostolorum.

Judex et jurati
oppidi Czechczin.

18.

Král Wladislaw do Uher jeda, žádá Prešpurských, aby nebránili w městě swém nakaupiti spíže pro lid jeho. (Z orig. tamže.)

Na poli u Angru, 1490, 16 *Jul.*

Wladislaw z božie milosti král Český a markrabie Morawský ꝛc.

Opatrní nám milí! Tajno wás nebuď, že Hawel a Šnejdar služebníci naši wěrní milí listu tohoto ukazatelé u wás w městě některé spíže a jiných potřeb nakúpiti chtie a k nám do wojsky wézti. A protož žádáme wás s pilností i wěříme, že jim toho přieti budete a rozkážete, aby do města puštěni byli, a wěci jim potřebné aby wolně sobě jednati a kupowati mohli. Jakož pak o wás nepochybujem, že wedle žádosti našie tak se zachowáte, jakož wám píšem. Dán na poli u Angru, w pátek po sw. panně Marketě, králowstwie našeho léta dewatenáctého.

Ad mandatum
domini Regis.

19.

Odpowěd od stawůw králowstwí Českého Prešpurčanům o ochráněni města jejich (před Turky) učiněná. (Z cedule sauwěké tamže.)

Bez datum (pod králem Ferdinandem I.)

Opatrným purgmistru a konšelóm města Prešpurka nám milým.

Páni Prešpuršti milí! Jakož ste stawuow tohoto králowstwí od spolu přátel swých nás žádali, abychom město Prešpurk opatřili a pomoc děly, prachem i také penězy na oprawu téhož města učinili: pak toto wám za odpowěď na místě wšech stawuow tohoto králowstwí dáwáme, že sme to s pilností rozważowali s wyslanými ze wšech zemí k tomuto králowstwí příslušejících, cožby se mohlo k opatření tomu městu i také těchto zemí najlépe trefiti. Pak jiného sme mezi sebau najíti nemohli, nežli abychom wojsko sebrali; jakož pak na tom sme se wšickni stawowé swolili aby se tak stalo. Kteréžto wojsko mezi Holayčem a Skalicí má se strhnúti na den Sw. Jakuba apoštola božího příštího, a to pro opatření téhož města Prešpurka i také tohoto králowstwí a zemí k němu přislušejících. Wšak toto wám také oznamujem, že sme s pány Morawskými na tom zuostali, jestliby žeby dřewe Sw. Jakuba jaká potřeba na to město Prešpurk přišla, že páni Morawští to město dříw nežliby wojsko naše přitáhlo, lidmi i jinými potřebami k tomu náležitými opatřiti mají.

(A tergo inscriptum: »Abschied gemainer Landschafft der Cron zu Beham.«)

B. VIII.

ZÁPISY PRAŽSKÉ OBECNÍ,

od roku 1401 do 1430.

Zbirka druhá [1].

1.

Purkmistr a radda starého města Pražského potwrzují nálezu Nowoměstských we při o splnění trhu domu.

1401, 22 *Mart.*

Hotowenstwie naše napřed, přietelé milí! Jakož ste nám psali, že dwě straně před wámi a před waší plnú raddú měli při, a súdili sě s obú stranú, žádajíc na wás a od wás prawdy a práwa; z nich jedna strana druhú napomínala, aby jiej ten trh a tu úmluwu o dóm měščiščem druhá strana držala a konala, jakož sú se sjednali před litkupnými lidmi, boží peniez dali, a potom též w plné raddě před wámi se znali a swědčili. Z té umluwy strana napomínala, a řkúc, že je hotowa to wše konati, odewzdati, w knihy městské wložiti, jedno aby penieze plnil a zaručil podlé umluwy. K tomu ke wšemu druhá strana sě přiznala a toho neodpierala. Tehdy wy konšelé těm stranám dali ste přátelský rok k smlúwě a konání té wěci podlé jich seznánie a podwolenie s uobú stranú. Potom když sú sě nesmluwili na tom roce, tu opět prwnie strana před wámi k druhej straně prawdy a práwa žádala. Tehdy ta druhá strana před wámi řekla, aby ste ji ostawili podlé prwních umluw a jeho dobrého swědomie. Tu ste otázali, které je to swědomie? Odpowěděl, že má list dobrý, celý, s wašimi pečetmi. To uslyšewše dali ste rok těma stranama, aby každá swé swědomie pokázala a práwo. A když ten den při-

---

[1]) *Srw.* díl I, str. 189—226. Následující zde zápisy wzaty jsau wšecky ze starých knih městských, w archivu král. města Prahy nedáwno skrze p. W. Tomka w nowě objewených.

šel, tehdy prwnie strana řekla: Páni milí! mněť jiného swědomie mimo WM' potřeba nenie, neb je wám w plně swědomo o tom trze a o našem swolenie s uobú stranú. Tudiež druhá strana položila list na práwo na prwní úmluwu toho domu a na nájem jeho i jiného zbožie, prosiec, abyste jej podlé toho listu ostawili. Tehdy prwnie strana proti tomu odpowěděla, že ten list jest mrtew, a že nemá žádné moci; protož prosím, aby na práwo ten list byl stawen, neb sě jest nowá umluwa od nají stala, kterúž umluwú prwní umluwu smy zbořili. Tu opět wy konšelé ten list zapowěděný stawiwše na práwo opět ste dali rok k přátelské smlúwě; pakli se nesmluwie, aby stáli k uorteli jistý den. A když sě nesmluwili, a ten den přišel, a obě straně před wámi stále, tu ste jim chtěli a hotowi byli ortel na ten list a na ty pře řěci, ale druhá strana nechtěla přijieti, žádajíc, abyste ten list napřed jie wrátili; a prwnie strana wždy toho odpierala, prosiec prawdy a práwa. Tehdy potom, když ta druhá strana šla pryč, nechtiec od wás prawdy a práwa přijieti, tu druhá strana často wás napomínala, abyste jeho dědictwa a domu tak prodalého zasě mocna učinili pro nesplněnie těch peněz. Tu wy konšelé, widúc, že druhá strana tu při dlí a na sobě pychem a hrdostí drží, potázawše sě s waší starší obcí, prwní stranu uwedli ste w ten dóm jeho na jeho práwo. Tu widúc druhá strana, teprw sě na wás podala a na waše práwo, téhož od wás žádajíc jako i prwnie, prawdy a práwa. Tu ste jim dali konečný rok k wašemu orteli, a řkúc, komuby sě waše nalezenie nelíbilo, ten swobodně muož sě wrci na wyššie práwo. A když ten den konečný přišel, a tě obě straně před wámi stále w plné raddě, žádajíc na wás ortele, a prosiec prawdy a práwa, tu ste hned, poradiwše sě, dobrým rozmyslem a s dobrú pamětí řekli ste jim ortel, a za práwo ste nalezli, to my s wámi tudiež: aby ten trh podlé poslednie umluwy a seznánie w plné raddě těch stran měl moc, a že prwnie umluwa a ten list sú zbořeni týmiž stranami a od těch stran, jenž sú se mohli swoliti k jednomu a to zbořiec swoliti sě k druhému. A s tiem wás dobře nalezený nález a ortel potwrzujem tiemto listem. Datum Pragae anno domini 1401, feria tertia proxima ante dominicam Palmarum.

2.

Obec nowého města Pražského staré raddě děkowání činí za jich práce.
1402, 21 *Mart.*

Léta buožieho tisíc čtyři sta druhého, den sw. Benedikta, wystúpiwši stará radda, Jan od Mostku, Wawřinec súkenník, Bedřich nožieř, Wácslaw od Pieska, Mirek Hražák a jiní konšelé té chwíle, před pány konšely nowé i před obec weliků města nowého, podali sú na Jich M', že té chwíle i těch let, w něž sú na práwě seděli, sú wšecky wěci i wšecky súdy, buď o zbožie, buď o hlawy a žiwoty, buď o kterěžkoli wěci, s naučením, s raddú i s pomocí stařiech *(sic)* i wšie obce weliké,

a bez jich naučenie a raddy nic sú neučinili. Tehdy nowá radda s welikú obcí města nowého seznali sú staré raddě již jmenowané a řkúc, že wšecky wěci i wšecky súdy, buď o kterékoliwěk pře, s našiem naučením i swědomím sú jednali jako cní a šlechetní, děkujíce jim za jich práci a řkúce: Nařeklliby wás kdo, buď duchowní neb swětský, w kterékoliwěk při, buď w duchownèm *(sic)* súdě neb swětském, buď zde w městě neb jinde, že podlé nich chtie státi a jim pomocni býti i náklady i žiwoty we wšech wěcech, nic po sobě neostawujíc.

3.

Kosmanowi, měšťěnínu nowého města Pražského, wina jeho se odpauští, že se kupowal na konšelstwí a pohaněl purkmistra Jana z Mostku.

1402, 1 *Apr.*

My Jan od Mostku, ty časy purgmistr, Maršo od Jámy, Mixo Dekanowic, Wáclaw od Piesku, Jan Matras, Jiřík Lojewník, Petr Kolowrat i jiní konšelé nowého města Pražského, wyznáwámyť wšem, že obeslawše obec welikú nowého města Pražského, podali smy na ně o ty nehody, kterýchž sě jest byl dopustil Kosman náš měščěnín, a zwláště že jest sě kupowal na konšelstwo, a dáwal dwě tuně oleje, aby konšelem učiněn byl, a také že jest hanil konšely, kteříž při té chwíle na raddě seděli, a zwláště Jana od Mostka, a řka, žeby čtrnácte let konšelstwie zakúpil, aby na radě seděl. Tu obec weliká, potázawši sě o ty i o jiné nehody, mienili sú jeho hrdla, cti i zbožie odsúditi. Tehdy řečený Jan od Mostku přimluwil sě zaň jako dobrý, a swú winu jemu w lepšie obrátil, nechtě by on toho horším požil, a inhed prosil nás konšelów zaň, a my konšelé obce wšie; a tak ta jistá obce i s námi tuto smy s ním milost učinili, aby při hrdle i při zboží ostal, ale aby wiec potom raddy konšelské i obecné prázden byl, a žádnému z raddy, konšelu ani obecnému, toho horším slowem ani skutkem zpomínal; pakliby kdy toho nezdržal, má jemu wšecko nowo býti. Actum sabbato die proximo ante conductum Paschae, anno domini millesimo quadringentesimo secundo.

4.

Bohuněk z Hořowic a Petr z Trkowa odpowídají nowému městu Pražskému.

1402, 25 *Jun. (na Rabštýně).*

Ode mne Bohuňka z Hořowic a ote mne Petra z Trkowa wám páni Pražčí nowého města. Wědětiť wám dáwáme, i také sě proti wám wystřieháme, žeť chcme waši nepřietelé býti i wašich wšech pomocníków, my s swými se wšemi, ktož pro nás chtie učiniti anebo nechati, dokudž tato wálka mezi námi a wámi tráti bude; a na to swé pečeti přidawujem k tomuto listu. Dán na Rabštýně tu neděli po swatém Janu, anno domini 1402.

5.

Jan Sokol z Lamberka odpowídá nowému městu Pražskému.
1402, 20 *Jul.*

Ode mne Jana Sokola z Lambergu wám, páni konšelé, rychtáři, i wšé obci nowého města Pražského dáwám wěděti, že tiemto listem sě wystřiehám proti wám i wšem wašim služebníkóm i pomocníkóm se wšemi mými služebníky, pomocníky i těmi, kteříž pro mě chtie učiniti nebo nechati, i s těmi wšemi, ježto nynie jsú w mej službě nebo ještě budú, proto, nebo měwše pána milostiwého krále Českého a Římského, an proti wám nic neučinil nepočestného, widúce ano jej pěstují a wězení w wašem městě a w jeho přirozeném mají, pěstují, wodie kamž ráčie, mohúc JM' dobře se wší ctí toho zprostiti, i nechtěli ste, zapomenuwši sě nad JM" za jeho mnohé dobré děnie, jako nad sirotkem; a také proto, že ste mě hubili, a nemajíc ke mně žádné winy, a já wždy wám rád slúžil. Psán we čtwrtek před swatú Maří Magdalenú, anno domini 1402.

6.

Mikuláš pán w Rochowě a jiní odpowídají nowému městu Pražskému.
1402, 22 *Sept.*

Já Mikuláš pán w Rochowě, Franc Štang, Petr z Lukohořie, Petr z Olčína, Mates z Wiznowa, Petr ze Sowětic, Petr z Hrabrec, Petr Hohorka, Ščepan z Hrabrec, Wáclaw z Malměřic, Wałentin z Hořan, Mates ze Wnetěš, Hájek z Huntieřowa, Hawel z Milešowa, Hanuš z Richwald, Wrchota z Slatiny, Mikuláš z Mirotic, my wšichni swrchupsaní wystřiehámy sě proti wám wšem Pražanóm podle krále Wáclawa, Českého krále, pána našeho, že chcem waši zjewní nepřietelé býti s našimi se wšemi pomocníky, a proti wám ničímž winni nechcem býti. Scriptum feria VI, IV temporum post festum Matthaei apostoli.

7.

Purkmistr a radda nowého města Pražského wýpowěd činí we při mezi Zbyňkem a Wáclawem uzdářem o wěno.
1403, 3 *Apr.*

My Petr Šilhan, té chwíle purgmeister, Mařík Myška, Martin ot Núzě, Niklásek, Jan Krása, Jiřík Malý, Wáclaw kněz, Henzl, Slanský, Mařík wozataj, Mareš Tacas, Michal řezník a Stanko z Swinské ulice, konšelé nowého města Prahy, wyznáwámy wšem tiemto písmem, že když před námi sě dála pře mezi slowútným mužem Zbyňkem z Křešic a múdrým mužem Wáclawem uzdářem od Obraza, po rozwodu Anny dceře toho Zbyňka s tiem s řečeným Wáclawem, tu ten jistý Zbyněk proti

tomu Wáclawowi takúto řeč mluwil: Páni milí! přišel sem před WM' a dáwám wám wěděti, že tento dobrý člowěk jižť jest dokonal swú wóli nad mú dcerkú a s ní sě rozwedl, jakož toho zdáwna hledal, a tuť sě jie mrtew učinil proti mé dceři. Protož podáwám na WM', sprawedliwěli té mé dcerky má odbyti jejie wěnem po tom rozwodu, či co toho práwo. K tomu týž Wáclaw takto odpowěděl: Páni milí! on mě pokládá mrtwa, a já bohdá chci déle žiw býti nežli ona, a napomíná mě z wěna, nedaw mi po swé dceři nic, kromě že mi jmenowal a slibowal padesát kop gr. Pražských peněz aneb pět kop gr. platu, a toho nikdy nesplnil ani ukázal. Opět proti tomu týž Zbyněk takto odpowěděl: Jest prawda, páni! žeť sem po mé dceři jmenowal těch padesát kop gr. aneb těch pět kop gr. platu, ale když sem se zeptal, že s dřewní ženú neupřiemě bydlil, tu sem sě rozpačil a toho odpadl, a nemienil sem o mú dceř s ním wiece mluwiti. Potom on ke mně do Horek do mého domu přijel, a ke mně řekl: Nerozpakuj sě, dobrý druže, a nedaj sobě o mně mluwiti, a přes to nedaj mi po nie nic; játť ji chci bez toho wěna pojieti, a tobě o těch padesát kop gr. jakož jsi po nie jmenowal, milost učiniti a spustiti, a jie za jejie wěno dosti učiniti; a tohoť mi jest wašimi městskými kněhami potwrdil; protož buď otázán, mluwíli co proti kněhám či nemluwí, tak jakž sě jest, žiw jsa, mrtew proti nie postawil. Tu my konšelé kázali smy před sebú w knihách nalezti a čísti, a na ty strany mluwili smy, a potom podali smy na obě strany, chtieli mezi sebú přátelský rok ješče mieti a o to sě smluwiti. K němuž se ten Wáclaw swolowal, ale Zbyněk nerodil, a řka: Páni! dostiť sem s ním o to rokowal, jižť se je buohdá konec stal; protož prosímť prawdy a práwa. Ty řeči my konšelé s uobú stranú pilně wážiwše, a s dobrým rozmyslem, naším sprawedliwým ortelem a wýnosem dali smy tomu Zbyňkowi za získáno, druhú stranu w tom wěně potupiwše. Tu inhed týž Zbyněk podal na nás, kdy jemu to má plněno býti, a my smy wynesli: we dwú nedělí na hotowých penězich. A ten náš wýnos tě obě straně mile a dobrowolně jsta přijale, beze wšie otpory. Actum feria tertia proxima post dominicam, qua cantatur Judica, anno domini 1403.

8.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují nálezu Nowoměstských we při k nim odwolané mezi Mikšem Chalupau a Marketau někdy Mykšowau o odkaz desíti kop gr. Pražských.

1404, 11 *Dec.*

Prudentibus viris magistrocivium et juratis scabinis novae civitatis Pragensis, amicis nostris sinceriter dilectis.

Hotowenstwie naše se wší přiezní napřed, přietelé milí! Jakož ste nám psali, že sú před wás a před waši plnú raddu přišli waši měščené Mikeš Chalupa a

Margareta někdy Mikšíkowá lazebníkowá z Pořiečie, a již manželka Janowa písaře, žádajíc práwa a wyrčenie od wás, a tu Mikeš Chalupa před wámi stoje žalowáše na tu jistú paní Margaretu někdy Mikšíkowú z deséti kop gr. rázu Pražského, jakož dobré paměti Mikšík muž jejie, přietel jeho, jemu i dětem jeho dal i poručil jmieti; a ta paní Margareta proti tomu odpowiedala: »páni milí! já proti tomu nemluwím, co mój muž rozkázal a sjednal, prosím wás, ostawte mě wedle kšeftnieho listu, jakožť jest rozkázal, ty deset kop grošuow Šrankowi dobýwati«; a tu inhed Mikeš Chalupa řekl: »milí páni! táhnu sě toho na knihy i na Martina Weicharda, že ta paní Margareta wzala jest i přijala sladownu od Martina Weicharda w dewadesát kop gr. na tom dluze Šrankowu, a jest toho w držénie«; a ta paní Margareta stojiec wyněmši list, a řkúc: »milí páni, račte slyšeti tento list, žeť sem sě s Šrankem sčetla, owšem žeť mi ješce dlužen ostal sto kop gr. a osm kop gr., a w tom mi dluze dáno jest zápona zlata, prsten zlatý a dwa pásy střiebrné, jeden wětší a druhý menší páně Štilerowo, a ty jisté základy přijala sem od Šranka«. Na to my wašie přiezni odpowiedáme, i s wámi za práwo nalezajíc, aby paní Margareta Chalupowi dala deset kop gr., tak jakož jest základy přijala a wzala od Šranka w swém dluze; neb sě jest w tom uwázala sama, a sama sě s ním počítala. A s tiem wáš dobře nalezený nález potwrzujem tiemto listem. Datum Pragae anno domini Mill. CCCCIIII, feria quinta ante festum S. Luciae virg.

Magister civium, consules et scabini
majoris civitatis Pragensis.

9.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují nálezu kmetů Běchowických we při mezi Janem z Nowého města a Waníkem z Běchowic.

1405, 19 *Mai. (Pragae.)*

Magister civium, consules et scabini majoris civitatis Pragensis circumspectis judici et juratis in Biechowic, amicis nostris.

Hotowenstwie naše napřed, súsedé milí! Jakož ste nám psali, že sě stal we čtwrtek súd u swaté Kateřiny kázáním purkrabě hradského od swatého Wáclawa; tu Jan z Nowého města žalowal na Waníka z Běchowic, by jemu seděl na jeho otce dědictwí bezpráwně, a k tomu má dobré swědomie. Tehdy Waník z Běchowic řekl jest, že jest tu sprawedliwě seděl, že zaplatil peněži swému náměstku, a na to mám konšely i wšicku obec, že mi spraweno, jakož to zbožie za práwo má; neb mi je spráwci postawil tak řečeného Čapka do dne a do roka, a toho *(sic)* je wšie obci swědomo. Tu sú jemu stáli ta wšecka obec i konšelé. Na to wám odpowiedáme: Poněwadž ten Jan sě zapsal, a toho jest list s dobrým swědomím s těmi smluwci té při o to dědictwie, jenž jest to smluweno před dwanácte nebo

třinácte léty, jakož ten list, jenž probošt a konvent kláštera sw. Kateřiny mají, úplně swědčí a ukazuje; tak i s wámi za práwo nalezujem, že Waník tu při obdržal proti Janowi, a má pokojíka požiti, jakožto rok a den wydržal. A s tiem wáš dobře nalezený orteil potwrzujem tiemto listem. Datum Pragae anno dom. MCCCC quinto, feria tertia post dominicam Cantate.

10.

Purkmistr a radda Nowého města Pražského wýpowěď činí we při o statek ostawený po Maršowi Tacasowi.

1406, 20 *Jul.*

My Beneš z Dlaženého té chwíle burgermister, Jan Podwinský, Duchek Weliký, Petr Jirkowic, Lorenc Teml, Trubač i jiní konšelé nowého města Pražského, wyznáwámy každému, že w té při, kteráž sè jest dála mezi múdrými lidmi a počestnými našimi měščany, tocižto mezi Bartošem súkenníkem a paní Bètú manželkú jeho s jedné strany, a mezi Waňkú, sirotkem někdy Marše Tacasa a Ščechem i jinými přátely toho sirotka s druhé strany, o rozdiel a nápad zbožie po smrti Marše řečeného ostawené, tu týž Ščech s jinými přátely před námi stojiec, žádali sú a řkúc: Milí páni! WM[u] prosímy, tak jakož jste najwyšší poručníci wšech sirotków, prosímy WM[u], račte toho sirotka ohledati a jeho wěc obmysliti, aby wěďal, co jesti jeho a coby mateře jeho mělo býti. Tudiež stoje týž Bartoš s swú paní a s mateří sirotka již řečeného: Prosímyť WM[u], milí páni! račte také mé panie wěc ohledati, aťby to jie dáno bylo, cožťby z toho zbožie sprawedliwě jmět měla; nebť to buoh wie, žeť sirotčie záhuby nežádámy, než aťby sè i tomu sirotku i nám řád a prawda stala. Tu my slyšewše s uobú stranú jich prosby i žádanie, s dobrým rozmyslem i s raddú starších našich, naším ortelem i wýnosem mezi nimi takowè wyřiekámy: Najprwé aby té panie Bètè z toho zbožie sto kop gr. rázu Pražského dány byly, jakož jest to před námi stará radda i s uobecnými ujednala a umluwila, aby po nie těch sto kop gr. dány byly, a ostatek toho zbožie, málo nebo mnoho, tomu sirotku bylo zachowáno, a to takú měrú: Jakožť jest na počtě ostala za to zbožie přijaté puol druhého sta kop gr., aby z těch penèz sobě těch sto kop gr. wzala, a z druhých kop padesáti beze wšeho úročenie toho sirotka do let jeho mají chowati, a kdyžby k letóm přišel, aby jemu zasè wráceny bez úroków byly. Wiece také že témuž Bartošowi i té panie Bètè jeho manželce mocnè toho sirotka porúčiemy w poručenstwie do jeho let chowati i se wším jeho zbožím, a takú měrú wlásti, aby wedle těch listów sirotka wšecky platy úročnè wybierali i s tiem nájmem, kterýžby do domu toho sirotka dán byl, a na každé léto kopu platu wěčného nebo wiec, cožby ty penieze stihnúti mohly, aby kupowali, a každým raddám to ohlašujíc na každé léto. Dále také cožby w těch létech nákladu ten duom oprawujíc

učinili, nebo berní i jiných městských poplatków dali, to mají s wědomím panským učiniti nebo těm ohlásiti, jimž bylo to poručeno od pánow z raddy, kolikrátžby toho potřebie bylo; a to wšecko mají sirotkowými penězi činiti. A kdyžby pak ten sirotek k letóm přišel, tehdy týž Bartoš i s řečenú swú paní se wšeho toho zbožie tak čísti a tak w úplně i s tiem úrokem, cožby přirostlo, tomu sirotku mají stúpiti beze wšie překážky i meškánie; a to týž Bartoš i s swú paní mají zaručiti, ohraditi i ujistiti wedle nalezenie panského; také wšecky počtowé i útraty, kteréž jest řečená paní Běta po smrti řečeného swého muže učinila i s druhé strany wšech přátel, to wšecko má minúti s uobú stranú wěčně beze wšie zlé lsti. A tu obě straně před námi stojiec náš wýnos i ortel sú přijali úplně, děkujíc. Actum feria III ante festum S. Jacobi apostoli, anno domini MCCCCVI.

11.

Duchek weliký baufil obec Nowoměstskau proti konšelům.
1409, 12 *Febr.*

Wina Duchkowa welikého.

Když sme zwěděli, že jest Duchek weliký cti, wiery i hrdla odsúzen w Nimburce, a že se nocí sem prokradl, i také zwěděwše, že jest neusedlý, nedali sme jeho do obce bráti. A on wzem sobě z toho nechuť, rotil sě, a swodil což mohl obce, k neposlušenstwí, tak že když do obce nepřišel, tehdy také mnoho jiných zjednáním jeho a náwodem býti w obci nechtěli, a my tady weliké tesknosti a zmeškánie jmiewali, i jsúce zmeškáni u mnoho pilných obecních potřebách, ježto sě našeho milého pana krále i wšie obce počestného a potřebného dotýkaly; a my nechtiece nic bez obce činiti a takú překazu majíce ot něho, túžili sme toho obci, že takú překážku máme. Na to nám obec wynesla a řkúci: kohož bychme koli zwěděli, ježtoby sě tak rotil, a také róznice zlé mezi námi činil, aby nedali rósti těm zlým, nepočestným a šibalským obyčejóm, Králowě Milosti a nám wšie obci škodným, ale aby poprawili k takého žiwotu i k jeho statku. Tu my takú obecnú wóli a přikázanie slyšewše, kázali sme jej stawiti, a když byl stawen, shledali sme w tej mieře, že jest i s některými Staroměstskými něteré sněmy jměl tajné a našie obci škodné, a to sě dalo zewně znáti w tom, že nám mistra wydati nechtěli, mniece, bychme k jeho bezžiwotí mienili, a my na tom ostali, abychme neučinili jiného w tom než králowo přikázanie; ale měli sme w tu chwíli jiné wězně, pro něž sme mistra žádali. Scriptum anno domini millesimo IX, feria tertia post Dorotheae.

12.

Purkmistr a radda starého města Pražského potwrzují nálezu Nowoměstských we při o masný krám.

1411, 24 *Sept.*

Purgmeister i konšelé welikého města Pražského.

Wolná služebnost napřed, přietelé milí! Jakož ste nám psali, že Jan řečený Knèz, jenž u wašem městè přebýwá, nařekl práwem jednu wdowu městku waši a sirotky jejie o masný krám zápisem wašich městských kněh, a tomu jest bez jednoho dwadceti let, že jest ten zápis u waše knihy psán, chtè sè tiem zápisem k tomu krámu držeti; k tomu wdowa za sè i za swé sirotky otpowèdèla řkúcí: Mnoho let muoj muž žiw byl; Jan jeho ani mne ani sirotków mých tiem zápisem nikdy nenařekl až do sie doby, a w tèch bez jednoho dwadceti letech toho zápisu ani w raddách ani w súdech nikdy neohlásil, jakož práwa běh jest; přes to chci dobré žiwé swědomie wésti, že jest Jan ten masný krám swému polúbratří prodal, a list s tiem dal, kterýž jest na ten krám měl; a mój muž u toho polubratřie ten krám i s listem kúpil a zaplatil; trwám práwu, že Jan tiem dáwným zadrženým a zamlčeným zápisem mne a mé sirotky tisknúti nemuož. S tiem ta wdowa mnoho dobré družiny dobrých lidí, jimž jest hodno wěřiti, do wašie raddy wedla. Ti wšichni w jedno tu wyznali, že Jan swému polúbratří ten krám prodal, a že jest ten krám kúpen i zaplacen; také že nikdy neslýchali, by ten zápis byl ohlašowán, nebo by se jim které nařknutie stáwalo. Nadto wašie přiezni otpowiedámy a za práwo s wámi nalezujíc: Tak jakož jest ten zápis starý bez jednoho dwadceti let nikdy neohlašowaný, Jan w těch we všech létech ani muže tej wdowy ani sirotków tiem zápisem nikdyž nenařekl, ta wdowa dobré žiwé swědomie, jemuž jest hodno wěřiti, wedla, že ten krám kúpen i zaplacen, a ten list, kterýž na krám prwé byl, zřezán u wašie raddy, ukazowán, že již Jan tu wdowu i ty sirotky má wěčně u pokoji nechati. A s tiem wáš dobrý nalezený nález potwrzujem tiemto listem. Jenž jest dán u Praze léta od narozenie božieho, tisíc čtyři sta w jedenádstém létě, ten čtwrtek před Sw. Wácslawem.

13.

Purkmistr a radda Nowého města Pražského potwrzují wýpowěd swau wlastní we při o jistý plat na lázni, od kteréž odwolání učiněno bylo do Starého města, ale odpowěd w práwní čas dána nebyla.

1412, 11 *Mai.*

My Jan wedle rathúzu purkmistr, Jan Haléř, Ondřej Žitawský, Ondřej Kanclérowic, Mirek Hražák, Henzl Slanský, Wácslaw ot buožieho líce a jiní wšickni konšelé nowého města Pražského wyznáwámy, že sè otwolánie stalo na wyššie

práwo při tuto psané takýmžto ortelem do Starého města: Hotownost naše wám ku libosti, wzácní, rozumní páni! Zprawenie žádámy pře tuto psané. Jeden towariš řádu žákowského kúpil dwě kopě platu wěčného na jedné lázni w našem městě. Ten šel do Říma; a prwé než do Říma šel, přikázal lazebnici, u niež plat kúpil, by list městským řádem na ten plat zjednala a ten list jeho wlastní sestře dala, a ta sestra w jednom městečku na zemi bydlí; a w tom listu psáno jest, ktožby ten list s dobrú wolí toho, jenž plat kúpil, jměl, by wšeckna práwa w tom listu psaná jměl. A když list dokonán, tehdy sě nahodil jeden panoše, kterýž má ženu toho rodu jako žák; při tom lazebnice list žákowě sestře poslala, aby jí ten list dal. To ten panoše slíbil učiniti a řka: Milá paní! by ten list za tisíc kop stál, nejměj péče, wždyť jí ten list dám. A toho ten panoše, jakož lazebnice i sestra túžie, neučinil, ale sobě list zachowal; a zatiem žák w Římě umřel. Tehdy sestra žákowa nařekla práwem před námi lazebnici z toho listu; a lazebnice otpowěděla: Poslalať sem ten list po tom panoši, jmenowawši jeho. Sestra řekla, že jí ten panoše listu nedal. Potom ten panoše před ny do raddy přišel a žádajíc, bychom lazebnici k tomu drželi, by jemu úrok dala wedle listu, w němž psáno, kto list jmá s dobrú wolí žákowú, by plat bráti jměl, a toho listu chtěl přiepis ukázati, ale prawého listu ukázati nechtěl, ležbychom jemu slíbili list wrátiti. A my jemu list slíbili wrátiti a wrátili, a ten den panoše ten sě podwolil na zajtřie dobrým swědomím ukázati, žeby ten list s toho žáka, jenž w Římě umřel, dobrú wolí jměl, a žeby jemu lazebnice ten úrok prwé dáwala. Na zajtřie ten panoše a pán jeho s ním w naši raddu přišli. Tu panoše nižádného swědomie nepřiwedl, by ten list s toho žáka s dobrú wolí jměl, nebo by jemu lazebnice prwé úrok dáwala; než řekl, by to sám swým swědomím ukázati chtěl a toho bližší byl. Tu pán toho panoše žádal, by jeho panoši úrok byl dán wedle listu, a žeby na něho práwa dosti chtěl udati, ktoby práwa žádal. Na to lazebnice odpowěděla: Tento úrok jest w tomto městě, a list jest pod městskými pečetmi; trwám práwu, že o ten plat a list jinde súd nejmá býti, a wedla swědomie jednoho kněze, jemuž jest hodno wěřiti. Ten kněz wyznal pod swým dóstojenstwím, že přitom byl, když lazebnice tomu panoši list dala, by jej sestře toho, jenž w Římě umřel, dodal, a on to učiniti slíbil. Tu pak lazebnice na práwo wolala a řekla: Milí páni! Tento list wčera gleit jměl a jest wrácen, ale dnes ku práwu položen bez gleita; protož já ten list stawuji na práwo. Tak obě straně za práwo prosili. Tu sme my, srozuměwše žalobám i otpowěděm obojích stran, ortel we jméno božie wyřkli takto: Poňawadž panoše sě podwolil dobré swědomie wésti, by ten list s žákowú dobrú wolí jměl, a toho neučinil, a lazebnice swědomie wedla, že jemu list dala, by jej dále sestře žákowě dal, a toho neučinil; že sestra k tomu listu a platu bližšie jest než ten panoše. Ten ortel wydán ten úterý po swatém Antonii, léta buožieho tisíc čtyři sta a dwanádcte let.

A poněwadž ten ortel psán a do starého města poslán a w šestinádcti nedělech zasě newyšel, tehdy my konšelé swrchupsaní toho ortele moenè potwrzujem; neb jest přese wšeckny práwnie časy zadržen. Tak již k tomu listu a ku platu wěčně práwo jmá mieti psáno w tyto kniehy; tu středu před buožím wstúpením téhož swrchupsaného léta.

14.

Purkmistr a radda starého města Pražského wypowídají we při k nim z Nowého města odwolané mezi Lwíkem farářem z Lišan a Oldřichem služebníkem králowým o dům na Nowém městě.

1413, 20 *Febr.*

Radda welikého města Pražského ꝛc.

Dobrowolenstwie naše napřed, súsědé a přietelé milí! Kněz Lwík farář z Lišan kúpil duom u wašem městě, a ten dóm dal psáti u waše súdné knihy sobě a swým sirotkóm Danielowi, Barbaře a druhé Barbaře, dětem někdy Janowým z Bieliny. Potom slowútný Oldřich, služebník KM[ti], wyprosil nebo wyslúžil ten dóm na králi, protožeby ten kněz dóm ten bez králewa odpuščenie kúpil. S tiem Oldřich před wy přišed, práwa žádal i pomoci k tomu domu, a řka, by jemu král swá práwa dal. A kněz knihami odpieral. Tak ste jim roky na přátelskú umluwu pokládali, a když sě smluwiti nemohli, tehdy sě před wy wrátili práwa žádajíc obě straně. Wy we jmě buožie wedle knih ste práwo wyřkli, by toho domu tři diely na ty tři sirotky spadli, a čtwrtý kněze diel na Králewu Milost nebo na toho, komužby Králewa Milost dala. Nad to wám odpowiedámy a za práwo nalezujem: Tak jakož drieweřečenému knězi i s sirotky dóm u wašich súdných knihách stojí, tehdy ten kněz i sirotci sprawedliwi jsú ku pokojnému držení bez překazy domu swrchupsaného. Dán u Prazě, léta od narozenie buožieho tisíc čtyři sta třinádctého léta, feria secunda ante festum cathedrae S. Petri.

15.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují wýpowěd Nowoměstských we při k nim odwolané mezi kupcem domu, do kterého wěřitel práwem uweden byl, a dlužníkem.

1413, 28 *Jun.*

Dobrowolenstwie naše napřed, súsedé naši dobří! Měštěnín wáš jeden byl dlužen jinému měšťanu wašemu patnádcet kop grošów. Těch jemu na ty časy, jakož měl platiti, neoplatil, a dlúhú chwíli potom, tak že wěřitel ten práwem na dlužníka toho sáhnúti musil, tak že wšeckna práwa na něm ustál o ty penieze; a dále plným práwem w toho dlužníka duom uweden, ten duom w zahájených súdech ohlašowal a wywoláwal; a tomu jest již pět let bez čtwrti léta; a w těch we wšech

súdech i w těch we wšech létech ani dlužník ani nižádný jiný toho neotpieral ani domu nařiekal. Také ten, jenž w duom uweden, duom oprawowal a dobře zdělal; také wšeckny berně a poplatky městské plnil, a platy, kteréž na tom domu jsú, platil. A měw ten duom ty léta, i prodal jej jinému. Pak již ten dlužník, kterýž byl z domu wyweden, jenž po wýwodu z domu sě ot wašeho města bral, i podnes u wašem městě nenie, toho, ktož duom kúpil, o ten duom nařieká, chtě by jemu za to, co jest duom lépi než ten dluh, a za požitky toho domu dosti učinil. K tomu ten, jenž duom prodal, zastáwaje swého kupitele, otpowěděl a řka: Já sem na swém dlužníku swého dluhu práwem dosáhl, plným práwem w jeho duom uweden, ten duom w súdech wywoláwal, a wšeckna práwa s ním učinil wedle řádu městského, platy, kteréž jsú na tom domu, také berně a poplatky wšecky platil, duom zdělal, weliké náklady učinil, pět let bez čtwrti léta ten duom pokojně držal, na tom mi ani dlužník ani kto jiný překážel ani otpieral. Trwám bohu a práwu, že mně i tomu, ktož ten duom u mne kúpil, ten dlužník dále překážeti nejmá. Tak obě straně za práwo prosile; a wy uptawše sě té pře i stran sprawedlnosti, we jmě božie práwo ste wyřkli takto: Poněwadž ten wěřitel o swrchupsaný dluh na swém dlužníku wšecka práwa ustál, w jeho duom plným práwem uweden, duom ten w súdech zahájených ohlašowal a wywoláwal, a wšecka práwa s ním učinil wedle řádu městského, berně a poplatky městké, také platy, kteříž jsú na domu, úplně platil, duom zdělal, náklad naň naložil, duom ku pěti letóm pokojně držel, dlužník toho w súdech i w těch we wšech létech neotpieral, že již ten dlužník ani tomu, ktož w duom uweden, ani tomu, ktož u něho duom kúpil, dále překážeti nikdy nemá. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem. Datum anno domini MCCCCXIII, feria quarta in vigilia sanctorum Petri et Pauli apostolorum.

16.

Purkmistr a konšelé Nowého města Pražského wypowídají we při o statek po Martinu koželuhowi.

1413, 18 *Nov.*

My purgmistr a konšelé nowého města Pražského tiemto zápisem wyznáwámy, že když Martin koželuh měštěnín náš umřeti měl, tehdy wedle práwa a obyčeje městského swé poslednie rozkázanie a kšeft swuoj učinil o ten statek, kteréhož jemu buoh popřál na swětě. Toho kšeftu poručníka najprwnieho učinil Mikuláše Plzenského, bratra swého wlastnieho, potom Machka Krtského, Mikše Sliwenského a Wawřence wedle sw. Štěpána, měštěniny naše, jich wieře i cti toho dowěřiw; s tiem dielec swého statku za swú duši rozdal, a jiný weškeren statek swuoj dal a otkázal ženě swé a dwěma děti swých ku rownému dielu. Potom žena i děti

zemřeli. Dále Hynek KM[u] prosil, by jemu ráčil dáti práwa swá, kterėžby k tej otumrlině jměl; a KM[t] jemu swá práwa dala, ačby která tu jměla. A jeden sirotek, kterýž s městem trpí, a u městě sě rodil, a jest dcera Mikuláše Plzenského, dřéwejmenowaného Martina, kterýž kšeft učinil, bratra wlastnieho, jehož Martin najwyššieho poručníka učinil, proti Hynkowi toho otpierá přibuzenstwím, jakož Martin kšeftowník její strýc wlastní a přirozený byl; chtiece wedle potwrzenie ciesařského i krále našeho milostiwého a wedle práwa městského k tomu statku bližší býti nežli Hynek nebo kto jiný. Potom Mikeš Sliwenský, jeden z poručníkuow dřéwepsaných, wystúpil a otpieral proti Hynkowi i proti sirotku, žeby chtěl k tomu statku blíži býti, protože jeho Martin kšeftowník také jednoho poručníka to jest třetieho učinil, ale na to, jakož kšeftowní list swědčí, by ti poručníci ty sirotky sprawowali a jich chránili až do jich let, bez překaženie přátel i jiných lidí byli, chtě pro poručenstwie a sprawowánie těch sirotkuow ku jich statku blíži býti nežli sirotek nebo Hynek. S tiem sirotek i Hynek i Sliwenský za práwo prosili. A my ptawše sě pilně, mělaliby KM[t] tu práwo, slyšewše také kšeftowní list Martina kšeftowníka, strýce sirotka dřéwepsaného, a srozuměwše žalobám i odpowědem wšech tří stran, we jmě božie práwo sme wyřkli takto: Poňawadž sirotek s městem trpí, u městě se rodil, a jest Mikše Plzenského, wlastnieho bratra Martina kšeftowníka dcera, že jest ten sirotek po přibuzenstwí a po nápadu po strýci a otci swém k tomu statku bližší nežli Hynek wedlé dánie KM[u] a nežli Sliwenský wedle poručenstwie, jemuž nic otkázáno nenie ani přibuzen jest, a zwláštně wedle potwrzenie ciesaře slawného a krále našeho milostiwého přejasného. Také bychom práwa Krále Milosti nerádi opustili, kdežkoli bychom wěděli. Po nálezu práwa našeho ty wšecky tři strany sě dále neotwolaly ani na KM[t] ani do starého města, wědúc, že to otwolánie jest každému swobodno i otewřieno. Wyřčen urtel tu sobotu před swatú Alžbětú, když sú čtli ot božieho narozenie tisíc a čtyři sta let a potom třináctého léta.

17.

Purkmistr a radda starého města Pražského potwrzují nálezu Nowoměstských o statek po Franowi Olbramowic.

1413, 15 *Dec.*

Burgmistr a radda welikého města Pražského.

Wšelikú opatrností obdaření súsedé a přátelé naši milí! Když Frana Olbramowic, měštěnín a súsed wáš umřieti měl, tehdy zawolal konšelów z wašie raddy. Před těmi učinil swé poslednie rozkázanie i swój kšeft s dobrú pamětí i s rozumnú wýmluwú. Toho kšeftu učinil poručníky Prokopa z Rakowníka měštěnína našeho, a Janka Olbramowic, bratra swého wlastnieho, měštěnína wašeho; a ta oba poručníky přitom byli i slyšeli, když Frana kšeft činil, tak že Frana duom swój i wšeckna

swá zbožie, mowitá i nemowitá, swrchnie i spodnie, odkázal Regině ženě swé Elšce, Káči a Margretě dětem swým, také čtwrtému dietěti, kterýmž Regina těhotna byla, ku rownému dielu, jednomu jakžto druhému; a kteréžby dietě před swými prawými letmi umřelo, by jeho diel na druhé děti a na máteř rowným rozdielem spadl; pakliby děti wšeckny před swými lety zemřely, by polowice wšeho jich statku na máteř, dokawadby wdowa byla, a druhá polowice na Janka bratra Franowa spadla. A když Frana ten kšeft učinil, a konšelé poručníci sě rozešli, tehdy inhed Prokop jeden poručník bez wědomie Janka poručníka druhého zawolal, ale ne w raddě prosiw, prosiw jiných konšelów, kteříž o prwniem kšeftu newěděli. Ty konšely wedl ku Franowi, chtě by Frana jiný kšeft učinil anebo prwním jinak hnul; a Frana již pro němotu smrtedlnú mluwiti nemohl. Tehdy Prokop sám rozkazowal, tak kdyžby Franowy děti wšeckny před swými lety zemřely, by jich weškeren statek na Franowú spadl, buď ona wdowú anebo za mužem, a Frany se dotazowal, jestli jeho slowo; a Frana nemoha mluwiti jedno mikal, tak že konšelé Franowi nemohli srozuměti, potwrzujeli čili otpierá Prokopowy řeči. S tiem konšelé odwolawše Prokopa, řekli jemu: Nám se nehodí při tom kšeftu býti, neb ty sám mluwieš a rozkazuješ, a Frana jedno mieká nerozumně, jemuž my nesrozumieme. Tak sě konšelé bez konce rozešli. S tiem, zwěděw to Janek, druhý poručník, bratr Franów, i stawil ten druhý kšeft, a řekl: Prokop mně a bratru mému wždy a wždy newěrně činil, a bylby mi bratra o hrdlo přinesl, by nebylo boha a dobrých lidie, a to jest mnoho dobrým w starém i nowém městě swědomo, a již chtěl mě, děti mé a sirotka Mikšowa Olbramowic, bratra našeho třetieho, od nápadu otwrci a odlúčiti; a wěda dobře, že zápisy w kněhách městských máme, že Frana sirotku, Mikše našeho třetieho bratra synu, pětmezcietma a sto kop grošuow Pražských na wšem swém zbožie zapsal, a umřelliby sirotek pod léty, by ty penieze na mě a na Franu spadly, paklibychom my oba bez kšeftu a bez dětí umřeli, by nápad na toho sirotka, našeho třetieho bratra syna jíti jměl, to wšeckno nám chtěl bořiti proti městským kněhám a proti práwu. Zatiem po Franowě smrti Regina žena jeho i s tiem dietětem, kterýmž těhotna byla, w krátkých dnech umřela. Tak před wy u waši raddu oba poručníky wstúpila, práwa žádala; Janek chtěl, by prwní kšeft potwrzen byl, a Prokop chtěl, by druhý byl potwrzen. A wy, slyšewše oboje konšely, kteříž ku kšeftóm zawoláni byli, slyšewše také městské kniehy, kterak sú peniezi a nápadowé mezi bratří a jich sirotky zapsáni: práwo ste we jmě božie wyřkli takto: Poňawadž Frana s dobrú pamětí i s rozumnú wýmluwú před konšely a před oběma poručniekoma učinil swój prwní kšeft, jakož konšelé prwní znají, a žena jeho i s dietětem, kterýmž těžká byla, po něm brzo umřela, a nápadowé mezi bratří a sirotky i také dluhowé sú we městských kněhách zapsáni, že prwní kšeft má plnú moc, a že druhý nedokonalý kšeft, kterýž Prokop před jinými konšely

bez Janka druhého poručníka wědomie chtěl sám swú řečí dělatí, a Frana pro smrtedlnú němotu již mluwiti nemohl, jakož konšelé poslední znají, že ten druhý nedokonalý kšeft moci nemá, a že Prokop swú řeči w cizie zbožie nemluwného člowěka kšeftowati nemohl, a také zápisuow w městských kněhách bořiti nemohl. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Datum anno domini MCCCCXIII, feria VI post festum S. Luciae virginis gloriosae.

18.

Purkmistr a radda nowého města Pražského Staroměstským k známosti přiwozují odwolání Prokopa z Rakownika we při s Jankem Olbramowic o poručenstwí nad kšaftem Frany Olbramowic.

1414, 22 *Febr.*

Appellatio secunda in antiquam Civitatem Pragensem in factis Johannis Olbrami et Procopii de Rakownik.

Páni w řádu sprawedliwosti seznaní, súsedé naši dobří! Ku libostnému žádání wašemu jest hotowa dobrowolnost naše. Pře tuto popsaná otwoláwáním k wám přicházie. Frana Olbramowic, měštěnín náš, kdy jmèl umřieti, učinil swé poslednie rozkázanie, kšeft statku swého. Toho kšeftu učinil poručníky Janka bratra swého wlastnieho, nedielného, a Prokopa z Rakowníka měštěnína wašeho. Potom sè ti poručníci swadili, že Janek dáwal winu Prokopowi; když Frana kšeft učinil, k tomu zawolal dwú konšelú z raddy, a oba poručníky přitom byla; a když sè konšelé a poručníci po kšeftu rozešli, tehdy Prokop ihned tu hodinu zawolaw jinú dwú konšelú krom raddy, kteříž o prwniem kšeftu nic newěděli, také druhému poručníku o tom nedaw wěděti, chtěl, by Frana jiný kšeft učinil, a Frana již mluwiti nemohl; jakož o to prwé ortel byl k wám do starého města podán, a wy prwniemu kšeftu moc dali, a druhý otsúdili. Tak ta pře stála až do nás nynějších konšeluow. Pak již Prokop přišed před ny, žádal, by byl poručenstwie zbawen, ačby to mohlo býti; a řka, žeby jeho stará radda, kteráž před námi byla, toho poručenstwie zbawiti nechtěla. A my jemu toho potaz dali až do třetieho dne, a potom ku wašemu žádání ještě dále, chtělliby se pro pokoj toho poručenstwie zbawiti; neb sme byli srozuměli, žeby Janek pro některé příčiny jeho prázden byl. Zatiem sme starú raddu obeslali. Ta wyznala, když Prokop žádal, by byl poručenstwie zbawen, že jemu radda řekla: Prokope! položili sme wám dobrotiwý rok, do toho roku tebe poručenstwie nezbawujem; a že prwé, než se strany před raddu wrátily, stará radda s konšelstwie ssazena. Také stará radda wyznala, že Prokopowi poručenstwie nepřiřekla ani přisúdila. Potom přišed před ny Prokop s potazem, řekl, že jemu přietelé neradie, by sè toho poručenstwie zbawil. Tehdy Janek řekl: Milí

páni konšelé! když jinak býti nemuož, ale račte slyšeti ty příčiny i záwady, pro kteréž, jakož bohu i práwu ufám, Prokop wedle práwa má toho poručenstwie prázden býti: Prwnie příčina a wada jest, že Prokop mě s Franú bratrem mým wždy wadil a mě ku Franowi hyzdil, mezi tiem hledaje, kterakby sě mezi ny wetřel a w naše zbožie upadl; a již Franu byl namluwil, že jemu byl zapsal w zemských dskách čtyři sta kop grošuow dluhu, a nebyw jemu čtyř haléřuow dlužen; a wěděw dobře Prokop, že jsme wlastní nedielní bratřie, a že on k tomu nižádného práwa neměl, wšak chtěl wšecko zbožie na zemi tiem zápisem osáhnúti; a wšak potom ten zápis s příslowím a s nechutí musil z desk propustiti. Druhá příčina, že Prokop chtěl zde w nowém městě pány celú raddu podtrhnúti, weda je na to, by zrušili zápis w městských kněhách; a w tom zápisu Frana byl dlužen sirotku swému wlastniemu bratranu pětmezcietma a sto kop grošuow, a úroky na ty penieze do jeho let wedle zápisu; také jest sirotek w tom zápisu měl se mnú a s Franú nápady zapsané; to wše chtěl Prokop rušiti, a tiem chtěl sirotka zawesti o ty penieze i o ty nápady, takúto příčinú, že Prokop wedl na to pány, by sě Frana zapsal sirotku u zemských desk, a Frana již u desk neměl co zapisowati, neb jest již Prokop dluhem u desk prwé zapsaným wšecko byl obsáhl; a tudy jest Prokop chtěl pány zawesti a sirotka oklamati, u desk a skrytě to jednaje, že o tom ani páni ani já, wlastní nedielný bratr, ani který přietel co wěděl; a skrze to Prokop Franu i sě sám bez mála o hrdlo byl připrawil; to jest mnohým swědomo. Třetie příčina, když sě Prokop u Franowo poručenstwie nynie wjednal, on wie kterak, ihned ten prwní den se jal zmatkuow w tom poručenstwí jednati, chtě jiný kšaft zjednati, tak jakož z staré raddy páni wyznali, w orteli psali, a Staroměští páni potwrdili. Protož páni milí! trwám bohu, práwu a wám, že pro ty a jiné příčiny, jichž wšech wyprawiti nynie chwíle nenie, Prokop má toho poručenstwie s práwem prázden a zbawen býti; a já těm sirotkóm, bratra swého dětem chci wěrně učiniti, a jich zbožie úplně zajistiti wedle nálezu a přikázanie wašeho. K tomu Prokop otpowěděl: Páni, slyšíte, že mě Janek hanie, mrtwé, smieřené druhé wěci obnowuje. Janek k tomu otpowěděl: Chceš to w haněnie obrátiti; nehaniem tebe; každému jest swobodno, swé wady a nehody před práwem a súdem wýmluwně a rozumně wyprawiti; mrtwých a zjednaných wěcí neopačuji; sám starými hýbáš, a nowých přičiňuješ. Páni, račte pomnieti, že sě Prokop w starých příčinách sám zná, a nowé jsau na něho dowedeny. Tak obě straně za práwo prosile. Tehdy my konšelé, slyšewše a srozuměwše dobře řeči obú stranú, slyšewše také příčiny, a že sě Prokop k druhým příčinám přiznal, a druhé sú ortelmi dowedeny, a také že o těch wšech příčinách raddám před námi i nám nynějším konšelóm jest dobře swědomo: protož konšelskú mocí wedle práwa jakožto najwyšší poručníci sirotkuow po Králowě Milosti w tomto městě, nechtiec by sirotci hynuli, Prokopa sme z poru-

čenstwie propustili a zbawili, tak aby Janek najbližší přietel poručníkem ostal, a sirotkóm jich zbožie dobře zajistil w našem městě wedle nálezu a přikázanie našeho. S tiem sě Prokop dále k wám do starého města otwolal. Žádají a prosie strany, byšte je ráčili rozsúditi sprawedliwě. To sě jest dálo prwní čtwrtek u postě, po božiem narození, tisíc a čtyři sta let a potom čtrnáctého léta.

19.

Purkmistr a radda Starého města Pražského wypowídají k odwolání z Nowého města we při mezi synowci a ženau měšťana Nowoměstského o dům jeho.

1414, 13 *Jun.*

Burgmistr, konšelé i wšechna radda welikého města Pražského.

Střiezwú horliwostí sprawedlnost žádající přietelé naši dobří, powolnost přiezni súsedské buď wám předeslána. Jeden měštěnín wáš před čtrmedcietma léty kúpil duom s městištěm sobě, ženě swé a dědicóm swým; a ten duom jim wložen u waše městské súdné kniehy, a w kněhách muž i žena jmény jmenowáni, s tiem domem wšecka městská práwa učinili; na to domowi list dán. Potom, jakož nynie rok minul, ten měštěnín, když umřieti jměl, učinil swé poslednie rozkázanie, swój kšeft, kterýž jest pod konšelskými pečetěmi wedle práwa wašeho města došlý. W tom kšeftu otkázal tej ženě swé duom ten a wšecka swá zbožie, swrchnie i spodnie, kteréž jměl nebo jmieti bude, do jejie smrti; a po jejie smrti by ta zbožie wšecka spadla na jeho tři synowce, jeho wlastnieho bratra syny. Také otkázal těm synowcím swým třidceti kop gr. hotowých peněz, a k tomu pancieř a wšecko oděnie swé, kteréž na nohy slušie. Nebo mnozí lidé prawie, by ten měštěnín kšeftowník bratra swého, otce synowcuow, statku drahně wzal sobě ku polepšenie, a tiem sě najprw zmohl. Ty penieze a oděnie ta wdowa již synowcóm wydala. Pak již wdowa stojí po tom, chtiece podlé kněh puol duomu dědicky jmieti, a řkúc: Mój muž swój diel duomu mohl otkázati, komuž chtěl, ale mé polowice nemohl nižádnému otkázati, nebo sem jemu swého diela newzdáwala, ani sem při kšeftu byla, ani swú wóli ku kšeftu dala. K tomu synowci otpowěděli: Nejeden muž duom kupuje, a ten wloží sobě a ženě swé w městské kniehy, a wšak potom ten duom muž prodá, dá nebo otkáže, komuž chce, a na tom jemu žena nemóž překážeti. Ufáme práwu, že náš strýc též mohl učiniti i učinil. Také jmáme dobré swědomie, pány konšely a jiné dobré lidi i druhé přísežné, kteříž při kšeftu byli, že žena swú wóli k tomu kšeftu dala a kšeft slyšela a toho neodpierala w šesti nedělěch a w tom času, jakož městské práwo jest; a tomu již rok minul, že kšeftník umřel, a kšeft úplně došel. Trwáme práwu, že jmá moc jmieti. K tomu žena řekla: By swú wóli ku kšeftu dala, bylaby má wóle w kšeftní list psána. Naději sě práwu, že ti konšelé, kteříž swé pečeti ku kšeftnímu listu přikládali, již nad swé pečeti swědčiti

nemohú; a jiní lidé proti konšelským pečetem také nemohú swědčiti, a že mi kniehy ostanú. K tomu synowci řekli takto: Poněwadž si nám wedle kšeftnieho listu penieze a odènie wydala, nadějem se práwu a pánóm konšelóm, že jiné wěci, kteréž jsú w kšeftu psány, také před sě pojdú. Na to wem otpowiedámy a w jmě božie za práwo nalezujem: Tak jakož měštěnín wáš kúpil duom sobě, ženě swé a dědicóm swým, a ten duom wložen u waše městské kniehy, a w kněhách muž i žena jsú jmény jmenowáni, tehdy již polowice toho duomu té ženy byla jest, kteréžto polowice muž její, nebo jeho nebyla, bez ženiny wóle nemohl nižádnému otkázati, lečby žena byla swój diel duomowý muži wzdala w zahájeném súdě, jakožto duomowé a jiné nemowité wěci wzdáwány mají býti wedle práwa, a to sě nestalo; protož polowice duomu podlé ženy jmá ostati; a druhá polowice jdi wedle muže jejieho, měštěnína wašeho, rozkázanie. Wročen ortel we čtwrtek u vigilii swatého Bartoloměje, léta narozenie syna božieho MCCCCXIIII.

Ab ista sententia orphani praescripti ulterius appellaverunt ad dominum regem; quam ipse ulterius commisit domino Johanni subcamerario suo, et eandem praetactus dominus subcamerarius de verbo ad verbum confirmavit et potenter corroboravit. Actum feria IIII post festum corporis Christi, anno domini MCCCCXVI.

20.

Purkmistr a radda Nowého města Pražského propauštějí Prokopa z Rakownika z poručenstwí nad sirotky a statkem Frany Olbramowic, a též poručenstwí přisuzují Jankowi Olbramowic.

1414, 10 *Jul.*

Quomodo Prokopius de Rakownik abjudicatus fuit a commissaria puerorum et bonorum Franae Olbrami et postea cessit benivole de eadem.

My Bartoš Jičinský purgmistr, Ondřej Kancléřowic, Wáclaw z Hrobku, Mikuláš Chalupa, Mikuláš Sliwenský, Martin od núze, Jan Litobor, Lekeš Trubač, Čeněk Patriarchowic a Štěpan Zabitý, konšelé Nowého města Pražského, tiemto mocným zápisem wyznáwáme a dáwámy na wědomie každému, že když Frana Olbramowic dobré paměti, měštěnín náš, swé poslednie dwoje rozkázanie, dwa kšefty učinil, také poručníky dwa postawil, Janka bratra swého wlastnieho nedielného, měštěnína našeho, a Prokopa z Rakowníka, měštěnína z starého města Pražského. Ta dwa poručníky sě swadili, neb Janek chtěl, by prwní kšeft moc měl a potwrzen byl, a Prokop žádal, by druhý kšeft mocen a potwrzen byl. Tak mezi těmi poručníky jest práwo wyrčeno, že prwní kšeft má moc i práwo jmieti. S tiem sě Prokop dále do Starého města na wyššie práwo otwolal, a staroměstští páni potwrdili prwnieho kšeftu i moc jemu dali. A Prokop otpieraw toho prwnieho kšeftu a proti němu sě otwolaw do Starého města, wšak wždy chtěl poručníkem

býti, a řka: by jemu stará radda poručenstwie zbawiti nechtěla. Toho jemu stará radda neseznala, ale řekla ta radda, že stranám rok ku přátelské smlúwě dala, a prwé než sě strany zasě do raddy wrátily, že stará radda s konšelstwie ssazena. Přes to Prokop wždy chtěl poručníkem býti; Janek druhý poručník toho otpieral, a šel proti němu hrubými, welikými, duowodnými i dowedenými wadami a příčinami, a ty příčiny i wady Janek řádem w žalobě položil a rozumně wymluwil, a řekl: Ufám bohu, pánóm a práwu, že Prokop pro ty příčiny a záwady toho poručenstwie má s práwem zbawen a prázden býti, o kterýchžto příčinách i záwadách nám nynějším konšelóm i raddám před námi jest dobře swědomo. Tak opět obě straně za práwo prosile, a my konšelé jakožto najwyšší poručníci po Králowě Milosti sirotkuow tohoto města, wedle práwa ortelem sme Prokopa z poručenstwie propustili i otsúdili, pro ty příčiny a záwady, jakož tam w orteli psáno stojí, kterýmž sě jest byl Prokop do Starého města otwolal, a Jankowi sme poručenstwie sirotkuow jeho wlastnieho bratra i jich zbožie přisúdili. S tiem sě Prokop opět druhé do Starého města otwolal, a otwolací list jemu dán prwní čtwrtek u postě, jenž nynie minul. Tak. Janek, přietelé jeho i my sami častokrát i mnohokrát sme napomínali, by nám byla odpowěd na ten ortel wydána, jakož byl obyčej i práwo, by nám we dwú nedělí odpowěd na ortele dáwali. Toho sě nestalo, i podnes ten ortel a otwolací list w Starém městě jest, a nám odpowěd nikdy wyníti nemohla, až potom dwa Staroměstská pány z raddy, pan Loiza apatekář a pan Duchek Rymer s Prokopem dřéweřečeným tu středu před swatým Janem krstitelem božím, kteráž nynie minula, w naši raddu wstúpili. Tu Prokop prosil, by z dřéwepsaného poručenstwie propuštěn byl, a tu sě poručenstwie zbawil i otřekl, a řka: žeby práce snésti nemohl; a ta dwa Staroměstská pány ot sebe i ot plné raddy Staroměstské za těž prosili. A my ku prosbě těch pánuow i Prokopowě sme wedle našeho ortele w otwolacím listu psaném *(sic)* Prokopa z poručenstwie úplně a wěčně propustili, a Jankowi poručenstwie sirotkuow bratra jeho i jich statku úplně poručili, přiřkli i přisúdili, jakožto přirozenému, mocnému a sprawedliwému poručníku; a toho wšeho sme potwrdili i potwrzujem mocí tohoto zápisu. Jenž jest w naše městské kniehy wložen ten úterý po Sw. Prokopu, když sú čtli ot narozenie syna božieho tisíc a čtyři sta let a potom čtrnáctého léta.

21.

Purkmistr a radda Starého města Pražského činí nález we při z Nowého města odwolané o mlýn kšaftem odkázaný od měšťana Nowoměstského.

1415, 20 *Aug.*

Purgmistr a konšelé Starého města Pražského.

Opatrní súsedé milí! Jeden měštěnin wáš, jsa zdráw na žiwotě s dobrým

rozmyslem, s plnú paměti a owšem opatrně chodě, bál sě slehnúti, a slehna bál sě smrti. Nad to boje sě, by po jeho smrti mezi přátely a mezi jeho budúcími nižádný swár ani která ruoznice nebyla zbuzena, učinil poručenstwie swé poslednie wuole ze wšeho statku swého mowitého i nemowitého, kterejžby ten koli byl aneb na čem koliwěk, obyčejem a wším řádem městským, tak že najprwé odkázal mlýn swuoj Janowi synu swému, potom knězi Staňkowi bratru swému u Sw. Jakuba odkázal dwě kopě grošów platu do jeho žiwota, tak kdyžby jeho buoh neuchowal, aby tě dwě kopě grošów platu i se wším jiným statkem, kdežby ten koliwěk aneb na čem koliwěk byl, zasě na syna jeho swrchupsaného dědičně spadly; a kdyžby ten weškeren statek na Tomáše aneb na Tómu, poručníka toho jistého sirotka dědicky spadl, bez překážky wšech přátel i wšech jiných lidí. Potom když buoh neuchowal toho měštěnína i jeho sirotka, kněz dřéwejmenowaný přišel před wy i s tiem poručníkem, a stoje po nápadě; a poručník žádal, byšte jej při listu kšeftniem aneb při poručenstwí ostawili. A wy list kšeftní slyšewše, we jmě božie ortel ste wyřkli takto, že cožkoliwěk w kšeftniem listu stojí psáno, ježto jest mohl oddati a odkázati, že to moc má a práwo. Tu kněz řekl: Milí páni! wšak jsem já bližší přietel než on. A on zasě odpowěděl, wzaw odpuštěnie: Milí páni! on jest kněz duchowní, totiž mnich, kde on děditi muož? a wšak wždy prosím, račte mě wedle listu kšeftnieho a wedle řádu a práwa městského ostawiti. Tak ste jim kázali před sě jíti. Opět potom kněz přišel, a přiwedl sebú pana podkomořieho a pana Mikše hofmistra králowstwie Českého; kteřížto sú žádali slyšeti tu jistú při a rozsúzenie. A tak ste před nimi kázali list kšeftní čísti. Tu pan podkomořie řekl jest: To jest list dobrý, ale tieži wás: trpěl-li jest s toho mlýna poplatky k městu čili nic? A strana odpowěděla: Milí páni! trpěl sem wšecky městské poplatky wedle řádu, práwa a obyčeje městského s toho se wšeho, což mám, a také trwám bohu a práwu, že nemám dwěma smrtmi umřéti, neb sem s toho mlýna zwláště trpěl zemskú berni tolikrát, kolikrát by toho potřebie bylo. A opět pan podkomořie řekl: Páni! to súd wáš nenie; mlýnť pod wás neslušie, a také slyšíte, žeť jest s něho s městem netrpěl; to jest súd muoj, a on jest toho mlýna nemohl odkázati anebo kšeftowati; a toho na wás podáwám, mohli jest ten mlýn odkázati a nebo kšeftowati? A strana prosila, abyšte ji při kšeftniem listu ostawili a při městském práwu. A pan podkomořie řekl: A já také žádám, co jest sprawedliwého. Na to wám odpowiedámy a we jmě božie za práwo nalezujem, potwrzujíc kšeftnieho listu, dáwajíc jemu moc a práwo we wšech kusiech; nebo každý měštěnín náš swé zbožie kdežkoli ležície, buď w městě neb před městem, na zemi nebo na wodách, móž odkázati kam chce a komu chce, bez překazy. Dán a wyrčen ortel ten úterý před Sw. Bartolomějem apoštolem, anno domini Millesimo quadringentesimo decimo quinto.

22.

Purkmistr a radda welikého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při mezi Jirglem měštěnínem Staroměstským a poručníkem statku Lorencowa wlnaře.

1415, 8 *Oct.*

Purgmistr i wšechna radda welikého města Pražského.

Opatrní súsedé milí! Takowá pře přišla jest před wás, že Jirgl měštěnín náš túžil wám na Temle trubače a k statkóm Mařika Myšky, Medulanského a Křemencowú, tak jakož sú poručníci statku sirotka Lorencowa wlnaře, někdy měštěnína wašeho, jenž jest zabit, kterýžto statek téhož Lorence léta maje úplně před námi i před wámi tudiež i před dřewní raddú waší, ježto před wámi byla, buď jeho málo nebo mnoho, wzdal jest dřéwejmenowanému Jirglowi, žádaje by poručníci kšaftní list před wámi položili a o ten statek jemu dosti učinili. Tehdy Teml a poručníci Mařikowi Myškowi i Medulanského řekli sú: Páni milí! kšeftu nižádného nemáme, nebť jest Lorenc zabit a kšeftu nižádného neučinil; než když jest Mařík Myška žiw byl, tehdy Jirgl i sirotek túžili sú na něho i na nás na jiné poručníky, bychom jim dosti učinili a počet s toho statku wydali; tehda konšelé, kteříž w tu chwíli na radě seděli, jakožto najwyšší poručníci po bohu a po králi, přikázali sú nám počet učiniti u purgmistra o ten jistý sirotčí statek; a tak wedle přikázanie konšelského počet sme učinili, a učiniwše před konšely wstúpili, s obú stranú přijemše počet, i prosili sme, aby ten počet w kniehy městské byl wložen. Tudiež sme žádali, aby nás konšelé wedle plného přijatého počtu drželi, tak jakž jest w kněhách popsán, kterýž sme učinili a s obú stranú w kniehy wložiti žádali. Proti tomu odpowěděl Jirgl a řka: Páni!jáť o nižádném počtu newiem, ani sem přitom byl, když sú oni w kniehy počet kladli. Tehdy poručníci řekli: Milí páni! poněwadž mluwí proti wašim řádóm, prosímeť WM[u], račte obeslati starú raddu a na nich sě zeptati, přikázaliliť sú nám počet s nimi mieti, aneb žádaliliť sme s obú stranú, aťby ten počet psán byl w městské kniehy; a tu zwiete prawdu i jeho i naši. Tehda ste k jich požádaní obeslali starú raddu, ta radda jest wyznala, že jest poručníkóm kázala, aby počet učinili o ten jistý sirotčí statek, a že s obú stranú tak poručníci jakožto Jirgl s sirotkem žádali sú, aby ten počet byl w kniehy wložen, a stará radda kázala popsati počet a w kniehy wložiti dopustila; a tu opět wedle počtu žádal Jirgl, abychom drželi k tomu ty jisté poručníky, jenž ten statek jmají, aby jej položili; tu sme každému kázali položiti, ktož co měl, wedle počta, a tak sú wšichni úplně položili, jakož sme w kněhách shledali. Tehdy jest dále Jirgl řekl: Páni milí! aťby také užitek z toho statku byl položen, a zwláště Teml jměl dáti ot třidceti kop, po třech kopách na každé léto ot osmi let; a jiní poručníci swrchupsaní brali sú ot Martina ot Núze sirotčí plat čtyři kopy každé léto,

dobře osm let. K tej řeči odpowěděl Teml: Milí páni! Buoh toho nedaj, bych já kdy sirotčích peněz požíwal anebo plat bral; bohdaj bych swého we zdraví požil, což mi buoh popřál; ani sem kdy w to podwolowal, neb sem swého s potřebu jměl; a wiec, milí páni! tiehnu sě na waše kniehy, žeť jest Mařík wyznal před starú raddú, žeť sem sirotčieho statku za haléř newzal, a též Křemencowá wyznala i sám Jirgl swými usty, že sem nic newzal; a tohoť sě tiehnu na waše kniehy, žeť jest to swědomie psáno. Protož ufám WM[u], že mě newinného člowěka při swých kněhách ostawíte. Dále sú řekli poručníci Maříkowi Myškowi a Janek sirotek Medulanského: Milí páni! myť o braní swrchupsaných čtyř kop platu nic newieme, než ufáme WM[u], že nás při plném počtu ostawíte, kterýžto u městských kněhách popsán jest, neb sme jemu úplně splnili a wšecko jest pobral. A tak poručníci často jmenowaní, tudiež i Jirgl, žádali sú, byšte jim sprawedliwý konec učinili. Tehda wy slyšewše plně jich žaloby i otpowědi s obú stranú, a také snažně kniehy městské ohledawše, slyšewše také swědomie obeslané starú raddú i wyznánie, kteréž w kněhách stojí, že jest Teml nic sirotčieho newzal, wydawše také dwa pány ku opatření statku toho, byl-liby ten statek wedle počtu úplně položen, a shledawše, že jest wšecko položeno, we jmě božie práwo ste wyřkli takto: Tak jakož ste shledali poručničé počty wedle kněh učiněné, i wedle swědomie přijaté, také úplně wedle počtu, jakž w kněhách jest, položené, aby Jirgl ten statek weškeren k sobě wzal, jenž jemu wzdal jest, a aby poručníkuow wšech swrchupsaných, jenž sú jeho počtem wedle městských kněh otbyli, s pokojem nechal, a o ten kšeftní list, jenž Jirgl die, by jej poručníci dřéwejmenowaní jměli, a oni otpierají, řkúc, že jest Lorenc zabit a bez kšeftu umřel, že jeho nemají a k tomu sě neznají, práwo ste jim nalezli. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Datum anno dom. MCCCCXV, feria tertia proxima ante diem S. Dionysii philosophi, astronomi, doctoris, martyris et pontificis gloriosi.

23.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při mezi Elškau ze Zderazu a Mikulášem.

1415, 19 *Nov.*

Purkmistr i wšechna radda welikého města Pražského.

Opatrní súsědé dobří! Nábožná panna Elška se Zderaze kúpila sobě duom za dewět kop grošów, Agnežce sestře swé, dětem i budúcím jejím. Potom ta Agnežka pojala sobě muže Mikuláše někdy služebníka wašeho bez wóle sestry swé swrchupsané. Tu sě súdily o statek mnoho časuow, tak že sú na ubrmany přišly s obú stranú, zaručiwše pod padesáti kopami grošów, kterážby strana nedržela, aby tu pokutu pánóm propadla, a pod ztraceniem té pře. Ale jich nikteraké nemohli

smluwiti, ani sě sjednati, i wolili pátého nadubrmana, tak dobře ubrmané jakžto strany. Kterýžto k jich wšech prosbám, stoje u plné raddě, tázal jich wšech, mocněliby naň přišli. A tu ubrmané a strany řeklí sú, že mocně. A tak ten nadubrman wyřekl jest mezi nimi takto, aby Elška Anně sestře swé a Mikulášowi jejiemu muži duom s městištěm, w kterémž bydlí, do sw. Jiřie konečně dala a postúpila, a šest a třidceti kop grošuow hotowých peněz w roce na jmenowané dny také aby jim dala a zaplatila, a ostatek, buď mnoho nebo málo, by sobě ostawila. Tu obě straně přijale, a děkowaly, žádajíc, by jim to w městské kniehy wešlo; a to sě stalo tu sobotu před druhú nedělí w postě. Jenž sú tomu dwě nedělí minule, ihned potom Elška brzo pryč jela, a tam byla do této chwíle beze wšeho skonánie. Tu Mikuláš běhal, mnohokrát staraje wy, byste mu práwa dopomohli; a tak zweden jest na puol páty kopy grošuow platu Elščina. S tiem wšecka městská práwa učinil. Ale rok a den tomu neminul, pak sě Elška nynie wrátiwši žádala, coby sě dřiewe nestalo, ale aby sě ještě stalo, řkúc: To buoh wie, ihned najprwé bylabych ráda otbyla jeho, čímžbych jměla; než peněz hotowých sem nejměla ani ještě mám; než čím mohu, tiem chci odbyti. A tak ste je o to sjednali. Dále Anna, napředpsaná žena Mikulášowa, umřela a dwé dietek poostawila, ale s jiným mužem. Tu Elška žádala, aby sě těm dětem dosti stalo z toho statku po jich máteři; a Mikuláš řekl: Páni milí! ty děti mají jiné zbožie w Morawě po swém otci; to Elška dobře wie; toto sem já wysúdil s swú ženú, a toho tiehnu sě na kniehy waše, že o nich nižádné zmienky nikdiež nebylo, a ona mi jest wzdala práwo swé i weškeн statek, kdeby byl, anebo na čem by koliwěk byl, jakožto kniehy ukazují; a wšak chci jim z toho učiniti, ač ne z práwa, ale z milosti a pro památku jich máteře i mé milé ženy, tak jakož sem jí slíbil, když jest ležala na smrtedlné posteli, že jim chci dáti po desíti kopách grošuow. A Elška častojmenowaná wždy práwa wyrčenie žádala a Mikuláš též také žádal. A wy we jmě božie ortel ste řekli takto: Poňawadž Mikuláš zná, že ten statek wysúzený má po swé ženě, že toho buď málo neb mnoho sirotčieho nábytku, aby ten jměl; ale platu a toho domku aby třetí diel držel a děti dwa diely. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Datum anno domini MCCCCXV, die S. Elizabeth.

24.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při mezi wdowau a poručníky po Mařikowi Kačerowi o sto kop grošů wěna.

1416, 4 *Jan.*

Opatrní přietelé milí! Hanušek Terklér, wáš spoluměštěnín, před dewieti léty wzdal duom swój s wápenicí, s cihelnicí, s břehy i s jinými městištěmi k tomu přislušejíciemu *(sic)*, jenž jest ten jistý duom w tu chwíli ležel mezi domy Buška

a Wáclawa kamennika, slowútnému muži Mařikowi Kačerowi, zeti swému, dětem i budúcím jeho ku jmění, držení a ku požíwání prawým práwem, jakožto jest sám jměl, držel a požíwal. S tiem ten jistý Mařik wšecka městská práwa učinil wedle řádu a obyčeje městského. Potom ten jistý Mařik, písař desk zemských, zapsal u wašich městských knèhách sto kop grošuow Kateřině manželce swé wlastní a dceři Hanuškowě Terkléřowě k milostiwému dluhu wěna na domu swém, na wápennici, na březiech a na jiných městištěch i na wšem, což k tomu přislušie, ustaweném na přiekopě a wedle malowané lázně takowú umluwú, jestližeby buoh prwé neuchowal jeho nežli jie, tehdy aby dědici a budúcí Mařikowi dali a zaplatili té jisté Kateřině sto kop grošuow na hotowých penězích anebo jistých deset kop grošuow platu letnieho anebo wěnieho a wěčného w Nowém městě anebo na zemi ukázali a otdali. A tak wšemohúcí pán buoh toho Mařika z tohoto swěta na budúcí pojal; a Kateřina swrchupsaná několikrát před wy přišla, žádajíc, aby jí wedle zápisu wašich městských kněh práwa dopomohli. A poručníci také žádali, byste je při prawém ostawili i ty sirotky, a zwláště tiehnúce sě na kniehy waše, a ty ste jim kázali čísti oba zápisy, jakož swrchupsáni jsú. Tu sè dále poručníci toho kusu chopili, řkúc: Páni milí! Tento zápis jeden swědčí na duom Hanuškuow i na jiné wěci, co k tomu přislušie, a tu ona swé wěno shledaj anebo nechaj. A strana panie Kateřiny otpowěděla, řkúc: Milí páni! Hanušek jest swój duom s wápennicí i se wším, co k tomu přislušie, zapsal swému zeti, jakož zápis ukazuje, a na tom dále on jest zapsal a ukázal wěno ženě swé. A druhá strana wždy řekla: Milí páni! račte pamatowati, že na domu a na wápennici, ješto na přiekopě leží, to wěno jest zapsáno, totižto na Hanuškowě. Tu ste wy dále otázali, bylli jest kdy Kačer w držení toho domu a wápennice, w kteréž Hanušek bydlí, nebo jmělli jest jej kdy w kněhách městských. Tu strana řekla: Páni! onit jsú sobě dobře wěřili. A tak žádali, byste je sprawedliwě rozsúdili. A wy we jméno pána boha řekli ste ortel takto, že poněwadž swědomo jest chudému i bohatému, že Hanušek jest zapsal duom s wápennicí, jakož zápis ukazuje, Mařikowi zeti swému, a on dále zapsal ženě swé, dceři Hanuškowě sto kop grošuow hotowých peněz nebo desět kop grošuow platu wěčného w Nowém městě Pražském anebo na zemi po swé smrti aby jie bylo dáno, a že jest nikdy nebyl w držení toho domu i wápennice, w kteréž Hanušek i dnes bydlí, i také že wšechni domowé ot Wltawy až k sw. Ambroži i dále slowú na přiekopě, a také že kněhami wašimi městskými nemohú ukázati, by ten duom mohl Mařik komu zastawowati nebo zapisowati, aby wedle toho swětlého zápisu panie Kateřině sto kop grošuow anebo desět kop grošuow platu jistého w Nowém městě Pražském anebo na zemi dali a ukázali. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Datum anno domini MCCCCXVI, sabbato ante epiphaniam domini.

25.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských o statek po jedné jich spoluměštce.

1416, 12 *Sept.*

Purgmistr i radda welikého města Pražského.

Opatrní súsedé naši dobří! Jedna spoluměštka waše učinila kšeft swój swé poslednie wuole wedle řádu a obyčeje městského. Tomu kšeftu bude pět let ten pondělí před swatú Kateřinú, jenž nynie najprwé přijde. W tom kšeftu otkázala po swé smrti duom swój s městištěm i weškeu statek swój swrchní i spodní manželu swému, tak aby on máteři její deset kop gr. z toho statku wydal a dwěma dcerama po pěti kopách gr. Pak nynie přišel jeden muž, té jisté jejie dceři napomínaje a žádaje, aby byl držen wedle kšeftnieho listu, kterýžto ste jim kázali čísti. Tu odpowěděl muž dřiewepsaný wašie měštky, a řka: Milí páni! to wše, co w kšeftowniem listu stojí psáno, wydal sem a jich odbyl, a toho jmám dobré swědomie; než kněhami městskými toho sem neohradil; a tudy mě napomíná, zwěděw že list kšeftní nenie zrušen; ale trwám bohu a práwu, že mě wedle dobrého swědomie ostawíte. Tu ste jemu swědomie kázali wésti, a on wedl přísežné lidi wašeho města, kteřížto jsú wyznali, že jich jest otbyl. Ale druhá strana wždy práwa wyrčenie žádala wedle kšeftu. A wy we jmě božie řekli ste ortel takto: že poněwadž zjewné swědomie jest, že jest těch lidí otbyl úplně wedle kšeftnieho listu, aby jeho u pokoji nechal. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Datum Pragae anno domini MCCCCXVI, sabbato ante festum exaltationis sanctae crucis.

26.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při s strany domu zemřelého dlužníka.

1416, 30 *Oct.*

Purkmistr i radda welikého města Pražského.

Opatrní súsědé milí! Jeden súsěd wáš byl druhému dlužen čtyři kopy a dwanádcet grošów. Ten pohnal jeho k súdu. Tu jemu nalezeno skrze konšely, kteříž jsú před wámi byli, aby zaplatil jemu we dwú neděli konečně na hotowý groš; a to w kniehy súdné wašeho města wešlo. A tak dwě neděli minule a wiec, a on jemu nezaplatil. I přišel opět, žádaje a prosě, by mu k jeho dluhu dopomohli. A tak konšelé u plné raddě kázali podrichtáři jemu práwa dopomoci. Kterýžto shledaw, že základuow nenie, jenž by on mohl swój dluh postihnúti, i zapečetil jemu komňata; a ta stála mnoho časuow zamčena; a mezi tiem ten jistý umřel

dlužník. Dále manželka jeho nabiehala mnohokrát purgmistra a konšelów, žádajíc, aby jie bylo otewříno; a tak radda kázala jie otewřieti. A ten, jemuž jejie manžel byl dlužen, přišel ku purgmistrowi, a tieže, kterakby jie bylo otemčeno. Kterýžto jeho zprawil, řka: Podrychtářie prawí, že tu nenie, jímžby ti swój dluh postihnúti, jakožto jest dřiewe powěděno; než žádášli práwa, máš na duom zweden býti. A on s tiem mlčel, a tak trwalo až do této chwíle. Než ten wždy prawil, komuž jest dlužno, by purgmistr řekl: Paní jest dobrého rodu a dobře zachowalá, proto sem jie kázal otewřieti, aby se tak newálela. Ale on sě jest k tomu neznal. Dále pak nynie po sazenie raddy ten jistý súsěd wáš opět napomenul purgmistra, jenž w tu chwíli byl, před wámi, a řka, že k nižádnému o ten dluh nezří než k němu, proto, jakžto swrchu psáno jest; a on otpowěděl, že co jest koliwěk učinil, toho jest sám ot sebe učinil *(sic)*, než mocí plné raddy; a toho sě táhl na raddu, kterážto seznala jemu, že jest tak. A zwláště otpowěděl k tomu, jemuž dlužno jest, řka: Tiem lépe! to jemu jest na pomoc, milí páni, i ku polehčení, než jáť wždy nezřím k nižádnému jinému než k němu, a práwa wyrčení žádám. A druhá strana řekla: Milí páni! ufám bohu a práwu, že mě při prawém ostawíte wedlé zjewného swědomie. A tak wy k jich žádání we jméno boží práwo ste řekli takto: že poněwadž základuow nebylo w těch dluziech, a že jest purgmistr z plné raddy kázal otemknúti a jeho na duom zwésti, a on toho nechtěl přijieti až do této chwíle, a jiní dlužníci jsú sě již w ten dóm uwázali, aby toho, jenž jest byl purgmistrem, u pokoji nechal; než kdyžby zwěděl manželku dlužníka swého, aby k nie zřel. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Potwrzen ortel ten pátek před hodem wšech swatých, anno domini millesimo quadringentesimo sedecimo.

27.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstský we při o plat na domě prodaný.

1417, 4 *Febr.*

Purgmistr i radda welikého města Pražského.

Opatrní súsědé naši milí! Před lety třinádcti neb málo wiece některý súsěd wáš prodal na swém domu a na městišti téhož domu kopu grošuow platu. Tu kopu grošuow platu bral ten, komuž jest list swědčil, několik časuow. Potom dal ten jistý list jednomu knězi, řka: Já s tiem nemohu pracowati ani s tiem okolo jíti. Pak ten jistý kněz dále také dal ten list jednomu swětskému člowěku, přieteli swému, a ten prawil, žeby úrok wybieral tři léta u pokoji bez překážky. Pak ten napředpsaný súsed nynie napadl toho, ktož jest listu w držení, řka, že jest ten list jeho wlastnieho bratra kněze byl, a že jest on jemu jej na smrtedlné posteli

otdal a otkázal wedle jiných wěcí, buď toho málo nebo mnoho; a toho přinesl tři listy na swědomie pána podacieho kostela a druhého súseda jeho a ote dwú kněží, střiedníka a kaplana. Ale strana jich nechtěla trpěti, řkúc: Trwám bohu a práwu, že oni přes pole nemohú swědčiti. Pak ten, komuž list swědčil, wyznal také, že jest list byl toho kněze, bratra jeho, a že mu jeho byl swěřil, i také, že mu byl jest řekl za zdrawého žiwota, nechtělliby sám pracowati, ale by jej knězi dal; jakož jest i učinil. A tak ste jim o to mnoho rokuow přátelských dáwali, zdaliby sě mohli smluwiti, ale nemohli, než práwa wyrčení wždy žádali, a zwláště řkúc strana jedna: Páni milí! list máme od swého přietele s dobrú wolí, a w tom listu stojí, ktoby jej jměl s dobrú wolí; a my jej máme s dobrú wolí, tak jakož sme jeho u pokoji w držení byli, beze wšech překážek. A wy k jich žádostem práwo ste we jmě bożie řekli takto: Tak jakož list swědčí, a že jsú také u pokoji byli w drženie jeho, aby ještě u pokoji drželi bez překážky. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Potwrzen ortel ten čtwrtek po hromnicech, léta od narozenie bożieho tisícého čtyřistého sedmnádctého.

28.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při o 70 kop dluhu.

1417, 5 *Febr.*

Purgmistr i radda welikého města Pražského.

Poctiwí súsědé naši milí! Spoluměštěnín wáš jeden zapsal dobrému člowěku sedmdesát kop gr. prawého dluhu u waše městské kniehy dědicóm a budúcím jeho na domu swém a na městišti jeho. Ty jisté penieze slíbil platiti, polowici na swatého Hawla a druhú polowici w ty suché dni, jenžto býwají před wánoci. Pakliby toho neučinil, tehdy ten, dědici a budúcí jeho, jměli sú sě w jeho duom uwázati, s tiem učiniti i nechati wedlé swé wóle, a wšak s pomocí práwa. A to sě jest stalo tu sobotu před sw. Urbanem, jemužto bude třimecietma let nynie. A ten, komuž jest zápis swědčil, umřel před několiko léty. Pak nynie manželka jeho napadla jest swrchupsaného wašeho spoluměštěnína, chtieci tomu napředpsanému dluhu; a wy ste kniehy wašeho města ohledali, slyšeli i srozoměli tak, jakž napřed psáno stojí; ale ten zápis jest wymazán neb přešcrkán před šesti lety, a zwláště že jest k jednoho konšela přikázánie wymazáno, kterýžto jest podepsán; ale on sě k tomu nezná ani jeho spolutowaryšie, kteříž jsú s ním tu chwíli na radě seděli, prawiec: Páni! radda raddu má sprawiti do roka a do dne, nic dále, jakž sě nám zdá, i že to jest obecní nález kněhami znamenaný; a přes to my sě nepamatujem. A potom wrátiwše obě straně wždy práwa wyrčenie žádalě, řkúc

prwní strana: Milí páni! prosíme, ostawte nás wedle práwa městského a wašich kněh; a druhá strana též řekla: Trwám bohu a práwu, že mě při tom swědomie a kněh wypsání ostawite. A wy we jmě božie ortel řekli jste takto: Poněwadž tomu bude třímedcietma let, ani žádný neupomínal až do této chwíle, a šest let minulo, jakž jest wypsáno z wašich kněh městských, a bratr wlastní té sestry, kteráž chce napředpsaný dluh jmieti, wyznal jest pod přísahú, že jest wašeho súsěda propustil, aby jeho u pokoji nechala. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Potwrzen ortel u pátek den sw. Háty, od narozenie syna božieho léta tisícého čtyřistého sedmnádctého.

29.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při o statek chudým odkázaný.

1417, 18 *Febr.*

Purgmistr i konšelé welikého města Pražského.

Opatrní súsědé naši milí! Před léty dobrými měštěnín wáš jeden kúpil duom sobě ze jména, ženě swé, dědicóm a budúcím swým. Potom pán buoh wšemohúcí jeho nezdrawím tělesným nawštíwil. Tu on swój weškeu statek, buď málo nebo mnoho, swé manželce otumřel, a tak šel z tohoto swěta na budúcí. Toho statku manželka jeho požíwala, držela, wládla, mocna byla bez překážky wšelikakých lidí, duchowních i swětských, jednak k roku. Potom wšemohúcí spasitel nawštíwil ji obtiežení nemoci. Tu ona poslala do plné raddy wašeho města, žádajíci a prosíci, by jie pro buoh a z práwa pány dwa konšely a písaře wydali ku poručenstwí a k jejiemu posledniemu kšeftu rozkázání. A to sě jest stalo. W kterémžto kšeftu zwláště otkázala weškeu swój statek, nic newynímajíc, aby poručník po jejie smrti na chudé lidi obrátil a rozdal, tak jakžto den súdný chtělby sprawedliwý počet z toho učiniti. Potom po několiko časiech umřela. Pak jeden služebník našeho milého krále Římského a Českého krále wyprosil otúmrt, k čemužby jeho Jasná Welebnost práwa jměla. Tu pan Jan podkomořie králowstwie Českého přijel w raddu waši, prawě, ačby Králewa Milost které práwo jměla, že je swrchupsanému služebníku otdal a otkázal po té úmrti. A tak jste několiko rokuow stranám otložili. Potom wždy strany nabiehaly, práwa, sprawedliwého rozsúzenie žádajíce. Tu ste kniehy opatřili, slyšeli a srozoměli trhu domu kúpenie, potom list wedle řádu městského a práwa wydánie i kšeft dokonalý wedle řádu téhož, kteréhožto wšecky kázali ste čísti před stranami; a strany wždy žádaly práwa wyrčenie. A wy we jmě swaté a nerozdielné Trojice řekli ste práwo takto: Tak jakž kniehy waše městské swědčí, že on kúpil duom sobě ze jména, ženě, dětem a budúcím swým, ona přebyla děti swé i jeho, a že toho statku požíwala u pokoji jednak k roku beze wšeho

naréenie a překážky, a dále potom učinila kšeft swój swé wuole poslednie, jakžto napřed jest powědieno: že kšeftní list má moc a práwo, tudiež i kniehy wašeho města. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Datum anno domini MCCCCXVII, feria quinta ante dominicam Esto mihi.

30.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při o plat s domu.

1417, 9 *Jun.*

Purkmistr i radda welikého města Pražského.

Opatrní súsědé naši milí! Před léty dwadceti, málo wiece nebo méně, náměsci konšelé waši se wší obcí dali jednomu súsědu wašemu městiště s domem nebo s domky pustými, a zwláště listu jsú odsúdili na plat, jenž jsú swědčili na to jisté městiště sešlé a pusté; než chtělliby kto na to sáhnúti, aby jeho ssul a náklady nawrátil. Potom ten jistý súsěd wáš ustawil a sě osadil na tom městišti, na kterémžto bydlí i dnes. Pak nynie jeden kněz napomíná toho jistého súsěda z úroka, a on sě brání kněhami wašeho města, jakožto jemu wydáno jest to městiště. Ale kněz ukazuje list dobrý, celý a bez poskwrny od padesáti let, jenž swědčí na duom i na weškeren statek a wymienutě na to městiště, jestližeby duom ššel sbořením nebo ohněm, aby wždy on s swými budúcími k tomu městišti zřel. Dále ten jistý kněz ukázal swědomie, že jest jemu prwé plnil a dáwal, a on sě sám k tomu seznal, ale řka, co sem činil, to sem musil činiti z připuzení jich póhonów i kleteb. I žádale obě straně prawého rozsúzenie. A wy we jmě swaté a nerozdielné Trojice práwo řekli ste takto, že poněwadž dřiewe plnil jest tomu knězi i náměstkóm nebo předkóm jeho, aby i dnes platil a úročil; a listu ste potwrdili. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Potwrzen ortel w středu před božím tělem, léta ot narozenie téhož syna božieho MCCCCXVII.

31.

Purkmistr i radda Starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při o statek, poručníkům kšaftem swěřený.

1417, 30 *Nov.*

Purgmistr i wšechna radda welikého města Pražského.

Rozomní súsědé naši milí! Jedna měštka waše učinila kšeft swój swé poslednie wóle wedle řádu a obyčeje městského. W tom otkázala sestře swé wlastní s jejími dětmi třidceti kop gr. a jiné wěci k tomu, jakožto list kšeftní ukazuje. Potom mezi jiným rozkázaním otdala synu swému weškeren statek swój, kdežby ten

byl, anebo na čemžby koliwěk byl, kromě toho, což jest jiným otkázala, a kromě domu, k dědičnému a ku prawému pokojnému držení, ačby žiw byl, a kdy sě sem nawrátil. Pakliby umřel, tehdy jest chtěla, aby ten jistý statek tomu synu otkázaný poručníky jejími mezi chudé přátely jejie na almužny a na jiné milosrdné skutky byl obrácen, wedlé jich swědomie. Toho poručenstwie swého ustawila jest mocné poručníky, tak aby oni wšecky wěci skrze ni otkázané s domem, s městištěm i se wším jeho okršlkem, také se wším zbožím mowitým i nemowitým, kdežby to bylo, neb na kterýchžby wěcech bylo, spósobili a zjednali wěrně a sprawedliwě, jakžto den súdný před pánem bohem sprawedliwý počet z toho budú chtieti učiniti. A tak sú sestře její wšecky wěci wydali wedle listu kšeftnieho. Pak sě nynie nawrátila na poručníky, řkúc: Páni milí! wšak w listu stojí psáno, kdyžby buoh jejieho syna neuchowal, aby ten statek na chudé přátely spadl. A poručníci řekli: Milí páni! wydali sme je wšecky, co sme jměli wydati; a nám jest ona swěřila, nás mocné poručníky učinila, to poručenstwie jednati, spósobowati tak, jakžbychom den súdný sprawedliwý počet z toho pánu bohu mohli wydati. Ufámy, že nás při kšeftniem listu ostawíte. A sestra též žádala, byšte ji při témž ostawili. A wy we jméno buožie práwo ste řekli takto: Tak jakož jsú oni sestry úplně otbyli wedle rozkázánie, a jim swěřila toho, tak jakž list kšeftní ukazuje, aby jich s pokojem nechala; a dali ste kšeftniemu listu moc a práwo. A my také nálezu wašeho dobře nalezeného pochwalujem, potwrzujíce jeho tiemto listem. Dán a potwrzen ortel w úterý před swatú Barború, anno domini MCCCCXVII.

32.

Purkmistr a radda Starého města Pražského wýpowěd činí we při o plat na domě, we kteréž se k nim odwolání stalo z Nowého města.

1418, 9 *Febr.*

Purgmistr a konšelé welikého města Pražského.

Opatrní přietelé milí! Jeden měštěnín wáš před léty šesti kúpil sobě, ženě swé, dědicóm a budúcím swým duom za šest kop grošuow kromě jedné kopy grošuow platu, ktožby list jměl, u jednoho kněze. Toho w držení byl do swé smrti; po jeho smrti žena jeho s dětmi swými. Pak nynie ten jistý kněz napadl ji práwem z úroka Swatohawelského minulého, a ona sě jemu otpierala, a řkúc: Milí páni! jemu nejsem nic powinowata; máli které práwo na mě, nechť pokáže. A wy ste řekli: Kněže, a ty slyšíš! Tu kněz řekl: Milí páni! já sě tiehnu na waše súdné kniehy, že bohdá shledáte, žeť mi jest kopa platu poostawena. A wdowa řekla: A já také. Tu ste jim kázali kniehy čísti; a kniehy ukazují, jakožto swrchupsáno stojí. Tu ste tázali, coby ona k tomu otpowěděla; a ona řekla: Milí páni! já sě znám, že jest byla kopa platu, ale mój nebožčík muž jest jie splatil, a teď mám

ten list zrušený. A kněz otpowěděl: Páni milí! Nechť toho swědomie ukáže, kdy mi jest on tu kopu platu splatil. A paní řekla: Páni milí! swědomie máte zřetedlně: když mu penieze dal, tehdy mu on list wrátil. Dále kněz žádal, byste litkupnie lidi slyšeli; a ti znali, že kněz prodal jim duom za šest kop grošów a kopu platu poostawil, než řkúc: My newieme potom splacenali jest nebo nic. A tak ste tázali kněze, jmělliby které jiné práwo nebo swědomie. A on řekl: Nemám jiného; než ufám bohu a práwu, že mě při prawém ostawíte. A strana druhá téhož žádala. A wy we jmě božie práwo ste řekli takto, že ponèwadž kněz nižádného listu nejmá na ten plat, a druhá strana má list zrušený, aby kněz nechal jie u pokoje. A kněz tepruw stoje řekl, žeby Prokop Barwík list jmèl na kopu platu. A wy ste jim kázali pryč jíti, řkúc: Toť se dobře shledá. Pak nynie ten jistý Prokop přišel s listem celým a neporušeným, i upomínal dřiewe řečenú wdowu z kopy platu a ze čtyř kuroptiwí. A ona otpierá řkúc: Páni milí! nejsem jemu nic powinowata. A on žádal, aby wedle listu celého byl držen a kněh. A ona otpowěděla řkúc: Páni milí! WM' wie, že jedna kopa grošuow platu byla, a ta jest splacena, než toto jest list zachowaný, a s kněhami se nesjednáwá, neb swědčí na kopu platu a na čtyři kuroptowi. A Prokop řekl: Páni! list mám dobrý bez poškwrny; trwám bohu a práwu, že mě při prawém ostawíte, a že zmienka w kněhách o koroptwách nenie, to bohdá mně škoda nenie; a také mně třeba nebylo ohražowati listu, neb mi jest placeno bylo do této chwíle. Ale ona sě neznala. Na to wám otpowěd dáwáme, a we jmě božie za práwo nalezujem: Tak jakž kněz prawil, že nemá jiného práwa ani swědomie než to, kteréž swrchupsáno stojí, a nižádného listu nemá na ten plat, a druhá strana má list zrušený, také že ten, ktož jie duom byl kúpil před šesti léty, w jedné kopě platu a nic wiece držel ten duom bez narčenie přes rok a den, a list na tu kopu platu jest zrušený a Prokopuow jest zatajený, nesjednáwaje sě s kněhami, a rok a den minul: tedy ten list Prokopuow moci nemá, a tak ten duom má toho úroku prázden býti, a wdowa u pokoji ostati. Wyrčen a dán ortel w středu před swatým Valentinem, anno domini MCCCCXVIII.

33.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při mezi Wáclawem tandléřem a Jirglem zlatníkem o kámen rubín.

1418, 1 *Dec.*

Opatrní súsědé milí! Přišel před wás Wáclaw tandléř, wáš spoluměštěnín, túže wám na Jirgle zlatníka, našeho súsěda, žeby rubín kámen swój u něho optal a práwem stawil, kterýž jest před šesti léty potratil. A Jirgl súsěd náš otpowěděl řka: Páni! kámen jest mój; toho jmám bohdá dobré swědomie. A Wáclaw řekl: Ne, páni! já chci lepšie swědomie pokázati, že jest kámen mój. A tak Jirgl wedl

swědomie Ondráčka bratra někdy Kancléřowa; a ten jest prawil před wámi, žeby kámen byl jeho, a žeby bratr jeho swrchupsaný dal jej ženě jeho dřewné před dewieti léty, a žeby před puol létem jemu prodal některé klenoty od zlata, a mezi tiem byl jest ten jistý kámen. Ale Jirgl řekl jest jemu, žeby ten jistý kámen nestál za nic, a žeby jej chtěl jemu dáti zasě za groš, a že pak nynie, když mu kámen stawen, žádal jest jeho swědomie, a slíbil sě s ním smluwiti o ten jistý kámen, a řka, žeby prwé newěděl, by tak byl dobrý; a swědomie jest wiece nejměl. A Wáclaw wedl swědomie paní Wládyku tandléřku a jednoho lantfařeře jednú, a druhé Michala zlatníka našeho měštěnína, a druhého súsěda wašeho puléře, a ti wšickni swědčili, že kámen jest Wáclawów, a zwláště, že Wládyka jej prodáwala; Michal znal, že jej widěl u lantfařeře prwé než u Wáclawa w záponě, a potom že jest w tu záponu wložil neb wsadil jiný kámen, a rubín napředpsaný wsadil jest Wáclawowi potom w zlato; a puléř znal, že jest litkup pil, když jest Wáclaw kúpil ten jistý kámen neb rubín před dewieti léty. A tak obě straně žádale práwa wyrčenie. A wy we jmě božie práwo ste řekli takto wedle toho swětlého a znamenitého swědomie, že Wáclawowi swrchupsaný kámen má přislušeti. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Potwrzen ortel ten čtwrtek po swatém Ondřeji, anno domini MCCCCXVIII.

34.

Aneška ze Šternberka, přeworiše a wšecken konvent kláštera Sw. Anny w Praze prodáwají Šimonowi od bílého lwa wes swau Radlici.

1419, 3 *Jan.*

We jméno božie amen. My Aneška z Šternberka přeworiše, Kateřina subpřeworiše, Elška zakristánka, Dorota Stachowna, Agneška Gentesowna, Žofka Talmberská i wešken konvent panenský kláštera Sw. Anny jinak swatého Wawřince w Praze w Starém městě, wyznáwámy tiemto listem zjewně přede wšemi, ktož jej uzřie nebo čtúc slyšeti budú, že sme pro swé i pro swého kláštera užitečné, s dobrým rozmyslem, s dobrú wuolí i s powolením naším jednostajným, a zwláště s powolením najoswiecenějšieho kniežete a pána, pana Wáclawa Římského a Českého krále, pána našeho milostiwého prodaly, odstúpily i wysadily, a mocí tohoto listu prodáwáme, odstupujem i wysazujem w prawé purgrechtnie práwo, wes swú i našeho kláštera swrchupsaného Radlice řečenú, opatrným lidem Simonowi od bielého lwa a Anně manželce jeho, měšťanóm téhož města Pražského Starého, jich dědicóm i budúcím, s lidmi, s dwory kmetcími, s platem, s robotami, se dwěma poplužíma, s dědinú ornú i neornú, s lesy, s winnicemi, desátky, s lukami, s chmelnicemi i s tiem se wšiem práwem a s těmi se wšemi swobodami, kteréž k té wsi a k tomu zbožie swrchupsanému přislušejí, w těch we wšech mezech a hranicích, jakož sme

tu wes a to zbožie samy držely a toho požíwaly bez překážky, tak aby oni také, jich dèdici i budúcí to zbožie drželi i užitky sobě z toho zbožie přiwedli, jakžby najlepšie mohli, buďto na dèdinách, na winnicích, na horách i na dolech kromě našie i našeho kláštera škody; neb sme sobě a swému klášteru swrchupsanému k dědictwie zachowáwaly na tom zbožie napředpsaném, ale s takowú wýminkú, abychom od nich, ani od jich budúcích toho zbožie wykúpiti nemohly, ani jich odtud wytisknúti bez jich a bez jich budúcích zwláštnie wuole, a tu sme wes i to zbožie swrchujmenowané prodaly a wysadily s takowúto wýmluwú, aby swrchupsaní Simon a Anna manželka jeho, jich dědicowé i budúcie nám a našemu konventu swrchupsanému s toho zbožie platili pèt a šedesát kop grošuow dobrých střiebrných rázu Pražského úroka ročnieho a wěčného každé léto rozdielnè, totiž puol třetie a třidceti kop grošuow počnúc den swatého Jiřie, ješto najprw přijde, a puol třetie a třidceti kop grošuow den swatého Hawla, ješto potom najprw bude, toto léto i jiná léta budúcie na ty roky swrchupsané beze wšie odpory a bez dalšieho prodlenie. Pakliby swrchupsaní manželé, jich dèdici neb budúcí nám a našemu konventu swrchupsanému neb našim budúcím toho úroka na který rok swrchupsaný neplatili a platiti netbali, a po osmi nedèlèch potom pořád zbèhlých, tehdy pro neplnènie toho úroka zadrženého s pomocí purkrabie hradu Pražského budem sè moci w to zbožie w Radliciech uwázati i we wšecky nábytky, kteréž tu nalezeny budú, bez překazy člowěka každého, a to držeti i toho požíwati tak dlúho, dokudžby nám i našemu konventu neb našim budúcím od nich neb od jich budúcích ti úroci zadržaní nebyli zaplaceni se wšemi škodami i náklady nahoru zbèhlými, kteréžbychom koliwèk pro nesplnènie tèch úrokuow zadržených wzaly neb naši budúcí, ješto by panna přeworiše sama druhá, přijmúc k sobè jednu pannu z konventa z starších panen, řekla na swé swèdomie, že sú ty škody pro neplnènie toho úroka wzaty. Pakliby tak netbandliwi byli, žeby nám neb našim budúcím oni neb jich budúcí tři úroky pořád wzbèhlé zadržali, tehdy inhed to zbožie swrchupsané má na nás i na náš konvent nynější neb budúcí zasè dèdicky spadnúti beze wšie odpory člowěka wšelikého, a dále také aby list tento inhed žádné moci neměl. Na tom sme také swrchupsaným manželóm, jich dèdicóm i budúcím zwláštnie polehčenie učinily, že od tèch od pěti a od šestidcat kop grošuow úroku napřed jmenowaného, kdyžkoliwèk budú chtieti a moci, tehdy pètmezcietma kop grošuow nám doluow moci budú splatiti. A to splacowánie mají učiniti po třikrát aniž wiece. A najprw když budú chtieti prázdni býti pěti kop platu swrchupsaného, za to nám a našemu konventu dáti mají padesát kop grošuow peněz hotowých i s úrokem; potom když budú chtieti prázdni býti desieti kop téhož platu, za to nám opèt dáti mají sto kop grošuow hotowých peněz také i s úrokem; a když opèt druhých deset kop platu budú chtieti splatiti, za tèch deset kop platu také

nám a našemu konventu dáti a splniti mají opět sto kop grošuow zwláště peněz hotowých i s úrokem. Neb jest mezi námi tak smluweno, aby po menší nesplacowali, než najprw a pojednú pět kop najméně, potom deset kop zwláště a opět druhých deset kop zwláště. A ty penieze za tych pětmezcietma kop platu swrchupsaného nám i našemu konventu swrchupsanému plniti a platiti mají oni neb jich budúcí s swědomím purkrabie hradu Pražského. A na to plněnie a splacowánie těch pětmezcietma kop platu jim nebo jich budúcím naše i našeho konventa kwitance mají wydáwány býti s pečetí purkrabie hradu Pražského, kterýž nynie jest a potom bude. A když již úplně těch pětmezcietma kop grošuow úroka swrchupsaného nám nebo našim budúcím od nich nebo od jich budúcích splaceno bude, tehdy inhed a bez meškánie list tento má mezi námi w táž slowa obnowen a proměněn býti, a má mezi námi list jiný učiněn býti na kop na čtyřidceti zuostalých platu wěčného, a ten plat na nich i na jich budúcích na tom zbožie swrchupsaném má nám i našemu konventu bez splacowánie wěčně ostawen býti. Jest také mezi námi wyrčeno, budeli nám neb našim budúcím kdy co škoditi do swrchupsaných manželuow, do jich dědicόw, neb do budúcích, o to jich mocí ižádnú hleděti nemámy, než o to jich máme powolati před purkrabi hradu Pražského, a purkrabě hradu Pražského nynější neb budúcí má nás s nimi slyšeti a přeslyše rozděliti, z čehož jim winu dáme. Nad to nade wšecko jest také mezi námi smluweno, aby napřed jmenowanie manželé, ani jich dědici, ani budúcí toho zbožie swrchupsaného wyššieho řádu, nežli jsú sami, člowěku žádnému neprodáwali, neodkazowali, nesměňowali, ani kterakkoliwěk odstupowali bez powolenie našeho zwláštnieho; než člowěku téhož neb nižšieho řádu, než jsú sami, to zbožie budú moci prodati, wzdáti, odkázati a toho odstúpiti, ale jinak nic, než s našie a s našich budúcích wolí a před námi w našem klášteře swrchupsaném. A té jim wuole, ani jich budúcím odepřieti nemáme, cožby bylo našeho i jich dobrého a kláštera našeho užitečného, a kdyžbykoliwěk to wzdánie chtěli učiniti, o to před nás i před naše budúcie do našeho kláštera mají bez odpory puščeni býti, a tu kohož my přijmem s našie wolí, na to jim i jich budúcím swědomie swé s pečetí purkrabě hradu Pražského dáti máme, a to wzdánie nebo odkázanie, kteréž před námi neb před našimi budúcími učinie, oni neb jich budúcie to potom budú moci změniti, kolikrát sě koliwěk jim zdáti bude, a my wždy jim na to swé swědomie pod swú pečetí dáwati máme, kolikrát jim toho potřebie bude, jakož napřed psáno stojí. A ten ktož od nich to zbožie přijme, ten má také w ta we wšecka práwa swrchupsaná wniknúti, a to tak držeti, jako jsú manželé swrchupsaní drželi a požíwali do té chwíle. A ten trh i to wsazenie swrchupsaným manželóm, jich dědicóm i budúcím slibujem za sě i za swé budúcí cele a práwě zdržeti we wšech kusiech, a toho jinak neproměňowati beze lsti w žádné mieře. Paklibychom co protiw tomu učinili my neb

naši budúcie skutkem neb radú tajně neb zjewně, to abychom učinili protiw swé cti a protiw swé wieře. A tomu wšemu na jistotu i na wěčnú pewnost pečeti naše, totiž přeworišina a konventa našeho swrchupsaného s našim dobrým wědomiem jsú přiwěšeny k tomuto listu, a k našie prosbě pečeti múdrých a opatrných mužów, purgmistra a konšeluow swrchupsaného Starého města Pražského a podlé toho slowútných a wzácných lidí, Jana Bechyně, králowstwie Českého podkomořie, a Wikéře z Myšlína purkrabie hradu Pražského, jsú také na swědomie přiwěšeny k tomuto listu. Jenž jest dán w Praze léta božieho po tisíci po čtyřech stech dewatinádctého, ten úterý po Nowém létě.

35.

Consignatio eorum, qui diffidaverunt antiquae et novae civitatibus Pragensibus.
1419, 6 *Nov.*

Anno domini Millesimo quadringentesimo XIX, domino Johanne Plzenský protunc magistro civium, isti infrascripti domini principes, barones cum aliis clientibus una cum civitatibus infrascriptis, diffidaverunt civitatibus antiquae et novae feria secunda proxima post festum Omnium Sanctorum anno quo supra.

Čeněk de Wartemberka alias de Wesele, burgravius castri Pragensis.
Oldřich z Rosemberka.
Wilém z Hasemburka.
Jan z Ralska jinak z Wartemberka.
Jindřich z Wartemberka jinak z Walšteina, purkrabie Králowé Hradce.
Mikuláš z Hasemburka jinak z Kosti.
Sigmund z Wartemberka jinak z Děčína.
Heřman z Borotína.
Wilém z Perštýna.
Jan z Borotína.
Jan a Zdeněk z Rožmitála bratřie.
Hašek z Walštýna.
Jan Zajiec z Třemšína.
Jan Krušina z Lichtemburka jinak z Hostinné.
Mikuláš Zajiec z Waldeka.
Wácslaw, Petr a Beneš bratřie ze Zwieřetic.
Wilém z Lopaty.
Čeněk z Bergowa.
Mikuláš z Mochowa.
Zdeněk řečený Medek z Týnce.
Jan z Rizemburka.

Beneš Košík z Lomnice.
Mikuláš z Lobkowic dictus Chudý.
Jan z božie milosti biskup Olomucký, kostela Litomyšlského poručník obecný.
My richtář, šempmistr, konšelé i wšecka obec na Horách Kutných.
My richtář, purgmistr a konšelé přísežní i wšecka obec města Čáslawi.
Já Hynek Berka z Dubé odjinud z Lipého, fojt Budišinský a w Lužicích.
My richtář, purgmistr, konšelé i wšecka obec města Nowého Kolína nad Labem.

My Albrecht z Koldic, pán na Bielini.
Já Přibek z Týnce odjinud z Chrašťowic.
Já Tas z Rizemburka.
Já Mikuláš z Lipničky.
Já Jan z Koloděj.
Já Jan z Seslawec.
Já Niklas Makšin.
My Dětřich z Čestic a Michal z Němčic.
Jan z Újezda a Ondřej od Hory.
My Jaroslaw Berka z Dubé seděním na Milšteině.
Hynek z Wetly starší.
Hynek z Wetly mladší.
Jakeš z Krowa.
Fridrich z Krowa mladší.
Fridrich Pancieř.
Mikuláš z Chwališowa.
Zdeněk ze Smojna.
Niklas Zalezen.
Petr z Howswerda.
Kunat z Jílowého.
Jaroš Karas.
Hanušek Žabka.
Nikoláš z Lukendorfu.
Srša.
Petr Tryras.
Hlawně Zálezl.
Hawel Zálezil.
Mikuláš z Lewle.
Aleš.
Marcin Gor.

Přibek z Týnce.
Racek z Stwolenek.
Hotowec.
Janek Křestianek.
Jan Šlechta z Malkowic.
Martin Hawranek.
Marcin z Hauswerdu.
Swatka i jiní naši wšichni pacholky.
Já Jan Kapléř z Sulěwic.
My Bohuslaw z Dúpowa a
Diwiš z Zahrádky.
Já Čeněk z Ronowa odjinud z Letowic.
Hanuss Warmstorff genant,
Welfl, Lewtold, Čeřen,
Hanuš Čeřen,
Hanuš Tichnic,
Nikl von Reden,
Nikl Hermanstorf,
Daniel von Romburk,
Hodko von Rzemkow mit allen unserm gesinde.
Já Wilém z Ronowa odjinud z Žrnosek.
Janek z Třeblewic.
Macejík z Medwědic.
Oldřich Sloták a naši wšichni pacholci.
Hanuss von Panewicz.
Nikl Daksse.
Hanuss von der Weze.
Fridman von Gererstorf.
Petr Makssin.
Henrich Powericz.

Thame Luticz.
Nykl von Blastorff.
Jurge von Blastorff.
Caspar von Pankow.
Reyncz von Budissin.
Reyncz der ander von Budissin.
Jan von Luticz.
Nykl von Luticz.
Horek von Luticz.
Jurg von Kopricz.
Nykl von Luticz.
Henrich von Panewicz der Junger.
Jan von Korbis.
Gabriel Sobĕhrd.
Nykl von Torczensdorff.
Heyncze von der Polsnicz.
Otto Czeczwicz.
Henrich Rodwicz.
Fridrich von Meczerad.
Francz Meczerad.
Fridrich von Meczerad.
Hanuss Knapp.
Bernhard Rodwicz.
My Wáclaw z Dubé z Leštna.
Henrich z Elsterberka.
Jan z Tĕchlowic.
Petr Hlas a Wítek.
Wáclaw z Moraw sedĕním na Borku.
Petr z Sulowic odjinud z Řehlowic.
Hanuš Polenck mladší.
Mikuláš z Mlýnec řečený Bronec.
Skrip z Žichowa.
Heralt z Hrbowic.
Otík z Skřípa z Ščohla.
Mikuláš Šerméř z Prahy.
Janek z Krásného dwora.
Fridrich Lange.
Janek z Božeowic.
Petr Luta z Draškowic.

Já Beneš z Wartemberka odjinud z Dĕčína.
Já Jaroslaw z Dubé sedĕním na Mištenĕ *(sic)*.
Petr z Warlowic.
Janek Uhr mladý.
Rymek z Drachlowy.
Já Fridrich a Hanuš bratřie z Kolowrat sedĕním na Liwšteinĕ a na Krašowĕ.
Já Jindřich Berka z Dubé řečený Hlawáč sedĕním na Jestřebie.
Já Jan z Sulejwic.
Já Jan Ptaček z Pirknšteina sedĕním na Ratajiech.
My richtář, purgmistr, konšelé i wšecka obec mĕsta Kúřimského.
Já Franc z Rosentala hofmistr na Horách.
Já Jindřich Hlawáč Berka z Dubé sedĕním na Jestřebie.
Hynek z Klinšteina.
Jindřich z Mnichowa.
Ctibor ze Chcebuzi.
Janek ze Chcebuzi.
Jachman z Mnichowa.
Bohuslaw z Chlumu i se wšemi našemi pacholky.

36.

Consignatio eorum, qui diffidaverunt civitatibus Pragensibus.

1420, post 24 April.

Isti infrascripti diffidaverunt civitatibus Pragensibus una cum domino Hincone Krussina de Lichtenburg post festum S. Georgii, anno domini MCCCCXX.

Já Mikeš z Jemišt muncmistr na Horách,
Púta z Rabie, Nachwal,
Jan z Risemberka,
Jan mladší Diwóček z Pabenejic,
Purkhart z Mašťowa.
Mikuláš Widlák z Kunieho.
Jan Wyška z Schrynychowa,
Hawart z Luhawce *(sic)*,
Bohuslaw z Wrhawce,
Jan z Radišče,
Petr z Rasowic,
Amcha z Opatowic,
Pawlic z Lowec,
Jindřich z Lužan,
Petr Widlák z Newozic,
Jakub Kladiwce.
Erazim Omstorfer,
Bohuslaw z Lukawce,
Mikuláš z Mělnic,
Oldřich z Neprochow,
Otík z Ščedré,
Jan z Stajenowic,
Lidéř mladší z Tiesnice,
Petr z Přehéšowa,
Zdenček z Teynce,
Bušek Štěpanowic,
Wáclaw z Tuklek,
Papawšek Wáclaw bratřie z Pobudowa,
Já Petr a Wok bratřie Zawincie,
Jan z Wlašimè,
Jan, Markwart z Duban,
Já Maciej Salawa z Lipy,
Prokop z Soběšína,
Oldřich Tluxa z Buřenic,
Lutowec z Litowic řečený Skola,
Jindřich Štěpanowic,
Petr z Střechowic,
Wítek z Kosowéhory,
Já Wilém z Nebělow,
Racek z Stupadl,
Jaroslaw z Jawora,
Kuntrat z Jawora,
Šwáb ze Stulhowa,
Mareš ze Stieniště,
Wilém z Nečtin,
Kancek z Nekmiře,
Milota z Pnětluk,
Racek z Kařiezka,
Armist,
Mikuláš z Kostelce,
Stanislaw z Cachowa,
Hanuš z Černow,
Hinc Cedlic,
Kunc, Welik, Kundrat z Wayglsdorf,
Raychl, Hanuš, Maciejek,
Pawel, Protiwa, Macěji, Jošt,
Jan z Slawíkowa,
Štěpan, Petr Střely řečený,
Hyncík z Hrádku,
Wilém Štos z Hrádku,
Janek Střiehaný,
Sobin z Dobromilic,
Marek z Dubenska,
Waněk z Morawy,

Stablowec z Lipiny.
Chochol, Hanuš, Kundrad z Jawiny.
Jakubec z Slawikowa.
Niklas z Glogowa.
Wrabec Wojtek z Kunčic.
Maceji mladší z Lippé, wystřiehámy se proti tobě pane Hynku Krušino z Lichtemburka.
Já Hašek z Koněprus,
Já Jan z Uchřec,
Jan z Razowic,
Jindřich z Koněprus,
Wáclaw ze Žďáru,
Morawa z Towačowa,
Beneš z Reyhrada,
Waněk z Neblažowa,
Mikuláš z Weleslawě,
Macek Poláček, Holý Střelec,
Wigant z Krupci, Marotka z Albrechtic,
Maceji od Hory, Maceji z Michwalda,
Borník z Bystřice, Smil z Žihowic,
Budík z Němčic, Jan z Holowús,
Wilém z Němčic, Jan z Zbihowa,
Drslaw z Letin, Janek z Domašic, Sezema z Kocowa, Duha z Letin ohražujem se proti *(sic)*.
Jan z Hrádku řečený Lopata. Já Děpolt z Wržna, Jiřík z Malejowic, Črnín z Chuděnic wystřiehámy se proti tobě pane Oldřiše z Rozemberka.
Beneš z Mědražic, Něper z Mědražic,
Oldřich z Boskowic, Jaroslaw, Jan, Jindřich, Beneš bratří.
Materna z Rotiowa,
Krištofor bratr jeho odtudž,
Oldřich z Wislawic řečený Močihub,
Jan z Wraněowa,
Drlík z Libochowan,
Mikuláš z Lažan,
Mikuláš z Nabdína,
Wácslaw z Blanice,
Tomáš ze Zwěstowic,
Petr z Obzowé,
Wicher z Bolechowic,
Diwoký z Malowic,
Já Wilém z Skoškorberka,
Marcin z Rozwodowa,
Jan Sthrynowa,
Wolkmar z Paběnic,
Petr řečený Smiel z Luk,
Přibík z Přichowic,
Widolt ze Ptynina,
Wilém z Přiechowic,
Oldřich z Lužan,
Racek ze Ptěnina,
Janek z Bukowa,
Jan z Ulic mladší,
Hanuš Pehem z Pernowce,
Oldřich z Tlučné, Jan z Lochúsic,
Prokop z Jemnice, Jan z Kyjowic,
Sezema z Lomy, Harowník z Přietiny,
Bohuše z Otěšic seděním na Skočcích,
Petr z Těchonic řečený Smysl,
Jan z Nahošic, Bušek z Horušan,
Jan z Radkonic, Jan řečený Sopina Sedlče,
Krček z Knežic, Otic ze Skamenice, Wácslaw z Welwar, Schram z Baběnic, Hanuš Foyt, Hanuss Naypyrgerz, Bušek Skron, Oldřich Heydenrych,
Maceji Hansobě,
Stach z Bubna, Mikuláš z Bubna,
Polák z Sulislawě, Jan z Malěwic,
Šillink z Kumpolce, Herek z Pňowan,
Wilém z Přiechowic, Něper z Lomče,
Boreš z Dražkowic, Boreš z Sekřan,
Wáwra ze Zhoře, Bytek z Túškowa,

Bohuslaw z Šwamberka pán na Boru, wystřiehám sě proti tobě pane Hynku ꝛc.
Wilém z Rizemberga,
Jan Kolowrat z Bezdružic,
Petr z Kunratic,
Beneš z Myšlína,
Bohuše z Dobrčie,
Jindřich Střela z Bedružic,
Ondřeji z Stušowic,
Petřík z Ertyšowic,
Benešek z Myšlína,
Jindřich Likowec,
Martinek z Martinic,
Wolfart z Sohostowa,
Jindřich z Budislawic,
Petřík ze Stražewic,
Petr z Slatiny,
Hrdeyn z Dubňan,
Jaroš z Nešowa,
Roprecht z Letin,
Jíra z Modřowic,
Dobeš z Modřowic,
Jan z Sádlna,
Pawel z Lešťan,
Jan z Duban,
Petr z Sádlna.
Jan z Duba,
Waněk z Mosta.
Jakub z Korojed.
Wácslaw z Skorojed.
Jan z Čihaně,
Jindřich z Korojed z Křišowa,
Jíra z Lipého,
Šimon z Sboru,
Petr a Jan a Oldřich bratřie z Kokota.
Jan z Drahoňowa Újezda,
Petr odtudž, Jan mladší z Sádku,
Jan z Slatiny,
Pawel ze Ptice,
Jan řečený Kobyla z Oborského,
Michal řečený Holík z Panošieho Újezda.
Wojslaw z Krčan,
Petr z Wesce.
Mikuláš z Nebřehowic,
Pawel ze Lhoty,
Wilém z Bělhowic,
Přibík a Markwart bratřie z Kotúně,
Oldřich z Draškowic,
Jan z Rokycan,
Bušek z Hrádku, Staniměř z Hrádku, Jan z Skřiple, Sulek z Hrádku,
Mikuláš z Gruneka, Maceji z Petrowic,
Já Racek z Wýškowa,
Albrecht z Chotěnowa.

Jindřich z Krawař odjinud z Plumlowa, hauptman markrabstwie Morawského, wystřieham sě proti Praženóm se wšemi.

My radda města Olomuckého i wšecna obec, a my radda města Uněčowského i wšecna obec, a my radda města Jewišského i wšecna obec ꝛc.

My purgmistr, richtář, konšelé i wšecna obec města Jiehlawského, wystřiehámy sě ꝛc.

My purgmistr, richtář, konšelé i wšechna obec města Znojemského, wystřiehámy sě protiw wám ꝛc.

Já Ščítkewec z Wranína, Wáclaw z Kněhnic, Jindřich z Mařníkowa, Smiel z Meziboře, Lipolt z Kojetic, Oldřich z Jaroměřic, Janek z Slatiny, Nyklan z Miekowic, Jan z Kostník, Marcin z Plenkowic ꝛc.

My Záwiše z Hrošky, Jan Kačer z Ščetína, Sulek z Bělkowa, Mikuláš z Jajkowic, Petr z Mňowic, Mikuláš z Selenic, Wšebor z Wesce, Adam z Modřic, Mikuláš z Rohožowa, Smiel z Slezan, Lewek z Mistric, Sich z Mistric, Oldřich, Rúbač, Wáclaw z Hostic, Wojslaw z Mořic, Hanuš z Újezda, Hrud z Řehořowa, Wáclaw z Újezda oc.

My Jan z Šárowa, Jan z Sedlce, Wáclaw z Walče, Mikšík z Tišnowa, Janek Polák oc.

My purgmistr, richtář, konšelé i wšechna obec města Brněnského oc.

Mikuláš Abeceda z Pamětic, Lambert z Krumšína, Čeněk z Bystřice, Jan Draho z Sernče, Muzar z Zešowa, Sich z Wranowic, Stibor z Hofertic oc.

Já Aleš z Ronowa oc. Já Jan mladší z Lomnice oc. Já Hynek z Šonwalda oc. Já Budiwoj z Pnětluk oc. My Wáclaw z Slúpna řečený Herynk, Artlèw z Kunkowic, Jan ze Krtetína, Zub Zdětina, Wáclaw z Loděnic, Jan Bielý z Domamyslic, Slawek z Dobréwody, Jan Liboswar, Jan z Drahotuš, Jan z Partoltowic oc.

Já Čeněk z Mošnowa, Petr Minice z Račišowic, Brinnek z Blaškowa, Piknósek z Kořima, Mikuláš z Hostěradic, Wáclaw z Tašowa, Mačejík z Kněžewsi, Niklas z Libochowé, Jan Wratky, Hanuš z Reče, Petr z Křidl, Waněk z Lomnicky, Waněk, Janek, Seč, Walentin z Mezeřieče, Petr z Nowého města, Waněk z Olši, Walentin z Seswratky, Jakub z Mezihoří, Jakub z Bitešky oc. Já Zbyněk z Dúbrawice Stach z Hostěradek, Petřík z Krumšína, Zbyněk z Rakúsek, Wáclaw z Čihowic, Jan z Cokar, Jan z Hlubokého, Semík z Labuť, Ješek z Wikwe, Artlèw z Medařic, Petr z Střieteže, Přibík z Húzné oc.

My Jan Talafús z Říčan, Laurin z Třebenic, Erhart z Blanghaimu, Chwal z Přestawlk, Protiwa z Prosěty, Hawel z Lasník oc. Já Petr Holý z Bařic, Bernhard Žirotína. My Waňas, Beneš, Supp z Strabenic, Wilém Kyj z Hartmanic, Mikšík Kyj z Hartmanic oc.

Jan Marult z Janowic, Dětřich Zelenic, Janek z Tučína; Wáclaw Teglík z Dostiňa, Jan Herult z Heroltic, Michek z Jedowa, Adam z Petrswalda, Waněk z Wykowic, Wilém z Plumlowa oc. Jan z Lichtemburka pán na Črnšteina *(sic)* oc. Jan z Domamyslic purkrabě hradu Olomuckého oc. Cristoff von Gerensdorff ritter mit allen den meinen. Pawlík z Wyčap, Jan z Byšic, Jakub z Holečic, Wilém z Bolikowic, Ondřej z Wehowowa, Přibík z Račowic, Benešek z Chomútowa, Ručka z Dědic, Hausal z Budčowic, Bušek z Damečic, Tomáš z Chwaletína, Jan z Olomúce, Martin z Hoščic, Michal z Tottenpergar oc.

Psík a Petřík odewšad (!).

37.

Weliká obec Pražská zapowídá placení dluhů z domů odběhlých sausedů.
1421, 30 *Jan.*

We čtwrtek před hromnicemi wšecka obec weliká takto ortel wynesla, aby nižádní dluhowé z domuow odběhlých anebo z jiného zbožie nebyli placeni, kteříž za času před odběžením nejsú na těch odběhlých ortelem panským anebo řádem městským ustáni a řádem práwa předsúzeni. Actum ut supra anno domini ꝛc. XXI.

38.

Nález obce weliké města Pražského s strany prodáwání zboží uteklých.
1421, 13 *Mart.*

Decretum communitatis.

Nález obce weliké ten čtwrtek před kwětnú nedělí o prodáwání domuow odběhlých, zboží knězských, totiž twrzí, dworuow, dědin, winic, zahrad, chmelnic i zbožie wšelikého na tuto obec připadlého aneb dobytého, aby swým domácím spoluměšťanóm a súsedóm wěrným takowé domy, twrze i zbožie bylo prodáwáno wedle milosti, každý, ktož seč muož býti, bohatému i chudému, a zwláště kteříž wiece w boji božiem a k obecnému dobrému w prolééwání krwi pracowali, těm wedle wětšie milosti buď prodáwáno. Actum ꝛc.

39.

Nález obce weliké Pražské s strany ohlašowání w obci bez wůle konšelské, též s strany Němců a odběhlých sausedů.
1421, 5 *Apr.*

W sobotu po Sw. Ambroži obec weliká jednostajně a beze wšeho odpieránie nalezli jsú za wýnos obecní jej držeti a zachowati pod pokutú, kterážby pány konšely, ježtoby za času byli, na přestupitele toho nálezu uložili *(sic)*, aby ižádný, ktožbykoliwěk byl, w obci ižádných jiných kusuow newynášel ani o nich mluwil, kterýchžby dřiewe na pány konšely newznesl a jim neohlásil. Pakliby kto to učiniti směl, a jiné kusy bez wuole konšelské w obci ohlašowal, anebo o nich mluwil, nad takowým aby sě pomsta stala, jakož swrchupsáno stojí; a my jim toho radni i pomocni býti slibujem a máme bez odpieránie.

Item tudiež nalezli jsú, aby nižádný Němec rodilý wěčně w městě nedědil ani děditi mohl, kromě těch Němcuow, s námi w prawdách božích do sie chwíle setrwalých; než hostinným práwem a obyčejem Němci rodilí w městě mohú přebyti, doniž sě obci zachowají.

Item nalezeno jest tudiež w obci, aby wyběhlí měšťané i přebywatelowé,

kteříž jsú z města proti swým slibóm a přísahám utekli, zasě nikoli nebyli přijímáni, ani jich dědicowé k kterému zboží nawracowáni; než aby byli jměni a držáni wěčně za bezectné a za příseżníky křiwé a za ztracence wšie obce toho města.

40.

Swolení nožířů před konšely Pražskými.
(1427.)

Toto swolenie učinili jsú nožieři přede pány konšely w plné raddě.

Najprwé slib, kterýž jsú učinili kněze milosti a pánóm konšelóm, že chtie tomu dosti učiniti.

Item tělo božie a krew boží aby wšichni přijímali najméně jednú w týden.

Item pacholci neženatí aby měli dwě neděli lhótu u mistruow ku pokušení, a když mu sě slíbí, aby trwal do puol léta.

Item podmistřie má lhótu do Sw. Wáclawa, aby dělal wšem napořád.

Item o šlaiféřích, aby pacholky měli též do puol léta.

Item ocel garbowanú aby wespolek kupowali.

41.

Purkmistr a radda welikého města Pražského Swojši ze Zahrádky winu jeho odpauštějí.
1429, 25 *Jul.*

Swojše z Zahrádky, někdy haitman welikého města Pražského, wstúpiw s přátely swými do weliké obce města swrchupsaného, beze wšeho přinucenie a připuzenie, i prosil jest pánów purgmistra i konšeluow i wšie obce swrchujmenowaného města Pražského, aby pro pána boha ta wina, kterúž jest učinil, a proti nim wystúpil, byla milostiwě wážena a laskawě odpuštěna, slibuje jim nikdy toho nezdwihati, ani proti nim ani proti jich městu býwati, ale raden a pomocen, w čemžby jeho potřebowali, býti. Kteřížto páni i s obcí swrchupsanú, patřiece k milosrdenstwí božiemu, že sami žádají za swé zcestnosti odpuštěnie, a k uobecnému dobrému a k prospěchu a k rozsúzení jeho swatých prawd, o kteréž sme sě společně zasadili, a k prosbě swrchupsaného Swojše a přátel jeho, tu jistú zcestnost a winu tak učiněnú sú jemu odpustili milostiwě a laskawě. Actum anno domini ꝯc. XXIX, feria II ipso die S. Jacobi apostoli domini nostri Jesu Christi, tempore regiminis Zdenkonis candelatoris.

42.

Purkmistr a konšelé nowého města Pražského ruší wšecky listy na úroky, w čas prwé k tomu určený neohlášené a nezregistrowané.

1430, 28 *Aug.*

My Jan Srsa sladownik purgmistr, Jíra Mrdal, Šimon z domu Krskowa, Mikuláš Práwo, Jakub Ladewský, Wáclaw Cwoček pekař, Křížek z konského trhu, Adam z konského trhu, Jan hwězdář, Jan Lizna, Mikuláš řezník, Mikuláš postřihač, Ondráček koželuh, Jakub Biely, Tíma z konského trhu, Mika řezník z Chudowic a Kliment šwec, konšelé přísežní Nowého města Pražského, wyznáwáme zewně tiemto zápisem přede wšemi, ktož jej uzřie aneb čtúce slyšeti budú, že když sú se dály mnohé nesnáze, swárowé i weliká záštie mezi súsedy a obcí našeho Nowého města Pražského o listy na platy aneb na úroky domuow, městišť, zahrad, winic, krámuow masných i jiných kterýchkoliwěk, wyhní, hutí, mlýnuow w uohradě w našem Nowém městě Pražském, kteréžto listy naši někteří súsedé, lidé swětští i duchowní, hosté i domácí, jměli na jiných súsedech a na jich domiech, městištích, winicech, zahradách, krámiech, hutech, wyhních a mlýnech, a to w uohradě městské, jakož již tuto psáno stojí: tehda dwě raddě, kteréž před námi dwě celé lété na úřadě konšelském sedėle, a my čtyři měsiece po nich sediece, mnoho a častokrát sme na welikú obec i na starší podáwali, co a kterakbychom s takowými listy na platy činiti jměli; a obec weliká i starší nám zase porúčeli, přikazowali, až i konečně weliká obec nám přísně přikázala, abychom biřicowým hlasem kázali wolati po wšem našem Nowém městě Pražském trhowé dni i jiné, kdež najwětší stok lidu a množstwie býwá, jednú, druhé, třetie a čtwrté přes práwo, a to každá radda w těch dwú letú tak hlasem biřicowým wolati přikazowala, a my již za swé raddy také sme wolati přikazowali, ktožkoliwěk, buďto swětský neb duchowní, host neb domácí, takowé listy na platy jmělby nebo jměli, aby je kladli w raddě na práwo pod lhuotú a pod přiročím prwým, druhým, třetím i čtwrtým měsiecích přes práwo, potom we dwú prwních nedělí, druhú, třetí i čtwrtú dwú nedělí, a potom do třetieho dne a potom do západu slunečného také jednú, druhé, třetie i čtwrté přes práwo, a že každému k těm a k takowým listóm má se sprawedliwě státi wedle dáwnie zpráwy a naučenie mistrów, kněží i kazateluow našich z zákona božieho a wedle dáwného nálezu a častého obce našie weliké, tak ktožbykoliwěk takowé listy nedoplacené neb nedobrané byl položil w raddě, ty každému takowému jměly doplaceny býti wedle těch dwú i našie třetie radd rozkázánie a wyřčenie aneb dobrowolného přátelského umluwenie; ale listowé přebraní aneb přeplacení po tak častém ohlašowání dwú radd swrchupsaných a našie třetie nejměli sú žádné moci ani práwa kterého po wšecky budúcie časy. Protož my purgmistr a konšelé swrchupsaní z toho častého, hodného a sprawedliwého weliké obce našie přikázánie

wšecky takowé listy a platy splacené nebo nedoplacené, přebrané nebo nedobrané, po tak širokém přiročí a prostranné lhuotě odwolali sme, zkazili sme, zrušili sme i umořili sme napřed boží moci, weliké obce moci, swú moci a zápisu tohoto a ortele moci, kazíme, odwoláwáme, rušíme a konečně umořujeme neb mrtwime po wšecky budúcé časy, kromě těch listów, kteříž jsú w registra wepsáni; neb ti listowé a takowí jsú okazowáni i kladeni před raddú dřéwe lhuoty a přiročí swrchupsaného, i moc a práwo jim těma dwěma raddoma i námi nenie odeřčena ani odjata. Dále také z té moci wypowiedáme a mocně přikazujem, aby ižádný, buď swětský nebo duchowní, host aneb domácí, o ty a takowé listy se nesúdil, o ně neubrmanil ani o ně stál, tajně ani zjewně, sobě ku pomoci a obci a súseduom ke škodě. Pakliby ktokoliwěk ty listy u sebe zadržowal a zachowáwal, buďto přebrané neb nedobrané, splacené nebo nedoplacené, a u kohoby shledány byly skutečně, aneb co proti zápisu tomuto a orteli mluwil, wedl nebo odpieral, a to naň byloby řádně dowedeno a hodně wedle práwa našeho města: každý ten má býti s hrdlem i statkem na panské milosti, a ti listowé tak shledaní a optaní wždy mají rušeni, řezáni a kaženi býti konšely nynějšími i wšemi jich náměstky budúcími. Naposledy wše z moci nahořepsané wypowiedáme a přísně přikazujem, aby ižádný, buď swětský nebo duchowní, host neb domácí, domuow, městišť, zahrad, winnic, mlýnuow, masných krámuow i jiných kterýchkoliwěk, wyhní, hutí w uohradě našeho Nowého města Pražského w takowé platy a úroky neprodáwal ani kupowal, ani listów takowých na platy znowa na se činil k uobtiežení a zawedení města i obce takowými platy aneb úroky, jakžto i dřéwe, po wšecky časy budúcie a pod pokutú také statku i hrdla, jakož nahoře stojí psáno. A když umluwa sě o ně stane, ti takowí listowé mají řezáni a rušeni býti. Actum feria secunda die S. Augustini, anno domini MCCCC tricesimo. Publicarunt judicio I, II, III, IIII.

A. XVIII.

DOPISY PÁNŮ Z KOLOWRAT

od r. 1446 do 1450.

(Wšecky tyto dopisy wzaty jsau z originálů a konceptů w archivu Třebonském chowaných.)

1.

Hanuš z Kolowrat Oldřichowi z Rosenberka zpráwu dáwá o swém jednání k upokojení kraje Plzeňského.

W Kralowicích, (1446) 9 *Oct.*

Urozenému pánu p. Oldřichowi z Rosenberka.

Urozený pane! Služba má TM^u, na wědomie dáwaje, že jest některá nesnáz wznikla mezi panem Burianem, mezi panem Krušinú, mezi panem z Plawna a mezi panem Jakubem; a o tu nesnáz jeli sme z sněmu z Plzně, pobraw raddu lanfridu našeho s sebú, k nim do Teplé ke wšem třem, a tu sme s nimi s pilností mluwili odewšeho lanfridu i ode pana Buriana, aby té nesnázi nechali a na někom přestali, podáwajíce pana Buriana napřed pane na TM^t, aneboli aby sobě wybrali čtyři pány w zemi této, kteréž koliwěk chtie, že na ně i hned mocně pan Burian chtěl zaručiti; a oni nechtěli. I nerozumiem pane nic jiného, než že z toho weliká záhuba pojde této zemi škodná; neb se oboji na pole chystají, pan Burian s swými přátely a oni též, jedno čekají, aby S. Hawla minulo, neb lanfrid tu chwíli wynde. I milý pane, rač to pro buoh učiniti a rač někoho k nim wyslati, zdaby ta záhuba mohla minúti; neb wiem, žeť TM^u pan Burian bude poslúchati a pan Krušina též. A toho TM^t bude mieti zádušie i čest, jestliže to k dobrému konci pojde . . . Neb milý

pane, jestližeť ta wálka před se pojde, tehdyť se bojím, žeť sněm Pražský nedojde. Neb se tak mnoho lidí dobrých i měst w to wmiesie, ježtoť potom těžce kto to bude moci stawiti. A pro spěch TM[u] tak široce toho nemohl sem wypsati. Dat. Kralowicz, dominica ante Calixti.

Hanuš z Kolowrat.

(Duška.) Také pane rač wěděti, žeť sem proto byl sněm položil do Plzně a pana Krušinu i pana Buriana obeslal, aby tu také byli, že tu chceme mezi nimi o to miesto učiniti. Tu jest pan Burian přijel a řekl mocně na nás dosti mieti podlé zápisu, a pan Krušina nepřijel. A já pojaw s sebú pana Jana z Rabie, pana Wiléma ze Šwihowa, pana Jana z Bezdružic, pana Bohuslawa z Plané, purkrabí z Tachowa a z Přimdy, Jana z Podmokl, Jana Pračka z Swinné, Múchka z Bukowa, měšťany z Plzně a Tachowa, i jeli sme po něm do Teplé a tu sme s ním mluwili i prosili jeho, aby těch búří nechali a měli na nás i na raddě dost podlé zápisu, že chceme mezi nimi miesto a konec učiniti; toho nechtěl učiniti, aniž ještě rozumieme, by chtěl učiniti, leč pane TM[t] k tomu se snažně přičiní, aby takowá záhuba minula, netoliko kraje toho Plzenského, ale strach žeť této wšie země dotkne. A milý pane, prosímeť, nerač tiem meškati, ale rač k tomu poslati některé lidi wážné, dokudž S. Hawla nemine; nebť jest toho weliká a pilná potřeba.

(Odpowěděl na to p. Oldřich z Rosenberka, že hned swého úředníka Mikuláška Přeška purkrabí Helfenburského a panoši swého Přibíka Ryšawého pro to do Plzenska pošle. D. Krumlow, fer. V[a] ante Francisci, annorum ɔc. XVI[0] *(sic).*)

2.

Jindřich Libšteinský z Kolowrat Pešíkowi z Kunwaldu tchánowi swému zprávu dáwá o wálečném tažení Čechů w Němcích.

Před městem Zuc (Soest?) 1447, 3 Jul.

Urozenému pánu Pešíkowi z Kunwaldu, otci mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a otče milý! Wěděti dáwám, kterak sme se pánem naším knězem Wilémem mladým Mišenským wytáhli wojensky do zemí příležících k Rýnu. A nejprwé táhli sme do Brunswek na nepřátely pána našeho, a tu sme děkujíce pánu bohu pánu našemu s jeho nepřátely poctiwú smlúwu a miesto přiwedli; neb sú se JM[u] poddali a slúžiti zawázali. Dále rač wěděti, že pán náš ochotnými řečmi a sliby, a pilnú žádostí i prosbami wymluwil nás a wywedl s sebú w službu biskupu z Kolína na Rýně, a ten nás obrátil na nepřátely swé do země řečené Bestwal proti dwěma bratroma hrabiem, kteříž se píší z Lipy, a na města jim poddaná a zprotiwná tomu biskupu; jakož děkujíce pánu

bohu také dobře šťastně sme jemu poslúžili, dobywše a podmaniwše tyto hrady a města: prwní hrad se jest umluwil s pánem našim a klášter, oba se poddawše, jménem Hartemberk; opět město řečené Einberk poddalo se jest a deset tisíc zlatých pánu našemu dalo, a korúhew wrátili, kterúž byli jich předkóm wzali. Opět dobyli sme města šturmem, řečeného Plumberk a hradu při něm; a w tom městě wzal sem já pušku, ježto jest tak dobrá, tolikáž anebo wětšie jako Wilštynka, a tu s sebú wozím. A dále sme odtud táhli k městu řečenému Lemegaw, a to se jest umluwilo a poddalo i s těmi hrady okolními biskupu Kolinskému. Opět město a hrad Ditmar; it. město Salc; opět město Herwert; ta wšechna sú se umluwila a poddala biskupu Kolinskému, a mají jemu dáti šest a padesáte tisícuow zlatých, a přísahu jemu učinili, že podeň slušeti mají. A již sme pak přitáhli skoro dwě neděli k tomu hlawniemu městu, z kteréhož se ty hrabie píší, řečenému Lipa, jeho dobýwajíce děly i jinák; a s námi leží biskup Kolinský, a druhý biskup z Mynsteru bratr wlastní biskupa Kolinského: ale to jest dobře pewné, waly a příkopy wodnými a hlubokými, jakoby které w Čechách mohlo býti wybráno, kromě žeť podsebitie připrawena nejsú; a to jest město wětšie než které w Čechách, kromě Prahy a Hory. Dále milý buoh wie, kterak se nám tu zdaří. Neb od toho města we dwú míli jest město weliké jménem Zuc, mnoho wětšie než toho, kteréhož nynie dobýwáme: a na tom městě a pán toho města jest knieže z Klefu, a ten jest pomocník a pán těch hrabí, kteréž hubíme. A kdyžby nám pán buoh pomohl toho města dobyti anebo smluwú wzieti, před kterým ležíme, hned bychom na to knieže táhli a jej hubili wšelikterakým obyčejem. Jinýchť nowin nynie psáti newiem, než že se děkujíce pánu bohu dobře mám i s přátely swými. Než něcoť jest již nám po hřiechu dobrých chudých pacholkuow sešlo, a zwlášť pěších; ale z mé roty děkujíce pánu bohu žádný nezahynul: potom pak bůh má w swé moci. Takébych rád slyšal, milý pane otče, by se dobře jměl i s jinými přátely w Čechách; nebť bych rád často poselstwie 'činil, ale poslyť jest těžko, nebť procházeti nemohú a mieti jich nemuožem.

Také milý pane otče, tento list psán u Lipy, a prwé než dokonán, odtrhli sme od toho města, jeho nedobywše, nebť jest twrdé. I přitáhli sme k tomu městu jménem Zuc, a tu učinili smy s nimi harc silný, a tak w tom harci bili sme je do jich bran, a na tom harci jsem postřelen, ale děkujíce pánu bohu neškodně, ježtoť o to nenie třeba žádné starosti tobě ani jiným přátelóm jmieti. Dán w zemi Bestwalské, před městem Zuc nazwaným, ten pondělí před Sw. Prokopem.

Jindřich z Kolowrat,
seděním na Libštyně.

3.

Jindřich z Kolowrat Oldřichowi z Rosenberka posílá pečet swau a zprávy o p. Jiřikowě straně.

Na Buštěwsi (*r.* 1449?) 7 *April.*

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, seděním na Krumlowě, pánu a příteli mému milému.

Služba má TM[ti] urozený pane, pane a přieteli milý! A jakož WM[t] psal o pečet, i račiž wěděti, žeť teď TM[ti] pečet posielám swú, ale ne tu, kterúž obecně přikládám, ale tu kterúž posielám k tomu kletu *(sic)*, k nie se přiznáwám. A prosím aby to WM[t] opatřil, jako swú, aťby mi zase nawrácena byla bez škody. A o nowinách newiem co nynie WM[ti] psáti, neb ještě pan Jiřík jest nepřijel zase. Datum Busstiewes, feria secunda post palmarum. Jindřich z Kolowrat.

(Duška) O nowinách rač wěděti, že w Praze i jinde prawie, žeby panu Jiříkowi něco drahně čeledi porazili tam jakož do Morawy wyjel, a žeby sám pan Jiřík o to do Prahy psal. A také w Praze wolali, že pan Jiřík má přijeti wojensky se mnoho lidmi, aby do hospod, kdež kto státi muož, púštěli; ale to mně se zdadie pohróžky. A takéť těžce do Prahy púštějí, a mých pak púštěti nechtie žádného, leč se kto wkrade. A také prawili mi tajně, ježto Mokrowúský k swěření s někým mluwil, že kněz Bedřich a Kolda tadinkují tajně se panem Jiříkem. I zdá mi se, aby ráčil nějakým ochotným poselstwím je obeslati.

4.

Hanuš z Kolowrat žádá Oldřicha z Rosenberka o přímluwu w příčině sporu jeho s Jindřichem z Kolowrat.

B. m. (1449), 17 *Apr.*

Nobili domino d. Ulrico de Rosenberg.

Službu swú wzkazují TM[ti] urozený pane! a jakož sem s WM[ti] mluwil w Plzni o rok položenie, aby nám se panem Jindřichem strýcem mým pan Zajiec rok položil, den jmenuje, aby nás wyslyšel, jestližeby která strana wýpowědi čeho nezdržela, aby se druhé straně sprawedliwé stalo: i prosímť pane, rač se WM[t] k tomu přičiniti a se panem Zajiecem mluwiti, aťby nám rok položil, kdež se jemu bude zdáti. A kdežť nám koliwěk položí a den jmenuje, jáť chci před ním býti. I wěřímť pane, že to učiníš pro mú službu. Dat. feria quinta post pascha ɔc. *(sic)*.

Hanuš z Kolowrat.

(Týž den psal o témž p. Hanuš i Rúsowi z Čemin o přímluwu a upomínání p. Oldřicha z Rosenberka k tomu cíli, dokládaje, že . . „jestliže se w to pan Za-

jiec newloží, my o to mezi sebú weliků nesnázi mieti budem.“ D. f. V. post pascha ɔc.)

5.

Důtkliwá odpowěd Jindřicha z Kolowrat Petrowi Holickému ze Šternberka o žáloby jeho.

B. m. (1450) 24 *Januar.*

Jindřich z Kolowrat tobě Petře Holický! Jakož píšeš žeť sú jali dwa člowěky a dwé koní wzeli, a jmenuješ kto: poněwadž jmenuješ ktoť jsú wzeli, kaž sobě wrátiti a oprawiti to, muožešli; nebť oni moji nejsú, aniž sem o tom wěděl. A jakož dotýčeš, že jsú z Kralowic wyjeli od záhona: wědoméť jest, žeť Kralowice městečko hrazené nenie, muožť do něho zlý i dobrý bránami i humny, a též i zasě wen. A také wšak práwo řádné w tom městečku mají w Kralowicích, ježto muož sě prawé státi každému, ktožby komu práwa žádal tu. Dále dotýčeš chtě oprawenie odemne bez dlenie: nerač tak horliw býti, neb z čehožby mi winu dal a dáš, chciť práw býti wedle umluw zapsaných w Hradci. Protož daj mi to wěděti co s tiem mieníš, že píšeš nechtě to w mlčení nechati, pod jakú příčinú to přikrýwáš, a také mieníšli to přímeřie držeti semnú umluwami utwrzené w Hradci. Chciť tomu od tebe rozuměti také, a w tom sě chci opatřiti, maje wýstrahu skrze žaloby páně Nikolajowy z Hasenšteina, kteréž o tobě psal a žalowal, i po jiných žalobách na tě. Datum sabbato ante conversionem S. Pauli.

(*P. Aleš Holický* byl w rozepři s *p. Jindřichem z Kolowrat* o les jakýsi již od některého času, kterýž služebníkowi jeho náležel; a pak p. Petr Holický široce w zemi o něm žalowal, že služebníci páně Głauchowského wyjewše z Kralowic s lidmi páně z Kolowrat, zjímali a zbili lidi jeho.)

6.

Jindřich z Kolowrat Oldřichowi z Rosenberka zpráwy dáwá o jednotě Poděbradské.

Na Liblteině, (1450) 25 *Januar.*

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka a z Krumlowa, pánu a přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji TM[u] urozený pane, pane i přieteli milý! Jakož mi TM[t] píše, dáwaje wěděti, že se TM[t] od KM[u] we zdrawí a s dobrými nowinami wrátil: budiž pánu bohu chwála, a rač w celé jistotě wěděti, že waše zdrawie rád slyším i příjezdu, a ty dobré nowiny také bych rád slyšel a wěděl. Ale jakož TM[t] dotýče, že se psáti nynie nehodie, a také, abychom se o náš sjezd postarali: i rač wěděti, žeť to najwiece na TM[u] záleží. I pro buoh a pro dobré, rač se k tomu mieti,

a starati k spěšnému se pány a s dobrými lidmi jednoty našie; neb cele jest toho potřebie nám wšecknĕm. Neb pan Jiřík s swú stranú nedáwno w Praze byli sú pohromadě, a tu sú se twrdili jakž mohúc sobě ku pomoci, a chytrými řečmi k sobě lidi chlácholéc. A také na tom zuostali, aby na poli byli ten den před S. Jiřiem; i jiné wěci tu sú jednali, ježtoby bylo mnoho psáti: ale když se bohdá shledáme, nebudú TM[u] tajny. A také posielám TM[u] ceduli, kteráž byla podána od někoho dobrého člowěka jim na tom sjezdu w Praze, a žádaje aby byla čtena nad hlas. Ale nedali sú jí čísti hlasitě, jedno p. Jiřík s některými čtli sú ji sobě tajně, neb jim k mysli nenie, tak sem slyšel. A také milý pane rač wěděti, žeť se na mě pilně chystají a na mú škodu; a w těch hrózách skrze některé dobré lidi, je šikowawše, hledie se mnú tadinków, zwláště Holický: ale já bez twého wědomie pane nechci s nimi žádné smlúwy dělati ani tadinków, až s TM[u] bohdá rozmluwím. Dat. Libštein, dominico in festo S. Pauli. Jindřich z Kolowrat.

(Duška) A také dáwám TM[u] wěděti, že dnes jedu do Mostu, a tu se mám shledati s raddú staršieho kniežete Mišenského; a zlehka tu také p. Mikuláš bude Hasišteinský: nebť mají rokowati se p. Jiříkem zlehka w Teplici radda kniežetina. A já proto chci tam jeti, abychme se p. Mikulášem toho hleděli, aby kniežetina M[t] smluwú s nimi nechwátal, ani příměří dalšieho měl leč do S. Jiřie; a w tom aby se radda kniežetina s TM[u] i s námi někde sjeli k dalšiemu rozmluwenie. I bych byl mohl porozuměti úmyslu wašemu pane, tuby se bylo mohlo den i místo s nimi uložiti. Ale myť již budem jednati tak, aby TM[t] dal wěděti, kdy a kde to mohloby býti. A když jedné odtud odjedu, hned bez meškánie TM[t] s tiem obešli, což tu porozumiem.

7.

Oldřich z Rosenberka Jindřichowi z Kolowrat na předešlé psaní odpowídaje, wýstrahy dáwá.

Na Krumlowĕ, 1450, 30 *Januar.*

»P. Jindřichowi z Kolowrat.«

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi nynie píšeš, tomuť sem srozuměl; a welmiť jsem rád, že si do Mostu jel, a prosím tebe, cožkoli tam zjednáno bude, daj mi to wěděti. Takéť posielám přiepisy listów, kteréž mi pan Aleš a pan Petr, a také páni rytieři, zemané i města, nynie w Praze na sněmu bywše píší, aby se po nich také uměl zprawiti. A mněby se zdálo, aby se k rownému, a jestližeby jim čím winowat byl, k náprawě podal se na nás ubrmany wedle smluw, aneb byloliby co, aby sám oprawil, aťby tiem méně, ačby chtěli, útok na tě mohli mieti. Pak jakož p. Aleš píše o kleit, jakož w jeho přiepisu srozumieš, i prosímť tebe, aby mi swój list kleitowní poslal, jakož toho teď přiepis posielám;

wěřímť, že to učiníš. A když k tomu i k našemu sjezdu bude, toť také dám wěděti. Dat. Krumlow, fer. VI post convers. S. Pauli anno ɔc. L°.

Oldřich z Rosenberka.

8.

Oldřich z Rosenberka Jindřichowi z Kolowrat píše o gleit Alšowi ze Šternberka, o sjezd do Plzně ɔc.

Na Krumlowě, 1450, 18 *Febr.*

Urozenému pánu, p. Jindřichowi z Kolowrat, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož sem ondy po twém služebníku na twé psaní odepsal a přiepis, kterakby p. Alšowi z Šternberka gleit měl dáti sem poslal: na to si mi žádné odpowědi nedal, ani toho gleitu poslal. I dáwámť na wědomie, že se s p. Alšem a s jinými ubrmany na Zwiekowě sjeti mám od tohoto pondělí přištieho w tém dni: a od této neděle w třech nedělích, toť bude w tu neděli Laetare, bohdá w Plzni budu. A k tomu sem obeslal wšeckny naše jednotníky, aby na ten čas a k tomu dni také tu do Plzně přijeli. I prosímť tebe milý přieteli, aby mi ten gleit, jakož toho opět přiepis posielám, po tomto poslu poslal, a k tomu se přičinil, aby bohdá k tomu času swrchu dotčenému také do Plzně přijel. A když se bohdá tu sjedem, o wšeckny potřebné wěci spolu i s přátely rozmluwíme. Neb sem i p. Zajiece, p. Smiřického i p. Jakúbka o též také obeslal i prosil, aby tu do Plzně k nám také přijeli, a radni a pomocni byli, aby takowé búřky w zemi české staweny a k dobrému přiwedeny byly. A takéť sem obeslal kněze Mišenského, aby swú raddu k tomu času swrchupsanému do Plzně poslal. Wěřímť že mi ten gleit pošleš; a wiešli jaké nowiny, že mi to po tomto poslu wěděti dáš. Datum Krumlow, fer. IV^ta ante invocavit, annorum ɔc. L°.

Oldřich z Rosenberka.

9.

Týž témuž posílá přepisy listu pánůw ze Šternberka a zwe opět do Plzně.

Na Krumlowě, 1450, 19 *Febr.*

»Jindřich Kolowrat.«

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Když tito prwní listowé napsaní byli, přiběhl w té mieře páně Alšów posel s těmito listmi, kterýchžto listów tobě teď přiepisy posielám zawřené, aby se uměl po tom zprawiti. Pak ačkoli pan Petr něco hrubě píše, prosímť tebe, aby nikoli nic nezačínal, než sebe, zámków swých, towařišów také i lidí buď pilen; a daj mi i hned zasě wěděti, kterak sě ty wěci mají, abych se panem Alšem bohdá na Zwiekowě, když se sjedem, o to uměl rozmluwiti. A čemuž tu porozumiem, toť i hned se Zwiekowa dám wěděti prwé než do Plzně

pojedu. A kleit ten mi prosímť tebe pošli bez meškání, neb je toho pilné potřebí; a sám se k té jízdě do Plzně bohdá wždy wypraw. Tuť pak o wšeckny wěci rozmluwíme. A takéť sem o to p. Alšowi psal, aby syn jeho nic nezačínal. Datum Krumlow, fer. V^ta^ post Valentini, annorum oc. L^mo^.

Oldřich z Rosenberka.

10.

Hanuš z Kolowrat Oldřichowi z Rosenberka, že Zdeněk ze Šternberka osazuje Ostromeč oc.

B. m. 1450, 28 *Apr.*

Nobili domino D. Ulrico de Rosenberg.

Službu swú wzkazuji TM^u^, urozený pane! Wznesli na mě moji úředníci, žeby páně Zdeňkowi z Konopišt ohledowali a wyměřowali na Ostromeči k srubuom a k osazení té hory. I nenieť pane tajno TM^u^, kteraks nemalý náklad a škodu i s námi wzal, než sme toho dobyli. Protož pane, bylaliby která smlúwa aneb příměřie, rač o to mluwiti, aťby w tom osazowáno nebylo; nebťby pane wašemu i našemu zboží ublížili. Také pane slyším, žeby p. Aleš a p. Jiřík s swú jednotú TM^i^ obeslali o příměřie: i prosímť rač mi dáti wěděti jestli tak, aneb pójdeli to příměřie před se wedle wašeho namluwenie u Pelhřimowě, aťbych sě wěděl čím zprawowati. A pro buoh pane rač wésti k některakému konci dobrému: nebť jest w této zemi nenie pohřiechu welmi zle, nebudeli napřed buožie pomoci a wašie příčiny. Datum fer. III^a^ ante Philippi et Jacobi apostolorum, anno oc. quinquagesimo.

Hanuš z Kolowrat.

11.

Odpowěd na to.

Na Krumlowě, 1450, 1 *Mai.*

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A jakož mi píšeš, že páně Zdeňkowi horu Ostromeč změřili, chtiece ji osaditi: bohdá pane s twú i jiných pomocníków a přátel dobrých pomocí miením toho brániti i jiných jich swéwolností, což najdále budem moci. A jakož dále dotýčeš o obeslání o příměří od p. Alše oc. O tom já ještě nic newiem: než teď posielám přiepis, kterak sme se z Pelhřimowa rozjeli, aby tiem lépe mohl porozuměti, kým je tu rowné a obecné dobré scházelo. A na to milý pane obeslal sem wšeckny pomocníky naše, aby hotowi a wzhóru byli polem k určenému dni a uloženému miestu: ještoť tebe potom to tajno nebude. A protož prosímť tebe, milý pane, aby se také k tomu strojil, a lidem swým hotow kázal býti, aby také k nám na pole táhl wedle zuostání Plzenského. Neb to buoh

wie, žeťbych rád obecnému dobrému: a poněwadž swú wuoli tak chtie wésti proti zemi i proti nám, musímeť se s boží pomocí tomu brániti. A tohoť žádám odpowědi twé listem twým, aťbych wzkázal, kdežbychme se měli spolu strhnúti a na který den. Datum Krumlow, fer. VI^a in die Philippi et Jacobi, anno ͻc. L^{mo}.

Oldřich z Rosenberka.

12.

Jindřich z Kolowrat Oldřichowi z Rosenberka: že páni jednoty Poděbradské jemu odpowěděwše, již k Buštěwsi táhnau.

Na Libšteině, 1450, 29 *Apr.*

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, sedèním na Krumlowě, pánu a přieteli mému zwláště milému.

Službu swú wzkazuji TM^u, urozený pane, pane a přieteli milý! A již rač w jistotě wěděti, že p. Jiřík i s swými pomocníky odpowěděli sú mi; a z které příčiny, teď TM^i na jeho listu w přípisu odpowědného dobře shledáš. I račiž wěděti, žeť ke mně žádné winy bohdá jiné nemají. A protož milý pane doufámť plným srdcem, že mi raden a pomocen budeš a odpowieš též zasě pro příčinu mne i pro jiné. Nebť již k Buštěwsi táhnú, chtiec jí dobyti. A dáleť wěřím i ufám TM^u, že jiné spolupomocníky naše obešleš k témuž; neb já je také obsielám, wěře TM^u i jim, že mne neopustíte a zápis spojenie našeho držeti budete, aťbych pod tiem záwazkem zahuben nebyl. A milý pane, račiž pomněti na ta řěenie, kterés mi mnohokrát slibowal; a pro mé dalšie zaslúženie aby mi ráčil pomáhati snažně, aby jiní k TM^u dobré doufání měli a nerozpakowali sě. Nebť mienim napomínati těmi záwazky každého jednotníka našeho, tak aby mi držáno bylo; a ktožby nezdržel, mluwiti i psáti budu jako ten, ježtoť by mi líto bylo zawedenie mého. A milý pane prosímť, nerač mi za zlé mieti tak z tuhého psaní; nebť mi jest toho potřebie a núze. A dále rady i rozkázanie twého žádám, cobych měl činiti. A také milý pane obešli na Zwikow úředníky swé, jestližebych potřebowal čeledi wašie nynie k spěšné potřebě. Datum Libštain, fer. IV^{ta} ante Philippi et Jacobi.

Jindřich z Kolowrat.

13.

Odpowěd na předešlé psaní.

Na Krumlowě, 1450, 1 *Mai.*

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi nynie píšeš, kterak tobě p. Jiřík odpowěděl i Pražené, žádaje w tom abych pomocníky naše obeslal a také odpowěděl ͻc. Milý pane, wšeckny sem jednotníky obeslal, aby wšichni wzhóru wojensky byli na určený den, a miesto jim položil, kdežbychme se

strhnúti měli, ježto potom tebe to tajno nebude. Protož milý pane přičiň se k tomu s pilností, aby také toho času nikoli nezmeškáwal; neb Jindřich syn mój sám bohdá na poli bude. A sám také obešli wšeckny pomocníky naše, i kněze Mišenského s pilností: neb sem JM' prwé také obeslal, aby JM' nám ku pomoci táhl, tak jakož sem JM^ti sám psal. Dále jakož píšeš, abych tobě w tom za zlé neměl z toho psaní ɔc. Milý pane, jáť tobě w tom za zlé nemám, neb je toho weliké potřebí nám wšem. A cožby tam zwěděl, daj mi wěděti, a což já zwiem, toť také dám wěděti. Datum Krumlow, fer. VI. in die Philippi et Jacobi, anno ɔc. L^mo.

Oldřich z Rosenberka.

14.

Jindřich z Kolowrat jednotníky Strakonické opět napomíná i prosí o rychlau pomoc k zachowání Buštěwsi.

Na Libšteině, 1450, 21 *Mai.*

Urozeným pánóm, statečným, slowútným a opatrným, p. Jindřichowi z Rosenberka, p. Oldřichowi z Hradce, p. Janowi z Šwamberka, p. Janowi z Lobkowic, p. Henrichowi z Sobětic a pánóm Plzenským a Budějowským, přátelóm milým.

Služba má napřed, urození páni a slowútní i opatrní přietelé milí! A jakož wiete dobře mé časté napomínání listy i posly, a k tomu mými osobnými řečmi, pilnými a prositedlnými, a též i ještě prosím a žádám prositedlně s welikú pilností, abyste ráčili mně a mým, totiž na Buštěwsi, pomocni býti a k wyswobozenie táhnúti hned bez prodlenie. A pro milý buoh, stálost ať jest při wás! Neb wiete páni, jací jsú zápisowé mezi námi a co powinni jsme sobě učiniti, a též i časté řeči a slibowé; a zwláště naposléz nynie když sem sě s wámi rozjel, wiete na čem sme konečně zuostali byli. I newiem, kterú lehkostí úmyslowé waši hýbají sě a řečí k stálosti nejdú Protož wždyť wěřím, že déle prodléwati nebudete a potáhnete proti nepřátelóm našim, kteříž mě hubie a dobýwají; a zwláště pro uwarowánie a zawedenie těch dobrých lidí, kteříž jsú na hoře, o jich hrdla; neb já i oni plnú naději naši pokládali sme w jednotě našie a u wás. Pakli sě wám nezdá co tomu učiniti, dajte mi bez meškánie wěděti, abych ty dobré pacholky opatřil jakž moha, aby o swá hrdla tu nepřišli. Odpowědi konečné žádám rozumné a bez dlenie. Dat. Libštein, fer. V^ta ante festum pentecosten.

Jindřich z Kolowrat.

15.

Jindřich z Kolowrat pánům jednoty Strakonické: že ke sjezdu jich s pány jednoty Poděbradské dnes již přispěti nemůže, napomínaje jich, aby se příliš nepředáwali ɔc.

Na Libšteině, 1450, 7 *Jun.*

Urozeným pánóm, p. Jindřichowi z Rosenberka a p. Oldřichowi z Hradce, přátelóm mým milým.

Služba má napřed, urození páni a přietelé milí! Jakož mi píšete o wašem spolusjezdu s stranú páně Jiříkowú, a to dnes: i račte wěděti, že posel s listem wašim teprw dnes ke mně přišel jest, a w té mieře čeledi mé doma nenie, a také pozdě wěděti mně dáno jest; a proto přijeti nemohl sem. Protož prosím neračte mi za zlé mieti, ale račte s pilným rozmyslem ty wěci k slušnému místu wésti, zwlášče přieliš sě nepředáwajíc; neb mohloby přijíti skrze předánie nám wětší škoda, nežli by nám wšecko spáleno a zahubeno bylo. Datum Libštein, dominico post Bonifacii.

Jindřich z Kolowrat.

16.

Hanuš z Kolowrat oznamuje Oldřichowi z Rosenberka, kterak příměří na p. Mikuláši z Lobkowic zrušeno jest.

Na Dobříši, 1450, 8 *Aug.*

Nobili domino D. Ulrico de Rosenberg.

Služba má TM[ti], urozený pane! Píše mi p. Mikuláš z Hasištaina, žaluje, kterak Žatečtí a Lúnští obehnawše služebníky na kostele jeho w Udlicích, přijewše i dobyli mocí bez práwa příčin, a jemu jeho služebníków tu na jeho kostele sedmnácte jiezdných jemše, k sobě na města pobrali, za umluwami a křesťanským příměřím, an na ně žádné péče nemá, jakož TM[ti] o témž píše. Protož pane prosíť TM[ti] i nás spolujednotníków, abyšte se ráčili přičiniti dle sprawedlnosti a jednoty našie, ať jsú jemu jeho služebníci propuštěni a wěci jim pobrané nawráceny, a to jemu ať jest opraweno tak, jakož list umluwný a příměřný káže. Neboť se pane domniewá, žeť jest naň ten wýstřelek spósoben, aťby i jiní majíc naň příčinu wedle jich jednoty, jej hubili; jakožť mi pane o tom široce wypisuje, kterakť se naň již búřie té strany někteří páni i města. To TM[t] již wěda, račiž obeslati p. Jiříka i ty pány ubrmany, a jeho k rownému podati, a tu záhubu nad ním i nad jeho chudými lidmi stawiti. Nebo pane, nepřičiníšli se spěšně a skutečně k tomu, trhnúť naň wojskem a jej zahubie; proňž se snad nad námi i jiní rozpáčie pro takowé neslušné příčiny a wýstřelky. Dat. in Dobřieš, sabbato ante Laurentii anno ɔc. M.CCCC. L°.

Hanuš z Kolowrat.

17.

Týž témuž opět o křiwdě, která Mikulášowi z Lobkowic od jednoty Poděbradské se stala.

B. m. 1450, 20 *Sept.*

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka.

Služba má TM[u], urozený pane! Jakožť sem psal o Nikolaje z Hasišteina, prose aby ráčil p. Jiříka obeslati, což jest Nikolajowi přečiněno od Žateckých a od Lúnských a od jich jednoty, aby jemu opraweno bylo: i nedal mi o tom TM[t] nic wěděti. A bylliby pane Nikolaj co winen, chtělby po těch pániech ubrmaniech, kteříž jsú wydáni, oprawiti, odčiniti i přijieti. Protož milý pane, nerač jeho dáti utisknúti w jeho sprawedlnosti, a rač pilnost swú k tomu přičiniti, aťby to mohlo spieš k miestu přiwedeno býti. Neb pane jistě wěz, jestliže sě k tomu nepřičiníš swú pilností, žeť on k škodě přijde. Nebť mě Nikolaj w tom obsielá, prose a žádaje mne ku pomoci; a zwláště za to, abych mu lidí pojčil k tomu času když zasě z Míšně potáhnú, jsa wystřežen, že nikoli od jich jednoty bez puotky nebude. Protož rač mi dáti wěděti, na čem ste zostali se p. Jiříkem, a nebyloliby proti příměří a smluwám, jestližebych mu lidmi pomoc učinil: ať sie wiem kterak k tomu maje. A to mi rač rozumně psáti. Datum dominico ante Matthaei apostoli et evangelistae. Hanuš z Kolowrat.

18.

Odpowěd na předešlé psaní.

B. m. 1450, 5 *Oct.*

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A jakož mi nynie píšeš o p. Mikuláše ɔc. tomuť sem srozuměl. Milý pane, i hned po prwním twém psaní obeslal sem p. Jiříka i jiné ubrmany; a posel mój p. Jiříka nalezl, an již k Míšenskému pomezí táhne; a řekl poslu mému, že odpowědi w té mieře dáti nemóž, než když se zasie wrátie, že chce odpowěd dáti. A w té mieře newiem komu dále o to psáti, byť pomocno bylo. A jakož dotýčeš, abych p. Mikuláše neopúščel ɔc. Milý pane, játʼ jeho nemienim opustiti wedle jednoty našie, než jemu raden a pomocen býti tak jakož jednota naše swědčí. Pak jakož tebe tajno nenie, žebychme sie w Ohražejowicích *(sic)* měli sjeti a o potřebné wěci rozmluwiti: i chciť nemeškawě den jmenowati, a wšem jednotníkóm, i p. Mikulášowi psáti, abychme se sjeli w swrchu dotčeném městě, abychom ty wěci předsewzeli wedle potřebnosti. I wěřímť, milý pane, že se k tomu připrawíš, když tobě i jiným pomocníkóm jednoty našie psáti budu, aby bohdá také do Ohražejowic přijel. Datum fer. VI[a] post Francisci, anno ɔc. L[mo].

A. XIX.

DOPISY A ZÁPISY
PÁNŮ Z LOBKOWIC
od r. 1433 do 1458.

(Wzaty jsau jedny z originálů w archivu Třebonském, jiné ze starých přepisů w klášteře Rajhradském na Morawě.)

1.

Mikuláš z Lobkowic prosí Oldřicha z Rosenberka, aby wzal na sebe mocné rozsauzení pře jeho s Budějowskými.

Na Hluboké (r. 1433*?)* 11 *Dec. (Orig.)*

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, mně přiezniwému.

Služba má napřed, urozený pane! Hajtman z Budějowic (Jorge von Moldroff) obeslal mě listem swým, jakož jej teď TM[ti] posielám, abych prosil TM[ti], aby se uwázal mezi mnú a mezi těmi Budějowickými towařiši, ježto druzí to zbožie králowstwie Hlubocké hubie s Rabskými. A já prosím TM[ti], aby se uwázal a učinil sprawedlnost, z čehožť mi winu dadie a z čehožť já jim winu dám. A Jan Rúbík, Petr od Dubu, Radim, Bušek a jiní moji towařišie učinili sú wýpowěd dřéwe, a tu TM[t] dobře uslyší, a přestoť sú mi odpowěděli, a druzí hubie to zbožie Hlubocké s Rabskými. I rač k tomu rok položiti, a jáť chci poslati s swú mocí k tomu; a když položíš rok, račiž mi psáti po tomto poslu. Dat. in Hluboka, fer. VI post Conceptionis beatae virginis.

Nicolaus de Lobkowicz
alias in Hluboka.

2.

Jan z Lobkowic a na Hluboké Oldřichowi z Rosenberka žaluje na Pešíka auředníka jeho z pychu.

B. m. 1443, 30 *Jul. (Kop. Rajhrad.)*

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka.

Služba má napřed WM^u^, urozený pane! Tajno WM^u^ nebuď, že sú na mne wznesli lidé moji, jménem Michal a Mikuláš bratřie z Wlkowa, kterak sú se w Šewětíně potýkali řečí s člowěkem waším, s Wáchú řečeným, jdúc ze Šewětína; a Pešík wzal jest proto lidi mé do Třeboně a je wězí, mně na ně nižádný nikdy nežalowaw. I prosímť WM^u^, račtež jemu přikázati, ať mi takowých pychów nečiní, (neb mi jest již to druhé učinil,) a lidé moji ať propuštěni jsú. A budúliť komu co powinowati, a mně na ně žalowáno bude, hotow jsem prawdy dosti udati k swým lidem. Dat. feria tertia post S. Jacobi.

Jan z Lobkowic
seděním na Hluboké.

3.

Odpowěd na předešlé psaní.

W Prachaticích, 1443, 19 *Aug. (Kop. Rajhr.)*

Služba naše tobě, súsede milý! Jakož nám píšeš o swé lidi, a Pešíkowi našemu úředníku: i twój list nás nalezl, a my wsedáme na wóz, jedúc k našemu testi panu Krušinowi; a také sme Pešíka odeslali, ten jede se pannami matky našie milé dobré paměti, že newieme, kterak sě ty wěci majie. Než bohdá když zase přijedem, chcemť i hned Pešíka obeslati; a jestližeby co učinil, ježtoby učiniti neměl, má to opraweno býti. Dat. Prachatic, fer. secunda ante Stephani anno ɔc. 43.

4.

Jan z Lobkowic Oldřichowi z Rosenberka o záští s Raubíkem a o jízdu do Prahy.

Na Hluboké, 1443, 28 *Dec. (Kop. Rajhr.)*

Služba má napřed WM^u^ urozený pane! Jakož sem WM^u^ prwé psal o Oldřicha Rúbíka z Habřie: i wzkázala mi WM^t^ po Lukšowi, že mi po wašem poslu toho odpowěd dáti ráčíte. I prosímť, račtež mi odpowěd dáti. Takéť slyším, žeby WM^t^ ráčil do Prahy jeti. Jestli to tak, prosímť, račtež mi dáti wěděti, kdybyste ráčili jeti; nebťbych chtěl s WM^u^ jeti. Dat. Hluboka, sabbato die Innocentum.

Jan z Lobkowic
seděním na Hluboké.

5.

Odpowěd na předešlé psaní.

Na Krumlowě, 1443, 29 *Dec. (Kop. tamž.)*

Služba naše tobě, súsede milý! Jakož si nám psal o Rúbíkowi: mluwili sme s ním. On prawí, že si jemu odpowěděl, a žeby rád u pokoji byl, by ty jej s pokojem nechal. A dále jakož píšeš o jiezdu do Prahy: myť bohdá do Prahy pojedem; a když toho času bude, dámeť dwa dni napřed wěděti, kdeby k nám přijeti měl. Protož budiž hotow, kdyžbychom tě obeslali, aby k nám přijel. Datum Krumlow, dominico post natalis Christi anno ɔc. 44.

Oldřich z Rosenberka.

6.

Umluwa mezi Mikulášem a Janem bratřími z Lobkowic o hrad Hlubokau a twrz Lobkowice.

B. m. 1445, 10 *Jul. (Kop. Rajhr.)*

My Mikuláš a Jan bratřie z Lobkowic wyznáwáme tiemto listem zjewně přede wšemi, kdož jej uzřie aneb čtúc slyšeti budú: že o ta zúštie, kteráž sú sě byla přihodila a wznikla mezi námi na Hluboké, smluweni jsme urozeným pánem Děpoltem z Risenberka, toho času purkrabiem hradu Pražského, a Wácslawem z Miletína, přátely našimi, dobrowolně, jednostajně a bratrsky. Kteréžto zúštie slibujem sobě ničímž zlým nezpomínati pod swú ctí a wěrú křesťanskú wěčně a budúcně, my ani dědicowé a budúcí naši. Neb jakž jest se uwázal již jmenowaný Mikuláš w hrad Hlubokú, to jest učinil s radú přátelskú i pánów znamenitých. Najprw namluweno jest, abych já nadepsaný Mikuláš hrad Hlubokú w swé moci držal od S. Jiřie nynie příštieho až do plného roku se wšemi poplatky a požitky sprawedliwými, a na tom aby mi bratr mój nepřekážel obyčejem nižádným. A budeli sě bratru mému zdáti býti na Hluboké aneb na Hasištaině s osmi neb desieti koňmi, tehdy mám jemu i se paní jeho potřebu od jiedla a od pitie dáti, ale bratr mój ani čeleď jeho nemají w niweč sě wázati bez wuole mé a úřednikuow mých; a také bratr mój té swé čeledi má službu dáwati i za škody státi. A také jest umluweno, že já nadepsaný Mikuláš nadepsanému Janowi bratru swému mám wydati na jeho dluziech a potřebách do toho času mého drženie: najprwé na S. Hawel najprw příští 150 ſſ gr. a na S. Jiřie potom příští 100 ſſ gr., opět na S. Hawel 100 ſſ gr. a na S. Jiřie na stúpenie hradu 100 ſſ gr. A dluhowé i služby, kteréž sú za častojmenowaného bratra mého zašly, aby ty bratr mój ze statku swého podstúpil a platil; a kteříž sú dluhowé a služby zašly i hned po uwázání a slibowání mně nadepsanému Mikulášowi, to já mám platiti. Dále jest umluweno,

kteříž jsú wězňowé, budeli se zdáti nadepsanému Janowi bratru mému, aby kteří z nich u něho zuostali a při něm byli, těm aby službu dal i za škody stál; a kteřížby při hradu Hluboké a při mně nadepsaném Mikulášowi zuostali, těm já též zase učiniti mám; a oba w tom času mysliti máme, kterakbychom je mohli prázdny učiniti. Také jest mezi námi umluweno, abych já nadepsaný Mikuláš k swému požitku a potřebě, i také pro pilnějšie oprawenie hradu, rybníku Baworowského požíwati mohl, a rybníkem welikým nadepsanému bratru swému abych nehýbal, ani na něm překážel, aby jej on k swým požitkóm a dluhóm obrátiti mohl, jakožby sě jemu zdálo. A téhož hradu Hluboké já nadepsaný Mikuláš tak špižowaného i dědin tak osátých, i jiných wěcí, též jakož sem sě sám uwázal, mám zase nadepsanému bratru swému postúpiti dwě neděle po S. Jiřie, kterýž od S. Jiřie nynie příštieho w roce přijíti má, beze wšech záwad i zmatków a dluhów, k tomu ten úrok swatojirský wybera we dwú nedělěch po S. Jiřie; a cožbych do dwú nedělí úroka dobrati nemohl, toho mám při hradu bratru swému sstúpiti. A nadepsaný Jan bratr mój, když se w hrad bude mieti uwázati, má to opatřiti lidmi dobrými, jiezdnými do 30 koní, a pěšími až do 40, aby ten hrad zachowán mohl býti, a lidí aby brániti mohl wedlé rady bratra swého i jiných swých dobrých přátel; a také aby s lidí přes sprawedliwé poplatky nic wiece nebral. A dále já častojmenowaný Mikuláš mám nadepsanému Janowi bratru swému Lobkowic twrze postúpiti beze wšech dluhów konečně dwě neděle po S. Hawle najprwé příštím, se wším obilím, hospodářstwiem a s nábytky, též jakož jest mně jich byl prwé on sstúpil; a jestližeby w těch dwú nedělí úroka co dobráno nebylo, to má při bratru mém zuostati.

Kteréžto nadepsané úmluwy ty wšecky w tomto listu popsané, i každú zwláště, slibujem sobě zdržeti naší dobrú wěrú křesťanskú i ctí wěrně, ctně, upřímně, bratrsky a křesťansky beze wšelikterakého přerušenie i beze wšie zlé lsti. A toho na swědomie a na zdrženie my swrchupsaní Mikuláš a Jan bratřie z Lobkowic swé wlastní pečeti přiwěsili sme k tomuto listu dobrowolně. A pro lepší a další swědomie prosili sme urozených pánów a slowútných panoší, pana Meinharta z Hradce najwyššieho purkrabie Pražského, pana Jaroslawa z Žirotína a pana Děpolta z Risenberka purkrabie hradu Pražského, Wácslawa z Miletína a Bohuslawa z Košína, že sú swé pečeti k naší prosbě bez swé škody přiwěsili podlé nás k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho MCCCCXLV, tu sobotu před S. Margretú.

7.

Mikuláš z Lobkowic Oldřichowi z Rosenberka zprávu činí o tajném swém jednání u knížete Mišenského (aby se s jednotau Strakonickau spojil), a žaluje na pány ze Šternberka.
B. m. 1449, 13 *Oct.* *(Orig.)*

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, pánu mně příznivému.

Služba má WM^ti^ wždy hotowá napřed, urozený pane mně přiezniwý! O ty wěci, jakož mi WM^t^ poručila, rač WM^t^ wěděti, žeť sem s weliků pilností sám jel k Kniežetině M^ti^ do Míšně, i těch wěcí s wašim služebníkem JM^t^ pilně zprawil a JM^ti^ welmi široce předložil, což sem najlépe mohl: najprwé, aby JM^t^ ráčil w to nazřieti JM^ti^ weliké dobré a poctiwé, a netoliko jeho, ale i wšeho křesťanstwí, jakož pak JM^ti^ i wšemu křesťanstwí weliké dobré na tom záleží; a přes to, byť toho wšeho nebyło, že w tak weliků a užitečnů potřebu JM^t^ pro wás i pro wšech nás naší strany w této zemi to ráčí učiniti, a že my wšichni JM^ti^ toho w budůcích časích rádi zasłuhowati chceme. I prawil sem JM^ti^, že já také rukojmí za WM^t^ býti chci; i šíře sem s JM^ti^ mluwil, jej wysoce napomínaje, ježto se wšecko nemuož psáti, jakož pak wás służebník wáš toho lépe ústně zpraví. A JM^t^ mi o těch penězích tak odpowěděl, že nynie mnoho činiti má a že mnoho odbýwati musí: a wšak že chce s pilností na to mysliti, a na tom sjezdu, kterýž s námi má mieti, tu nám JM^t^ chce toho konečnú odpowěd dáti. A k tomu sjezdu swolił, že chce raddu swú s plnú mocí poslati tu, kdežkoli p. Krušina a já JM^ti^ rok położíme a dwě neděli napřed wěděti dáme, a že se chce s námi spojiti. A ját jinému nerozumím, než žeť to spojenie před se pójde. I mněť se pane tak zdá, čím spieše by ten sjezd był, lépeby było; a cożbychom najtajněji to sjednati mohli, żeby to najlépe było. Protož WM^t^ někoho rozumného od sebe rač k tomu poslati, a také popsáno dáti, kterakbychom ty wěci před se wzieti a jednati měli: a p. Krušinu rač s tiem obesłati, kdyżby mu se zdáło ten rok Kniežetině M^ti^ położiti, atby najprwé ke mně posłal a semnú se na tom zuostanowił, abychom społu jednostajně to Kn. M^ti^ dali wěděti, a tu se s jeho raddú sjeli a to k miestu wedli. A také skrze swého, kteréhož WM^t^ k tomu pośle, račtež opatřiti, atby to było s plnú mocí ode wšie naší jednoty, což s Kn.M^ti^ jednati budem. Dat. fer. II ante festum S. Galli, anno ɔc. XL nono.

Mikuláš z Lobkowic.

(Duška) Také milý pane, jakož sem WM^ti^ nejednú wzkazowal, kterak mi se od těch Šternberkuow děje přielišně weliké bezprawie; neb nynie opět po druhé jal mi jest pan Petr měštěnína z Kadaně za neřádnú příčinú, ježto se za ni ufám bohu styděti musí. Na tom dosti nemaje, počal jest nademnú i bráním, a pobral mi hamrníku, mému dědičnému člowěku, dobytek i jiné wěci, k tomu mu i hamr zkazil. A tak mi k tomu jeho i mé chudé lidi i silnice mé lúpie, kdež jedno

mohú, ježtoby mi rádi i wiece učinili, by jedno mohli. Nébrž slyším, že netajně mluwie, že nynie p. Jiřík i oni s swú stranú wojnu na mě wolají, chtiece mi mé chudé lidi zahubiti, prawiece že sem se od nich odtrhl, a na mě welmi horléce, proto že sem jim jich swé wuole nepomáhal; a takť mě rozličně ukládají, času hlediece. A protož milý pane, jáť bych se s pomocí boží dobře nad těmi Šternberky pomstiti mohl a jim dwěma dosti silen byl: ale mám wýstrahy jistě, kdyžbych se pomstil, žeby wšecka jich rota na mně wtrhnúti měla a mě zahubiti chtěli. A protož prosím rady wašie: neb Mikuláš písař řekl mi od wás, že ste mi wzkázali, abych se bránil a jich pole se nebál, že mě retunkem nenecháte i jinú pomocí. A protož jestli to tak, račtež mi to psáti po tomto poslu Walkúnowi služebníku mém, aťbych se uměl po wašem listu zprawiti: nebťbych w tom nerád bez waší rady učinil, lečbych z núze musil. A také kterak se w tom knieže Mišenské ke mně má, toť WM' služebník wáš zprawí. A WM' muož široce rozuměti, žeť bez nesnází od nich a strany jich nikoli nebudem. A protož kdyžbychom sobě chtěli chutně pomoci, ktožbykoli jeden byl, já chci rád druhým býti.

9.

Odpowěd na předešlé psaní.

Na Krumlowě, 1449, 20 *Oct. (Koncept.)*

Služba má tobě, pane Mikuláši milý! Porozuměw tomu od služebníka swého, i z listu také twého nynějšieho, kteraks ty wěci zjednal, takowé twé pilnosti jsem od tebe welmi wděčen, a tobě to během takým i wětším, kdyby toho bylo potřebie, chci rád odplacowati. Pak o tom spolusjezdu jakož píšeš, za to mám, že tebe tajno nenie o hodech a swatbě té, kterúž w skuoře mieti mám při wdáwání dcery swé, *) že wěcmi rozličnými i túž swatbú nynie jsem zaneprázdněn tak, že toho spieše nežli od neděle přištie we třech nedělích jednati nemohu. Než jedinéť ti hodowé pominú, k tomu se hned přičiniti nezmeškám, a p. Krušinu s tiem rozumně obešli, aby to tak, jakož namluweno jest, k miestu šlo konečnému. Nebť já jinému nerozumiem, než že wšickni, kteříž s námi w jednotě jsú a w zápisu, to tak rádi jako my učinie, když já je o to, jakož i ty toho dotýčeš, obešli. Pak o pániech z Šternberka jakož píšeš toho, žeť se taká bezprawie od nich dějí, mně jest welmi žel. Protožť žádám, aby mi to wšecko, což se tobě od nich a kam i kde děje, rozumně dal wypsáno, abych já to maje, ubrmany jiné a je také pány Šternberské i p. Jiříka s tiem přísně obeslati mohl, a žádati toho na nich, aby wěci takowé

*) Bylať to Perchta z Rosenberka, wdaná za pana Jana z Lichtenšteina, o kteréž později wznikla pówěst známá o *bílé paní* rodu Rosenberského a Hradeckého.

proti našemu pomocníku dle umluw kteréž spolu máme byly staweny; i to také našim spolujednotníkóm abych oznámil. Ale bohadle, což muožeš najdále, počátku nečiň takowè ižádného: než byloliby, žeby tě tak wždy tisknúti chtěli swéwolně bez přestánie, oznam to wždy prwé a oswědč pánuom okolním a městóm, i mně to také dada wěděti, bezprawí se takowému braň a odpieraj, jakž budeš moci; a jáť tebe se wšemi pomocníky, kteříž w jednotě s námi jsú, neopustím, než k tomu se bohdá wšickni zespolka tak přičiníme, jakož smlúwa a náš zápis ukazuje. A toho se wždy s boží pomocí wystřežem, aby nás tak po jednom, jakožby chtěli, k swé wuoli neutiskali. Dat. Krumlow, fer. II post Galli anno ꝯc. XLIX°.

Oldřich z Rosenberka.

10.

Mikuláš z Lobkowic Oldřichowi z Rosenberka opět o nesnázi swé s pány ze Šternberka.

B. m. (1449), 27 *Oct. (Orig.)*

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, pánu mně přiezniwému.

Služba má WM^{ti} wždy hotowá, urozený pane mně přiezniwý! A jakož mi jest WM^t psala, že w pilnosti mé wděčnost máte, tomuť jsem welmi rád; a rač WM^t w jistotě wěděti, cožbych koli w takowých wěcech, jenžby k obecnému dobrému bylo této zemi, i k wašemu dobrému a poctiwému, uměl raditi a pomoci, k tomuť bych rád poslúžil, cožbych najdále mohl, hrdla i statku w tom nelituje. A o tom spolusjezdu nepochybuji já, že se WM^t k tomu přičiní, což najspieše budete moci. A jakož WM^t žádá, abych wám wypsáno dal, bezprawie, kteráž mi se dějí od panuow z Šternberka, kam, kde a komu: i posielámť WM^{ti} ceduli w tomto listu zawřenú, na kteréž sem popsal to, což sem najkratčeji mohl k rozumu přiwésti. A k tomu prosím waší rady i pomoci, a zwláště aby WM^t mi ráčila poraditi, na kohobych se měl s nimi o to podati, ačby k tomu přišlo. Neb pohřiechu w našem kraji málo jest jich, ježtoby k naší straně přichylni byli. Pan Burian, pan Jakub a pan Calta píší druhdy o to, w to se mezi námi wkládajíce: ale bojímť se, že w tom upřiemnosti nenie, neb co sem mohl rozoměti, zdá mi se, žeť oni straně odporné welmi přikládají. Dat. feria secunda ante Simonis et Judae.

Mikuláš z Lobkowic.

11.

Týž opět Oldřicha z Rosenberka prosí, aby bratru jeho Janowi na Hluboké proti pánům ze Šternberka nápomocen byl.

B. m. 1449, 2 *Nov. (Orig.)*

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, pánu mně přiezniwému.

Služba má napřed WM^{ti}, urozený pane mně přiezniwý! Obeslal mě nynie bratr muoj, kterak úředník Petruow Zmrzlíkuow z Karšperka odpowiedá pána

swého jménem po wšem zbožie jeho na Wolynském rychtářstwí; a tak slyším, že jest to náwodem pana Alše Holického a syna jeho, neb mi jest bratr muoj koní sedmnácti byl pójčil, chtiece rádi s jedné strany mě tisknúti a jeho s druhé. A protož milý pane, rač w tom pro mě bratru mému raden a pomocen býti, a jeho nerač dáti tisknúti náwodem některých; neb TM' muože rozuměti, žeť mu bratr muoj nic winen nenie, a přes to buď TM' mne i jeho mocna ke wšemu sprawedliwému podlé jednoty. A také TM' rač wěděti, že před tím když sem na Hluboké byl, ačkoliwěk bratru mému jest se weliká křiwda dála a škoda jeho chudým lidem od Petra Zmrzlíka, wšak sme se wždy byli swolili podlé sprawedlnosti na p. Jiříka z Poděbrad, a ten jest wšem našim přem i odporám dobře porozuměl a nás w ničemž scestném neshledal. I wěřímť TM[u] jako pánu přiezniwému, že to wěda, ráčíš bratra mého wěc opatřiti pro mú službu, a onť má podlé rady wašie učiniti. Dat. dominico post festum Omnium Sanctorum, anno domini ꝯc. XL nono.

Mikuláš z Lobkowic.

12.

Odpowěd na předešlé psaní.

Na Krumlowě, 1449, 10 *Nov. (Koncept.)*

Služba má tobě, pane Mikuláši milý! Jakož mi nynie píšeš, tomuť sem srozuměl. Najprwé dotýčeš, aťbych bratra twého neopúštěl a jemu raden byl a pomocen: toť chci rád učiniti, a zwláštěť jsem jemu powinen jeho neopúštěti wedle naší jednoty a zapsání. Dále jakož píšeš, žeby w tuto neděli měl rokowati se pány Šternberskými w Chomútowě před panem Jakúbkem: toť já rád slyším, a muoželi tě s twými přátely a našimi pomocníky co rowného potkati, aby to přijiel. Jediné waruj se w tom roztrženie a dalšieho příměří než naše umluwa swědčí. Datum Krumlow fer. II ante Martini, anno domini ꝯc. XLIX[o].

Oldřich z Rosenberka.

13.

Mikuláš z Lobkowic Oldřichowi z Rosenberka o swém rokowání s pány ze Šternberka w Chomautowě, a kterak oni pokaušeli se dobyti města Mostu.

B. m. 1449, 18 *Nov. (Orig.)*

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, mně přiezniwému.

Služba má napřed TM[u], urozený pane mně přiezniwý! Jakož mi WM' psal, tomuť sem srozuměl; tohoť se bohdá wystřežem, nebť známe dobře jich neupřiemnosti. A také TM[u] tajno nebuď, žeť sem já a p. Fridrich Klauchowský nynie o pondělí po S. Martinu w Chomútowě rokowali s p. Petrem Holickým; a jiného

sme tu neudělali, než na ubrmanyť sme přišli, já s p. Petrem a s otcem jeho na p. Caltu a na p. Jana Rabšteina, a p. Fridrich na p. Jakuba; a příměřie mezi námi jest od dnešního dne po dání listu tohoto za čtyři neděle. A od téhož dne máme k roku státi w Žluticích we třech nedělěch; a na čemžť tu zuostanem, to TM[a] tajno nebude. Ale jáť w tom rozuměti nemohu, byť k smlúwě šlo, nebť bychme nerádi dali sebe řečí odbyti, cožť se nám skutečně stalo. A také TM[a] tajno nebuď, když sú z toho roku jeli, pan Petr byl s p. Burianem a Calta, a jeli preč o pondělí samý wečer z Chomútowa: tu jest jim na poli lidí wiec přibylo, a tu noc chtěli se pokusiti o Most: ale Mostští byli sú wystřeženi, že sú tak nechali. Nežť zprawujíť mě, že sú měli osm wozuow řebříków, když sú zase táhli. A někteří lidé, ježto po swých potřebách w Praze byli, přišli ke mně zprawujíc, žeby se p. Jiřík ku poli strojil, a žeby Pražané s ním wytrhnúti měli: a řeč také jde, že chtie na knieže Mišenské a zwlášče k Mostu. Aby se TM[t] uměl w tom zprawiti, kterakť oni swú wěc chytře a úkladně wedú: a TM[t] aby ráčil na to pomysliti, cožby našeho dobrého bylo, abychme w tom nespali. Dat. feria tertia proxima ante b. Elisabeth, anno ɔc. XLIX°.

Mikuláš z Lobkowic.

14.

Mikuláš z Lobkowic pánům jednoty Strakonické proti jednotě Poděbradské wálku wedaucím náwěští dáwá o pomoci, které od knížete Mišenského i od něho naditi se mohau.

W Kadani, 1450, 30 *Mai (z orig.)*

Urozeným pánóm, p. Jindřichowi z Rosenberka, p. Oldřichowi z Hradce, p. Janowi z Šwamberka, i jiným wšem panóm, rytieřóm i panošem w tem poli ležícím, pánóm a přátelóm milým.

Služba má napřed WM[ti], urození páni mně přiezniwí! Račtež wěděti, žeť welmi s pilností o to pracuji, aby Kniežetina M[t] nám ku pomoci přibyl, až dnes w samý wečer přišly sú mi tyto listy z Mosta od pana Henricha von Bünaw, kterýžto od Kn. M[ti] tu leží, a radda jeho jest, kterýmžto porozumíte. A protož milý páni, račtež se na poli wždy wzdržeti, ač muožete bez weliké škody; nebť jinému nerozumím, než žeť JM[t] což bude moci najspieš w poli bude, jakož tomu i z těchto listuow porozumíte. A jáť bohdá w pondělí s swú mocí k Kralowicóm wždy přitáhnu, lečby mě co bezelsti zašlo, ježtobyste tomu sami porozuměli. A dáwnoť bych byl rád přitáhl, byť JM[a] lidé semnú byli táhnúti chtěli. I prosímť wás s pilností, abyste mě w tom opatřili, a mně wždy do Kralowic wěděti dali, kde jest pan Jiřík s swým wojskem, anebo ačby se proti mně hnul, nechtě mi dáti k wám přibyti. Nebť já k wám dnem i nocí potáhnu, a wás bohdá šíře těch wěcí zprawím, když

se s wámi shledám. Dat. festine sabbato serotino tempore Cadanae proximo ante festum sanctae et individuae trinitatis.

Mikuláš z Lobkowic.

15.

Týž napomíná opět jednotníků swých, aby w boji proti jednotě Poděbradské setrwali.

B. m. 1450, 14 *Jun. (Orig.)*

Urozeným pánóm, p. Jindřichowi z Rosenberka, p. Oldřichowi z Hradce, p. Jindřichowi z Kolowrat i jiným pánóm a zemanóm jednoty našie, pánóm a přátelóm milým.

Služba má napřed, urození páni mně přiezniwí, a přietelé zwláště milí! Když sem od wás odjel, staral sem se o to i wždy se starám, kterakbychom tyto wěci sobě mohli ku poctiwému konci přiwésti, jakož nám od nepřátel wšem mnoho platí, a jakož tomu pak wšickni lépe rozuměti muožete. A zajtra týden bude, měl jest knieže lidi swé pohromadě nedaleko odemne, na tři tisíce, jakož sem wás toho i sám po rozumu zprawil, kteřížto lidé jeho měli sú k wám tahnúti: i nezdála mi se jest by tak malá pomoc jeho nám prospěšna byla i JM^ti^ tudiež. A tak i hned bez meškánie poslal sem k JM^ti^ pana Fridricha Kluchowského i některé swé dobré lidi, aby JM^ti^ ty wšecky wěci i běhy, kteréž se nás wšech welice dotýčí, a zwláště JM^ti^ široce a přísně zprawili, a také co jest přitom welmi našeho wšech škodného, že JM^t^ na pole wytrhnúti jest obmeškal. I wzkázal mi jest zase, co mu jest překáželo, jakož teď i sám píše. A protož milí páni, ačkoliwěk jest JM^t^ prodlil, nám k weliké škodě, a wšak pomnice na budúcie ještě škodnějšie, i také kterak s námi welikú chytrostí ta strana wuokol šli sú a ještě jdú, chtiece nás k swé wuoli přiwesti a k nenabytému zlému: jakož sú nám to pak i zřetedlně okazowali, a co sú kdy se zapsali i na sněmích smluwili, nikdy nám toho nezdrželi: i račtež na to pomnieti, a w tom sobě nestýskati, ač sú kolíwěk přieliš záhubně i škodně této wšie zemi s námi začali, ale doufáme pánu bohu a naší sprawedlnosti, žeť jim to trwati nemuož, anižť bohdá setrwají. I přiložtež w tom skutkuow statečných a obešlete wšecky pány a jednotníky naše, ať každý podlé swé moci k tomu času, jakož z těchto listuow porozumíte, zhuoru jest. Neb jistě lépeť jest nám tyto škody podstúpiti, nežli w takowú hanbu a w osídla jich upadnúti. A toho mi račte dáti odpowěd po tomto poslu. Dat. fer. VI ante Viti.

Mikuláš z Lobkowic.

16.

»Takto sem já Mikuláš z Lobkowic nejprwé Žateckým psal:« *)

B. m. 1450, 3 *Aug.* *(Kopie.)*

Služba má wám, múdří a opatrní! Jakž mi se jest koliwěk stalo od wás, ježto sem se tomu najméně nadál: i ještěť wám wždy wěřím, že spomenúc na tu dobrú wuoli, w kteréž sem já s wámi byl i otec muoj dobré paměti, z mých služebníków i ze mne nepřátel a Němców sobě dělati nebudete, než mi mé služebníky raději sami od sebe propustíte, i s nawrácením statków jich, nežlibych wás o to jináčeji upomínati musil. Pakliby se wám toho učiniti nezdálo, ale že sami se prawi nečiníc, anižto já, dáte jim rok na rozeznánie podlé smluw a listu přímèrného. A tuť páni ubrmané dobře shledají, ktoť jest práw aneb křiw. Také sami muožete rozuměti, cožť wám ti moji služebníci slibie, žeť jinák neučinie. Dat. fer. II* ante Mariae nivis.

17.

»Takto mi najprw Žatečtí odpisují:«

(W Žatči) 1450, 5 *Aug.* *(Kop.)*

Službu naši wzkazujem, urozený! Listu twému sme srozuměli, w němž dotýčeš, abychom spomenúce na tu dobrú wuoli, w kterés s námi byl, i otec twuoj, i nečinili sobě z twých služebníków nepřátel a Němców ɔc. O twýchť služebnícich nic newieme, ale s pomocí boží dosiehli sme služebníkuow nepřátel našich, kteříž jsú puštěni na twú posádku, a tu ferdrowáni jsú, ježtož sme se tomu nenadáli, by se nám to od tebe mělo dieti, tak jakož sme na tě péče ižádné neměli. Datum fer. III* Mariae nivis.

18.

»Druhé mé psaní Žateckým:«

B. m. 1450, 6 *Aug.* *(Kopie.)*

Služba má wám, múdří a opatrní! Jakož sem wám psal o služebníky swé, kteréž ste mi zjímali, a já na wás péče neměl, wás dobrotiwě napomínaje, abyste mi je propustili, s nawrácením statkuow jich; i odpisujete mi na to, nechtiece o tom wěděti, by služebníci moji byli, a jakobyste dosáhli služebníky nepřátel wašich. A protož ještěť wám píši, abyste se sami práwi nečiníce, aniž já, dali se semnú rozeznati panóm ubrmanóm w přímèrných listech zapsaným. Nebť to wí mnoho dobrých lidí, když sem s wámi nynie mluwil w Chomútowě, abyste

---

*) Přípisy následujících pěti listů podal týž pán z Lobkowic pánu z Rosenberka; z nichžto se zde podáwají slowy jeho wlastními.

mých služebníkuow na mých posádkách nedobýwali; tu ste mi řekli, jestližeť to prowedu, že jsú moji, že je chcete propustiti s nawrácením statkuow jich. I jsemť hotow to prowesti před těmi pány ubrmany aneb před najwyšším; wěře wám, že swému rčení dosti učiníte a mé rowné podáwanie přijmete. Pakli byste toho neučinili, budeť to bohu i dobrým lidem swědomo, že swú wuoli se mnú i s mými máte, a já na wás žádné péče neměl. Odpowědi žádám. Dat. fer. V^a^ ante Laurentii.

19.

»Odpis Žateckých na mé druhé psaní:«

(W Žatci) 1450, 8 *Aug.* *(Kop.)*

Služba naše, urozený! Opět nám píšeš o těch, které sme zjímali, prawě že jsú twoji služebníci, abychom je propustili s nawrácením statków jich oc. Prwéť sme psali, a též ještě i nynie píšem, žeť o twých služebnících nic newieme, ale zjímali sme nepřátely, kteříž sú k nepřátelóm našim jeli. I jest nám diwno, žes nepřátely naše na swú posádku pustil a je tu fedrowal, a my na tě ižádné péče neměli. A dotýčeš, abychom se s tebú o to rozeznati dali panóm ubrmanóm w přiměrných listech zapsaným: zjímaliť sme swé nepřátely, protož nám nenie potřebie o to před pány ubrmany býti. Dat. in crastino b. Donati.

20.

»Třetie mé psaní, na něž sú mi odpowědi žádné nedali Žatečtí:«

B. m. 1450, 9 *Aug.* *(Kop.)*

Služba má wám oc. Z odpisu wašeho porozuměl sem, že wždy swéwolně ze mne a z mých sobě nepřátely a Němce udělati chcete, a k tomu řeči z něho swé učiniti, ježto sme toho proti wám nikdy neprowinili; aniž chcete o to semnú před dobrými lidmi na to wysazenými býti, píšíc že wám toho potřebie nenie. Porozumějtež tomu sami, prawěli mi se w tom i w jiném od wás děje, a muožliť wám ten wáš úmysl podle sprawedlnosti zuostati, čili wám potom na též přijde. Nebť já to bohdá řádně prowesti mohu, že jsú moji služebníci, a žeť sem swé fedrowal wám bez škody. I wždyť wám wěřím, že dobrú powěst pro hubený statek neztratíte, než raději mé služebníky mi dobrotiwě propustíte s nawrácením statkuow jich, jakož sem na wás žádné péče neměl. Neb to sami někteří dobře wiete, byť byli chtěli ti moji služebníci wám nebo wašim co učiniti, žeť sú mohli ten den dobře jich několik jieti. Ale nedaj toho buoh, byť wám nebo komu mým wědomím co učinili, ježtoby učiniti neměli. I wždyť ještě žádám dobrotiwé odpowědi po tomto poslu. Dat. in vigilia b. Laurentii.

21.

Mikuláš z Lobkowic Oldřichowi z Rosenberka zprávu dáwá o wálce, kterau Jiří z Poděbrad proti staršímu knížeti Mišenskému wede.

B. m. 1450, 4 *Oct. (Orig.)*

Urozenému pánu panu Oldřichowi z Rosenberka mně přiezniwému.

Služba má napřed, urozený pane mně přiezniwý! Dáwám wám na wědomie, že wčera w samý wečer přijel jest služebník mój jeden od kniežete, a ten mě zprawil, že p. Jiřík s wojskem tento pátek minulý ležal jest u města ježto slowe Peego *(sic)*, kteréžto leží XIV mil ode mne. Tak mě zprawuje, žeby Kniež. M' chtěl podstúpiti Čechy samy bitwú, ale že má jiných nepřátel mnohem wiec, jakožto Bramburského, bratra swého i jiné. A přes to že wždy JM' konečně a zajisto má pole mieti, a zbierá se což muož najsilněji, a mají wytrhnúti tento čtwrtek najprw příščí. Kterak to pak dále mezi nimi pójde, anebo coť před se wezmú, toť wám dále dám wěděti cožť přezwiem. Také račte wěděti, že pan Jiřík s swým wojskem ještě sú nic takowého nedobyli, krom dwú twrzie welmi nedobrých, těch sú dobyli, a k tomu nějakého městečka ježto slowe Mitwaida. A byť se w tom městečku nebyli špižowali, nebyliťby tam projeli, neb jest jim již o špíži těžko ležalo. Dále račte wěděti, že král Římský poslal jest k mladému kniežeti Mišenskému znamenité pány a raddu swú, napomínaje jeho i přikazuje pod welikými pokutami, aby takowým Čechóm a k zkáze wieře křesťanské nepomáhal, ani s nimi byl; pakliby toho neučinil, že chce konečně starému kniežeti pomoci. Dat. dominico die, in die b. Francisci. Mikuláš z Lobkowic.

22.

Týž témuž o příměří w Míšni učiněném zprávu dáwá, i o škodách, kteréž od wojska jednoty Poděbradské utrpěl.

B. m. 1450, 6 *Nov. (Orig.)*

Urozenému pánu panu Oldřichowi z Rosenberka, pánu mně přiezniwému.

Služba má napřed TM^u, urozený pane mně přiezniwý! Teď TM^u posielám přiepis, kterak jesti příměřie mezi obojiemi stranami w Míšni uloženo, jemužto TM' dobře porozumí: a dáleť tak slyším, že sú o tři sta kop gr. tam holdunku wzali, a toť sú panu Jiříkowi nechali. Také milý pane, prwéť sem TM^u nejednú žalowal, žeť příměřie ani smluw požiti nemohu: neb před tím wtrhše na mě polem, dobyli sú mi posádky a mé dobré lidi zjímali, a ty wězie i podnes, ježto wás w tom požiti nemohu, by mi propuštěni byli. A též opět nynie z úmysla jeli sú na mě s wojsky, ježto jest tudy jich cesta nebyla, a tak sú se po mém po wšem zbožie rozkladli, a ležeti na mně až do třetieho dne, škodu mi welikú učiniwše;

k tomu mi wes najlepší spálili, též i stohy po polích w jiných wsiech. I welmiť mi jest se w tom příměří weliká škoda stala, a wětší nežli kdy u wálkách. To wědúc, prosímť waší skutečné pomoci i rady, též i jiných wšech jednotníków, aťbych já w takowých nebezpečných příměřiech zaweden nebyl dokonce. A kteraká sem při tom mnohá jiná pokušenie od nich jměl, jakož sem TM[u] i prwé po wašem služebníku Rancendorferowi listy poslal, tohoť mi jest TM[u] nynie nelze wypsati; ale kdyžť se bohdá s TM[u] shledám, ustněť TM[t] toho zprawím. Dat. fer. VI post Omnium Sanctorum, L°.

Mikuláš z Lobkowic.

23.

Jan z Rosenberka slibuje postaupiti Janowi z Lobkowic hradu swého Helfenburka

Na Krumlowě, 1458, 3 *Apr. (Kop. Rajhr.)*

My Jan z Rosenberka, hajtman w Slezí ɔc. známo tiemto listem činíme: jakož sme urozenému panu Janowi z Lobkowic hrad náš dědičný Helfenburk prodali za 5000 ſſ gr., a tu summu sme již od něho úplně a cele wzali, jakož toho list hlawní šíře a úplněji ukazuje slowo od slowa: a my wzawše swrchupsanú summu od něho, a list hlawní jemu dawše, máme a slibujem swú dobrú ctí a wěrú jemu wěřiteli našemu již psanému, pakliby on sám osobně býti nemohl, tehdy panu Mikulášowi z Lobkowic bratru jeho, neboli panu Děpoltowi z Risenberka, aneb jinému, kdožby měl list jeho wěřicí pod jeho pečetí, hradu a dědictwie toho napřed psaného postúpiti konečně na den S. Jiřie po dání listu tohoto najprw příštieho. Tomu na potwrzenie pečet naši k tomuto listu kázali sme přitisknúti. Dán na Krumlowě, ten pondělí po weliké noci, let božích MCCCCLVIII.

24.

Král Wladislaw zwe Děpolta z Lobkowic na Chlumci na sněm do Prahy.

W Praze, 1477, 14 *Febr. (Kop. Rajhr.)*

Wladislaw z božie milosti král Český a markrabě Morawský ɔc.

Urozený wěrný milý! Wěz že nás došly nynie některé pilné a znamenité wěci, ježto se nás i wšie našie koruny české dotýčie. I zdálo se nám s radú naší welmi potřebné, sněm obecný položiti. I pokládáme ten sněm do Prahy na středopostie najprwé příštie; žádajíce od tebe s pilností i wěříce, že wšech wýmluw nechaje, na ten sněm na den již psaný do Prahy přijedeš. A tuť my s radú a pomocí twú i jiných našich wěrných ty wěci před se wezmem: ježto doufáme pánu bohu, že skrze takowé předsewzetie toto slawné králowstwie České zase k řádu

a k upokojení přiwedeno bude. I znaje takowé pilné a znamenité dobré, nepochybujemeť o tobě, že neobmeškáš na den již psaný na ten sněm přijeti; a myť tobě milostiwě to budem wzpomínati. Dán w Praze, w pátek den S. Valentina, králowstwie našeho léta šestého.

Ad mandatum D. Regis.

Urozenému Děpoltowi z Lobkowic na Chlumci, wěrnému našemu milému.

B. IX.

AKTA WEŘEJNÁ I SNĚMOWNÍ W KRÁLOWSTWÍ ČESKÉM

od r. 1453 do 1490.

(*Pokračowání. Srwn. díl II, str.* 209—313; *díl IV, str.* 99—164 *sc.*)

1.

Články žádostí zemských před uwedením krále Ladislawa do králowstwí.

Bez dat. (Ze starých rukopisůw.)

Najprwé o ty čtyři artikule, o kteréž se jest tato země zasadila, i smlúwa se o to stala s koncilium Basilejským a kompaktata sepsána mezi týmž zborem Basilejským a králowstwiem tiemto i markrabstwím Morawským, kteréžto držíme a držeti míeníme, abychom w tom byli zachowáni, a jestližeby nás chtěl od toho kto tisknúti, aby nás w tom KM^{t} hájila a bránila, abychom od toho tištěni nebyli.

It. Jakož Ciesařowa M^{t} slawné paměti ciesař Sigmund pán náš milostiwý zapsal se jest nám a zemi w některé wěci zwláštnie, ježto to zápisowé jeho s majestátem JM^{ti} zemi daní šíře ukazují a swědčí: w ty wšecky wěci aby se nám KM^{t} též zapsal a je dowedl k miestu, i o arcibiskupa woleného; a chtělliby nás od toho kto tisknúti, aby nás w tom JM^{t} hájila a bránila před každým.

Zwláště pak o arcibiskupa JM^{t} aby zprawen byl, kterak CM^{t} sl. pam. pán náš swrchupsaný ku pilné a snažné žádosti wšie země našie wolenie to arcibiskupa, kteréž JM^{ti} jakžto králi Českému jest přislušalo, dal jest a postúpil toho času nám

a zemi takowé, ktožbykoli námi a zemí k témuž arcibiskupstwí byl wolen, že JM[t] dal nám k tomu swú plnú moc i wuoli; a tak my wuoli w tom i moc JM[ti] majíc netoliko rčením ale i listem potwrzenú, wolili sme ctihodného muže M. Jana z Rokycan wšecka země společně a jednostajně, a CM[t] toho našeho wolenie zwláštním opět listem s majestátem swým jest potwrdil, slíbiw žádného jiného arcibiskupa w králowstwí našem nemieti než jej až do jeho smrti. Protož i toho žádáme od JM[ti], aby se nám o tom kusu král Ladslaw k wowedení i k dokonání jeho swěcenie též jako CM[t] zapsal; a JM[ti] také prosíme, aby když toho čas příhodný uzříme, swé posly ráčil poslati a přičiniti se tu, kdežby najplatněji a najužitečněji zdálo se, aby nám swěcen byl; a myť swé posly podlé JM[ti] také pošlem. Nebť tomu wšichni rozumieme, že tiem obyčejem a skrze to snadněji a lépe i spěšněji bude moci w jednotu a swornost i w řád králowstwie naše uwedeno a w tom i zachowáno býti nežli jinak; a také, nebyloliby toho strach, žeby králowstwie w takowé ruoznice a nejednotu mohlo přijíti jako dřiew, nebo w horšie, ježtoby to i KM[ti] i také nám a králowstwí ke škodě mohlo býti. Protož když bude mluweno o krále, budiž hned mluweno i o arcibiskupa, aťby jedno s druhým šlo.

It. O práwa a swobody této koruny, aby JM[t] pány, rytieře, zemany, každý staw ráčila w swém řádu, práwiech i swobodách zachowati i držeti, a též i práwa zemská i městská tak jakož sú byla a šla od staradáwna.

It. Wšecky dluhy a zápisy w této zemi sl. pam. ciesaře Karla, krále Wáclawa, i ciesaře Sigmunda, kteréž JM[ti] zapisowali buďto na králowstwí nebo na duchowenstwí, ježtoby s jich wědomím a wuolí wyšly, ty aby ráčil držeti a každého při nich zachowati jakož swědčie.

It. O odúmrti, kteréžby w České zemi od smrti ciesaře Sigmunda pána našeho až do krále nynějšieho korunowánie na král *(sic)* spadly, ježtoby dědicowé zemřeli, dluhy na tom zapsawše a rukojmě zastawiwše listy nebo jinými obyčeji, anebo také we dsky to klásti měwše a rukojmě by w tom hynuli neb hynúti měli, anebo snad jistec i rukojmě by zemřeli, ježto skrze to we dsky jest kladeno nemohlo býti: za to prosíme, aby král ty odúmrti tak na JM[t] spadlé mimo se ráčil pustiti a propustil; pakliby co rukojmě takowých zbožie po smrti jistce, listóm a slibóm swým dosti chtiec učiniti, we dsky kladli, tomu aby JM[t] wuoli dáti a toho potwrditi ráčil tak jakoby se od dědice kladlo.

Také umřelliby kto w té chwíli, swého zbožie nikterakž neopatřiw, aby to na najbližšího přítele buď mužského neb ženského pohlawie připadlo plným práwem, lečby kto práwo k čemu lepšie prowedl a okázal.

It. Dalliby kto neb poručil w té mieře swé dědictwie na zemi listem s pečetmi komužkoli, buď za zdrawého žiwota, nebo w nemocné posteli, to aby mocno

bylo a we dsky řádně potom wešlo bez KM[u] překážky, lečby komu prwé s dobrým bylo swědomím kterak zawázáno a zapsáno.

A komuž sú co páni o sněmiech obecných we dsky zemské nebo dworské klásti swolili anebo swá zbožie dáti, k tomu KM[t] aby také ráčil swú wuoli dáti, a tiem jinak nehýbati.

It. Cožbykoli summ a úrokuow králowských w městech neboli také na klášteřiech od smrti ciesaře Sigmunda až do nynějšieho krále korunowánie bylo zadržáno, ježtoby jinam nebyly zapsány, ty aby ráčil propustiti a kwitowati, aby z nich potom nebylo upomínáno.

It. Wšecky jiné země nebo zámky, ježto sú od země této České kterakžkoli odtrženy, aby JM[t] o ně státi a jich dobyti zase ráčil, aby tak bylo králowstwie shromážděno.

It. Kniežata Slezská i jiné země, kniežetstwie a města, kteréž a kteráž k koruně České přisluší, aby JM[t] ráčil při jich práwiech, sprawedlnostech i swobodách držeti a zuostawiti, i w tom jich brániti před každým.

It. Jestližeby CM[t] ciesař Fridrich nynější, buďto donidž ještě králem byl, nebo i ciesařem jsa, komužkoli co dal nebo zapsal w králowstwí Českém nebo kdekoli jinde, což k té koruně České přislušie, úřady, zbožie, odúmrti, neb cožkoli jiného, to aby moci ani práwa nemělo ižádného, ačby pak i krále Ladislawowo bylo k tomu přiwolenie; neb CM[t] nebyla jest, ani král Ladislaw ještě jest králem naším korunowaným, a tak byloby to proti zemi této práwóm.

It. Prosíme, aby země Rakúská byla připojena k králowstwí Českému.

It. Aby král Ladislaw žádných zboží, měst ani krajin w Čechách nebo jinde což k České koruně přislušie, po sestře neboli po dceři swé u wěně neráčil zawázati, ani komu jinak zastawowati.

It. Prosíme, aby JM[t] ráčila sedění, dwuor a stolici swú zde w Čechách jmieti.

It. Aby JM[t] ráčila Hory opatřiti a wyzdwihnúti, a to pro swé a této koruny i jiných zemí dobré, poctiwé a užitečné.

It. Kteří úřadowé nebo zámkowé králowstwí w této zemi jsú, na ty aby JM[t] neráčil saditi jiných nežli Čechy, kteříž se JM[u] líbiti budú a zdáti.

It. Cožby této koruny dotýkalo, aby JM[t] ráčila ty wšecky wěci činiti, řéditi a jednati s radú Čechuow země této.

It. Jestližeby JM[t] pro které swé potřeby nebo jiné příčiny kdy z země odjeti ráčil, prosíme aby tuto zemi pro wšecky zmatky a příhody ráčil opatřiti podlé rady pánuow i zeman Českých, a země neporúčeti cizozemcóm, ale z Čechuow komužby se JM[u] s radú panskú a zeman zdálo.

2.

Odpowěd krále Ladislawa na žádosti stawůw králowstwí Českého.

We Wídni, 1453, 1 *Mai. (Z rukop. Šternb.)*

My Ladslaw z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský ꝛc. král, knieže w Rakúsiech a markrabě Morawský, wyznáwámy: jakož urozený náš wěrný milý Jiřík z Kunstatu a z Poděbrad, od našeho králowstwie Českého wolený zpráwce, nám ke cti a k žádosti wysoce urozeného kniežete, našeho milého ujce, Oldřicha hrabě Cilského, Ortenberského a Záhořského ꝛc. s plnú mocí a wedle wykázaní zápisu, kterýmžto se jemu země zawázala a swěřila do určeného času, do Znojma do našeho města přijel jest byl o naše panowánie neb korunowanie a kralowánie w Čechách jednati a házeti; s kterýmžto poselstwím před sím od téhož Jiříka a ode wšie země České znamenití poslowé s plnú mocí u nás byli sú: a tak z daru pána boha wšemohúcieho, kterýžto jest milowník sprawedlnosti, pokoje a jednoty, wedle téhož poselstwie, kteréžto prwé dotčení poslowé a potom napřed jmenowaný Jiřík, kteréhož náš již jmenowaný ujec hrabě Cilský s sebú k naši Welebnosti sem do Wiedně přijel *(sic)* jest, s jinými pány, rytieři, zemany a panošemi, dáli a k nám jednali sú, tak dobře s prwními posly jakžto s tiem zpráwcí a jinými pány, rytieři a panošemi, w jednotu sme uhodili a k ní wědomě mocí tohoto listu přiwolili, jakžto o tyto artikule dole slowo od slowa popsané:

Najprwé, že my je při tom při wšem, což kompaktata a smlúwy při času tehdáž najjasnějšieho kniežete našeho milého pána a děda ciesaře Sigmunda slawné paměti mezi koncilium Basilejským s jedné, a králowstwím Českým a markrabstwím Morawským s strany druhé, zjednaná a smluwená w sobě drží, buďto o ty čtyři artikule, aneboli o které jiné wěci, chcem je držeti a zachowati i zuostawiti, a jim jich jakž w swém bytu jsú obhajowati a obraňowati.

It. když k tomu korunowaní pojedem a na pomezí České přijedem, tehdy mámy i chcem na témž pomezí, také při korunowanie anebo potom, jim a zemi bez zmatku to wšecko učiniti a je w tom zachowati, což sú naši předkowé králowé Čeští z obyčeje i z práwa od starodáwna jim zachowali a učinili.

It. my chceme naše znamenité poselstwie s spoluposelstwím Čechów k otci swatému ku papeži, anebo jinam kamžby užitečné bylo, poslati, kolikrátžkoli by toho potřebie bylo a oni toho žádati budú, a JS[a] jakž najpilněji budem uměti prositi, aby mistr Jan z Rokycan k arcibiskupstwie Pražskému potwrzen a swěcen byl. Pakliby toho wždy nemohlo býti, tak ježtoby to sami seznali a zamenali: tehdy my se podwolujeme žádného k tomu newoliti a na tom miestě nemieti, než dále o to s radú swrchujmenowaného Jiříka činiti.

It. my také chceme již jmenowané králowstwie České, markrabstwie Morawské, kniežata Slezská, města i jiné země w to králowstwie a ku králowstwie přislušející, a každý staw při swém řádu, swobodách, práwiech a sprawedlnostech obhajowati a zachowati a před bezprawím obraňowati s jich radú a pomocí; neb to jest dobře hodné a slušné.

It. wšecky peněžité dluhy a zápisy slawné paměti ciesaře Karla, krále Wáclawa a ciesaře Sigmunda, kteréžto sú w zemi zapisowali buďto na králowských zbožiech anebo na duchowenstwie aneb jakžkoli, ježto sú s jich wolí a wědomím wyšli, ty chcem každému bez proměny držeti, jakž ti zápisowé wykazují. Ale cožby najjasnějším kniežetem a pánem strýcem našim milým ciesařem Fridrichem nynějším w jmenowaném králowstwí a kniežetstwiech k němu přislušejíciech až dosawad zapsáno nebo dáno bylo, dokudž sme w jeho rukú a w jeho moci byli: že my na takowú žádost předdotčených Čechuow, kteráž na nás wznešena, mělibychme odwolati i odwoláwamy to zasě s wědomím a mocí tohoto listu.

It. o zbožie, kteráž sú w králowstwie Českém od smrti někdy našeho milého pána a děda ciesaře Sigmunda až do našeho korunowanie odúmrtí na nás spadly, k jich žádosti králowskú mocí takto sme ostawili a oddali, kdež sú dědicowé zemřeli a na swých zbožiech po sobě ostawených dluhy zapsali a rukojmě zastawili listownie, a ta zbožie prwé aneboli ještě w zemské dsky wložena býti mělaby anebo měli sú, ale že sě jest nestalo, a tadyby rukojmě měli škodowati; anebo kdežby prawí dědicowé a jistcowé společně s rukojmiemi zemřeli, a proto že jest také nemohlo we dsky wjíti; a také ačby rukojmě po smrti prawých dědicuow a jistcuow swým listóm a slibuom a pečetem dosti chtiece učiniti, o ta zbožie, kteráž we dsky wložili a zapsali anebo ještě klásti měli: to wšecko aby tak mocno a pewno bylo, jakožby to od prawých dědicuow we dsky wloženo a zapsáno bylo.

It. dalliby také kto neb poručil w tom času swé zbožie komu swým listem a s pečetmi za swého zdrawého žiwota anebo na nemocné posteli buď komuž buď, to také má při swé moci tak zuostati a potom řádně we dsky zemské wkladeno býti bez překazy našie, lečby takowé dědictwí prwé komu s dobrým swědomím a jistotú zawázáno a zapsáno bylo. A což sú také páni Čeští na swých sněmiech obecních anebo jindy we dsky zemské anebo dworské komu klásti anebo swá zbožie preč dáti swolili až do našeho korunowánie, jakž sě spráwce a ti, ježto od země wydáni jsú, o to swolé a smluwie, k tomu dáwáme jim my naši dobrú wuoli a přízeň; než což jest přes to jiných sbožiech *(sic)* na nás, jakžto na krále, odúmrtí spadlo, tiem my moci budem obdarowati, kohož budem chtieti.

It. wšecky summy a úroky králowské na městech, na klášteřích, kteréž jsú od smrti jmenowaného našeho milého děda, ciesaře Sigmunda, až do našeho korunowánie zadržány, a jinam zapsány nejsú, ty wšecky propúštieme, a kwitujem je

z nich tiemto listem, tak že w nižádných časiech potomních od nás nemá ničehož napomínáno býti.

It. což hraduow, zámkuow anebo zboží od koruny České byli odtrženi, o jich zasě nawrácenie neb dobytí my chcme rádi státi o ně s jich radú a pomocí; neb tomu dobře rozumíme, cožbychom w tom dobrého učinili, žebychme tiem sami sobě a koruně té mnoho dobrého rozmnožili nebo přispořili.

It. o wyzdwiženie anebo zasě nawrácenie hory Kutny chcmy wám rádi udělati wedlé našeho moženie sami pro swé, koruny České a jiných zemí poctiwé, dobré a užitečné.

It. také nižádného zbožie, hraduow, měst ani krajin w Čechách ani jinde, což k koruně České příslušie, po sestře nebo po dceři našie u wěnách nemámy zapisowati ani jinak zawázati.

It. o osazenie zámkuow a úřaduow w Čechách, a cožby sě dotýkalo země České, to mámy učiniti po radě pánuow a zeman, a wšak sobě zachowajíce přitom swobody a moc králowskú, jakož jsú jiní králowé Čeští, předkowé naši, měli a požíwali wedle práw koruny České nebo téhož králowstwie.

It. jakož žádají, aby země Rakúská připojena byla králowstwie Českému, na to jest odpowěd naše, když bohdá do Čech přijedem a korunu přijmem, že s přátely swými nebo našimi o to sě potiežiece, chcem jim hodnú a slušnú odpowěd dáti jako jich milostiwý pán.

It. jakož prosí, abychom seděním naši králowskú stolici a dwuor w Čechách mieti ráčili, to chcme také rádi učiniti: wšak byloliby nám kdy potřebie jinam z země wen wyjeti, to abychom učiniti mohli, kdyžby sě a jakž často nám dobře zdálo, ale s radú pánuow a zeman i s jich wolí zemi opatřiece, a nižádným jiným nežli Čechy osaditi mámy.

It. jestližeby ktokoliwěk z králowstwie Českého proti slawných paměti jmenowanému ciesařowi Sigmundowi, našemu dědu, a králi Albrechtowi, otci našemu milému, anebo proti nám co prowinil, w kterýkoli to čas buď až do dnešnieho dne, že my to wšem wuobec i každému zwláště milostiwě a dobrotiwě odpúštieme, a nižádnému z nich toho zlým zpomínati ani zdwihati nemieníce a nemámy.

It. jestližeby páni, rytieři, panoše a zemané nebo města o swých práwiech, řádiech neb swobodách nynie co pozapomenuli a obmeškali w tento zápis wložiti a napsati, že my jim potom to chcem milostiwě naplniti.

A ty swrchupsané wěci wšecky slíbili a řekli sme, slibujem a prawieme tak naším králowským slowem mocí listu tohoto jim stále, bez přerušenie wšelikého, wěrně a práwě zdržeti, také je při nich obhajowati, zachowati a obraňowati, a w to jim zmatku ižádného umietati nedopúštiece, s potwrzením tohoto listu, jenž jest dán

u Wiedni den swatých Filippa a Jakuba apoštoluow božiech, po božiem narozenie čtrnácte set let a padesátého třetieho léta, našeho korunowánie králowstwie Uherského třináctého.

3.

Přísaha krále Ladislawa na pomezí králowstwí Českého učiněná.

B. d. (r. 1453.*) (Z rkp. Sternb.)*

My Ladslaw, božie milostí král wolený Český, wstupujíce nynie a přijati jsúce do téhož králowstwie Českého, slibujeme a přísaháme napřed pánu bohu i obywatelóm téhož králowstwie, že každý staw duchowní, swětský i wšechny obywatele w témž králowstwí máme a chcme zachowati a držeti i jich brániti w práwiech jich, swobodách, zápisiech, privilegiích i w obyčejích z staradáwna držalých, a dále že mezí a příslušenstwí téhož králowstwie nebudem odlučowati ani jich umenšowati, ale je rozmnožowati a šířiti, což najwiec moci budem, wedle moci a dostatečnosti našie, i wšecky wěci že činiti budem ke cti a k užitku nadepsaného králowstwie, tak jakož jsú najoswiecenější předkowé naši králowé w témž swrchupsaném králowstwí činili. Tak nám pán buoh pomáhaj i wšichni swětie.

4.

Zápis sněmowní o naprawení řádu zemského.

1453, *w měs. Nov. (Z rkp. Šternb. a Talmb.)*

In communi diaeta anno incarnationis Christi MCCCCLIII. Pan zpráwce s radú pánuow a zeman, z rozkázanie KM[ti] swolili se, i téhož také na každém žádajíc a napomínajíc wedle swolenie zemského, pro příčiny hodné, a zwláště takowé: jakož wšem wespolek wědomo jest, kterak z dopuštěnie božieho pána a krále sme jednostajně dlúho mieti nemohli; ale již z milosti božie jej majíce, na tom jsú zuostali, aby JM' mohla tiem lépe dwuor swuoj oprawiti a mezi námi se držeti. Protož aby každý, ktožbykoli které zbožie držal, ježtoby na to ižádných zápisuow neměl, buďto na králowstwí, neb na duchowenstwí, ta wšecka zbožie aby sstupowána byla k ruce KM[ti] panu zpráwcowi, wedle toho jakož sě jest wšecka země k tomu swolila i zapsala, tehdáž jakož sú byli sami od sebe téhož pana zpráwce podnikli a podstúpili; tak aby wšecky úřady, platy, zbožie, summy klášterské i městské a jiné každé požitky a práwa k ruce a k komoře králowské příslušné k sobě obrátil, na to zemi řiedil a pokojil, a tiem cožby obecného dobrého bylo, jednal. Jehožto my wšickni slibujem a máme i chceme wěrně a upřímně býti poslušni, a proti neposlušným statky i žiwoty, buďto doma jsúc neb i polem, jakžby pan zpráwce rozkázal a jemu se zdálo, radni býti a pomocni bez odporu wšelikého. Neb to jest hodné a sprawedliwé, poňewadž sme

se sami pro zemské dobré a pro KM' swolili, zapsali i slíbili, pečeti naše na to přiwěsiwše dřéwe před KM"; již pak owšem a nad to tak mnoho o JM' pracowawše a nesnadně sem uwedše do země, abychom to JKM" učinili nad to jakož se swrchu píše, a proto také, aby pod JM" každý wedle stawu swého, bohatý i chudý, mohl tiem lépe obýwati a odpočíwati w swých sprawedliwých řádiech práwiech i swobodách, kterýchžto k žádosti wší země má JM' každému, kdož toho žádati bude, časem a miestem wedle umluw potwrditi. Pakliby kto přes to jinak učinil a takowých zboží zatajil, aneb jich nepostúpil bez odtahowánie dalšieho a zwláště kdožby prwé nemohl, ale do hromnic konečně aby to učinil pánu zprávcowi k ruce KM": k takowému aby hledieno bylo pokutami wšelikými k hrdlu i statku, jakožto k zločinci nesprawedliwému proti KM" pánu swému a proti pánu zprávcowi od JM" usazenému, i proti wší radě nadepsané a JM" přidané ode wšie země, i proti rušiteli zemského dobrého a nezdržiteli slibuo i pečetí swých.

Item, druhé jest swoleno a rozkázáno, aby každý ktož má zápisy ciesařské neb králowské, aby je okazowali, počnúc i hned na tohoto swatého Klementa najprwé přištieho, a to také pro příčiny rozličné a hodné, i proto také, že slyšie, že jsú na některá zboží zápisowé dwojí neb trojí, aby potomně mezi lidmi o ně zmatkowé a swáda z nowu newywstala a newznikla. A tito páni mají na tom seděti w Praze: pan Jaroslaw Plichta z Žirotína, pan Jan z Bezdružic, pan Čabelický, pan Rabstein a pan podkomoří; a počnúc mají seděti čtyři neděle a potom čtyři neděle minúc, opět mají seděti čtyři neděle druhé, a to w tom času konečně do swatého Jiří aby každý swé zápisy ukázal před těmi pány; a kteřížby w tom času zápisowé ukázáni nebyli, potom aby žádné moci neměli ani práwa.

Item, též také listowé, kteříž jsú po smrti krále Wáclawa, slawné paměti, zděláni, ježto jsú jedni druhým zdělali na které zbožie, buďto trhem neb poručenstwím, ti aby také okazowáni byli, počnúc od swatého Klimenta za čtyři neděle a potom minúc opět, potom počnúc za čtyři neděle a tak až do swatého Jiří: a kladenie těch listuow do desk do roka lhótu od swatého Klimenta mají míti. A tito páni na to jsú wydáni k ohledání tohoto: pan Zajiec z Kosti, pan Donínský, pan Mikuláš z Lobkowic a pan Matěj Dubec.

Item, jakož jsú sě páni, zemané a rytířstwo i jiní, kdo co na dědinách mají na zemi i města swolili KM" po úroku dáti, to w městech aby prowoláno bylo, aby ten úrok konečně o swiečkách najprw příštích wybrán byl po městech, kdež úředníci na to usazení sedú od pána zprávce k ruce KM", aby k nim neseno bylo, a to aby se wěrně a prawě bez forteluo dálo, aby každý pán a zemanín poslal úředníka swého s summú peněz a s registry, po kterýchž se jemu úrok wydáwá a wybírá. Pakliby kteří panoše úředníkuow neměli, ale sami osobně s swými lidmi přijdúce, úrok

sprawedliwý aby dali wěrně a prawě. Pakliby w tom kdo kterú křiwdu učinil a w tom byl shledán, takowý bude k hrdlu a k statku kázán KM[u] i pány.

Item dědinníci, kteříž mají swé swobodné sedění jakéžkoli, nebo dwory, aby dali po dwú kopú groší s lánu; a kteréž lidi pod sebú mají, ti aby úrok dali z toho což drží jako jiní úročníci a ti úředníci, kteříž na to wydáni budú, aby w to nahledli wedle sprawedlnosti.

Item, ktož mají penieze na platích ježto na to listy mají, ti aby každý jeden úrok Swato-Jiřský o swatém Jiří najprwé příštím, anebo we dwú neděli w tom dal a přinesl úředníkuom, kteříž w tom kraji sedú, w kterémž on obýwá, a to aby učinili wěrně, prawě a z plna, jakož jich listowé swědčie. Pakliby kdo koliwěk w tom kterú křiwdu učinil a nesprawedliwě dal aneb sprawedliwě dáti nechtěl, takowý každý bude na králowě milosti i na panské s hrdlem i s statkem.

Item, sněm obecní wší země aby byl prowolán po městech a po krajích, že má držán býti w Praze na den swaté panny Doroty najprw příští. Protož aby k tomu času přijeli wšichni páni, rytíři, zeměné i města země České.

Item, o suchých dnech w postě nyní příštích, že tu již súd zemský osazen bude a práwa zemská již propuštěna jsú i komorničí, tak aby se každému bohatému i chudému sprawedlnost dála. Protož kdož k čemu práwo mají aneb míti budú, aby sebe práwem a ne jinak hleděli.

Item, aby žádný jeden druhého nehaněl a nekaceřowal, ale aby se s obú stranú k sobě měli a zachowali wedle kompaktat w lásce a w swornosti duchowní i swětští, w tom poctiwého a dobrého KM[u] hlediece, mluwiece, i to skutkem okazujíce, jakož na koho wedle řádu a stawu jeho záleží. Pakliby kdo jinák byl shledán, takowý aby byl každý na králowě milosti a na panské s statkem i hrdlem. Pakliby také slyše kdo co takowého proti JM[u] nepowěděl a newystřiehl, aby se jemu též stalo.

Item, jestližeby kdo co dřiewe učinil proti JM[u] králowě, neb proti zemi, neb jinak kterak žeby psancem byl: takowý každý chceli k milosti přijíti, aby se okázal osobně KM[u] a pánu zpráwcowi, anebo poprawci toho kraje, w kterémž jest konečně až do hromnic, a budeli chtíti polepšiti, má se takowému každému milost dáti z dobroty KM[u] a panské. Pakliby kdo toho neučinil a potom byl polapen, tehdy má se jemu práwo jeho bez milosti státi; tomu rozumějíc, netoliko by to což jest prwé činil, chtěl oprawiti, ale mohlliby, žeby toho zlého, chtěl wíce učiniti.

Item, aby žádný jeden na druhého moci nesahal obyčejem žádným, ale aby sebe hleděli řádem a práwem, jakož na to sluší, poněwadž práwa zemská každému již propuštěna jsú.

Item, aby zlodějstwo a lúpežowé wšichni kdekoliwěk buď na silnicích neb jinde sstawowáni byli. Pakliby se kde dáli w kterém kraji a pokřik byl učiněn, tehdy krajené a obywatelé tu toho kraje když to koli zwědie, každý aby takowé

zloděje honil až na miesto; a jestližeby kde puštěni byli, aby byli wydáni ku práwu najblíž přisedícímu, anebo poprawci toho kraje. Pakliby kdo jich wydati nechtěl, k takowému aby hledieno bylo takowúžto pomstú, jako k těm zlodějuom, kteříž jsú tu škodu učinili. A by pak pokřiku nebylo po nich, a kdo zwěděl ano mimo něho nesú neb ženú, takový každý aby honil pod wywarowáním pokut již jmenowaných.

Item, aby silnice králowské i do králowstwí swobodně šly, a žádný aby kupcuom a formanuom nepřekážel, a cla aby žádný wiece nebral, než jakož jsú od starodáwna brána, ani silnic pomezních neb jinak newymýšlel mimo starodáwní cesty a silnice, ani prahuow, jezuow a hradeb na wodách aby jeden druhému k škodě nepowyšowal a nedělal mimo práwo starodáwné.

Item, jestližeby kdo kde na lesích na silnicích w stráži stál, takowému žádnému aby to nebylo trpeno, a bylliby kdo w takowém běhu polapen, aby byl dán ku práwu poprawci toho kraje najbližšiemu; a ten poprawce má s ním učiniti jakožto s tím, kterýž jest odwrhl práwo i řád, chtěl swých wěci moci a bezpráwím neb lúpežem dowoditi; a w tom aby jeho žádný newymlúwal ani zastáwal.

Item, aby žádný žádnému čeledi neodluzowal, ani jie proti wuoli jeho přechowáwal, ani lidí úročních, ani služebných, lečby se řádně wyhostili, aneb pánuow swých slušně odbyli.

Item, pacholci dělní neboli služební aby pány měli a slúžili a dělali; a kdožby pána neměl a neslúžil a nedělal a powálel se po krčmách, aneb kde jinde, takowý každý aby stawen anebo jat byl a wydán pánu poprawci tu w tom kraji najbližšímu, a ten poprawce aby zwěděl, jakožby se jemu slušné zdálo a sprawedliwé, čím se takowý žiwí a nač ležie. A neukázalliby poctiwé žiwnosti a obchodu swého, tehdy aby on to opatřil wedle rozumu swého, co s takowým učiniti má; a nenalezlliby na něm takowé winy, ježtoby hodna pomsty byla, ale k tomu aby takowé držel a připrawil, aby každý z nich měl pána we dwú nedělích a slúžil poctiwě, jakož na služebné pacholky slušie, aneb dělal, jakž na dělné pacholky slušie. Pakliby toho neučinil, aneb potom jinak shledán byl, aby k němu hledieno bylo jako k zahaleči a škuodci toho kraje, a žádný aby jeho newymlúwal.

Item, krčem nowých aby nebylo, ani piw wařeno, než tu, jakož od starodáwna bylo wysazeno. Pakliby kdo jinak přes to učinil, aby to bylo napraweno a staweno takowým během, jakož se jest od starodáwna dálo a stawowáno bylo.

Item, aby žádný ohně nepúštěl zjewně, ani tajně. Pakliby to na koho zwědieno bylo, nad takowým aby se stala pomsta bez milosti, jakož na žháře slušie.

Item, mince falešné aby nikdež nedělali. Pakliby ji kdo dělal, neb dělati dopustil u sebe aneb pod sebú kdežkoliwěk, aneb žeby je kdo sobě k užitku a k zisku

sám od sebe aneb od koho koliwěk jiného utrácel jakžkoli giným ke škodě, nad takowým také aby pomstěno bylo jako nad falešníkem, beze wšie milosti.

Item, aby žádný kradeného a lúpežného nekupowal; pakliby kdo kúpil newěda a to w prawdě shledáno bylo, tehdy aby zasě to nawrátil tomu, komuž jest pobráno, bez úplatku. Pakliby kúpil, wěda že jest kradeno, tehda netoliko to aby zasě bez úplatku nawrátil, ale aby swé k tomu ztratil, a s hrdlem aby byl na králowě a na panské milosti.

Item, posádek nowých aby nikdež w zemi České děláno nebylo bez wuole KM[ti] a páně zpráwcowy i jiných pánuow.

5.

Jednání stawůw král. Českého k urownání nesnází wzniklých mezi králem a císařem Fridrichem Rakauským.

R. 1455 *a* 1456. *(Ze sauwěkého přepisu w arch. Jindř. Hradeckém.)*

A)

Poselstwí od krále Ladislawa k stawům Českým.

Toto jest poselstwie od KM[ti] ku p. zpráwci a jiným pánuom učiněné po p. Jindřichowi Strážském a p. Janowi Caltowi.

Pan Cilský od KM[ti] w přítomnosti p. z Rosenberka a pánuow Rakúských ɔc. mluwil jest od KM[ti] tato slowa, abychom to za poselstwie ku p. zpráwci a k jiným pánóm Českým dali, prawě takto: Milí páni! Jakož gubernator i jiní páni Čeští od sebe i odewšie koruny České wás w poselstwie poslali k KM[ti] o té nejednotě, kteráž sě jest zdwihla mezi Jeho Král. a Cies. M[ti] a těch wálečných lidech: tu JM[t] přeslyšewši waše poselstwie, p. gubernatorowi i jiným pánóm swé koruny České ke cti ty wšecky wěci byl podáwal a přestal mocně na p. gubernatorowi Českém a na p. Zdeňkowi z Šternberka; k tomu i Rakušené i wálečníci, též i o Uherských wěcech byloby na nich přestáno; na to JM[t] byl i list swój dal. Ale to CM[t] pán náš wšecko odwrhl i odstrčil, jakož sami dobře wiete. Protož prosí a žádá JKM[t] to zasě wznésti na p. gubernatora a na jiné pány koruny jeho České; a k tomu aby sě strojili a hotowi byli k tažení, poněwadž CM[t] rowného přijieti nechce, tak jakož jsú JM[ti] wzkázali pomáhati, jestližeby ciesař rowného přijieti nechtěl. Tu JM[t] chce p. zpráwci i jiné podlé něho ztrawú opatřiti podlé potřebnosti, aby swé neprotráwili; k tomu chce obeslati i jiné jeho země, jakožto Rakúsy, Morawu, Slezii, a Šest Měst, aby sě také strojili a hotowi byli, a tak hotowi jsúc čekali do druhého JM[ti] obeslánie. Toho chce milostiwě budúcně proti gubernatorowi a jiným pánuom w koruně wěrným swým milým milostiwě zpomínati. Neb JKM[t] byl jim wiece moci dal a swěřil než mně nebo komu žiwému kdy měl; ale wšak to platno nebylo.

B)

Poselstwí od stawů král. Českého k císaři Fridrichowi.

R. 1456 (m. Mart.)

Toto poselstwie učiněno jest odewšie zemè Ciesařowè Milosti skrze pana Zdeňka z Šternberka najwyššieho purkrabi Pražského, p. Jindřicha Strážského, p. Jana Caltu a p. Aple Vicztum.

Najjasnější ciesaři, pane milostiwý! Wašie Ciesařské Milosti p zpráwce i jiní páni Čeští, páni zemané i města koruny a królowstwie Českého službu kázali powědieti. A na to jest JCM[u] list weřicí dán ode wšeho králowstwie a pod zemskú pečetí.

Najjasnější ciesaři! O tèchto suchých dnech byl jest sněm walní w Praze wšeho králowstwie. Na ten sněm pán náš najmilostiwější JKM[t] učinila tam swé znamenité poselstwie ku p. zpráwcowi, ku pánuom, rytieřstwu i k městóm: JKM[t] pán náš najmilostiwější tak kázal na nás wznésti, žeby WCM[t] JM[u] poddané hubil i pálil rozličnými záhubami, netoliko ty kteříž jsú s WCM[u] u wálce, ale i jiné JM[t] poddané, kteříž s tú wálkú nemají nic činiti w Uhřiech i w Rakúsiech. Pan zpráwce, páni i wšecka zemè byli sú tiem welice zarmúceni, že takowé nelíbosti powstáwají mezi W. Cies. Welebností a našim najmilostiwějšiem králem, kteréž mohú škodné býti WM[u] osobám i WM[u] poddaným i WM[u] zemiem; a netoliko tèm, ale wšemu křesťanstwí. Najjasnější Ciesaři! WCM[t] jmělaby býti jako najtužší slúp a přietel přirozený našemu najmilost. králi, aby JKM[t] maje Wás ku pomoci, tiem lépe swé králowstwie a swé zemè zprawowati mohl a w nich panowati. Též zasè náš najmilost. král jmělby WCM[u] státi jako prwní slúp a přietel, aby WCM[t] w swém duostojenstwie ciesařském tiem lépe státi a panowati mohl. Najjasnější ciesaři! Rač milostiwè pamatowati na slawnú powèst, kteráž jde po wšem křesťanstwí, kterak z jednoho domu dwa přirozená přietele jsta najwètší páni we wšem křesťanstwí, jakožto WCM[t] a náš najmilost. pán a král. Milostiwý ciesaři! rač také pamatowati na častá a na slawná poselstwie od Otce swatého papeže, kteréž k WCM[u] činil jest a činí, napomínaje wás, abyste ráčili powstati a příčina býti proti tomu zlému Turku, kterýž nemilostiwě proti křesťanstwu powstal jest; a ráčil také pamatowati na to hrozné krwe prolitie, kteréž sè jest stalo w Konstantinopoli od toho zlého Turka; aby tyto wèci kteréž sè počínají mezi WCM[u] a mezi našim najmilost. pánem a králem nebyly na překazu tomu dobrému a swatému jednání, kteréž sè jedná od Otce swatého i jiných křesťanských králuow a kniežat. Neboť WCM[t] a náš najmilost. pán a král, jakožto najwyšší páni křesťanstwa, máte toho býti pówod a počátek, aby jiní křesťanštie králi a kniežata WM[u] hlediece jakožto na hlawu, tiem snažněji hnuli sè a přičinili k tomu dobrému.

Najjasnější ciesaři! račiž tuto řeč milostiwě w swém srdci wážiti a naše řeči šíře srozuměti, než umieme WCM[u] wyložiti: budelit mezi WCM[u] a našim najmilost. pánem a králem takowá neswornost, co tiemto wšem dobrým wěcem počatým, kteréž sè mají hoditi, wšemu křesťanstwu k weliké škodě přijíti muože, a napřed WM[u] osobám.

Milostiwý ciesaři! Také WCM[t] obeslala jest p. zprávce i pány z koruny České, žádaje WCM[t], aby žádné nesnáze nebyly počínány mezi králowstwím Českým a markrabí Mišenským, WM[t] tak připomínaje, že we wšem křesťanstwí jest tak ustanoweno, aby žádných nesnází nebylo, aby na překazu nebylo tomu dobrému jednání, kteréž sě jedná proti Turku. Ačkoliwěk od markrabie Mišenského weliké škody dály sè a dějí našemu milostiwému pánu a králi a koruně České: a wšak toho jest ponecháno až do sie chwíle; ačkoliwěk pro tak weliké škody pan zpráwce, páni i wšecka země byli sú na hotowě, pro tak dobré křesťanské nechtiece tomu na překazu býti, i nechali sú toho až do sie chwíle.

Najjasnější ciesaři! Račiž toho wšeho milostiwě powážiti, čím wětší překážka jest tomu dobrému WCM[u] nejednota a našeho milostiwého pána a krále, tomu dobrému jednání proti tomu zlému Turku, i k jaké škodě wšeho křesťanstwa. I na toť sme wysláni od p. zpráwce i odewšeho králowstwie, zdalibychom ty wěci mohli přiwesti mezi WCM[u] a mezi našim najmilost. pánem a králem, kniežetem Cilským, a jinými WM[u] poddanými k dobrému konci, a mezi těmi dobrými lidmi a wálečníky k konečnému stání a přímèřie. A také sme poselstwie k našemu milostiwému pánu a králi jměli. Tu sem řeči přestal.

Tu pak pan Jindřich Strážský powèdèl: Najjasnější ciesaři! rač wèdèti, když sme u našeho najmilostiwějšieho pána a krále byli s tiemto poselstwiem, JKM[t] powážil toho milostiwě s swú múdrú raddú, že z toho móž pojíti WCM[u] a našemu najmilostiwějšímu králi a pánu i wšemu křesťanstwí z WM[u] jednoty a dobré wuole mnoho dobrého. I dal jest w těch we wšech wěcech plnú moc nám posluom společnú, konečné přímèřiě i stánie udělati mezi těmi dobrými lidmi wálečníky; a také JKM[t] o wšecky wěci, kteréž sú mezi WCM[u] a našim najmilostiwějším králem a pánem, knězem Cilským, panem z Rosenberka, pany Rakušany i také mezi těmi dobrými lidmi, kteříž s WCM[u] wálejí, plnú moc ty wěci jednati a zjednati mocně, buď dobrú wolí neb práwem, na p. gubernatorowi Českém a p. Zdeňkowi z Šternberka najw. purkrabí Pražským mocně přestal, a na to list pod swú pečetí na tu moc dal. I milostiwý ciesaři! rač k tomu swú powolnú wuoli dáti, aby ty wěci mohly k dobrému konci přiwedeny býti, a nám milostiwú a konečnú odpowěd dáti, áby ty záhuby mohly již přestány býti. A což sme mohli, w tom sme swú pilnost měli, aby ty wěci wzely dobrý konec, často napomínajíce z odpowědi, a jsúc zdržáni na pěkných řečech. A když bylo po několika dnech, tehdy sme sě doptali toho, že nám

mají dáti nazajtřie odpowěd, kteráž nebude wedle našie žádosti. To tak wědúce w jistotě, šli sme k JCMti, an byl se wší swú raddú pohromadě. I mluwili sme:

Najjasnější ciesaři! Ještě poselstwie máme dokonati; nebť sme tomu srozuměli, že WCMt neráčí k tomu swé powolné wuole dáti, o čež sme prací a nákladuow nelitowali. Račiž wěděti, že král pán náš najmilostiwější na p. zpráwcowi, na pániech i na wšie korunė žádal jest pomoci, to JKMt na wědomie dáwaje, kterak WCMt hubí JMti poddané, netoliko ty, s kterýmiž WCMt činiti má, ale i jiné; a že JMt je podáwá k práwu a k sprawedlivosti, a že ste neráčili přijieti. I račiž wěděti, že p. zpráwce i my a koruna nebudem moci swého milostiwého pána a krále ostati, JMti radni a pomocni býti, jakožto našemu pánu milostiwému. I rač WCMt wěděti, že KMt pán náš milostiwý kázal p. zpráwcowi i nám wšem ty dobré lidi obeslati, kteříž sú z Čech k WMti jeli, aby sě zasě domów wrátili, jestližeby WMt neráčil přijieti JMti podáwaní; jakož i jsú obesláni od p. zpráwce i odewšie koruny pod zemskú pečetí, aby sė domów wrátili; jehož list u sebe máme.

Takto od Ciesařowy Milosti na swrchupsané poselstwie jest odpowěd dána:

Jakož páni Čeští mezi jiným dáli sú poselstwie na wěřicí list, takowý úmysl, kterak w Českém králowstwí skrze krále Ladislawowa poselstwie na ně wzněšeno jest, že náš najmilostiwější pán Římský Ciesař některým w zemi Rakúské a králi Ladislawowi přislušejícím mnohé a weliké škody učinil jest a činí, přes to že on od swých práwa podáwá, a těch se k tomu zmocnil; a také že jim poručeno jest mezi JCMti a králem Ladislawem, také Rakušany, opět také mezi JCMti a tiem z Cilie a tiem z Rosenberka, také mezi JCMti a těmi wálečníky ty wěci w pokoj a k přiměřnému stání a k přestání uwesti, a mezi tiem o ty wšecky wěci aby k rokowání přišlo na přiležitých miestech; a žeby nynie král Ladislaw z swé strany, také Rakušané i ten z Cilie a ten z Rosenberka, také ti wálečníci p. gubernatorowi a p. Zdeňkowi z Šternberka plnú moc a w moc dali, ty wěci ku konečné wýpowědi uwesti buďto přátelsky neb práwem; než o korunu Uherskú král Ladislaw chce se pány Uherskými a také s knězem Sigmundem z Rakús mluwiti a pilnost jmieti je k takowému přestání uwesti a takowým úmyslem, aby to do středopostie neb do welikonocí konečně wěděti dal; a na to prosili sú JCMti, aby ráčil takowú pilnost těch českých pánuow milostiwě přijieti, a jim w tom také toho wěřiti; neb oni sú w takowém úmyslu, jediné wšecku slušnost a božské práwo a sprawedliwost před sė wzieti, a oni toho také chtie budúcně JCMti rádi zasluhowati. Kterak pak to wšecko s mnohými řečmi wznělo jest.

Na to JCMti odpowěd jest tato: JMt jest až do sie chwíle dobré ufánie měl ku p. zpráwci a k tomu z Šternberka i k jiným Českým pánuom, a na ně nikdy jiného neshledal než dobrú wuoli, a také JCMt má wděčnost z jich pilnosti a práce

w dobrém, a jim z toho děkuje JCM', a chce to budúcně w milosti jim a té korunė zasluhowati. A jakož sú w jich poselstwie krále Ladislawa a Rakúských dotkli, na to dáwá JCM' odpowěd. Ačkoliby JCM' některé slowa rád obšel: wšak pro potřeby těch wěcí, a proto aby páni položenie těch wěcí tiem lépe zprawenì byli, dáwá jim JCM' na wědomie: že najprwé jmenowitě před Nowým městem (1452, 1 Sept.) skrze toho z Cilie a z Rosenberka wšemi Rakušany Šamburského, Fauolsie *(sic)*, Eicingara a Hohenbergara namluweno bylo od duchowních a swětských kniežat z říše, těch námluw, skrze ta jistá kniežata k prawdě zapečetěny byly; a ti již jmenowaní rukú dáním pod wěrú řekli a slíbili sú tak následowati a také zapečetiti. Ale toho sě nestalo, než w mnohých kusiech té slíbené a zapečetěně umluwy, jakož dotčeno jest, jimi nenie následowáno; jmenowitě na tom kusu, aby ten Cilský krále Ladislawa w žádné ruky nedáwal, než jeho tak w zřiezeném stawu držal bez proměnie až do S. Martina, kterýž, jakož ty časy bylo namluweno, aby o Wiedni chowán byl na takowý úmysl, aby k tomu roku kniežata přirozená přietelé obojích pánuow Českých i také Uherských a k tomu i zemany swolali, a tu jeho sazenie zřiezené a staw skrze ciesaře pána našeho s radú rozwážili, těch dotčených kniežat a zeman před sě wzato bylo. Jakož pak JCM' k tomu powolna byla, chtě ke wšemu předsěwzetí pomáhati, cožby bylo jeho strýci králi Ladislawowi a jich obú stawu, také jich zemiem a lidem k dobrému. Nebťby JCM' dobře srozuměla, spatřiw mladost krále Ladislawowu, žeby proto JCM[u] znamenitě pomlúwáno bylo, také zemiem i lidem z toho něco horšiehoby přišlo, kdyžby bez wysoké rady s jeho strýcem králem Ladislawem lehce bylo jednáno. Ale to wše nebylo příjemno, ani námluwy ani smlúwy; w tom i jiní kusowé zdržáni nejsú. A když k winám přijde, swětlejie má srozumieno býti.

Potom skrze knieže Albrechta z Rakús JCM[u] bratra w Nowém Městě, a opět potom na mnohých rociech a miestech namluweno; a nynie w nowě opět (1455, 24 Aug.) w Nowém Městě skrze biskupa z Pasowa, Stohrembergara, Dechsera a Hofkirchara na miestě krále Ladislaw s anaším pánem ciesařem namluweno, a ty umluwy jsú zapečetěny obojích pánuow, ciesařskú i králowskú pečetí, kteréž mnohé kusy w sobě držie. JM' žádá slyšeti, že i prwnějšie dotčené smlúwy JM[u] nikdiež sú nescházely: ale JCM[u] nenie držáno od druhé strany, jakož sě to swětlejie okazuje nad zámkem Ortem i na wězních od Encisdorfara, ježto ten zámek JCM[u] ještě držie, a odtud jemu škody činie jímáním; i také ta smlúwa zapečetěná nebýwá držána.

JCM' nadál sě již celé smlúwě těch wěcí podlé moci prwé dotčené smlúwy od obojích pánuow ciesaře a krále zapečetěnú, w naději, že to wše jakož namluweno bylo a zapečetěno, bude upřiemě držáno. Ale mezi tiem přihodilo sě, že někteří z Rakúské země a obywatelé w Uherském králowstwí proti JCM[u] sě zdwihli; a ti někteří swéwolně JCM[u] odpowěděli; (1455, m. Octob.) a ti opět s některých jiných pomocí podstúpili hrad Gysyng *(sic)*, najprwé skrze

rozličné tajdinky s Čechlaslawem w jich moci uwesti chtiece, k škodě našeho pána ciesaře jeho zemiem i lidem. Když pak skrze tajdinky jmieti ho nemohli, obehnali jej týmž úmyslem dobýwati jeho chtiece, aby tiem swých rozmyšlených protiwenstwí a smyšlených win, kteréž sú před sě prwé byli wzieli, proti našemu najmilost. pánu Římskému ciesaři mohli postihnúti a JM[u] zemiem a lidem posměch i škodu učiniti. To wše od nich předsěwzato jest bezpráwně, netbajiece a zamietajíce slušná podáwánie a práwo. A tak oklamáním a chytrým jich sebráním JCM[t] jedno předměstie w Nowém Městě, té chwíle, když JCM[ti] manželka welice byla obtiežena a na wšaký den sebe čekala, k posměchu a nepoctiwosti jí pych okázali a činili; a tak to předměstie wypálili a wybrali a na JCM[t] mordowáním, jímáním, šacowáním lidí i holdowáním, dobýwáním zámkuow, bořením a kažením kirchowów, klášterów a kostelów, a mnohých neslušných wěcí wiece swéwolně učinili, a ještě den odedne činie. Toho wšak JCM[t] měla by slušně od nich a od jich pomocníkuow zbawen býti, tak jakož někteří mezi nimi zápisy a jinými cestami powinni jsú a příslušni, jenž jim nebyl nedobrotiw, ale jim od JCM[ti] welmi milostiwě sě stalo, a jim slušného ani práwa nikdy neodpowídal ani odmietal; proto jim nebylo potřebie té wálky ani swéwolnosti počínati. Pak oni w jich wálce w zemi Rakúské chowáni býwají i fedrowáni; z toho JCM[ti] nemalá škoda stala sě; a jim k glimpfu a k fedrowáním *(sic)* krále Ladislawa rozpisowali a odwolati kázali, a ještě činie; také těm, kteříž ku pomoci JCM[ti] přijeti chtěli, překáželi. Toho wšeho JM[t] w takowých tajdinciech a rokowání, umluwách, smluwách zapečetěných od obojích pánuow jakož swrchupsáno jest, a také wedle toho jakož sobě i w přátelstwie i w jiných cestách powinni jsú, nebyl sě toho nadál; ačkoli JCM[t] k swému strýci králi Ladislawowi hlediec jeho mladosti, přátelstwie a dobroty, k němu žádné lstiwé wdomnění nemá, ale k těm, kteříž mu to radili sú, anebo proti JCM[ti] búřili a ještě to den odedne činie. JCM[t] rádaby widěla, aby ti jistí lépe to byli rozwážili a ještě na to pomyslili, že malý užitek, ani co dobrého zemiem a lidem z toho přijde, a proto že JCM[t] těm wálečníkuom na jich lstiwých předsewzetích na tom zámku Gysynku překážel, a proti nim jakož wědomo jest, kteříž počeli, k bránění sě postawil, štrafowáním přinucen jsa, ktožby pak mohl JCM[ti] za zlé jmieti?

Item JCM[t] wěří strýci swému králowi Ladislawowi i pánuom českým a wšem milowníkuom pokoje a sprawedlnosti, že k takowému jednání budú nelibost mieti, a JCM[ti] takowého přinuceného bráněnie a štrafowaní nebudú brániti, než JCM[ti] k tomu pomáhati. Též JCM[t] kdežby sě koliwěk událo, w takowém neb mnohém wětšiem proti strýci swému králi Ladislawowi w přátelstwí i proti nim w přátelstwí mienl toho zasluhowati.

Než aby páni Čeští mohli porozuměti, že slušné na JCM[ti] nemá scházeti, a také že JCM[t] na jich pilnosti zwláštní libost a wděčnost má, dáwá JM[t] wám na to

odpowèd, na ten kus JCM[u], samého krále Ladislawa a Rakušan dotýčící, o dané poselstwie o příměřie, dobrotiwé stánie, o rokowánie, o přestánie na gubernatoru Českém a p. Zdeňkowi z Šternberka ꝛc. takto: Na to najprwé nenie potřebie přímiřie ani dobrotiwého stánie mezi nimi dèlati, wedle toho jakož žádná wálka ani nepokoj mezi nimi jest, než oba páni w přátelské wuoli k sobě příchylni jsú, jakož JCM[t] domněnie má.

Než podlé swrchudotčené miery, námluwy nynie najposléz w Nowém Městè staly sè od obojích pánuow, ciesařem a králem šťastně zapečetèné. Tèch jistých umluw až do sie chwíle nenie následowáno. JCM[t] w tom nechtèlby rád podezřien býti, by jeho listy a pečeti wedle zněnie té smlúwy lehce jměly padnuti neb zanetbány býti; a JCM[t] ještè nenie w jistotè zprawena, ti súdce jmenowitě markrabě Albrecht a ten z Cilie w tom dotčení, zbawilili sú sě toho čili nic. Jestližeby nedostatek byl na jednom súdci a na nèmby sešlo, wšak umluwa w sobě drží, že jeden muož druhého k sobě wzieti, také i roky prodléwati; a na JCM[u] ani na jeho súdci žádné scházenie nebylo ani ještě jest. Jeho mní CM[t] žeby od obecnieho člowěka takowé prodlenie časuow jim sě zdálo nepřátelské ale podezřené; mohliby srozuměni býti toho tak proti sobě poznati bez wiece pánuow rozumu a podmluwami podle sem přešti tèch wšech wěcí *(sic)*.

Protož žádá JCM[t] na pániech Českých, aby zwědènie na JCM[u] strýci králi Ladislawowi došli, kterak k swrchu dotčeným zapečetèným smluwám mienί sè jmieti, jestli jemu k wuoli tèm wšem wěcem dáti minúti, nebo w tom rozumu následowati, nebo o jiné zřiezenosti a k stálému dobrému přátelskému prostředku a k jednotě a zjednání (wýnosu) tèch wěcí dáti mluwiti.

Pak prwé w Nowém Městě náš milostiwý pán ciesař proti swému strýci wšecky wěci ku konečné wýpowědi postawil byl w markrabi Albrechtowi a gubernatoru Českém jakožto za jednoho člowěka, to od druhé strany bylo zawrženo. A již nynie JCM[t] skrze JM[u] bratra a JM[u] strýce knèze Sigmunda býwá snažnè prošena, jim w tom popřieti rokowati (tajdinkowati): a JCM[t] jest powolna JM[u] bratru a pánuom Českým k libosti, k roku a k miestu s strýcem swým králem Ladislawem, Rakušany a Rosenberským skrze knèze Albrechta a tèch dwú gubernatora a p. Zdeňka České pány sě rád s nimi sjednáwati, a nepřiezní s nimi nic mieti činiti, jmenowitě s těmi, kteříž sú sě pokojnè k JCM[u] mèli a mají, tak aby sě též zasè stalo. Prosí a žádá zwláštní pilností, aby ti jistí Čeští páni k tomu swú pilnost obrátili, a k tomu roku také přijeli. Tu pak chce JCM[t] bratru swému a těm dwěma Českýma panoma na přestánie a na námluwy wedle wšie potřebnosti dáti sě rád podmluwiti, a toho JM[u] bratra a tèch českých pánuow we wšem rownèm a slušném radèji než kterých jiných uposlechnúti, a w tèch wěcech sě tak držeti a dáti sě hledati, že oni a obecnè wšichni wšecku poctiwost, glimpf a sprawedliwost na JCM[u] mají naleznúti.

Než o Uherské pány a korunu náš najmilost. pán ciesař s králowstwím Uherským nic nepřátelského činiti nemá, a jiného domněnie k Uherským pánuom nemá, než wěrné súsedstwie a wše dobré. Také o Uherského králostwie korunu nenie žádného nedostatku. Náš milost. pán ciesař byl wždycky powolen podlé slušnosti ji do králowstwie wrátiti, tak aby JCM' w tom ujištěn byl, i o jiné nároky a wěci k přátelskému wýnosu bylo uwedeno. A k tomu JCM' ještě jakož swrchupsáno powolna jest k roku na miesto přijieti, jestliže budú rokowé namluweni. Pak i to ty wěci chce rád dáti mluwiti a wšeho slušného w tom uposlechnúti, a s Uherským králowstwiem a s těmi, kteříž sú sě pokojně k JCM" měli a mají, nic nedobrotiwého jmieti činiti; též aby sě zasě stalo.

Item o Cilského. S tiem JCM' mní, žeby nebylo potřebie mnoho tajdinkowati, nebo na přestánie na kom předsè wzieti, podlè toho jakož JCM' na jeho žádost a podáwanie jemu milost přiřekl, a on zasè JCM" swé ruky psaním poddáwal sě JCM" slúžiti; a na to již jemu jeho odpowědný list zasě wydal (wrátil).

O kněze Sigmunda JCM' takto odpowěd dáwá: ten jistý kněz Sigmund w mnohých cestách wysoce zawázán jest našemu pánu ciesaři, jakožto jeho blízký přítel a knieže z Rakús; a JCM' k němu po wše časy přátelsky a milostiwè měl sè jest. Ale kterak on proti JCM" skrze některéjsa naweden k záwazkuom a k jiným neznámostem učiniti přiweden *(sic)* proti JCM", to tajné nenie. A podlé toho takowé wěci aby staweny byly, protože nedostatci domu Rakúskému přijítiby mohli. JCM' by ráda, aby takowé wěci ponechány byly. Wšak kterakžtokoliwěk, JCM' jest powolna i na tom roku kterýž má mezi JCM" a králem Ladislawem, Rakúskými a Rosenberským mělby držán býti, i o ty wěci JCM' kněze Sigmunda i Cilského dotýčície wedle potřebnosti rád dáti mluwiti, a wšeho rowného a slušného uposlechnúti.

Než o těch wálečných lidech JCM' mní, žeby jeho strýc král Ladislaw wzhledna na jich swéwolnost a zjednánie, a že jsú oni wšech wěcí počátkowé byli, wiece a radèji JCM' před očima měl, než je w jich swéwolností jednání a předsèwzetí; a také aby jeho strýc to slušně rozwážil, že jemu od JCM" wětšie chwály, užitek a fedrunk a dobré powstati móž, než od těch wálečných lidí. Neb JCM" od těch wálečníkuow ta hrubá jednánie a škody nemohú žádnú měrú zasè nahrazeny býti. A wěří strýci swému králi Ladislawowi, že nebude těch wálečných lidí hájiti, ani jich wiece proti JCM" zastáwati.

Než když JCM' a jeho strýc w swrchu dotčené mieře k roku přijedú, tu JCM' chce o ty i o jiné wěci přátelské umluwy s strýcem swým podlé potřebnosti mieti. A také JCM" úmysl nikdy nebyl aniž ještè jest, jako prwé znělo, žádných nepřátelstwí proti strýci swému ani proti těm, kteříž sú sě pokojně k němu měli, wálky nebo jiné wěci předsě wzieti. A JCM' wěří, že sě zasè tak stane.

Item. Což tak w těch we wšech wěcech na JCM[u] odpowědi strýce jeho krále Ladislawów úmysl a wuole jest, aby to páni Čeští jemu s rychlostí dali wěděti, aby tiem JCM' na jich wèrnú práci a snažnost wěděl sě kterak k nim jmieti. JCM' také prosí Českých pánuow, aby tuto odpowěd w najlepšiem srozuměli a přijieli, také těm wěcem wěrní fedrarowé byli, k dobrému a ke cti pánu našemu ciesaři, w takowé mieře, jakož toho i wšeho dobrého zwláštnie dowěřenie k nim má.

Jakož pán náš ciesař tomu z Šternberka a jiným Českým panuom a posluom nynie na den matky božie hromnic (1456, 2 Febr.) obeslal byl, maje na mysli jim na jich poselstwie odpowěd dáti: před tiem oni něco JCM[u] byli zamlčeli, a pak zjewili sú, jmenowitě takowý úmysl, kterak JCM[u] král Ladislaw do Českého králowstwie psal a wzkázal, žádaje pomoci proti našemu pánu ciesaři, žeby JCM' w zemi Rakúské a w Uherském králowstwie mnohé škody činil netoliko wálečným lidem, ale jiným, kteřížby k králi Ladislawowi přislušeli; takowých wěcí gubernator český a oni pro dobré JCM[u] zatajili do sie chwíle, a při králi Ladislawowi tomu z Cilie, těm z Rakús a wálečným lidem welikú pilnost jměli sú, tak že oni sú jim toho swěřili a plnú moc dali proti našemu pánu ciesaři to ku konečnému wýnosu přátelsky neb práwem k rozsúzení na gubernatora a na toho z Šternberka přišli; kterak pak jich poselstwie znělo jest, a žeby sě to wše stalo pro dobré a dobrým úmyslem, aby tiem ta wálka a wětšie nesnáze minuly. A kdyby sě jim w tom JCM' také neswěřila a těch wěcí na nich přestati neráčila: tehdyby p. zpráwce a jiní páni Čeští Čechy, kteřížby byli až do sie chwíle s jich wolí u JCM[u] byli a slúžili, obeslati musili, a králi Ladislawowi proti JCM[u] pomáhati, s jinými slowy wiece toho požili a prawili.

Na to JCM' dáwá odpowěd, najprwé že sě JM[u] diwné zdá, že JM[u] strýc král Ladislaw proti němu pomoci hledá od Čechuow nebo od jiných proti JCM[u], wedle toho, jakož JCM' s strýcem swým králem Ladislawem nic jiného než přátelstwie má činiti, a k němu naději má, wěrnost a wše dobré, jakožto k JM[u] přirozenému přieteli kurferštu a kniežeti, aby těm wálečným lidem proti JCM[u] měli pomoc učiniti. JCM' toho proti JM[u] strýci králi Ladislawowi, ani proti gubernatorowi, ani proti tomu z Šternberka, ani proti jiným panuom Českým, ani proti komuž nikdiež neprowinil, než wždycky wysoké doufanie k nim měl jest a ještě i podnes má.

Item JCM[u] w úmyslu nikdiež nebylo ani té wuole byl a ještě podnes nemá proti strýci swému králi Ladislawowi, proti JKM[u] zemiem a lidem učinitı, kteřížby sě pokojně k JCM[u] jměli, nic nepřátelského nebo neslušného proti těm předsě wzieti. A také JCM' newie, by komu jinému než wálečným lidem, ježtoby králi Ladislawowi přislušeli, která škoda byla činěna od JCM[u] ani od jeho, lečby sě bezelsti na potře-

bách a na píci do wojska něco sě přihodilo, a wšak bez jeho wědomie a wuole JCM^u. A JCM' naději má k JM^u strýci králi Ladislawowi, také k gubernatorowi i k tomu z Šternberka a k jiným Českým panuom, že oni JCM' přátelštěji a lépe před očima jmieti budú, než takowé wálečníky a jich pomocníky, a sě rozmysliti a pomnieti, kterak wysoce a znamenitě král Ladislaw, také Čeští páni, od sebe a koruny České JCM^u a swaté říši jsú zawázáni, wiece než těm wálečným lidem, kteříž jsú zawržitelé wšie slušnosti a práwa a swéwolně sě proti JCM^u zdwihli, jemu posměch a nepoctiwost okázali, a ke škodě připrawili; a JCM' brániti sě přinucen jest. Wěří JCM' že ten z Šternberka od gubernatora a od sebe sám i od jiných panuow Českých na odpowědi, kteréž JCM' na jich poselstwie dáwati bude, když to ti wyslyšie wedle položenie těch wšech wěcí, žádné nelibosti w tom mieti nebudú, ani příčiny mají, ani mohú mieti, by co neslušného od JCM^u bylo předsě wzato ani wáženo. A JCM' prosí to dobrotiwě slyšeti a přijieti, a dále na gubernatora a na jiné České pány a korunu wedle najlepšieho wznesti.

C)

Poselstwí od stawůw král. Českého ku králi Ladislawowi.

R. 1456.

Pamět poselstwie k KM^u od p. gubernatora, ode pánuow, rytieřuow, zeman a měst królowstwie Českého teď w dole sepsaná.

Item. Najprwé odewšech wzkázáno buď JKM^u pozdrawenie s rozšířením jakož na to slušie ɔc.

It. Aby JKM^u bylo připomenuto to poselstwie, kteréž p. gubernator Český s jinými pány rytieři a obcí królowstwie Českého JKM^u učinili po urozených pániech p. Zdeňkowi z Šternberka, po p. Jindřichowi z Stráže, po p. Janowi Caltowi a po p. Aplowi, kteréhož poselstwie před rukama spis jest.

It. Aby také připomenuta byla odpowěd jeho królowská, kterúž JM' učinil k swrchujmenowaným panuom posluom, tak wedle toho, jakož té odpowědi sepsánie šíře ukazuje, a s kterúžto odpowědí swrchu psaní páni k CM^u Římskému jeli sú, a tak na JCM' wznesli, jakož jim JCM' odpowěd dal.

It. Opět připomenúti tu odpowěd, kterúž CM' po nadepsaných pániech poslech KM^u učinil, jakož té odpowědi také spis jest. Kterúžto odpowěd CM' zawieraje, žádal, aby JM^u na to KM' odpowěd dal, kterak a w kteraké mieře ráčí sě w tom mieti.

It. Nadepsaní páni poslowé přijewše do král. Českého, powěděli sú p. gubernatorowi Českému, pánóm, rytieřuom, zemanuom a městóm král. Českého, že na to jakož CM' žádal, nenie od KM^u žádná odpowěd dána při těch nadepsaných poslech,

dokudž u JKM[u] byli jsú. I k tomu swolal jest p. gubernator Český wšecku raddu KM[u] a král. Českého, kteráž jest nynie na suché dny w puostě (18 Febr. sl.) na sněmu walniem w Praze byla, a wážiwše ty wěci pilně mezi sebú, a zwláště to, jakož jest KM[t] podal p. gubernatora Českého a p. Zdeňka z Šternberka k wyslyšení a jednání těch wěcí mezi CM[u] Římským, a JKM[u]: k tomu jest CM[t] powolen byl, kromě že přidal třetieho, oswiecené knieže Albrechta bratra swého, také těch wěcí k jednání a k sročení uwesti s nimi, aby po zwěděnî na KM[u] což sě dotýče toho kusu, jakož zawěšeno jest na markrabi Albrechta Bramburského a p. hrabi Cilského, takliby KM[t] těch wěcí mienil následowati, nebo jim dá minúti (padnúti), neb o jiné prostřednie přátelské wěci a cesty ráčili dáti mluwiti; dále k tomu JCM[t] přidal jest w té swé odpowědi, tiem ji zawieraje, že nic sprawedliwého ani poctiwého a slušného ku poslechnutí po týchž nadepsaných ubrmanech nemá sjíti JCM[u]; to i jiné aby JCM[u] bylo dáno od pánów posluow KM[u] úmysl wěděti. Na to pak nadepsaný p. gubernator s raddú králowstwie Českého dlúhú radu jmėl, a ty wěci spolu s pilností wážiwše, i zdálo sě wšem podlé té powinnosti kterúž JKM[u] powinni jsú, jakožto pánu swému najmilost., že wedle té odpowědi a pro tu příčinu nejmělaby ruoznice mezi JM[u] býti; a to proto, že weliká a znamenitá pány nad jiné pány w křesťanstwu jsta, a oba z jednoho domu; a kněz Albrecht JM[t] z téhož domu a jich obú přirozený přietel. Přitom také wážiec, kterak weliké dobré a užitečné wšemu křesťanstwí tak welikých pánuow jednota a swornost jest; a zwláště kterak weliké a pilné potřebie, aby Jich M[t] swú nejednotú překážka nebyla tomu tažení pro obranu wiery křesťanské proti Turkóm; neb ta wěc najwiece a najwýše CM[u] a KM[u] pána našeho duoleží. A cožby p. gubernator Český s jinými pány rytieři, zemany a městy králowstwie Českého k tomu slúžiti mohli, že to chtie učiniti rádi, a jsú k tomu powolni, cožby JM[u] ke cti, k jednotě a k swornosti bylo.

It. Jakož JKM[t] poselstwie učinil, aby na wojnu wolánu bylo a hotowi byli JM[u] ku pomoci, a že JM[t] ráčí je potřebú opatřiti ty ktož potáhnú: tak JM[u] kázali powědieti: že k tomu wuole jest mnoho dobrých lidí, a táhnúti chtie JM[u] ke cti a ku pomoci, když za času opatřeni budú těmi potřebami, při kterýchžby zuostati mohli. Neb jakžby JM[t] jich neopatřil a w náhle je obeslal, takby tomu nemohli nic učiniti a táhnúti ke cti JM[u] a koruně České. A zwláště to aby JM[t] záhe dal wěděti, kto táhnúti má a co u počet mieti, a co žoldu na jiezdného a na pěšieho má dáno býti; wšak aby to bylo opatřeno, aby placenie těch žolduow a škod nepřišly na králowstwie a korunu Českú. A na to JKM[u] prosie, aby tuto zemi ráčil při jich starodáwných swobodách milostiwě zuostawiti, jako jich pán a král milostiwý.

It. O markrabi Mišenském, aby JM[t] ráčil wěděti, kterak sě ta wěc w sobě má, že on we mnohých kusiech to přiměřie, kteréž bylo s korunú Českú, zrušil jest. Nebo kteříž wozowé s kupectwím odsawad z Čech do jeho země přijeli, a kteříž

z jeho zemè do Čech přijeti měli, ty stawil jest, a tak silnicemi swobodnými jeti nedal a nedá; i w mnohých jiných artikulech to přímiřie zrušil. A o to k oprawě napomínán a obsielán jest, a toho k oprawè swých předoprawcí postawiti nechtěl. A ponèwadž sě takowé wěci dějí k hanbě JKM[u] a koruně České: zdálo sè wšie raddě královstwie Českého, aby p. gubernator Český tomu foredu, kterýž s týmž markrabí Mišenským jest, wypowědél ɔc.

It. o ruoznici mezi pány a rytieřstwem králowstwie Českého, kteráž byla o osazenie súdu zemského, to jest z daru božieho p. gubernatorem Českým slušně a řádnè srownáno, tak že obojí páni gubernatorowi z toho děkowali. A tak súd zemský osazen jest, že sè sprawedlnost každému chudému i bohatému děje.

6.

Sněmowní nařízení o minci a měnách po králowstwí Českém.

R. 1460. *(ze starých desk zemských.)*

Item aby peněz bielých i černých kterékoli mince w nowè začaté, aneb lehké aneb mèděné, žádný do zemè České žádným obyčejem nenosil, ani jich u sebe neb pod sebú dèlal, ani komu dopustil dèlati, a to wše pod pokutú statku i hrdla ztracenie.

Item w každém městè aby takto držáno a zachowáno bylo, aby w každé bránè byl úředník usazen, zachowalý a wěrnohodný, a takto aby se měl: cožkoliwěk do města wezeno aneb neseno bude, buď kúpě kupecká, neb kterážkoliwèk jiná wěc, to aby s pilností ohledal, a ohledaje w registra napsal, jaká jest kúpě aneb wěc, a čie jest a odkud, aby jméno jeho také napsal. A jestli žeby tu anebo přitom nalezeno bylo cokoli škodného KM[u] aneb zemi, buďto falešné kúpè aneb penězi zapowědění, aneb kterákoli jiná wěc, to aby zastaweno bylo wšecko, i s tiem ktožby to wezl anebo nesl, a zastawiece jej, to na nás aby wznesli, a s tiem dále podlé rozkázanie našeho učinili. Pakliby při tom ohledání nic škodného, falešného aneb zapowědèného nalezeno nebylo, to zapieše tak ten úředník u brány w registra, jakož swrchu psáno stojí, aby jemu cích dada, pustil jej do města, a on dále cích dada úředníku tomu, kterýž w městè na to usazen bude, i mohl swé swobodně prodáwati aneb před sè skrze město wézti, wezma nyní cích od toho úředníka, kterýž w městè usazen jest.

Item ten úředník, kterýž w městè usazen bude, aby byl zachowalý a hodnowěrný, kterýžto takto sè má mieti: cožkoliwěk wezeno aneb neseno z města mèloby býti, to aby s pilností ohledal, jaká jest wěc a čie a kam má wezena býti, to aby také w registra napsal, a zapieše i dal cajch tomu ktož weze, a ten kterýž cích

wezme, aby jej dal tomu uředníku u brány, kterúž wen pojede. Pakliby při tom ohledánie co bylo nalezeno KM[u] anebo zemi ke škodě, buďto zlato, střiebro neb penězi zapowěděnl aneb kterékoli jiné wěci, to aby wšecko zastaweno bylo i s tiem, ktožby to wezl anebo nesl, a aby zastawiece jej, na nás to wznesli a s tiem dále učinili, jakž jim od nás bude rozkázáno.

Item úředníci ti, kteříž usazeni budú, mají býti wěrní, tajní a zachowalí dobří lidé, a k tomu mají přísahu učiniti, aby KM[u] i zemi i jiným wšem i těm, kterýmž zbožie ohledáwati budú, wěrně a práwě učinili, jich w tom dále nepronášejíc. Také ti úředníci ty wšecky wěci, kteréž se swrchu wypisují, aby ohledajíc s pilností bez ujmy a bez přičiněnie w registra zapisowali, a cajchuow těch, kteříž jim necháni budú, aby i s registry pilně jich chowali, a žádnému jinému leč KM[u] neb úředníkóm KM[u] newydáwajíce, ani ukazujíc, ani komu se toho zprawujíc. Pakliby ti úředníci swrchupsaní aneb kteří z nich jinak shledáni, aneb shledán byl kterakkoliwěk, nad takowými aneb nad takowým aby pomštěno bylo, nad jich hrdly i statky bez milosti.

Item tento kus aby byl prowolán, aby kdež trhowé nejsú wysazeni s powolením KM[u], aby tu nikdež držáni a zamyšlowáni nebyli. A také aby ladowánie obilé anebo jiných wěcí nebylo po wsech a po městečkách, kdež trhowé wysazení nejsú, ale ty wěci kteréžby měly prodáwány býti, aby wozeny a noseny byly do měst anebo do městeček, w kterýchž jsú trhowé wysazeni, a tu aby prodáwáno a kupowáno bylo. Pakliby kto kupowal aneb prodáwal, anebo ladowal, to jest na wozy nakládal: takowému neb takowým aby to pobráno bylo do měst králowských do kteréhokoli, kteréžby sě toho doptati mohlo, i s těmi, ktożby ty wěci činili, s pomocí toho poprawce, kterýžby k wám najblíže přisedèl, na něhožto ty wěci wznésti máte, a jeho ku pomoci a k stawení toho požádati. Pakliby poprawce, který wám přisedí, také doptaje se takowých wěcí, wás k tomu ku pomoci požádal: přikazujem wám, abyste jemu postatni a pomocni byli, a takowých aby žádný neochraňowal ani fedrowal žádným obyčejem proti rozkazóm KM[u].

7.

Sněmowní zápis r. 1462, dne 4 Oct.

(Ze starých desk zemských.)

Georgius dei gratia rex Bohemiae ꝛc. cum dominis baronibus in pleno judicio hos articulos pronuntiaverunt et mandaverunt memoriis annotari:

Najprwé, aby žádný z měst ani z země nikam nejezdil ani chodil wen z země na nižádné žoldy bez wuole KM[u] a pánuow swých.

It. Rytieřští lidé aby sě w swých službách a wýjezdách z země zachowáwali wedle starého wysazenie.

It. Krčem nižádných aby nebylo, kromě těch, kteréž jsú od starodáwna wysazeny, a poprawce w každém kraji aby moc měli, kdežby bezpráwné krčmy byly, piwo jim bráti a je stawowati, i krčmáře bráti.

It. Kdežby kteří ležáci ležali, buďto pěší nebo jiezdní, pánów nemajíce, takowí aby pány měli we dwú neděli. Pakliby toho neučinili, tehdy aby stawowáni, jímáni a bráni byli a dáni poprawci toho kraje, kdežby takowí byli: a potom aby sě žádný nedopúšťal nikdiež ležeti, ktožby pána neměl.

It. Kdyžby sě kde přihodilo, ano berú nebo lúpie, takowé aby wšichni honili, kdežbykoli pokřik byl. A jestližeby kam ušli aneb ujeli na který zámek, aby je wydali: pakliby jich newydali, ale aby tu zuostali ti, ježto je honili, a dali poprawci najbližšiemu toho kraje wěděti. A poprawce kohožkoli požádá, ti aby wšickni přijeli a pomohli jich dobýwati.

It. Kteřížby byli rotmaistrowé jiezdní nebo pěší, a chtěli kam lidi wen z země wésti: ti a takowí aby newodili, ani rot na sě zbierali bez wědomie a powolenie KM[ti].

It. Což sě lowuow dotýče, jakož jest na tom dáwno zuostáno, aby žádný shonuow ani podseduow nečinil na swém ani na ciziem: a proto JMK[t] přikazuje pod takowú pokutú, kdežby koliwěk lapen neb uswědčen byl, tenata aby jemu napřed pobrána byla, a z každého, cožby jich lapil, z toho neb z těch po kopě wzal; a KM[ti] winy že jest přes přikázanie KM[ti] a pánów to směl učiniti, aby 50 kop gr. dal, ktož takowé lowy přes zápowěd činilby.

It. Jakož jest pokřik, kterak weliká zlodějstwie sě w rybnících dějí, a to měchy, wršemi, newody, sieťmi, saky neb jinými přípravami: aby nižádný takowých wěcí nechowal, ktožby práwa w lowení neměl, aneb ježtoby neměl swých rybníków, řek neb potoków. A ktožby pak přes to toho chowal, aby jemu bylo bráno od poprawcí kraje toho.

It. aby ladowánie po wsech nebylo w uobilí, u wlnách, w železe, w soli ini w jiných wěcech, než aby na trziech swobodných w městech, w městečkách swá kupectwie a swé obchody wedli, jakož jest od starodáwna bylo.

It. Také sedláci aby žádných piw k šenku ani k prodaji we wsech newařili, lečby kteří wysazenie jměli aby wařili, a to w míli od každého města králowského wedle jeho wysazenie. Pakliby kto měli wysazenie k waření piwa, aby to okázali o suchých dnech adventních najprw příštích před KM[ti] a před pány. Též také okolo panských měst, kterážby města wysazenie měla, aby okolo nich také piwa newařili též w míli.

It. jakož někteří ležáky přijímají k sobě za swé služebníky, takowí chowajte jich na swých hradiech neb twrzech, aby k škodě zemi nebyli. Pakliby takowým

dopustili po krčmách ležeti, poprawce budú mieti moc takowé zdwihati a bráti. Actum anno domini M⁰ CCCC⁰ LXII⁰, fer. II^a in die Francisci.

8.

Krále Jiřího zápis o naprawení mince w Čechách.

W Praze 1469, 5 *Jun.* *(na sněmu.)* *(Ze starých desk zemských.)*

Georgius Dei gratia Bohemiae rex etc. anno domini M⁰CCCC⁰LXIX, feria II in die Bonifacii.

Ačkoliwěk nám to s welikú a znamenitú ujmú a škodú přijde, a že předci naši ciesař Sigmund, král Albrecht, král Ladislaw, slawné paměti, toho sú neučinili: a my činiece weliké a znamenité náklady pro korunu králowstwie tohoto, w tom užitku našeho nic hleděti nechceme, a pro obecné dobré králowstwie našeho tuto wěc wám učiniti chceme s raddú naší:

Najprwé že dobrý střiebrný groš bíti kážeme a dělati, a wedle toho dobré střiebrné penieze a haléře. Těch grošuow mají XXIV grošuow Uherský zlatý platiti, též na penězích a haléřích zlatý platiti má; a w těch groších a haléřích i penězích takowá přísada střiebrná býti má, jakož jest byla za předka našeho, krále Wáclawa; a tak to opatřiti a spuosobiti chceme, že tomu každý rozuměti bude moci, že těch XXIV grošuow anebo peněz a haléřuow na ten počet w sobě tak dobré střiebrné zrno a přísadu mieti budú, ježto za Uherský zlatý státi móž, a zlatý Uherský také za to.

Item, při té wěci chceme tu wěc tak opatřiti, aby se přísady a zrna bez rady waší umenšiti nemohlo; a k tomu aby wedle práw starodáwních člowěka rozumného aby k tomu wydali fersuchara, a my swého fersuchara wedle něho dáti chceme, aby ti ze spolka to práwě a wěrně oprawowali, aby se bez rady wašie zrna a přísady nic neujímalo. A tomu fersucharu, kterýž od země bude, co jest od starodáwna z komory našie fersucharowi dáwáno, také dáwati chceme A ti fersucharowé jednoho každého werku jednu probu wezměte, a tu každú oba spolu sapečetiec schowajte; a to proto, aby každé suché dni před námi a pány a rytieřstwem a městy pokázána byla, a to proto, aby tomu každý porozuměl, že se w tom práwě děje a přísady dobré střiebrné neumenšuje.

Item, Rýnský zlatý má býti na těch střiebrných dobrých groších ortem Uherského zlatého níže, jakož jest bylo od starodáwna, totiž po osmnácti groších; též w těch střiebrných penězích a haléřích.

Item, tuto wěc, kterúž wám oprawiti chceme, tak w náhle králowstwie wšeho

tu nowú střiebrnú wysokú minci nasytiti nemóžem; a zdá se nám tento spuosob, aby starých horských peněz platilo čtrnádcte peněz jeden nowý groš, a též dwa horská stará penieze za jeden nowý peniez.

Item, w Praze, u Hory a w jiných našich městech weksle anebo měny spuosobiti, a což budem moci grošuow, peněz a haléřuow na každá miesta poslati, kde měny položíme, to rádi učiníme; a tu komuž by se zdálo zlaté za groše, penieze aneb haléře nowé měniti, s nadáwáním wedle obyčeje starého; také penieze staré horské anebo nynější nowé do weksle bráni býti mají wedle podobnosti a slušnosti od těch, ktož by je k weksli nésti chtěli dobrowolně.

Item, poněwadž my s swú znamenitú škodú pro obecné dobré tak welice na se sáhnem, chceme také, aby we wšech městech našich i jinde po wšem králowstwí to zřiezenie ustaweno bylo a pewně zachowáno: aby napřed kupci a obchodníci i řemeslníci a kteříž co prodáwají a kupují, na tu mieru se zase nawrátili, tak jakož jest byla za starodáwna za předka našeho krále Wáclawa, poněwadž my tak dobrý groš, peniez a haléř dělati chceme, jakož jest byl toho času; a tak aby se každý chudý i bohatý mohl naší znamenité oprawě, kterúž učiníme, radowati, neb aby mohl tomu každý chudý i bohatý srozuměti, že w té wěci, protože těchto starých horských peněz 14 za jeden nowý groš pójde, že w tom nižádné ujmy ani škody nebude, neb za ten nowý groš tak mnoho bude moci kúpiti wšeliké potřeby, jako za čtrnádcte starých horských peněz; neb ten groš a čtrnádcte peněz wedle toho groše sprawedliwě za sebe jíti mohú.

Item, o dlužníky, co jest komu kto dlužen, buďte wydáni z pánuow, rytieřstwa i měst, aby se o to swolenie stalo, kterak má w tom zachowáno býti.

Item, pakliby se wám to líbilo, kto jest komu co dlužen, ježto by nebylo ze jména na zlato w listu anebo w slibu jmenowáno, a na groše a na penieze jmenowáno bylo, w tom buď takowý spuosob zachowán, aby napřed z pánuow a rytieřstwa a z měst k tomu wydáni byli, aby se w prawdě wyptali, od toho času, jakož sme my naši nowú minci u Hory začeli a ten zmatek, kterýž jest byl w černých penězích, tiem stawili, po čem jest zlatý Uherský a Rýnský každého polúletie na Horu šel; a to aby bylo u desk anebo na hradě Pražském znamenáno; a kto by komu penieze dlužen byl a zaplatiti nechtěl, anebo wěřitel dlužníku čakati, mezi těmi aby se takowé placenie dálo: aby datum listu, který na dluh swědčie, anebo pójčenie bez listu na rukojmě, nebo kterakkoli jinak na který den se stalo, bylo u desk anebo na hradě ohledáno; a kteréhožby polúléta datum listu dlužnieho, anebo kterakkoli jinač dluhu zlatý Uherský nebo Rýnský po čem platil, tak buď s každým počet učiněn na zlatý Uherský anebolito Rýnský, po čem platil když jemu pójčowal; a dlužník zaplať wěřiteli zlatými Uherskými nebo Rýnskými wedle toho počtu,

anebo nowými groši a penězi, čtyřmecietma grošuow za Uherský zlatý a osmnácte grošuow za zlatý Rýnský.

Item, když již naše nowá mince wyjde: tehdy mají wšecky duochody, úroky, cla, každému našimi nowými groši placeni býti, kteří by již po wyjití z našie nowé mince přicházeli; kromě těch, kteříž peněz na úroky anebo na lichwy (jakož to slowe) puojčují, těm ti úroci, anebo lichwa jakž má slúti, buď placena obyčejem swrchupsaným.

Item, každý aby prodáwal aneb kupowal za nowú minci, kromě toho času, dokawadž z potřebnosti tito staří penězi pójdú; wšak tak aby jeden druhému 14 penězi našie mince tento náš nowý groš zaplatiti mohl; a též páni w úroce od swých lidí, kteřížby grošuow mieti nemohli, 14 peněz za groš brali. Ale wšak také takowí peniezi aby bráni byli, kteříž jsú při dobré střiebrné přísadě: a to aby těmi ohledáwáno bylo, kteříž z zeman a z měšťan w městech na to wydáni a usazeni budú.

Item, nižádný, buď obywatel domácí a nebolito host, nemá k překupowánie střiebra wésti, a zwláště žádný kupec a obchodník ani jiný žádný peněz aby nepřepalowal, ani překupowal, než toliko wše do našich měn nesli, a to pod najwětší pokutú hrdla ztracenie; nebo w našich měnách každému podlé slušnosti zaplaceni budú, ktož by je chtěl nésti dobrowolně. Pakliby se komu zdálo, žeby měl w tom škodu mieti skrze prodánie do naší weksle, přejem toho každému, aby sobě dal našim úředníkóm na to wydaným penieze přepáliti; a což z toho střiebra přijde, to buď dáno do našie mince a zaplaceno wedle obyčeje. A ktoby sobě také chtěl střiebra kúpiti k swé potřebě, to bude moci učiniti, a wšak tak, aby toho překupowáním z země neprodáwal ani nosil.

Item, aby žádná jiná mince w našem królowstwie nešla, než naše dobrá střiebrná nowá mince, kromě našich milých přátel kniežat Saských nowý groš, kterýžto wedle našeho groše bude moci za šest peněz jíti, dokud ho při dobrém zrnu a přísadě nechají, jakož jest od starodáwna našich i jich předkuow bylo.

Item, fersuchar náš i zemský každého čtwrt léta w městech těch, na kterémž by najwalněji ti Mišenští groši šli, wezma jich, coby mu se zdálo potřebného, daj je spáliti a na zrno i přísadu pokusiti; a kdyžby koliwěk fersuchar tak dobrého zrna a přísady nenalezl w tom groši, a ježto by mohl wedle naší přísady a groše našeho po šesti penězích jíti, jakož od starodáwna bylo: tehdy to má býti na nás wzneseno, a my to s radú chceme opatřiti, kterakby ten groš wedle zrna a přísady jeho měl brán býti. A také jiní wšickni groši aby již w našem králowstwí bráni nebyli, kromě ti nowí Mišenští groši swrchu dotčení.

Item, došlo jest nás, žeby nynie w tomto času od swatého Hawla nynie minulého někteří jedni druhým pójčeli zlatých na listy během neobyčejným takowě,

že zlatých, kterýchž sú pójčili, wysoce a draze položili sú na summu grošuow sčetše, s wýměnkú aby jim ta summa peněz zaplacena byla, a zlatý aby jim w placení wpočten byl, jakž by tehdáž platil. I zdá se nám, žeby to nebylo sprawedliwé, aby těch našich dobrých nowých grošuow mělo tak mnoho za zlatý těm wěřitelóm dáno býti, jakž sú oni to na těchto nynějších penězích wysoce počtli: než aby w tom žádný škody neměl, chcem tomu s naší radú, ktož jest komu zlatých pójčil, buďto Uherských neb Rýnských, aby ten též zlatými w témž také počtu zaplatil, a wěřitel aby přijel.

Item, kdež sú dlužníci wěřitelóm swým penieze položili anebo dáti a položiti chtěli wedle rokuow jakož w listech swědčie, anebo sic jiné dluhy, ježto by jim rokowé aneb plnění přešli, a wěřitelé peněz bráti nechtěli pro rozmiešku, kteráž se jest nynie w těchto časiech o minci dála: zdá se nám s radú naší i wší obci, aby se mezi těmi takowé placenie dálo: ktož jest komu peněz pójčil, anebo sic ježtoby jeden druhému dlužen byl začkoliwěk dluh sprawedliwý, buď ohledán datum listu toho, aneb sic dluh wyptán, kteréhož mu času pójčil: a jací penieze od wěřitele dlužníku pójčeny jsú, a toho času obecně bráni sú, těmi a takowými penězi dlužník wěřiteli zaplať. A jestližeby dlužník takowých peněz mieti nemohl, ale buď to počteno na summu zlatých po čemž jest tehdá zlatý šel, když sú ty penieze pójčowány, a wedle srownánie zaplať zlatými; pakliby zlatých mieti nemohl, ale zaplať groši našimi dobrými nowými, za každý zlatý Uherský počítajíc XXIV grošuow a za Rýnský osmnádct grošuow, a tak se w tom zaplacenie každé straně dosti stane. Než tomu také při tom chcem, poněwadž mezi nimi takowý prostředek jest nalezen o takowé placenie, aby jeden na druhého pro neplněnie těch dluhów ležení do swatého Hawla najprw příštieho nechali, a též i škod toho času aby jedni na druhé nepočítali.

Item, jakož někteří swéwolně proti wšemu práwu nesprawedliwě minci naši tepú a falšují, nám i wšemu králowstwie k weliké škodě: takowé wšecky mince zapowiedáme, aby brány nebyly. Pakli by kto uswědčen nebo popaden byl, ježto by takowé penieze mezi lidi wnášel, takowý každý aby kázeň a pomstu trpěl, tak jakož na falešníka slušie. A zwláště zapowiedáme i s raddú naší, aby žádný mincí cizích, jakožto Gerlických a Orlíkuow w zemi naši nenes, ani za ně co kupowal, ani prodáwal; neb jest to nám i wšemu králowstwí weliká a znamenitá škoda, by takowá lehká mince cizí měla w našem králowstwí brána býti. Actum anno domini M°CCCCLXIX, feria II in die Bonifacii, in synodo habita in magna stuba in curia reginae.

9.

Sněmowní zápis o hotowosti weřejné w krajích pro obhájení země České.

W Praze, 1470, 14 *Mart. (Z rkp. Archivu Třeboňsk.)*

Jakož na sněmě obecním w Praze nynie w puostě o suchých dnech držaném KM' se pány, rytieřstwem i městy i se wší obcí králowstwie Českého pro dobré a počestné téhož králowstwie ustanowiti sě ráčil: k kterémužto ustanowenie wšickni páni, rytieřstwo i města JM^{u} dobrowolně swolili sě sú, a řekli wšickni společně zachowati sě tak, jakož tuto níže psáno stojí; a to pod pokutú ktožby sě při tom nezachowal, tak aby proti JM^{u} králowské statek ztratil kterýžby koli jměl; a ten statek toho aby byl obrácen od JKM^{u} s radú panskú i s rytieřstwa i s měst k obecnému dobrému.

Najprwé toto: aby wšickni a ktož sú koli která stánie aneb přímčřie s nepřátely aneb zprotiwilými JM^{u} učinili, ti wšickni aby takowá stánie aneb přímčřie wypowěděli, a jednostajně wšickni JM^{u} proti nepřátelóm společně pomáhali; neb toho každému z nás potřebie jest.

Na tomto pak nynie zuostáno jest, aby to opatřeno bylo, aby nepřietelé do země škod činiti nemohli, aby ze wšech krajów počet určený jiezdných i pěších s wozy wojenskými wydáno bylo. Kterýžto počet JM' král. s swú raddú a s těmi z krajów přidanými wedle možnosti každého kraje položiti jest ráčil. A ti wšickni aby na hotowě byli s těmi se wšemi potřebami, jakož sě pak wiec níže wyrozumie. A wšickni ze wšech krajów aby se strhli na miestě určeném, kdež jim od JM^{u} král. rozkázáno bude; tak aby již pak každý táhl jedni druhým bez škody, a na swém žoldu ať dosti mají. A to pole, kdežto již tiemto spuosobem sebráno bude a spósobeno, má držáno býti puol léta bez roztrhowánie, anebo tak dlúho, pokawadž by koli toho potřeba byla.

Item, aby žádný, buď to pán, zeměnín aneboli z měst, ktožkoliwěk buď duchowní neb swětský lidi swé w kterém kraji mají, lidí swých newymlúwal, aby měli jinam obracowáni býti: než aby při tom kraji w kterémž sedie, wedle kraje učinili a počet wydali tak, jakž nynie položeno bude od těch, kterýmž to wybieranie poručeno bude, a to pod pokutú nadepsanú. A též o dědinniky, aby jich w tom žádný nezastáwal ani ohajowal, než aby učinili podle krajów w kterýchž sedie, jakož na kterého položeno bude.

Item, aby z každého kraje hajtman nad lidmi toho kraje spuosoben byl člowěk dobrý; a tomu hajtmanu aby od kraje za jeho práci učiněno bylo. A ten hajtman aby sobě spuosobil setníky, padesátníky; a ti wšickni hajtmané aby poslušni byli hajtmana najwyššieho toho kraje, kterýž jim od KM^{u} wydán a jmenowán bude.

Item, aby každý a wšickni weřejně s lidmi swými na hotowě byli na každú chwíli, jestližeby jaká potřeba přišla buďto nynie aneboli potom, aby bez meškánie táhli k miestu položenému.

Item aby žádných powalečuow, krčemníkuow nikdiež přechowáno nebylo pod pokutú swrchupsanú: než kteřížby sè hodili k službám, tèm se bude služba dáwati takowáto: že na každého jednoho jiezdného na čtwrt léta osm zlatých uherských až do šesti koní; aneboli groše, aneboli peniez tak jakož zlatý uherský uložen jest. A pěším střelcóm na čtwrt léta po čtyrech zlatých uherských, a pawézníkóm po pèti zl. uh. A ti žoldnéři aby byli opatřeni zlatými anebo penězi tak, aby jim wydáno bylo, aby trwati mohli. A jestližeby kteří z tèch žoldnéřuow buďto jiezdný neboli pěší ššel neboli umřel: tehdy aby inhed hajtman toho kraje jiného na to miesto zjednal. Pakliby zjednati nemohl, aby to dal wèdèti tèm, čížby ten sešlý byl; a ten aby inhed miesto toho jiného spósobil a poslal. A také kdyžby sè ta wèc přihodila, žeby hajtman miesto toho umrlého aneboli sešlého zjednal, tehdy aby tomu zaplaceno bylo od tèch, čížby byl. Pakliby kteří takowí powaleči a krčemníci byli přes takowúto zápowèd kdežkoli, ti aby zdwiháni byli a trestáni, a tèch aby žádný nezastáwal.

Item také když sè koliwèk takowé wojsko sbeře a wytrhne na pole, jestližeby z daru božieho kteří wèzňowé byli zjímáni, ti aby byli držáni k tomu wojsku pro potřebu tèch wšech, kteříž na poli jsú. Pakliby také na kohožkoli z toho wojska pán buoh dopustil wèznèm býti, tèmi wèzni již jmenowanými nepřátelskými aby wyprawowáni byli. Pakliby tèmi wèzni to nestačilo k wyprawení: tedy KM', páni a rytieřstwo i mèsta, máme i powinni jsme ty wèznè wyprawowati; a wšak takowé, kteřížby w potřebných rozkázaních wedle seznánie hajtmana jich zjímáni byli.

Item také kteřížby koli holdowé, šacunkowé, wzátkowé anebo zajmkowé, anebo jací koliwèk požitkowé byli tiem wojskem přiwedeni, aby ti wšickni tomu wojsku ku požitku obráceni byli, a ty aby wšecky hajtman najwyšší k sobè přijímal, a tiem aby opatrowal potřebu wojska. A to aby činil s radú tèch, kteříž jemu přidáni budú. A jestližeby přes to zbylo, ti buďte obráceni mezi lidi, na každého podlé počtu jeho.

Item také, kteříž již z krajów, buďte z pánów, z rytieřstwa i z mèst wydáni jsú k tomu, aby wedle možnosti a statku každého položili a jmenowali co kto k tomu poli má dáti, buďto pěších nebo jiezdných, aby žádný z toho sè newymlúwal, než každý aby tak činil wedle jich položenie. Neb oni sami sebe w swých jmèniech w krajiech najswèdomèjší jsú; prwé nežli ti na to wydaní počnú na jiné pokládati, aby wšecka obec toho kraje najprwé na nè položila, co každý z nich má dáti. A to proto, aby žádný sám na sè nepokládal. A tak sě w tom každému sprawedliwé stane wedle jeho jmènie. A to aby bylo drženo pod pokutú swrchupsanú.

Hradecko. Item ,oto jest na Hradecký kraj položeno: dewět set pěšiech, sto koní jiezdných, a mezi těmi aby bylo dwanácte kopinníkuow, a padesáte wozuow; a k tomu každému wozu dostane sè 18 pěších; z těch aby bylo 13 střelcuow, 4 paweznici a k tomu wozataj. A ti wšickni aby lebky měli s kulkami a s prachem a kopu šípuow, dwoje cepy, dwě motyce, dwě lopatě, dwě sekeře, jedno kopie s hákem a řetěz pod wozem. A tak sè dostane také, že máta býti k každému wozu dwa jiezdná. A tak ze wšech krajów aby též spuosobeno bylo, wedle položení již psaného.

Tito jsú wydáni z kraje Hradeckého: p. Wilém Krušina z Lichtenburka a na Kumburce, p. Jan Ratiborský, p. Petr Kdulinec, p. Čeněk Wyšehněwský, p. Petr Třewacký, p. Mikuláš Sendražský, Hašek Střežek; od pánuow Hradeckých jeden, a Jaroměřských jeden.

Což sè pak dotýče potřeb srubnic, haufnic, prachu, kulí, šípuow ku potřebám i ohniwých, jakož na wojsko slušie: to pak skrze p. podkomořieho bude powědieno každému z měst, kterak sě kto a pokad sè w tom mají mieti.

Kúřimsko. Item z kraje Kúřimského: 630 pěších a jiezdných 70; z těch aby bylo osm kopinníkuow, a wozuow 35. A ti wšickni wozowé aby opatřeni byli obyčejem napředpsaným, jakož sè o Hradeckém wypisuje.

Tito jsú wydáni z kraje Kúřimského k zřiezení a spuosobení toho pole: p. Jindřich Zajimač z Kunstatu, p. Jiřík Strážský a z Přerowa, p. Mikuláš Wrbík, Markwart z Nechanic, Jan Beneda z Říčan, Petr Klučowský, Petr Popel z Říčan; od panów Pražan jeden, od p. Trčky jeden, z Brodu Českého jeden.

Chrudimsko. Item Chrudimského: puol páta sta pěších a jiezdných 50, a z těch aby bylo 6 kopinníkuow, wozuow 25^{ms}. A ti lidé a wozowé aby byli se wšemi potřebami zřiezeni, wedle spuosobu kraje Hradeckého.

Tito jsú wydáni z kraje Chrudimského k zřiezenie tohoto pole: p. Jan Kostka z Postupic, Jan Košmberský, p. Jiřík Pardubský, p. Mikuláš Buchowec, p. Čeněk Dašický, Jan Anděl, Prokop Liška; a od Chrudimských Viktorín z Kaučieho, a z Mýta jeden.

Čáslawsko. Item z kraje Čáslawského: 300 pěších, jiezdných 40. Z těch aby bylo 5 kopinníkuow, wozuow 17. A ti též buďte opatřeni a zřiezeni spuosobem napřed psaným.

Item z kraje Čáslawského tito jsú wydáni k zřiezenie toho pole: p. Slawata ze Chlumu, Ctibor Zrucký, Petr Kútský, Baroch; a jeden páně Jetřichuow ze Žlebuow a jeden z Čáslawských.

Wltawsko. Item z kraje Wltawského tito jsú wydáni k zřiezenie toho pole: p. Jetřich Chlumecký anebo kohož pošle, p. Mikuláš Hořický starý, p. Heřman

z Říčan od Hrádku, p. Malowec z Borotína, Jarohněw z Kútuow, Hynek z Martinic, Hanuš z Maršowic.

Slansko. Item z kraje Slanského: pět set pěších a jiezdných 50, a z těch aby bylo 6 kopinníkuow a wozuow 28me; a ti aby opatřeni byli obyčejem swrchudotčeným.

Tito jsú wydáni z kraje Slanského k zřiezení pole téhož: p. Jindřich Mičan, p. Zbyněk Kornhauský, p. Bořiwoj z Okoře, Albrecht Kekule, Erhart z Hořan, Bohuslaw Litowský, Petr Dýmek z Račiněwsi, Jan Firšic z Běškowic a z Slaného jeden.

Žatecko, Rakownicko. Item z krajów Žateckého a Rakownického pěších 900 a jiezdných 100; a mezi těmi aby bylo 12 kopinníkuow, wozuow 50; a ti též budú zřiezeni a opatřeni jakož napřed psáno stojí.

Tito jsú wydáni z těch krajuow k zřiezení toho wojska: p. Jenec z Janowic purkrabie Pražský, p. Beneš z Wajtmile a na Chomútowě, p. Jan Hasensteinský, p. Jan Žlutický, p. Wáclaw Wlček, Ješek Udrský, p. Jindřich Blažimský, p. Šmohař Holedecký; a z Žatce jeden, z Lún jeden a z Mostu jeden. A což sè pak dotýče w témž kraji strany Rakownika, k tomu jsú wydáni: p. Sezema Štěpanowec, p. Burian Litenský, Pešík z Komárowa a Přech z Trnowé.

Litoměřicko. Item z kraje Litoměřického 500 pěších a jiezdných 50; a mezi těmi aby bylo 6 kopinn., wozuow 27, a ti aby byli wypraweni obyčejem nadepsaným.

Tito jsú wydáni z kraje Litoměřického k zřiezení pole swrchu dotčeného: p. Kristofor Děčinský, p. Koldic mladý aneb kohož zjedná od sebe, p. Jan Tečenský, p. Bušek Kapléř, Jan Knieže z Řehlowic, Jan Dlask ze Wchynic, Wáclaw Střekowský, p. Jaroš z Kyšperku, Bušek z Milešowa, Ewan z Třeběwlic; a od Litoměřických jeden a z Ustí jeden.

Boleslawsko. Item z kraje Boleslawského: 270 pěších a jiezdných 30; a mezi těmi čtyřie kopinníci; wozuow 15; a ti aby byli wypraweni a opatřeni jakžto z jiných krajów.

Tito jsú wydáni z kraje Bolesl. k zřiezení pole nadepsaného: p. Heřman z Zwieřetic, p. Jaroslaw Dubský, p. Jindřich Smiřický, p. Jaroš Stranowský, p. Walkún, p. Lučenský, Lapačka, Praček, Friček, a z Poděbrad jeden, kohož hajtman pošle, a z Nimburka. (Léta 1470, o suchých dnech postních.)

10.

Žádosti zemské na sněmu při wolení krále Wladislawa II ohlášené.

(Na Kutné hoře, 1471, konec měs. Máje.) (Z rkp. Talmb. fol. 153 sl.)

»Toto swoleno na sněmu obecném, když Wladislawa za krále wolili, a powolení kterak wšecky wěci mají zachowány býti; a dole w komoře jest wší zemi swoleno, a to wšecko mělo we dsky zapsáno býti.«

Item, najprwé zdá se nám abyste jednostejně ráčili státi o súd zemský, aby osazen byl a práwo aby propuštěno bylo, aby bohatému i chudému sprawedlnost se dála. Neb skrze osazení saudu šťastnější i spěšnější pokoj a řád muož zachowán býti a snáz wšickni w swobodách zemských také zachowáni budú.

Item, také WM' abyste ráčili mluwiti k tomu, aby JM' králowská, pán náš milostiwý, pány, rytířstwo a zemany při práwích, řádích a swobodách zemských zachowati ráčil, každého wedle jeho řádu, jakož starodáwní práwo káže; a mnozí dobří lidé, žádajíce při tom dobrém zachowáni býti JKM'', WM'' chtí toho radni a pomocni býti hrdly i statky. Jakož pak JKM' ráčil jest se wysokú přísahú zawázati, že se w tom zachowati ráčí; neb w těch wálkách byli sme horší, než kteří manowé, jsúce od swých práw wywedeni.

Item, páni milí! také prosíme WM'', abyste ráčili k tomu mluwiti, aby KM' ráčil úřady zemské wýše opatřiti wedle starodáwního práwa s radú panuow zemských a rytieřstwa; neb jsú úřadowé zemští a wší se země dotýčie: a což proti práwu jest, to aby ráčil naprawiti pro obecné dobré.

Item, také slyšíme, že někteří nyní aneb prwé úřady sobě osobowali listy králowskými a skrze přízeň uprošowali, ježto jest proti králi JM'' a práwu; jakož pak list králowský čten jest při korunowání, aby žádný z nich z úřadu hýbán nebyl. Toť jest proti práwu, a na to jsú, weliké pokuty, jakož pak práwa zemská tak to zjewně ukazují. Také o těch wšech úřadích zemských, jakož jest sudí zemský, komorník zemský, purkrabie Pražský a písař zemský, těch čtyř úřaduow nemá jich král ani zapsati, ani dáti žádnú wěcí, ani do času, ani k wěčnosti, než mají swobodni býti: proto, zdaby který úřad zawadil, tehdy dříwe nežby byl wywazen, ažby se weliká záwada stala w zemi; i mají swobodní býti, neb kdožby se k úřadu nehodil, aby miesto něho jiného wsadil pro úřad zemský.

Item, také tak to práwo ukazuje, aby žádný ze čtyř wětších úřaduow, totiž purkrabie Pražský a komorník zemský, sudí zemský a písař zemský, aby neuprošowal těch úřaduow k wěčnosti ani do času, ani marně od KM'' kterých listuow obdržowal pod pokutú zbawení úřaduow; a též wšechna purkrabstwie králowská pod nadepsanú pokutú.

Item, aby páni staří přirození w zemi w swých práwích a řádích, swobodách panských a místech a úřadech zachowáni byli, též rytieřstwo a zemané, aby též zachowáni byli při swých práwích, swobodách a úřadech, kteříž na ně přislušejí, aby od pánuow od nich tištěni nebyli; neb některé úřady páni drží, ježto na zemany slušejí, jakožto písařstwí zemské, mincmeistrstwí etc. i jiní, kteříž na zemany slušejí.

Item, aby úřadowé zemští wyšší byli opatřeni a osazeni wedle práwa pány zemskými starými a Čechy, kteřížby práwa uměli a znali, kteříž jsú zemi prwé súdili a prwé na súdích sedali, a také kteřížby zemi uměli súditi wedle práwa; neb

těmi má zase saud zemský a práwo zemské napraweno býti, a páni mladí jiní, aby se od nich učili. Neb ti úřadowé wyšší, jakožto komorník a sudí, proto se múdrými starými pány osazují, neb na těch úřadech weškeren řád i saud a práwo záleží, a oni w súdu rozkazowati mají a jiné pány učiti mají, kterak se w súdě wedle práwa zachowati mají. Neb jestli že ti úřadowé budú mladými pány osazeni, ježto práw neumějí, ani kdy při saudu zemském byli, welicí a mnozí zmatkowé by skrze to přišli, ježtoby potom toho král s jinými pány múdrými nesnadně mohli zase nawesti, a skrze to by lidé mnozí o swé statky přišli pro jich neumění práw, neb by snad tiem obyčejem chtěli súditi jako w komorách, ježtobychom tudy byli z práw i swobod wywedeni. Skrze kteréžto súdy komorní mnoho nowých wěcí proti práwu jest wymyšleno, ježto bohdá bude i to napraweno, aby komorních súduow wiec potom nebylo. I protož prosíme, račte se wšichni s pilností k tomu přičiniti před KM[ti], aby se úřadowé tak opatřili, aby se chudému i bohatému mohla sprawedlnost díti wedle práwa. Neb páni mladí nehledí než mysli swé wysoké, ježto s nimi jest welmi nesnadno chudým o swé potřeby rozmluwiti: ale úřadowé ti, totižto najwyššího komorníka a najwyššího sudího, jsú k tomu wysazeni, aby byli páni múdří i snadní k rozmluwení, neb lidé s nimi o swé potřeby mají se raditi a k nim se utíkati, aby od nich radu wezmúc, uměli se wedle práwa zachowáwati.

Item, rada králowská aby tak opatřena byla, aby byli lidé dobří, urození, múdří, roduow znamenitých a hodní k radě, ke cti KM[ti] i wší zemi; neb jsau prwé říkali, že král lehkau radu má.

Item, také milí páni, aby ižádný cizozemec úřaduow zemských žádných nedržal, ani aby JKM[t] ráčil jich kterým cizozemcuom dáwati, neb jest to také proti práwu, jakož práwo o tom šíře ukazuje, že nemají jiní býti w úřadech postaweni, než múdří, opatrní a hodní Čechowé.

Item, také milí! páni o toto jest pak welmi pilné a potřebné mluwiti, o klenot zemský, takměř jeden z najwyšších a najpilnějších, ježto se wšech dotýče, chudého i bohatého: kterak dsky zemské neslušně a welmi lehce chowají se, a úředníci wětší i menší malú pilnost a péči o to mají, ježtoby skrze takowé zanedbání wší zemi mohla weliká škoda i hanba přijíti; neb se s nimi s jednoho místa na druhé na třetí přenášejí a tak po podružstwí chodí, a tudy byly w těch roztržkách mezi obcemi w Praze příliš nebezpečny. A někteří úředníci nás zprawili, že sú je jímali a na rathúz sázeli; a také jim přikazowali u wálce této přísně, aby se s braní připrawili, a před nimi se musili okázati, rozkazujíc jim, aby tu byli, kdež jim rozkáží; a to sú musili učiniti i úřad opustiti. Toť pan Samuhel dobře wí a jiní, neb o ně žádný nestál; toť jest ta swoboda byla, ano sedláci swých práw pilněji chowají; neb mnozí lidé lehcí na piwě sediec swobodně mluwíwali řkúc: bratří, k swádě se chystají, wíme kam běžeti, neb páni peníze u desk kladú, a tu sobě pomuožem.

Protožby hodné bylo tu wěc opatřiti, abychom toho potom nepykali; a hodné jest aby tu chowány byly wedle starého práwa, a w městské moci aby nebyly, jakož pak takto práwa ukazují, aby písaři zemští bydlení swé měli se dskami zemskými na hradě Pražském a jinde nic. Toť jest práwo proto ustanoweno, aby dsky zemské bezpečně chowány byly pro rozličné roztržení w lidu. Také práwo dí takto: Pilně přikazujem aby dsky zemské, kteréž písařem zemským zřízeny mají býti aneb budú, i s tím písařem mají býti chowány na hradě Pražském, a kteréžby byly dokonány a napsány, ty mají býti schowány pod pečetmi a pod zámky najwyššího komorníka, sudího, písaře i purkrabie Pražského w sakristě kostela Pražského ꝛc.

Item, co se dotýče práw a klenotuow zemských na Karlštajně, to aby bylo ohledáno, jestli že jest w cele; co se tu najde, to aby na wšechnu obec wznešeno bylo.

Item, milí páni, toto také weliký jest nedostatek při úřadu zemském, neb se weliké obtížení a bezpráwí i záwada děje od úřadu proti práwu i wší sprawedlnosti pánuom, rytířstwu i wší obci chudému i bohatému, že berú od desk, když se na mišenské groše klade anebo na zlaté we dsky, tehdy též od toho berú, jakoby se na české groše kladlo, a to jest proti bohu i proti práwu. Než cožby na mišensko kladlo se, měliby groš český we dwú groší bráti a od zlatých jakžby zlatí platili. Některú chwíli úředníci počítali, zlaté k sobě berúc, po pětimecítma grošich, a když na zlaté we dsky kladeno, tehdy zlaté počítali w kopě grošich, a tak brali jakoby na české groše kladeno bylo.

Dále také, milí páni, toto se obtížení děje při úřadu, že se nezachowáwají což se milostí a odpuštění dotýče, jakož za slawné paměti Sigmunda císaře Římského a krále Českého jest JM^u a pány zemskými rozkázáno a spuosobeno k oblehčení wšech dobrých lidí, aby úředníci milost lidem činili, jestli chudý, aby jemu byla milost hojná, jako od kopy deset neb dwaceti grošuow, aneb wiece, jakž na kom uzří, pakliby byl chudší, tehdy wětší milost, pakli welmi chudý, že od něho nemají nic wzíti, jakož sú to prwní úředníci sobě sami za práwo uložili, aby wiece od kopy nebylo odpúštěno jedno čtyři groše mimo staré ustanowení, bez wědomí krále JM^u, panuow, rytieřstwa i wší země; ježtoby oni nic bez wědomí krále JM^u, pánuow i wší země neměli ukládati za práwo a za obyčej. A mnohokrát chudý dobrý člowěk přijda ke dskám, nemaje tak mnoho peněz od desk dáti, musil pryč s tesknosti odjíti, ani swého ustawení nechtěli ustúpiti. A tak majíce práwo welebiti, i ruší je pro swůj i panský užitek, a tudy welice lidi obtěžují

Item, také páni milí, ještě toto weliké obtížení dobrým lidem u desk: jakož se úrokowé komorní u desk kladú lidem wšem obecně na mišenský groš, aneb na český groš we dwú grošich, to úředník, kterýž ty úroky přijímá, od každého úroka buď weliký, neb malý, béře čtyři groše české, maje wzíti také čtyři groše mišenské; nebo dwa groše česká, i béře wosm mišenských, a druhdy kladú někomu puol kopy

úroka mišenských grošuow, a on wždy od toho wezme wosm grošuow mišenských, maje wzíti čtyři groše, a tak tomu již úroku dosti málo ostane, a to při každém úroce.

Také milí páni, neníť diw, co se nám děje, ani sami úředníci mezi sebú se hadrují, ježtoby ty wšecky wěci neměly býti bez wuole a wědomí KM^u^, pánuow i wší země, poněwadž jest to zřízení wší země, a tudy úřad w lehkost uwodí, obyčeje starodáwních práw měníc; a také někteří z úředníkuow wkupují se w úřad od swých pánuow, puojčujíc peněz, ježto to býti nemá, a to jest proti práwu; a ten každý mělby úřadu zbawen býti, kdož se w ně trau, jakož staré práwo káže, buďto wyšší aneb nižší úřadowé.

Item, jakož někteří w krajích landfriduow zápisy mezi sebú tyto časy sú učinili, ty takowé zápisy anebo listy aby wšichni landfridníci aneb zápisníci před KM^ti^ položili, aby zrušeni a zkaženi byli, proto že již z daru božího wšichni spolu máme jednoho pána a krále, k jehožto M^ti^ wšichni jedostajně hleděti máme; a jestližeby který roztrk aneb ruoznice w kterém kraji byla, aby na JKM' wzneseno bylo, a JM' s radú swú w to nahlednúc to opatřiti ráčil, aby z toho horší newyšlo.

Item, toto také se weliké obtížení w zemi této děje proti starému obyčeji, že jest ustawený některý úřad, skrze kterýžto w zemi mnoho zlého se přibližuje, jakožto úřad prokuratoruow, kterýž jest nikdy za prwních králuow Českých nebyl oznámen, ani držán od nižádného, aniž muož we wšech práwích, ani we dskách zemských ani dworských nalezeno býti, by kdy který prokurator úřad ten držal; neb se za krále Wladislawa, slawné paměti, teprw začal, a prwé nikdy nebýwal žádný prokurator w zemi České. Neb známo jest téměř wšem pánuom a rytířstwu, kterak mnoho zlého přišlo skrze tohoto nynějšího prokuratora a skrze jeho wýstřeh a we dskách wyhledáwání a odúmrtí wedení, ježto mnozí dobří lidé o swůj statek skrze to přišli, nejsúce swědomi a neumějíce swé sprawedlnosti dskami wyhledati; a také jestliže král JM' koho obdaří odumrtí sprawedliwú, tehdy jest welmi obtížen tím úřadem, že musí dwoje peníze dáti, ježto toho nikdy prwé nebylo, pánu sudímu wedle starého práwa a prokuratorowi druhé peníze, aneb wíce proti práwu, majíce jedněmi penězy odbyti; a tak mají za to lidé, že z toho nějaký puožitek jmíti budú, ano škodu, ano náklad nepostihne, zač odúmrt stojí, a tak lidé peníze dáwají, ježto to wedle práwa býti nemá. Pomníme to, že jemu páni na plném saudu rozkázali, aby w rejstřích ani we dskách newyhledáwal, a úředníkuom také přikázáno, aby jemu wyhledáwati nedali, a on na to přes to nikdy nedbal, a přijda ke dskám, řekl že jest rozkázání králowské, a tudy weliké zmatky lidem činil a je ke škodě připrawowal. I protož prosíme wšickni KM^ti^ i wšech pánuow, poněwadž ten úřad wedle starého práwa wysazen není, abyste toho neráčili dopauštěti, by i nyní býti měl. Také slitujte se nad chudými lidmi, aby se jim potomní časy tak weliká úzkost a obtěžowání nedálo.

Item, také týž prokurator relací k úřadu činí od krále, ježto nám se zdá, že jest proti práwu, poněwadž jest nowý úřad a jest úředník králowský, ale ne zemský, a tak relací činiti nemá. Úřadowé, kteréž páni drží, jsú netoliko králowští, ale zemští, a protož mohú relací činiti. I protož aby toho také nebylo, neb skrze to mohlo by mnoho zlého obci přijíti, ježto tuto není čas psáti. Zdá se nám že potřebu králowskú má wésti od JM^ti^ pan komorník najwyšší wedle práwa, aneb komuž JM^t^ rozkáže, a že prokuratora nám třeba není.

Item registra z kanceláře králowské slyšíme, že se jinde chowají, aneb chowaly se, nežli tu w kanceláři mezi přísežnými kancléři, a že je jeden člowěk mnoho časuow u sebe měl. Toť se pro weystrahu klade, ježtoby pro to zmatkowé králi JM^ti^ i zemi mohli přijíti.

Item, což se Hory dotýče, račte o to mluwiti a JM^ti^ králowské prositi, aby také Hora byla opatřena wedle práwa a wedle swobod wysazení horního předkuow JM^ti^. Neb slyší se, že Hora jest welmi zle opatřena w práwích i w dielech, neb jediný werk se dělá w minci na teyden pro úředníky a dělníky oc. a by nebylo pro křik úředníkuow a dělníkuow, i ten by werk dělán nebyl; a cožkoliwěk ostatek stříbra přijde na teyden, že mincmeistr to wšecko do Němec posílá a prodáwá; a to jest weliká škoda a záhuba wší země. Ježto pro takowú neslušnú wěc mělby trestán a wěčně úřadu zbawen býti; neb práwa horní tak ukazují, že najwyšší komorník zemský má Horu říditi a zprawowati i konšely saditi. Neb jest úředník tak dobře zemský, jako králowský; ale mincmeistr jest toliko králowský úředník a nemá s horami nic činiti, než což se samého krále dotýče, to opatřiti má a wíc nic. I w to račte nahlednúti wedle práwa. Také jest bylo prwé mluweno o dělání peněz, aby bylo děláno sedm hodných peněz za groš Český; i bylo powědíno od KM^ti^, že má děláno býti i ještě. JM^ti^ prosíme i pánuow, aby dělán byl, neb chudina welmi křičí pro takowé obtížení a prosí, aby byla mince oprawena a ten peníz dělán, neb se ještě dosawad nedělá; i rozumíme tomu, že se to děje skrze mincmeistra, že w tom swého užitku hledí a nedbá, že proto král JM^t^ i wšecka země hyne a welmi chudne. Protož račte to opatřiti, aťby země tak welmi nehynula a úředníci u Hory aby byli usazeni podlé práwa horního, a aby byli Čechowé a ne jiného jazyka.

Item jakož měšťané kupují na zemi swobodná zboží bez powolení zwláštního KM^ti^, ježto to jest proti práwu a panskému nálezu k ujmě KM^ti^, rytieřstwu a na dobrých lidech, neb sme někteří z nás při tom byli, kdy se jest ten nález panský stal za krále Ladislawa slawné paměti, ten nález najde se dskami zapsaný i jiné práwa, že nemají žádní měšťané swobodných zboží kupowati a we dsky jim nemá zapisowáno býti bez powolení KM^ti^.

Item, Pražané kšafty swými městskými swobodná zboží twrdí a zapisují

a prawice, žeby též mocno mělo býti, jakoby dskami zapsáno bylo, také bez powolení KM[ti]; a tudy zemské dsky swými kšafty ruší a lehčí, a to jest proti práwu zemskému a řádu; neb řád zemský jest, kdožbykoli zboží swé chtěl zapsati, že to má dskami zapsati, a jinak nic; a také ruší zápisy dskami zapsané swými kšafty, chtíce aby wětší moci byli jich kšafti, nežli dsky zemské. I milí páni i wšickni dobří lidé, račte o to s pilností mluwiti, aby to dopuštěno nebylo, by měšťané w našich zemských swobodných práwích wětší swobodu měli míti proti práwu, nežli WM[t] milí páni, rytieřstwo i zemané; wšakť swá práwa městská mají, ať jich požíwají, a našich zemských ať nechají.

Item, aby měšťané na sněmích zemských obecních nebýwali, tu kdež se páni, rytířstwo sjedú, majíce jednati o zemské obecné dobré a o zemská práwa. Neb mnozí městští a řemeslníci neb žáci, wetrúce se mezi rytířstwo, překážejí jednání práwuom zemským a obecnému dobrému. Wšak měšťané swá práwa mají, nechť o ně časem swým stojí, aby byli při nich zachowáni, a zemských práw ať nechají.

Item, což se kněží dotýče, kdyžkoli král JM[t], páni i rytířstwo na kterém sněmu jednají obecné dobré zemské, aby země upokojena byla, w řádích a práwích swých stála a nawedena byla: tehdy kněží na swých kázaních bouří lid obecný i hanějíce a chtíce wždy, aby země w roztržení byla a nikdy se neupokojila, než wždy k ruoznici kážíce a wolajíce křiwě, žeby skrze to měli o prawdu boží připraweni býti, chtíce aby se lidé o ně krwawili, jako prwé, majíce milého pána boha prositi, aby milý pán buoh ráčil dáti pokoj, lásku, swornost w zemi, pak roztržení činí. I protož račte také o to mluwiti, ať sú kněží při sněmích pohotowě, když se obecné dobré zemské jedná a řídí; než zdáloliby se jim, žeby se jim jakákoli křiwda dála, buď o wíru, wšak máme krále pána, že JM[t] se pány a radú swú to opatří, pokudž jich potřeba kázati bude; wšak pak také mají práwa swá duchowní jakožto i swětští, ať se jich drží a jimi se sprawují.

Item, někteří zboží manská sobě wyswobozují bez swolení pánuow a země, ježto to jest proti práwu. Rádi jedni druhým pomáhají, říkajíc, nebýwaj w této wěci proti mně, a jáť také proti tobě nebudu, a tak sobě wespolek pomáhají k škodě králi JM[ti] i wší zemi.

Item, někteří králowstwie k swobodě a dědictwí sobě wyprošují; a to jest proti práwu, pod welikými pokutami, ke škodě králi i wší zemi.

Item, jakož se summy weliké připisují z nowa w těchto wálkách na králowstwí a na duchowenstwí, k ujmě a k škodě králi i wší zemi, ježtoby to býti nemělo bez wuole panuow zemských a země, a tak sobě ta rada komorní pomáhali buď ke škodě králi a zemi, na to nic nedbajíc, když jsú oni sobě w tom pomáhali a swuoj užitek tudy prowedli; a budú chtíti berně ukládati, abychom obec jich takowé zmatky, což sú proti práwu swéwolně učinili, wyplacowali swými statky,

ježto se toho nedopustíme. I milí páni, račte to opatřiti, což jest proti králi a zemi škodného, aby napraweno bylo.

Item, o ty majestáty, kteří nyní této wálky znowa zapsáni jsú a wydáni, aby w to také nahlednuto bylo, ježtoby nebylo králi JM[ti] a zemi ke škodě, aby opět berněmi nemělo wypraweno býti; a takby nikdy konce nebylo, a w berniech a w takowých obtížení wždycky bychme byli, a nikda bychme z nich newyšli.

Item, což se wojny a berně dotýče, aby také to opatřeno bylo, abychom nebyli obtěžowáni proti práwu starodáwnímu, jakož sme za krále Jiřího jsúce z práw wywedeni, obtěžowáni byli, neb když jest někdo wytrhna i swolil k berni, potom wšichni swoliti musili. Ačkoli král Jiří dskami se zapsal i budúcí krále České, aby takowého obtěžowání na zemi neuwodil, proto w tom nejsme zachowáni. Protož aby se potom nedálo takowých wěcí, račte w to nahlednúti. A když páni odpírali takowým neswobodám, někteří k králi mluwili: nechtíliť páni swoliti, ale musíť.

Item, odúmrtí některé se we dsky zemské wpisují proti práwu a nálezu panskému, ježto mají najprw we dsky dworské zapsány býti, a dále práwo má wedeno býti, jakž toho řád desk dworských jest, a jestližeby se komu proti tomu zdálo odpírati, aby wuoli měl; ale když odúmrt we dsky zemské zapsána bude, ihned uwodí se listy králowskými skutečné držení, ježto jest to proti práwu a panskému nálezu; i protož aby i to napraweno bylo.

11.

Zápis od krále Wladislawa stawům králowstwí Českého na wolení swé daný.

W Krakowě, 1471, 16 *Jun.* (*Z rkp. kníž. Lobkow. a Křížownického*).

We jméno božie amen. Léta narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého sedmdesatého prwnieho, z milosti jeho swaté stalo se jest wolenie na Horách Kutnách od kniežat, pánuow, rytieřstwa, měst Pražských i jiných měst králowstwie Českého i wšie obce na osobu naši, Wladislawa prworozeného najjasnějšieho kniežete a pána pana Kazimíra, krále Polského, welikého kniežete Litewského, Ruského, Pruského pána a dědice, w ponděli po hodu božieho na nebesa wstúpenie (t. 27 Mai), podlé swobod a práw koruny České, z swobodné dobré wuole jich, bez wšeliké powinnosti nám i každému jinému; kteréžto wolenie nám skrze swé znamenité pány posly k nám poslané dali jsú oznámiti, a nás swým i jich jménem krále Českého a pána swého přijieti a wyhlásiti plnú mocí poručili jsú urozeným Ctiborowi z Cimburka a z Towačowa, najwyššiemu hajtmanu markrabstwie Morawského, Janowi z Cimburka a na Boleslawi, hajtmanu kraje Boleslawského, Mikulášowi z Landštýna, najwyššiemu písaři desk zemských králowstwie Českého, statečnému Jindřichowi z Smiřic, ctihodnému Pawlowi probošťu Zderazskému, poslům od poctiwých purk-

mistrůw a rad i wšech obcí slawných měst Pražských i jiných měst králowstwie Českého, statečným Bernartowi Bierkowi z Násilé, hajtmanu kniežetstwie Opawského a Benešowi z Ostromiře. Kteřížto poslowé artikule někteřé dole psané potřebné ode wšie koruny České k nám jsú přinesli, nám sú okázali a z wuole božie s námi šťastně wšecky srownali w sobotu den swatého Wíta; a nazajtřie w neděli, na paláci hradu králowského, wzemše od nás přiřčenie k držení a zachowání těch wšech artikulów i jiných wšech práw a swobod koruny České, nás u přítomnosti najjasnějšieho kniežete a pána, pana Kazimíra krále Polského ɔc. duostojných kniežat, Jana arcibiskupa Gnězenského, Jakuba biskupa Kujawského, welikomocných Jana z Pilče Krakowského, Lukáše z Horky Poznanského, Derslawa z Rytwan Sudomiřského, Stanislawa z Ostroroga Kališského, Mikuláše z Bruzewa Siradského, Mikuláše z Kutna Lučického, Otta z Machwic Pomeranského, wejwod, také Petra z Šamotul Poznanského, Hynce z Rojowa Sudomiřského, Doběslawa z Wišnice Lubelského, Jana Záruby z Kalinowé Siradského, Jana Felix z Tarnowa Wislického, Jana Amor z Tarnowa Wojnického, Stanislawa z Střelec Sudečského, Petra z Branic Biečského, Dobka z Bišowa Belského, Ludwíka z Martunku Chelmenského, Andřeje z Tančina Malohostského, kastellanuow, Jana z Rytwan králowstwie Polského maršalka najwyššieho, Wojtěcha z Žichlína téhož králowstwie Polského podkancléřieho a urozených Mikuláše Peniezka z Witowic Krakowského, Petra Dunina z Prawkowic Sudomiřského, Michala z Lasotek Lučického podkomořích, i jiných pánuow a rytieřstwa králowstwie Polského, za krále a pána přijali sú a wyhlásili. Kterýchžto artikuluow již dotčených spis a zřiezenie jest w tato slowa:

1. Najprwé, jakož sněm obecný králowstwie Českého držán byl jest na Horách Kutnách, a na tom sněmu z hodných příčin za krále Českého woleni jsme: přiřkli sme listem naším jistotu učiniti podlé wšie potřebnosti, aby to wolenie tu u Hory Kutny učiněné nebylo k škodě panuom, rytieřstwu, ani poctiwým městóm Pražským, jakož práwo a obyčej jest w Praze krále woliti podlé práw a swobod zemských.

2. Item, přiřkli sme kompaktata mezi swatým koncilium Basilenským a slawným králowstwím Českým a markrabstwím Morawským zjednaná a učiněná, aby zase w swú pewnost wstúpila a přiwedena byla a skutečně zachowáwána. A to máme zapsati podlé wšech zápisuow předkuow našich králuow Českých a držeti i k miestu přiwesti; a jestli žeby kdo chtěl proti tomu býti a králowstwí Českému a markrabstwí Morawskému to rušiti, máme jich při tom hájiti a brániti proti každému, a před otcem swatým papežem to jednati, aby Čechóm a Morawanóm to bylo w skutku k wěčnosti potwrzeno.

3. Item, přiřkli sme, aby takowý arcibiskup dán a spósoben byl kostelu Pražskému, kterýžby Čechy i Morawany při kompaktatiech zachowáwal a držal

duchownie i swětské we wšech wěcech, což w sobě zawierají, i také podlé zápisuow a ujištěnie ciesaře Sigmunda slawné paměti i jiných králuow Českých až do krále Jiřieho jeho zápisuow; a takowý arcibiskup, aby brzy zjednán byl, stwrzen a poswěcen.

4. Item, přiřkli sme korunu Českú držeti a zachowati, wšecky pány, rytieřstwo, poctiwá města Pražská i jiná města i wšecku obec též koruny při práwiech, řádech, swobodách wysazení a obdarowaní i wšech slušných starých i jiných zwyklých dobrých obyčejích.

5. Item, přiřkli sme, wšeckna privilegia a zápisy od ciesařuow a králuow Římských i králuow a kniežat Českých, slawných pamětí, koruně České daných, pánuom rytieřstwu a poctiwým městóm Pražským i jiným městóm, neb kterýmkoli osobám duchowním i swětským učiněné a obdarowané, zwláště slawných pamětí krále Otakara, krále Jana, ciesaře Karla, krále Wácslawa, ciesaře Sigmunda, krále Albrechta, krále Ladislawa, krále Jiřieho, wšecky zápisy dané a wyšlé až do jeho smrti držeti bez odporu a zmatku wšelikterakého a w skutku zachowati a obhajowati.

6. Item, přiřkli sme hradu Karlštejna, koruny, klenotuow wšelikterakých zemských, i také desk i privilegií neporúčeti ani swěřowati žádnému bez wuole a rady panuow, rytieřstwa králowstwie Českého i měst Pražských, pokudž kteří práwo mají.

7. Item, přiřkli sme, když buohdá k korunowání pojedem, že zachowati máme řád a zwyklosti starodáwnie králowstwie Českého.

8. Item, přiřkli sme žádných cizozemcuow duchowních ani swětských na úřady zemské, ani městské, ani duchownie nesázeti, ani jimi zámkuow a měst koruny České osazowati a jim jich swěřowati.

9. Item, přiřkli sme, w tom naši péči a pilnost mieti a to zjednati, aby král Jiří slawné paměti ode wšech klateb, hanění a wšelikterakého obtiežienie duchownieho, kterýmiž za zdrawie i na smrti obtiežen byl, a kterakkoli bylo jest to naň uwedeno, neb na jeho wěrné přidržejície od otce swatého, aby z toho byl wyweden a sproštěn i se wšemi kniežaty, pány, preláty, rytieřstwem, městy i se wší obcí, kteříž sú se jeho přidrželi, duchowní i swětští, žiwí i mrtwí, slušně bez hanby, bez škody i bez nákladuow koruny České.

10. Item, přiřkli sme, že nemáme žádných zemí, kniežetstwie, měst i zámkuow, hraduow, manuow i jiných wšelikterakých zboží k České koruně příslušejících od koruny odtrhowati ani odcizowati, ižádným obyčejem, ani žádnými wěny, ale což by od koruny odtrženo neb odcizeno bylo, to máme zase připojiti a ku koruně shromážditi.

11. Item, přiřkli sme, jasnú Johannu králowú Českú zachowati při jejiem wěně, práwiech a sprawedliwostech, jakožto jiné králowé České owdowělé zachowáwány byly jsú.

12. Item, přiřkli sme oswiecenym Viktorinowi, Jindřichowi a Hynkowi, kniežatóm Minsterberským a hrabiem Kladským, pánuom z Kunstatu a z Poděbrad, a urozenému Boč̌kowi, též z Kunstatu a z Poděbrad, bratru jich, synuom slawné paměti krále Jiřieho, při jich duostojenstwí, panstwí, swobodách, práwiech a sprawedliwostech, zápisech držeti a zachowati, a k tomu, což král Jiří slawné paměti otec jich zawadil zbožie jich, a w dluziech je jistci neb rukojmiemi zastawil, buď ustně, nebo listy, pro potřeby a obranu slawného králowstwie Českého, to abychme jim nawrátili, a z těch ze wšech dluhów bez jich škody je wywadili, a zwláště i z těch dluhuow, kteréž jsú na se přejali žoldneřóm a dwořanóm po smrti téhož krále Jiřieho rodiče jich, podlé rady pánuow králowstwie Českého.

13. Item, přiřkli sme, s žoldnéři a s jinými lidmi služebnými, s kterýmiž by nebylo uhozeno o služby a škody, s nimi uhoditi podlé slušnosti a podlé rady pánuow králowstwie Českého.

14. Item, přiřkli sme, o oswieceného Viktorina i o jiné wězně, kteříž sú pro krále Jiřieho slawné paměti a pro slawnú korunu Českú zašli, o ně státi a péči mieti, aby spěšně bez škody byli wywazeni.

15. Item, přiřkli sme, aby ti, kteří sú se slawné paměti krále Jiřieho přidrželi a ještě též se při nás a při koruně wěrně držie, a proto swé zámky a zbožie ztratili a škody wzali, aby naší pomocí a pilností k swým zámkuom a zbožiem slušně přijíti mohli, a škody milostiwě oprawiti.

16. Item, přiřkli sme, pro čest slawné koruny České a přátelstwo, s arcibiskupy a biskupy, korfersty duchowními i swětskými, i s jinými kniežaty, s kterýmiž prwní králi Čeští w přiezni a zawázciech se drželi a w přatelstwí se zachowáwali, že i my též máme se zachowati.

17. Item, přiřkli sme, mince České žádným obyčejem nepolehčowati ani ponižowati, ale časem swým se mieti a zachowati podlé wysazení a privilegií koruny České, jakož práwo jest.

18. Item, přiřkli sme o kniežeti Saském o oswieceném Albrechtowi, o službu, kterúž jest nám a koruně České učinil, milostiwě zpomínati podlé zaslúženie jeho, a podlé rady koruny sprawedliwé jeho náklady nawrátiti.

19. Item, jakož žádáni sme za přímluwu před kniežaty Saskými za urozené Opple, aby k swému přijíti mohli, w tom naši pilnost rádi chceme okázati.

K takowýmto našim přiřčením, pro jistotu a pewnost zdrženie a zachowánie wšech artikuluow swrchupsaných, i jiných wěcí přimieněných, my Wladislaw, z božie milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezké knieže a markrabie Lužické ɔc. pečet naši králowskú *) kázali sme přiwěsiti k tomuto

*) *Rkp. Křižown.* signet prstena našeho.

listu. Jenž jest spósoben a dán w Krakowě, léta a dne jakožto swrchu psáno stojí, skrze ruce ctihodného Zbyhněwa z Olešnice, skolastika Krakowského a sekretáře najjasnějšieho krále Kazimíra Polského krále 2c.

Commissio ejusdem.

12.

Zdání pánůw koruny České ku králi Polskému Kazimírowi, jakowá odpowěd by Matiášowi Uherskému w příčině králowství Českého dána býti měla.

R. 1471. *(Z rkp. Děčínského.)*

Najprwé, jakož král Uherský chce mieti lepšie práwo k králowstwie Českému, nežli král Wladislaw: k tomu se nám tak zdá, aby odpowěd dána byla biskupowi takowáto, a předloženo bylo jemu, kterak on sám i přátelé jeho sami ústy i listy wyznali sú blížnost podlé krwe prwotných králuow Českých, a to wolením swým sami sú wedli, i otce swatého papeže powolenie i wyznánie přinesli sú. Pak nadto nadewšecko již dostatek a celá sprawedliwost: skrze pány a rytieřstwo, města i ty, kteříž korunu a stolici králowskú w swé moci mají, za pána a za krále wzat a přijat jest syn WKM^u^; a že tomu sám kněz biskup i každý rozuměti muož, že jest to wětší sprawedliwost, kterúž syn WKM^u^ má, nežli ta, kterúž král Uherský mieti chce.

Druhé, což se příměřie dotýče, k tomu kusu nám se tak zdá, že nenie potřebie synu WKM^u^ králi Českému, než celého pokoje králowstwie a koruně učiniti, a že WM^t^ toho žádá, aby král Uherský králowstwie syna WM^u^ u pokoji nechal; neb wie král Uherský, že k králi Českému synu WM^u^, ani k tomu králowstwie žádné winy nemá. Protož aby kněz biskup ráčil k tomu mluwiti a jednati, aby to králowstwie hubeno nebylo. Neb syn WKM^u^ pro jiné nejede ani wzat jest, než napřed k chwále a ke cti božie a k rozmnoženie wiery křesťanské a jazyka Slowanského, a králowstwie toho k zwolenie; ale pro nižádné jiné swéwolné nesnáze, by s kým buďto s duchowním aneb swětským zacházeti ráčil, ale aby staweno bylo proléwánie krwe křesťanské.

Třetie, jakož žádá, aby ta wěc na otce swatého byla podána: k tomu se nám takto zdá odpowědieti, že král Český syn WM^u^ otce swatého w ničemž nezbiehá, we wšie powinnosti, cožby Jeho Swatosti z powinnosti měl učiniti: ale newí oč s králem Uherským na otce swatého přicházeti, neb JS^u^ wšecky swé příbuznosti i náchylnosti k koruně České jest připowiedal. Než zdáli se králi Uherskému z čeho winu synu WM^u^ dáti, (máť) i před otcem swatým i jinde král Český syn WM^u^ a pán náš sprawedliwý se okázati. Neb jest král i knieže křesťanské, a proti otci swatému zachowal se jest, zachowáwá a zachowati se mínie podlé powinnosti osoby swé i králowstwie swého.

Čtwrté, jakož král Uherský žádá, aby král Český syn WM[u] přišel jemu w poručenstwie, a sám aby najprw byl korunowán: na to se zdá, aby takowá odpowěd byla dána, že to nenie podobné; neb syn WM[u] král Český na WM[u] jakožto na otci poručníka měl jest až do sie chwíle: ale již jakž jest za krále Českého přijat a wzat, zdá se že JM[u] nenie potřebie poručníkuow. Neb ta koruna Česká králem a pánem swým swobodna, aniž žádnému nic powinowata nenie podlé swobod swých. A poněwadž syna WM[u] odmlúwáno jest k korunowání za žiwnosti krále Jiřieho slawné paměti, nad to že nepřieteli swému koruna Česká ku pochwale neučinilaby toho, aby král Uherský byl korunowán.

Páté, což se králowny dotýče: nám se zdá ta rada při WM[u], ale poněwadž sme již jako jedno z daru božieho, zdá se nám takowá odpowěd knězi biskupowi žeby byla dána: že WMK[t] přísně králi Uherskému neodpowiedá ani připowiedá: než WM[t] že ráčí prwé wěděti, kterak král Uherský k králi Českému synu WM[u] bude se mieti, a potom že ráčíte radu wzieti.

Což se wytištěnie a wyhnánie pánów z země dotýče, k tomu se nám tak zdá, aby biskupowi powědieno bylo, že WKM[t] o jejich hanbu ani wyhnání wen z země nestojí, než o powinnost jich, kterúž jsú koruně České jakožto obywatelé, a tak králi Českému synu WM[u] powinni; a že to mohú pomnieti i znáti, že WM[t] s králem Jiřím jednala jest a puosobila, kadyby oni ti páni bez řečí i záhub k dobrému konci přijíti mohli, i příměřie WM[u] jednána jsú; a že se WKM[u] zdá, že žádnému nic powinowati nejsú, než králi Českému a synu WM[u]. A poněwadž WKM[t] k ciziemu, ježto WM[u] krwe k příbuznosti nic jest nepřislušelo, nad to u syna swého snáze WM[t] bude se moci přičiniti, jedné aby oni též učinili, což jsú powinni. Neb jiného zášti proti králi Českému synu WM[u], než což nenie záhuby, powolení syna WM[u] se děje. A bylyliby které nesnáze mezi poddanými krále Českého syna WM[u] a těmi pány, že WM[t] ráčí se přičiniti, aby ty wěci rownány byly milostiwě.

13.

Zápis sjezdu Německo-Brodského (po zawřeném příměří Budinském) o wedení pokojného řádu w zemi a koruně České až do 1 Máje 1473.

R. 1472. 10 *Jun.* *(Ze sauwěkého přepisu w Českém Museum.)*

»Zuostání w Brodě Německém.«

Item, o zbožie takto jest zuostáno: kteráž jsú odjata s obú stranú, ježto nejsú dobyta podlé zámków, ani osazowána, ani z nich wáleno, ani zapsána, mají konečně po tomto sněmu Pražském, kterýž má držán býti den sw. Wíta, stupowána *(býti)* we dwú nedělí.

Item, co se zbožie dotýče, z kterých strany wálky newedly, a w tom strana straně odjawši osadila, aneb kterážby zbožie takowá byla zapsána: to mají strany

přátely dáti, každá strana dwa, a ti mají tu wěc rownati: a jakž ti čtyřie rozkáží, při tom ostáno býti má. A to konečně do sw. Wáclawa najprw příštieho konec o to učiniti mají, a takowá zbožie mají jmenowána býti konečně od strany straně do sw. Markrety. Pakliby ti čtyřie o to se smluwiti neb konec učiniti nemohli, tehdy zase ote dne sw. Wáclawa každá strana bude se moci w holdy uwázati, kteréž jest kto držal, wšak takž, jakž jest prwé zholdowáno, nic nepřiwyšujíc ani přimyšlujíc. A s takýchž zboží jmenowaných nemá sě poplatków bráti w těch časiech, ani mají kterak kažena býti rybníky spúštěním, obilím utracowáním neb lesów mýcením stranám ke škodě neb tomu zboží; a ta wěc jmá sě na KM[t] znésti a na tento jmenowaný sněm. Jest-li žeby králi JM[ti] nebo sněmu nezdálo sě toho přijieti, tehdy hned zasě holdy stran na též (zbožie) wkročiti budú moci jako i prwé, a proto přímieřie má zachowáno býti.

Item, o wězně takto jest zuostáno: že wšickni wězňowé s obú stran rok jmieti mají do sw. Jakuba Filipa apoštolów božích najprw příštích, rytieřští na čest a wieru; pakli sú kteří prwé na rukojmě wyrukowáni, ti též a pod těmi základy do téhož času wyručeni býti mají a rok mieti, a jiní pod podobné základy. Pakliby přesahowáno bylo základem od kteréžkoli strany, a o to ruoznice byla mezi kterými jaká, to buď na oprawciech toho kraje, a jakž oprawce rozkáží, tak zachowáno jmá býti: podlé rozkázanie jich rok mieti mají.

Item, což se kněze Viktorína dotýče, toto jest znamenitě wymieněno a na tom zuostáno: že pan Zdeněk z Šternberka i se pány stranú jich jmá zwláštní pilnost pilnú mieti, aby kněz Viktorín rok mieti mohl do toho času sw. Jakuba Filipa, jakož nahoře jest jmenowáno, a jakož jiní wězňowé mieti mají; pakliby kněz Viktorín roku mieti nemohl, a JM[ti] rok zjednán nebyl, tehdy král Wladislaw, pán náš milostiwý, králi pánu jich a pánóm strany druhé bude moci šest neděli napřed dáti wěděti, přímieřie wypowiedaje, a to po dni sw. Jakuba welikého apoštola božieho najprw příštieho wypowědieti se bude moci. A jestližeby JMK[t] wypowěděl, tehdy wždy proto těch šest neděli powinni jsme přímieřie straně (druhé) zachowati a zachowati máme; ale po těch šesti nedělích wyšlých tiemto přímieřím sobě wiec powinni nebudem, ač by dalo sě napřed wěděti; a má dáno býti wěděti králi Uherskému na Budín, a panu Zdeňkowi do Budějowic.

Item, holdowé poslední wšickni aby wydáwáni byli, kteříž nejsú dobráni; pakli kteří zadrželi staré holdy, ty aby minuly. Pakliby který strk o dobránie holdów posledních byl, aby toho na oprawciech přestáno bylo, a oprawce toho kraje toho mocni býti mají; a jakž ti rozkážie, aby to zachowáno bylo.

Item, silnice we wšem králowstwí a koruně České stranám obojím aby byly otewřieny, aby swobodně wšickni wěci swé, kupectwie a obchody wésti mohli, bez

přiekazy stran obojích. Také cla a mýta nesprawedliwá, prwnie neb tyto wálky zamyšlená, aby brána nebyla.

Item, chtěl-liby kto koliwěk w Čechách, w Morawě, neb kde koliwěk w koruně České které nesnáze, bůře neb lúpeže neb záhuby začínati, neb posádky zbořené neb nowé osazowati, aneb wálku na stranu nebo stranně, neb na kohož koliwěk w koruně počínati: takowým to obojím dopúštěti ani trpěti nemáme, ale proti takowým neb takowému jmáme sobě wšickni wěrně pomoci společně.

Item, aby žádných na swých zbožích nebo kdež koliwěk stanowišť zlodějóm neb powalečóm nedopúštěli, nepřechowáwali, ani fedrowali, ani zastáwali; ale kdežby takowí byli přezwědieni, aby bráni byli a k najbližším poprawám wydáwáni byli. A jestli žeby po takowých lúpežnících pokřik byl, aby wšickni powinností honili, a proti těm, ktožby je honili, aby jich žádných takowých nezbraňowali' ani zachowáwali, ani na zámky púštěli; pakliby na čí zámek puštěni byli, aby od toho, ktožby je pustil, wydáni byli tomu poprawci, kterýžby najbližší w tom kraji byl, a ten aby se w té wěci jměl podlé práwa. Pakliby ten, u kohožby takowí nalezeni byli, swú poprawu jměl, učiň práwo, což na ně žádati budú; pakliby kto toho nezachowal, aby k němu hledieno bylo od oprawcí, jakžto k zastawači zlých lidí.

Item, jestli žeby který čeledín neb člowěk w tomto ročniem příměří od koho koli zšel neb zběhl swéwolně, takého žádný jeden proti druhému přijímati, ani chowati, ani přechowáwati nemá; pakliby to kto učinil, má to zneseno býti na oprawci toho kraje, a jakž ti rozkáží, tak zachowáno býti má bez odpory.

Item, wězňowé wšickni, kteříž sú zjímáni, buďto rytieřští neb jiní w tomto příměří, w kteréž wstúpeno jest ot dne sw. Jakuba Filipa, apoštolów božích minulých, ti aby bez zmatku propuštěni byli: pakliby kteří šacowáni byli, tací šacunci aby jim wráceni byli bez zmatku. A které sú se škody staly koli w tomto příměří, to bez odpory oprawiti mají podlé rozkázanie oprawcí, jakž rozkáží oprawiti.

Item, chtěli-liby kteří lidé rytieřští k králóm, J^ch^M^ti^, totiž k králi Uherskému neb Polskému z J^ch^M^ti^ peněz w službu jeti, to budú moci učiniti podlé swobody swé starodáwnie.

Item, jestli žeby kterého oprawci samého sebe dotýkalo, aneb naň žalowáno (býti chtělo), jmá naň druhému oprawci najbližšiemu žalowáno býti, a ten jmá před druhým oprawcí státi, ktožby jemu winu dal z čeho, (a) má učiniti podlé rozkázanie oprawce, a oprawcí strany druhé jmá k sobě přijieti.

Item, jestli žeby z božieho dopuštěnie w tom roce do dnech *(sic)* swatých Filipa a Jakuba apoštolów božích konce a pokoje nebylo, a po wyšlém příměří wálka se zase počala, a zbožie, kteráž sě stranám postúpila, ta, o kterýchž nahoře zmienka jest: ta zbožie zase bez zmatku od těch osob, kterýmžby postúpena byla,

tèm osobám, kterėžby toho postúpily, wrácena a postúpena mají býti beze wšech fortelów w plnú moc.

Item, jestli žeby které nesnázi mezi osobami stran o které wèci se staly, buďto před přímèřím nebo w tomto přímèří: proto ižádný jeden na druhého nemají mocí na se sahati, ale před oprawcem kraje toho státi, a podlé jich rozkázanie se zachowati a učiniti. Toto přímèřie mezi námi zjednané oběma stranoma máme oznámiti a wèdèti dáti najjasnèjšiemu kniežeti a pánu, panu Kazimírowi králi Polskému ꝛc. a přitom JM^u prositi, a swé posly poslati, aby w tom na krále Uherského JM^u zemè a JM^u poddané mocí sahati neráčil, ale radèji sešel ku pokoji; a mèlliby co s JM^u s již jmenowaným králem Uherským, radèji to pokojnè hledal, a ne s wálkú. A jestli žeby přesto na JM^t sáhl mocí polem do jeho králowstwie Uherského: tehdy král náš pán milostiwý, ani JM^u poddaní w tom přímèří pomoci powinni nebudú králi Polskému; neb sáhlliby mocí polem a wojensky král Uherský do králowstwie Polského na krále Polského, na krále, neb na JM^u poddané: proti takowé jeho moci swobodnè budeme moci pomoci, král náš pán se wšemi JM^u poddanými, králi Polskému, (a) brániti zemè, koruny i poddaných JM^u, a dále nic.

A toho přímèřie a zřiezenie oprawce tito wdolepsaní zjednáni (jsú) w korunè a w krajinách králowstwí Českého:

Item, najprwé najwyšší oprawce nade wšemi wdolepsanými poprawce býti mají knieže JM^t knèz Jindřich, knieže Minstrberské, a pan Zdenèk z Šternberka.

Item, w Bechynském kraji, Wltawském, Kúřimském pan Jan z Rožmberka a pan Jiřík z Stráže.

Item, w Prachenském kraji pan Lew a pan Jan Šwamberk Strakonický.

Item, w Čáslawském kraji pan Jindřich z Hradce a pan Mikuláš Trčka.

Item, w Chrudimském kraji pan Jindřich z Hradce a pan Jan Kostka.

Item, w Plzeňském kraji pan Bohuslaw Šwamberk a pan Beneš Libštainský.

Item, w Žateckém kraji pan Jan Zajiec a pan Burian z Nečtin.

Item, w Slanském kraji pan Bořita a Oldřich Dubenský.

Item, w Litomèřickém kraji pan Jan Zajiec a pawel Knieže.

Item, w Hradeckém kraji pan Oldřich Zajiec a pan Petr Kdulinec.

Item, w Beleslawském kraji pan Oldřich Zajiec a pan Heřman z Zwieřetic.

Item, w Morawè oprawce: což slušie k Olomuckému kraji, pan Ctibor z Cimburka a pan Jan z Šternberka.

Item, w Brnènském kraji pan Jan z Peršteina a pan Wáclaw z Boskowic.

Item w Slezských zemí, kniežetstwích we wšech, w šesti městech, w Lužické zemi, w Chebštè, w Loketštè, i we wšech jiných krajinách, i we wšech jiných, což ku korunè České přislušie, oprawce toho wšeho knieže nahoře jmenowané knèz Jindřich a pan Zdenèk z Šternberka, o ty wèci, kterėžby sè mezi stranami w tomto

příměří staly. Kteréžto příměří námi zjednané s powolením najjasnějšieho kniežete a pána, pana Wladislawa krále Českého, markrabí Morawského ɔc. od JM^{ti} poddaných nemá rušeno býti wšelikterakým obyčejem, ale wěrně a práwě, ctně a křesťansky (jmá sě) zdržeti a zachowati. A JM^t král a pán náš milostiwý listem swým pod pečetí swú toho příměřie (a) zjednánie k zdržení pewnému jmá potwrditi podlé notule, kterúž sme mezi sebú strany wydali, a list JM^t položiti má w moc panu Zdeňkowi w Budějowicích konečně na den sw. Jakuba Welikého apoštola božieho najprw příštieho, aneb prwé. Také jestli žeby ktokoliwěk w kterém koli kraji nebo w zemi koruny České toto příměřie a proti tomuto zjednání co činiti nebo rušiti umienil, aneb učiniti směl: takowý od oprawcí kraje toho neb zemí obeslán má býti, aby se wedle příměřie a našeho zjednánie zachowal; pakliby proti tomu učinil, to oprawiti wedle rozkázanie těch oprawcí má bez otporu wšelikterakého; pakliby toho učiniti nechtěl, tehdy podlé potřebnosti a rozkázanie těch oprawcí, když toho potřebie bude, powinni jsme a budeme zhuoru býti wšichni proti takowému, ktožby to rušil aneb rušiti chtěl, a tak se nezachowal, kolikrát koli toho potřebie byloby. Těch wšech wěcí k pewnosti, zdrženie a utwrzenie my swrchupsaní ɔc. pečeti naše dali sme přitisknúti k tomuto listu. Datum Brodae Teutunicali f. IIII ante s. Viti, anno domini ɔc. LXXII°.

14.

Zápis sjezdu Nisského (1473, 24 Mart. — 25 Apr.) o prodlaužení příměří a řádůw pokojných mezi králowstwími Českým, Uherským a Polským.

R. 1473 (m. Apr.) (Ze sauwěkého překladu z latiny w Českém Museum).

Markus boží milostí nápisu swatého Marka swatoswatého kostela Římského kněz kardinál, patriarcha Aquilegenský a stolice apoštolské legat, chcem aby budúcím w paměti bylo o těch wěcech našeho úřadu, trojieho slawného králowstwie, Uherského, Polského a Českého ɔc. srownánie, upokojenie a k pokoji přiwedenie; k kterémužto upokojení swaté Římské stolice poselstwím, kteréhož ač snad nehodně požíwáme, wšak proto aby byly w pewnější a stálejší mocnosti, a snadnějšieho upokojenie došly předřečeného našeho poselstwí mocí aby potwrzeny byly; w kterémžto sjezdu Niském k wěčnému pokoji mezi králowstwími již jmenowanými w jednánie že sme wnikli, byla potřeba obecnie, kteréžto jednánie od nás mocí apoštolskú nám k tomu pójčenú, poručenú a ustanowenú, jakož jest známo z listuow našich nato učiněných, najjasnějšieho kniežete pana Matiáše božie milostí Uherského ɔc. krále a králowstwí jeho s jedné, a najjasnějšieho kniežete pana Kazimíra túž milostí Polského krále, a najoswícenějších pánuow Wladislawa prworozeného, a Kazimíra druhorozeného synuow jeho, králowstwí jich strany druhé, rady a poslowé, s strany totiž najjasnějšieho pána

Uherského ɔc. krále ctihodní w Kristu otcowé, páni Gabriel kosteluow Koločenského a Bačienského spolu spojených arcibiskup a téhož města Koločenského wěčný hrabie, najwyšší sekretář a kancléř předřečeného pana krále, Gabriel wolený a potwrzený Bělehradský a Sedmihradský biskup, Albrecht biskup Wesprimenský, a welikomocní páni: Michal Orsag z Guth, hrabě králowstwie Uherského, Štěpan z Bator, sudí dworu králowského, Jindřich Palač mincmaistr, a Wojtěch z Postupic hrabie Komárnowský, a welebný Ladislaw z Bara, najwyšší písař stolice apoštolské, Budinský probošt a osobnie králowské přítomnosti kancléř, Wolf Gaic z Hercnburka, kantor Bělehradský a obojích práw doktor; a (s) strany najwyššieho krále Polského a najoswiecenějšieho pana Wladislawa, prworozeného syna jeho, duostojní w Kristu otcowé: pan Jan kostela Gnesnenského arcibiskup, pan Krakowský, a Jakub Wladislawský biskup, welikomocní páni: pan Stanislaw z Ostrorog, wejwoda Galický, Beneš z Weitmile, purkrabie na Karšteině a mincmaistr na Horách Kutnách, a welební Jan Dobrhost (?) a Jakub z Sádku, práw duchowních doktor, kanowníci Krakowští, našich nébrž apoštolských přikázaní poslušni jsúce, sjewše se, pomocí boží a naším jednániem jisté artikule k jednotě, k swornosti a k upokojenie králowstwí předřečených neb přislušejíci(ch) zřiedili a zawřeli sú a k nim před námi přítomnými swědky a písaři dolepsanými swolili sú se, aby artikule před námi jménem najjasnějších králów a zwláštních swých králowstwie moci jim přikázanú od předřečených pánuow jich jim puojčenú, jakož listowé jim nato pořádně a mocně daní u nás jsú, a tak, jakož sě dole píše, počínají se i skonáwají, totiž: My Matiaš z božie milosti Uherský, Český ɔc. Dán w Budíně ten pátek před S. Valentinem léta božieho 1473, králowstwí našich léta Uherského ɔc. XV, korunowánie IX, a Českého IV; Kazimír božie milosti král Polský ɔc. dán w městě našem Bristenském na den obřezowánie božieho, léta totiž 1473, obyčejem a spósobem předřečené artikule kaplany sepsané wzchwálili, přijali, potwrdili, jichžto spis ot slowa k slowu dole psáno *(sic)* a takowýž jest:

Najprw zuostáno jest, aby držán byl sněm na den Matky božie na nebe wzetie n. př. w Opawě, na kterýžto mají se sjeti poslowé obojích stran w počtu dwadceti osob, totiž 6 z králowstwie Uherského a 4 z králowstwie Českého, a to s strany najjasn. pána krále Uherského; a 6 z král. Polského a 4 z král. Českého, a to s strany najjasn. pána krále Polského a najoswiecenějšieho kniežete pana Wladislawa téhož krále syna.

It. W tom času až do sw. Ducha n. př. též páni králi mají ty posly jmenowati, a také najduostojnějšieho p. kardinála takowými jmény w čase předepsaném ujistiti.

It. Že předřečení králi moci budú, ač budeli se jim zdáti, jednoho nebo wiece nebo wšecky tak jmenowané posly změniti a jiné na miesto jich postawiti, prwé nežby na miesto kdež sněm má držán býti přijeli.

It. Aby jmenowaní poslowé měli plné a hojné rozkázanie o těch všech wěcech, o kterýchž na tomto sněmě w Nise poslowé obojie strany sú zuostali, kteréžto sú sepsali s pilností a obojie strany s powolením, a aby ti poslowé plnú moc a mocnost měli wedle takowého rozkázanie ꝯc. tak aby toliko poslowé z králowstwie Uherského a Polského jměli moc jednati a zawřieti o wšech nesnáziech, ruoznicech, bezprawích a škodách na obě straně, totižto tak dobře s strany krále Uherského proti král. Polskému, jakož i zase z polského králowstwie proti Uherskému král. učiněných, a o těch wšech wěcech docela dokonati. Jestli pak žeby z příhody někdo neb někteří s jedné, s druhé, nebo s obú stran, kteříby na ten sněm býti majíc, i nebyli: tehdy ostatní takúž moc a mocnost jmieti mají, jakoby wšichni byli, a ty wšecky wěci jednati aby mohli, jakoby wšichni spolu byli.

It. Aby ti wšickni poslowé w počtu jmenowaném, totiž dwadceti z tří králowstwí jměli plnú moc a rozkázanie wedle spisu učiněného, jakož napřed psáno stojí, jednati, řéditi, zawřieti a dokonati o tu wěc prwotnú, co se pře králowstwie Českého dotýče. A jestližeby z které příhody kteří tu nebyli, jiní přítomní takúž moc mieti budú.

It. Aby jmenowaní poslowé na sněmě jmenowaném we XL[ti] dnech pořád zběhlých wšecky ty wěci a jednánie zawřeli a dokonali. A po wyjití těch XL[ti] dní, jestližeby ještě těch wěcí nedokonali, tehdy potom wiece žádné moci jmieti nebudú, ale má býti útočiště k ubrmanuom na to usazeným.

It. Jestližeby se ti poslowé nesmluwili a nedokonali o té wěci, což se král. Českého dotýče w předepsaných XL[ti] dnech: woleni jsú dwa ubrmani skrze posly najjasn. pána krále Polského a najosw. kniežete syna jeho, tociž najosw. kniežata pan Karel knieže Burgundské a pan Albrecht markrabě Bramburský a sw. říše korferštowé; a dáno jest wolenie najjasn. pánu králi Uherskému woliti z obú jednoho z nich, tak aby ten, kteréhožby jmenowaný pan král wolil, za ubrmana jmien byl. A když se tak stane, tehdy pan král Uherský w témdni otedne sw. Stanislawa pořád zběhlém má to wěděti dáti najduost. panu kardinalowi legatowi ꝯc. Též také duostojný otec kněz Gabriel biskup Bělohradský w času předepsaném má poslati listy wysoce urozenému panu Jakubowi Dubanskému a purkmistru města Krakowa, a takéž do Prahy. Pakliby se přihodilo, žeby jmenowaný ubrman prwé nežby wyřekl, umřel, aneb z jiné kterékoli příhody na den od něho samého jmenowaný newyřekl: tehdy má býti útočiště k najjasn. králi Franskému a k jeho země najwyššímu práwu. Kterýžto král a jeho najwyššie práwo w při předepsané od stran za najw. ubrmana jmenowán, wolen a přijat má býti.

It. Jestližeby se nesrownali předřečení poslowé, tociž z král. Uherského a Polského o ty swáry a ruoznice, bezpráwie a škody, kteréž se s obú stranú stalv,

w času XL[u] dnuow předepsaných: tehdy má býti útočiště k ubrmanu, k kterémužby najjasn. král Polský swolil, z těch dwú, kteříž sú na tomto sněmè w Nise jmenowáni od posluow najjasn. pána krále Uherského, totiž najosw. kniežat panuow Ludwíka kniežete Baworského, falckrabi na Rayně, a pana Wiléma kniežete Saského. Z kterýchžto jeden, kteréhožby předřečený najjasn. pan král Polský wolil, již w té wěci za nejw. ubrmana jmien býti má. Též aby obě straně, jestližeby ti poslowé často jmenowaní we dnech jmenowaných nesrownali, od posledníeho dne těch XL[u] dní, powinni byli se postawiti w šesti měsíciech, a ten den poslední šesti měsiecuow, usazenému neb usazeným na tu neb na ty pře, o kteréžto neb o kterýchž ti poslowé by se nesmluwili neb nesrownali a konečného rozdělenie neučinili.

It. Smluweno jest a zuostáno od obojie strany o škodách, kteréž sú se we třech králowstwích, totiž Uherském, Polském a Českém staly pod přiemeřím učiněným, aby skrze najduost. pana Legata učiněni byli w každém králowstwí ubrmané, a ti aby každému, ktožby se k nim utekl, plnú sprawedlnost bezewšeho odtahu a odporu učinili. Pakliby kto w tom neposlušný nalezen byl: tehdy obojí král Uherský a Polský, též i najosw. syn krále Polského, swé poddané aby k tomu držali a přinutili dosti učiniti a oprawiti.

It. Zuostáno jest od obú stran posluow, aby jeden sjezd držán byl w král. Českém w městečku w Benešowě na den sw. Stanislawa n. př. na kterýžto sjeti se mají wedlé obyčeje obú stran poddaní, totiž ti, kteříž jsú poslušni najjasn. p. krále Uherského, i ti kteříž jsú poslušni najosw. kniežete p. Wladislawa krále Polského syna. Na kterémžto sněmu jednati a zawřieti mají zřiezením předepsaných kniežat příměřie pewné a stálé po wšem králowstwí Českém mezi obojí stranú, až do rozeznánie práw a ruoznic téhož králowstwie mezi týmiž kniežaty wzešlých, skrze usazené, kteříž z těch tří králowstwí na tom sněmě w Opawě budú, anebo jestližeby dřiewejmenowaní poslowé nesrownali se a nerozdělili, až do odloženie na wyřknutie ubrmana na to wysazeného.

It. Aby na témž sněmě w Benešowě opatřeno bylo wedle wšech potřeb, aby takowé příměřie trwalo neporušitedlně.

It. Aby na témž sněmě kniežata, páni, zemené i jiní kteříž tu budú s obú stran, spolu se zapsali, že což ti poslowé na sněmu Opawském zjednají a smluwie, jednoswornė aby to drželi a zachowali, a bezewšech omluw a zámysluow tomu se zjednání poddali. Pakliby se ti poslowé nesmluwili: tehdy jakžby ubrman na to wolený wyřekl, to aby zachowali. Pakliby kto takowému zjednání a zuostaní odporen a neposlušen byl, tehdy oboje strana beze wšie lsti a odpornosti powinna bude proti takowému neb takowým nepřátelsky jako proti nepřieteli králowstwie a rušiteli pokoje powstati.

It. Na tom sněmě w Benešowě zuostáno bude o listech, kteříž dáni mají

býti od jmenowaných najjasn. krále Uherského a najosw. kniežete Wladislawa ɔc. na propuštěnie slibuow, přísah a poddanosti i wšelikterakých záwazkuow poddaných ɔc. aby ti poddaní swobodně se zawázati mohli poslechnúti zjednánie a wyřknutie, o kterýchžto swrchu psáno stojí.

»O zemi Uherské a Polské.«

Item, zawřieno jest, aby již od toho času byl obnowený a konečný a wěčný pokoj, přátelstwie a starodáwnie bratrstwie mezi slawnými králowstwími Uherským a Polským; a když by se w potomních časiech přihodilo, žeby některé nechuti, swáry, bezprawie neb škody s obú stran powstaly, jehož bože ostřež! zřiezením a rozkázaním najjasnějších pánuow králuow mají býti sněmy neb sněmowé obyčejem starodáwním, a skrze posly, preláty a pány týchž králuow a králowstwí slušné zřiezenie učiněno má býti, a proto ten pokoj w ničemž rušen býti nemá.

Item, o twrz Škopek takto jest smluweno: aby ta twrz wrácena a dána byla w moc dědice, tociž Mikuláše z Pirny, konečně do dne božieho wstúpenie bez wšelikého dalšieho odtahowánie neb obtieženie; pakliby tomu kterým obyčejem ten neb ti, kteříž tu twrz držie, odporni byli a w tom odporu do tří dní pořád zběhlých stáli, aby od obojích králowstwí za zlé a neposlušné jmieni byli, a zbožie a dědictwie jich, ač měliliby které, aby jim odjato bylo, a owšem jakožto rušitelé pokoje a obecní zhúbce od obojieho králowstwie wybojowáni byli a od toho miesta zahnáni.

Item, kdyžby swolil najjasnější pan král Uherský k jednomu z jmenowaných ubrmanuow, tehdy hned wšichni wězňowé obojie strany, tociž tak dobře z králowstwie Uherského jako z králowstwie Polského, buďte owšem prázdni a propuštěni.

Item, slíbili sú a slibují poslowé najjasnějšieho pana (krále) Uherského, jménem jeho králowským a jménem, králowstwie, tomu Mikulášowi z Piron za wšecky winy jemu proti králi a králowstwí odpuštěné a milost jeho králowskú, nebo hned jmény předřečenými jemu činie milost, odpúštějí a slibují, že od téhož najjasnějšieho pana krále předřečeného odpuštěnie a milost odewřenými listy zjednajie a dadie; také týž pan král jemu Mikuláši na jeho dielu dědičném přiezeň králowskú milostiwě okáže.

Item, welikomocný pan Michal Orsag ɔc. a pan Štefan z Bathor, sudí dworu králowského, slíbili sú a slibují, jakožto najwyšší sudí králowstwí Uherského, wedle práwa a obyčejuow téhož králowstwie, kolikrátby od dřiewe jmenowaného Mikuláše požádáni byli, učiniti jemu plnú a dokonalú sprawedlnost, tak dobře proti bratřím jako proti kterýmkoli poddaným králowstwie Uherského.

Protož my kardinal, patriarcha a legat předepsaný žádajíce wšecky a každé předpowěděné wěci skrz předřečené pány posly zawřené a přijaté pewně a nepo-

rušitedlně zachowati, k slušnému a k řádnému konci přiwesti, moci poselstwí našeho, kteréhož požíwáme, pochwalujem, ujišťujem a wděčně přijímáme, utwrzujem a upewňujem; nemyslíce proto skrze naše takowé potwrzenie, pewně a wděčně přijaté a utwrzené a upewněné, řečené posly a jich znamenitějši poddati kterémukoli súdu aneb záwazku; přidáwajíce (ku) předepsaným nám z powinnosti úřadu poselstwie našeho přislušející artikul, jakožto užitečný a potřebný: kterýž darem božím přiřknut bude a zóstane král pokojný králowstwí Českého, (aby) držán byl a pode ctí a wěrú králowskú se zachowal, že *(sic místo* a) což na něm bude, w skutku to okazowal, aby křesťanské kázanie a wěrná napomínánie a jiná potřebná k tomu příhodná lékařstwie (užiewal), aby bludné ot křesťanské wiery a jednoty cierkwe swaté k též prawdě a jednotě nawrátil, nižádné jim pomocí, rady ani příwětiwosti neukazowal, jímžby w bludu a w neřádech swých zuostati mohli, ale křesťanóm což bude moci najwiec pomáhal, k sobě je hrnul a obraňowal aniž neopúštěl, což na něm bude, ale wšecko tak činil wší lepší cestú a obyčejem křesťanským, aby wiera křesťanská w předřečeném králowstwí Českém wyzdwižena a rozšířena byla, a wykořeněnie bluduow, a bludní ot wiery křesťanské aby k srdci přidúc, ku pánu bohu se nawrátili; ufajíc, že artikul tento, jakožto užitečný a potřebný, od toho, kterýž přirčen (bude) a zóstane pokojný král král. Česk., přijat a potwrzen bude; přikládajíce také obyčejem předřečeným: ne aby radše skrze netbanliwost opuštěno co bylo, nežli co wěřeno, a swatého wšech kniežat křesťanských srownánie rownosti se zachowalo, a wždy wedle obyčeje a zwyklosti aby bylo, totiž wšecky wěci zawřené koncem dobrým skrze ubrmany přiwedeno bylo, potwrzeno a upewněno bylo, a darem nebeským ot stolice apoštolské požehnané, kteráž wšech křesťanów wěrných hlawa a matka jest i mistryně. Kteréžto wěci na swědomie ꝛc. Datum Nyse.

15.

Zápis sněmu Benešowského (1473, 27 Mai — 9 Jun.)

1473, *Jun. (Ze sauwěkého přepisu w Českém Museum.)*

We jméno božie amen. Jakož Jich M[ti] králi, páni naši, měwše rady swé znamenité na sjezdu w Nise, i rozkázali sú nám držeti sněm obecní obojie straně wšeho králowstwí Českého w Benešowě; a my k rozkázanie JM[ti] sjewše se k jednáni pokoje, řádu a obecnieho dobrého této slawné koruny České, (při kterémžto jednánie najjasnějšie kněžna a paní, paní Johanna králowna Česká, markrabina Morawská, Lucmburská a Slezská wejwodina, markrabina Lužnická ꝛc. Její M[t] pro obecné dobré a upokojenie koruny ráčila jest sama osobně býti, a ráčila jest pomoci řéditi a jednati swú prací pokoj a obecnie dobré, a my wšicni s Její M[ti] wědomím a radú takto sme se swolili a smluwili; při kterémžto zřízení a zjednáni i pečetí Její M[ti] napřed jest

utwrzeno,) takto sme se srownali a smluwili, jakož artikulowé dolepsaní ukazují, nechtíce toho mnoho písmem šířiti a zwláštnosti rozumuow dáwati, ale jako poslušni pánuow a králuow swých zachowáwajíce sě, a žádajíce pokoje, jednoty a společní swornosti, a se ctí, bez roztrženie koruny, jednoho pána jmieti. A poněwadž k těm smluwám z wuole pánuow našich dobrowolně jest k tomu přišlo, i my obojí strany dobrowolně, mocně i konečně swolily sme, jakožto poslušní králuow pánuow našich JM[ti] a na takowú smlúwu, zřízení a spuosob králi páni naši každý JM[t] list má dáti nám w naši moc w tato slowa ꝛc. a my také zase strana každá máme listy wydati w tato slowa ꝛc.: že což koli nám bude wypowědíno těmi osmimezcítma Jich M[ti] raddami w Opawě, pakliby z dopuščenie božieho těch osmimezcítma sě nesrownali, tehdy najwyššiem ubrmanem což bude wypowědíno mezi králi, pány našimi, a námi, to máme w celosti držeti a skutečně naplniti. Ale to wyřčení a wypowědění swrchnieho ubrmana aby sě přes rok nedlilo, ale dřéw roku wypowědělo. A kteréhož krále a pána z božie pomoci budem jmieti společně, aby to s JM[ti] bylo opatřeno podlé wšie potřebnosti: abychom wšicni we wšie koruně, preláti, kniežata, páni, rytieřstwo i města, držáni a zachowáni byli při starodáwních práwích, řádech a swobodách i dobrých řízenostech a obyčejích, milostech, obdarowánie privilejí a sprawedliwých zápisích; a také aby JM[t] neráčil jmieti žádné kyselosti a nelibosti k těm ke wšem, kteříž sú proti JM[ti] u wálečné časy w straně odporné byli, tomu JM[t] rozuměje, že wšem i každému zwláště se ctí nelze bylo jinak učiniti.

Item, příměřie a pokojné stánie wší koruny až do swatého Wáclawa najprw přištieho, a od swatého Wáclawa až do roka.

Item, jakož jest swoleno s obú stranú dobrowolně w Německém Brodě o zbožie sstupowání, kteráž mečem nejsú odjata, než mocí sě w ně uwázáno, ta aby byla s obú stran stupowána konečně do sw. Bartoloměje aneb na ten den bez pomčení, jakož na tu prwní smlúwu w Německém Brodě, též zde jest swoleno na sněmě w Benešowě, a to bez pohoršenie těch zbožie, a tak: aby wzali polowici obilé, a z rybníkuow polowici jedna strana, ale sena aby tu bylo necháno, a druhá strana polowici: než lesów aby žádných wíce nemýtili, kromě k tomu dworu neb k twrzi ku potřebě; než koně, kráwy, a jiné dobytky malé i weliké každý sobě muož odehnati. A již rataje a pacholky swé, ktožby chtěl w takowých drženích jmíti, mají strana straně dopustiti, aby dále mohli swé hospodářstwie sprawowati: než poplatkuow již žádných sprawedliwých i nesprawedliwých aby žádná strana straně z těch lidí nebrali s obú stran, ani kterých útiskuow jim činili až do toho stupowánie. Pakliby kteří škodu na tom zbožie učinili mimo toto naše zřízenie a zóstánie, ten každý aby to oprawil a nahradil tomu, čie zbožie jest, po ředitelech zemských nebo po práwu zemském, k kterémužto práwu z toho muož pohnán býti. A o ty zámky a posádky, s kterýchž jest wáleno, a náklady, děly dobyto, neb jakžkoli odjata s obú stran:

když budem propuščeni od JM^u králuow pánuow našich, a po sněmu Opawském, abychom sobě sněm společně obecní položili na určené místo a w určený čas, a tu aby jednáno bylo a spósobeno o pomoc zemskú ze wší koruny k wyplacení těch zámkuow; a na kterýž čas ředitelé zemščí těch zámkuow každému postupowati rozkážie, to tak buď učiněno a zachowáno beze wšie odpornosti, a to konečně w tom roce, a to bez zkaženie a porušenie zámkuow i zbožie k těm příslušejících.

Item, jsú woleni čtyřé ředitelé zemščí w Čechách: oswícené knieže kněz Hynek, knieže Minstrberské, hrabie Kladské, pán z Kunstatu a na Poděbradech, pakliby JM' nemohl býti, tehdy jiný aby byl, o kohož sě swolenie stane, a urození páni pan Zdeněk z Šternberka, ɔc. pan Wilém mladší z Rizmberka ɔc. a pan Jan Zajiec z Hazmburka a z Kosti ɔc. ti aby w tom roce, aneb do wýpowědí těch smluwcí w Opawě, nebo swrchnieho ubrmana, wšecky potřebnosti obecní neb každého zwlášče řídili a moc měli říditi, a wšickni preláti, kniežata, páni, rytieřstwo, města aby jich poslušni byli a jim radni a pomocni byli. A ti čtyřé zemščí ředitelé aby po krajiech hajtmany usadili, kteřížto hajtmané aby w krajích potřebnosti lidské řídili, a nepokoje, zlodějstwo aby stawowali, a k těm potřebnostem aby tomu každému hajtmanu spomocen byl weškеn kraj; a jestližeby čemu ten hajtman s tiem krajem učiniti nemohl, tehdy požádaj z druhého kraje jiného hajtmana ku pomoci i s tiem krajem, anebo třetieho, anebo wíce, jakžby která potřeba byla: a ti wšichni hajtmané i krajané mají k tomu powlownost míti, a bez odtahowánie hotowost, aby wždy žádnému neřádu a zlodějstwu nedali wzniknutí jmíti; pakliby čemu nic nemohli učiniti, ti wšickni i každý zwlášče k ředitelóm zemským mají se utéci; a ti ředitelé zemščí, i hajtmané, aby byli opatřeni, kdežby který sjezd měli, aby na swé netrávili, ale z komor králowských z obú stran aby opatřeni byli. A takowá řízenie aby též byla w Morawě, w Sleziech, w Šestiměstech i w Lužické zemi, w Loketšče i w Chebšče; a čemužby také tam nemohli nic učiniti, aby útočišče měli k těmto čtyřem ředitelóm zemským; a ti čtyřé ředitelé nemohli-liby wšickni spolu býti, tehdy tři moc mějte takúž, jakoby wšickni měli.

Item, w tom času aby w každém kraji sobě sprawedlnosti činili před hajtmanem toho kraje a před radú jemu na to přidanú; pakliby čemu ten hajtman s radú nemohl učiniti, ale aby byli před swrchními řediteli zemskými, aby wždy lidé w swých sprawedlnostech nehynuli.

Item, což sě koli stalo w předešlých časiech komu které škody u příměřie, ti již zemščí ředitelé položte čas určený winníkóm a žalowníkóm, přijmúce k sobě hajtmana a rady toho kraje jim přidanú *(sic)*, kdežby toho potřebie bylo; a jakž komu najdú a rozkážie, tak buď opraweno bez odpory.

Item, JM' králi, páni naši, kteréž zámky k koruně České držie a na nich swé úředníky mají, aby ty také ráčili z powinnosti a poddanosti propustiti, a s těmi

zámky znowu kázali slíbiti, totiž s Karlšteinem a s Špimberkem i s jinými, wší zemi královstwí Českého; ale proto JM' každý w tej míře do zřízenie a wypowěděnie těch smluwcí w Opawě neb swrchnieho rozdílce při swé sláwě a duostojenstwie i wšelikterakých duochodiech držán a zachowán buď.

Item, ti listowé králowského nás propuštění, i ti také našeho zawázanie, aby sě swolenie stalo, kdy a kde a u koho jmají položeni býti.

Item, když takowí listuow řiezení dokonáni a položeni budú, již stran nebude; ale jsúce swobodni, konečný mír a pokoj we wšem králowstwí buď prowolán, wšecka rozdělenie, kyselosti a nechuti miňte wálečné, ani wspomínáni buďte; ale buď konečnie jednota a swornost pod řízeniem těch zemských řediteluow.

Item, holdowé po dnešnie den aby minuli a wíce bráni nebyli, lečby kteří holdowé minulého čtwrtléta zadržáni byli, anebo žeby sobě roky uprosili, takowí holdowé buďte wydáni; wšak proto ač by měl kto k tomu odpor, mocí toho nedobýwajíc, před těmi řediteli buďte sobě práwi, anebo hajtmanem toho kraje.

Item, wězňowé wšickni, kteréž strana proti straně jmá, aby rok měli do sw. Martina; a když ti jmenowaní listowé budú dokonáni a položeni, a zbožie každému wrácena, tehdy aby wšickni wězňowé byli propuščeni a prázdni bez šacunkuow, úplatkuow wšelikterakých; a jsú-li kteří wězňowé zjímáni w prwniem neb w tomto příměřie, mají propuščeni býti bez zmatku.

Item, aby we wšem swornost a láska mezi námi byla zachowána; a když se ty wěci zřídie a dokonají, a listowé položeni byli, jakož se swrchu píše, tehdy buď posláno k najduostojnějšiemu knězi kardinalowi, prosíce JM[ti], aby wšecky z kletby ráčil rozwázati, žiwé i mrtwé, a prelátóm i wšem farářóm, kteříž sú s swých úřaduow a far odstúpili pro zachowánie poslušenstwie, (dopustiti,) aby se nawrátili a službu božie říditi a wésti mohli.

Item, aby ti lidé, kteříž pánuow nemají, a na swé škody ležie, aby jim we wsech ani otewřených městečkách ležeti nedopúščeli, a to proto, že oni po takowých wsech a městečkách ležiec, chudé lidi hubili *(sic)* a jim škody činie; než chtí-li ležeti kteří na swé škody, ti aby leželi w městech ohrazených, kdež wšech potřeb za penieze najdú bez nedostatku, a město každé i pán toho města to opatř, aby to bez škody lidské leželi.

Item, jest-li žeby w kterém koli kraji zlodějsky aneb swéwolně komu koli jaká škoda sě stala, wšickni aby weřejně honili, a žádný aby je na zámky swé a posádky nepřijímal ani púščel, ani glejty jich nezastawowal; pakliby je kto přijal, aby je wydal hajtmanu toho kraje; a jestli žeby toho neučinil, aby k němu bylo hledíno ode wšie země jako k přijimači a k zhúbci zemskému.

Item, aby silnice swobodně do králowstwie a z králowstwie sprawedliwě od

starodáwna wysazené šly, cla a mýta nesprawedliwě zamyšlená, po zemí i po wodě, ta aby minula a brána nebyla.

Item, w té míře posádek nowých žádných aby nedělali ani osazowali, a kteréž jsú posádky osazené w prwniem i w tomto příměří, aby zkaženy a zbořeny byly.

Item, u desk zemských i u dworských aby každému potřebnosti se dály, tak jakož se před wálkú dálo; také aby požíwajíce práwa w komorniech platech, aby proti komorníku ani práwu nic nečinili.

Item, také to aby opatřeno bylo, aby nižádný z koruny na knížata a země okolnie žádnými wálkami a záhubami nesahal, zjewně ani tajně: pakliby se komu jaká škoda, kterýž jest w koruně, křiwda neb bezprawie stalo, nižádný proto wálky ani nic takowéko nepočínaj, lečby prwé wznesl na ředitele zemské, kteříž to opatřiti mají wedle potřebnosti.

Item, mince dobrá aby šla a falešných zlatých, grošuow ani peněz pod pokutú cti, hrdla a statku aby žádný dělati nesměl; pakliby kde dělali, na to wšichni s pilností aby sě ptali, a ižádného w tom nešanowali, neb jest wší obce škoda a zkáza, a doptajíce se toho, na ředitele zemské znésli, od kterýchž buď pomščeno bez milosti.

Item, w té míře a w tom roce aby králi, páni naši, nižádnému nižádných zbožie nezapisowali, duchownich ani králowstwie, w koruně České i we wšech zemiech koruně České příslušejícich.

Item, již přes tato zřízení aby žádný žádnému neodpowídal, ani na druhého kterú mocí sahal, pod pokutú již swrchu dotčenú; a jestli žeby kdy které wálky wznikly, jehož pán bóh rač ostříci, aby žádný neodpowídal, lečby tři dni napřed dal wěděti tomu každému do domu neb na zámek jeho, kdež dworem swým obýwá; a ktožby jinak učinil, aby byl odsúzen cti a wiery, a wíce aby nikdy k ní nebyl nawrácen, ani k žádnému práwu.

Item, bylliby kto z řediteluow neb hajtmanuow komu co winni, aby byl jeden před těmi řediteli práw každému, ktožby jej winil, buď ředitel neb hajtman; pakliby w tom čase bóh kterého z ředitelów neb hajtmanuow neuchowal, jiný na to místo buď wolen.

Item, toto naše obecné zemské zřízení a utwrzenie aby ode wšech we wší koruně držíno a zachowáno bylo w celosti bez přerušenie; pakliby kto toho nezachowal, a to kterým koli obyčejem přerušil, neb proti tomu byl, k tomu neb k těm buď odewšie koruny hledíno jakožto k zhúbci a rušiteli pokoje a obecnieho dobrého, a na takowého neb takowé (abychom) jednostajně a sworně se wší naší mocí sobě radni a pomocni byli.

13.

Wýtah z podobného zápisu sněmowního w Brně od stawůw Morawských učiněného.

W Brně, 1473, 27 *Jun. (Z arch. Třebonsk.)*

We jméno božie amen. Poněwadž králi J^ch^M^ti^ naši milostiwí páni tomu ráčí, aby zjednání Niského sjezdu skrze JM^ti^ raddy ode wšech poddaných J^ch^M^ti^ w skutku zachowáno bylo; jakož w král. Českém též wuole *(sic)* a rozkázaní dosti učiniti chtíce páni rytieřstwo i města i wšecka wuobec *(sic)* w Benešowě na sněmu jedno chwalitebné zřiezení spuosobili sú: my Jindřich z Lipého najw. maršalek král. Česk., Beneš z Bozkowic a z Črnéhory, Markwart z Lomnice, Heralt z Kunstatu a z Plumlowa, Wilém z Pernštaina a na Meziřičí, Albrecht starší z Šternberka a z Lukowa, Jan opat Lucký, Jan probošt Kúnický, Hynek ze Zwole a na Koltštaině, Hynce z Kukwic a na Rosicích, páni, preláti, rytieřstwo markrabstwie Morawského . . . to zjednání a zřiezení české . . . oblibujem . . . při témž a takowémž zuostati mienic . . . Najprwé řídíme a spuosobujem též čtyři ředitele zemské . . . uroz. p. Jindřicha z Lipého; . . . p. Jana z Pernšteina, a p. Jindřicha z Pernšteina, pana Stibora z Cimburka a z Towačowa a p. Jindřicha z Boskowic a na Jičíně . . .

D. w Brně, w neděli po sw. Janě křtiteli božím, l. 1473.

17.

Ředitelé králowstwí Českého pokládají nowý sněm zemi České do města Benešowa.

W Čáslawi, 1473, 8 *Nov. (Orig. arch. Třeb.)*

Urozenému pánu p. Jindřichowi z Rosenberka, příteli mému milému.

Službu swú wzkazujem, urozený pane a přieteli milý! Jakož tebe tajno nenie, že z sněmu Niského a z rozkázanie králuow panuow našich milostiwých držán sněm w Benešowě, na němž jest smluweno, zuostáno a zapsáno, aby byl jmenowán a držán obecní sněm zasě wšie koruny České po sněmu Opawském, pro čest a chwálu wšemohúcieho boha a pro obecnie dobré, zwlášť pro upokojenie a zřiezenie slawného král. Českého: protož my, jakožto ředitelé zwláštní pro obecnie dobré slawné koruny České z jednostajné wuole wolení, nechtiece by co obecnieho dobrého zemského námi obmeškáno bylo, ale chtiece tomu, aby sě wšem smluwám zwláště obapolně smluweným dosti stalo, buďto w Německém Brodě neb w Benešowě učiněným, a aby sě čest a chwála božie množila a obecnie dobré rostlo, sjewše sě i swolili sme a složili obecní sněm wšie koruny České ten úterý po nowém létě najprw příští w témž městě w Benešowě. A prosíme tebe, že pro tak mnohé dobré obecnie, zwlášť pro čest a chwálu wšemohúcieho boha a pro upokojenie slawného král. Česk. již dosti zašlého, tu na ten čas a w ten den býti neobmeškáš, a i swým služebníkuom též wěděti dáš. Neb my bohdá také tu na ten

čas budem, a což na nás bude k tomu wésti chcem, aby sě smluwám w Německém Brodě i w Benešowě učiněným dosti stalo, a i ti wýtržkowé což sě dějí w králowstwí proti těm smluwám také staweni byli, a i dále cožby bylo užitečného a dobrého té slawné koruny, abychom zespolka s waší radú a pomocí jednali. A tak již ktož sě winie neb winili z čeho, ježtoby sě w příměří stalo od strany straně, aby před námi řediteli a prwními hajtmany na témž sněmě w Benešowě stáli. Ex Czaslavia, fer. II^{da} ante Martini, annorum domini ɔc. LXXIII°.

Zdeněk z Šternberka, hajtman ɔc.
Wilém mladší z Risenberka ɔc.
Jan Zajiec z Hasenburka ɔc.
ředitelé králowstwie Českého z jednosworné obapolnie wuole wolení.

18.

Zápis sněmu Benešowského r. 1474, (4 Jan. — 27 Febr.)

(Z rkp. Talemb. a přepisu w Česk. Museum.)

Léta božieho tisiecého čtyrstého sedmdesátého čtwrtého, jakož sněm w Benešowě najjasnější králowú Českú ɔc. a pány řediteli i jinými pány, rytieřstwem a městy obojie strany držán byl prwnie neděli u puostě, i takto jest obapolně jednáno a zřiezeno, jakož níže sepsáno jest:

It. najprwé že králowé JM^{ti} dána jest moc, když ráčí a toho potřebu uzří, do města Slaného sněm položiti, ku kterémužto sněmu obě straně mají jeti, napřed páni i jiní páni rytieřstwo i města, a k tomu sě majie klejtowati s obú stranú obyčejem prwniem, i také od toho města Slaného, ktož toho budú potřebowati.

Item, také ktož majie s kým činiti jedni proti druhým, aby na tom sněmu byli a práwi sobě byli podlé smluw obapolně učiněných.

Item, také na tom zuostáno obapolně: ta ruoznice, kteráž jest mezi králi králem Uherským a králem Polským J^{ch}M^{tmi}, že páni majie obojie z každé strany dwa wyslati a snažiti sě, aby ta ruoznice, kteráž jest mezi J^{ch}M^{tmi} s boží pomocí mohla w dobré uwedena býti, a na to majie strana krále Uherského J^{ho}M^{t} obeslati prosiece, aby ráčil klejty bezpečné pánóm a dobrým lidem, kteří pojedú o to pracujiece mezi J^{ch}M^{tmi}, dáti; a druhá strana též také krále Polského J^{ho}M^{t} obeslati a za též prositi majie.

Item, toto také na tom sněmu jednáno: najprwé co sě dotýče králowé Jejie M^{ti} a Jindřicha Rúbíka, o tom jest tak rozkázáno a powědieno: jakož jest on Rúbík seznal sě, že jest některými slowy dotekl JM^{ti}, že jest to učiniti neměl a že jest JM^{ti} křiwdu učinil; a protož on Rúbík má státi bez klejtu na prwniem sjezdu, když

od panuow řediteluow bude dáno jemu napřed dwě neděli wěděti, a což jemu o tom tu nalezeno a rozkázáno bude pány řediteli, to on tu uslyší. A což sě dotýče otce jeho Oldřicha Rúbíka, také tu státi má a práw býti po pániech řediteléch, z čehož jeho K'M' winiti bude. Také tu a tenž čas má slyšáno a rozeznáno býti to, což jest mezi panem Medkem z Waldeka a tímž Oldřichem a Jindřichem Rúbíky z Hlawatec.

Item, co se dotýče zbožie postupowánie podlé smluw: pan Lew z Rožmitála postúpil jest Janowi Wrábskému L ſſ gr. platu, to což jmenowaný Wrábský od Chwalka z Řepice kúpil.

Item, pan Jiřík z Stráže ꝛc. postúpil jest Jarohněwowi z Úsušie zbožie řečeného Wal.

Item, pan Zdeněk z Šternberka ꝛc. postúpil jest Kalenicowým dětem jich zbožie.

Item, také týž pan Zdeněk z Šternberka ꝛc. postúpil jest panu Sezemowi zbožie řečeného Pleše.

Item, týž pan Zdeněk z Šternberka postúpil jest Mezenskému z Tábora zbožie Přehořowa.

Item, pan Jan z Hasnburka postúpil jest kláštera Doxanského; wšak takto jest řekl, co sě dotýče starodáwnie oprawy k Haznburku po jeho předcích, tomu bez škody.

Item, týž pan Jan z Haznburka také powěděl jest, že ten plat z Slatiny, kterýž jest plat k probostwie kostela Litoměřického, že ten také má wydáwán býti tomu kostelu.

Item, pan z Plawna mladý jménem otce swého i swým majie postúpiti Hanušowi Húgwicowi zbožie jeho manského bez škody a wybránie poplatkuow. Tíž páni z Plawna majie postúpiti Mikulášowi Kfeléřowi též manského zbožie také bez škody a wybránie poplatkuow. A oni Hanuš Húgwic a Mikuláš Kfeléř majie wšechno učiniti panóm z Plawna to, což z práwa a powinnosti manské učiniti majie.

Item, týž pán z Plawna na miestě otce swého i od sebe což držie od zbožie Teplského, majie postúpiti opatu a konwentu bez škody a wybránie poplatkuow, krom toho, cožby sobě mohli obdržeti z milosti wedle námluwy w Benešowě mluwené skrze přímluwu králowé Jejie M^u a panskú.

Item, pan Bohuslaw z Šwamberka což držie zbožie kláštera Teplského, o to jest smlúwa panem Zdeňkem z Šternberka a panem Wilémem z Rizmberka mezi týmž panem Bohuslawem a kněžími Teplskými učiněna, aď budeli k tomu wuole KM^u.

Item, co sě dotýče kněze Jindřicha o Minsternberk a Cukmantl, o to jest psáno knězi biskupowi Wratislawskému JM^u.

Item, co sě dotýče pana Čeňka Kuny z Kunstatu a jeho zbožie, o to jest psáno knězi biskupowi Olomuckému JM^u a Podmanickému panu Ladslawowi, aby sě stalo panu Kunowi podlé smluw o Nowé Hrady učiněných.

Item, najprwé panu Zdeňkowi z Šternberka má postúpena býti wes Miletice, ten pátek před kwětnú neděli, bez škody a wybránie poplatkuow. Pakliby wes nebyla postúpena, ale suma toho zápisu má jemu dána býti na jmenowaný čas podlé zněnie zápisu na sto a na 40 ſſ gr., podle wyznánie páně Čeňkowa prokuratorowa. A jmenowaný pán přijma peníze za ten zápis, tu hned má zase zápis wrátiti tomu, ktož mu penieze dá.

Item, témuž panu Zdeňkowi z Šternberka má postúpeno býti na týž den ſſ gr. platu we wsi Řisutech, též bez škody a wybránie poplatkuow.

Item, témuž panu Zdeňkowi z Šternberka má postúpeno býti na týž den wsí Dušník, Chrašťan, Libečowa, též bez škody a wybieránie poplatkuow.

Item, témuž panu Zdeňkowi z Šternberka majie postúpeny býti bez prodlewánie dwě winici u Litoměřic, jedna řečená Klín a druhá Křešická, kteréž král JM' držie.

Item, týž pan Zdeněk má smlúwu králowú J'M[u] takowúto, že na týž den w pátek před kwětnú neděli má jemu Měšic postúpeno býti bez škody a wybránie poplatkuow s tiem přislušenstwiem, co skrze Pražany jemu otjato. Pakliby na ten den nebylo jemu stúpeno, tehdy témuž panu Zdeňkowi mají dwa listy udělány býti na tři tisíce zlat. uherských dobrých, a listy takowé swědčící mají býti s rukojmiemi na schwálenie K'JM[u] a pana Wiléma z Risenberka, pana Čeňka z Klinšteina, aneboli dwú jich, a jeden list má swědčiti na tisíc zlatých uherských na sw. Jiřie najprw příštie a konečně dwě neděli potom, a druhý list též s rukojmiemi swědčící na dwa tisiece zlat. uherských dobrých ɔc. plněnie na swatý Hawel najprw příštie. A přišloliby k tomu, žeby jmenowanému panu Zdeňkowi již takowí a jmenowaní listowé uděláni měli býti: tehdy pan Zdeněk z Šternberka má listy swé wšecky třie i s dobrými wólemi, jakož jsú již jmenowáni, k ruce KM[u] nebo komuž by JM' rozkázal, u pana Wiléma položiti často jmenowaného; a on král JM', aneb komužby JM' dopustil, držeti Měšice má. Aneb mají jmenowanému panu Zdeňkowi w moc jeho na hrad Točník také w tom času swrchudotčeném položiti ta dwa listy s rukojmiemi na tři tisíce zlat., tak jakož swrchu dotčeno jest.

Item, také což sě dotýče 124 ſſ gr. platu ročnieho, ku Karlsperku přislušejícieho, kteréž ze zbožie Hlubockého a zwláště s richty Milejowské má sě wydáwati: K'JM' s jmenowaným panem Zdeňkem takto jsú sě srownali dobrowolně, že JM' powoliti jest ráčila, aby jmenowaný pan Zdeněk aneb jeho budúcí swrchudotčenú summu na té richtě Milejowské wybieral neb wybierali, wšak podlé milosti wedle nynější záhuby, aby sě tiem spieše mohli oprawiti a osaditi.

Item, o Sušické richtářstwie aneb z Sušice sumy aneb ze zbožie Sušického, což by ku Karlsperku mělo placeno býti, na tom jest zuostáno, že Král JM' má to opatřiti

aby jmenowanému panu Zdeňkowi to wše na prówod najprw přištie stúpeno bylo bez škody a wybránie poplatkuow.

Item, témuž panu Zdeňkowi wes Železná na týž čas prówod má postúpena býti také bez škody a wybránie poplatkuow.

Item, toto má panu Janowi z Hazmburka postupowáno býti ten pátek před kwětnú nedělí:

Item, od Lúnských měšťan městečko Slawětín s jeho příslušenstwiem, bez škody a wybránie poplatkuow.

Item, od měšťan Malostranských na týž den clo na malé straně má postúpeno býti.

Item, od pana Bořity clo w Mostě, kteréž on držie.

Item, témuž panu Janowi z Hazmburka: což sě dotýče Žirotína, má jemu stúpen býti se wšiem příslušenstwiem, jakž jest jemu otjat, a bez škody a poplatkuow wybieránie, na prówod najprw přištie.

Item, co sě dotýče Libic s zbožiem k němu přislušejíciem, také se pana Jana jmenowaného dotýče. Strana odporná nestála, a poněwadž jest nestála, zdá sě nám, žeby panu Janowi sprawedliwě postúpeno mělo býti. Pakliby straně odporné jmenowanému panu Janowi zdálo sě který odpor jmieti, tehdy aby ku konečnému rozsudku stáli na najprwnějšiem sněmu a sjezdu, kdežby s obojí strany páni byli, a na tom aby přestali, cožby jim tu páni ředitelé rozkázali, a w tom požitkowé a poplatkowé aby žádní hýbáni nebyli.

Item, o domy pana z Šternberka, pana Jana z Hazimburka a panuow z Rosenberka: poněwadž nižádný ku odporu nestál, zdá sè nám, aby stúpeni byli jmenowaným pánóm. Pakliby kto těch domuow odpor jměl, aby stál ku konečnému rozsudku na najprwnějšiem sjezdu aneb sněmu, kdežby obojie strany páni ředitelé byli; tak wšak wedle zápisu a smluw Benešowských.

Item, což sě dotýče pánuow z Rozmberka: najprwé měšťané Slanští majie služebníku jich Blahutowi 12 ſſ gr. platu postúpiti konečně ten pátek před kwětnú nedělí bez škody a wybránie poplatkuow.

Item, týmž panóm má Miličín postúpen býti od Malowcuow, podlé psanie panów řediteluow, bez škody a wybránie poplatkuow.

Item, což sě dotýče Sedlčan, jakož winil Mikuláš Střela úředníky páně z Rozmberka, žeby sě jemu w to uwázali w tomto křesťanském příměří, o to majie státi před pány řediteli na prwniem sjezdu a práwi sobě býti, a též o rybník, kterýž Jarohněw z Usušie slowil a držie. Protož tak jest rozkázáno, aby s obú stran pokoj zachowali řečí i skutkem, a jakož kto držie, aby tak držel do toho času. Než což dále Střela winie, žeby jemu jeho některý statek tu na tom kostele wzat byl, tak jest rozkázáno, aby wrátili, což jsú wzali. Pakliby mezi nimi která ruoznice

byla o to, proto nemějte žádného záštie spolu, ale stuojte o to před jmenowanými pány na čas swrchudotčený.

Item, což sě pak dotýče o Netolice, o to také mají státi před pány řediteli na najprwnějšiem sjezdu neb sněmu obě straně, od pánuow z Rozmberka i Jindřich Rúbík. Než on Rúbík do té chwíle má to zbožie držeti, wšak lidí neobtěžuje mimo sprawedliwé poplatky, ani w nic wiece sahaje, než tak jakž jest w držení.

Item, což sě dotýče pana Děpolta o Dub s jeho příslušenstwiem, takto jest zuostáno, že jmenowaný pan Děpolt má do Prahy jeti a tu budeli moci smlúwu mieti o Dub, má přijieti; pakliby smlúwy newzal, tehdy má státi s stranú sobě odpornú na Zelené Hoře před panem Zdeňkem z Šternberka a panem Wilémem mladším z Risenberka w témdni po swatém Jiřie, a což jim bude týmiž pány rozkázáno, na tom mají přestati.

Item, týž den na Zelené Hoře před týmiž pány mají státi p. starý z Plawna a Mikuláš Kfeleř o ten dluh, jakož jmenowaný Mikuláš prawie, žeby dal za jmenowaného pana z Plawna, a také mají na tom přestati a dosti mieti, cožby jim bylo rozkázáno jmenowanými pány.

Item, což sě dotýče Bohuslawa Krašowského a pana Dobrohosta o wes Přebýšow, také což sě dotýče Fremuta z Stropčic o wes Najhřany, takto jest o to rozkázáno: prowedúli Bohuslaw a Fremut, že ty wsi byly zapsány od krále Jiřieho prwé nežli jest klášter Chotěšowský dobyt, že toho mají Bohuslaw neb Fremut požiti; pakli po dobytí téhož kláštera mají zápisy, tehdy nemají z toho pana Dobrohosta winiti pobránie, kteréž jest těm lidem učinil.

Item, jakož jsú puotky hanliwé mezi panem Dobrohostem z Romšperka a Fremutem z Stropčic: poněwadž sě jich cti obojích dotýče, páni jsú rozkázali, aby sě obojie strany u pokoji řečí i skutkem zachowaly, a stály osobně před pány řediteli na prwniem sjezdu neb sněmu, kdežbykoli spolu byli, a tu což jim obojiem rozkázáno bude, aby na tom přestali.

Item, což se dotýče zbožie kláštera Želewského, ježto opat téhož kláštera chtěl winiti pana Mikuláše Trčku, a on pan Mikuláš wěda to, nesčekal jest toho a odjel jest pryč bez wuole králowé Jejie M[ti] i panów řediteluow: jest jemu o to psáno, aby těch zboží Želewských u pokoji nechal, a poplatkuow z nich nebral on ani opat Želewský, ažby o to rozeznáni byli, kto k tomu práwo mieti bude, a k tomu rozeznánie aby oboje strany před pány řediteli stály na najprwnějšiem sjezdu neb sněmu, když spolu budú.

Item, také jakož Ondráček Oremus někdy hofrichtéř chtěl také winiti Plzenské o richtářstwie w Plzni i o jiné, což jsú jemu otjali a držie, a jmenowaní Plzenští proti wuoli králowé Jejie M[ti] i pánuow řediteluow nesčekawše pryč jsú odjeli: a proto se jim také rozkazuje, aby wšech poplatkuow i puožitkuow nebrali a ne-

požíwali od toho času, ale nechali jich ležeti a před pány řediteli na prwniem sjezdu neb sněmu, kdež pospolu budú, aby stáli a práwi sobě byli. A což jim tu pány řediteli rozkázáno bude, aby na tom přestali, toho aby žádná strana jináč nečinily.

Item, w těch we wšech artikulích swrchupsaných i w každém zwláště, přišlaliby která ruoznice, chtiec sobě kdo zwlášť k swému rozumu wykládati, to buď na rozeznání obapolnie pánuow řediteluow, a při jich rozeznání každý má přestati a sobě k žádnému forteli nebrati.

19.

Zápis sjezdu krajůw Plzenského, Prachenského a Podbrdského.

W Plzni, 1474, 12 Apr. (Kopie sauwěká w Českém Museum).

We jméno božie, amen. Léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého sedmdesátého čtwrtého, stal se jest sjezd ten úterý slawného hodu welikonočnieho w Plzni, od urozených, statečných, slowútných, opatrných panów, rytieřstwa i měst krajów Plzenského, Prachenského a Podbrdského; na kterémžto ze jména tito páni, rytieřstwo i města nížepsaní byli sme: pan Zdeněk z Šternberka, ředitel králowstwie Českého, pan Lew z Rožmitála, hauptman kraje Prachenského, pan Bohuslaw z Šwamberka, hauptman kraje Plzenského, pan Zdeslaw z Šternberka, hauptman kraje Podbrdského, pan Beneš z Kolowrat, a na Libšteině, hauptman kraje Slanského, pan Jan z Šwamberka mistr přeworstwie Českého, pan Puota z Risenberka a na Švihowě, pan Zdeněk z Šwamberka a na Rokycanech, pan Purkard z Kolowrat a z Bezdružic, pan Dobrohost z Ronšperka, ɔc. pan Jan Prostiborský, pan Wáclaw z Rabšteina, pan Ctibor z Wolšteina, pan Nachwal z Risenberka, pan Jindřich odtudž, Markwart z Ulic, Jan z Lukawic hořejších, Petr, Wlach, Wilém a Rús bratřie z Přestawlk a na Búbíně, Rús z Čemin, Jan hofrichtéř králowstwie Českého, město Plzeň, i jiní páni, rytieřstwo a města, na ten sněm sebraní, chtiece aby sě smluwám Benešowským i také králi J^ch^M^tmi^ nynie učiněným dosti stalo, wedle těch smluw abychom zachowáni byli, takto sme to spuosobili a zřiedili, aby ruoznice wšecky w těch krajích již přetrženy byly, jakož dole psáno stojí:

It. Najprwé jakož se jest již smlúwa stala o příměří mezi králi J^ch^M^tmi^ za tři léta, co se král. Českého dotýče, to abychom tak w těchto krajích wěrně, práwě a křesťansky drželi a mezi sebú zachowali až do toho času. Pakliby kto nebo kteří z toho se swéwolně wytrhli a proti tomu co učinili: proti takowému neb takowým s radú a pomocí pánów hajtmanów máme wšickni společně wěrně a práwě powstati a radni a pomocni býti sobě, beze lsti, každý wedle možnosti swé, kteříby koli od pánów hajtmanów byli obesláni.

It. Aby w tom času jeden na druhého mocí a swéwolně nesahali, a máli

kto s kým co činiti, aby toho hleděli po pánich hauptmanich a po raddě jim přidané, pod pokutami wšemi, jakož smlůwy Benešowské šíře káží. A páni hauptmané s swými raddami aby sě na každého čtwrt léta sjeli, a to cožby koli krajóm potřebie bylo, jednali.

It. Silnice aby po krajích wšudy swobodně šly, cla a mýta nesprawedliwě wymyšlená aby wiec brána nebyla; a činilliby kto které překážky po silnicích, ti a takowí aby weřejně honěni byli, kterýchžby křik došel. Pakliby kto nehonil a takowé přechowal a zastáwal, neb w čem je fedrowal neb k sobě pustil: k takowému neb k takowým buď hledieno jakožto k zhúbci těch krajów. A též o nočních wýbojích, ačby se kteří stali, aby též k těm wěcem se jmieno bylo.

It. Žádný aby newálel do Němec swéwolně: než jestližeby které knieže neb J^{ch}M^{ti} poddaní byli komu co powinowati, tehdy ten nebo ti mají wznésti na ředitele neb na hauptmana kraje toho; a ten ředitel neb hauptman má knieže JM^t obeslati aby ráčil ot sebe sprawedliwé učiniti a též JM^t ot swého poddaného nebo swých poddaných. A jestližeby pak knieže JM^t neráčil ot sebe nebo swých poddaných sprawedliwého učiniti: tehdy již krajowé nebudú nic powinowati kniežeti JM^ti toho stawowati; a ten nebo ti, komužby sě nemohlo sprawedliwé státi, kohož budú moci požiti z kraje nebo z krajów k swé potřebě, toho jim krajowé nemohú hájiti.

It. Krčmy wšecky bezprawné aby staweny byly, a we wšech jiných krčmách aby ležáci přechowáwáni aniž trpieni nebyli, buďto w městečkách otewřených, na zámcích, w městech hrazených neboli we wsech. Pakliby kde takowí přechowáwáni byli neb leželi, takowí aby byli zdwiženi jakožto zločinci i s těmi u kterýchžby nalezeni byli, a panóm hajtmanóm aby byli w moc dáni, a žádný aby jim ku pomoci nebyl, ani jich zastáwal.

It. Také posádek žádných nowých aby nedělali ani osazowali, a to wedle smluw Benešowských.

It. Také měliby kto s pány hauptmany co činiti, páni hauptmané mají také každému sprawedliwé od sebe po raddě učiniti.

It. O lidi dědičné, kteřížby pánóm swým s dědin zběhli, ti aby zasě se nawracowali; pakliby se zasě nenawrátili a kde uptáni byli, nemají býti držáni, ale panóm jich dědičným mají zasě wydáni býti bez odpory.

It. Také jestližeby kterému zjednaný čeledín služebný, zjednaje se, odšel nedoslúžiw, ten nebo ti nemají přijímáni býti od nižádného, ale kdežbykoli optáni byli, mají bez odporu wydáni býti.

It. Jakož se mordowé, lúpežowé a wýboji po krajích znamenitě dějí, přišelliby který chudý člowěk anebo kto po swé škodě k kterému zámku panskému, zemanskému nebo městskému, nemají toho neb těch zarukowáním od toho odtisknúti, ale těmi, komužby se wina dáwala, se ujistiti, aby takowí před pány hauptmany

postaweni byli. A newywedúli sè, z čehožby se jim wina dáwala, treskci je hauptman wedle zawinění jich.

It. Také jestližeby kto gleitu potřebowal k kterým potřebám, ježtoby ředitel nebo hauptman dal, ten aby byl držán ode wšech a zachowán osobě neb osobám komužby dán byl.

It. Byliliby kteří Pikharti w těchto krajích wyptáni, páni jich aby byli ot panów hauptmanów hned obesláni, aby se takowí srownali s jinými dobrými lidmi u wieře křesťanské, a ot bludu swého aby přestali. Pakliby přestati a srownati se nechtěli, těm a takowým aby to wiec trpieno nebylo a k nim hledieno jakož potřeba káže.

It. Nebyliliby kteří z pánów, rytieřstwa i měst při tomto našem zjednání z těch jmenowaných krajów, ti aby byli obesláni ot pánów hauptmanów, chtieli při krajích zuostati a při těchto smlúwách. A kteřížby chtěli zuostati, ti aby listy swými otewřenými pod pečetmi k tomu zjednanými přiznali, a ti k těmto smlúwám aby přijati byli. A ti přiznawací listowé aby panóm hauptmanóm posláni byli we dwú nedělí. Pakliby který neb kteří nechtěli, ti aby žádnými nesnázemi nám krajów nezawodili; a byliliby kterému našemu zápisníku co winni, aby po raddě hauptmanowě ot sebe sprawedliwé učinili, podlé Benešowského zřiezení a smluw. Pakliby chtěli swé wuole požíwati, a nechtěli ot sebe co jest sprawedliwého učiniti, že jim to od hauptmanów a od krajów trpieno nemá býti.

A tyto wšecky wěci a artikule swrchupsané učinili sme pro dobré a počestné těch krajów, poněwadž jest králów pánów našich J^ch^M^ti^ k tomu wuole, jakožto Benešowské smlúwy a zápisy šíře ukazují, a k tomu toto zjednání, které sè nynie stalo mezi trojím králowstwím Uherským, Českým a Polským za tři léta pořád zběhlá. A my swrchupsaní wedle těch wěcí toto zřiezenie sme učinili, a je zachowati mieníme wěrně a práwě bezewšie zlé lsti, jako na dobré pány, rytieřstwo i města záleží. Pro širšie swědomie, pamět a zdrženie, tyto swrchupsané smlúwy pečetmi swými zapečetili sme.

(„It. potwrzena tato smlúwa w Nepomuce.“)

20.

Pamět od stawu městského w Čechách králi Wladislawowi podaná s radau, kterakby dobré swé opatřiti měl.

B. d. (R. 1474.) (Z rkp. Děčínského sauwěkého).

Najjasnější králi pane, a pane náš milostiwý! Bez pochybu to známe, že WM^t^ to zná, kterak město WM^ti^ Kolín přišlo k drženíe králi Uherskému JM^ti^: ale toho neznáme, z kterých příčin, a jestli postúpenie téhož města s wolí WM^ti^ čili nic. Než toto známe, že to město při sobě morských portuow ani Dunajských ušlakuow

nemá, kteréžby bohaté clo přinášelo; také w sobě nejmá skladu bohatého kupectwie, kteřížby bohaté poklady přinášeli do komory JM^u. Než toho se bojíme, že wiece w tu naději jest osazeno od pána cizokrajného, aby jiných wiece w této koruně dosáhl. Protož milostiwý králi! nenieli to s wolí WM^u, prosíme račte nám to dáti znáti.

Milostiwý králi! máme za to, že WM^u jest w paměti, kterakby to Pražané i některá jiná města jednali, aby král Uherský pánem naším byl a do koruny uweden. Milostiwý králi! buoh to zná, a WM' to poznali ste, že nám weliká křiwda dála se. O nás byla jest powěst bez winy, a jiných se již skutek ukazuje. To při tom. Než milostiwý králi! toto my WM^u prawíme, nenieli s wolí WM^u, račte proti tomu powstati a toho brániti, a poslúchati rady toho filosofa, kteráž tak prawí: počátku odolaj. A my toho WM^u chceme pomáhati, wedle swého wšeho přemoženie, jako na dobré a na wěrné slušie ku pánu swému. Protož WM' to znajíce, že sme toho zlého a hanebného nikdá nejednali, i dnes kdož to činie, to zle jednají, nám se zle líbí: protož znajíce nás k sobě tak wěrné, račte nás milowati a na nás laskawi býti; a my se chceme WM^u přidržeti do těch žiwotuow i statków, jako pána swého dědičného, a od WM^u nikam.

Milostiwý králi! Ještě WM^u oznamujem, w těchto časiech, když mnohé ruoznice a hádky býwaly mezi námi obapolně o wieru, tu někteří mocní lidé mezi nás přijiežděli i swé raddy posielali, chtiece nás w to uwesti, abychom se s nimi zapsali, a skrze naši moc aby sobě swé wěci wywozowali, a některých wěci na WM^u dosahowali, pokudby se jim líbilo. Ale milostiwý králi! my proto nechtěli sme se w to dáti, cožby nám mělo škoditi a cti naší: než wždycky sme hleděli na WM', i po dnes hledíme, jako na pána swého dědičného, a od WM^u nikam. O tomby se mělo mnoho mluwiti, ale čas neslúží. To při tom.

Milostiwý králi! toto také slýcháme, že některé raddy WM^u radie, aby WM' se ráčila mimo jiné wšecky přátely Otci swatému papeži, a ciesaři Římskému, a korferštóm duchowním i swětským zachowati. Chwálíme, jest rada přijieti hodná, proto, neb jsú najmocnější páni w swětě; ktož je má za pomocníky, welmi jsú platni. A k tomu toto WM^u powieme a prosíme, račte milostiwě snésti a w dobré obrátiti: milostiwý králi! takto se čte w práwiech ciesařských a w kronikách Římských o říši swaté, kterak se počala a kde přišla a kde trwá a trwati bude. W Babyloně počala se říše anebo zdwihla se říše; potom Cyrus přewedl ji do Persie, tu trwala a stála až do Daria posledního: a nad tiem zwietězil Alexander, a obrátil ji do Řekuow; i trwala tu až do Julia prwnieho Římského ciesaře, ten ji přewedl do Říma; a potom Constantinus ji rozdělil takto: udělal w Řeciech město krásné, a tomu dal jméno po swém jménu Constantinopolin; tu měl swú stolici; a sw. Silwestrowi dal Řím město s mnohým a welikým panstwím, ježto i dnes toho Římská stolice požíwá. A i hned toto práwo w říši swaté jest ustanoweno k obraně swa-

tého křesťanstwa: buoh na zemi zuostawil dwa meče k obraně swatého křesťanstwa, papeži duchowní a ciesaři swětský. A proto ciesař na určené časy tuto službu má učiniti papeži: když on na swuoj kuoň bielý wsedá, má jemu střmen držeti, aby se nepomekl. Figura ta ukazuje, kdyžby se rozmáhalo kacieřstwie mezi křesťany, mají toho ciesař, králowé, kniežata brániti, aby mohla wiera křesťanská w swé moci zuostati.

Dále milostiwý králi! o meči papežowě a ciesařowě powieme WM^u toto: po smrti krále Wáclawa, předka WM^u, ciesař Sigmund nápadem po bratru swém chtěl toto králowstwie obdržeti; potom táhl do země mocí; tu Pražané oblehli Wyšehrad zámek JM^u, ten chtěl retowati; tu byl JM^t poražen, škodu welikú wzal, potom z země ráčil táhnúti JM^t. A tak táhl do swaté řiše, a tam to jednal, že zdwihl otce swatého papeže i wšecky korferšty duchownie i swětské i města řiská, tak že wedle JM^u wšickni táhli do Čech; a papež na swém miestě poslal Juliana kardinála, daw mu moc swú, a k tomu korúhew bielú s čerweným křížem. Potom přitáhli k pomezí Českému, tu proti nim Čechowé čelili; a tak dal na ně pán buoh strach, než Čechy dobře opatřili, až před nimi běželi, a tak poraženi byli. Potom ciesař JM^t poznal to, že žádnými přátely, ani žádnú mocí nemuož Čechuow přemoci. I wzal to před se, že potom skrze smlúwy dosáhl Českého králowstwie. A poznal to JM^t, že žádná moc nenie w korunė České tak mocná, jako Praha i města, i k uobraně pána swého proti nepřátelóm meč, a proti neposlušným metla; nadewšecky jiné je ráčil milowati a jich milostiwým pánem býti, a mnohé milosti nad jich swobody jim ráčil dáwati; a obyčejné přislowie toto bylo JM^u: což městóm dáwáme, to do našie komory kladem; a při súdiech zemských ráčil jim swá naučenie dáwati, a jich pře na se bráti. Protož milostiwý králi! krew-tě WM^u byl a praděd; prosíme pokorně, račte JM^u w tom následowati: a myť se WM^u wěrně budem přidržeti do našich žiwotuow i statkuow, a od WM^u nikam.

Tento ještě WM^u příklad dáme, a prosíme, račte strpěti a milostiwě snésti: kterak ciesař Římský nynější utiskuje se, otec swatý se díwá i korferštowé říše swaté, a když domácie pomoci nemá, ona jest daleko. To při tom.

Tento jest druhý příklad: WM^u prawíme, kterak předek WM^u král Jiří měl nepřátely tyto, otce swatého, ciesaře Římského, krále Uherského, i wšecky korferšty i mnohá kniežata: a když měl při sobě pomoc domácí, wšem těmto nepřátelóm swým se jest obránil, a miesto swé a truon zachowal. A protož milostiwý králi, račte se té wěci držeti, kteráž jest WM^u přítomná a blízká; a ta moc slibuje se WM^u práwě a wěrně držeti. A shledáte buohdá WM^t s pomocí boží, že se každé moci obráníte, a bez pohnutie w swém kralowání zuostanete.

Prosíme toto mluwenie račte milostiwě přijíti a w dobré obrátiti: neb se dobrým úmyslem a z wiery činí.

21.

Smlauwa prwní mezi králi, králem Matiášem Uherským oc. a králem Wladislawem Českým učiněná, kterážto jest potom w některých artikulech změněna.

W Brně, 1478, 28 *Mart.* *(Ze sauwěkého přepisu w Česk. Museum).*

My Jindřich starší z boží milosti kníže Minsterberské, hrabě Kladské, pán z Kunstatu a z Poděbrad, Jan Towačowský z Cimburka a na Boleslawi, najwyšší sudí králowstwie Českého, Jan z Šternberka na Stráži, Beneš z Weitmile, mincmaistr na Horách Kutnách a purkrabie na Karštýně, Jan z Rúpowa, hofmistr dworu králowstwie Českého, Petr Kdulinec z Ostromiře, rady najjasnějšieho kniežete a pána, pana Wladislawa krále Českého, markrabí Morawského, wéwody Lucenberského, Slezského, markrabie oc. Lužického, pána našeho milostiwého: známo wšem wóbec činíme, kterak z rozkazanie téhož najjasnějšieho pána a pana Wladislawa krále Českého sjeli sme se w městě Brně s raddami najjasnějšieho kniežete a pána pana Matiaše krále Uherského a Dalmatského, Charwatského oc. ze jména duostojným w bozě otci panem Janem biskupem woleným a potwrzeným Waradinským a wěčným hrabí, a s wysoce urozeným panem Štěpanem z Zapolje hrabí wěčným Špiským z králowstwie Uherského, a duostojným w bozě otci panem Rudolfem biskupem Wratislawským a apoštolské stolice legatem, a s panem Protasiem biskupem Olomúckým a s oswieceným kniežetem panem Hynkem jinak Jindřichem mladším kniežetem Minsterberským, hrabí Kladským, pánem z Kunstatu a z Poděbrad, a urozeným panem Wáclawem z Boskowic, najwyšším komorníkem cúdy a práwa Olomúckého; a tu s nimi a oni s námi jednali sme na listy mocnie a dostatečnie panów našich milostiwých Jich M[ti] o ty weliké artikule a ruoznice, které jsú mezi J[ch]M[tmi] o korunu a králowstwie České, jakož i o tu při mnoho sjezdów a welikých nákladów se dálo mnohokrát a let těchto minulých, a nikdy nic konečného sjednáno býti nemohlo, až nynie z božie milosti a jeho swatého daru tu wěc wšecku a ruoznici sme mezi sebú na panuow našich miestě sjednali, jakož se to sjednánie a srownánie wšecko w dolepsaných artikulech shledá a najde.

Item najprwé, aby již z toho zjednání král Wladislaw, jakožto král dědičný Český, zapsal králi Matiášowi JM[ti] a potomkóm králóm Uherským a koruně Uherské w zástawě koruny České země dolepsané, totiž Morawu wšecku w swých mezích, s kniežetstwím, tak jakž jest wšecka we swých mezech tiem obyčejem, nic sobě na těch miestech nepuozuostawuje, ani budúcím králóm Českým a koruně, krom dědictwie a wýplaty, jakož se dole píše; také že král Matiáš a JM[ti] potomci králi Uherští nemají dále mimo swú zástawu do koruny aneb do jejieho k ní příslušejícieho sahati, ale toho wšeho králi Wladislawowi a jeho potomkóm a koruně swobodna nechati bezewšie překážky, i toho, což králi a koruně příslušie, krom těch zemí zastawených.

Item, na těch wšech nahoře psaných zemiech, tak jakož se nahoře píše, jmá král Wladislaw zapsati králi Matiášowi králi Uherskému čtyřikrát sto tisíc zlatých uherských dobrých, neb dukatów na zlatě dobrých sprawedliwých.

Item, biskup Olomúcký, nynější neb budúcí, úřadem swým biskupským bude moci a jmá powinnost swú králi Wladislawowi a budúcím králóm a koruně učiniti s zámky swými, i poslušenstwie osobnie, hledě k králi Matiašowi a budúcím králóm Uherským též jako jiní obywatelé toho markrabstwie, až do wýprawy. Též se zachowati we wšem úřadem swým pan maršalek nynější i budúcí jako biskup.

Item, estližeby král Matiáš neb JM[ti] potomníci králi Uherští penězi swými kde zámky neb platy w těch zemích wyplatili, ty penieze JM[ti] neb potomníkóm JM[ti] mají zase nawráceny býti, a s sumú hlawní položeni. A o to aby ruoznice žádná nebyla, po wýpowědi peněz mají čtyři páni z Uher se sjeti w Olomúci, a čtyřie z Čech, a ti mají to sumowati, a tak opatřiti, aby se Jich Milostem obojím sprawedliwě stalo a straně žádné neukrátilo.

Item, kdyby se wýpowěd státi měla těm penězóm, to se má státi rok celý napřed, a čtyřmi znamenitými osobami a listem otewřeným do Budína na hrad, anebo do Bielého hradu bližšího, kdež uherský obyčej jest korunowati; a ty osoby mají klejty potřebnými opatřeny býti, aby to poselstwie swobodně zdieti mohli.

Item, též také stuoj o záwazek koruny po wýplatě, až se Jich Milosti shledají.

Item, což se ruoznice mezi otcem swatým a Čechy a Morawčíci dotýče, když se JM[ti] shledají, mají tu wěc předse wzieti, a toho hleděti, kudyby ta wěc mohla slušně srownána býti, a pilnost swú k tomu přičiniti, a o arcibiskupa péči mieti, aby ten byl do země dán, a k tomu odewšech slušně a poctiwě zachowaný, kletby také wyšlé ot otce swatého Pawla aby byly zdwiženy, a s žiwých i mrtwých sňaty byly.

Item, což se zbožích dobytých zapsaných neb sic odjatých dotýče, (krom těch, kteráž páni z Šternberka ztratili a zase jiných nabyli, ti o swé wěci sami jednajte, a král Wladislaw s nimi tak nalož o Třebíč, ač páni Šternberští chtie swé zase mieti, mají ten klášter bez wýplaty zase opatu nawrátiti, neb král Matiáš s tiem již nic neráčí mieti činiti, ani toho kláštera od nich wywazowati,) když se králi JM[ti] shledají, má z nich každý dwa do Čech, a též dwa do Morawy, též dwa do Slezských zemí dáti; ti čtyřie mají dáti w každé zemi prowolati a oznámiti, aby každý, kterýžby takowá zboží drželi, s swým práwem stáli ke dni určenému, a druhá strana, kterážby takowá zbožie ztratila, pod tú při ztracenie, osobně aneb skrze swé mocné a ku práwu dostatečné posly, a ti mají každého sprawedliwost ohledati, a mocně rozeznati a rozkázati, kterak se w tom zachowati mají. A přišlaliby která wěc wedle takowého rozeznání na kterého z králów JM[ti],

a komu těmi čtyřmi ukázáno bylo s zápisy J^ch^M^ti některého, buď každý powinen ot takowého dosti učiniti podlé zápisu swého, ač toho prwé jest nepostúpil.

Item, smlúwu dobrowolnú, penězi, také ačby který rozdiel byl mezi těmi čtyrmi w kteréžkoli zemi, hned také na tom tu w Olomúci shledání, má král Matiáš JM^t^ jednoho znamenitého pána z poddaných krále Wladislawa w Čechách jmenowati za ubrmana; též král Wladislaw w Morawě takowého pána znamenitého jednoho z poddaných krále Matiáše. A ti ubrmané, jakž z nich který rozkáže těm, kteřížby pod jeho hajtmanstwí byli neb stranami, tak se státi má.

Item, také w Slezských zemiech, w šesti městech a Lužické zemi, ačby který rozdiel o takowé zbožie byl, oba ubrmany mají o tom rozkázati. Pakliby se srownati nemohli, mají moc mieti jednoho třetieho jmenowati, a jakž ten stranám rozkáže, tak se má státi, a tak wěc wšecka po menowání těch čtyř ubrmanów w každé zemi konečně dokonati we čtyrech měsícich pořád zběhlých, totiž w šestnácti nedělích, tak aby potom žádných nesnází nebylo, aby králi JM^ti^ i poddaní pod J^ch^M^mi^ tiem snadněji mohli pokoje celého a dokonalého požiti. A kdožbykoli těch čtyř neb kterého ubrmana, kdyžby naň přišlo, neposlechl, a se tak jakžby rozkázáno bylo nezachowal, králi J^ch^M^ti^ oba takowého mají k poslušenstwí připrawiti, i sami se JM^ti^, tak jakž na koho bude slušeti, zachowati.

Item, také w tom sjezdu w Olomúci králi J^ch^M^t^ mají každý dwa z swých poddaných dáti. Ti čtyřie mocní mají rok složiti a den jmenowati o ty o wšecky škody, které jsú se staly w tomto křesťanském příměří a jednání u Wratislawi; a jakž ti komu najdú, tak ten má bez otporu učiniti, a každý král swého poddaného bude powinowat k tomu držeti i připrawiti, ačby kto tomu chtěl odporen býti.

Item, wšickni wězni w tom zjímaní, mají roky na slušný běh beze wšech šacunków mieti, a před těmi čtyřmi postaweni býti, a jakž ti rozkáží o nich, tak se má také zachowati.

Item, již na to příměří křesťanské jest uloženo až do swatého Ducha, w kteréž wstúpiti tento příští úterý mají, a wězňowé wšichni rytířští mají propuštěni býti w té wálce zjímaní s obojí strany; wšecky holdy, kteříž nejsú wybráni, z těch nemá upomínáno býti; také šacunci lidí městských neb sedlských nezaplacení, těch mají swobodni býti a sami prázdni.

Item, také raddy obojí krále Matiáše, ku králi Wladislawowi, kteřížby snad žádnému králi neslíbili w těch nesnázích, tak se mají w tom zachowati: item, bylliby který a swé wuole chtělby požíwati, kteréhožkoli krále, jeden druhému w tom nemá překážeti, ani jich zastáwati, než každý swými bude moci bez druhého překážky nakládati a je ku poslušenstwí swému připrawiti, a ty zwláště, kteřížby se kterému dostali, a holdu a poslušenstwí wedle toho sjednání učiniti nechtěli.

Item, jakož někteří obywatelé jsú w tom králowstwí Českém, kteříž mají neb mieti budú pod oběma králi zbožie neb zámky swé: ti a takowí (mají) činiti každému králi z toho, což pod kterým mieti budú, wedle obyčeje země té, w kteréž ta zboží ležie, poddanost i poslušenstwie.

Item, zločinci nemají přechowáwáni býti, ale králi JM[u] úředníkóm hajtmanóm swým poručiti, aby se k takowým měli wedle řádu a obyčeje starodáwního, kterýž dobře znám jest zemi každé.

Item, jestli žeby některé nesnáze počeli w Čechách do Morawy neb do jiných zemí, též zase, neb z jedné které do druhé Slezských, Lužických, neb z šesti měst: hajtman neb úředníci buďte powinni se sjeti na miestech slušných a po mezech, a tu opatřte, aby žádné nesnáze nepowstaly, než každému bez odtahów sprawedliwost učiňte, a jí dopomozte ot Čechów w Čechách, Morawčícow w Morawě, tak w jiných zemích, aby každá země i její obywatelé mohli řádów swých požiti, jakož ot starodáwna bylo.

Item, jestližeby súsedé okolní s králowstwie sáhli na kterého krále zemi neb poddané swéwolně a bez příčiny hodné toho krále, druhý buď jemu powinen pomoci skutečně wedle powahy té wěci k weliké wieře a k menší směně.

Item, zámci pomezní králowstwí Českého přiležící k koruně Uherské, i jiné zbožie, wsi i městečka, nemají býti přitahowáni ku práwóm Uherským, než při swých práwech a mezech zuostati, tak jako ot staradáwna bylo a meze králowstwí Českého a Uherského ukazují a wyměřeny jsú.

Item, wymluweno jest, aby již pro dobrú wuoli a lepšie ujištěnie a přátelstwie oba krále J[ch]M[u] se shledali, a to konečně na den swatého Jana Krstitele nynie přišlého, král Matiáš aby býti ráčil w Olomúci, též král Wladislaw aby býti ráčil na ten den w Uničowě se oba JM[u] wedle potřebnosti klejtujíc, jakož těch klejtów přípisowé již hotowi jsú; a ke dni sw. Ducha nynie příštieho klejt od krále Matiáše JM[u] prelatów a panuow má býti položen u pana hajtmana na Towačowě K. M. a klejt krále Wladislawa též na ten den JM[u] wedle těch přepisów králi Matiášowi w Budíně na rathúze. A když J[ch]M[t] tu do těch měst přijedú den některý, a mezi sebú umluwiec, mají se osobně sjeti na puol cesty těch měst, a tu spolu ruzmluwiec o wěci JM[tem] potřebné, každý má se do swého města k noclehu nawrátiti a nazajtřie, neb jakž tu JM[u] srownají, král Wladislaw JM[t] přijeti, kdež se smluwie, a tu přátelsky a po woli kusy dolepsané konati.

Item, do Olomúce má král Matiáš wšecky swé poddané z Čech w Morawě obeslati, dáti sněm obecní prowolati do Slezí, do Wratislawě, i jiné knížata také obeslati, do země Lužnické, šesti měst, Swidnického a Jaworského knížetstwie, i ty wšecky a kteříž u Wratislawě, aby w jednostajném jednání králowská dostatečně bez odtahów mohla tiem lépe srownána býti.

Item, také král Wladislaw JM[t] jmá s sebú tu do Olomúce přinesti listy na tu zástawu dostatečně wedle již těchto smluw s artikulemi w něm potřebnými s swú pečetí, a při té panów XXIIII strany obojie z koruny České, zeman XV, a měst znamenitějších deset, že jest to učinil s jich wuolí a raddú, a jistým wědomím, kteříž wšickni wedle JM[ti] pečeti swé přiwěsiti mají, že JM[t] i budúcí král. Českého sami za se i erby swé i budúcie i korunu slibujíc, že ta zástawa má ctně, wěrně, práwě zachowána býti beze wšech zmatków a zlé lsti, jakož umluwy jsú a list swědčí.

Item, toho listu přípis jmá král Wladislaw poslati jistý a nepochybitý w šesti nedělech ot zawřenie těchto smluw, neb tu, kdež král Matiáš bude JM[t], a král Matiáš má wedle toho přípisu reversal, totiž náwratek udělati a s sebú přinesti slušnú přímluwu, a přípis tohoto listu docela w list swój wepsati s takowým záwazkem, že slibuje sám za se i budúcie swé, králi Uherskému swú dobrú králowskú čistú wěrú, že ty wšecky kusy a artikule ráčí ctně, wěrně zachowati, jakož se w tom listu wypisuje, beze wší zlé lsti a fortele. Též wedle JM[ti], jakož wedle krále Wladislawa, deset prelatów a XXIIII panów, kteříž JM[ti] králi Wladislawowi sami za se, potomníky a budúcí swé slibují a za wšecku korunu Uherskú, že to wšecko ctně, wěrně a prawě zachowáno býti má bezewší zlé lsti a fortele wedle listu tohoto a smluw, a na to že swé pečeti přiwěšují wedle JM[ti] pečeti; a tu w Olomúci mají sobě obapolně listy dáti a wedle smlúw učiniti.

Item, když se tak stane, tu hned w Olomúci každý král JM[ti] mají swým poddaným listy dáti, a jich swobod potwrditi listy swými, a je při wšech jich práwích a starodáwných dobrých obyčejích a swobodách zachowati i obdarowání každého duchowního i swětského.

Item, také hned w Olomúci J[ch]M[t] králi mají swým poddaným listy dáti pod pečetmi swými, že milostiwě promíjí a otpúštie každý swým wšem i každému zwláště, duchownímu i swětskému, ačby co proti JM[ti] kterému co učinili, w této ruoznici; že ta wěc má býti mrtwa a nikdy wíce nezpomínána.

Item, také tu w Olomúci se má státi mezi J[ch]M[mi] králi záwazek a spojení a wěrné bratrstwí, aby s sebú dobře byli, jeden druhého cti a dobrého hleděli, radni a pomocni sobě byli, a jestli žeby která nesnáz mezi J[ch]M[mi] powstala aneb ruoznice, proto žádný z JM[ti] nesnadného nic nemají počínati, než na místě slušném a ke dni určenému čtyři každý z swých panów pošli, a těch osm buďte mocni tu nesnáz srownati. Pakliby těch osm také jakú ruoznici měli a srownati se nemohli, tu hned se nerozjíždějíc ubrmana sobě zwolte buď duchowního neb swětského, a toho mocen buď, a we dwú měsících pořád zběhlých, jakž jemu se to zjewí, buď powinnen wýroku učiniti, a J[ch]M[t] tiem beze wšech wýmluw neb odtahów i každý z nich buďte powinni držeti.

Item, což se ruoznice a zlé wuole dotýče, ačby která byla mezi králem Matiášem a králem Kazimírem králem Polským J^{ch}M^{mi}, protožeby král Polský JM^{t} w smluwách některých mezi J^{ch}M^{mi} a korunami učiněných sobě byl pozuostawil pomoc proti králi Matiášowi wedle syna swého krále Wladislawa, wšecka má pominúti. A bylaliby sic která jiná mezi J^{ch}M^{mi} o které jiné wěci nechuť a wuole zlá, král Wladislaw w swém klejtu bude moci s sebú krále Polského raddu tu na ten sjezd přiwesti, a tu také sjednati a smluwiti, aby wšech tří wuole dobrá se sjednala. A pakliby ty raddy nahoře psané krále Polského zwláštního klejtu od krále Matiáše žádali, ten jim také má dán býti a zachowán.

Item, titul mezi J^{ch}M^{mi}, již na tu smlúwu král Matiáš JM^{t} má králi Wladislawowi psáti, jakožto na krále Českého slušie, než král Wladislaw nebude powinowat JM^{ti} jakožto králi Českému psáti. A přes to po této smlúwě budeli ráčiti král Matiáš se psáti králem Českým, to stojí při JM^{ti}.

Item, o záwazek JM^{ti} proti těm, kteřížby co ot koruny drželi, to stuoj do JM^{ti} obú shledání a širšieho rozmluwenie.

Item, kdyžby se wýpowěd stala, hned w polúročí potom zběhlém k času a ke dni jmenowitému sjezd nahoře psaných čtyr a čtyr panów z koruny má býti, a to také od nich w Olomúci a mezi nimi srownáno, na kterém by zámku z těch tří peníze a listowé položeni měli býti, totiž Strážnicí, Hodonínem neb Niklšpurkem.

Item, ke dni uloženému těch peněz položení summy hlawní i wýplatní, ačby se která wýplata stala, čtyří páni Uherští s listy přijeti mají, a s penězi též z Čech páni čtyří, pod klejty a bezpečenstwím dostatečným králí JM^{ti} i swými, aby se ta wěc dála beze wšech nesnází zlých a příhod lstiwých; a tu s sebú pěkně a potřebně rozmluwíc a sjednajíc, wezmú ti páni Uherští peníze, a páni Čeští listy swé. A byloliby kterým z nich prówoduow jakých potřebí, jedni druhé prowázeti mají, a wěrně a prawě w tom se zachowati, jako na lidi dobré a prawé sluší.

Item, také ten pán, aneb ktoby z těch tří zámków nahoře jmenowaných na kterém wládl, má obojím k té potřebě zámku postúpiti a jeho jich zmocniti, k nim obojím se w tom prawě zachowaje, a oni k němu také.

Item, jestližeby král Matiáš neb budúcí JM^{ti}, neb koruna Uherská, po wýpowědi peněz a takowým srownáním těch osmi panów a swolení, peněz položených přijíti neráčili, a listu newrátili, země ty wšecky nahoře psané a zapsané i obywatelé jich mají slibu toho zástawního prázdni býti, a již dále ku pánu dědičnému swému, králi Wladislawowi i JM^{ti} potomníkóm a koruně České hleděti a swú powinnost učiniti. Ale proto summa peněz z toho zámku nemá hýbána býti, než tu nechána k ruce krále Matiáše JM^{ti}, potomníkóm a koruně, a tu wzata býti, kdyžby se J^{ch}M^{m} zdálo.

Item, král Wladislaw neb budúcí JM^{ti} neb koruna Česká, kdyžby wýpowěd

učinili těm penězóm, a na ten den umluwený, a beze lsti we čtyrech nedělech potom zběhlých, peněz těch nepoložili: tehdy po těch čtyrech nedělech let desieti žádné wýpowědi nebude moci učiniti, a kdyžby těch X let minulo, opět rok wypowěditi mají, tak jakož nahoře psáno. Též ačby w tom roce nepoložili, s tú pokutú, až do wýplaty konečné.

Item, ačby král Matiáš neb JM[ti] potomnici které zástawy w těch zemích na duochodiech neb w zástawách králowých učinili, to také těmi osmi wolenci ohledáno býti má a na sumě sraženo.

Item, jestližeby pán buoh krále Wladislawa neuchowal bez erbów prwé, nežby krále Matiáše koruna Česká z swé dobré wuole a swobodné JM[t] neb budúcího krále Uherského za krále wzali, a JM[t] také z swé dobré wuole neb jeho budúcie to wolení přijal, tehdy hned po korunowaní ty wšecky země mají zase k koruně příslušeti a připojeny býti beze wšech peněz, i listowé wráceni.

Item, král Matiáš JM[t] má wšecky swé poddané, od kterýchž jest hold dědičný přijal, listem swým otewřeným opatřiti, a hold ten dědičný k sobě budúcím swým a k koruně w hold zástawný obrátiti, ani jeho za dědičný mieti, jakož již pohotowě na to přípis listu toho jest udělán. A také ty země wšecky zastawené, každá obyčejem swým se má holdu takowého seznati a zastawenie, a krále Wladislawa za krále dědičného wyznáwati, i JM[ti] budúcie krále České a k koruně České se přiznati, jakož toho také přípis jest již udělán a napsán; než poddaných což krále Matiáše JM[ti] w koruně České duchowních i swětských jest, ti wšickni propuštěni mají z holdu dědičného býti, a ten králi Wladislawowi učiniti a jeho erbóm a budúcím, a již dále s jinými pány a jinými obywateli w koruně se sjednati w té poddanosti, a wšech záwazków ot krále Matiáše prázdni býti.

Item, také král Wladislaw wšecky swé poddané w těch we wšech zemích zástawných, ač které má sobě jakkoli zawázané, z těch ze wšech záwazków krom z dědictwí (má) propustiti; a ti wšechni mají králi Matiášowi JM[ti] potomníkóm a koruně Uherské w hold zástawný učiniti, a poslušenstwí až do wýplaty, i jiní wšichni w těch zemích. A krále Wladislawowi ku králi Matiášowi mají z sebe některé wyslati J[eh]M[tem], aby jim tyto smlúwy byly oznámeny, a od JM[ti] přirčeno a ústy potwrzeno, že se tak ráčí a chtí jakož swědčí zachowati.

Item, což se oswieceného knížete kněze Hynka dotýče, ta jest wěc dobrowolně a pěkně s jich dobrú wuolí smluwena a ot oboje strany přijata, jakž ta smlúwa na zwláštní ceduli jest znamenána. A protož my swrchupsané raddy těch wěcí k jistotě, potwrzenie této smlúwy tak sepsané i s listy mocnými dali sme raddám krále Matiáše krále Uherského, swými pečetmi je zapečetiwše a od nich také přijewše, Kteréž jsú se dokonaly w sobotu před prowodní nedělí, w městě Brně, léta od narození syna božího tisícího čtyrstého sedmdesátého osmého.

22.

Konečná smlúwa o pokoj mezi králi Matiášem a Wladislawem, a královstwími Českým i Uherským.

W Budíně, 1478, 30 Sept. (Z rkp. O, 39 kapituly Pražské.)

My Matiáš z božie milosti ꝛc. oznamujem tímto listem wšem, že my žádostiwi pokoje jsúce, kteréhož se wšemi knížaty křesťanskými, pokudž na nás bylo jest, wždycky zachowati měli sme s snažností, nynie pak již po mnohých ruoznicech a nesnázech, kteréž sme s najjasnějším kniežetem panem Wladislawem králem Českým ꝛc. bratrem a přietelem naším milým měli o králowstwí České, přišli sme k jednání pokoje skrze raddy naše, a raddy JM^u^ krále Wladislawa; po kterýchžto mnohých a znamenitých jednáních naposledy, jakož nepochybujem w přítomnosti ducha swatého, některé artikule a prostředky o upokojení s JM^u^ králem Wladislawem swrchu přimienèné raddy naše s JM^u^ se ze spolka namluwiwše zawřeli sme, jichžto znění slowo od slowa takto se teď dole wypisuje:

Prwní artikul. Najprwé zawřieno jest, aby oba krále JM^u^ při práwě swém, kteréhož dosáhli, jsú zuostali, každý jako pán dědičný, a každý z nich požíwaj titule králowstwie Českého, jakož jiní králowé Čeští zwyklí jsú; tak aby král Matiáš JM^t^ krále Wladislawa JM^t^ králem Českým jmenowal a psal, a zase král Wladislaw téhož krále Matiáše též aby jmenowal a psal králem Českým; též poddaní obúdwú králůw oběma z nich powinni činiti buďte.

Item, zawřieno jest, aby král Matiáš postúpil králi Wladislawowi pánuow, rytieřstwa, zeman, měst a krajin, kteréžkoli drží w Čechách; též král Wladislaw wšech měst, zemí, krajin, kniežat, panuow a rytieřstwa swrchu psaných w Morawě, obojí Slezii, w Lužické zemi a w Šestiměstech prwé řečenému králi Matiášowi aby postúpil.

Item, zawřieno jest, když král Wladislaw zemí, měst, zámkuo, městeček a krajin, kniežat, panuow, rytieřstwa w swrchu psaných w Morawě, obojí w Slezích i Lužické zemi a w Šestiměstech, kteréž pod jeho poslušenstwím jsú, swrchujmenowanému králi Matiášowi postúpilby: tehdy i hned bez prodlenie wšickni z Morawy, obojí ze Slezi i Lužické země a z Šestiměst powinni buďte ze spolka učiniti hold a přísahu králi Matiášowi, jako prawému pánu jich a dědičnému králi Českému, a páni, rytieřstwo podlé obyčeje, kterýž při pánech swých a králech Českých od starodáwna zachowáwali jsú, JM^t^ za takowého krále přijměte a držte, JM^u^ a žádnému jinému jako prawému swému a dědičnému králi poslušni buďte. A když král Matiáš JM^t^ panuow, rytieřstwa, měst, zemí i krajin, kteráž w Čechách drži, swrchupsanému králi Wladislawowi JM^u^ postúpí, ti w zemi České téhož krále Wladislawa JM^t^ též přijměte, JM^u^ slibte a podlé obyčeje králowstwie Českého od staro-

dáwna zachowaného powinni činiti buďte JM[ti], a žádnému jinému jako jich prawému a dědičnému králi poslušni buďte; a zase králi JM[ti] řečené poddané swé zachowati při práwiech králowstwie těch zemí a swobodách starodáwních slíbie, pokudž zjednání tomuto nynějšímu bez škody jest.

Item, zawřieno jest, aby swrchupsaný král Matiáš dokudž žiw jest země a krajiny w Morawě, obojí Slezy, Lužickú zemi a Šestiměstech se wšemi jich příslušnostmi swobodně, pokojně a beze wší překážky a odporu swrchu řečeného krále Wladislawa, jeho erbú a králowstwie Českého i poddaných té koruny, držal a jimi wládl a jich požíwal jako jich prawý král a pán dědičný.

Též král Wladislaw krajiny, pány, rytieřstwo a města w Čechách swobodně a pokojně bez wšelijakého překazu swrchu řečeného krále Matiáše aby držal a jimi wládl a jich požíwal, jako jich prawý pán a dědičný král.

Item, zawřieno jest k zachowání pokoje a přiezně mezi obojím králowstwím a aby pro rozličnost potomkú rozličné zlé wěci a nowé nesnáze newznikly, aby kdyžkoli po smrti krále Matiáše JM[ti] král Wladislaw JM[t] aneb JM[ti] potomci, aneb králowstwie České, země a krajiny totiž Morawu, obojí Slezy, Lužickú zemi a Šestměst wzieti a nawrátiti k koruně chtělby, to aby učiniti mohl swobodně, bez wšelijaké překážky krále Uherského, kterýž by ty časy byl, aneb téhož králowstwa, a to obyčeji a wýminkami dole psanými:

Prwnie wýminka jest, že kdyžkoli po smrti krále Matiáše král Wladislaw aneb JM[ti] potomci chtěliby swrchuřečené země a krajiny k koruně České wzieti a připojiti, dáti mají najprw králi Uherskému dukátú aneb zlatých Uherských dobrých čtyrykrát sto tisíce zlatých a to za práwa jeho ustúpenie.

Druhá wýminka jest aneb záwazek, poněwadž w těch zemiech w Morawě, obojí Slezích, Lužické zemi a w Šestiměstech mnohá zbožie k koruně přislušejície zastawena jsú rozličně a rozličnými obyčeji jsú roztržena a odešlá: i jestli žeby se událo králi Matiášowi JM[ti] aneb JM[ti] potomkům, před zaplacením swrchu řečených čtyrykrát sto tisícú zlatých, w prwé powěděných zemiech, w Morawě, obojí Slezích, Lužické zemi a Šestiměstech aneb některé z nich země, městečka, zámky, města, krajiny aneb úřady, mýta, platy a kterékoli duochody k swrchu psaným panstwím jeho a zemiem od starodáwna a sprawedliwě přislušejície komužbykoli zastawena aneb zapsána byla, odtržena a jinak odešla, wyplatiti, wyswoboditi, dosieci a k swrchu psaným panstwím nawrátiti a připojiti: tehdy wšecka suma na takowú wýplatu a wykúpenie a wyswobozenie a dosaženie wydaná (má) nad sumu předepsanú swrchu řečených čtyrykrát sto tisíce zlatých potomkóm swrchupsaného krále Matiáše JM[ti] aneb králowstwie Uherského úplně a docela a společně zaplacena býti. Pakliby se událo, žeby některé, keřížby takowých panstwí, měst, krajin, zámkú, úřadú neb jakýchkoliwěk požitkú postúpiti nechtěli, a dosti za swé wedle zápisú jich wzieti

odpierali moci, obyčejem wálečným swrchuřečený král Matiáš aneb někteří z potomků jeho ku postúpení připrawil, aneb jiným kterýmkoliwěk obyčejem takowých zboží dosáhl: zawřieno jest, jestliby takowý odporně držel zbožie zastawená k komoře královské přislušející kterakým koliwěk obyčejem, král Matiáš JM' neb kteříž JM" potomkuow takowá zbožie wykúpí a k rukám swým králowským přiwede, buďto wálkú aneb jiným kterýmkoliwěk obyčejem, proto při placenie hlawnie sumy nebude dána wětšie suma za ta zbožie, jakož prwé zapsána a zastawena jest byla, by pak wětším nákladem byla dobyta, ale ta zbožie ač která nalezena budú, kteráž také k komoře králowské přislušelaby a zastawena nebyla, ale jiným obyčejem odřečena *(sic)* kterakkoliwěk, král Matiáš JM' aneb JM" potomci toho zbožie k rukama swýma přiwedú, při placení hlawnie sumy, budeli král Wladislaw JM' aneb JM" potomci takowá zbožie k rukám swým mieti, tehdy powinni budú zaplatiti náklady na dobýwánie těch zboží učiněné aneb zač zboží stojí. Pakliby obojieho toho učiniti nechtěli, tehdy takowá zbožie zuostaňta aneb swrchupsaným JM" králi Matiáši potomkuom aneb těm komužby JM' král Matiáš aneb JM" potomci dále poručili aneb obdržali; a takowí ta zbožie pokojně a swobodně držeti budú celú sprawedliwostí podlé práwa těch zboží, w kterémž ot starodáwna založena jsú pod korunú Českú. Ale o zbožích, kterážby ku komoře králowské nepřislušela, kterýchžby král Matiáš JM' aneb JM" potomci kterakkoliwěk dobyli, zawřieno jest, aby beze wší překážky krále Wladislawa JM' aneb JM" potomkuow aneb králowstwí Českého swobodně zuostala jim aneb komužby JM' král Matiáš aneb JM" potomci dali, poručili aneb drželi w těch práwiech a swobodách, w kterýchž od starodáwna založena jsú pod korunú Českú.

Třetí wýmienka jest, aby předepsané země a krajiny, totiž Morawa, obojí Slezy, Lužická země a Šestíměst, w celosti we wšem jich přislušenstwí po smrti řečeného krále Matiáše JM" w poddanosti zuostaly JM" potomkóm králuom aneb králowstwí Uherskému a w jich poslušenstwí jakožto prawých pánuow swých, a oni králi potomci aneb králowstwie Uherské pilně, upřímě a požitečně na nich panstwie mieti mají dotuď a tak dlúho, dokudžby swrchupsaná suma hlawnie, totiž čtyrykrát sto tisíc zlatých wýplatných a jakož swrchuřečeno jest zbožie dobytá, úplně a docela zaplacena nebyla, a dokudžby swrchupsaným artikulóm a wýmienkám zúplna dosti učiněno nebylo. Kterýmžto když se dosti stane, tehdy i hned swrchupsané země zase k koruně České nawráceny a připojeny budú, jakož od starodáwna jsú byli; ale potomci králowé Uherští swrchupsaní pro takowé panowánie nebudú se mieti psáti králi Českými, než těch zemí pány, dokawadž se řečená záplata nestane. A když řečené země králi Matiášowi JM" jako prawému a dědičnému králi Českému totiž hold a přísahu učiní, tehdy i prwé řečeným potomkóm jeho králům a králowstwí Uherskému tak hold přísahu učiníte, ne jako králóm dědičným, ale jako prawým,

upřiemým jich pánóm až do konečné záplaty swrchupsané sumy hlawnie a wykúpených zbožie, aneb kteréž ještě wykúpena budú. A na ty wšecky wěci swrchupsané země listy swé s wisutými pečeťmi oběma králóm budú dáti powinny při sjezdu králuow JM[ti] podlé přepisów, kteříž již uděláni jsú.

Item, zawřieno jest, že kdyžkoli král Wladislaw aneb jeho potomci swrchupsané sumy peněz zaplatiti by chtěli, tehdy takowý úmysl swuoj má oznámiti celý rok prwé než penieze budú položeny, a to skrze znamenité osoby a listy otewřené na hrad Budinský aneb na Bielý hrad králowský, kdež obyčej jest krále Uherského korunowati, a takowé osoby mají glejty dostatečnými opatřeni býti, aby tiem bezpečněji swé poselstwie dieti mohli.

Item, zawřieno jest, aby puol léta prwé nežliby swrchupsané penieze položeny byly, šest prelátów a pánów znamenitějších z králowstwie Uherského od krále a králowstwie, aneb od samého králowstwie, jestližeby krále té chwíle nebylo, wolených s obú stranú, totiž z králowstwie Uherského a Českého, sjeli se w městě Brněnském, a jestli která nesnáz neb ruoznice při položení swrchupsané sumy byla, srownali, aby potom žádných zmatkuow při takowém položení peněz přihoditi se (ne)mohlo.

Item, zawřieno jest, aby miesto kladenie řečených peněz bylo otewřené pole mezi Skalicí a Strážnicí na hranicech Uherské a České země, na kteréž miesto k tomu wolené preláti a páni z obojie strany w rowném počtu za swými glejty sjeti mají, a ti preláti a páni najprwé jedni druhým s obú stran pode ctí a pod wěrú slibte, že ty wěci bez lsti upřiemě jednati budú podlé těchto nynějších zápisów a to poctiwě jedni k druhým se majíce, preláti a páni Uherští penieze a páni Čechowé listy swé wezmète. Pakliby která strana jedna pro wětšie bezpečenstwie od druhé prówod žádala, tehda strana jedna druhú prowoditi má a jedna druhé poctiwost a ochotnost wěrně a upřímě okázati, jako na ctné dobré lidi jednati slušie.

Item, zawřieno jest, jestliby se událo králi Wladislawowi aneb někomu z potomkuow jeho napomenutie učiniti slawně, jakož se swrchu píše o kladenie peněz, a potom nawrátiti čas, totiž w jednom roce, nepoložilby: tolikrát, kolikrát by to učinil, proto má propadnúti též sto tisíce zlatých z swrchupsané sumy hlawnie, kteréž mají staženy býti.

Item, zawřieno jest, jestliby co král Matiáš aneb JM[ti] potomci od toho času zastawili zbožie králowských w swrchu řečených krajinách, takowá suma má stažena býti na hlawnie sumě, tomu wšak bez škody, jestliby která zbožie, zámky aneb městečka prwé zastawená aneb daná opět na JKM[t] neb JM[ti] potomky odúmrtí aneb kterým koliwěk jiným obyčejem spadla, ta aby JKM[t] aneb JM[ti] potomci moc měli zastawiti w též sumě, jakož prwé byla jsú, a prwé daná dáti komužby

ráčil, a protož na sumě hlawnie sraženo nic nebuď. Ale kterážby zbožie na JM[u] kterakkoli přišla aneb spadla aneb od JM[u] dosažena byla, ježtoby k komoře králowské neslušela, o takowých JM[t] i JM[u] potomci učiniti, zjednati a dáti swobodně moci budú, jakož budú ráčiti; a jakož swrchu se píše o ta zbožie, držána býti mají w tom práwě, jakož od starodáwna byla jsú pod korunú Českú.

Item, zawřieno jest, jestliby za žiwnosti krále Matiáše králi Wladislawowi bez erbów s swěta sejíti se událo, a páni obec králowstwie Českého swobodně jich wuolí téhož krále Matiáše JM[t] do České země přijali za krále a neb zwolili, aneb některého z potomkuow JM[u] krále Uherského za krále sobě zwolili, a JM[t] aneb JM[u] potomek některý též dobrowolně takowé wolenie by přijieti ráčil: tehdy i hned po korunowání wšecky ty země, totiž Morawa, oboje Slezy, Lužická země a Šestměst k koruně České i zápisy nawráceni buďte beze wšeho uplacení swrchupsaných peněz.

Item, zawřieno jest, aby biskup Olomúcký a maršalek král. Česk. činili do Čech králi Wladislawowi JM[u] a těm, komuž powinni jsú to, což z powinnosti úřaduow swých od starodáwna sprawedliwě činiti jsú zwykli, wšak bez škody poddanosti a poslušenstwie, kteréž králi Matiášowi JM[u] a JM[u] potomkóm činiti mají.

Item, zawřieno jest, jestliby kteří swéwolně králi pánu swému, kterémuž se dostanú, protiwiti se chtěli, jemu poslušenstwie jakožby powinni byli nechtěli učiniti, takowé ten král, kterémuž poslušenstwím powinni jsú, trestati moci bude bez překážky krále druhého a je připrawiti ku poslušenstwí swému; a zwláště kterémuž se dostane poddanost učiniti (a) nechtěl(by) podlé zjednánie tohoto takowá poddanost aby se stala, jestli kteří toho učiniti odporni byliby, tehdy králi JM[u] přátelsky a bratrsky jeden druhému mají pomocni býti, aby takowí w poddanost a poslušenstwie toho, komuž jsú powinni, připraweni byli.

Item, zawřieno jest, jestliby kdo z přísedících kniežat neb pánów proti králowstwie Českému co počal aneb proti kterémukoli králi nesprawedliwě, swéwolně a bez winy téhož krále co jednal: tehdy druhý tomu králi proti takowému pomoci powinen bude skutečně podlé powahy a potřebnosti té wěci, totiž w weliké wiece a w menšie méně.

Item, zawřieno jest, aby na den sw. Kateřiny najprw přištie držán byl sjezd znamenitě w Olomúci, na kterýžto oba králi poslati mají raddy a posly swé znamenité a s plnú a celú mocí k wyhlášenie slawně těchto artikulów a smluw a znowu jménem a na miestě králuow Jich M[u] i králowstwie těch artikuluow k utwrzení i také k zřiezení a spuosobení jiných wěcí, kteréžby potom jednány měly býti, a zwláště sepsánie přepisów gleitowních na sjezd osobní králuow Jich M[u].

Item, zawřieno jest, aby na swrchupsaném sjezdu Olomúckém zwoleni byli skrze též posly králuow JM[u] čtyři šlechetní muži z každé strany, ti aby rozeznali

a rozdělili meze králowstwie Uherského a Českého, a zwláště meze Morawské, aby městečka, zámci, wesnice a zbožie jednoho králowstwie nebyla tažena w práwa druhého králowstwie, ale buďte zachowána w swých práwiech a obyčejích, jakož od starodáwna založena jsú.

Item, zawřieno jest, aby pro wětšie jistotu společné dobré wuoli a přiezni oba krále Jich M[u] sjeli se na matky božie hromnic najprwé přiští, král Matiáš JM[t] aby přijeti ráčil do Olomúce a král Wladislaw do Uničowa; a když již na těch miestech budú, tehdy z jednostajné Jich M[u] wuole na určitý den na prostřed cesty mezi týmiž městy osobně se sjeti mají a o wěci oběma potřebné rozmluwiti, potom každý do swého města se wrátiti, a na zajtřie, aneb jakž JM[u] zuostanú a mezi sebú zjednají, král Wladislaw JM[t] přijeti rač na miesto od Jejich M[u] uložené.

Item, zawřieno jest, aby klejtowé obúdwú králí k jejich sjezdu podlé přiepisuow, kteříž na sjezdu Olomúckém mají zděláni býti, položeni byli na tři sw. králuow, kleit krále Matiáše, prelátuow a pánuow JM[u] a hajtmana Morawského na Towačowě, kleit krále Wladislawa, kniežat a panuow JM[u] w Brně na rathúze.

Item, zawřieno jest, aby na ten den, když se králi sjedú, také se sjeli poddaní znamenitější obojie strany ze všech zemí a panstwí obú stranú a pod korunú králowstwie Českého w slušném počtu a wšechni plnú mocí a naučením wlastí swých, a toto nynějšie zjednánie artikule zawřené za pewné aby měli a stálé, a je pečetmi swými aby upewnili a utwrdili.

Item, zawřieno jest, aby na tom sjezdu každý král poddaným swým listy otewřené dáti ráčil a jimi se zapsati a každému kteréhožkoli stawu aneb powahy bylby, ježtoby snad o těchto nesnázkách proti JM[u] něco nepřátelského učinil, wšecko milostiwě pominúti a odpustiti ráčí k nižádné pomstě, ani kdy obnowí, upřiemě a ne pobočně; a wšak přes to ubezpečenstwie dostatečné, kteréž má učiněno býti, na zachowánie a nemstěnie měst Plzně a Budějowic w Čechách, Hradiště a Uničowa w Morawě, zawřieno jest, aby se to stalo podlé zdánie králuow Jich M[u] na Jich M[u] sjezdu, a podlé toho jakožto ta města žádati budú.

Item, zawřieno jest, když králi se sjedú, tehdy poddaní obojie strany tyto námluwy a artikule aneb zjednánie aby přijali a jich potwrdili, jakož smluweno bude.

Item, zawřieno jest, aby tu w Olomúci na sjezdu Jich M[u] mezi Jich M[tmi] přizněnie záwazek a bratrstwie utwrzenie bylo, tak aby se již we spolek milowali a jeden druhého poctiwě a dobře jednali; a jestliby kdy potom mezi Jich M[tmi] nesnáz powstala, nemají tohodle proti sobě žádné wálky počínati, ale na miesto slušné a den určitý každý z králuow Jich M[u] čtyry pány swé pošli, a těch osm osob takowú nesnáz mezi Jich M[u] srownati plnú moc mějte. Pakliby těch osm pro některú neswornost takowých nesnází mezi sebú srownati nemohli, proto se nerozjiežděјte, ale jednoho najwyššieho ubrmana duchownieho aneb swětského zwolte, kterýžto we dwú měsiecí

pořád zběhlých, odtuď když jemu wěděti dáno bude, plnú moc aby měl wýrok učiniti; a cožby takowým ubrmanem wyřčeno bylo, obojie strana přijieti neporušitedlně a docela powinni buďte.

Item, zawřieno jest, že o nesnáze a nechuti, ačby které byly mezi králem Matiášem a Kazimírem králem Polským J^ch^M^tmi^, a kterékoli wěci, král Wladislaw JM^t^ za klejtem swým raddy krále Polského JM^u^ přiwésti moci bude, když se s králem Matiášem JM^u^ sjedú, kdež takowé nepřiezně mezi J^ch^M^tmi^ budú moci srownány býti, tak aby wšech tří wuole we wšech srownány byli. Pakliby rady krále Polského JM^u^ zwláštnieho klejtu od krále Matiáše žádali, ten jim JM^t^ dáti a zdržeti má; jestliby pak král Polský JM^t^ sám osobně na tom sjezdu králuow býti ráčil, JM^t^ klejt od krále Matiáše má dán býti, aby skrze přítomnosti wšech tří tiem pewnější přiezeň a dobrá wuole mezi J^ch^M^tmi^ utwrzena byla. Bude také moci swrchupsaný král Polský na sněm Olomúcký najprwnější mezi raddu obú králuow Jich M^ti^ poslati raddy swé, ač Jich M^ti^ líbiti se bude.

Item, zawřieno jest o záwazek mezi J^ch^M^tmi^, aby sobě pomáhali proti těm, kdož od koruny České něco drží, aby to odloženo bylo, až se Jich M^ti^ osobně sjedú, kdežto JM^ti^ o té wěci jasněji budú moci rozmluwiti.

Item, zawřieno jest, aby upřieznění a wěčný záwazek, kterýžby měl býti mezi dwěma korunama, totiž Uherskú a Českú jednáno a konečně dokonáno bylo také to na sjezdu králuow Jich M^ti^.

Item, zawřieno jest o ruoznici mezi stolicí apoštolskú a Čechy, že když se Jich M^ti^ sjedú, o tu wěc spolu mluwiti a jednati mají a pohledati cesty, kudyby takowé ruoznice pominúti mohly, a také pilnost učiniti a starati se, aby arcibiskup w Čechách zřiezen byl, kterýž ode wšech slušně a poctiwě přijat bude jmien býti a držán, a aby kletba skrze Pawla papeže swaté paměti wydaná s žiwých i mrtwých sňata byla, u Otce swatého má pracowáno býti.

Item, zawřieno jest, že při témž sjezdu každý z Jich M^ti^ dwa z poddaných swých wydati má, a ti čtyřie plnú moc mějte rok složiti, den a miesto jmenowati k jednání o škody obojie strany jedné od druhé učiněné w příměřích i po zjednání Wratislawském; a cožkoli ti čtyřie komu o takowé škody wyřknú, to každý přijieti a bez přerušenie držeti powinen buď, a oba králi JM^ti^ každé poddané swé, kteřížby takowého wýroku držeti nechtěli, přinutiti má aby tak učinili.

Item, zawřieno jest o nawracowánie zámkuow dobytých a nahražowánie škod, kteréžto kdo pro wěrnú službu swú wzal jest, aby při sjezdu obú králuow JM uloženo bylo berně obecnie, tak aby král Matiáš JM^t^ w zemiech swých a král Wladislaw w Čechách položil, a každý z JM^ti^ dwa aneb wiece wýběrčích měj, jakž potřeba káže, kteříž tu berni wybierajte. Potom wywolení čtyřie páni dobří, s každé strany dwa, ti moc mějte ohledati sprawedliwost a příčiny škod takowých

a je podle sprawedlnosti cenle; potom pak krále JM[ti] každý z berně swé učiň těm, kdož pro JM[t] co stratili, neb škody wzali jsú sprawedliwé a řádné; toto wymieňujíce, jestliby kdo z nich zámky swé raději než penieze wzieti chtěl, buď jemu zaplaceno túž sumú, w kteréž zapsáno jest, aneb jakž by se smluwiti mohli s stranú druhú; w těch wěcech ti čtyři wolení tak se mieti mají, jakoby každý swého wlastnieho pána wěci jednal. Pakliby kteří raději penieze nežli zámky wzieti chtěli, buďte powinni sprawiti swé a listy dáti těm, kdož nynie takowá zbožie držie; a ti žádnému o takowá zbožie před žádným práwem odpowiedati powinni nebudú. Ale kteříby tomu zjednání dosti učiniti nechtěli, buďto z těch, kteřížby škody podjieli aneb z těch, kteří zápisy mají, proto i hned ztraťte práwo swé a wiec nižádného o to ani práwem ani skutkem nařěkati moci nemuož.

Item, zawřieno jest, jakož i na sněmě Benešowském bylo zjednáno, aby wšecka zbožie odjatá a ne mečem dobytá prostě beze wšeho uplacowánie wracowána byla.

Item, zawřieno jest, aby wšichni wězně s obú stranú beze wšeho uplacowánie na prwniem sněmu, kterýž má býti mezi raddami králuow J[ch]M[ti], po dokonánie a utwrzenie wšech wěcí, prázdni a propuštěni byli, ale kteréž jsú šacowali, i aby šacunk zaplatili.

Item, zawřieno jest, že na sjezdu králuow J[ch]M[ti] král Wladislaw JM[t] najprwé ze slibu má propustiti wšecky a každého zwláště kterékoli powahy a stawu lidi a města, které w mezech země Morawské, obojie Slezi, Lužickú zemi a Šestíměst JM[ti] kterakkoli zawázaní jsú a je prázdny býti wyznati, a že i hned takowí budú přisieci a poddaní mieti býti králi Matiášowi JM[ti], prwé wšak rukojemstwie přijma od prelátuow a panuow, kteříž s JM[ti] králem Matiášem budú, že i JM[t] hned sobě zawázané w zemi České též z slibu propustí; a to i hned když propuštěnie se stane od krále Wladislawa, JM[t] také naplniti má a je prázdny býti wyzná a od té chwíle že takowí budú přislušeti a poddaní mieti býti králi Wladislawowi JM[ti].

My pak král Matiáš swrchupsaný widěwše a s pilností rozwážiwše artikule swrchupsané a zjednané znamenajíce netoliko k upokojení králowstwie našich potřebné, ale také k užitku wšeho křesťanstwa prospěšné, takowé artikule we wšech jich kusech a rozomiech oblibujem, schwalujem a přijímáme mocí listu tohoto slibujíce naším slowem králowským, že již pokudž k nám přislušejí, pilně zachowáme a jim dosti učiníme, zachowati a jim dosti učiniti wšem kdož přislušejí rozkážem beze wšie zlé lsti a úkladuow; tomu na swědomie pečet naši králowskú kázali sme k tomuto listu zawěsiti.

Dáno w Budíně, we středu w den sw. Jeronýma, léta od narozenie syna božieho M°CCCC°LXXVIII°, králowstwí našich Uherského oc. prwnieho a dwacátého, a Českého desátého léta.

23.

Zápisy sněmu Swatowáclawského r. 1479.

A. Zápis prwní, 1479, 6 *Okt. (Z téhož rkp. kapit. Pražské).*

Léta božieho oc. LXXIX°, w středu po swatém Františku, na sněmu obecním, kterýž jest položen byl při hodu sw. Wáclawa nynie minulém, tito artikulowé dole psaní sepsáni jsú z rozkázanie KM[u], kniežat, pánuow, rytieřstwa i měst i wšie obce králowstwí Českého.

Najprwé o práwa aby bylo jednáno, cožby najspieše mohlo zjednáno býti, aby šla a propuštěna byla, zato JKM[t] wšickni ze spolka prosíme; a dotad, dokadžby práwa nešla a propuštěna nebyla, aby JKM[t] opatřen byl raddú slušnú, kterážby wždy ustawičně při JKM[u] byla, aby proto w tom času každému chudému i bohatému mohla se sprawedlnost dieti a žádný jeden na druhého mocí aby nesahal; a kdyžby již měla propuštěna býti, při tom času aby táž práwa a swobody zemské čteny byly předewšemi, aby každý mohl a wěděl se čím zprawowati.

Item, kdežby kteří ležáci ležali, buďto pěší nebo jiezdní, pánuow nemajíce, takowí aby pány měli konečně we dwú nedělí; pakli by toho neučinili, tehdy aby stawowáni, jímáni a bráni byli a dáni poprawci toho kraje, kdežby takowí byli; a potom aby se žádný nedopúštěl nikdež ležeti, kdožby pána neměl. A kdyžby se kde přihodilo ano berú neb lúpí, takowé aby wšichni honili, kdežbykoli pokřik byl; a jestli žeby kam ušli neb jeli na který zámek, aby je wydali, nebyloliby tu poprawy, pakliby byla poprawa, aby se ten podlé práwa k takowým zlodějóm měl a zachowal; a jestližeby se tak zachowati nechtěl, ale aby tu znostali ti, ježto je honili a dali poprawci toho kraje najwyššiemu wěděti, a poprawce kohožkoli požádá, aby ti wšickni přijeli a pomohli jich dobýwati, a kdožby fedrowník jich byl nebo přijemce, k tomu aby hledieno bylo wedle práw starodáwních.

Itém, kteříbykoli rotmistrowé buďto jiezdní nebo pěší roty zbierati chtěli a kam lidi wen z země wésti, ti a takowí aby newodili, ani na se rot zbierali bez wědomie a powolenie KM[u]; pakliby kdo přes to učiniti směl, k takowému aby bylo hledieno wedle práw starodáwních.

Item, wálky kteréž se z některých příčin do Rakús i jinam dějí, ty aby byly hned zastaweny a na slušném a sprawedliwém aby bylo postaweno, a po ten čas aby žádný do zemí okolních nesměl žádných wálek počínati bez wuole a wědomie KM[u], zjewně ani tajně, pakliby kdo přes to směl swéwolně počínati co, k takowému JKM[t] i s pány aby se ráčil mieti jako k rušiteli pokoje a obecnieho dobrého.

Item, cla a mýta nesprawedliwá ta aby minula a nebyla brána, než tak, jakož jsú od starodáwna wysazena po zemi i po wodě

Item, falšowé buď kteracížkoli aby staweni byli a přehledowáni, a takowí kteříby w jakémkoli falši shledáni byli, aby k takowému k hrdlu i statku hledieno bylo podlé práw starodáwních.

Item, obilí žádných aby z země wezeno nebylo, než toliko od těch, kteříž sůl, železo i jiné kúpě do země přiwezú, a těm aby zase obilí na též wozy bráti dopuštěno bylo toliko po zemi na wozích a po wodě na lodčch, aby žádné obilí puštěno nebylo toliko po zemi na wozích bez wuole KM": pakliby kdo s prázdnými wozy přijeli do země pro obilí a wen z země wezli, aby k takowým saženo bylo a bráno; a též o súmařích.

Item, což se lowůw dotýče, jakož jest na tom dáwno zuostáno, aby žádných shonů ani podsedí nečinili na swém ani na cizím, a proto JKM' rozkazuje pod takowú pokutú, kdožby koliwěk lapen neb uswědčen byl, tenata napřed aby jemu pobrána byla, a každého toho, cožby jich lapil neb uswědčen (byl), z toho neb z těch po kopě groší českých aby dal KM", a pánu, (jemuž) to směl učiniti, padesáte kop grošů aby dal; a tenat žádný pán, rytieř ani měštěnín aby u sedláků we wsi nemiewal pro krádež jiných okolních, a jestližeby která tenata u sedlákuow nalezena byla, ta aby jim byla pobrána po prowolánie w městech, když se prowolá, w plném témdni; a wšech jiných lowů, buď ok lécenie, stezek dělánie i jiných wšelikterakých lowů aby nechali kteří k nim nepřislušie a práwa nemají, a s wěžníky sedláci aby nechodili ani jezdili na pole, ani do lesů, ani pastewci, lečby je pojímali na prowazy a wodili; pakliby je kdo přes to pojímal, ten aby groš český z každého wěžníka dal tomu kdožby jej zastihl.

Item, s rukáwníky aby žádný nechodil než na swém, než jestližeby kteří sedláci měli wýsady na polích, lesiech a porostlinách, ježto z nich swým pánuom platí, aby hájeno nebylo.

Item, aby žádný sedlák ani měštěnín po polích ani po lesiech úhledí nejezdil ani chodil, zajiecuow ani jiné zwěři nestřielel: pakliby kdo popaden byl, samostřiel aby mu wzat byl a pět kop aby poprawci dal.

Item, jakož jest pokřik, kterak weliká zlodějstwa w rybnících se dějí, w řekách, na potociech, a to měchy, wršemi, newody, saky, sítmi, neb jinými wazbami a přípravami: aby žádný takowých wěci nechowal, kdožby práwa k lowení neměl, aneb ježtoby neměl swých rybníků, řek neb potoků; a kdoby pak přes to takowých wazeb chowal, aby jemu byla pobrána od poprawce.

Item, ohně aby žádný nepúštěl w zemi zjewně ani tajně, ani komu ohněm hrozil, ani hlawně wěšel; pakliby to na koho uswědčeno bylo, aby kázán byl wedle práw starodáwních.

Item, jakož někteří ležáky přijímají za služebníky, takowí chowajte jich na swých zámcích a hradiech neb twrzech, aby k škodě w zemi nebyli. Pakliby tako-

wým dopustili po krčmách ležeti, (a též také i w městech buď opatřeno, aby takowých powalečuow nebylo,) poprawce budú mieti moc, takowé zdwihati a bráti.

Item, kradených wěcí aby žádný nekupowal, buď cožkoli; a kdožbykoli kupowal kradené, aby wrátil darmo, bez úplatku toho což jest bylo, a k tomu aby súkupa jmenowal u koho jest kúpil.

Item, kdožby na koho práwa žádal, aby jeden druhému práwo pustil, zachowaje se wedle práwa.

Item, kdyžby kteří zločinci z země wyjeli neb wyšli, aby zase přijímáni nebyli bez wědomie KJM^u^: ale kdežby takowí dostíženi byli, aby k jich hrdlům hledieno bylo, jako na takowé slušie.

Item, země aby byla opatřena štrosrajtaři pilně na těch miestech, kdež toho potřeba jest, aby to pilně opatrowali, aby střiebra z země nesena a wezena nebyla, neb jest to k weliké škodě KM^a^ i wšie koruně. Pakliby to na koho uswědčeno bylo, ten trestán buď pokutami wedle práw starodáwních. A též aby žádný peněz ani grošuow českých nepřepalowal ani těžších wybíraje prodáwal, a to pod pokutú napřed psanú.

Item, což se Pikartů dotýče, aby KJM^t^ s raddú swú ráčil to opatřiti a w to nahlednúti, pokudžby najužitečněji se JM^u^ zdálo.

Item, což se wiery dotýče, to aby bylo na tom postaweno a rozkázáno s obú stranú, aby jedni druhých nehaněli duchowní ani swětští, ani kněží na kázaní kacířowali, zjewně ani tajně neutiskali, ani wyháněli s obú stranú; a w tom aby bylo posláno k otci swatému papeži a jednáno, aby ta ruoznice k lepšímu mohla wyjíti konci.

Item, jakož jest prwé zuostáno před JKM^u^ na prwnějším sněmě od pánuow obojí strany srownáno a namluweno, z toho aby wystúpeno nebylo, ale tak w skutku dokonáno.

Item, což se dotýče dluhů králowských, zámků dobytých a k zboží nawracowánie, to aby ráčil JM^t^ jednati a tak před se wzieti, aby k srownánie mohlo to přijíti.

Item, kdožby aneb kteříkoliwěk chtěli na horách na jakýchž kolikowěk dělati a pawowati, aby swobodně dělati mohli cizozemci, neb domácí, jedni druhých bez útisku a bez hanění, a každý měj zpráwu wedle swé wěci, neb jest to králi JM^a^ i wšie koruně dobré.

Item, zámkuow nowých aby žádný nedělal bez KJM^u^ a panuow rady, a kteří jsú nowí zděláni, aby zkaženi byli.

Item, aby žádný žádných lidí jiných pánuow dědičných, kteřížby wyhoštěni nebyli z zámkuow neboli z měst, kteříž jsú odešli a pánuom swým neosadili, nechowali a nefedrowali, ale aby již k swým pánuom šli na swé grunty; pakliby z dobré wuole nechtěli, ale aby pánuom jich zase wracowáni byli.

Item, o čeledi aby takto spuosobeno bylo, a každý čeledín, buď pacholek neb děwka, aby přinesl list od swého pána, že jest počestně doslúžil a wyhostil se. Pakliby který přišel a listu od swého pána neměl, a k tomu, anebo kdežby přišel, aby hned byl wsazen a tam posláno odkud přišel, a zwědíno, kterak se jest zachowal; a bylliby který u sedlákuow, ježtoby jim listu dáti neměli, ale každý od swého pána aneb od jiného dobrého člowěka pod jeho pečetí list jemu zjednaj. A kdožby koliwěk, buď jakéhožkoli řádu, stawu, neb dóstojenstwí, jináč učinil a kterého čeledína, an listu neměl, přijal jej a zjednal, a u kohožkoli nedoslúžilby i odšel, a on ho wydati nechtěl tomu, číž byl: takowý aby propadl padesát kop grošuo do králowy komory a bez milosti aby s něho wzato bylo. Také nižádný buď kdožkoliwěk, kterýžby čeledín u něho doslúžil a swého roku dobyl, proti jeho wuoli aby ho nedržel, kdyžby se u něho jemu déle býti nezdálo.

Item, krčem žádných aby nebylo krom těch, kteréž od starodáwna wysazeny jsú; a poprawce w každém kraji aby moc měli, kdežby bezprawné krčmy byly, bráti jim piwo, a je stawowati i krčmáře bráti.

Item, ladowánie aby po wesnicích w obilí, w wlnách, w železe, w soli i w jiných wěcech nebylo, než na trziech swobodných w městech, w městečkách aby swá kupectwí a obchody wedli, jakož jest od starodáwna bylo. Pakliby se kdo toho dopustil, aby to od poprawcí pobráno bylo, což by bylo ladowáno.

Item, sedláci aby žádných piw k šenku ani k prodaji we wsech newařili, lečby kteří wysazenie měli, aby wařili, a to w míli od každého města králowského wedle jeho wysazenie. Pakliby kdo měli wysazenie k wařenie piwa, aby to okázali o suchých dnech najprw příštích před králowskú M[ti] a před pány. Též také okolo panských měst, kterážby města wysazenie měla, aby okolo nich také piwa newařili než w míli.

Item, aby žádný buď kteréhožkoli stawu mezi sebú žádných zápisuow, záwazkuow a puntuow nedělali, ale jestliže jsú to někteří učinili, aby zrušeni a zkaženi byli a žádné moci aby déle neměli, neb toho potřebie již nenie, poněwadž jsme wšichni pod jedniem pánem, než aby sebe každý jeden druhého před JKM[ti] práwem zemským hleděli, tak jakož napřed psáno jest.

Item, což se pak dotýče těch, kteříž na úroky peněz puojčují, takto jest na tom zuostáno a konečně rozkázáno, aby wiece z toho bráno nebylo, než ze sta kop deset kop, buď wyšší neb nižší suma, jakž ukazuje, a jakož jest prwé bylo; a těch sedlání, koláčuow a jiných wymyšlených wěcí aby přestáno bylo. A protož jestližeby se kdožkoli toho dopustil a jináč w tom shledán byl a wiece bral, aby wěděl, že ta suma peněz puojčených bez milosti na JKM[t] má spadnúti, a beze wší milosti wzata býti, jakožto jiná odúmrt, a s panskú radú k zemskému dobrému obrácena býti.

Item, jezowé mlýnští, kteří jsú na řekách, na Labi, na Wltawě a na jiných

63*

na wšech řekách, ta wěc skrze pány Pražany, ty kteříž k tomu práwo mají a mlynáře od nich spósobené přísežné, podlé starodáwního wysazenie aby byli opatřeni a JK'M' některé z pánů i rytieřstwa k tomu aby ráčil wydati wedle dobrého obyčeje starodáwnieho, a tu wěc ti páni wydaní od JK'M^u s pány Pražany aby nemeškajíce opatřili konečně do středopostí najprw příštieho, a žádný ani z panuow, ani z rytieřstwa, ani z měst tomu odporu aby nečinili žádného, než tak se zachowali, jakož od těch wydaných rozkázáno bude. Pakliby se w tom kdo nezachowal, w pokutu starodáwnie uloženú aby upadl, a ta aby bez milosti wzata byla JKM^u.

Item, což se dotýče listuow na penieze, aby se každý při tom zachowal wedle nálezu starodáwnieho.

Item, aby to opatřeno i hned bylo, kteří z pánů, z rytieřstwa při králi JM^u w raddě býti mají, neb jest toho pilná potřeba, aby JM' raddu při sobě měl.

Item, aby mince (byla) dělána penězi, co by jich sedm za český groš stálo.

B. Druhý zápis, 1479, 7 *Okt. (z rkp. Talmb. f.* 218 *b).*

W knihách památních H. primo.

Léta božieho MCCCCLXXIX, we čtwrtek po swatém Františku, na sněmu obecním w Praze, kniežata, páni, rytieřstwo i města, znajíce a rozumějíce, kterak toto králowstwí České welikými dluhy a záwadami zawedeno a obtíženo jest, z swé swobodné dobré wuole, k žádosti najjasnějšího knížete a pána, pana Wladislawa krále Českého ɔc. pána swého milostiwého, swolili jsú se JKM^u pomoc učiniti, aby JM' sám sobě i koruně mohl z takowých obtížení pomoci; a to k takowé pomoci, že wšichni, kdožkoliwěk které platy mají aneb úroky, chtí JM^u dáti po jednom celém úroku, na mišenský groš počítajíce, a to Swatojirský.

Item také, kdožkoliwěk které platy komorní mají, buďto duchowní nebo swětští, ti též učiniti mají, a po jednom úroku dáti.

Item, což se pak dotýče těch, kteří jsú, ježto jsú nakúpili dědin, nejsúce panského ani rytířského řádu, ti wšickni aby též dali z dědin swých, kteréžkoliwěk drží, buď dědičné neb nájemné; a to má pilně opatřeno býti těmi, kterýmž w kterém kraji to wybírání poručeno bude, aby se zeptali, kterak a po čem s lánu obecně w tom kraji anebo s dědin těm přísedicích úroky se berú, též aby ti s každého lánu dali.

Item o mlýních, kteřížkoliwěk na řekách jsú, kteřížby byli pod určené úroky wysazeni, ti dajte úrok obyčejem swrchupsaným. Než kteříž jsú mlýnowé, ježtoby nebyli pod určený plat wysazeni, s těch aby dáno bylo s každého kola XX gr. m.

Item, což se dotýče těch, ježto peníze swé na listech mají, a z toho úroky berú, ti wšichni ze wšech těch listuow aby dali po jednom celém úroku, též na mišenský groš. Pakliby kdo zatajil který list, aneb tím z toho wyjíti chtěl z té

příčiny, že listy úrokuow neswědčí, jakožto někteří činí, že úroky neb ty lichwy wedle jistiny sobě w listy kladú, aby tudy podlé země pomoci neučinili, ti wšickni aby též dali, i ti také, ježto w listech položili sobě, jestližeby která pomoc zemská podlé swolení přišla, aby ji dlužník dal, toho nebuď, než aby dal ten komuž list swědčí. A kdožby koliwěk takowé které listy zatajil, a z nich nedal, aby potom ten nebo ti takowými a těmi listy práwa žádného k upomínání dále neměli, než aby král JM' se pány a s zemskú raddú takowé peníze, nač ti listowé swědčí, mohl obrátiti na zemské dobré.

Item s krčem, které jsú swobodné a wysazené, s té každé puol kopy gr. m. aby dáno bylo. A kteréž jsú krčmy nowé, ježto wysazené nejsú, s těch aby po 1 k. gr. m. dáno bylo, a to proto, že jsú šenkowali nejměwše k tomu práwa, a wíce aby nešenkowali.

Item, což se pak dotýče manuow, poněwadž jsú páni a rytířstwo, jsúce swobodni, z swé dobré wuole swolili k takowé pomoci: nad to se slušnější zdá, aby oni též učinili, a bez odporu dali, nezastírajíce se žádným swým wysazením.

Item, což se pak dotýče jiných lidí a kupcuow, rozličných obchodníkuow, ježto swé znamenité obchody zde w králowstwí mají a wedú, a tím jsú mnozí zbohatěli: to také aby předse wzato bylo, kterakby ti a takowí k této KM[u] i zemské pilné potřebě z těch swých obchoduow měliby pomoc činiti. Neb poněwadž zde w tomto králowstwí pod JKM[u] wšickni společně jsme, sprawedliwé jest, abychom též společně JM[u] i koruně z toho obtížení pomohli. Protož aby WM' ráčili wšickni hned to před se wzíti, a k tomu raditi, což se těch obchodníkuow dotýče.

Item, což se dotýče kněží při kostelích po krajích, kteříž jsú buďto faráři, nebo nájemníci obojí strany, kolikž který kosteluo zprawuje, aby s každého kostela kopu gr. m. dal; neb jest podobné, aby tu pomoc učinili k obecnému dobrému. A kdož pak sami kněžské dědiny drží, aneb je najímají, kněží nemajíce, ti aby také s toho dali tím a takowým během, jakož se nahoře píše, totiž s lánu jako dědinníci, a pakli na penězích, polowici toho úroku ročního.

Item, což se dotýče richtářuow swobodných wysazených, aby dali týmž obyčejem s dědin, jakožto jiní dědinníci, jakož o tom napřed položeno jest.

Item, jsú někteří, ježto berú duochody swé, roznajímawše kráwy, a tak ten každý přiwede sobě několiko kopami na deset kop do roka; protož též každý aby dal polowici toho nájmu ročního. Pakliby kdo to zatajil, aby mu kráwy pobrány byly.

Item, jsú některé wesnice, ježto nic jiného neplatí, než wospy toliko: ti aby dali polowici wospuow.

Item ti, kteříž půjčují na lauky, aby též dali.

Item, kdož drží řeky na nájmích, aby takto dáwali: kdo kopu, daj VI gr., pakli puol kopy, daj III gr., a tak, jakoby obyčejný úrok s peněz dal.

Item, kdožkoli na rybníky puojčil penĕz, s každého sta kop aby pĕt kop dal.

Item, písařuom tĕm, kteříž na berni sedú, aby tĕm nebylo wíce dáno, než s kopy dwa peníze.

Item, každý pán, rytířský člowĕk, i jiní, kdož platy mají, aby s registry úředníka swého poslal, neb sám byl u berníkuow, aby sprawedliwĕ se stalo KM[a] i zemi, aby tak dáno bylo od každého po registřích, jakož sám béře.

Item, kteří na té berni sedú, aby tak dobře s swých lidí zberúce i dali, jakožto i jiní, a král JM' aby ráčil již k tomu wybrati s raddú swú lidi dobré a swĕdomé, kteřížby we kterém kraji na té pomoci sedĕli a ji shromáždili a wybrali, a konečnĕ aby zasedli ty swátky wánoční, a do hromnic na konec aby wybrána byla po wšech krajích, a když se wybéře, aby jí nikam dáno nebylo, než společnĕ aby zuostala. A král JM' s raddú swú a zemskú aby jí ráčil ty potřeby spuosobiti, na kteréž se již ta pomoc dá a sbéře, aby zemĕ w takowých obtíženích nezuostala. A ponĕwadž knížata, páni, rytířstwo i mĕsta i wšecka obec, znajíce, kterak králowstwí pro záwady a dluhy wždy u wĕtší a další škody přicházelo jest skrze ta ležení a škod rozličných wedení, chtĕjíce z toho KM' i zemi wywesti, tak znamenitĕ sáhli na se, chtíc pomoc učiniti, kterážto na čas určený, konečnĕ do hromnic má sebrána býti, a k wywazení tĕch záwad a dluhuow: i tak jsú se swolili, a na tom konečnĕ zuostali, aby žádní pro dluhy jedni na druhé žádných škod ani ležení newedli; a též také žádných lání žádnými listy, buďte jacížkoli, až do dne swatého Jiří nyní najprw příštieho aby nebylo. A též také ježto jsú jedni druhým zápisy dskami dĕlali, zboží swá zapisujíc na prostání do určeného času, že to nemá žádnému ke škodĕ býti do téhož času swatého Jiří. Ale proto aby toho žádný škody nemĕl: kdož jest komu dlužen, aby jemu o swatém Jiří plnil jistinu i s úrokem na to příšlým, což jest komu plnĕno mĕlo býti o swatém Hawle s desíti kop puol kopy, a se sta kop pĕt kop; ačby pak i list na úroky neswĕdčil, na kteréž sobĕ úroky nyní při swatém Hawle dáti mají, ty dajte. A což se dotýče obnowowání listuow pro zemření rukojmí, kdožby bez toho býti nechtĕl, mají jemu listy obnoweny býti a k obnowení listuow muož každý napomínati wedle práwa. A již při tomto obecním swolení aby se každý zachowal, jináč toho nečinĕ. Pakliby kdo, swéwolnĕ wytrhna se, nechtĕl se při tom tak zachowati, KM' se pány raddami swými takowého bude moci trestati jako neposlušného a rušitele obecného zemského swolení.

24.

Zápis sjezdu Swatotomášského r. 1479.

W Praze, 1479, 22 *Dec. (z rkp. Děčinského).*

Léta božieho tisícieho čtyrstého sedmdesátého dewátého, w středu po sw. Tomáši apoštolu, na tom sjezdu, kterýž jest byl držán o těchto suchých dnech nynie minulých, král JM[t] s kniežaty, se pány, s rytieřstwem i se wší raddú JM[ti] na tom konečně jest zuostati ráčil:

Najprwé, jakož jest bylo na tom konečně zuostáno na sněmu walním, kterýž jest byl držán o sw. Wáclawě již minulém, což se dotýče práw zemských, aby JKM[t] to ráčil předse wzieti, cožby najspieše mohlo býti, aby šla a propuštěna byla; a w tom času, dokudžby práwa nešla a puštěna nebyla, aby JKM[t] raddami opatřen byl z panuow i z rytieřstwa, kteřížby při JM[ti] ústawně býti mohli; a JM[t] s těmi raddami ráčil řéditi a jednati potřeby zemské; a ktožbykoli koho z čeho winiti chtěl, aby před JM[ti] a před těmi pány raddami stál, wšech wýmluw nechaje, a to swobodně, klejtuow nežádaje, a jeden druhému práw byl; a což by tu JKM[ti] a těmi raddami rozkázáno a nalezeno bylo, aby na tom každý přestal a tomu dosti učinil. A protož z té příčiny JM[t] s pány raddami swými ráčil se jest na tom ustanowiti, aby we wšie zemi w každém kraji páni a rytieřstwo sjezd spolu měli ten pondělí po božiem křtění; a tu aby z sebe wybrali z těch panów i z rytieřstwa, kteřížby se k tomu hodili, osoby, kteřížby měli při JM[ti] ustawně býti; a to z každého kraje jeden, a ten k tomu tak wybraný, aby plné čtyři neděle pořád zběhlé při JM[ti] byl. A kdyžby ty čtyři neděle wyjíti měly, aby to w každém kraji tak opatřeno bylo, aby i hned na to místo přijel, a též čtyři neděle aby byl w raddě JM[ti]; a prwní aby neodjížděl, lečby onen přijel. A ti, kteříž k tomu wybráni budú, aby při JM[ti] w raddě býwali, aby opatřeni byli od kraje, načby při JM[ti] býti měli, tak aby swého neutráceli. A to a takowé zřiezenie déle aby netrwalo než do roka toliko; a w tom JM[t] aby již ráčil opatřiti, aby práwa šla, aby tím wiece páni a rytieřstwo obtěžowáni nebyli mimo práwa a swobody swé.

Item, také na týchž sjezdích w krajích má jednáno a opatřeno býti, aby wšecky wěci na sněmu již minulém zuostané a swolené držány a zachowány byly bez přerušení.

Item, na tom jest zuostáno, aby král JM[t] ráčil obeslati wšecky raddy swé, aby se wšickni sjeli tu neděli po suchých dnech postních nynie najprw příštích, a konečně při JM[ti] byli; a k tomu času aby wšickni byli s swými zápisy před JM[ti], aby je položili, o kteréž ruoznice jest, což se dotýče zboží dobytých, odjatých tyto wálky a nařiekaných. Neb JM[t] tu s raddami swými ráčí to tak předsewzíti a w to nahlednúti, aby každý při swé sprawedlnosti zachowán byl. Pakliby kto swéwolně

státi a zápisuow swých položiti zanetbal před JM[u] tu na ten čas, aneboli nálezu a rozsudku JM[u] přijíti a dosti tomu učiniti nechtěl: tehdy JM[t], kniežata, páni i rytieřstwo wedle JM[u] mají proti takowému powstati, a k tomu jej připrawiti, aby se nálezu JM[u] dosti stalo, a žádnému aby swá wuole trpěna nebyla.

Item, kdyžby král JM[t] raddy swé k sněmu obecnému neb kohožkoli společně nebo zwláštně pro kteréžkoli potřeby obeslati ráčil: ti anebo ten každý aby bezewšech omluw na ten den, k kterémuž sě obsílá, přijel, a toho jináč nikoli aby neučinil. Neb jest to welmi neslušné, aby pro dwa neb pro tři obecné dobré mělo se rušiti, a jiní čekajíce se tráwiti a škody bráti.

Poprawce w kraji Kúřimském: pan Jaroslaw Šternberk; pan kancléř; pan Hanuš z Wartenberka na Klášteře; pan Čeněk prokurátor purkrabie Wyšehradský; pán Mikuláš Trčka z Wlašimě.

25.

Zápis úmluwy učiněné na zachowání pokoje mezi stranami pod obojí a pod jednau w Čechách.

W Praze 1481, 31 *Jul. (z rkp. Talmb.* 301 *b).*

We jméno swaté a nerozdílné trojice Amen. Jakož z dopuštění božího byla jest ruoznice a nesnáze mezi stranami obojími, pod jednú spuosobú i pod obojíma tělo a krew boží přijímajícími, kterúžto ruoznici znajíce páni JM[t], páni rytířstwo i města, že jest škoda králi pánu našemu milostiwému JM[u] i této wší koruně, wzali jsú před se s boží pomocí, aby mohlo k srownání přijíti. A takto jest z daru pána boha wšemohúcího mezi nimi srownáno.

Item, najprwé kteřížkoli páni neb zemané i města mají kostely pod sebú, ježto jsú při nich kněží byli rozdáwajíce tělo a krew boží pod obojí spuosobú, a to pod pány dědičnými aneb práwem držícími těch kosteluow, a jsú ti kněží od těch kosteluow za krále JM[u] pána našeho najmilostiwějšího a od far wyhnáni neb wytištěni: tu zase k těm kosteluom a farám mají uwedeni býti, aby ten každý pán podací toho faráře anebo jiného kněze řádného, kterýžby se jemu líbil, a ježtoby pohodlí křesťanské činil té obci podlé zwyklosti té obce, kteříž přijímají tělo a krew boží pod obojí spuosobú. A jestližeby na toho kterého kněze powěst zlá wzešla a od jiných kněží a mistruow aneb od kohožkoliwěk bylo naň žalowáno pánu jeho podacímu, tehdy ten každý má toho kněze a faráře postawiti před králem JM[u], a JM[t] přijma k sobě z pánuow i z rytieřstwa obojí strany w rowném počtu, ráčí tu wěc wyslyšeti a w tom se míti sprawedliwě. Jestližeby naň byl shledán takowý neřád, má jmíti moc JM[t]K[a] jej trestati kázati aneb tomu pánu podacímu rozkázati tím knězem odtud preč hnúti, a na to místo jiného kněze řádného rozdáwajícího týmž obyčejem tu zjednati a podati. A týmž obyčejem také

páni, zemané a města, kteříž jsau pod obojí spuosobau a mají kostely a fary pod sebú, ježto při nich byli kněží a faráři, rozdáwajíce lidu obecnému pod jednú spuosobú tělo a krew boží a za krále JM[u] pána našeho milostiwého nynějšího odtud hnuti a wytištěni, také aby zase na táž místa byli uwedeni ti, kteříž obyčej mají pod jednú spuosobú rozdáwati a jiné řády křesťanské zachowati. A také při wšech farách, tu kdež rozdáwají pod jednú spuosobú i také pod obojí, aby lid obecný swobodu měl choditi, bez útisku pánuo jich i kněží, k těm obojím kostelóm, a jim aby se swobodně přisluhowalo od kněží wedle jich nawyklosti swátostmi křesťanskými, i též také w pohřbech, bez útiskuow obojí strany.

Také co se dotýče při těch farách rozdáwajících od kněží pod obojí spuosobau, páni podací těch far nemají powolowati ani také česky zpíwati a dítkám rozdáwati, než tu, kdež jest toho prwé nebylo, aby ještě nebylo; a w té míře bez prodléwání aby páni, rytířstwo i města swé poselstwí wyprawili k otci swatému papeži, což najdříwe budú moci, kteříž jsú pod obojí spuosobú, o kompaktat zachowání, a krále JM[u] pána našeho milostiwého za to prositi, aby JKM[t] ráčil o to také podlé nich swé poselstwí učiniti, i při tom ráčil přátel swých duchowních i swětských žádati k otci swatému za přímluwu. Též také páni, rytieřstwo i města, kteříž jsú pod jednú spuosobú, také podlé nich aby swé poselstwí učinili a snažnú přímluwu podlé wší potřebnosti k JS[u], a to aby mohlo přiwedeno býti k obci dříwe dwú let. A jestliže by z dopuštění božího před JS[u] ty wěci k konci nemohly přijíti, tehdy my wšickni oboje strana při pánu našem králi JM[u] máme s pilností to před se wzíti a těch prostředkuow hledati s boží pomocí, aby swornost a jednota mezi námi zachowána byla.

Také jest smluweno, aby wšecka hanění i ruoznice i útiskowé přestali, a wíc aby toho nebylo wěrně a práwě. Pakliby se kde to stalo a na koho to prowedeno bylo, žeby jedni druhé buď duchowní neb swětští utiskali, neb haněli: král pán náš milostiwý aby hned takowé ráčil kázati a trestati. A my wšickni sworností abychom toho JK[t]M[u] radni a pomocni byli, tak abychom wždy s boží pomocí a JM[u] králowskú mezi sebú w lásce a w pokoji, swornosti a w jednotě zachowali se a obýwali, jakožto swoji milí přátelé we wší lásce mezi sebú jsúce.

Item, také jest na tomto zuostáno, aby kněží a kazatelé slowo boží swobodně kázali a lidi z hřiechuow trestali, ale jedni druhých aby nehaněli, ani nekaceřowali. Pakliby který z toho wystúpil swéwolně, tehdy aby byl trestán wedle swrchního zuostání; kromě což se Pikhartuow dotýče, proti těm swobodně kázati mají.

Item, na tom jsme zuostali i sobě přiřkli, kdožby koliwěk do země na záhubu táhl zemskú, že wedle krále JM[u] wšickni máme sobě radni a pomocni býti a toho hájiti. Datum w Praze ff. III. ante festum sancti Petri vincula, anno domini MCCCCLXXXI.

26.

Přednešení wyslaných z města Pražského na snèmu w Kutné Hoře držaném.

R. 1484, m, Febr. (Z rkp. Dèčinsk.)

Páni a přietelé milí! Známo jest WM[u] wšem, neb od swých posluow bez pochyby široce zprawení jste, kterak, na tomto snèmu, kterýž w Praze o sw. Kateřinè držán byl, od panów našich starších ta příhoda, která se stala w mèstech Pražských, a také z kterých příčin, pánóm, rytieřstwu i mèstóm, i kteříž tehdáž při tom snèmu byli, široce slowy prostrannými powèdieno jest; a také i ti artikulowé, kteříž od kniežat, pánów, rytieřstwa, i od nèkterých z mèst podáni byli panóm starším i obcem našim, přede wším snèmem čteni jsú. Na kteréžto prostředky páni starší naši i wšecky obce odewšech WM[u] rady žádali sú, a cožby jím řčeno bylo, že se ke wšemu poddali, i skutečnè králi JM[u] pánu našemu milostiwému učiniti chtèli. A tak w tèch we wšech slowiech sepsánie kniežeti JM[u] po swých poslèch poslali, žádajíce a prosiece, a JM[t] knieže ráčil s králem JM[u] mluwiti, aby ti prostředkowé od nás přijati byli. Potom pak z toho snèmu, kterýž byl držán u Hory na sw. Mikuláše, posláni sú k nám do mèst Pražských nèkteří páni urození i také rytieřstwo od kniežat, pánów, rytieřstwa i mèst, dáwajíce nám to znáti, že král JM[t] zawrhl ty prostředky, kteříž od mèst Pražských podáni jsú, a prawiec, žeby se zdáli JM[u] K. k welikému zlehčení, a žeby byli posmèšni: než že král JM[t] tak swého duostojenstwie ponížiti ráčil, že se chce s Pražany w súd dáti, i od kniežat, rytieřstwa, pánów i mèst rozeznán sprawedliwè býti; a což mu koli takowým súdem nalezeno bude, že k sobè přijíti ráčí i od sebe učiniti, a Pražané aby učinili též. A druhé, což se dotýče desk zemských, aby wen wydány byly a tu složeny, kdežby každý o swé potřeby swobodný přístup mieti mohl. Na kterééžto kusy páni starší naši i wšecky obce dali sú takowú odpowèd, že se na to rozmysliti chtie a s swými přátely poraditi, a potom odpowèd dáti. A tak ta wèc stojí až do této chwíle.

Pak na to sú nás páni starší naši i wšecky obce k WM[u] wyslali, abyste jim k takowé potřebè raditi ráčili: nebo i prwé bez WM[u] raddy nic sú učiniti nechtèli. Ale wšak prwé WM[u] tyto wèci sú nám poručili mluwiti, kterak wždycky na každém snèmu, kterýž jest býwal strany našie, na tom sme konečnè zuostali, abychom se od wiery a od prawd swatých, a zwláštè od přijímanie tèla a krwe pána našeho Ježíše Krista pod obojí spuosobú a od dobrých zwyklých žádnému utisknúti nedali, a toho hájili a bránili do našich hrdel i statkuow. Druhé, co se dotýče duostojného otce pána biskupa, jestli žeby jemu kto který útisk neb křiwdu činiti chtèl, že toho také hájiti a brániti chceme, pokud nás stáwá. A to sme sobè wšickni

slíbili. Pak milí páni, když WM' gruntowně w to bude ráčiti nahlédnúti, shledáte, že tiemto podáním, kteréż sě mnohým snad slušné zdá, abychom sě s JM[u] súdili, byli bychom i o wieru, i také o duostojného kněze biskupa připraweni, a to takto: znamenajme, budeli k súdu přistúpeno, najprwé to, kto nás súditi má? že kniežata, páni, rytieřstwo a města. Známá jest wěc, že kniežata a páni držie prwní hlas; welmili nám přejí, muož rozumieno býti z těch artikuluow a prostředkuow, kteříž nám wydáni jsú. Neb takto z nich jeden sepsán jest, aby wšickni kněžie protiwní a mnišie na swá miesta zase puštěni byli; a druhý ten, aby ti zlí nešlechetní lidé, kteří sú nás o naše hrdla a statky duchowní i swětské připrawiti chtěli, aby zase k swým statkóm puštěni byli, a teprw aby se s námi súdili, a knieže aby s konšely seděl. A poněwadž se to kniežeti i těm pánóm, ktož sú ty prostředky wydáwali, za slušné zdálo, tak žeby pod nebem lepší prostředkowé nemohli nalezeni býti: wědomá wěc jest, budúli nás mieti súditi, že k těm prostředkóm, a snad k něčemu horšiemu powedú. A také kterakbychom my u wieře zachowáni mohli býti, kdyžbychom zase ty protiwné kněžie a mnichy mezi se pustili. Nebo z nich a skrze ně wšecky se wěci zlé jednaly a puosobily, kázanie neprawá, rúhawá, hanliwá a kacieřská kážíce, a prawiece, kteříž kněžie rozdáwají pod obojí spuosobú lidu obecnému krew božie w kalichu, talowem nazýwajíc, a že křtie we jméno Lucipera; poctiwého kněze biskupa cizoložníkem prawiece, a kněžie od něho swěcené pankharty nazýwajíce, i nás wšecky za kacieře majíce; kteříž také i těm zlým a nešlechetným lidem měli odpustky zjednati, kdyžby swú nešlechetnost dokonali. Druhé také, měliliby ti zlí lidé pro swé nešlechetnosti zase puštěni býti k swým statkóm, ježto sú z města utekli, kterakbychom my swými hrdly bezpečni byli? bez pochyby, co sú prwé jednali a puosobili, žeby to dokonati chtěli. Rozwažte to milí páni, jestližeby k súdu přistúpeno bylo, žeby těch dwú artikuluow chyba nebyla; poněwadž by nás kniežata a páni súditi měli, a prawili, že pod nebem nemuož lepších prostředkuow nalezeno býti. Kterakby také duostojný otec pán biskup s námi zuostati mohl a od nás opatřen býti, poněwadž prwé wždycky ti duchowní i swětští proti němu byli, o něm wšecko zlé myslili i jednali. A pak totoť jest znamenitá wěc, žeby jej rádi zkazili a zahladili, poněwadž na žádném sněmu, ani w Čáslawě, ani u Hory, ani také w těch prostředciech žádná zmienka jest o něm nebyla. A dopustilliby to pán buoh aneb naše nedbanliwost, a my jeho zbaweni byli, ktoby nám kněžie múdré a učené swětil?

Druhé sem řekl, aby na to pomyšleno bylo, s kým se súditi máme? že s králem pánem našim. Jestli to slýchané nebo podobné, nechť to každý rozwáží, aby poddaní pána swého súdili s JM[u] poddanými? Nepodobné jest, by pánu swému upříkřili, aneb jeho odsúditi mohli; jinakby potom snad za pána mieti nechtěli. Než my sme se wždycky wolali a znali se, že jsme JM[u] poddaní, a ještě se známe.

S JM[u] se súditi nezdá, poněwadž se ku poddanosti známe; jediné ať také JM[t] nás zachowati ráčí, jakož se jest ráčil zapsati.

Třetie sem powěděl, kto se má súditi? že obce wšech tří měst Pražských, ježto jsú hlawa a stolice králowstwie Českého. Pak bylaliby která hanba na hlawu, kterakby údowé státi mohli bez hanby? Nebo Pražských měst zlé a nečest jest wšeho králowstwie hanba; a neřekliby cizozemci, hanba a nečest stala se Pražanóm, ale Čechóm kacieřóm. Pak milí páni! mohliby i jiní duochodowé mluweni býti, ježtoby z nich mohlo rozumieno býti, kterakby škodliwé nám wšem bylo se s JM[u] králem súditi. Na těchto nynie krátce dosti buď.

Pak co se desk zemských wen z města wywezenie dotýče, ačkoli tehdáž těm panóm poslóm od nás dána jest takowá odpowěd, že na to pomysliti a raditi se s přátely chceme: wšak proto my prohlédajíce k tomu, že WM[t] páni, rytieřstwo a města swé jistoty na swá zbožie i statky w nich mají, nezdá se nám toho učiniti, aby snad potom z toho něco horšieho nepřišlo, a WM[u] wšem welmi škodliwého. A také k tomu zřenie majíce, že úředníci těch klenotuow Pražští slowú, zdálo se nám, že najjistějie a najpodobnějie dsky zemské w Praze by chowány býti měly.

Pak milí páni! na ty na wšecky wěci pomysléce a se namluwiece, račtež nám raditi a powědieti zdánie swé, abychom těm od koho sme wysláni, odpowěd dáti mohli. A prosíme také WM[u] jménem wšech obcí Pražských, abyste ráčili na ten sněm do Limburka k času určenému swé posly poslati s plnú mocí, k žádosti duostojného w pánu bohu otce pána biskupa, a také k prosbám našim. A také na to račte pomněti, co Slanského zápisu se dotýče, aby uradíce se s swými obcemi, ráčili to k konci počestnému přiwesti a pečetmi swými ujistiti, aby již o takowú pilnú a znamenitú potřebu dalších rozstrkuow nebylo, a tiem swobodnějie aby wiera pána našeho Ježíše Krista a jeho swaté prawdy rozmnoženie míti mohly.

27.

Zápis nowé jednoty strany pod obojí w Čechách o hájení práw a sprawedliwostí swých.

B. m. 1484, 25. Sept. (Z rkp. Lobkowsk. f. 374 b.)

We jméno swaté a nerozdílné Trojice, Otce, Syna i Ducha swatého, wšejednoho boha wšemohúcieho šťastně amen. Poněwadž wšecky wěci lidského pokolení pilností a bedliwostí napraweny a w dobrý spuosob přiwedeny býwají, stálost, moc i bezpečenstwie berú, a túž pilností nesnadnost a těžkost každé wěci býwá přemožena a z nesnadné snadná učiněna; ke cti také a k chwále boha wšemohúcieho i jeho swaté wiery, každý člowěk z mnoho božského dobrodiní a daruow rozličných pilen býti powinen jest, sprawedlnosti, po bohu najwýše, kteráž matka a studnice wšech práw jest, opúštěti nikoli nemá, aby skrze wieru pánu bohu wše-

mohúcímu líbiti se mohl a skrze sprawedlnosti a práwa zachowání wšecky útisky a křiwdy od lidí wšech wuobec aby odwráceny a zdwiženy býti mohly. Jakož předkowé naší dobré paměti Čechowé a Morawané k dobrému, jsúce náchylni, o čest a chwálu boží a zwelebení prawd jeho swatých a zákona jeho w předminulých časích welikú jsú pilnost měli, a wzemše před se písma, netoliko doma, ale prací swých nelitujíce, se ctí a dobrú powěstí w jiných zemích o zwelebení zákona božieho i prawd swatých usilowali jsú, mnohé náklady i péče při tom činiece, dobré také obecné toho slawného králowstwí před očima majíce o to jsú s námi pilnost měli i zmužile se k tomu přičinili, jednali, radili, aby prawda i sprawedlnosti řádowé i dobří wšickni zemští obyčejowé bez přetržení i wšeliké překážky w této slawné koruně zachowáni byli, a tak chudý i bohatý bez útisku a křiwdy swé sprawedlnosti aby užíwal; a skrze to jednota a swornost i dobrý pokoj w zemi zachowán, a čest a chwála slawné České koruny do jiných okolních zemí se rozmnožowala. I chtiece swých předkuow šlepějí w dobrém následowati, a králi JM[u] pánu našemu milostiwému mnohé dobré a bezpečné i utěšené a mezi námi králowně přiwésti, my ɔc. ɔc. známo činíme listem tímto wšem wuobec nynějším i budúcím, že znamenawše s pilností, kterak za těchto našich časuow z dopuštění božího mnoho dobrého i spasitedlného předky našimi zjednaného opuštěno jest bylo, prawdy boží a wiera jeho welebná, totižto přijímání těla krwe swaté pod obojím spuosobem se umenšowala, a tak přijímajíce rozličným obtiežením trápeni, utiskowáni byli swětští i duchowní: my wždy očekáwajíce, aby ty wěci *(sic)* toho sme se dočekati nemohli, ale čím dál tiem wiece takowí útiskowé sú se rozmáhali, prawda také a řádowé zemští za času panowání KJM[u] pána našeho milostiwého swobodně chudému i bohatému, jakož bylo od starodáwna, propuštěna nejsú, ač i o to mnozí sněmowé držáni byli, ale my wždy toho sme se dowolati nemohli, aby nám práwa a sprawedlnost zemská naprawena byla, než nákladowé naši i práce mnohé zmařeny jsú a w nic obráceny, a pokřikowé mnozí wzcházejí w lidu obýwajícím w koruně České, že takowé weliké obtíženie beze wší oprawy, že tak drahý *(sic)* čas mezi námi w zemské záhubě nemuož býti přetrženo; i nemohúce toho zlého wiece na sobě nésti, w takowém neřádu déle státi, ale k tomu wždy prohlédajíce, abychom bez útisku u wieře zachowáni byli, a což jest kde wystúpeno, aby nám napraweno bylo; řád a práwa zemská aby k swé swobodě přiwedena byla, a každý chudý i bohatý aby swé sprawedlnosti, zápisuow, práw, privilegií i swobod užíwati mohl: protož wšickni jednostajně s dobrým naším rozmyslem a swobodnú wuolí w jednostajný zápis a w přátelstwie sme a mocí tohoto listu wstupujem wěrně a práwě, w dolepsaných artikulech sobě se zapisujíce.

Najprw přede wšemi wěcmi znamenitě to oznamujem, že proti králi JM[u] pánu našemu milostiwému w tento zápis společný nikoli newstupujem ani se zapi-

sujem JM[u] k jaké nelibosti anebo ke škodě, ale z těch příčin, jakož jest předloženo, abychom w takowé jednotě spolu jsúce a JM[u] práwě a wěrně se přidržejíce k tomu mohli přiwesti, aby JM[t] w pokoji a tiem dostatečněji, prospěšněji mezi námi kralowati mohl a nás při wieře a práwích, swobodách, privilegiích, zápisech, wšech dobrých obyčejích zachowal, jakož nám JM[t] i wší koruně slíbiti i přísahu učiniti ráčil.

Item, jakož kompaktata našimi předky mnohými prácemi a náklady dobyta i od zboru Basilejského i od slawné paměti ciesaře Sigmunda a zwláště ten list ciesaře Sigmunda JM[u], kterýž jest dán Čechóm a Morawanóm, skrze kterýžto list dostatečnější a stálejší pokoj jest uweden a králowé potomní počnúc od ciesaře Sigmunda na swém přijímaní do králowstwí i také korunowaní při nich Čechy i Morawany slíbili, zapsali i přísahali zachowati i obhajowati: při těch my státi míníme i jich brániti, wěřiece JK[t]M[u], že nás při nich, tak jakož se wysoce zawázal, zachowati ráčí.

Item, jestli žeby kteří z nás nebo wšickni pro prawdy boží, zákon jeho, a zwláště přijímánie těla božího a krwe jeho swaté pod obojím spuosobem poswátně, kterézkoli duchowního nebo swětského kdožkoli utiskati chtěl, haněti nebo tupiti: my wšichni zápisníci proti takowému neb takowým opúštěti sebe nemáme, ale jednostajně, wěrně a práwě radni a pomocni sobě býti, beze wšech protahuow i odpornosti.

Item, jakož z daru pána boha wšemohúcieho duostojný w bohu otec Augustin Lucian biskup Santurienský, hnut jsa milostí boží, do tohoto králowstwie (přijíti) ráčil, znaje kompaktata řádně pošlá a wěda přijímání pod dwojím spuosobem swátosti welebné býti zuostawení pána Krista, a tak přijímajícím užitečné a spasitedlné, i s jinými prawdami zákona božího, jakož pak sám skutečně tak rozdáwal: zajisté poznawše jeho w tom dobrú wuoli a milost k tomuto králowstwí, slíbili sme a slibujem jeho slušně opatřiti, jakožto otce našeho duchowního, a také jeho hájiti a brániti proti každému, kdož by jemu chtěl které nátisky činiti, neb jemu překážeti w jeho úřadu služebnosti i duostojenstwí biskupské. A on také má se nám zase zapsati, aby s námi trwal až do smrti, swým úřadem posluhuje, tak jako se jest w tom prwé okázal w skutku na časy církwí swaté ustawené bez odporu i odtahowánie.

Item, aby w tomto králowstwí sprawedlnosti a práwa i zápisowé i také dobří obyčejowé, kteréž zápisy máme od Otakara krále až do JK[t]M[u] panowání, chudému bohatému jíti mohla a zápisowé zachowáni byli, kteréžto sprawedlnosti my wšichni žádost sme měli a králi JM[u] k tomu wěrně radili i pomáhali; bylliby pak kdo, ježtoby tomu chtěl se protiwiti aneb co jiného zamýšleti, proti takowému neb takowým powinni budem sobě podlé krále pána našeho pomáhati, abychom w tom zachowáni býti mohli, jakož nahoře psáno stojí, bez přerušenie. Pakliby král JM[t] té

wěci pohotowě býti ráčil, my proto nikoli sebe opúštěti nemáme. A také aby žádný z zápisníkuow našich na žádného ani jeden na druhého mocí nesáhl, než každý swé sprawedlnosti před králem JM[u] hleděl a před JM[u] práw byl, a my jemu jeho sprawedlnosti powinni pomáhati budem, k čemuž sprawedlnost měl. Pakliby kdo swé wuole proti sprawedlnosti užíwati chtěl, takowému žádnému jeho swéwuole pomáhati powinni nebudem. Pakliby se přihodilo, žeby kdo na našeho kteréhožkoli z zápisníkuow našich, buď z panuow, rytieřstwa, neb z měst které řeči tajemné neb zjewné wynášel, takowého každého nemíníme opúštěti proti takowému člowěku, kterýž takowé tajemné neb zjewné wěci křiwé sprawowalby, aby přítel náš od JK[t]M[u] sprawedliwé slyšení měl, a ten zjewen byl a postawen a w oči zjewně mluwil, co jest tajně před králem JM[u] neb zjewně prawiti směl; a budeli takowý JM[u] i JM[u] raddú i naší společnú nalezen a uznán winný, o takowého nechceme státi, alebrž ku kázni jeho mluwiti podlé winy jeho. Pakliby ten se očistil a newinný ukázal, nic méně nemáme spoluzápisníka našeho opúštěti, ale k JK[t]M[u] o sprawedlnost mluwiti a wolati, aby se též tomu táž pokuta stala pro jeho křiwú zprávu, kterážby spoluzápisníku našemu, by w nie nalezen byl, státi měla, tak aby král JM[t] pán náš milostiwý klewetných jsa lidí zbawen, wesele kralowati mohl, a newinně obžalowaní aby útisku netrpěli.

Item, jakož od starodáwna města Pražská i jiná wšecka města králowská při jednání wěcí obecních u JM[u] pána našeho i wšeho králowstwí při hlasu třetím zachowáni byli, jestli žeby je kdo od toho utisknúti chtěl, my jich nikoli opustiti nemáme, než jim radni a pomocni býti máme, aby tak zachowáni byli při třetím hlasu, jakož jsú je předkowé JK[t]M[u] zachowáwali.

Item, buď pro wieru naši prawú, neb pro kterúž jinú příčinu, jestližeby kteří cizozemci do země wtrhli, zahubiti, škoditi, utiskowati chtiece, proti takowým my zápisníci, jakž rychle to poznáme, tak hned bez meškání s pomocí boží máme a slibujem se sjedúce a sebe nelitujíce, táhnúti a jim wedle wší potřeby odepřieti. Toto také znamenitě přiměnujem a mocné býti wyznáwáme, jestližeby kdo k nám w tuto jednotu přistúpiti chtěl a swuoj list přiznáwající k tomuto našemu zápisu a k nám pod swú pečetí dal, slibuje tak jakž náš zápis swědčí w tom státi, (wšak tak w plném roce pořád zběhlém, a potom kdyžby rok minul, budemeli chtíti koho w ten zápis přijíti, to buď na naší wuoli), toho nemáme též w ničemž opustiti, ale we wšem slušném powinni jemu budem jako sami sobě dosti učiniti, tak jakǫ by jeho pečeť k tomu listu a zápisu přiwěšena byla a jméno jeho napsáno. A ty wšecky wěci nahoře psané slíbili sme sobě a slibujem, swú dobrú, čistú, křesťanskú wěrú a ctí, jako ctní a zachowalí lidé, beze wší lsti a forteluow a kterýchžkoli wýmyslów, ježtoby ta slowa měla w který jiný rozum a glosu brána býti než sama w sobě znějí a jsú položena; neb to wšecko w celosti, jakož se swrchu píše, držeti a zachowati a w skutku naplňowati máme.

Toho na swědomie a zdrženie my wšichni swrchujmenowaní zapisující pečeti naše k tomuto listu kázali sme přiwěsiti. Jenž jest (dán) léta od narozenie božieho tisícieho čtyrstého osmdesátého čtwrtého, tu sobotu před swatým Wáclawem, dědicem Českým.

28.

Zápis sněmu Kutnohorského o pokoji a swobodě nábożenstwí w Čechách.

Na Hoře Kutné, 1485, 13. *Mart. (Z rkp. Talmb. f.* 299*).*

Pro chwálu pána boha wšemohúcího a pro obecné dobré králowstwí Českého, aby každý w swém řádu a sprawedlnosti státi mohl, láska a jednota zachowána byla odewšech, anno ɔc. MCCCCLXXXV, w neděli postní Laetare, majíc sněm obecní wšeho králowstwí našeho Českého, knížat, pánuow, rytieřstwa i měst w městě Hoře Kutně, my Wladislaw z boží milosti král Český ɔc. majíce toho péči w témž swém králowstwí, a znajíce swých poddaných potřebné wěci, tyto artikule zřídili a spuosobili a na konec zawřeli sme.

Item najprwé, co se wíry přijímání těla a krwe pána Ježíše Krista pod jednú neb pod obojí spuosobú dotýče, král JM[t] to rozwážiw, za slušné se w tom JM[ti] zdá toto, aby strana strany nehaněla ani utiskala, buď swětských neb duchowních, než obojí k sobě lásku zachowajte, kněží kteréžkoli strany, pod kterýmikoli kniežaty, pány, rytieřstwem, městy králowskými jsú, slowo boží swobodně a na hříchy kažte, žádní žádných nekaceřujte ani hanějte. A kniežata, páni, rytieřstwo i w městech králowských ti, kteříž obyčej mají přijímati tělo a krew pána Krista pod jednú spuosobú, kněží i lidi a poddané swé, kteréž pod sebú mají, obyčej přijímající tělo a krew pána Krista pod obojí spuosobú, žádných útiskuow nečiňte, ani jich hanějte, ani jim braňte swého spasení hledati podlé jich zwyklosti a wíry. Též i ti páni a rytieřstwo, města, kteříž obyčej mají tělo a krew pána Krista pod obojí spuosobú přijímati, a mají poddané swé a kněží, ježto mají obyčej přijímati pod jednú spuosobú, k těm poddaným swým a proti nim se mají zachowati bez útiskuow, aby každý boží slowo kázal bez hanění na hříchy a swého spasení hledati mohl podlé wíry swé a zwyklosti bez wyhánění a útiskuow. A to státi má a zachowáno býti bez pohnutí oběma stranoma až do let XXXI od nynějšího času pořád zběhlých. A což se kompaktat a smlúwy koncilium Basilejského dotýče, ti na swé míře stuojte a w swé moci zuostaňte, jakž sami w sobě jsú. A w tom času páni, rytieřstwo i města obyčeje majíce přijímati tělo a krew pána Krista pod obojí spuosobú, mají, budeli se jim zdáti, swé poselstwie učiniti k otci swatému, a kniežata, páni a rytieřstwo, i města obyčeje majíce přijímati tělo a krew pána Krista pod jednú spuosobú, též podlé nich mají swú pilnost a péči učiniti k otci

swatému, aby slušné cesty nalezeny mohly býti u JS^u, kteréžby na wěčnost mezi stranami zachowány býti mohly. Král JM' swú pilnost i péči při otci swatém sám skrze se JM' i přátele swé duchowní i swětské činiti ráčí, aby to mohlo dosaženo býti, aby JM^u poddaní na wěčnost w lásce bez útiskuo mezi sebú o to býti mohli. A to poselstwí k otci swatému má posláno býti a wyprawenо, co bude moci najspíš; a král JM' swú pilnost jako král a pán náš ráčí w tom činiti, aby se to nedlilo a neprodléwalo.

Item, jakož před časy minulými smlúwa se jest a zawření stalo mezi stranami obojími a cedule wyřezané smluwčí před rukama jsú: i známe, že se jest tomu ještě dosti nestalo; protož se nám zdá, aby se tomu dosti stalo a napraweno bylo, jakož ty cedule ukazují a samy w sobě zawírají s obú stranú do hodu swatého Wáclawa najprwé příštieho.

Item, což se Prahy dotýče, při té smlúwě, kterúž král JM' s nimi má a oni s JM^u, JM' jich nechati ráčí, aby ti páni rytieřstwo i města, kteřížto mezi JM^u králowskú a Pražany jednati mají o to, což jest w těch smlúwách pozuostaweno, jednali, aby to, což se jest stalo, k slušné náprawě přišlo, a to hned prwní pondělí po prowodní neděli ti páni, rytieřstwo i města aby se do Prahy sjeli, a to před se wzali a jednali, aby o to konec byl. Pakliby se přihodilo, žeby o to konec učiněn nebyl, tehdy knížata, páni, rytieřstwo i města stranný obyčej majíce přijímati pod jednau spuosobau, budau moci o to mluwiti i státi podlé wší potřebnosti, až se jim bude zdáti, aby to k slušné náprawě wždy přišlo.

Item, poněwadž mnohá jednání a sjezdowé o to býwali jsú a potom wždy ustrkowé a nezachowání, zdá se nám a chceme, aby wšichni obywatelé králowstwí tohoto kniežata, páni, rytieřstwo i města jeden záwazek a zápis na to, (a těch zápisuow dwa listy, aby každá strana jeden w swé moci měla,) podlé tohoto přípisu dolepsaného učinili a se zapsali do těch let třidciti a jednoho, a pod kterými pokutami, jakož přípis toho ukazuje, a oboje strana společně má a powinna bude udělati; a hned obojí strana před námi mají sobě slíbiti to zdržeti a zachowati až do sjezdu a zápisu, kterýž bohdá při času hodu Ducha sw. o suchých dnech nyní příštích sněm držeti chcem a ten zápis dokonati.

We jméno boží Amen. My Wladislaw z boží milosti král Český, markrabie Morawský ꝛc. wšem nynějším i budúcím k wěčné paměti přiwodíme, že jsme našli w králowstwí našem ruoznici mezi kniežaty, pány, rytieřstwem i městy, poddanými a wěrnými našimi, kterážto i za předkuow našich ještě byla powznikla i často wznikala až i předky našimi i též předky jich pány, rytieřstwem i městy častokrát srownána býwala a na slušných měrách postawena, ale potom opět w ruoznici wcházela; jakož toho listowé a bulle jsau otce swatého papeže Eugenia a zboru

neb koncilium Basilejského i slawné paměti císařuow Římských a králuo Českých předkuow našich milých, i tudíž mnohé zápisy rozličné a obecné a společné předkuow pánuow, rytířstwa i měst nyní dotčených: i zdálo se nám najužitečnější z té péče a milosti, kterúž máme ke wšem obywateluom již jmenowaným, pánuom, rytířstwu i městuom, abychom jeden obecní sjezd wší zemi našeho královstwí tohoto položili, a při tom sněmu z daru pána boha wšemohúcího s jich obapolnie wuolí a wědomím o ty ruoznice wšecky, kteréž byly wznikly jsme srownali a k místu přiwedli, jakož toho zjednání a wýpowědi každá strana pod naší pečetí pamět má, w kterémžto srownání najznamenitější jeden artikul napřed položen jest: což se přijímání těla a krwe pána našeho Jesu Krista dotýče, lidem obyčej majícím buď pod obojí neb pod jednú spuosobau, o kterýž artikul mnohé nepřízně a útiskowé byli jsú, i hledíce my na zwyklost starodáwní, nic nowého zamysliti nechtíc, zdá se nám, aby o ten artikul ten zápis mezi obojí stranú byl w artikulích dolepsaných, jakož dole psán jest těmito slowy: Kompaktata a smlúwy koncilium Basilejského, ty w swé míře stuojte a w swé moci zuostaňte, jakž samy w sobě jsú.

My Jindřich starší, Jindřich mladší jiným jménem Hynek, knížata Minstrberská ꝛc. Wok z Rozmberka ꝛc. páni pořád, rytířstwo pořád, města pořád A. B. C. wyznáwáme ꝛc. že hledíce napřed k chwále pána boha wšemohúcího, potom k jednotě a pokojné swornosti královstwí tohoto, majíce srownání mezi sebú skrze krále JM' pána našeho milostiwého o ten artikul, kterýž mnohé časy mezi námi stál w ruoznici, kterýž se přijímání těla a krwe pána Jesu Krista pod jednú spuosobú neb obojí z wíry naší každého dotýče, na JKM[ti] sme přestali, a takto se proti sobě zachowati máme bez pohnutí i přerušení wšelikého a wymyšlených forteluow, počnúce od datum listu tohoto za plných XXXI let pořád zběhlých a přešlých, buď z nás kdo žiw neb mrtew, pro nižádnú wěc ani smrt kterého z nás, má rušen býti tento zápis, ale w celosti takto zachowáno.

Item, najprwé každý z nás swé wíry bude a přijímání té welebné swátosti moci užíwati podlé duowěření swého a swědomí.

Item, wšickni kněží naši, kteréžkoli nyní máme, neb potom za sebú míti budeme na panstwích a zbožích našich dědických neb zástawných, máme k tomu jmíti a držeti, aby obyčeje při přijímání těla a krwe boží pod jednú spuosobú, neb pod obojí spuosobú slušně wésti mohli a swobodně, kážíce čtení swaté a jiné sprawedliwé písmo swaté bez hanění, kaceřowání strany druhé i wšelijakých úštipkuow, podáwajíc lidem obecným, jakž w těch farách zwyklost mají, tajně ani zjewně žádného nenutíc; neb bylíliby při které faře kteří lidé, buď jeden neb wíce, jinak při přijímání obyčej majíce, než kněz ten má při podáwání té welebné swátosti, ten přijímáním swým muož spasení swého hledati, kdež se jemu zdáti

bude podlé duowěření spasení jeho, a mimo to w ničemž jeho neobtěžuj, jako křesťanu přisluší.

Item, každý z nás poddané naše buď na dědinách neb zástawách, kteréž nyní máme a držíme neb jmíti a držeti budeme, w pokoji při obyčeji přijímání jich, buď pod jednú neb pod obojí spuosobú w nich duowěření k jich spasení jest, zachowati máme, žádnú jich mocí nenutíce ani připrawujíce sami skrze se neb kněžstwo naše bez jich wuole, aby každý swého spasení hledal podlé duowěření swého při skutku té welebné swátosti. A to má buď w městech, w městečkách neb we wsech wšudy od nás zachowáno býti.

Item, žádných jiných kněží, než kteříž nyní jsú, a kde jak zastáni jsú, jiný obyčej majíc při podáwání té welebné swátosti, na ta místa dáwati nemáme, než ty a takowé, kteříž nyní zastáni jsú; pakliby který umřel, na to místo buď jiný taký dán téhož obyčeje, jakož prwní byl kněz. Také jakož před časy minulými smlúwa se jest stala a zřízenie mezi námi obojími, a cedule jsú toho: a čemu se jest ještě dosti nestalo, k tomu se jmíti chceme, aby se tomu dosti stalo mezi nynějším časem a hodem sw. Wáclawa najprwé příštího. A což se Prahy dotýče, jakož král pán náš milostiwý s nimi smlauwu má, a při tom my toho necháwáme, aby to k srownání těmi osobami, kteréž to jednati mají, přišlo. Pakliby se to nestalo, to sobě wymieňujem, abychom o to mluwiti a státi mohli podlé potřebnosti, aby to k náprawě přišlo, až se nám zdáti bude. Pakliby kdo mimo srownání toto a zjednání králem JM[u] a námi, z nás se wytrhna, proti tomu co učinil, buď z knížat, pánuow, rytířstwa, neb měst, neb knězstwa, a naň wyznáno bylo a shledáno: proto my wšickni podlé powinnosti záwazku tohoto našeho, ze cti a z wíry po jednoho upomínáni, haněni a dotýkáni býti nemáme, než ten neb ti, kdožby to přečinil neb přečinili. Než my wšickni slibujem dolepsaným slowem a záwazkem proti tomu, kdožby co učinil neb učinili, napřed králi JM[u] pánu našemu milostiwému nynějšímu i krále JM[u] potomkuom, králóm budúcím, ačby JKM[t] z dopuštění božího w tom a do toho času s swěta sšel, jehož pane bože ostřež, a kterýby král JM[t] neb králi po JM[u] byli, i straně druhé takého w moc k oprawě přiwesti s Jich Králowských Milostí pomocí i strany druhé máme, aby ten to skutečně naprawil i kázán byl, jakž králi JM[u] pánu našemu milostiwému a raddě stran obojích při JM[u] zdáti se za sprawedliwé bude, aby tak w moci a w té míře zase zuostalo a stálo, jakož nahoře smluweno a srownáno jest.

Item, k tomuto zápisu my wšickni knížata, páni, rytířstwo i města, kteréž jména napsána jsú strany naší obyčej majíce přijímati tělo a krew pána Ježíše Krista pod jednú spuosobú, pečeti swé přiwěsiti máme; a jichžto jména nejsú wepsána w tento zápis, ti swé přiznáwací listy položiti mají při našem zápisu straně druhé pod obojí spuosobú tělo a krew pána Ježíše Krista přijímající; kterýž jsme

jim w moc dali a položili, a oni nám zase takowýž. Pakliby kdo pečeti k listu neb přiznáwacieho listu nepoložil, buď strany naší neb druhé, slibujem napřed králi JM[u] i sami sobě i straně druhé na toho každého, kdož by w tom wuole swé požíwati chtěl a toho odpíral, učiniti sobě pomoc hrdly i statky podlé wšeho přemožení našeho, jako proti tomu rušiteli dobrého, swornosti a pokoje, a jeho žádný z nás nemá zastáwati ani fedrowati, než jeho se zbawiti wšemi obyčeji, jako zprotiwělého pánu swému a wší obci. A to wšecko slíbili sme každý sám za se i za naše erby i potomky, swú dobrú wěrú křesťanskú, ctí a wěrú králi JM[u], straně druhé i sami sobě zdržeti a zachowati we wšem, což w tomto zápisu oznamuje se, wyslowuje a zawírá, bezewšeho přerušenie, obmeškánie a zanedbánie. Pakliby který proti tomu učinil a nenaprawil wedle rozkázánie a rozeznánie krále JM[u] a osob s obú stranú wydaných, na toho wyznáwáme a seznáwáme, že jest proti swé cti učinil a ji ztratil, jako ten nemiluje swornošti a jednoty, a swému slibu dosti neučiniw a proti tomu zápisu učiniw. Tomu na jistotu pečeti naše oc. A my nadepsaný král Wladislaw při každém spisu kázali sme pečet naši králowskú přitisknúti.

29.

Zápis sněmu Swatowáclawského r. 1485 o minci.

W Praze, 1485, 13. *Okt.* *(z rkp. Talmb. f.* 220 oc.*)*

Anno oc. LXXXV, feria V ante Galli: Stalo se obecné swolenie při swatém Wáclawě na sněmě držaném, což se mince a peněz bránie dotýče: kniežata, páni, rytieřstwo i města ráčili jsú před se wzíti zřiezenie slawné paměti krále Jiřieho, a tak jakž jest zřiezeno a dskami zapsáno, a to takto: že groš český, ten má jíti, a tomu groši sedm peněz rowných jakž se nynie dělají, mají za ten groš platiti, a tyto prwnější penieze horské, kteréž w haléři jdú, těch má jíti čtrnácte za český groš, a dwa ta haléře za tento peníz má platiti; a po dnešní den nemají wiece slúti penieze, ale haléři, a tak aby před se již w haléři šli; a již má ty haléře každý bráti, za ně kupowati i prodáwati. A tak w každém městě aby to bylo opatřeno úředníky, aby týž halléř před se na těž míře šel, jako prwé, aby zaň nebylo dráže kupowáno ani prodáwáno; a také páni i rytieřstwo i jiní wšickni mají ty haléře w úrocích od swých lidí bráti, a čtrnácte za groš, kteřížby lidé neměli českých grošuow anebolito peněz, aby mohli swých pánuow haléři odbyti. Také jest znamenitě swoleno, uherský zlatý má platiti bez jednoho puol kopy grošuow českých, a též peněz také bez jednoho puol kopy grošuow českých, a haléřuow za týž zlatý uherský padesáte osm grošuow; a rýnský má platiti XXI½ grošuow českých a peniez tolikéž XXI½ grošuow a haléřuow XLIII groš. A jestli žeby kto toto swolenie přerušil a z něho wystúpil, buď ktož koliwěk, král JM[t], kniežata i s pány i s rytieřstwem i s městy ráčí se proti takowým míti jako

proti rušiteli obecného dobrého. Gerlické penieze kteříž mají, aby jich odbyli po čtyřech nedělech od swatého Hawla, a potom aby jich žádný wiece nebral; a Kladská mince ta se nezapowiedá bráti. A to w každém městě aby bylo prowoláno.

30.

Zápis sněmowní r. 1486.

W Praze, 1486, 17 *Febr. (Z rkp. Talmb. f.* 168*).*

Tertio Andreae, B. primo.

Najjasnější knieže a pán, pan Wladislaw z božie milosti Český král a t. d. se pány a wládykami, na plném saudu s powolením a wuolí kniežat i wšech pánuow a wládyk a Pražských měst, i jiných měst i wší obce králowstwie Českého, na obecním sněmu wšeho králowstwie, kterýž byl léta božieho MCCCCLXXXVI w pátek o suchých dnech postniech, KM' se pány a wládykami, nahledše pilně w starodáwní zřiezení a ustanowení, což se zámkuow, hraduow, twrzí w králowstwí Českém odcizowánie dotýče, kterak jest to pod welikými pokutami zřiezeno a utwrzeno, aby toho nebylo, též i nyní JM' králowská se pány a wládykami na plném saudu zřiece na to, aby takowá wěc škodná této korunė newznikla k záhubám, a k škodnému roztrženie nepřišla: i nalezli a ustanowili za práwo wuobec, aby po dnešní den žádný z kniežat, z pánuow, z wládyk, kteréhožkoli stawu, buď duchowní nebo swětský, swých hraduow, twrzí, měst i wšelikterakých zboží w králowstwie Českém cizozemcuom buďto osobám nízkým, nebo wysokým nižádným neprodáwali, nazastawowali, nezapisowali, nepostupowali ani nesměňowali nižádným wymyšleným obyčejem, nic sobě ku pomoci neberúce, buďto swobodných, manských, nebo zápisních, bez powolenie JM[ti] králowské i potomniech králuow Českých; a JM' králowská i potomnie JM[ti] králowé Čeští neráčí a nemají k takowým wěcem nižádného powolenie dáti bez rady zemské. Pakliby kdo přes tento nález které hrady, twrze, nebo města, aneb jiné wšeliké zboží zastawil, prodal, dal nebo změnil cizozemcuom, jakož swrchu dotčeno jest, ten aby ztratil swú čest, a jmín byl jakožto psanec a zhaubce králowstwie Českého, a z země wypowědín, a žádným wymyšleným obyčejem aby zase nebyl nawrácen ke cti duchowniem ani swětským práwem. A ten každý cizozemec, kteréhožkoli stawu, přes tento nález co by takowého kaupil, dánie(m) přijal, anebo zástawú anebo změnú, penieze aby swé ztratil, a zámek ten nebo zbožie aby na KM' spadlo nebo spadly, a král JM' s radú zemskú to aby obrátil na obecné dobré. A jestli pak žeby se přihodilo, a který obywatel koruny chtěl dáti, prodati, neb poručiti swuoj statek cizozemci s krále JM[ti] wuolí, tehdy prwé nežli se w to uwáže ten cizozemec, má napřed ujistiti, aby žádného jiného pána dědičného neměl, nežli krále Českého korunowaného, a we wšech powinnostech aby se srownal s oby-

wateli země České. Toto wšak znamenitě se wyměňuje, že obywatelé markrabstw Morawského, ani jiných zemí obywatelé, kteříž jsú dědičně a wěčně k králowstwie Českému připojeni a wtěleni, že se ti za cizozemce nepokládají. Než poněwadž markrabstwie Morawské i jiné země w této míře odzastaweny jsú, o tom se takto nalézá: Jestližeby který obywatel těch zemí swrchupsaných kteréhokoli zboží a zámku wedle práwa země České došel: ten má králi Českému nynějšiemu i budúciemu z toho slib a powinnost učiniti jakožto jiní obywatelé w králowstwie Českém, a s takowým zbožím aby žádného jiného za pána neměl, nežli krále Českého korunowaného, pod pokutami swrchupsanými.

31.

Rozsudek krále Wladislawa we pří mezi stawy panským a rytieřským o sedánie w saudu zemském.

W Praze, 1487, 18 *Apr. (Z rkp. Talmb. ꝛc.)*

Tertio Andreae, F. 8.

We jméno božie a trojice swaté nerozdílné Amen. Wladislaw, z božie milostí král Český, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabě, známo činíme wšem tak budúciem jako nynějšiem, že znamenawše některé ruoznice znamenité mezi pány a wládykami w králowstwie našem wzniklé, kteréžto za předkuow našich z dáwné chwíle i také za nás k znamenité překážce jednánie obecného dobrého byly jsú, a potomně k zkáze a ke zlému králowstwie tomuto takowá neswornost přijítiby mohla: i majíce péči ustawičnú o poddaných našich, a chtíce rádi aby takowé neswornosti w dobrú jednotu uwedeny byly, kteréžby obecnému dobrému nyní i budúcně překážely: s pomocí božie a s přiwoleniem wšech pánuow i také wládyk králowstwie našeho Českého, tyto artikule dolepsané ku prawému a celému konci sme přiwedli, o kteréž na nás oboje strana mocně jsau přestali, a nynie i budúcně za se i za swé budúcie nám jsú přiřekli, že se tak podlé wyřčenie tohoto našeho beze wšeho přerušení zachowati mají: Najprwé což se osazenie saudu zemského dotýče, a wýnosuow panských a wládyckých nálezuow, to takto wypowiedáme a na wěčné časy za práwo ustanowujem: Aby wždycky, kdyžby se koliwěk nám anebo budúcím našim králuom Českým saud zemský osaditi údálo, w takowém saudu aby byli napřed posazeni úředníci, kteříž z práwa při saudu zemském seděti mají, totižto purkrabě Pražský, a najwyšší komorník, a najwyšší sudí králowstwie Českého, a k tomu dwanácte osob z pánuow, mužuow k tomu hodných a na cti zachowalých, a k tomu osm osob z wládyk, také hodných a na cti zachowalých, kteřížby od nás, aneb od budúciech našich k takowému saudu wybráni byli. A kdyby potaz panský a wládycký wynešen býti měl, tehdy

k wynášenie potazu najwyšší sudí králowstwie Českého nynějšie i budúcie má kázati wstáti dwěma z pánuow, a jednomu z wládyk. A tak ti tři spolu, kteří powoláni budú, panský a wládycký potaz wynésti mají, wšak to wždycky dskami znamenitě má zapsáno býti, že tito dwa z pánuow a tento z wládyk panský a wládycký potaz wynesli; tak aby po wěčné časy beze wšeho omýlení znamenitě rozdíl byl mezi stawem panským a stawem wládyckým. Což se pak dotýče saudu dwora našeho u dworských desk, to také tak ustanowujem, aby spuosobem dole psaným osazowán byl nyní i budaucně. A na tom saudu aby seděl na místě našem najwyšší sudí dwora našeho po Čechách, pak k tomu páni, kteříž k tomu jmenowáni budú, podlé toho s nimi aby seděli čtyřie z wládyk w témž saudu; a kdyžby panský a wládycký potaz wynešen býti měl, tehdy sudí dwora našeho nynějšie i budúcie má rozkázati dwěma z pánuow a jednomu z wládyk wstáti, a kterýmž káže, ti mají panský a wládycký potaz wynesti; a to má také znamenitě dskami zapsáno býti, že tito dwa z pánuow a tento z wládyk panský a wládycký potaz wynesli, aby jeden každý bez omýlení w swém stawu panskěm nebo wládyčím oznámen byl. Což se pak dotýče relací anebolito posluow ke dskám, to také za práwo nyní i po wěčné časy ustanowujem, že komužkoliwěk relací my neb budúcí naši králowé Čeští poručíme buď z pánuow neb z wládyk, kdožby byl naše radda přísežná, ten aby mohl poslem ke dskám býti zemským i také dworským, a relací od úředníkuow desk obojích od takowého od nás poslaného má přijata býti bezewšie odpornosti. Wšak to také úředníci desk obojích s pilností opatrowati mají, kdožby koliwěk relací ke dskám udělal, bylliby stawu panského, aby to tak dskami znamenali: Posel ke dskám tento z pánuow. Pakliby byl stawu wladyckého, aby bylo zapsáno: Posel ke dskám tento z wládyk. A protož my Wladislaw král, znajíce, že tito prostředkowé, kteréž sme my od dnešnieho dne po wěčné časy za práwo ustanowili w králowstwie našem Českém, nejsú k ujmě, ani k žádnému zlehčení stawu panskému ani také wládyčiemu, ale že mohú nyní i budúcně k obecnému dobrému a zachowánie lásky a swornosti tomuto králowstwie slúžiti: tyto wšecky wěci swrchu psané, tímto listem naším utwrzujem a upewňujem a po wěčné časy za práwo ustawujem, tak že strana žádná z pánuow ani z wládyk w takowém spuosobu přes toto naše zřiezenie na wiece se táhnúti, ani také strana straně toho ujímati nyní ani po wěčné časy nemá. Kteréhožto ustanowenie list jeden pod pečetí naší dali sme pánuom a druhý wládykám. A pro wětší pewnost s wuolí wšech pánuow i wládyk na obecném sněmu králowstwie našeho, kázali sme dskami zapsati toto naše sjednánie a ustanowenie. Dán na hradě Pražském, w středu před swatým Jiřím, léta božieho MCCCCLXXXVII, králowstwie našeho léta šestnáctého. Tento majestát wložen jest we dsky z rozkázanie najjasnějšieho kniežete a pána, pana Wladislawa Českého krále ꝛc. a s powolením pánuow

a wládyk králowstwie Českého wšech jich s powoleniem a dobrú wuolí. Poslowé ke dskám od krále JM[u] byli jsú Jindřich z Hradce, najwyššie komorník králowstwie Českého, Puota z Rismberka a z Šwihowa, najwyššie sudí králowstwie Českého z pánuow, a Jan z Raupowa najwyššie písař králowstwie Českého a hofmistr dworu krále JM[u] z wládyk, wyprawujíc nadepsané wěci, od jmenowaného pana krále jsauce zwláště wysláni.

32.

Sněmowní zápis r. 1487.

W Praze, 1487, 1 *Okt.* (*Z rkp. Talmb. f.* 178.)

In communi dieta totius terrae regni Bohemiae anno domini MCCCCLXXXVII feria secunda in crastino Jeronymi.

Item, najprwé což se pomoci, k které sme z dobré wuole pánu swému swolili, ne z práwa, ale pro obecné dobré, k wyplacení Kolína, a to po puol úroce swatohawelském počítajíc na mečowý groš, a též ze wšech komorních platuow i ze wšech listuow, z kterýchž úroky berú, aby též dali. A jestližeby se kdo zapsal, anebo zawázal jakýmžkoli záwazkem, kdyby berně neb pomoc zemská byla, aby jistec to zastal, cožby té pomoci z toho listu přišlo, to nemá žádné moci takowé zapsání a slib ani přiřčenie jmíti. A jestližeby kdo jakýmžkoli záwazkem napomenul nebo wzal, ten swé práwo a list má ztratiti, a k této zemské potřebě má obrácen býti. A ta pomoc má se počíti wybierati při swatém Martině najprwé příštím, až do wánoc má se wybrati. A jestližeby kdo který list zatajil, ten má na Králowu M[t] a k této pomoci zemské obrácen býti. A též také o komorniech platech.

Item, aby wšichni dali a JMK[t] žádnému aby neodpúštěl i někomu oddáwal, ani na kterých dluziech srážel. Pakliby se kdo tomuto obecnímu swolení protiwil a zemskému dobrému, aneb nechtěl dáti: toho aby JMK[t] žádnému netrpěl, a my wšichni na toho swéwolného JKM[u] chcem pomoci.

Item, dědinníci swobodní dáwajte též s lánu, jako jiní lidé úrační w té wsi aneb najbližší platí, a to po celém úroku na mišenský groš.

Item, židé aby znamenitú berni a pomoc dali, poněwadž země užíwají a lichwy znamenité berú, a to též berníci aby wybírali, kteříž usazeni budú, aby měli moc wybierati podlé možnosti jich. A tu pomoc berníci aby žádnému w ruce newydáwali, nežli těm, kteříž budú wybráni z kniežat, z pánuow, z rytieřstwa i z měst, a týmž aby z toho počet udělali. A ti kteříž wybráni a woleni budú, mají slíbiti knížatóm, pánuom, rytieřstwu a městuom, aby žádnému newydáwali těch peněz bez wuole kniežat, pánuow, rytieřstwa i měst.

Item, krále JM[u] za to žádáme a prosíme, aby ráčil Kolín w swú moc, co najspieše bude moci, přiwesti bez prodlení, a kdožbykoli za Kolín prosil k zástawě

a neb kterakkoli, a neb za tu pomoc, ten aby proti swé cti a wíře udělal. — Item, také JMK[4] aby ráčil nám přiřéci a ujistiti, aby žádnému Kolína nepostupowal ani zapisowal bez wuole wšeho králowstwí i wší obce.

Item, pakliby k tomu přišlo, a kněz Hynek chtěl Kolín wyplatiti: ty peníze aby nebyly jinému dány w moc, nežli tomu neb těm, o kohož se páni, rytířstwo i města swolili, a ti bez wuole jich žádnému newydáwali těch peněz, kteréžby přijali, ale aby to, jakž se swolí z jednostejné wuole, na obecné dobré obráceno bylo.

Item, což se swobod zemských dotýče, na tom sme s pilností seděli, aby ta wěc k spěšnému konci přiwedena byla; ale nemohúce míti těch potřeb před rukama, i museli sme toho tak ponechati takowýmto obyčejem, abychom krále JM[ti] pána swého milostiwého za to prosili, žeby nám ráčil toho přiti, abychom ty, kteří woleni z knížat, z pánuow, z rytířstwa a z měst, sjeli se sem na týden před swatým Wáclawem najprw příštím, a při tom času aby JMK[4] ráčil poručiti panu kancléři, se wšemi registry starými králowskými při témž času při těch wolených býti; také k témuž času aby wšecky dsky, i staré z Karlšteyna přiwezeny byly; též také wšieckni knížata, páni, rytířstwo, páni Pražané, jiná města, kteřížkoli které wěci mají k takowým zemským swobodám příslušející, buďto listy, neb registra, neb přípisy a nebolito práwa zemská sepsaná, (aby) k tomu času přinesli aneb poslali, žádný aby toho při sobě nezatajil, pro swé i obecní poctiwé a dobré. Tu pak dále při tom času s pilností na to ti wolení sedíce to wyhledají. Což se pak najde, chwála bohu; a čehož by se nenalezlo a potratilo, to podlé milostiwého přiřčení a prosby naší k králi JM[ti] pánu našemu milostiwému, čehož potřebowati a prositi budem ku potwrzení aneb obnowení, plné doufání máme, že ráčí se k nám w tom milostiwě jmíti jako pán náš milostiwý.

Item, což se cel dotýče, buďto na zemi aneb na wodě: na to zříce, aby se žádnému křiwda a ujma nestala, tím prostrannější čas toho pokládáme, aby wšichni, kdo které weysady a obdarowání na takowá cla a meyta mají, to snesli a okázali před králem JM[ti] a radú konečně na suché dni adwentní najprw příští. Pakliby (kdo) zanedbal a neokázal na ten čas, ten sám sebú winen bude, a wíce takowého cla a meyta bráti nemá.

Item, což se mince dotýče, abychom krále JM[ti] prosili, žeby nyní w této míře až do swatého Wáclawa ponecháno bylo peněz dělání, než groše aby tím wíc děláni byli a drobní haléři; na takowé zrno stříbrné na groších i na haléřích aby umenšowáno nebylo, tak aby w té wážnosti byly dwa haléře za jeden peníz, a čtrnácte za jeden gr.

Item, abychom prosili krále JM[ti], když se ten haléř, jako se swrchu píše, dělati bude, žeby JMK[4] ráčil skrze úředníky swé spůsobiti, a zwláště w městech, o wšecky potřeby aby zřízeno bylo, žeby drahotú powyšowáno nebylo.

Item, což se jiné zřízenosti zemské dotýče, to sme wyhledali, kterak ta zřízenost se stala za času slawné paměti krále Ladislawa, to aby bylo čteno přede wšemi, a budeli co potřebí přičiniti, za to budem prositi, aby se tak stalo.

Item, páni rytířstwo o tom mluwí a prawíce, že jest podlé práwa a potřebnosti, aby žádný nechodil a newstupowal nahoru ke dskám mezi úředníky zemské i také dworské, kteří nejsú úředníci k tomu přísežní, a to proto, aby se we dskách newertowalo.

Item, úředníci u desk zemských neb dworských, kdo toho žádá, mají zpráwu učiniti, kterak se mají jmíti při práwích a úřadech zemských neb dworských, buďto puohony neb přísahú, neb jiného wedení práwa. Ale o rozsudcích, kteréž pánuom w lawicech rozsuzowati přísluší, o tom žádnému naučení nemají dáwati, ani lidi na omylných troštech posazowati.

Item, jakož král JM' ráčil tak milostiwě učiniti a přiřéci, že ty odúmrti staré mají minúti a zdwiženy býti, za to JM^{ti} prosíme, aby to dskami zapsáno a znamenáno bylo.

Item, kterýby čeledín a člowěk zběhna od pána swého z služby aneb z dědiny, a přišel k komuž koliwěk, buď na zámek, na twrz, do měst, do městeček a neb do wsí, aby žádný takowému neb takowým glejtu nedáwal, ani jeho w čem zastáwal, ale bez odpornosti, čí jest ten čeledín neb člowěk, jemu jej wydal; neb takowý glejt nemá žádnému platen býti.

Item, což se čeledi dotýče neb lidí zběhlých z dědin, kdožby koliwěk je přechowáwal, a mocí u sebe je držel, glejtem zastíraje, žeby mu glejt dal ten jistý, číž jest čeledín byl, má bez omluwy wšeliké jemu jej wydati, jeho nikam newystíraje. Pakliby ho newydal, neb jej pryč wyslal, tehdy aby jej mohl pohnati od desíti až do dwadcíti hřiwen stříbra, buďto z pánuow, z rytířstwa nebolito z měšťan.

Item, co se dotýče zlodějuow a lúpežníkuow, na silnicech a jinde, ti aby žádného glejtu a bezpečenstwí u knížat, pánuow, rytířstwa i měst neměli, a kdožby jej koli glejtowal, a králi JM^{ti} nebo poprawcuom toho kraje wydati nechtěl, ten aby sám z takowých škod, z kterýchžby ten zločinec winen byl, před králem JM^{tí} aneb před práwem byl powinen odpowídati.

Item, ježto někteří křesťané dáwají swé peníze mezi Židy, aby jimi spolu lichwili: kdežby se toho kdokoli doptal, aby toho netajil, aby na krále JM' wznesl. A těch peněz polowice aby na krále JM', a polowice na toho, kdožby se toho uptal, přišla, a ten jistý křesťan aby kázán byl.

Item, JM^{ti} krále také prosíme, poněwadž mince w zemi dobrá jde, aby to

tak opatřeno bylo, aby řemeslníci w městech králowských i panských lidí nepřebírali, ale na sprawedlnosti wšecky wěci a na rownosti aby dáwali. A úředníci w každém městě králowském i panském aby to opatřili, aby se tomu dosti stalo. Než také i kupci a kramáři, kteříž kupectwí do země wezau a prodáwají, aby také wšecky wěci při rowenstwí wedle těch peněz dobrých dáwali, a pokudžby jim těmi úředníky usazeno bylo; a to najprwé aby se w městech Pražských puosobiti počalo.

Item, žádný aby rejtaruow cizozemcuow ani zdejších nepřechowáwal a pěších služebníkuow, než chceli kdo služebníky jmíti, chowej je na swých zámcích; pakliby koho kam poslal po potřebách swých aneb jeho, aby mu listy neb znamení dal; a kterýžby toho neměl, muož k němu saženo býti jako k zhúbci.

Item, co se dotýče zlatého uherského a reynského, ten aby weyš brán nebyl, než jakož jest prwé swoleno a dskami zapsáno: uherský bez jednoho groše po polúkopí, a reynský po XX a II gr. českém, a w placení dluhuow aby se též zachowáwalo pod pokutau, jakož dskami zemskými zapsáno jest.

Item, sedláci aby wšelijakých lowuow nechali pod pokutú starodáwní, a tenat ani rukáwníkuow aby neméwali; pakliby který nalezen byl, aby s tenaty wzat byl, a z toho kázán byl; proto mohú páni, rytířstwo i města tenata poslati k lidem swým, než aby od nich po lowu hned brána byla a na zámek neb domuow, kde kdo sedí, nesena, než u lidí jich neb u sedlákuow aby nechána nebyla. Pakliby kde byla nalezena u sedlákuow, mají bez odpornosti brána býti.

33.

Psaní hejtmanůw králowstwí Českého ke stawům markrabstwí Morawského o jednání obau zemí společné proti aukladům králi Wladislawowi z Říše strojeným.

W Praze, 1490, 27 *Dec. (Z rkp. Děčinsk.)*

Urozeným pánóm, p. Stiborowi z Cimburka, hajtmanu markrabstwie Morawského, p. Wilémowi z Pernštejna, najw. hofmistru král. Českého, p. Wratislawowi z Pernštejna, najw. komorníku cúdy Brněnské, p. Janowi Kunowi z Hodonína, p. Oldřichowi z Boskowic, p. Janowi z Lomnice, p. Albrechtowi z Šternberka, p. Puotowi z Lichtenburka, p. Jindřichowi z Sowince, p. Wáclawowi z Ludanic, p. Janowi z Žerotína, p. Jiříkowi z Weitmile, i jiným pánóm; a urozeným panošiem, Jakubowi z Šárowa, Bohuslawowi z Kobor, Protiwowi z Zástřizl, Wáclawowi z Laškowa; a slowútné múdrosti a opatrnosti purkmistróm měst Olomúce, Brna, Znojma, Jihlawy, Hradiště, Uničowa, a jiným obywatelóm markrabstwie Morawského, přátelóm našim zwláště milým.

Službu swú wzkazujem WM[u], urození páni, stateční, múdří a opatrní páni a přátelé naši milí! Jakož ste nám oznámili a přiepis poslali psanie wašeho, kteréž ste učinili k najjasnějším kniežatóm a panóm, p. Fridrichowi a p. Maximilianowi ciesaři a králi Římskému JM[tem], při té wěci také oznamujíc nám předešlé časy, kterak koruna Česká w roztrženie přišla, při tom připomínajíc, aby na tu wěc myšleno bylo, kudyby se toho mohlo potomně wywarowáno býti; také připomínajíce, kterak národ neb jazyk Německý, kteříž pod říší jsú, hledali zlehčenie našeho, a w nedáwních časiech i o korferstwie připrawiti usilowali sú; to též oznamujíc, jakožto přietelé naši milí, jsúc jednoho jazyku a k jedné koruně příslušiec, cožby se nám koli poctiwého dálo, žebyste nám toho newinšowali jinak, než též jakožto sami sobě ɔc. Páni a přietelé milí! psaní wašemu takowému wšemu sme wyrozuměli: najprwé, což se ciesaře a krále Římského JM[u] s králem pánem našim i wašim milostiwým JM[u] dotýče, w dobré a přátelské wuoli přijali sme, to před sebú majíce, jestližeby takowí útiskowé a nepřátelstwie, kteréž se od JM[u] ciesaře a krále Římského králi JM[u] pánu našemu milostiwému dějí, nebyli přetrženi a přestáni, že my JKM[u], jakožto pána swého milostiwého, nemienime aniž chceme opustiti; a cest těch hledali sme a bohdá je před sebú máme, že JM[u] Král. pánu našemu milostiwému welikú a skutečnú pomoc učinieme, kteráž jest neslýchaná a diel nad obyčej, a wšakž pro našeho milostiwého pána sobě to nic obtěžowati nechceme; a takowé cesty w krátkém času WM[u] oznámeny budú. Kdežto také k WM[u] nepochybnú naději máme, že to ráčíte také před se bráti, a té cesty hledati, kudy a kterakby od WM[u] JM[u] Král. pomoc užitečná a skutečná mohla se státi. Také páni a přietelé milí! jakož péči máte o korunu tuto králowstwie Českého, ufajíc pánu bohu, s pomocí pána boha wšemohúcieho, wás i jiných k koruně příslušejíciech, že se Německého jazyku neb národu předsewzětie nám i braní škodného uwarujem, a buohdá spuosoby předkuow našich i wašich proti nim hledati budem, budúli nám k tomu příčinu dáwati. Kdež pak dále některých znamenitých potřeb koruně České příslušejících, nás i wás i jiných dotýče se, i také přátelského winšowání, nám tak mnoho jako wám samým: z takowých wšech pečliwostí, napřed o krále pána našeho i wašeho milostiwého, o králowstwie České a o korunu tu, o nás i o wás že péči máte, WM[u] z toho welmi děkujem, na miestě nás i wšech pánuow i rytieřstwa i měst králowstwie Českého. WM[u] také oznamujem, že na suché dni postní najprw příštie tu sjezd a sněm držán bude na hradě Pražském. I zdá se nám i wám potřebné, abyšte ráčili některé z sebe k nám na ten sněm wyslati s těmi spuosoby a potřebami, kteréžby se wám zdály k dobrému koruny této, a také kudyby se ta nebezpečenstwie mohla předjíti, kterýchž ste některých w swém psanie sami ráčili dotknúti. A my s těmi, kohož ráčíte wyslati, rádi rozjímati a jednati chceme, cožby k dobrému této koruně

slúžilo nynie i budúcie časy, a též wám wšie cti i dobrého přejíc, jako wy nám. Dán na hradě Pražském, w pondělie po božiem narozenie, den S. Jana, léta božieho MCCCC XC. 1°.

Wok z Rosenberka, hajtman králowstwie Českého;
Jan z Janowic, najw. purkrabie Pražský a hajtman téhož králowstwie;
Jindřich z Hradce, najw. komorník králowstwie Českého;
Puota z Risenberka, najw. sudí králowstwie Českého;
Beneš z Weitmile, purkrabie na Karlšteině a mincmeistr na Horách Kutnách,
a Albrecht z Leskowce, podkomořie a hajtman králowstwie Českého.

D. IX.

WÝPISKY PRÁWNÍ A SAUDNÍ ZE STARÝCH DESK ZEMSKÝCH KRÁLOWSTWÍ ČESKÉHO.

Zbírka třetí.

306.

1389. ***Rubeo citationum.***

Haško de Praga cum coactoribus citat Michalka de Oswračina. Ibi anno domini 1389 quatuor temporum quadragesimae dominus rex per Nicolaum de Žampach mandavit, ut praesens jus praetereat in Eliška et Haškone et ejus coactoribus, ex eo quia citata propter certa servitia regia, custodiendo castra domini regis post obitum mariti sui, non potuit ad terminum testationis comparere, et mandat, ut terminus emendetur ad querelas ad feriam IV. post conductum pascae, et mandat patri (sic) per camerarium intimare, ut adstarent ad querelas. Ibi terminus quatuor temporum pentecostes. *Talmb.* 67[a].

307.

1397. ***Rubeo citationum.***

Ulricus de Kostelec citat Putam de Opočna pro decem millibus marcarum argenti. Ibi domini barones, auditis partibus, videlicet actoris et citati, et eorum narrationibus, invenerunt pro jure, et Břenko de Šwihow dominorum potaz exportavit: quod actor de tanto, quod non habuit nec habet, neque citare non potest, et ideo Puta ab hac citatione debet esse liber. Actum coram dominis baronibus. Relatio domini Smilonis protonotarii regni Bohemiae, anno etc. MCCCLXXXXVII. *Talmb.* 67[ab].

308.

1398. *Rubeo citationum.*

Hynko de Wismburg citat Johannem de Wismburg pro hereditate, quia se intromisit et tenet haereditates ejus. Ibi dominus Procopius marchio Moraviae et domini barones, audita querela actoris et defensione Johannis citati, quod actor non esset de legitimo thoro, et quod hereditare non deberet, ac aliis defendentibus suis etc. invenerunt pro jure, et Racko de Šwamberg dominorum consilium exportavit: quod utraque pars debet ducere suos testes, ut est juris, videlicet actor super legitimitate et citatus de illegitimitate, ad feriam VI. quatuor temporum quadragesimae coram dominis baronibus; et si tunc domini invenient et mandabunt, tunc jurabunt, vel sicut domini ibi invenient. Acta sunt haec coram domino Procopio, marchione Moraviae, et coram dominis baronibus Hermanno de Chusnik, supremo camerario, Bohuslaw de Krasikow, supremo judice, Ulrico de Nova-domo, protonotario tabularum terrae, Henrico de Nova-domo, purgravio Pragensi, et aliis quam pluribus baronibus eodem judicio praesidentibus. Actum anno MCCCXCVIII. *Talmb.* 67ª.

309.

Rubeo citationum.

Katherina de Praga citat Smilonem de Sulejowic. Ibi citatus non adstitit. Actoribus datum est pro jure obtento; dederunt memoriales. Relatio omnium beneficiariorum.

Ibi feria VI. quatuor temporum quadragesimae Wenceslaus rex Bohemiae per dominum Ulricum de Nova-domo protonotarium regni Bohemiae tabularum terrae arrestavit hoc jus obtentum in Smilone, dicens, quia tunc temporis, cum stare debuit, fuit in servitio domini regis, et mandavit continuari terminum ad querelas ad feriam IV. post conductum pascae. *Talmb.* 67ª.

310.

1399. *Rubeo citationum.*

Wilem de Duban senior citat Georgium de Hradku. Ibi citatus locutus est contra citationem dicens, quia actor est captivus et citare non potest; et actor e contra dicebat, quia incepit citare, quando fuit liber. Terminus cum his ad barones. Actum anno domini 1399. *Talmb.* 67ᵇ.

311.

Rubeo citationum.

Wienko de Slupna citat Wenceslaum de Slupna. Ibi pro eo quod citatus adstans mandavit se ponere infirmum, actori datum est pro jure obtento.

312.

Rubeo citationum.

Štěpan et Niklas de Praga citant Johannem de Usti. Ibi anno domini 1398 sabbato quatuor temporum adventus Přibiko de Kamenice nomine Johannis citati defendit contra hoc jus obtentum, dicens, quia ipse citatus est de genere baronum, et per minores beneficiarios judicari non potest nec debet, nec etiam debet citari minoribus damnis per coactores; docere vult, sicut domini sibi invenient.

313.

1399. *Rubeo citationum.*

Wenceslaus Bohemiae rex cum majoribus beneficiariis et Pragensibus beneficiariis et Otta de Bergow citant Petrum de Kosti. Ibi Petrus citatus locutus est contra citationem dicens, quod est kmet, et quod non est debite citatus, prout kmet deberet citari; secundo, quia beneficium non est plenum, quia vicecamerarius non fuit locutus, et camerarius testatus est a pleno beneficio; tertio, quia actores positi in citatione, videlicet dominus rex, supremus camerarius, Hynko Berka de Honštein supremus judex, et Smilo protonotarius tabularum, qui sunt expressi in citatione, non adstiterunt. Ex adverso Otta actor dixit, quod citatus non esset kmet, nec unquam w kmetstwo juravit, et si esset kmet, pro repulsa non deberet ut kmet citari, sed ex quo ordo juris antiquitus tentus circa repulsas est observatus, et majores beneficiarii stant simul cum minoribus beneficiariis, prout fuit ab antiquo circa repulsas servatum, quod ipsa citatio jure processit, et ejus testatio potest esse etiam coram solo notario tabularum quocumque tempore, nec potest contra eam citatus contra minores beneficiarios quidquam loqui, quia testata est pleno jure, et Otta actor, per quem facta repulsa, in testatione ejus adstitit. Terminus cum his ad barones in crastino Jeronymi. Ibi Johannes Seraphin, commissarius Ottae, petiit emendari terminum ad idem ad barones, prout est de jure; et beneficiarii non permiserunt emendari terminum per literam domini regis, per quam mandat, quod contra citatum non procedatur, nisi sit tanquam kmet citatus.

Ibi anno domini Mcccc feria V ante Georgii Wenceslaus Bohemiae rex per Hermannum Chusnik supremum camerarium regni Bohemiae dimisit et mandavit dimitti istud jus Ottoni de Bergow, quod mandaverat prius arrestari per literam suam, quod habeat processum suum. Relatio Bohunkonis Publice (sic) et Stephani vicenotarii. *Talmb.* 67—68.

314.

Rubeo citationum.

Wenceslaus Wnietieř de suburbio Pragensi citat Michalkonem de Ostrowa. Ibi pro eo, quod citatus respondit querelae non muniendo sibi jus, actori datum est pro jure obtento. Dedit memoriales etc. *Talmb.* 68ᵃ.

315.

Rubeo citationum.

Jan de Michalowic citat Jaroslaum de Heřman civitate. Ibi actor non comparuit pro eo, quod ex mandato domini regis Ungariae jednal commune bonum, et fuit in servitio domini regis Ungariae et totius terrae. Dominus rex Ungariae mandavit, continuare terminum ad idem sine praejudicio juris partium ad cras Jeronymi, et super eo fuit nuntius ad tabulas actor (sic) senior de Bergow.

Ibi Jaroslaus secundo infirmus. Nicolaus de castro Pragensi ponit terminum juris pro infirmitate in crastino Martini. Ibi citatus tertio infirmus. Ibi dominae reginae litĕrae veniunt ad beneficiarios in haec verba: Nobilibus ac famosis czudariis Pragensibus, nostris dilectis. Sophia, z boží milosti královna Česká. Wěrní a milí! Zprawil jest nás Jaroslaw z Opočna, náš wěrný a milý, že jest on pohnán, aby stál před wámi na tyto suché dni. Dáwáme wám na wědomí, žeť on nyní sám sebú newládne; neb sme my jeho zawázali w takowé práci, že on nyní bez odpočinutí wždy jezdí o králowo pána našeho i naše počestné a dobré, pro něž on nyní našim zawázáním pracuje, k tomu roku pro nižádnú wěc nebude moci přijeti. Protož žádáme toho a prosíme, majíc zřítel k tomu, jenž on w takowých wěcech našim přikázaním pracuje, tak to ujednali *(sic)*, jakož my wám toho wěříme a ufáme, aby on skrze to jisté nestání k tomu roku škody newzal o tu wěc, o kterúž jest pohnán. Na tom nám zwláštní službu učiníte. Datum etc. Qua litera per beneficiarios lecta Johannes Michalec actor locutus est contra eam dicens, quod regina non habet hanc potestatem, quod per servitia sua supportet quem a jure, ex quo est ad causam wstúpil, ponendo se infirmum, petendo sibi dare pro jure; et beneficiarii cum hujusmodi memoria dederunt actori, ex quo citatus ad jurandum pro infirmitatibus non adstitit, pro jure obtento. Dedit memoriales. *Talmb.* 68ᵃ.

316.

1401. 4 *Nov. Rubeo citationum.*

Wenceslaus et Jan de Praga citant Pešika de Ohnišťan. Ibi anno domini 1401 feria VI post omnium sanctorum actores postulaverunt beneficiarios super inductione in jure praesenti super citatum; et beneficiarii tunc eis responderunt, quia camerarios habere non possunt, ex eo quia camerarii ire nolunt ad inductiones, nec aliquem actum facere, nisi prius camerarius, qui tenetur in captivitate Johannis de Wartmberg, de captivitate mittatur. Et ipsi actores, ne juri eorum noceat, petierunt hanc memoriam adnotare, et est jussu beneficiariorum adnotata. *Talmb.* 68ᵇ.

317.

1402. *Rubeo citationum.*

Johannes de Mokrce et de Krašowic citat Ofkam de Želče. Ibi camerarius Bohunko voluit testare citationem, sed camerarius Piescensis non venit, et benefi-

ciarii pro eo, quod idem camerarius plures citationes intricaret non veniendo ad testandum, decreverunt, quod actores citent per duos camerarios Pragenses. Camerarius Bohunko iterum citat sic, prout beneficiarii decreverunt. Actum anno domini MCCCCII. *Talmb.* 68ᵃ.

318.

Rubeo citationum.

Lucas de Praga citat Ličkonem de Zaječic etc. Ibi Martinus de Chomutic nomine Ličkonis defendit contra citationem dicens, quia Ličko ibi cum dominio non residet, sed in Krnow: et hoc iidem camerarii sunt testati, quia dominam ibi non invenerunt. Et beneficiarii invenerunt pro jure, quod actor debet eum de novo citare, si vult. Relatio omnium beneficiariorum. *Talmb.* 68ᵇ.

319.

Rubeo citationum.

Martinus de Litowic citat Wilhelmum de Ždiara. Ibi citatus audita querela locutus est contra actores, dicens, quia dicti citati fuerunt sui censuales et sui homines, et quod ipsum de jure citare non debent; et ipsi actores contra replicaverunt, quod ipsius censuales nunquam fuerunt; et beneficiarii majores et minores invenerunt pro jure, quod dictus citatus debet probare, ipsos actores fuisse homines suos bono testimonio vel per tabulas; et si probaverit, tunc invenerunt, quod ipsum citare non possunt nec potuerunt. Et ipsa inventione facta, mox dicti actores recesserunt, non exspectantes ukázaní dicti Wilhelmi, qui voluit docere per tabulas, quod fuerunt sui homines. Relatio omnium beneficiariorum. *Talmb.* 68ᵇ.

320.

Rubeo citationum.

Martha de Ujkowic citat Albertum de Ledec pro damnis X marcarum. Ibi citatus odepřel se ex eo, quia actrix, habens maritum, de damnis citare non potest; et ideo ab instantia ipsius absolutus. Relatio omnium beneficiariorum. *Talmb.* 68ᵇ.

321.

Rubeo citationum.

Petrus de Šmikus citat Petrum de Přibenic. Ibi facta citatione citatus dixit, se non vocari Petrum sed Nicolaum, et beneficiarii invenerunt pro jure, quod citatus debet docere juramento sine errore, quod non vocatur Petrus sed Nicolaus.

Inventionem similem vide, ubi Petrus de Smědowic ɔc. citat Přibam de Teplice ɔc. *Talmb.* 69ᵃ.

322.

In rubeo citationum.

Eliška de Citolib citat Annam de Citolib. Ibi domini barones in praesentia serenissimi principis et domini, domini Sigismundi regis Ungariae et gubernatoris regni Bohemiae invenerunt pro jure: quod domina Eliška juxta continentiam sua-

rum tabularum, quas ibidem coram eis ostendit, debeat super hereditates contentas in eisdem tabulis induci; et super eo decreverunt ei litera sub sigillo beneficiariorum ad purgravium Pragensem, quod eam tueatur inductam; et super eo ex parte dicti domini regis et baronum nuntii fuerunt ad tabulas Břeňko de Skala alias de Świhowa et Ulricus de Nova domo, qui ambo sunt ad hoc a dicto domino rege et baronibus deputati. Actum coram eodem domino rege et baronibus, qui sunt in majoribus tabulis conscripti anno 1402. *Talmb. fol.* 79.

323.

In rubeo citationum.

Nicolaus de Ujezda citat Agnežcam de Zalanow ɔc.

Ibi citati exceperunt se, dicentes contra, citationem esse de provincia Gurimensi, et quod cum uno camerario citari non debent. Et beneficiarii deliberati cum Sezema procuratore camerae indagati sunt, quod sunt de provincia Gurimensi. Ideo si actor vult citare de novo, prout debet de jure, bene potest. *Talmb. fol.* 80.

324.

1404. *In rubeo citationum.*

Hereš de Březowé citat Albertum de Březowé, quia se intromisit ei sine jure et tenet hereditates ejus poslúpnu. Ibi citatus audita querela defendit se, quia actor esset illegitimus et non de legitimo thoro, et quod ei de jure respondere non debet; et replicatione actoris *(sic)* domini invenerunt pro jure, et Bočko de Poděbrad dominorum consilium exportavit: quod actor de hujusmodi objecto debet se expurgare in curia archiepiscopi Pragensis coram officialibus suis, et praesens causa usque huc debet stare in quiete. Actum coram serenissimo principe et domino d. Sigismundo rege Ungariae, pro tunc capitaneo regni Bohemiae, Hermanno de Chusnik, supremo camerario, Hinkone Berka de Honštein, supremo judice, Smilone de Rychmburg, protonotario tabularum ɔc.

Item anno domini 1404 f. VI quatuor temporum pentecostes domini in pleno judicio invenerunt pro jure, et Břenko de Świhow dominorum potaz exportavit: Ex quo Hereš actor expurgavit se de objecto sibi illegitimitatis crimine, et docuit per literam officialatus curiae archiepiscopatus Pragensis, se esse ligitimum, et Albertus citatus contra eum aliam defensam non habuit: quod ipse Hereš ad hujusmodi hereditates est justus; et sibi super hujusmodi hereditatibus in querela contentis dederunt pro jure obtento. Dedit memoriales. Actum coram dominis Zbynkone archiepiscopo Pragensi, Hynkone Krušina, supremo purgravio Pragensi ɔc. *Talmb. fol.* 80.

325.

1405. 25 *Mart. Rubeo citationum.*

Katherina de Řehowic citat Johannem de Nezamyslic, anno domini 1405 feria IV ante dominicam Laetare. Dobešius commissarius potens actricis dimittit citatos omnes de citationibus, et 8 sexagenas grossorum recepit, et pro eis cum be-

neficiariis pro culpis concordavit; ideo deletum. Relatio omnium beneficiariorum. *Talmb.* 68[b].

326.

1410. *Rubeo citationum.*

Přiba de Bynic citat Katherinam de Planias. Ibi domini barones majores beneficiarii, Alšo. de Dražic, supremus camerarius, Hynko Berka de Honštein, supremus judex, Nicolaus de Praga et de Wožice, protonotarius regni Bohemiae, cum dominis baronibus auditis partibus et visis tabulis traductionis ipsius Přibae actricis et unione et responsione Zachariae, qui habuit se při te *(sic)* cum Přiba, ex eorum in eos benivola submissione invenerunt pro jure, et Andreas de Duba dominorum potaz exportavit: quod quidquid ipsa Přiba vivente marito ejus obligavit vel vendidit, hoc sibi in ejus dotalitio praejudicari non debet; si vero quid in sua viduitate venderet vel obligaret, to má odwaditi: ex quo dotem habet in hereditatibus in Bynicich, pro qua citat, et eam nulli in sua viduitate obligavit, super eisdem hereditatibus dotalibus, in querela contentis, dederunt sibi Přibae pro jure obtento. Dedit memoriales. Actum anno domini 1410. *Talmb.* 68—69.

327.

1410. *In rubeo citationum.*

Anna de Wyšehořowic citat Sigismundum de Praga. Ibi domini barones in pleno judicio auditis partibus invenerunt pro jure, et Ulricus de Nova-domo dominorum consilium exportavit: quod ex quo zastupcones se defendunt, dicentes, quod ipsa Anna habuit pro dote sua fidejussores, et illi eam pro ejus dote paratis pecuniis in toto evaserunt, quod debent ipsi zastupcones illos fidejussores, qui vivunt, adducere et statuere coram beneficiariis Pragensibus minoribus in capella in crastino Margarethae; et si jurabunt in cruce, quod ita est, že jsú eam odbyli pro ejus dote pecunia parata, mají toho požiti et ab ea esse liberi in toto et soluti. Si vero non jurabunt, vel non procedent jurando, tunc ipsa actrix debet induci per beneficiarios Pragenses super hereditates in querela contentas in suo dotalitio. Actum coram dominis baronibus, Alšone Škopek de Dražic, supremo camerario, Hynkone Berka de Honštein, supremo judice, Nicolao de Praga et de Wožice, protonotario tabularum, Alberto judice curiae dicto Koldic et ceteri barones *(sic)*, qui eidem judicio praesiderunt.

Ibi in crastino Margarethae Albertus de Březowé, fidejussor pro dote Annae, jurando in capella in cruce processit, quia est eam odbyl pecuniis paratis pro ejus dote; et Albertus interrogatus a beneficiariis, pro quo juravit, respondit, quod pro sua portione juravit tantum. Sed alia pars, videlicet Anna, defendebat, dicens, quia plures fidejussores debuerant adduci, et nominaliter Procopius de Wyšehořowic, juxta inventionem baronum, qui Procopius ibi non adstitit; et petiit, ut ab ea memoriales

acciperent. Quo memoriali recepto, beneficiarii non potázawše se cum majoribus beneficiariis, dederunt eis terminum k sepření ad barones in crastino Jeronymi.

Ibi de mandato dominorum baronum Nicolaus de Wožice protonotarius tabularum cum dominis baronibus, audita Anna actrice et inventione ac processu causae, invenerunt pro jure, et Ulricus de Nova-domo dominorum potaz exportavit: quod, si testis secundus mortuus est ante inventionem baronum prius factam, ex tunc ipsa actrix nihil habere debet: sed si testis obiit post inventionem baronum, et non juravit, tunc ipsa nemá swého wèna ztratiti.

Item anno domini MCCCCXI feria V post epiphaniam domini Johannes Opršal camerarius missus a beneficiariis Pragensibus fuit in Nehwizdech apud Procopium de Wyšehořowic, quem actrix dixit fore secundum fidejussorem dotis suae, et vidit eum viventem, et locutus est sibi eodem die facie ad faciem, relatione ejusdem camerarii.

Anno domini MCCCCXI feria IV in crastino Fabiani fuit apud Sigismundum Rokycanský et apud possessores hereditatum in Wyšehořowicích in monitione. Et statim Procopius de Wyšehořowic veniens coram beneficiariis dixit, quia nunquam fuit fidejussor nec est pro dote ipsius Annae actricis.

Ibi temporibus pentecostes domini barones, Alšo de Dubé, supremus camerarius, Hynko Berka de Honštein judex ceterique barones, sicut Anna dixit, Procopium de Wyšehořowic esse fidejussorem pro dote sua, et ipse dixit, non esse fidejussor, et ipsa Anna podlé jiných rukojmí nepohnala, invenerunt pro jure, máli ona Anna s ním co činiti, aby jej práwem připrawila. Relatio omnium beneficiariorum *Talmb.* 63ᵇ— 64ᵃ.

328.

In rubeo citationum.

Albertus de Sternberg citat Albertum de Konopišt et de Praga. Ibi testata prima citatione Albertus citatus locutus est contra eum dicens, quia per unum camerarium citatus est in Praga, et camerarius non fuit in hereditate, de qua citatur; videlicet in Konopišt, et ex alia, quia post meridiem citavit, et cum hoc defert se ad barones. Contra quae verba Albertus actor respondens dixit, quod citavit, sicut debuit de jure, quia ubi est domina Pragae, citari non debuit nisi per camerarium; et camerarius recognovit, quia citavit, sicut de jure debuit; et actor super jus suum petiit secundum camerarium pro secunda citatione, et est sibi decretus cum hac memoria super damnum et lucrum. Secundus camerarius Wenceslaus citat secunda citatione ꝛc. *Talmb.* 64ᵃᵇ.

329.

In rubeo citationum.

Alexander de Trčeus citat Kunkam de Rožďalowic et Nicolaum ibidem. Et statim contra ipsum Alexandrum et suos coadjutores quandam literam domini regis

obtulit in haec verba: Wšem úředníkuom desk, wèrným našim milým. Wáclaw, z Boží milosti Římský král, wždycky rozmnožitel říše a Český král. Milí wèrní! Srozumèli sme, že nèkteří Mikuláše z Mochowa a máteř jeho, wèrné naše milé, pohání od desíti puowoduow, kterýžto puohon zdá se nám proti obyčeji; protož wám přikazujem pod milostí, abyšte hned, jakž tento list ohledáte, ten jistý puohon stawili a poodložili až do naší přijezdy do Prahy. Neb my, dáli buoh, na suché dni nyní příští w Praze budeme, a tu chceme chudému i bohatému plnú prawdu pustiti a sprawedlnost učiniti. Datum in montibus Kutnis.

Sed ipse Alexander super jus suum correxit terminum ad jus in feria in crastino Fabiani. *Talmb.* 64[b].

330.

In rubeo citationum.

Bètka de Libúše citat Petrum de Kadano. Ibi Petrus citatus non adstitit, nec zastupcones statuit, ter vocatus ex more feria sexta quatuor temporum pentecosten. Ibi dominus rex Wenceslaus Bohemiae per literam suam restituit citatum ad jus suum ex eo, quia tempore eo, in quo debuerat statuere zastupcones habuit inimicitias capitales, et ad hoc adtulit literas, unam domini regis et aliam civitatis Kadanensis, quarum tenores sequuntur. Tenor primae literae regis talis est: Wenceslaus dei gratia Romanorum rex semper Augustus et Bohemiae rex, nobilibus camerario, czudario et vicenotario ceterisque beneficiariis tabularum regni Bohemiae, fidelibus dilectis, gratiam regiam et omne bonum. Fideles nostri dilecti! Quia Petrus Wentler, civis Kadanensis, fidelis noster dilectus, occasione bonorum in Libúš coram vobis dudum tractus in causam, tum propter viarum discrimina, tum propter vitae et rerum pericula nec non ob custodiam civitatis nostrae Kadanensis tabulas terrae adire non potuit ad statuendum suos disbrigatores quovis modo: idcirco fidelitati vestrae seriose praecipimus et mandamus omnino volentes, quatenus mox visis praesentibus omnia et singula adversus dictum Petrum occasione dictorum bonorum per adversarios suos coram vobis quomodolibet adtemptata annihilare et cassare totaliter debeatis, ipsum Petrum juri suo restituentes. Debebit namque praefatus Petrus cuilibet ipsum ex nunc in antea jure convenienti coram vobis de justitia respondere, suos disbrigatores juxta consuetudinem regni Bohemiae coram vobis statuendo. Aliter in praemissis non facturi, nostro regio sub favore. Datum Mendici. *Talmb.* 64—65.

331.

In rubeo citationum.

Keruše de Koldemburg citat Joannem de Koldemburg. Querela: že se jí uwázal bezpráwnè i drží dèdiny její poslaupné a dèdičné Koldmburg hrad, Pakú mèsto cum agris, pratis, silvis, rivis, piscinis, pomeriis, curiis araturarum et rusticalium s wesnicemi, montibus, vallibus et cum omni libertate et dominio ad ea perti-

nente, ad quas hereditates habet melius jus quam ipse post patrem suum indivisum, post Ulricum quondam dictum de Koldemburg, ad veram medietatem, a k druhé prawé polowici těch dědin i hradu i města po Wenešowi z Kolmburku a společníka *(sic)* po nedílném, prout hujusmodi unio plenius in terrae tabulis continetur, a dokládá se o ten spolek desk zemských, a o dědictwí po swém otci Woldřichowi někdy řečeném z Kolmburka po nedílném má dobré lidi.

Ibi dominus Procopius marchio Moraviae et domini barones in pleno judicio, auditis querela actricis et replicatione ac defensione citati, qui impugnavit hoc, quod duae querelae ratione unius citationis ponuntur, invenerunt pro jure, et Andreas de Duba dominorum consilium exportavit: quod primo una querela debet definiri, et deinde alia proponi potest separatim; et quod citatio non est intricata, sed processit. Et statim ibidem factis per partes disceptationibus, si statim debet proponere querelas vel habere hojení, invenerunt pro jure, et Racko de Šwamberk dominorum consilium exportavit: quod ipsa actrix debet suam querelam corrigere seu oprawiti, sicut vult, o ta dwa kusy, et debet eam repetere seu obnowiti coram dominis baronibus in quatuor temporibus quadragesimae. Actum coram domino Procopio marchione Moraviae et dominis Hermanno de Chusník, supremo camerario, Bohuslao de Šwamberg, supremo judice, Ulrico de Nova-domo, protonotario tabularum terrae, Benešio de Liběšic, judice curiae regalis, Henrico de Nova-domo, purkravio Pragensi, et aliis quam pluribus baronibus, qui in majoribus tabulis sunt conscripti. (1398).

Ibi terminum emendavit actrix ad idem judicium feria sexta quatuor temporum pentecosten.

Item, querelae de novo impositae et emendatae, že se uwázal bezpráwně i drží dědiny její společné Kolmburk hrad, Pakú město ɔc.

Že se uwázal i drží dědiny její bezpráwně poslúpné Kolmburk hrad, Pakú město ɔc.

Ibi Nicolaus commissarius citati negavit, et ducunt testes hinc inde. Testes actricis Zbynko de Kuního, Nicolaus de Ještic, Litoldus de Jesenice, Ulricus de Jiwí, Jiljíš de Řekowa, Radim de Radiče et Petrus de Řekow, tenentur jurare in crastino Margarethae.

Et super aliam querelam, tangentem unionem, Nicolaus praedictus commissarius petiit terminum ad plures barones, že se o dsky swého pána nemuož příti; et domini barones audita querela et responsione praedicti Nicolai commissarii invenerunt pro jure, et dominus Andreas de Dube dominorum potaz exportavit: quod ex quo Nicolaus est commissarius per tabulas, mandaverunt, quod responderet querelae. Ibi ipse Nicolaus querelae non respondit, sed petiit ut prius terminum super his monere in crastino Jeronymi. Actum coram dominis baronibus, domino

Wenceslao patriarcha dioecesis Antiocensis, praeposito ecclesiae Wyšehradensis et ceteris baronibus. *Talmb.* 65[ab].

332.

In rubeo citationum.

Racka de Hradištka citat Jankonem de Děčin. IbiJeško Těchlewec Jankonis nomine loquutus est contra citationem dicens, quia ibi domina non est inventa, sed residet Janko cum uxore sua in Marchia. Et beneficiarii mandaverunt, quod actrix citet ipsum de novo ɔc. *Talmb.* 65[b].

333.

1405. *Albo novo citationum.*

Johannes de Opočna citat Tassonem et Alšonem de Wřeštiow. Ibi domini barones Alšo Škopek de Duba, supremus camerarius, Hynko Berka de Honštein, supremus judex, Čenko de Weselé et alii barones ex prorogatione termini a sabbato quatuor temporum ad barones, audito Johanne Krušina et litera citati, per quam excusat se, quia in termino citationis stare non potuit, invenerunt pro jure, et Albertus Kolowrat dominorum potaz exportavit: quod Alšo citatus per literam suam missivam non potuit jus suum arrestare; et ideo mandaverunt actori dare pro jure obtento. Dedit memoriales. Anno 1405. *Talmb.* 63[a].

334.

1406. *Albo novo citationum tempore regis Wenceslai.*

Johannes de Sowojowic citat Jarošium de Opočna. Ibi domini barones auditis utriusque partis tabulis et narrationibus eorum invenerunt pro jure et Johannes de Nova-domo et de Wilhartic dominorum consilium exportavit; quod nullus hominum potest přeswědčiti tabulas; et inde Jarošio pro hereditatibus in Opočna, pro quibus eum Johannes citat, cum solus consensit et disbrigator fuit, dederunt pro jure, quia debet in eis ab eo perpetuam pacem habere. Actum anno domini MCCCCVI, quatuor temporum quadragesimae. *Talmb.* 63[a].

335.

1407. *Albo novo citationum.*

Albertus de Konopišt citat Agnežkam de Janowic, et etiam super eo, quod sicut ipsa domina Agnežka dotem suam proscripsit, si per hoc mutavit statum suum vel non mutavit, debent tenere, quidquid beneficiarii invenirent sub dicta poena. Ibi in termino sancti Jeronymi beneficiarii, auditis partibus et visis tabulis dotalitii ipsius Agnežcae, potázawše se cum dominis Čenkone de Weselé, Heniko de Walštein et de Neztěky *(sic)*, Jaroslaw de Hermanni civitate in praesentia ambarum partium invenerunt pro jure et pronuntiaverunt sub poena praefata: quod ipsa domina debet circa dotem suam, videlicet tantum in Janowicích et munitione et curia araturae

cum agris, pratis, silvis, piscinis *(sic)*, quae fuerunt eidem dominae ex gratia addita donec statum vidualem non mutaret, illa debent pertinere ad ipsum Albertum, et ipsa debet eis carere, quia per obligationem dotalitii sui statum suum mutavit. Iterum pronuntiaverunt et mandarunt sub ipsa poena, quod ipse Albertus debet dimittere jus in ea obtentum in toto. Iterum pronuntiaverunt, quod omnes impensae, damna, lites, dissensiones et etiam de vestimentis et lectisterniis, de quibus ipsa eum inculpavit, illa omnia debent praeterire et recompensari. Actum anno domini MCCCCVII. *Talmb.* 63[ab].

336.

Albo novo citationum.

Čenko et Záwiše de Tuchonic citant Purkhardum de Rupowa. Ibi camerarii duo, Přech et Kwěton, testati sunt citationem, dicentes, quia camerarii illius districtus propter nimiam inundationem aquarum haberi non potuerunt; et ad hujusmodi citationem citatus non adstitit, sed literam misit, dicens, se indebite esse citatum; cujus est literae tenor talis, ut sequitur: Služba má napřed. Také wám wěděti dáwám, tak jakž jsem pohnán od těch z Walšteina, od Čenka a bratra jeho k dnešnímu dni, že jsú mě křiwě pohnali: neb jest komorník kraje našeho přitom nebyl; a tohoť se táhnu na toho komorníka; ani jsú kterého dalšího práwa učinili, jakož země za práwo má. Protož wás prosím z práwa, abyšte na mě swědčiti nedali, tak ačliby chtěli swědčiti; neb by mi se od nich krátko stalo. Paklibyste swědčiti dali, tehdy bych to musil žalowati přede pány na zisk i na ztrátu, žeby mi se krátko stalo. *Talmb.* 63[b].

337.

W bílých dskách puohonných za krále Wáclawa na konci kněh, co má komorníkuom od kterého kraje, když poháněјí, dáwáno býti:

Pražský . . . . V gr.

Kauřimský,
Wltawský,
Boleslawský,
Litoměřický,
Žatecký,
Rokycanský,
Beraunský,
Čáslawský, } ti dáwají Pražskému komorníku X gr. a druhému V gr.

Hradecký,
Meytský,
Chrudimský, } ti dáwají Pražskému komorníku XV gr. a druhému VII gr.

Písecký, Podbrdský, } ti dáwají Pražskému komorníku XV gr. a druhému VII gr.
Prachenský. Dáwají Pražskému komorníku XV gr. a druhému XIV gr.
Klatowský, Plzenský, Stříbrský, Sušický, } ti dáwají Pražskému komorníku XV gr. a druhému X gr.

338.

Nigro citationum.

Katharina de Tasowa citat Wenceslaum, alias Wankonem, ibidem de Tasowa. Ibi domini barones in pleno judicio, audita querela actricis et responsione citati, et viso swědomí consulum juratorum majoris civitatis Pragensis, quod portaverunt coram dominis baronibus, invenerunt pro jure, et Ulricus de Nova-domo dominorum consilium exportavit: quod ex quo actrix jest byla wdána za swých bratří, a zapsala se w městském práwě na rathúze, že jich nemá, swých bratří, upomínati ani budúcích, a že ten, kdož je kaupil ty dědiny w Tasowě a w Hřebci, i jiní, kdož potom dále práwo mají, na nich od ní wěčný pokoj míti *(sic)*; et super eo dederunt Wackoni pro jure obtento. Actum coram dominis baronibus anno ꝛc. ut supra. *Talmb.* 66ᵃ.

339.

1410, 16 *Mai. Nigro citationum.*

Wenceslaus rex Bohemiae citat Putam de Březnice. Querela, quia se intromisit suo posse sine jure et tenet hereditatem ejus Březnici, medium oppidum, tabernas, curias rusticales cum censu et munitionem, in Bobowicich villam integram, curias rusticales cum censu et de quinquaginta sexagenis grossorum census annui nudi perpetui, quem habet hic idem Wenceslaus rex in hereditatibus in Březnici in alia medietate oppidi, munitione, curiis araturarum, tabernis, curiis rusticalibus cum censu, et aliis omnibus villis ad dictam medietatem pertinentibus, cum agris, pratis, silvis, rivis, piscinis, moledinis, jure patronatus ecclesiae et omni libertate ad ea pertinente, ad quas hereditates et censum habet melius jus quam ipse, quia easdem emit et persolvit apud Andream de Orlik, prout hoc in terrae tabulis continetur. Et ipse citatus Puta, habens cum dicto rege smlúwu, že jemu těch dědin měl stúpiti sine difficultate, et rex Wenceslaus ei voluit et paratus fuit pecunias dare et solvere, et eum ssúti, lečby které listy on pohnaný měl, ježtoby je měl jemu plniti.

Ibi domini barones in pleno judicio post testationem citationis, audita querela et responsione citati, invenerunt pro jure, et Ulricus de Novadomo dominorum potaz exportavit: ex quo citatus, habens quatuor septimanas chwíli ante suam citationem et terminum comparendi, si habuit in se securitatem aliquam, infra illas sep-

timanas debuit obeslati beneficiarios Pragenses, ut sibi providerent de securitate, et si non providissent sibi, tunc ipse per suam non comparitionem nihil perdidisset; sed ex quo id non fecit et neobeslal w té chwíli, et Wenceslaus rex propria in persona fuit in testatione citationis sicut communis terrigena, volens jure uti a práwem žiw býti, ipso citato non comparente, dederunt sibi domino regi pro jure obtento juxta querelam suam et suas tabulas. Dedit memoriales. Actum coram dominis baronibus Alšone de Dubé et de Dražic, supremo camerario, Hynkone Berka de Honštein, supremo judice, Nicolao de Wožice, protonotario tabularum, Alberto de Koldic judice curiae regalis, Andrea de Duba, Ulrico de Nova-domo et aliis pluribus baronibus, qui eodem judicio praesiderunt. Actum anno domini MCCCCX feria sexta quatuor temporum pentecostes. *Talmb.* 65—66.

340.

Viridis citationum.

Albertus de Konopišt citat dominum Witkonem de Černčic. Ibi domini barones, audita querela Alberti actoris et visa litera domini Witkonis citati, quam portavit ex parte domini archiepiscopi Pragensis, videlicet Albikonis, invenerunt pro jure, et Johannes de Wilhartic dominorum potaz exportavit: sicut Albertus citat dominum Witkonem, et ipse Witko habet et tenet hereditates liberas, et portavit literas, dicens, quia Albertus actor est in excommunicatione, et ex eo ei respondere non debet: debet dominus Witko respondere querelis Alberti, a páni prosí krále, a úředníci mají s Jeho M[ti] mluwiti, aby každý kněz, kdož má swobodné děditny, odpowídal přede pány a před úředníky Pražskými, kterýž pohnán jest; pakliby kdo kdy byl pohnán, a listu klecího dobyl proti puohonu, aby byl stawen, a práwo aby předce šlo. Actum coram dominis, videlicet serenissimo principe et domino, domino Wenceslao Romanorum et Bohemiae rege, domino Kunrado gubernatore archiepiscopatus Pragensis et ceteris baronibus eodem judicio praesidentibus. *Talmb.* 66[ab].

341.

1412. *W zelených póhonných.*

Nalezli wuobec za práwo, že každá osoba duchownieho řádu odpowiedati (má) před králem JM[ti] a před saudem zemským, a jestližeby sobě list zjednal, a w němby swědčila kletba, a onby se listem zastieral tiem, že ho súditi nemají, ten list jemu nemá nic platen býti, než má odpowiedati, cožby se zemských wěcí dotýkalo. O tom rozsudek w zelených puhonných, léta etc. CCCCXII. *Z. z.* 1500 *str.* 52.

342.

Viridis citationum.

Petrus de Drahobuze citat Benešium et Bohunkonem de Pččiny. Ibi domini barones, audita querela actoris et responsione citati, invenerunt pro jure, et Johan-

nes de Michalowic dominorum potaz exportavit: quod ex quo he in Píčině vendidit ipsas hereditates, et actor filius vendentis instat ris suae ipsa vivente, quod ipse Petrus actor, filius heredis, non d hereditates praedictas virtute dotalitii uxore sua vivente, nisi uxor aliquod jus sibi competere praetendit in dictis hereditatibus, hoc j si ipsa maritum suum praevixerit, tunc debet suam dotem ibi inveni spiciat suos disbrigatores. Et super hoc dederunt ipsi Benešio pro moriales. *Talmb.* 66ᵇ.

343.

Viridis citationum.

Paulus de Žitavia citat Benešium de Zděři pro damnis qui Ibi domini barones judicio praesidentes invenerunt, et Johannes de minorum potaz exportavit, že si vult actor ducere jus suum, debet jussore habente hereditates liberas, ex quo solus non habet heredi citat pro majori, aby stál k swému práwu, dáli jemu citatus z čeh ho také odbýwal. Actum ut supra. *Talmb.* 66ᵇ.

344.

1413. *Viridis citationum.*

Rubin de Krčina citat Wichnam de Kněžic prima citatione. Ibi in citatione Wichna citata locuta est, dicens, quia ibi ipsa nihil habet a jest zawadila jiným hereditates, et alii habent in tabulis. Et ipse Rubin fuit paratus cum pecunia dare eis, et ostendit eas beneficiariis, et deponere voluit, et causam petivit nazawitmu; sed beneficiarii non fuerunt ausi dare sine mandato dominorum baronum. Terminus cum hoc ad barones in crastino Jeronymi. Actum anno domini MCCCCXIII. *Talmb.* 66ᵇ.

345.

1415. *Viridis citationum.*

Petrus de Týnce citat Kočkonem de Morawan pro d. M. Ibi citatus ad querelas non adstitit; actori dederunt pro jure. Dedit memoriales. Relatio omn. beneff. Item anno domini MCCCCXV feria II in die Jeronymi, visa per citatum, quia actor non est jus prosequutus, et anni lapsi juri. Actum anno quo supra. *Talmb.* 66ᵇ.

346.

Viridis citationum.

Zdeslaus de Stermberg citat Erhardum et Georgium de Bechyně pro hereditate. Ibi citatus ad querelas non adstitit et commissarii stantes noluerunt se přiti nec respondere, ex quo citatus habuit glejt, jakožto jiní et noluit stare ad terminum. Terminus monere. Vide similem citationem, ubi Johannes de Nova-domo citat ɔc. *Talmb.* 66ᵇ—67ᵃ.

347.

1418. *In libro citationum.*

Herbordus de Roczow citat Margaretam de Smilowic. Ibi citata secundo rma, Johannes Šitka de Praga ponit *(sic)*; at statim actor dixit coram beneficia-, quod citata est in civitate Pragensi et est sana, et petivit a beneficiariis cameum ad conspiciendum eam: et beneficiarii destinaverunt Johannem Oduc, beneırium subcamerarii, ad scrutandum de ea et ad videndum eam; qui beneficiarius ɜnit citatam in monasterio sancti Thomae in minori civitate Pragensi ambulantem am, sed cum baculo. Pro eo beneficiarii dederunt actori pro jure obtento. Dememoriales. Actum anno domini 1418. *Talmb. fol.* 79 *p. v.*

348.

1419. *In libro citationum.*

Albertus de Bieliny citat Benešium de Paběnic. Ibi Benešius citatus defense in testatione citationis, dicens, quod non est debite citatus, quia eum citacamerarius districtus Gurimensis, et ipse residet in districtu Časlaviensi; et be:iarii audita ejus defensione et actoris replicatione mandaverunt eum de novo e duobus camerariis Pragensibus, et statim camerarius Johannes Medwidek citat Benešium.

Sed Ridkerius stans citatus in capella coram cruce jurare noluit. Actori datum est pro jure obtento. Dedit memoriales.

Item anno domini 1419 feria VI post dominicam Judica Ridkerius citatus praedictus suscepit Alberto actori pro inductione in hereditatibus suis in Wršowicích munitione, curia araturae, curiis rusticalibus cum censu et ceteris hereditatibus ad ea pertinentibus in tribus millibus marcarum argenti obtentis pleno jure, tamquam cum beneficiario Pragensi et camerario ipsam inductionem faceret. Relatio omnium beneficiariorum. *Talmb. fol.* 79.

349.

In libro citationum.

Anna de Šwabinow citat Dobraně et Margaretam de Šwabinow. Ibi feria VI post Galli domini barones in pleno judicio audita querela actoris et tabulis ipsius et responsione citatae et ipsius dotalitii tabulis, invenerunt pro jure, et Jaroslaus Plichta de Žerotin et Nicolaus de Landštein et de Borotin dominorum consilium exportaverunt: quod praefata Margareta citata debet manere circa dotem suam juxta suas tabulas bez pohoršení těch platuow a úrokuow, kteříž sú na těch dědinách poostaweni, když jest Konrad Náz ty dědiny prodáwaje Kozlíkowi i poostawil ty platy na těch dědinách. A máli Anna práwo které k dědictwí, tehdy také má práwo k splacení wěna. Actum coram dominis ɔc. *Talmb. fol.* 79.

350.

In libro citationum.

Dorothea de Milešowic citat Bohuslaum de Bohdanče prima citatione pro dote ad tabulas. Ibi domini barones in pleno judicio audita querela actricis et tabulis dotalitii, quas ostendit coram dominis baronibus, et responsione Bohuslai citati et litera, quam ostendit coram eis, quam habebat a Mathia Kabát cum fidejussoribus, invenerunt pro jure, et Jaroslaus Plichta de Žerotin dominorum consilium exportavit: quod praefata Dorothea est justa dotalitio suo ad praefatas hereditates juxta ipsius tabulas, et in eis pacem habere debet, et citatus juxta suam literam upomínaj swé rukojmě, et praedictus Johannes debet sibi Dorotheae condescendere. Actum anno domini ɔc. *Talmb. fol.* 79 *p. v.*

351.

1437, 11 *Oct. In libro citationum.*

Hynko de Duba et Benešow citat Heniconem de Skal trina citatione pro hereditate dotali, quia se intromisit posse suo et tenet hereditates ejus ɔc. Ibi domini barones in pleno judicio auditis tabulis dotalitii olim Gitczae matris praedicti Hynkonis actoris et responsione Henikonis citati, kterýž jest prawil, že se jim moci neuwázal, ale že jest Hynek řečený z Šorfšteina jemu toho zboží hradu Šorfšteina i města Benešowa postúpil, nemoha jeho jim zachowati, i nalezli za práwo, a pan Petr z Michalowic a pan Petr z Rožmberka dominorum consilium exportaverunt: ač mu jest zboží swrchupsaného postúpil i w dluzích zawadil, že jest wěna zawaditi nemohl; a o to panu Hynkowi puowodowi dali za práwo, a pan Heník aby jemu postúpil Benešowa neb tomu, kohožby on poslal, města se wším přislušenstwím ɔc. než dědici kdyby dali VIIC ſſ grošů wěnných, že mají weyplatu. Actum anno domini 1437, f. VI post Dionysii. *Talmb. fol.* 79 *p. v.*

352.

1455, 24 *Oct. In flaveo citationum.*

Anno ɔc. LIV, ubi Agnežka de Kowařowa citat Johannem Calta.

Ibi domini barones in pleno judicio audita querela actoris et sui commissarii et citati responsione et eorum ex utraque parte narratione, invenerunt pro jure, et Jaroslaus Plichta de Žirotin et Wilhelmus junior de Ryzmberg et de Rabí dominorum consilium exportaverunt: tak jakož Jan Calta citatus odpierá actori a prawě, že je nemohlo na těch dědinách wiece wěna kladeno býti než decem sexagenas grossorum bez powolenie Králowy Milosti, a tiehne se na panský (nález), kterýž se je za ciesaře Sigmunda krále českého slawné paměti stal, kterýžto nález páni sú ohledali, kdežto na týchž dědinách jest wěno přisúzeno Katruši relictae olim Johannis Smetana, a podlé toho Agnežka actrix má také při swém wěně ostati a

jeho požíwati w manském práwě bez pohoršenie práwa manského, a ten list, kterýž jest wšel ad tabulas terrae, domini mandaverunt, aby byl přeweden do dworských desk, a potom aby se nižádný toho nedopúštěl, aby nekladli w zemské dsky, což slušie k dworským, a také toho wěna aby Johannes Calta citatus sibi Agnescae actrici condescenderet infra hinc et duas septimanas continue decurrentes, a když by jie dal ducentas sexagenas grossorum, tehdy má to wěno propustiti. Actum anno Domini M°CCCC°LV feria VI post XI millia virginum. *Rajgr.* 49ᵇ. *Trebon.* 424ᵇ *sq. Mus.* 768, *fol,* 211ᵃ.

353.

1456. *In flaveo citationum.*

Anno ɔc. LV, ubi Bohuslaus de Praga citat Wenceslaum de Skuhrow.

Ibi domini barones in pleno judicio audita querela actoris et responsione citati et eorum ex utraque parte narratione, invenerunt, et Georgius de Kunštat et de Poděbrad, gubernator et magister curiae regni Bohemiae, slowem králowým a na králowě miestě dominorum consilium exportavit: ita prout žaloba prošla od pówoda super Wenceslaum citatum, žeby žena jeho jemu zapisowala dskami, a on dále zapisowal dskami, práwa ani we dskách nemaje, wedlé toho domini barones actori dederunt pro jure, a ty wšecky škody aby ipse citatus dal a splnil actori a data praesentium infra duas septimanas continue decurrentes; a prout Wenceslaus citatus dskami zapisowal, sám we dskách řádně nemaje, tu je zawinil kázni a pomsty weliké, ale toliko že sú páni s ním milost učinili, a zwláště proto, že se na něm ta wina najprwé okázala za najjasnějšieho kniežete a pána našeho milostiwého krále Ladislawa; než po dnešní den jestližeby kdy potom na koho se to shledalo, žeby kladl we dsky a sám práwa nemaje, má s hrdlem i s statkem na králowě a panské milosti býti, a k tomu za falešníka wedle té winy má zuostati. Než tento nález má Skuhrowskému na jeho cti nic škoden býti, a on Skuhrowský aby očistil tomu sirotku ty dědiny, kteréž jest dskami zawadil, a to také a data praesentium infra duas septimanas continue decurrentes. Actum anno domini M°CCCCLVI, feria VI (Talmb. II) ante Galli. *Rajg.* 49ᵃ. *Trebon. B.* 3 *fol.* 424ᵃᵇ. *Mus.* 768, *fol.* 210—11. *Talmb.* 96ᵃ.

354.

1455, 18 *Oct. In flaveo citationum.*

MCCCCLIV, ubi Johannes Šteger de Mirowic citat Štěpankonem de Socholowic.

Ibi domini barones in pleno judicio audita querela actoris et tabulis ipsius et citati responsione et eorum ex utraque parte narratione, invenerunt pro jure, et Henricus de Dubé et de Lipého et Wilhelmus de Rizmberg et de Rabí dominorum consilium exportaverunt: ex quo citatus tak starodáwné držénie má, za pokoje a za řáduow jemu na to nižádný nesahal, et actor tum ostendit ta-

bulas ab annis decem a nic jiného, wedlé toho domini dederunt citato pro jure. Actum anno domini M°CCCC°LV, sabatho post Galli. *Rajg.* 50ᵃ. *Trebon.* 425ᵃ. *Mus. f.* 211ᵇ. *Talmb.* 96ᵇ.

355.

In flaveo citationum.

Eodem libro anno ut supra, ubi Wojslaw de Čeradic citat Wenceslaum doctorem de Prachatic.

Ibi domini barones in pleno judicio audita querela actoris et citati responsione et eorum ex utraque parte tabulis et narrationibus, invenerunt pro jure, et Jaroslaus Plichta de Žierotin et Wilhelmus junior de Rizmberg et de Rabí dominorum potaz exportaverunt: ex quo Blažko de Drnowa, pater Wojslai actoris, obligavit hereditates in Dolankách in centum sexagenis grossorum Ješkoni Behm de Praga sub ea conditione, si ipsum Ješkonem mori contigerit prius quam dictum Blažkonem ante solutionem dicti debiti, extunc debuit vice versa jus praefatae obligationis super patrem actoris Blažkonem devolvi, ex quo ipse Ješko bez toho dluh býti nechtěl, a uwázal se w ty děediny wedlé desk swých, tehdy sú praefatae hereditates nemohly zase připadnúti super praefatum Blažkonem, a wedlé toho domini barones dederunt citato pro jure, et Wojslaw actor, když by chtěl ty dědiny zase mieti, poněwadž praefato Ješkoni nenie zawázáno dědicstwi, bude moci dědiny swé wyplatiti zase w nadepsané summě, prout tabulae testantur. *Rajg.* 50ᵃᵇ. *Treb.* 425ᵃᵇ. *Mus. f.* 211ᵇ. *Talmb.* 96ᵇ.

356.

1456, 4 *Mart. In flaveo citationum.*

Eodem anno ut supra ubi Procopius de Praga et de Obřistwie citat Nicolaum de Lobkowic.

Ibi domini barones in pleno judicio auditis querela actoris et responsione citati et narrationibus eorum ex utraque parte, invenerunt, et Georgius de Kunštat et de Poděbrad, gubernator et magister curiae regni Bohemiae, na králowě miestě a králowým slowem dominorum consilium exportavit: tak jakož pówod okázal tabulas coram dominis baronibus, kteréž swědčie olim avo ipsius et sibi post avum, že jest hereditates in Obřistwie kúpil, et citatus etiam okázal tabulis, která práwa má ad praefatas hereditates et bona, a k tomu také okázal smlúwu, kteráž se stala mezi někdy Johannem de Smiřic et Nicolaum de Lobkowic s wolí olim Angeli patris indivisi actoris, a k tomu postawil swědky, videlicet Jaroslaum Plichta de Žirotin et Johannem de Rabštein, kteříž pod swými přísahami, kteréž sú zemi učinili, wyznali coram dominis, že ta smlúwa se stala s wuolí Andělowú, otce indiviso actoris, et super eo domini citato juxta ipsius tabulas a swědomie dederunt pro jure. Actum anno domini M°CCCC°LVI, feria V salus populi. *Rajgr.* 50—1. *Mus.* 212ᵃ. *Talmb.* 96—7.

356.

In flaveo citationum.

Eodem libro anno ɔc. LV, (Talmb. LIII.) ubi Bohunko de Klinštein citat Nicolaum de Piešťan.

Ibi domini barones in pleno judicio audita querela actoris et responsione citati et tabulis eorum, ex utraque parte invenerunt pro jure, et Jaroslaus Plichta de Žirotin et Johannes de Kolowrat et de Bezdružic dominorum consilium exportaverunt: že jakož dsky swědčie řádně olim Zawišio de Klinštein, patri dicti Bohunkonis et suis heredibus tempore divae memoriae Wenceslai, Bohemiae regis, že jest přes prwní trh olim Wilhelmus de Ronow nemohl těch dědin zapisowati, a také že jest olim Zawišius tempore imperatoris Sigismundi Bohemiae regis dictas hereditates in Piešťanech póhonem nařiekal, et pro eo dederunt domini barones Bohunkoni actori pro jure, et praedictus Nicolaus citatus, aby postúpil dědin w Piešťanech, twrzi i se wším přislušenstwím, prout tabulae testantur, praefato Zawišio et suis heredibus, nižádného stawenie neboře, et hoc a data praesentium infra hinc et quatuor septimanas continue decurrentes sine omni ulteriori dilatione. *Rajgr.* 51[ab]. *Mus.* 221[ab]. *Talmb.* 97[a].

357.

In flaveo citationum.

Eodem libro, anno ut supra, ubi Častolor de Piečiny citat Johannem Calta de Kamenné-hory.

Ibi domini barones in pleno judicio, audita querela actoris et responsione citati, invenerunt pro jure et Henricus de Stráže et Bohuslaus de Zieberga et de Plané dominorum consilium exportaverunt: že jakož Jan Calta položil se k newině takowé, prawě že jest byl jeho strýc nedielný a že jest nemohl dáti na swobodných dědinách, a poněwadž Častolor od pánów jsa tázán o tom nedielenstwie i odpowěděl, prawě že newie o tom dielu a že je w ty časy mlad byl, a poněwadž jest toho nedielenstwie coram dominis baronibus neprowedl, a o to jsú páni Johanni citato dederunt pro jure. *Rajgr.* 51—2. *Trebon.* 426[a] *sq.* *Mus.* 212[b]. *Talmb.* 97[a].

358.

In flaveo citationum.

Eodem libro anno ɔc. LII, ubi Benešius de Kolowrat citat Fridericum de Wilštein ɔc.

Ibi domini barones in pleno judicio audita querela actoris et literis ejus et citati literis et tabulis et narrationibus eorum ex utraque parte o zbožie Řewničowské, invenerunt pro jure, et Henricus de Stráže et Bohuslaus de Zieberg et de Plane dminorum potaz exportaverunt: poněwadž Beneš Kolowrat pohnal Fridricha de Donína o zbožie Margrety z Donína tetky jeho, jakož jest on Beneš umluwný list okázal, a ten jest umořen panským nálezem za ciesaře Sigmunda slawné paměti, a paní Marketě z Donína to zbožie přisúzeno, a on Fridrich z Donína pro-

wedl jest, že to zbožie jemu paní Margreta listem dala a postúpila jakožto dědici; protož páni dali jemu Fridrichowi za práwo in pleno judicio, a ten póhon, kterýmž on Beneš Kolowrat Fridricha z Donina poháni, páni zdwihli, neb jest na zmatek pohnán. *Rajgr.* 52[ab]. *Mus.* 212[a]. *Talmb.* 97[a].

359.

In flaveo citationum.

Eodem libro anno ꝛc. LIV, ubi Elška de Wartemberg citat Petrum Zmrzlik.

Ibi domini barones in pleno judicio audita querela actricis Elšce et responsione Petri citati et eorum ex utraque parte tabulis et literis et eorum narrationibus, invenerunt pro jure, et Henricus de Michalowic et Johannes de Kolowrat et de Bezdružic dominorum consilium exportaverunt: že poněwadž Petrus Zmrzlik uwázal se w zbožie we Dchořowice et quidquid ad hoc pertinet, mocí a neprávem, aby praefatus Petrus dictae Elšcae toho zbožie swrchupsaného postúpil od dnešnieho dne we dwú nedělí pořád zběhlých, toho zbožie nic nepohoršuje; a jestliže praefatus Petrus aliquod jus ad dictus hereditates habet, máť práwo před sebú. Dedit memoriales. Relatio omnium beneficiariorum. *Rajgr.* 52[ab]. *Mus.* 212[b] *sq.* *Talmb.* 97[b].

360.

1453, 30 *Mai.* *In flaveo citationum.*

Eodem libro anno ꝛc. LIII, ubi Katharina de Nestanic citat Johannem Malowec.

Ibi domini barones in pleno judicio audita querela actricis, tabulis et literis et citati responsione, tabulis ipsius et eorum ex utraque parte narrationibus, invenerunt pro jure, et Henricus de Rozmberg et Zbynko Zajiec de Hazmburg dominorum potaz exportaverunt: že jakož jest list paní Kateřina okázala, kterýmž se Petr a Jan, synowé Janowi Hynkowi z Malowic, zapisují, jakož sú Petr a Bohuslaw z Malowic wložili sobě spolek we dsky s Janem Hynkem otcem jich, že když by oni Petr a Bohuslaw požádali na nich propuštění z těch spolkuow, že je mají on Petr a Jan synowé Hynkowí z takowých spolkuow propustiti: tu za ciesaře Sigismunda slawné paměti, Jan z Pacowa rytieř, co se jeho dědin dotýče toliko, jakož dsky kážie, propustil Jana z Nestanic z těch spolkuow; ex quo Johannes Malowec při tom byl a stál, když jest Jan z Pacowa jej Jana z Nestanic, manžela paní Kateřiny, z těch spolkuow propúštěl; a poněwadž na něm není požádáno, aby jej on Malowec Jan také z těch spolkuow propustil swrchupsaného Jana z Nestanic, domini invenerunt pro jure, že on Jan Malowec jest sprawedliw k polowici těch dědin po otci swém nedielném, a ona také paní Kateřina jest sprawedliwa k druhému dielu těch dědin po Janowi z Nestanic, muži swém, wedle desk a jejieho zapsanie; neb jest wiec nemohl zapisowati, jediné pokud jest jemu propuštěno od Jana rytieře Malowce. Dederunt memoriales. Relatio omnium beneficiariorum. Actum anno domini M°CCCCLIII, feria IV ante corporis Christi. *Rajgr.* 52—3. *Mus.* 213[a]. *Talmb.* 97—8.

361.

In flaveo citationum.

Anno ꝛc. LIIII, ubi Katerina de Praga citat Jarošium de Trčeus.

Ibi domini barones in pleno judicio audita querela Katerinae actricis et responsione Jarošii citati, invenerunt pro jure, et Henricus de Dubé et de Lipého et Wilhelmus de Rizmberg et de Rabí dominorum consilium exportaverunt: ex quo Katherina okázala jest dsky, kteréžto jie swědčie od Maty *(sic)*, relictae olim Přibikonis de Praga et de Trčeus, et Jarošius citatus neodpierá, než toliko prawí, že na těch dědinách má polowici; i páni dederunt actrici pro jure, aby on citatus medietatem illarum hereditatum jie postúpil we dwú nedělí pořád zběhlých bez pohoršenie těch dědin, jakož jie dsky swědčí. Dedit memoriales. Relatio omnium beneficiariorum. *Rajgr.* 53ab. *Trebon.* 427ab. *sq. Mus.* 768, *fol.* 213b. *Talmb.* 98a.

362.

In flaveo citationum.

Eodem libro, anno ut supra, ubi Fridericus de Donin citat Burianum de Gutštein.

Ibi domini barones in pleno judicio, audita querela Friderici actoris et tabulis ipsius et Buriani citati similiter etiam tabulis et eorum ex utraque parte narrationibus, invenerunt pro jure, et Henricus de Stráže et Johannes de Kolowrat et de Bezdružic dominorum cosilium exportaverunt: ex quo tabulae ze jména swědčie Fridrichowi actori o ty dědiny, o kteréž jest wedle desk jeho za práwo, a on Burian citatus jemu Fridrichowi actori aby těch dědin skutečně postúpil infra hinc et duabus septimanis continue decurrentibus, a to bez pohoršenie těch dědin, et ipse Burian citatus má práwo před sebú. Dedit memoriales. Relatio omnium beneficiariorum. *Rajgr.* 53—4. *Mus.* 213b. *Talmb.* 98a.

363.

In flaveo citationum.

Eodem libro, anno ut supra, ubi Bořiwoj junior de Lochowic citat Nicolaum de Lobkowic.

Ibi domini barones in pleno judicio, audita querela actoris et ejus tabulis et Nicolai citati responsione et tabulis et eorum ex utraque parte probationibus et narrationibus, invenerunt pro jure, et Henricus de Michalowic et Johannes de Kolowrat et de Bezdružic dominorum consilium exportaverunt: ex quo Nicolaus citatus nesahal jemu Bořiwojowi moci w držení jeho, jakož mezi nimi pře jest, než práwem sáhl, totiž komorníkem se uwázal wedle desk swých, a potom listem od úřadu ku purkrabi a poslem téhož purkrabi na wrch práwo dowedl na těch dědinách: pro eo dederunt domini citato pro jure. Dedit memoriales. Relatio omnium beneficiariorum. *Rajgr.* 54a. *Mus.* 213b *sq. Talmb.* 98a.

364.

1454, 22 *Jun. In libro citationum.*

Eodem libro anno etc. LIII, ubi Jaroslaus Plichta de Žirotin citat Přibikonem de Klenowého.

Ibi anno domini M^0^CCCC^0^LIV, sabbato ante Johannis Baptistae, domini barones in pleno judicio, audita querela actoris et responsione citati et tabulis et eorum ex utraque parte replicationibus, invenerunt pro jure, et Henricus de Michalowic et Wilhelmus de Rizmberg et de Rabí dominorum consilium exportaverunt: ex quo Jaroslaus Plichta citat pro damnis et non pro hereditate ani z dluhu, a dsky Přibíkowi swědčie od Žampacha dluh; on se swých desk drž, a o to, z čehož pówod winí Přibíka, et ex quo Přibík prawí, by jemu pówodowi tiem winen nebyl, aby se očistil wedle práwa země této. *Rajgr.* 54ª. *Treb.* 428ª. *Mus.* 214ª. *Talmb.* 98ab.

365.

In flaveo citationum.

Eodem libro anno etc. LIV, ubi Johannes de Chcebuze citat Johannem Cigan de Welezic.

Ibi domini barones in pleno judicio, auditis tabulis actoris et responsione citati et eorum ex utraque parte narrationibus, invenerunt pro jure, et Wilhelmus de Rizmberg et de Rabí et Johannes junior de Děčín dominorum consilium exportaverunt: ex quo actor docuit tabulis Katherinae de Chcebuze a potom dánie jejie, aby on Jan pówod k tomu práwo měl, což dsky praefatae Katherinae swědčie, a toho aby praefatus Johannes citatus sibi Johanni actori condescederet skutečně in fra hinc et duas septimanas continue decurrentes. Actum feria VI. in vigilia Petri et Pauli. *Rajg.* 54—5. *Mus.* 214ª. *Talmb.* 98ᵇ.

366.

1454, 1 *Aug. In flaveo citationum. In memoriis. K. XIV.*

Ladislaus Dei gratia etc. de plenitudine potestatis suae et gratia speciali Johanni de Tažowic et de Němčic hereditates suas in Němčic hanc gratiam fecit specialiter, sicut olim Brum de Němčic hereditates suas in Němčic, in Třebešowě et in Petrowičkách per terrae tabulas obligavit, prout tabulae majorum obligationum testantur Zdislao de Němčic, de quibus hereditatibus idem Zdislaus se cum camerario juxta consuetudinem regni non intromisit, et in eo decessit, quas quidem hereditates idem Zdislaus Johanni Nasek de Němčic patri suo per literam obligavit, virtute cujus literae praefatae hereditates sunt dicto Johanni de Tažowic contra jus regni in judicio curiae adjudicatae, prout tabulae curiae toho přisúzenie plenius testantur; qua propter praefatus dominus rex dicto Johanni Tažowec mandavit dare camerarium super intromissionem praedictarum hereditatum juxta obligationem, ubi praefatus Brum obligavit, ut ipse Johannes et sui heredes possint dictas hereditates pacifice tenere, et facere de eis quidquid placet sicut de propriis heredita-

tibus. Nuntii ad tabulas fuerunt Zbynko Zajíc de Hazmburg et Johannes junior de Děčín, referentes praedicta etc. Actum anno domini MCCCCLIV, feria quinta ad v ncula Petri. *Talmb. fol.* 106. *p. v.*

367.

1453. *In memoriis.*

Wenceslaus de Skuhrowa citat Margaretham de Praga. Ibi anno domini 1453 domini barones zdwihli tento puohon, ex eo quia actor querelam non imposuit když jest ohlášen a naň přišlo a woláno, aby wožalowal, ideo deleta querela. *Talmb. fol.* 103.

368.

1454. *In memoriis.*

Hedwika de Hořiněwsi citat Smilonem ibidem. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt: ex quo actrix odewdána a odbyta otcem prwé, než sú se spolčili Procopius et Paulus cum filio suo Nicolao, prout tabulae testantur: domini barones dederunt Smiloni citato a jeho zástupci Johanni de Wyhnanic pro jure juxta tabulas ipsius. Et prout Mrakšo de Radimowic est commissarius a Hedwiga uxore sua super lucrum et damnum, ideo debet ipse Mrakšo pokutu trpěti za ženu swú wedle toho, že jest muž její, juxta dominorum baronum inventionem; a nezdá-li se Mrakšowi pokuty napředpsané trpěti, aby ženu swú od dnešního dne w témž dni k té pokutě postawil w purkrabinu moc; neb jest ten puohon na zmatek učinila. Actum anno domini 1454. *Talmb. fol.* 100.

369.

In memoriis.

Henricus Bawor de Šwamberg citat Joannem judicem de Tiechlowic. Ibi domini barones in pleno judicio auditis eorum narrationibus et replicationibus: quia Johannes citatus prawil jest coram dominis baronibus, žeby tu nic neměl, než toliko žena jeho, a žeby na zmatek byl puohon, invenerunt pro jure: poněwadž Henricus actor citatum in dictis hereditatibus puohonem zastihl jest, že to puohon není na zmatek, než kázali jej páni zdwihnúti proto, poněwadž Johannes citatus prawil, že tu nic nemá. A již Henricus actor bude wěděti, k komu o to má hleděti. *Talmb. fol.* 100.

370.

In memoriis.

Henricus de Šprimberg citat Katherinam de Dešnice. Ibi Katherina citata in testatione citationis non adstitit; ibi terminus ad barones cum memoria.

Ibi domini barones in pleno judicio, ex quo ipsa Katherina citata pro do-

puštění božího (sic), a zwláště pro nemoc, na sehnaném roce nemobla státi, quia ejus non paritio sibi in praejudicium non debet esse, ibi domini mandaverunt sibi corrigi terminum ad judicium. *Talmb. f.* 100.

371.

1454. *In memoriis.*

Šlejbor, Wienko, Wilhelmus, fratres de Chlumu citant Mikšonem Pancíř de Slúpna. Ibi domini barones in pleno judicio auditis tabulis et literis invenerunt: jakož citatus prawil jest, žeby jim těmi škodami winen nebyl, a také dokládaje i swědků lidí sedlských, kterýchžto swědků páni nepřijímají w takowém běhu, et ex quo ipse citatus položil se k newině, aby swú newinu zprawil in crastino Margarethae, ut juris est terrae. Anno 54, quatuor temporum pentecostes. *Talmb. fol.* 102. *p. v.*

372.

1454. *In memoriis.*

Pechanec Ojíř de Očedělic citat Nicolaum Wentlar de Kadano. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt pro jure: ex quo citati tabulis docuerunt jus ad hereditates in Čachowic, domini pamatujíc nález praedecessorum suorum, quod nullus hominum tabulas přeswědčiti non potest, et pro eo dederunt citatis juxta eorum tabulus pro jure. Actum anno domini 1454. *Talmb. f.* 102.

373.

1454. *In memoriis.*

Nicolaus de Lobkowic citat Jacobum de Wřesowic. Ibi serenissimus princeps et dominus, dominus Ladislaus Bohemiae rex cum dominis baronibus invenerunt: že poněwadž jest Mikuláš de Lobkowic actor prožalowal žalobu swú po řečníku super citatum Jacobum, a w tom té žaloby nezachowal, a řečí swú jinak žalobu proměnil, a tak ten puohon i žaloba stala se jest zmatek, a protož ten puohon i s žalobú Králowská Milost i se pány zdwihají, a potom aby se nižádný téhož nedopauštěl a na zmatek nižádný nepoháněl. Actum anno 1454. *Talmb. f.* 101. *p. v.*

374.

In memoriis.

Nicolaus Čelich de Minic citat Petrum Puškař. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt pro jure: ex quo citatus habet literam seniorem šesti léty nežli actor, kterýž swědčí od Ročka z Truzenic Johanni de Wchynic, in qua litera zapisuje 60 ſſ gr. w Hořanech i jinde, kdež by co měl, s takowú wýmínkú, jestliželby Zdeňka bratra jeho a Jana synowce buoh neuchowal, tehdy aby w tom dluhu ty dědiny Johanni de Wchynic dědicky zuostaly: pro eo domini barones dederunt

citato pro jure wedle listu, kterýž jest jemu we dsky wešel. Actum anno ut supra. *Talmb. f.* 102.

375.

1455. *In memoriis.*

Hermannus de Zboře citat Johannem de Jedemilic. Ibi actor in testatione citationis non adstitit, ibi citatus absolvitur a citatione. Relatio omnium beneficiariorum.

Ibi f. III. post Laurentii Georgius de Kunštat et de Poděbrad, gubernator et magister curiae regni Bohemiae, per Nicolaum de Dube mandavit, ut non comparatio ejus Hermanni actoris in testatione citationis non noceat, ex eo quia missus est ex parte domini gubernatoris i w potřebě Králowské Milosti. Relatio omnium beneficiariorum. Actum anno 1455. *Talmb. f.* 100 *p. v.*

376.

1455. *In memoriis.*

Hanušius de Strpí citat Joannem de Strpí. Ibi domini barones audita querela actoris et responsione citati: ex quo Hanušius actor zmatečně žalobu položil, páni ten puohon zdwihají, et hoc ideo, že jest žalobu wedl po otci swém nedílném, a to jest naň prowedeno hodným swědomím, že mu jest nebyl otec, ale děd; a máli kdo práwo k čemu, práwo se mu nezawírá. Actum anno domini 1455. *Talmb. f.* 100. *p. v.*

377.

In momoriis.

Joannes de Hořepníka citat Joannem de Kunštat. Ibi Joannes de Kunštat citatus ter vocatus in testatione citationis non adstitit. Terminus ad barones. Ibi Georgius de Kunštat, gubernator et magister curiae regni Bohemiae Joannem citatum ponit extra terram. *Talmb. f.* 100. *p. v.*

378.

In memoriis.

Anna de Dubečka citat Nicolaum de Lobkowic. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt pro jure, et Wilhelmus de Rizmberg dominorum consilium exportavit: ex quo Nicolaus citatus k půwodowě žalobě odpowídaje sám se položil k newině, aby se w tom stalo wedle práwa zemského. *Talmb. fol.* 98. *p. v.*

379.

1455. *In memoriis.*

Anna de Holeyšowa citat Machnam Lapačkowu de Římowic anno ɔc. 1455. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt, et Jaroslaus Plichta de Žirotin et Theodricus de Janowic et de Chlumce dominorum consilium exportaverunt: ex

quo actrix tabulis docuit, quia jus hereditarium habet ad hereditates, de quibus citat Machnam, et eadem Machna etiam tabulis et literis ostendit jus dotale, quod habet in dictis hereditatibus; i zuostawili páni actricem při jejím dědictwí et citatam při jejím wěně; a budeli actrix chtíti, bude moci wěno také citatae splatiti; et prout dali Anně actrici winu, žeby bez přátelské wuole ušla, ex quo nullus amicorum ejus jí w tom newinil, pánuom toho předsewzíti nebylo potřebí. *Talmb. fol.* 98. *p. v.*

380.

1455. *In memoriis.*

Anna de Hořepníka citat Johannem Malowec de Pacowa. Anno quo supra. Ibi domini barones in pleno judicio auditis querela actricis et tabulis ejus et citati literis, invenerunt, et Wilhelmus junior de Rizmberg et de Rabi et Bohuslaus de Zieberg et de Plané dominorum consilium exportaverunt: ex quo actrix osiřelá byla a let neměla toho času, když jest jí listem zboží prodáno Petrowi Malowcowi, ani poručníkuow žádných neměla, a ona pro léta nedošla a tomu odpírati nemohla, a w tom než let došla sprawedliwých, práwa zemská nešla, a wedlé toho páni a wedle desk actricis dali sibi actrici pro jure, aby jí postúpil. *Talmb. fol.* 99.

381.

1455. *In memoriis.*

Bětka virgo abbatissa citat Henricum Mičan de Roztok, a Jaroslaus Plichta zastúpil Henricum Mičan. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt, et Henricus de Straže et Johannes de Kolowrat dominorum consilium exportaverunt: jakož jest panna Bětka, abatyše z Týnce, odpírala proti Jaroslawowi z Žirotína, žeby ten list, kterýž na nie má, měl bez její wuole, a Jaroslaw Plichta prowedl přede pány hodným swědomím, že jest ten list Jaroslawowi s wolí abatyšinú přišel, et ex quo est Jaroslaus Plichta prowedl přede pány, tehdy jest on Jaroslaw tudy očištěn; a by byla prowedla naň na Jaroslawa, žeby ten list bez její wuole přišel, bylo by se jemu Jaroslawowi stalo wedle práwa; a také by byla žiwa panna Bětka abatyše, též by se jí stalo wedle práwa pro nedowedení nároku. Actum anno domini 1455. *Talmb. f.* 99.

382.

In memoriis.

Barbara de Kamenice citat Joannem ibidem. Ibi fer. II post Galli Johannes citatus coram dominis baronibus in pleno judicio dixit, že jest byl raněn a že jest beze lsti státi nomohl na swědčení puohonu. Ibi domini barones mandaverunt: jestližeby ona Barbora jemu toho nollet credere, quia debet ei to zprawiti in crastino Martini. Actum anno quo supra. *Talmb. fol.* 99 *f. v.*

383.

In memoriis.

Bohunko de Klinštein citat Joannem de Wrabie, quia fecit ei damnum posse suo sine jure in hereditate sua zápisně in Řeporyjích, kdež jemu někdy Waněk de Wrabí quondam dictus, pater ejus indivisus, úroky wybíral i dědin požíwal. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt, et Georgius de Kunštat et de Poděbrad, gubernator et magister curiae regni Bohemiae, slowem králowým a na králowě místě dominorum consilium exportavit: prout citatus odpírá, quia Waňko pater ejus nebral k swé ruce puožitkuow z těch dědin, o kteréž jest puohon, že tú škodú za otce swého není powinen, poněwadž ta wěc není toliko otce pohnaného, ale jest sirotčí a jiných poručníkuow. *Talmb. f.* 99. *p. v.*

384.

In memoriis.

Margareta de Polák citat Chotkonem de Wojnina. Ibi domini barones in pleno judicio auditis narrationibus ɔc. wedlé toho, prout domini barones byli dali prodlení Chotkoni, aby to prowedl, že jest mlad neměl k těm dědinám práwa, než toliko Huček, invenerunt: ex quo ipse citatus docuit tabulis, že Jan Huček kladl wěno ženě swé in hereditatibus suis, kdežto se také i w Widolicích klade, a proti tomu wěnu nižádný jest neodpíral, ani kněz Jindřich, po kterémž knězi Jindřichowi Markéta actrix chtěla práwo míti, et ex quo jest kněz Jindřich neodpíral tomu wěnu, maje léta dospělá, tudy se dokazuje, že tu již dílu neměl, a k těm dědinám také práwa neměl, by je komu we dsky kladl; wedlé toho domini dederunt citato pro jure; než kdyby bylo okázáno, žeby se knězi Jindřichowi na kterýchž dědinách díl dostal, a on ty dědiny komu zawázal, tento nález tomu práwu nebude na překážku. Actum anno domini 1455. *Talmb. f.* 101.

385.

1455. *In memoriis.*

Margareta de Želewic citat Balthasar de Želewic. Ibi domin barones in pleno judicio invenerunt: ex quo takowé smlúwy se staly, při kterýchžto smluwách pečeti jsú mnohých dobrých lidí, ježto jest jich ona sama za ně prosila, kterýchžto smluw neodpírala jest, než toliko řečí swú prawiec, žeby k ním přinucena byla, quae litera concordiae tabulis terrae inserta est; a wedlé toho domini barones citato dederunt pro jure; et ex quo actrix směla jest poháněti na zmatek Baltazara, domini mandaverunt, aby pokutu trpěla wedlé nálezu panského. Actum anno domini 1455. *Talmb. f.* 101.

386.

In memoriis.

Markwardus de Ulic citat Wilhelmum Bukowina de Štědrých. Ibi domini barones in pleno judicio audita querela actoris, litera et bona voluntate super eandem, kdežto citati odepřeli dobré wuoli, žeby nebyla wedlé panského nálezu, dále také sami páni znamenali, že list, k kterémuž jest pohnáno, swědčí na VII ſſ gr. platu ročního, a dobrá wuole na papíru Newlasowa ukazuje na 8 ſſ gr. platu, též i swědomí téhož Newlasa, kteréž jest dal na dobrú wuoli, a také na listu napsáno na hlawním, žeby Petr z Nekmiře, toliko jsa rok toho platu w držení, i umřel dříwe nálezu panského a dobré wuole, invenerunt: ex quo dominorum baronum est inventio, aby dobré wuole byly děläny na pergaméně s wisutými pečetmi, a ta dobrá wuole i s swědomím nesrownáwá se s hlawním listem, neb hlawní list swědčí summy VII ſſ gr. platu, a dobrá wuole swědčí na 8 ſſ gr., a k tomu wěc jest wědomá, že jest Petr z Nekmiře umřel dobře potom po několika létech po panském nálezu o dobré wuole na listy wzdělání: a podlé takowého běhu domini barones dederunt citato pro jure. Actum ut supra. *Talmb. f.* 101 *p. v.*

387.

1455 *In memoriis.*

Offka de Častolowic citat Jiříkonem de Kunštat. Ibi domini barones invenerunt: ex quo actrix neokázala práwa k těm dědinám, z kterýchž pohání wedlé práwa, než toliko zakládala se swědomím, a listowé wšickni ani swědomí proti dskám moci nemají, et citatus tabulis ostendit práwo k těm dědinám, z kterýchž jeho pohnala; pro eo domini barones dederunt citato juxta ejus tabulas pro jure obtento. Actum anno 1455. *Talmb. f.* 102.

388.

1455. *In memoriis.*

Margareta de Dudleb citat Albertum de Jilowic. Ibi domini barones in pleno judicio auditis querelis, kdežto ona Marketa, puowod, žalowala, žeby jí on Wojtěch citatus držel dědiny její, k kterýmž práwo má po strýcích swých nedílných w Strážkowicích, w Huoře, prawieci, že to chce prowésti dskami zemskými, a on citatus odpíral, že ona práwa k těm dědinám nemá, ale on že práwo k nim má, a na to dsky okázal, kdežto o to zboží králowým dáním w dworských desk *(sic)* práwo úplně a docela dowedeno jest, a dále we dsky zemské zase wedlé řádu a práwa přewedeno jest; ale ona puowod neukázala jest nic sobě k zisku, než toliko okázala dsky, kdežto někdy strýci její spolčiwše se a zase se z těch spolknow propustili, invenerunt pro jure: poněwadž ona púwod neokázala, by které práwo měla k těm dědinám, z kterýchžto jest pohnala, ale on citatus okázal práwo swé, kteréž k

těm dědinám má, jakož swrchu wylíčeno jest; juxta hoc domini barones dederunt sibi Wojtěchowi pro jure; a poněwadž ona Marketa actrix směla pohnati, práwa k tomu nižádného nemajíc, ana ta pře prwé přesauzena byla, a tak puohon učinila jest na zmatek, protož z toho má trestána býti wedlé jejiho prowinění. Actum anno domini 1455. *Talmb. fol.* 101. *p. v.*

389.

1455. 24. *Jan. In memoriis.*

Frotiwec de Rochowa citat Zbinkonem de Duba. Ibi anno domini 1455 f. VI. post Fabiani Zbinko citatus suscepit pro trina citatione actori, tamquam cum camerario esset tribus vicibus citatus, et testatione citationis similiter, sicut omnes tres citationes essent testatae. *Talmb. fol.* 102. *p. v.*

390.

1455. *In memoriis.*

Wilhelmus de Herštein citat Arnoštum de Herštein. Ibi domini barones in pleno judicio auditis querelis, kdež jest ipse actor inculpavit citatum pro portione sua juris obtenti, inducti, dominati, taxati, post patrem eorum super eos devoluti, in querela contenti, et ipse Arnoštus citatus odepřel, že jest on Wilhelmus actor nechtěl jemu toho pomocen býti k dobýwání, a sám on Arnošt náklady činil, et ipse actor odepřel, že jest stál na saudu zemském wedlé něho, když se jest súdil o to, a toho se táhl na pány, invenerunt: ex quo dictum jus super eos post patrem eorum est devolutum, a o to nikdy sú se nedělili, že jest on Wilém actor tudy sprawedliw k dílu swému juris præfati; a jakož on Arnošt prawil, že jest sám náklady na to činil, má-li co o ty náklady činiti contra Wilhelmum actorem, práwo má před sebú; a toho dílu jeho práwa swrchudotčeného ipse Arnoštus citatus aby jemu Wilémowi postúpil. Actum anno 1455. *Talmb. fol.* 102. *p. v.*

391.

In memoriis.

Johannes Dupowec de Dupowa citat Hynkonem de Hněwsina, quia fecit ei damnun suo posse sine jure tamquam potenti commissario orphanorum olim Johannis in ejus et dictorum orphanorum hereditate. Obligavit in Sacro campo.

Ibi domini barones in pleno judicio auditis querelis actoris et responsione citati, invenerunt pro jure: ex quo Dupowec, wěda, že paní Dorotha z Adlaru klade Hynkowi marito suo we dsky, a on žádného odporu neučinil, že tudy práwo swé ztratil. *Talmb. fol.* 102. *p. v.*

392.

In memoriis.

Johannes Malowec de Pacowa citat Wesela de Witanowic. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt: ex quo citatus non ostendit tabulas seniore, ubi

Nicolaus de Borotina unitori těch sirotkuow, kteříž Johanni Malowcu actori vendunt, vendidit Wenceslao Wesel citato, priusquam dicti orphani habuerunt annos aetatis, a k tomu dicti orphani let došedše, tomu trhu až do smrti neodpírali; wedlé toho domini barones dederunt Wenceslao citato pro jure. *Talmb. f.* 103.

393.

In memoriis.

Jošt de Tupadl citat Johannem de Stráž. Ibi domini in pleno judicio invenerunt: quia prout ostendit literas in pergameno cum pendentibus sigillis, že otec uxoris Ješkonis actoris dal jest jistú summu peněz pro patre indiviso Johannis citati, et citatus neokázal, by ty peníze byly zase nawráceny patri uxoris actoris; domini barones dederunt actori pro jure obtento, a škody citatus aby zaplatil. *Talmb. f.* 103.

394.

In memoriis.

Jaroslaus Plichta de Žerotin ɔc. citat Henricum filium Sezemæ de Mydliny. Ibi actores notificaverunt coram beneficiariis Pragensibus, quia voluerunt citatum dohnati juxta dominorum baronum inventionem, sed quia de mandato domini regis et dominorum baronum pro tunc camerarii super citationes non transierunt ɔc. *Talmb. f.* 103.

395.

In memoriis.

Johannes de Sledowic citat Johannem Sádlo de Leštna, quia fecit ei damnum posse suo sine jure in hereditate ejus in Sledowicích ɔc., tu když jest naň a na bratra jeho nedílného služebníky swé jízdné i pěší poslal, aby je zahubili.

Ibi domini barones in pleno judicio auditis testibus invenerunt pro jure, ex quo Johannes actor táhl se na swědomí, pohnaw, i nepostawil swědkúw osobních, a on Jan Sádlo citatus testes osobně postawil, kteřížto swědčili pod přísahú, že jest on Jan Sádlo citatus s Bohuňkem Czehlem bratrem swým Jana z Sledowic actoris smluwen o wšecky wěci, a ta smlúwa má již mezi nimi zachowána býti, a o ty wěci nemají mezi sebú nižádných puohonuow činiti. Actum ɔc. *Talmb. f.* 103.

396.

1455. *In memoriis.*

Henricus Bawor de Šwamberg citat Bohuslaum. Ibi domini barones in pleno judicio hanc citationem zdwihli, ex eo quia actor in querela damna, quae posuit, non sunt sibi illata in illis bonis, sed in aliis. Actum anno domini 1455, *Talmb. fol.* 103 *p. v.*

397.

1455. 23 *Oct. In memorus.*

Wenceslaus de Konèprus citat Elškam de Třebska. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt, ex quo Elška uxor Ulrici de Třebska wěno swé, kteréž jest od muže swého měla, owdowěwši to zapsala tabulis Johanni de Hluboše, filio Ulrici, jsúci sebe mocna, a tak dále to prodáwáno dskami, až i na Wáclawa actorem přišlo, a ten trh, kteréhož sú citati list okázali cum pendentibus sigillis, kdež prodáwá Oldřich z Třebska, a její jméno Elšky manželky jeho w tom listu také stojí, kterémužto trhu odepřel jest puowod, že jest ona byla muže swého poddána, a protož že jest ten trh moci neměl, že ona o swé wěno přijíti nemá. Et juxta hoc domini barones actori dederunt pro jure, a toho aby bylo postaupeno. Actum anno domini 1456. f. V. post undecim millia virginum. *Talmb. f.* 103. *p. v.*

398.

In memoriis.

Wenceslaus Hisrle de Drahowic citat Joannem Calta de Kamenné hory. Ibi domini barones invenerunt. Ex quo Johannes Calta ostendit tabulas, kdežto troje trhy a čtwrté wèno od nadepsaného puowoda strýce syna jeho a wnuka prodáwáno jest a dskami zawázáno jest, jakož dsky okazují, a on puowod těm trhuom neodpíral jest, tudy se swětle okazuje, že sú dílní byli, a podlé toho domini barones dederunt Johanni Calta pro jure, a takowý puohon jest na zmatek; ale proto že jest puowod Němec, a snad českým práwuom nerozuměl jest, proto páni jemu tu milost činí, a tu winu jemu odpúštějí. Actum anno, quo supra. *Tolmb. f.* 104.

399.

1456. *In memoriis.*

Anna de Luniowic citat Hulricum de Kramolina. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt, et Georgius de Kunštat et de Poděbrad, gubernator et magister curiae regni Bohemiae, králowým slowem a na králowè místè dominorum consilium exportavit, ex quo pater ipsius Annae actricis obligavit litera tabulis inserta hereditates, pro quibus citavit Hulricum, že jest tudy pohnala na zmatek, et propter hoc aby trpěla pokutu juxta dominorum baronum inventionem. Actum anno domini 1456. *Talmb. f.* 99.

400.

In memoriis.

Burian de Gutnštein citat Hinkonem Krušina de Šwamberg. Ibi domini barones in pleno judicio mandaverunt, sicut Burian actor voluit ostendere swědomí

listowní, jichžto páni neslyší: protož aby Burianus, máli jaké swědomí osobní, aby s ním přede pány stál in crastino Jeronymi. *Talmb. f.* 99.

401.

1456. *In memoriis.*

Katherina de Sekyřic citat Nicolaum Čapek de Zalužan in crastino Jeronymi, anno 1456. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt pro jure, et Jaroslaus Plichta de Žerotin panský potaz wynesl: poněwadž jest Kateřina actrix coram dominis baronibus wywedla swědomí, že jest wdána s přátelskú radú za Jana Kostelákowa syna, a wěna po ní dáno sto kop grošů, a jí jmenowáno *üjC* ſſº gr. tu na Zalužanech, a tu i wznešena jest, a toho swědomí wywedla jest, jakož swrchu dotčeno jest; a wedlé toho páni dederunt pro jure Katherinae actrici, že nemá swým wěnem hnúti, a toho wěna jejího aby jí Kateřině on Mikuláš postaupil. *Talmb. fol.* 100.

402.

1456. *In memoriis.*

Jakub z Wřesowic citat Jiřikonem de Žďáru. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt pro jure, et Georgius de Kunštat et de Poděbrad, gubernator et magister curiae regni Bohemiae, slowem králowým a na králowě místě dominorum consilium exportavit; quia domini dederunt Jacobo pro jure pro damnis, quibus citat, a to proto, poněwadž sú se dskami položili strýci nedílní, kdež sú Jacobo actori we dsky kladli hereditates infra nominatas, a toho neprowedli, by byli nedílní ani žeby byli commissarii potentes; et per hoc dictarum hereditatum est Jacobus actor odsúzen panským nálezem, ita tamen, si praefati Jiřiko et Theodoricus possunt sibi Jacobo očistiti i w škodách zastati k Jiříkowi sirotku juniori de Žďáru hereditates sibi orphano adjudicatae *(sic)* per dominos barones in pleno judicio, že to Jakobus actor má přijíti od nich w těchto škodách, z kterýchž fratres praefatos poháni, a jich pominúti, a to budeli moci očistiti a w škodách jej zastati do neděle prowodní najprw příští, a to bez puohonu. Actum anno 1456. *Talmb. fol.* 101.

403.

1456, 12. *Mai. W knihách pamětních A. XV.*

Jiřík z Kunštatu a z Poděbrad, gubernator a hofmistr králowstwí českého, slowem králowým a na králowě místě a jiní páni na plném saudu rozkázali sú tuto paměť dskami znamenati, že jakož Jan Kolda z Žampachu swéwolně w mírné zemi zprotiwil se jest práwu zemskému, k puohonuom ani práwuom swéwolně stáwati ani komu práw býwati nechtěl, a wedlé toho páni zemští sáhli sú na takowého práwu protiwného, a zámkuow, kteréž jest držal, na něm dobyli a konečně sú se

páni na tom ustanowili, aby již wíce on Jan Kolda pro takowú swú wuoli w králowstwí českém přibytku neměl, a žádný aby ho na swá obydlé nepřijímal, a hraduo, měst, twrzí aby jemu w králowstwí českém nižádný neprodáwal ani postupowal; pakliby se kdo toho dopustil, má naň saženo býti tak jakožto na rušitele a zkázce obecného dobrého, a k němu též hledíno k hrdlu i k statku jako k nadepsanému Koldowi; než budeli milosti hleděti na králowě milosti a zpráwcowi, ta mu se nezawírá. Stalo se léta 1456 w středu před swatým Bonifacem. *Talmb. fol.* 127. *p. v.*

404.

1456. 25. *Mart. In memoriis.*

Wenceslaus de Walečow citat Hanušium Segental de Swidnice. Ibi anno domini 1456 f. V ante Gregorii Georgius de Kunštat et de Poděbrad, gubernator et magister curiae regni Bohemiae, et Nicolaus Zajíc de Hazmburg et de Kosti, supremus camerarius regni Bohemiae, mandaverunt: ex quo Segental citatus obydlé nemá in regno Bohemiae, aby komorník se stawil in hereditatibus, pro quibus citat, a odtud jel do jeho obydlé do Swídnice, a tu jej pohnal k práwu zemskému. Ad relationem Johannis Daupowec. *Talmb. fol.* 103. *p. v.*

405.

1456. *In memoriis.*

Sezema de Wšenor citat Johannem de Řitky. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt: Tak jakož actor Sezema ostendit tabulis dotem matris suae, aby to wěno při Sezemowi actorem zuostalo, ex quo cum eo chlebila až do smrti, stawu swého nezměniwši; et etiam ipse Sezema vice versa debet wywaditi zpráwce, kteříž sú byli zpráwce za jeho otce za dědiny Černidlicích, kdežto po smrti otce Sezemowa musiwše ten list plniti za otce jeho, i učinil že (sic) jeden z nich jistcem a jiní zpráwcemi, k kterýmžto wěcem Králowa Milost powolení swé ráčil jest dáti; a on Sezema aby již dotčené zpráwce wywadil. Actum anno 1456. *Talmb. f.* 102. *p. v.*

406.

1456. *In memoriis.*

Wilhelmus de Talmberg citat Petrum Zmrzlík de Swojšína. Ibi Nicolaus Smysl de Zaluží Petrum citatum ponit infirmum. Terminus jurare pro infirmitate f. V quatuor temporum quadragesimae.

Ibi Petrus Zmrzlík in capella ad jurandum pro infirmitate ter vocatus, non adstitit. Actori datum est pro jure obtento.

Ibi anno domini 1456 sabbato post Mathiae domini barones in pleno judicio admiserunt Petro Zmrzlík, ut possit substituere suum potentem commissarium

super lucrum et damnum Čenkonem de Klinštein vice-purgravium Pragensem, a to pro jeho nedostatek.

Ibi domini barones in pleno judicio restituerunt Petrum Zmrzlík praedictum ku práwu vice versa, et hoc pro nedostatek ipsius infirmitatis; sed alii aby se téhož nedopauštěli. *Talmb.* 103.

407.

1456. 7 *Mart. W knihách pamětných A XI.*

Páni na plném saudu mezi Janem z Dětčína a Mikulášem z Lobkowic tyto řeči mluwili o ty wěci, kteréž sú mezi nimi byli w žalobě Mikulášowě a w odporčí Janowě wěci dole psané: Mikuláši! jakožs žádal wčera i dnes protahu, páni se tak pamatují, že žádnému puowodu nedáwáno protahuow, ješto se zboží dotýkalo; a poněwadž se tuto wětší wěci, cti, dotýče, owšem nezdá se pánóm prodlení dáti; neb hledawše toho při nálezích panských, nemohli sú toho naleznúti; než pamatují wčerejší řeč twú, žes mluwil, žeby to byla wěc netajná a wědomá, a wíces řekl, že to chceš prowésti a dowésti, jakžby bylo nalezeno; protož mášli swědomí, wediž; pakli swědomím nedowedeš, ale zdáliť se, očišt otce jeho a samého k tomu hodnými slowy. Pakliť se nezdá toho učiniti, ale tak, jakož Jan prawí, že chce napřed otce swého čest očistiti, i rukú swú hájiti toho; protož také máš rukú dowoditi, řád w tom zachowaje. A když tomu porozumíme, o škody, o které jej winíš, také uslyšíš, kterak se má státi. Tu Mikuláš postawil swědky přede pány, kteříž swědci nejsú přijati, by Janowa otce anebo jemu Janowi k úrazu jeho cti mohli oswědčiti. Tu Mikuláš swolil se, že chce rukú dowoditi toho, a tu sú zaručili bitwu každá strana pod tisíci kopami grošiú, že to mají konati ten pátek před swatým Wítem nyní najprwé příštím, a mají w šrancích státi, každý z nich k tomu hotow jsą w hodinu jedenáctú na hradě Pražském, kde jim šrankowé budú udělání. Rukojmě za Jana z Dětčína: Fridrich z Donína, Jindřich z Kolowrat a z Buštěwsi, Wilém z Ilburka, Lew z Rožmitála, Wilém z Lichtmburka, Bořiwoj z Lochowic a z Okoře a Purkhart Kamaret z Žirownice. A za Mikuláše z Lobkowic: Beneš z Kolowrat a z Ročowa, Albrecht z Kolowrat a z Krakowce, Mikuláš z Kolowrat a z Žehrowic, Beneš Labún z Dubé a z Kozlého, Jan Pardus z Wratkowa, Zbyněk z Soběšína, Jan Sádlo z Smilkowa, pod základem tisíce kop grošú, jakož nahoře psáno jest. Stalo se léta 1456 w sobotu po přenešení swatého Wáclawa, *Talmb. f.* 102.

REGISTŘÍK PÍSEMNOSTÍ,

w dílu čtwrtém obsažených.

A.

Psaní poselací wšelikého druhu.

XIV. Dopisy rodu Hradeckého od roku 1441 do 1451.

Stránka

1. *Jan ze Hradce* na panu Oldřichowi z Rosenberka sjezdu žádá o srownání roztržek mezi nimi. We Hradci, 1441, 13 Jan. 3
2. *Páně Oldřichowa z Rosenberka* odpowěd. Na Krumlowě, 1441, 15 Jan. . . 4
3. *Menhart ze Hradce*, nejwyšší purkrabí, s panem Oldřichem z Rosenberka před sněmem umluwiti se žádá. We Hradci, 1441, 24 Nov. . . . . . —
4. *Týž* žádá téhož o průwod pro nebezpečenstwí cesty. W Benešowě bez r. 25 Dec. —
5. *Oldrich z Rosenberka* p. Menhartowi z Hradce stížnost wede na panoše jeho Albrechta z Wydří. Na Krumlowě, 1442, 14 Jun. 5
6. *Menhart ze Hradce* Oldřicha z Rosenberka zwe ke sjezdu do Horaždějowic. Na Welharticích, 1444, 14 Aug. . . . . —
7. *Wáclaw z Michalowic*, mistr Strakonický, Oldřichowi z Rosenberka se oswědčuje, že, jako on, do Horaždějowic na sjezd jeti nemíní. W Strakonicích, 1444, 14 Aug. 6
8. *Jan ze Hradce* Oldřichowi z Rosenberka píše o swém jednání u krále Fridricha we Wídni, a o nowinách z Morawy. W Telči, 1445, 15 Oct. . . . . —
9. *Týž* témuž opět o sjezdu w Morawském Krumlowě, a o jednání swém we Wídni. W Telči, 1445, 22 Oct. 6
10. *Týž* prosí téhož, aby zjednal wazače k honici páně Zdeňkowě ze Šternberka s panem Petrem Holickým ze Šternberka. We Hradci, 1446, 26 Febr. . . 7
11. *Oldřich z Rosenberka* odpowídaje témuž, žádá, aby poslal, komužby něco důležitého tajného proň swěřiti mohl. Na Krumlowě, 1446, 28 Feb. . . . —
12. *Jan ze Hradce* žádá Oldřicha z Rosenberka we Wídni jsaucího o radu a pomoc, kterakby ku králi Fridrichowi bez nebezpečenstwí osobně wypravití se mohl. Na Telči, 1446, 2 Apr. 8

Stránka

13. *Odpowěd páně Oldřichowa.* We Wídni, 1446. 4 Apr. 8
14. *Menhart ze Hradce a Jiří z Poděbrad* zwau Jana ze Hradce na sněm do Pelhřimowa. B. m. 1446. 14 Máje . . . . —
15. *Oldřich z Rosenberka* táže se pana Jana ze Hradce na to, co wlastně mezi panem Zdeňkem ze Sternberka, a rytířem Břekowcem se zběhlo, též o Bechynkowi. Na Krumlowě, 1446, 28 Sept. 9
16. *Jan ze Hradce* odpowídaje na předešlé psaní, o zrádě, kterau manželka pana Zdeňka se Šternberka s Břekowcem proti pánu swému obmýšlela, zpráwu dáwá. We Hradci, 1446, 5 Oct. . . . . —
17. *Oldřich z Rosenberka* Janowi ze Hradce zpráwu o tom dáwá, co na sněmu w Praze zjednáno ɔc. 1447, 29 Mai 10
18. *Týž* témuž we příčině rozepří jejich služebníkůw, o Zdeňkowě ze Šternberka jízdě do Krakowa ɔc. Na Krumlowě, 1447, 28 Jun. 11
19. *Jan ze Hradce* odpowídá na předešlé psaní. Na Telči, 1447, 6 Jul. . . . —
20. *Menhart ze Hradce a Pražané* žádají Hynka Krušiny ze Šwamberka o rychlau pomoc (proti Jiřímu z Poděbrad a jednotě jeho). 1448, 1 Sept. 12
21. *Oldřich ze Hradce* Jiřího z Poděbrad žádá o propuštění otce jeho Menharta, jejž při dobytí Prahy byl jal. B. d. 1448, c. 20 Sept. . . . . —
22. *Jiří z Poděbrad* odpowídá na předešlé psaní. B. m. 1448, 23 Sept. . . . 13
23. *List smluwní a záškodní* od Oldřicha ze Hradce Bedřichowi ze Strážnice daný, pro spojení se proti jednotě Poděbradské. B. m. 1448, 28 Oct. 14
24. *Oldřich ze Hradce* Oldřichowi z Rosenberka wýstrahu dáwá, že páni jednoty Poděbradské do pole proti nim se chystají. Na Hradci, 1448, 18 Nov. . . . 15
25. *Oldřicha ze Hradce* manifest proti jednotě Poděbradské, Oldřichowi z Rosenberka poslaný. Na Hradci, 1448, 22 Nov. . . . . —
26. *Téhož* dowěrné psaní k Oldřichowi z Rosenberka, spolu s předešlým manifestem poslané. Na Hradci, 1448, 22 Nov. 16
27. *Oldřich ze Hradce* Bedřichowi ze Strážnice, pánu na Kolíně, slibuje zjednati koně potřebné, a dotazuje se na staw otce swého w zajetí na Poděbradech zdržowaného. Na Hradci, 1448, 8 Dec. . . . . —
28. *Oldřich ze Hradce* Oldřicha z Rosenberka wystříhá i o pomoc proti nepřátelům žádá. Na Hradci, 1448, 10 Dec. 17
29. *Bedřich ze Strážnice* oznamuje Oldřichowi ze Hradce o příměří, kteréž s jednotau Poděbradskau do nowého léta učiniti musel. Na Kolíně, 1448, 19 Dec. . —
30. *Oldřich ze Hradce* Oldřichowi z Rosenberka o příměří od Bedřicha učiněném zpráwu dáwá i k němu přistaupiti se uwoluje. Na Hradci, 1448, 20 Dec. . . —
31. *Oldřich z Rosenberka* Oldřichowi ze Hradce nelibě nese, že ku prodlaužení příměří swoliti nechce. Na Krumlowě, 1449, 9 Jan. 18
32. *Oldřich z Rosenberka* Jana (Teleckého) ze Hradce žádá, aby k zápisu hlawnímu jednoty Strakonické (wiz díl II. str. 244) pečet swau také poslal, a wzkazuje aumysl jednotníkůw swých, wytrhnauti do pole. Na Krumlowě, 1449, 14 Feb. . —
33. *Jan z Hradce* odpowídaje na předešlé psaní, pečeti swé k zápisu odpírá, pomoc ale k wálce slibuje. Na Hradci, 1449, 24 Feb. 19

Stránka

34. *Oldřich ze Hradce a Bedřich ze Strážnice* omlauwají u Oldřicha z Rosenberka jednotníka swého p. Koldy, že sahaje na nepřately swé, pokoje proto mezi stranami neruší. W Horaždějowicích, 1449, 16 Feb. 19
35. *Oldřich ze Hradce* wybízí Oldřicha z Rosenberka, aby již do pole wytrženo bylo. Na Hradci, 1449, 27 Feb. 20
36. *Oldřich ze Hradce* opět prosí Oldřicha z Rosenberka, aby Koldy z Náchoda proti jednotě Poděbradské brániti pomáhal. Na Hradci, 1449, 28 Febr. . . . —
37. *Jan Kolda z Žampachu a z Náchoda* prosí Oldřicha ze Hradce a jednotníků jeho o pomoc proti jednotě Poděbradské. Na Náchodě, 1449, 10 Mart. . . . 21
38. *Oldřich z Rosenberka* Oldřicha ze Hradce zwe k sobě do Třeboně, dříwe než do pole wytrhnau. Na Krumlowě, 1449, 16 Mart. 22
39. *Oldřich ze Hradce a Bedřich ze Strážnice* opět Oldřicha z Rosenberka o pomoc panu Koldowi žádají. Na Hradci, 1449, 21 Mart. . . . . —
40. *Titíž témuž o příměří*, kteréž Kolda již učiniti musel, a o tažení Poděbradských proti Kunšowi z Dubé i z Kostelce zpráwu dáwají. Na Hradci, 1449, 22 Mart. . 23
41. *Oldřich z Hradce* (po příměří mezi oběma jednotami 10 Apr. stwrzeném) žádá Oldřicha z Rosenberka o přípisy smluw weřejných w zemi (jež wiz dílu I., str. 245 a 294). Na Hradci, 1449, 17 April 23
42. *Odpowěd* na předešlé psaní. Na Krumlowě, 1449, 19 Apr. 24
43. *Oldřich ze Hradce* k Oldřichowi z Rosenberka odpírá býti rukojmím za celau jednotu Strakonickau, a o zrušení pokoje skrze p. Zmrzlíka zpráwu dáwá. Na Hradci, 1449, 22 April . . . . —
44. *Oldřich ze Hradce* Bedřichowi ze Strážnice o rozpauštění wojenské čeledi, o wedení pře proti jednotníkům Poděbradským oc. Na Hradci, 1449, 2 Maji . . 25
45. *Oldřich z Rosenberka* žádá Oldřicha ze Hradce, aby přiwedl s sebau na Krumlow pana Koldu, Waňka z Pecky a Šofa (Šafgoče). Na Krumlowě, 1449, 28 Maji . 26
46. *Oldřich ze Hradce* Oldřichowi z Rosenberka: že odporná strana opět k wojně se chystají oc. Na Hradci, 1449, 27 Sept. . . . . —
47. *Týž* témuž opět wýstrahy dáwá, a o zastání se proti Poděbradským žádá. Na Hradci, 1449, 2 Oct. 27
48. *Týž* témuž winy od pánůw Alše i Zdeňka ze Šternberka jemu dáwané se sebe swodí. Na Hradci, 1449, 14 Oct. . . . . —
49. *Děpolt z Risenberka* Oldřichowi ze Hradce: winy we předešlém psaní dotčené také na odpornau stranu swodí. Na Karlšteině, 1449, 1 Nov. 28
50. *Oldřich ze Hradce* Oldřichowi z Rosenberka, jakožto spolurozsudímu, nowé winy strany odporné oznamuje. Na Hradci, 1449, 3 Dec. 29
51. *Oldřich z Rosenberka* Oldřichowi ze Hradce o sjezdu, kterýž na Zwíkowě s jinými ubrmany, a pak w Plzni s jednotau swau míti má. Na Krumlowě, 1450, 20 Feb. —
52. *Oldřich z Rosenberka* wybízí Jana Teleckého ze Hradce, aby již do boje nemeškaje lidi swé wyprawil, aby na Tachowské zboží w den určený přitáhli. Na Krumlowě, 1450, 9 Maji 30
53. *Jan Telecký ze Hradce* Oldřichowi z Rosenberka o jednání swém s p. Alšem ze Šternberka k obnowení pokoje píše. W Telči, 1450, 15 Maji . . . . —

Stránka

54. *Týž* témuž zprávu dáwá, kterak a proč s jednání we předešlém psaní oznámeného sešlo. Na Telči, 1450, 20 Mai 31
55. *Oldřich ze Hradce* Oldřichowi z Rosenberka: že Táborským od Poděbradských odpowěděno, a žeby oni rádi s jednotau p. Oldřichowau stáli. Na Hradci, 1450, 6 Jul. . . . . —
56. *Oldřich ze Hradce* u Bedřicha ze Strážnice omlauwá se, že pro nemoc k určenému sjezdu přijeti nemůže. Na Hradci, 1450, 30 Aug. 32
57. *Oldřich ze Hradce* oswědčuje Bedřichowi ze Strážnice, že chce wšecko učiniti, co jemu dlužen jest. Na Hradci, 1451, 18 Jan. . . . . —

XV. Pře Racka Kocowského s Budějowskými, od roku 1472 do 1484.

1. *Racek z Kocowa* dáwá Budějowským zprávu o swém newěrném služebníku Mikuláši Juristowi, žádaje, aby jej i jmění jeho u nich zabawili. 19 Jul. 1472. . . . 64
2. *Budějowští* odpowídají na předešlé psaní, že zabawili trublici Mikulášowu Juristowu, pokládajíce o to rok oběma stranám. 18 Aug. 1472. 65
3. *Jiřík ze Stráže* píše Budějowským, aby jeho úředníku Juristowi trublice jeho wydána byla. W Přerowě 14 Sept. 1472. . . . . —
4. *Budějowští* oznamují p. Kocowskému, že na místě bratra jeho Jana pan Děpolt z Riesenberka na statek Juristůw též zápowěd učinil, aby se s ním a s nimi o to srownal. (Bez datum.) 66
5. *Budějowští* omlauwají se Kocowskému, že jemu ničeho swéwolně nedrží. (Bez datum.) . . . . —
6. *Budějowští* oznamují panu Děpoltowi z Risenberka, že jim Kocowský pro statek Juristůw škodami hrozí, protož aby se s ním a s nimi srownal podlé práwa. (Bez datum.) 67
7. *Budějowští* domlauwají se na Kocowského, aby spoluměštkám jich statek, kterýž jim pobrán jest, nawrácen byl. 1 Oct. 1473. . . . . —
8. *Budějowští* žádají téhož, aby služebníky swé, kteří spolutrpícímu jich sukna pobrali, k nawrácení přidržel. 6 Aug. 1474. . . . . —
9. *Tíž* píší témuž, aby lidi jich, kteří od Šnoble pro Jerga staweni jsau, propustiti rozkázal, podáwajíce Šnoblowi sprawedlnosti podlé práwa. (Bez datum.) . . 68
10. *Jiný* list Budějowských téhož obsahu. (Bez datum.) . . . . —
11. *Tíž* píší témuž, aby Šnobl stál s Jergem, když jim pan Lew z Rožmitála a z Blatné hauptman kraje Prachenského, rok položí. (Bez datum.) 69
12. *Budějowští* panu Lwowi z Rožmitála, aby přikázal Kocowskému, ať lidi jich na rukojmě wydá, Šnoblowi pak že s Jergem rok pokládají. 5 Nov. 1474. . . —
13. *Budějowští* se dotazují pana Lwa, majíli na Kocowského, jakožto na nepřítele jich péči míti? (Bez datum.) 70
14. *Kocowský* omlauwá se panu Jindřichowi z Hradce, proč Budějowským odpowěděl. 4 Dec. 1474. . . . . —

Stránka

15. *Kocowský* odpowídá panu Jindřichowi z Hradce na jeho dopis, aby nepřátelství s Budějowskými nechal a se s nimi ohledati dal. 11 Dec. 1474. . . . 71
16. *Swědectwí Kunrata z Petrowic* a jiných o jednání poslůw Kocowského s Budějowskými pro statek Juristůw, i o wýpowědi práwa Šnoblowi na rathauze Budějowském. 16 Mai 1475. . . . . —
17. *Wýpowěd* králowského saudu komorního, we při mezi Kocowským a Budějowskými. W Praze, 1475, 28 Jul. 73
18. *Paměť pánč Zdeňkowa ze Šternberka* o wýpowědi, ježto se stala w Praze na sněmě obecném w rozepři mezi Kocowským a Budějowskými. Na Witorazi, 10 Aug. 1475. —
19. *Pan Zdeněk ze Šternberka* dáwá Budějowským rozličné zpráwy o králi Matiášowi Uherském, zakazuje se jim při tom ke wšemu dobrému. Na Witorazi, 31 Aug. 1475. 75
20. *Wýpowěd* králowského komorního saudu českého w též rozepři mezi Rackem Kocowským a Budějowskými. 8 Nov. 1475. 76
21. *Pan Wilém mladší z Rizmberka* píše o panu Zdeňkowi ze Šternberka, že p. Kaplíři z Sulewic a p. Diwišowi Malowci, aby podlę wýpowědi králowské Kocowskému a Budějowským rok položili, nedopatřením z kanceláře české psáno není, i o jiných wěcech. W Praze, 26 Dec. 1475. 78
22. *Týž* Budějowským tauž spráwu dáwá. W Praze, 27 Dec. 1475. . . . . . —
23. *Petr Kaplíř se Sulewic* wymlauwá se Budějowským, že rownání mezi nimi a Kocowským na se wzíti nemůže. Na Winterberce, 2 Jan. 1475. 79
24. *List* odpowědní Racka z Kocowa Budějowským. 17 Jan. 1476. . . . . . —
25. *Pan Zdeněk ze Šternberka* Budějowským radu dáwá, jak se we při s Kocowským zachowati mají, doswědčuje se přitom, že jich neopustí. Na Zelené Hoře, 27 Jan. 1476. 80
26. *Jiný list pánč Zdeňkůw* Budějowským téhož smyslu. Na Zelené Hoře, 4 Feb. 1476. 81
27. *Králowské raddy w Praze* dáwají Budějowským zpráwu, co král Wladislaw na stížnost jich w rozepři s Kocowským dal za odpowěd. W Praze, 10 Febr. 1476. —
28. *Kocowský* stěžuje panu Lwowi z Rožmitála na Budějowské, že se jemu sprawedliwě nečiní. 21 Mart. 1476. 82
29. *Králowské raddy w Praze* pokládají Budějowským rok, aby stáli s Kocowským na sjezdu w Benešowě. W Praze, 5 Apr. 1476. . . . . —
30. *Kocowský* domlauwá se k Budějowským o swůj statek, s wýhrůžkami nepřátelskými, nestaneli se jemu sprawedlnost od nich. 19 Apr. 1476. 83
31. *Pan Zdeněk ze Šternberka* zwe Budějowské na sjezd do Strakonic, kdež i jich rozepře s Prindlem spoluměšťanem jejich srownána býti má. We Žďáru, 6 Jan. 1475. 84
32. *Paměť poslů Budějowských*, kterak by při stání s Kocowským w Strakonicích měli mluwiti 85
33. *P. Diwiš Malowec* pokládá Budějowským a Kocowskému rok w Strakonicích. Na Libějicích, 25 Mai, 1476. . . . . —
34. *Nowý List* odpowědní Racka Kocowského Budějowským. W Horaždějicích 10 Dec. 1476. 86
35. *Králowské raddy* w *Praze* kárají Budějowské z nedostatečného nápisu psaní jich k nim. W Praze, 18 Dec. 1476. . . . . —

Stránka

36. *Racek Kocowský* oznamuje panu Bohuslawowi z Šwamberka, co králi Matiášowi na psaní jeho k němu o Budějowské dal za odpowěd. 10 Feb. 1477. 87
37. *P. Kaplěř z Sulewic* oznamuje panu Bohuslawowi z Šwamberka, pro které příčiny s Diwišem Malowcem rok Budějowským a Kocowskému před se složiti nemohau. Na Winterberce, 21 Feb. 1477. . . . . —
38. *Lew z Rožmitála* lituje Budějowských pro škody, ježto se jim od Kocowského staly, a radí, coby nyní činiti měli. W Blatné, 7 Oct. 1477. 88
39. *Čeněk z Klinšteina* posílá Budějowským odpowěd Rackowu, jižto dal na žalobu jich králi Wladislawowi. W Praze 23 Oct. 1477. . . . . —
40. *Odpowěd Kocowského králi Wladislawowi* na žalobu Budějowských. W Horaždějowicích, 17 Oct. 1477. 89
41. *P. Hynek z Šwamberka* píše Budějowským o naprawení škod, ježto služební jich lidem jeho i jiným učinili, wytýkaje jim w dušce, že málo lidí u Horaždějowic mají. W Třeboni, 2 Apr. 1478. 91
42. *Kunrat z Petrowic* posílá Budějowským nějaký list Rackůw. W Krumlowě, 17 Sept. 1478. 92
43. *Lew z Rožmitála* zwe Budějowské ke sjezdu na Blatnau, přitom jim dáwaje zpráwu o sjednání mezi králem Wladislawem a králem Matiášem. W Blatné, 24 Dec. 1478. —
44. *Jan z Růpowa* posílá Budějowským list knížete Hynka Minstrberského, w příčině nowých žalob pro škody od Racka Kocowského Budějowským učiněné. W Praze. 18 Feb. 1479. . . . . —
45. *Hynek kníže Minstrberské* omlauwá se králi Wladislawowi, že se od Racka Kocowského na Konopišti škody Budějowským bez jeho wědomí staly. W Poděbradech, 15 Febr. 1479. 93
46. »*Item*, škody, kteréžto jest Racek Kocowský Budějowským a jich lidem učinil, znamenají se.« . . . . —
47. *Wok z Rosenberka* žádá Budějowských, aby se Šimanowi z Netolic, kterýž za jich lidi Kocowskému slibil, náhrada učinila. W Krumlowě, 16 Sept. 1482. . . 97
48. *Jan syn Mikuláše Juristy*, odkazuje truhlici, kteráž w Budějowicích na rathause položena jest, i se wším statkem w ní, Wáclawowi Alderowi z Lazska. W Praze, 1 Sept. 1483 . . . . —
49. *Wáclaw Alder z Lazska* žádá Budějowských, aby jemu s těmi, kdož se na jeho statek u nich táhnau, podlé listu králowského k rozeznání rok položili. Na Horách Kutnách, 17 Nov. 1484. 98

XVI. Příklady listůw holdowních z XV. století.

1. 165
2. . . . . —
3. Na kamenný Újezd hold 166
4. Na Čerwený Újezd hold . . . . —
5. Na Týnec hold . . . . —

		Stránka
6.	Na Líně hold	166
7.	Na Tlučnú hold	167
8.	Na Auherce hold	—
9.	Na Nýřany hold	—
10.	Na Stod hold	—
11.	Na Hořikowice hold	—
12.	Na Záluží hold	168
13.	Na Losinu hold	—
14.	Úherce toho času holdowní	—
15.	Na Šlowice hold	—
16.	Hold na Nýřany	—
17.	Hold na Týnec	169
18.	Holdowní žold in genere	—
19.	Na Šlowice hold	—
20.	Hold na Nýřany	—
21.	Hold na Zbuch	170
22.	Do Šlowic hold	—
23.	Hold do Nýřan	—
24.	Na Nýřanské hold	—
25.	Hold na Týnec	171
26.	Na Týnec hold	—
27.	Hold na Černotín	—
28.	Hold na Zbuch	—
29.	Hold na Hořikowské	—
30.	Hold na Stodské a Mantowské	172
31.	Hold na Mantow	—
32.	Hold na Úherce	—
33.	Hold na Hořikowské a Teynské	—

XVII. Dopisy Domažlické od roku 1450 do 1509.

1. *Přibík z Klenowého* přimlauwá se u Domažlických, aby Annu Sedíkowu z wyručení propustili. Bez místa a bez datum 230
2. *Pražané* přimlauwají se, aby Domažličtí podlé nich drželi s jednotau páně Jiřího z Poděbrad proti panu Jindřichowi z Rosenberka a jednotníkům jeho. Bez místa, 1450, 8 Mai. . . . . —
3. *Jan Jiskra z Brandýsa* týmž píše, aby wdowy a dětí Zeidlowých při sprawedlnosti jich zachowali. We Wídni, 1461, 5 Nov. 231
4. *Matiaš* písař na Rabšteině, prosí Domažlických, aby jeho i dítek jeho w sprawedliwosti neopauštěli. Bez místa, 1467, 23 Dec. 232
5. *Král Jiří* napomíná Domažlických, aby na ujmu pana Lwa z Rožmitála, držitele hradu a kláštera jejich, nic nečinili. W Praze, 1470, 10 Mart. 233

Stránka

6. *Pan Jan z Lobkowic na Hasišteině* panu Benešowi z Kolowrat Libšteinskému píše o dluh sirotčí p. Bawůrkowi, dáwaje přitom zprávu, že s králem do Opawy nepojede. Bez místa, 1473. 30 Jul. 233
7. *Stříbrští* stěžují Domažlickým na Henčuka Mikuláše z Prus, že neohradiw se náležitě, škodu jim učinil. W Stříbře, 1476, 12 Jul. 234
8. *List* pohrůžčiwý pana Zdeslawa ze Šternberka Domažlickým, pro útisky, jež tito straně pod jednau w městě swém činí. Na Zelené hoře, 1478, 18 Mart. . . —
9. *Wladislaw* král píše Domažlickým, aby ku korunowání syna jeho Ludwíka do Prahy s dary přijeli. W Brně, 1509, 6 Feb. 235

XVIII. Dopisy pánů z Kolowrat od r. 1446 do 1450.

1. *Hanuš z Kolowrat* Oldřichowi z Rosenberka zprávu dáwá o swém jednání k upokojení kraje Plzeňského. W Kralowicích, (1446,) 9 Oct. 386
2. *Jindřich Libšteinský z Kolowrat* Pešikowi z Kunwaldu tchánowi swému zprávu dáwá o válečném tažení Čechů w Němcích. Před městem Zuc (Soest?), 1447, 3 Jul. 287
3. *Jindřich z Kolowrat* Oldřichowi z Rosenberka posílá pečet swau a zprávy o p. Jiříkowě straně. Na Buštěwsi (r. 1449?), 7 April. 389
4. *Hanuš z Kolowrat* žádá Oldřicha z Rosenberka o přímluwu w příčině sporu jeho s Jindřichem z Kolowrat. B. m. (1449), 17 April. . . . . —
5. *Důtkliwá odpowěd Jindřicha z Kolowrat* Petrowi Holickému ze Šternberka o žaloby jeho. B. m. (1450), 24 Januar. 390
6. *Jindřich z Kolowrat* Oldřichowi z Rosenberka zprávy dáwá o jednotě Poděbradské. Na Libšteině, (1450,) 25 Januar. . . . . —
7. *Oldřich z Rosenberka* Jindřichowi z Kolowrat na předešlé psaní odpowídaje, wýstrahy dáwá. Na Krumlowě, 1450, 30 Januar. 394
8. *Oldřich z Rosenberka* Jindřichowi z Kolowrat píše o gleit Alšowi ze Šternberka, o sjezd do Plzně ɔc. Na Krumlowě, 1450, 18 Febr. 392
9. *Týž* témuž posílá přepisy listu pánůw ze Šternberka a zwe opět do Plzně. Na Krumlowě, 1450, 19 Febr. . . . . —
10. *Hanuš z Kolowrat* Oldřichowi z Rosenberka, že Zdeněk ze Šternberka osazuje Ostromeč. B. m. 1450, 28 Apr. . . . . —
11. *Odpowěd* na to. Na Krumlowě, 1450, 1 Mai 393
12. *Jindřich z Kolowrat* Oldřichowi z Rosenberka: že páni jednoty Poděbradské jemu odpowěděwše, již k Buštěwsi táhnau. Na Libšteině, 1450, 29 Apr. . . 394
13. *Odpowěd* na předešlé psaní. Na Krumlowě, 1450. 1 Mai . . . . . . —
14. *Jindřich z Kolowrat* jednotníky Strakonické opět napomíná i prosí o rychlau pomoc k zachowání Buštěwsi. Na Libšteině, 1450, 21 Mai 395
15. *Jindřich z Kolowrat* pánům jednoty Strakonické: že ke sjezdu jich s pány jednoty Poděbradské dnes již přispěti nemůže, napomínaje jich, aby se příliš nepředáwali ɔc. Na Libšteině, 1450, 7 Jun. 396

Stránka
16. *Hanuš z Kolowrat* oznamuje Oldřichowi z Rosenberka, kterak příměří na panu Mikuláši z Lobkowic zrušeno jest. Na Dobříši, 1450, 8 Aug. 396
17. *Týž* témuž opět o křiwdě, která Mikulášowi z Lobkowic od jednoty Poděbradské se stala. B. m. 1450, 20 Sept. 397
18. *Odpowěd* na předešlé psaní. B. m. 1450, 5 Oct. . . . . —

XIX. Dopisy a zápisy pánů z Lobkowic od r. 1433 do 1458.

1. *Mikuláš z Lobkowic* prosí Oldřicha z Rosenberka, aby wzal na sebe mocné rozsauzení pře jeho s Budějowskými. Na Hluboké, (r. 1433?) 11 Dec. . . . 398
2. *Jan z Lobkowic a na Hluboké* Oldřichowi z Rosenberka žaluje na Pešíka auředníka jeho z pychu. B. m. 1443, 30 Jul. 399
3. *Odpowěd* na předešlé psaní. W Prachaticích, 1443, 29 Dec. . . . . . —
4. *Jan z Lobkowic* Oldřichowi z Rosenberka o záští s Raubíkem a o jízdu do Prahy. Na Hluboké, 1443, 28 Dec. . . . . —
5. *Odpowěd* na předešlé psaní. Na Krumlowě, 1443, 29 Dec. 400
6. *Umluwa* mezi Mikulášem a Janem bratřími z Lobkowic o hrad Hlubokau a twrz Lobkowice. B. m. 1445, 10 Jul. . . . . —
7. *Mikuláš z Lobkowic* Oldřichowi z Rosenberka zpráwu činí o tajném swém jednání u knížete Mišenského (aby se s jednotau Strakonickau spojil), a žaluje na pány ze Šternberka. B. m. 1449, 13 Oct. 402
8. *Odpowěd* na předešlé psaní. Na Krumlowě, 1449, 20 Oct. 403
9. *Mikuláš z Lobkowic* Oldřichowi z Rosenberka opět o nesnázi swé s pány ze Šternberka. B. m. (1449), 27 Oct. 404
10. *Týž* opět Oldřicha z Rosenberka prosí, aby bratru jeho Janowi na Hluboké proti pánům ze Šternberka nápomocen byl. B. m. 1449, 2 Nov. . . . . . . —
11. *Odpowěd* na předešlé psaní. Na Krumlowě, 1449, 10 Nov. 405
12. *Mikuláš z Lobkowic* Oldřichowi z Rosenberka o swém rokowání s pány ze Šternberka w Chomautowě, a kterak oni pokaušeli se dobyti města Mostu. B. m. 1449, 18 Nov. . . . . —
13. *Mikuláš z Lobkowic* pánům jednoty Strakonické proti jednotě Poděbradské wálku wedaucím náwěští dáwá o pomoci, které od knížete Mišenského i od něho nadíti se mohau. W Kadani 1450, 30 Mai 406
14. *Týž* napomíná opět jednotníků swých, aby w boji proti jednotě Poděbradské setrwali. B. m. 1450, 14 Jun. 407
15. »*Takto* jsem já Mikuláš z Lobkowic nejprwé Žateckým psal.« B. m. 1450, 3 Aug. 408
16. »*Takto* mi nejprw Žatečtí odpisují.« (W Žatci,) 1450. 5 Aug. . . . . . —
17. »*Druhé* mé psaní Žateckým.« B. m. 1450, 6 Aug. . . . . —
18. »*Odpis* Žateckých na mé druhé psaní.« (W Žatci,) 1450, 8 Aug. 409
19. »*Třetie* mé psaní, na něž sú mi odpowědi žádné nedali Žatečtí.« B. m. 1450, 9 Aug. . . . . —
20. *Mikuláš z Lobkowic* Oldřichowi z Rosenberka zpráwu dáwá o wálce, kterau Jiří z Poděbrad proti staršímu knížeti Mišenskému wede. B. m. 1450, 4 Oct. . . . 410

Stránka

21. *Týž* témuž o příměří w Míšni učiněném zpráwu dáwá, i o škodách, kteréž od wojska jednoty Poděbradské utrpěl. B. m. 1450, 6 Nov. 410
22. *Jan z Rosenberka* slibuje postaupiti Janowi z Lobkowic hradu swého Helfenburka. Na Krumlowě, 1458, 3 Apr. 411
23. *Král Wladislaw* zwe Děpolta z Lobkowic na Chlumci na sněm do Prahy. W Praze, 1477, 14 Feb. . . . . —

B.

Zápisy zemské obecné a sněmowní.

VII. Acta meži králem Jiřím a jednotau panskau w Čechách, od roku 1463 do 1468.

1. *Jošt z Rosenberka, biskup Wratislawský,* ku předním pánům českým žádost swau jewí, aby učiněn byl sjezd wšech přídržejících se církwe Římské w koruně České. W Nise, 1463, 27 Mai 99
2. *Jan Kaplicer,* sekretář paně z Rosenberka, pánowi swému zpráwu dáwá o jednání swém s některými pány a o nowinách na dwoře králowském. W Praze, 1464, 27 Apr. 100
3. *Král Jiří* rozpisuje sněm obecný králowstwí Českého ke dni 28 Sept. do Prahy. W Praze 1465, 19 Aug. 102
4. *Stížné články* od jednoty panské proti králi Jiřímu na sněmu pronešené. W Praze, 1465, 25 Sept. . . . . —
5. *Odpowěd* od krále Jiřího daná celému sněmu na napředpsané stížnosti jednoty panské. W Praze, 1465, 25 Sept. 105
6. *Odpowěd* stawůw králowstwí Českého na stížnosti jednoty panské. W Praze, 25. Sept. 110
7. *Hlawní zápis,* kterým se šestnácte pánůw českých wespolek w jednotu k hájení swobod zemských proti králi Jiřímu na pět let zawazují. Na Zelené hoře, 1465, 28 Nov. . . . . —
8. *Forma* přiznáwací jiných pánůw a rytířůw k témuž zápisu. Bez datum . . . 115
9. *Páni jednotníci* omlauwají se u Pražan a stawu městského, že pro swé u krále křiwé osočení na sněmy do Prahy wíce jezditi nesmějí. Na Zelené hoře, 1465, 30 Nov. . . . . —
10. *Stawowé Čeští* na sněmu w Praze sebraní podáwají jednotě panské sjezdu kromě Prahy, k jednání o urownání wzniklých nesnází. W Praze, 1465, m. Dec. . . 117
11. *Jan z Rosenberka* a *Zdeněk ze Šternberka* žádají na biskupu Olomuckém Tasowi z Boskowic, aby se přiznal k tomu, co jim byl oznámil o řečech, kteréž na dwoře králowském w Čechách o nich šly. W Strakonicích, 1465, 31 Dec. . . 118

Stránka

12. *Titíž* oznamují panu Jindřichowi ze Stráže, že ke sjezdu swolují, ale w čas pozdější a jim přihodnější. Na Strakonicích, 1466, 1 Jan. 119
13. *Pana Jindřicha ze Stráže* odpowěd na předešlé psaní. Na Kamenici, 1466, 3 Jan. 120
14. *Král Jiří* pokládá wšem stawům Českým sněm obecný do Prahy ke dni 23 Feb. 1466. W Praze, 1466, 22 Januar. . . . . —
15. *Tas z Boskowic, biskup Olomucký*, králi Jiřímu dáwá zpráwu o jednání swém we Wratislawi s biskupem tamějším a s legatem papežským. We Wratislawi, 1466, 20 Febr. 121
16. *Paměť pana Jana z Rosenberka*, za jakowým jednáním swolil přijeti do Prahy na sněm i s přátely swými. Bez datum, (1466, m. Apr.) 123
17. *Beneše z Daupowa* list odpowědní proti králi Jiřímu, ku pomoci města Plzně. W Plzni, 1466, m. Apr. 124
18. *Psaní* hejtmanůw wojska králowského ku panu Janowi z Rosenberka o zpauře Plzeňských proti králi Jiřímu. W Rokycanech, 1466, 15 Apr. 125
19. *List* odpowědní hejtmanům wojska králowského proti Plzenským a pomocníkům jejich. Bez datum, (r. 1466, m. Apr.) 126
20. *Druhá paměť Jana z Rosenberka* o jednání swém u krále Jiřího, po kterémžto s králem se smířiw, od jednoty panské odstaupil, 1466, m. Mai 127
21. *Paměť* o tom, co pán z Rosenberka Plzenským uprosil na králi Jiřím. W Praze, 1466, 9 Mai 130
22. *Zápis* na příměří mezi králem Jiřím a jednotau panskau až do 23 Apr. 1467 umluwené. Bez místa, 1466, 3 Oct. 131
23. *Tas z Boskowic*, *biskup Olomucký*, stěžuje sobě do jednoty panské na ta příkoří, která pro wěrné swé při králi setrwání snášeti musí. Na Wýškowě, 1466, 27 Oct. 133
24. *Páni jednotníci* nápomínají pana Jana z Rosenberka, aby dle žádosti papežowy a legatowy, i také dle zápisu swého, k jednotě panské skutečně se připojil. W Jindř. Hradci, 1467, 9 Feb. 134
25. *Paměť* do desk zemských zapsaná, o swobodách zemských králem Jiřím na sněmu obecném potwrzených. (W Praze,) 1467, 27 Feb. 135
26. *Zdeňka ze Šternberka* list odpowědní a stížný proti králi Jiřímu. Na Zelené hoře, 1467, 2 Mart. 136
27. *Králowna Johanna* psaním ku p. Zdeňkowi ze Šternberka pokauší se ještě o smířliwé mezi oběma stranami sjednání. W Praze, b. d. (1467, m. Mart.) . . . 138
28. *Krále Jiřího* list odpowědní proti Zdeňkowi ze Šternberka. W Praze, 1467, 20 Apr. 139
29. *Krále Jiřího* list odpowědní proti Burianowi z Guttenšteina. W Praze, 1467, 20 Apr. 140
30. *List* odpowědní od Pražanůw proti Zdeňkowi ze Šternberka. W Praze, 1467, 23 Apr. . . . . —
31. *List* odpowědní služebníkůw pana Zdeňka ze Šternberka proti králi Jiřímu. Na Šternberce, 1467, 23 April. . . . . —
32. *List* odpowědní a tuhé domluwy od pana Ctibora Towačowského z Cimburka proti biskupu Olomuckému, Tasowi z Boskowic, který také králi Jiřímu byl se zpronewěřil. Bez datum, (r. 1467 s počátku m. Jul.) 141

Stránka

33. *Tas biskup Olomucký* panu Ctiborowi na předešlé psaní odpowídá. W Olomauci, 1467, 9 Jul. 142
34. *Pan Ctibor* téhož biskupa, pokrewného swého, ještě tužší domluwau stíhá. W Přerowě, 1467, 11 Jul. 144
35. *Příměří* mezi Janem z Rosenberka a jednotau panskau. Na Krumlowě, 1467, 9 Oct. 147
36. *Odpowěd* daná od krále Jiřího na poselstwí od poslůw Kazimíra krále Polského učiněné. (W Praze,) 1467, 26 Oct. . . . . —
37. *Druhá odpowěd krále Jiřího* týmže poslům Polským we příčině jednoty panské učiněná. (W Praze,) 1467, 11 Nov. 150
38. *Třetí odpowěd* téhož spůsobu, jako předešlá. W Praze, 1468, 11 Januar. . . 153
39. *Zwláštní* notule poslům Polským od krále Jiřího wedlé třetí odpowědi podaná. Bez datum. (W Praze, 1468, 11 Jan?) 155
40. *Odpor* jménem krále Jiřího učiněný proti článkům a pomluwám od Rudolfa Lawantského biskupa a mnicha Gabriele na něho smítaným. Bez datum . . 157
41. Zápis na příměří mezi králem Jiřím a jednotau panskau ode dne 14 Januaria do 14 Febr. 1468 zjednané skrze posly krále Polského. Bez místa, 1468, 14 Jan. 160
42. *Zdeněk ze Šternberka* pro wýstrahu Budějowských posílá k nim některé služebniky swé s listem wěřicím. Na Hradci Jindřichowě, 1468, 21 Jan. . . . 163
43. *Zdeněk ze Šternberka* oswědčuje se, že ku příměří prwé umluwenému přistupuje také s Rakauskými hrady swými. Na Jindř. Hradci, 1468, 4 Febr. . . . 164

VIII. Zápisy Pražské obecní, od roku 1401 do 1430. *(Zbirka druhá.)*

1. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nálezu Nowoměstských we při o splnění trhu domu. 1401, 22 Mart. 341
2. *Obec* nowého města Pražského staré raddě děkowání činí za jich práce. 1402, 21 Mart. 342
3. *Kosmanowi,* měštěnínu nowého města Pražského, wina jeho se odpauští, že se kupowal na konšelstwí a pohaněl purkmistra Jana z Mostku. 1402, 1 Apr. . . 343
4. *Bohuník z Hořowic a Petr z Trkowa* odpowídají nowému městu Pražskému. 1402, 25. Jun. (Na Rabštýně) . . . . —
5. *Jan Sokol z Lamberka* odpowídá nowému městu Pražskému. 1402, 20 Jul. . . 344
6. *Mikuláš pán w Rochowě* a jiní odpowídají nowému městu Pražskému. 1402, 22 Sept. —
7. *Purkmistr a radda* nowého města Pražského wýpowěd činí we při mezi Zbyňkem a Wáclawem uzdářem o wěno. 1403, 3 Apr. . . . . —
8. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nálezu Nowoměstských we při k nim odwolané mezi Mikšem Chalupau a Marketau někdy Mikšowau o odkaz desíti kop gr. Pražských. 1404, 11 Dec. 345
9. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nálezu kmetů Běchowických we při mezi Janem z Nowého města a Waníkem z Běchowic. 1405, 19 Mai, (Pragae) 346

Stránka

10. *Purkmistr a radda* nowého města Pražského wýpowěd činí we při o statek ostawený po Mikšowi Tacasowi. 1406, 20. Jul. 347
11. *Duchek weliký* baulil obec Nowoměstskau proti konšelům. 1409, 12 Febr. . . 348
12. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nálezu Nowoměstských we při o masný krám. 1411, 24 Sept. 349
13. *Purkmistr a radda* nowého města Pražského potwrzují wýpowěd swau wlastní we při o jistý plat na lázni, od kteréž odwolání učiněno bylo do Starého města, ale odpowěd w. práwní čas dána nebyla. 1412, 11 Mai . . . . . . —
14. *Purkmistr a radda* starého města Pražského wypowídají we při k nim z Nowého města odwolané mezi Lwíkem farářem z Lišan a Oldřichem služebníkem králowým o dům na Nowém městě. 1413, 20 Febr. 351
15. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují wýpowěd Nowoměstských we při k nim odwolané mezi kupcem domu, do kterého wěřitel práwem uweden byl, a dlužníkem. 1413, 28 Jun. . . . . —
16. *Purkmistr a konšelé* nowého města Pražského wypowídají we při o statek po Martinu koželuhowi. 1413, 18 Nov. 352
17. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nálezu Nowoměstských o statek po Franowi Olbramowic. 1413, 15 Dec. 353
18. *Purkmistr a radda* nowého města Pražského Staroměstským k známosti přiwozují odwolání Prokopa z Rakowníka we při s Jankem Olbramowic o poručenstwí nad kšaftem Frany Olbramowic. 1414, 22 Febr. 355
19. *Purkmistr a radda* starého města Pražského wypowídají k odwolání z Nowého města we při mezi synowci a ženau měšťana Nowoměstského o dům jeho. 1414, 13 Jun. 357
20. *Purkmistr a radda* nowého města Pražského propauštějí Prokopa z Rakowníka z poručenstwí nad sirotky a statkem Frany Olbramowic, a též poručenstwí přisuzují Jankowi Olbramowic. 1414, 10 Jul. 358
21. *Purkmistr a radda* starého mého města Pražského činí nález we při z Nowého města odwolané o mlýn kšaftem odkázaný od měšťana Nowoměstského. 1415, 20 Aug. 359
22. *Purkmistr a radda* welikého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při mezi Jirglem měštěnínem Staroměstským a poručníkem statku Lorencowa winaře. 1415, 8 Oct. 361
23. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nalez Nowoměstských we při mezi Elškau ze Zderazu a Mikulášem. 1415, 19 Nov. 362
24. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při mezi wdowau a poručníky po Mařikowi Kačerowi o sto kop grošů wěna. 1416, 4 Jan. 363
25. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských o statek po jedné jich spoluměštce. 1416, 12 Sept. 365
26. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při s strany domu zemřelého dlužníka. 1416, 30 Oct. . . . . . . —

Stránka

27. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při o plat na domě prodaný. 1417, 4 Feb. 366
28. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při o 70 kop dluhu. 1417, 5 Febr. 367
29. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při o statek chudým odkázaný. 1417, 18 Febr. 368
30. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při o plat s domu. 1417, 9 Jun. 369
31. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při o statek, poručníkům kšaftem swěřený. 1417, 30 Nov. . . . . . . —
32. *Purkmistr a radda* starého města Pražského wýpowěd činí we při o plat na domě, we kteréž se k nim odwolání stalo z Nowého města. 1418, 9 Febr. . . 370
33. *Purkmistr a radda* starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při mezi Wáclawem tandléřem a Jirglem zlatníkem o kámen rubín. 1418, 1 Dec. 371
34. *Anežka ze Šternberka*, přeworiše a wšecken konvent kláštera Sw. Anny w Praze prodáwají Šimonowi od bílého Lwa wes swau Radlici. 1419, 3 Jan. . . . 372
35. *Consignatio* eorum, qui diffidaverunt antiquae et novae civitatibus Pragensibus. 1419, 6 Nov. 375
36. *Consignatio* eorum, qui diffidaverunt civitatibus Pragensibus. 1420, post 24 April 378
37. *Weliká obec Pražská* zapowídá placení dluhů z domů odběhlých sausedů. 1421, 30 Jan. 382
38. *Nález* obce weliké města Pražského s strany prodáwání zboží uteklých, 1421, 13 Mart. —
39. *Nález* obce weliké Pražské s strany ohlašowání w obci bez wůle konšelské, též s strany Němců a odběhlých sausedů. 1421, 5 Apr. . . . . —
40. *Swolení* nožířů před konšely Pražskými. (1427.) 383
41. *Purkmistr a radda* welikého města Pražského Swojši ze Zahrádky winu jeho odpauštějí. 1429, 25 Jul. . . . . —
42. *Purkmistr a konšelé* nowého města Pražského ruší wšecky listy na úroky, w čas prwé k tomu určený neohlášené a nezregistrowané. 1430, 28 Aug. 384

IX. Akta weřejná i sněmowní w králowstwí českém od r. 1453 do 1490.

1. *Články* žadostí zemských před uwedením krále Ladislawa do králowstwí. Bez dat. 413
2. *Odpowěd krále Ladislawa* na žádosti stawůw králowstwí Českého. We Wídni, 1453, 1 Mai. 416
3. *Přísaha krále Ladislawa* na pomezí králowstwí Českého učiněná. B. d. (r. 1453.) 419
4. *Zápis* sněmowní o naprawení řádu zemského. 1453, w měs. Nov. . . . . —
5. *Jednání* stawůw králowstwí Českého k urownání nesnází wzniklých mezi králem a císařem Fridrichem Rakauským. R. 1455 a 1456 423
   A) Poselstwí od krále Ladislawa k stawům Českým . . . . . . —
   B) Poselstwí od stawů král. Českého k císaři Fridrichowi. R. 1456, (m. Mart.) 424
   C) Poselstwí od stawůw král. Českého ku králi Ladislawowi. (R. 1456.) . . 432

Stránka

6. *Sněmowní* nařízení o minci a měnách po králowstwí Českém. R. 1460 . . 434
7. *Sněmowní* zápis r. 1462, dne 4 Oct. 435
8. *Krále Jiřího* zápis o naprawení minee w Čechách. W Praze 1469, 5 Jun. . . 437
9. *Sněmowní* zápis o hotowosti weřejné w krajích pro obhájení země České. W Praze, 1470, 14 Mart. 441
10. *Žádosti zemské* na sněmu při wolení krále Wladislawa II ohlášené. (Na Kutné hoře, 1471, konec měs. Máje.) 444
11. *Zápis* od krále Wladislawa stawům králowstwí Českého na wolení swé daný. W Krakowě, 16 Juni, 1471 451
12. *Zdání pánůw* koruny České ku králi Polskému Kazimírowi, jakowá odpowěd by Matiášowi Uherskému w příčině králowstwí Českého dána býti měla. R. 1471 . 455
13. *Zápis* sjezdu Německo-Brodského (po zawřeném příměří Budinském) o wedení pokojného řádu w zemi a koruně České až do 1 Máje 1473. R. 1472, 10 Jun. . 456
14. *Zápis* sjezdu Nisského (1473, 24 Mart. — 25 Apr. o prodlaužení příměří a řádůw pokojných mezi králowstwími Českým, Uherským a Polským. R. 1473, (m. Apr.) 460
15. *Zápis* sněmu Benešowského (1473, 27 Mai — 9 Jun.) 1473, Jun. 463
16. *Wýtah* z podobného zápisu sněmowního w Brně od stawůw Morawských učiněného. W Brně 1473, 27 Jun. 470
17. *Ředitelé* králowstwí Českého pokládají nowý sněm zemi České do města Benešowa. W Čáslawi, 1473, 8 Nov. . . . . —
18. *Zápis* sněmu Benešowského r. 1474, (4 Jan. — 27 Feb.) 471
19. *Zápis* sjezdu krajůw Plzenského, Prachenského a Podbrdského. W Plzni, 1474, 12 Apr. 476
20. *Pamět* od stawu městského w Čechách králi Wladislawowi podaná s radau, kterakby dobré swé opatřiti měl. B. d. (R. 1474.) 478
21. *Smlauwa* prwní mezi králi, králem Matiášem Uherským oc. a králem Wladislawem Českým učiněná, kterážto jest potom w některých artikulích změněna. W Brně. 1478, 28 Mart. 481
22. *Konečná smlúwa* o pokoj mezi králi, králem Matiášem a Wladislawem, a králowstwími Českým i Uherským. W Budíně, 1478, 30 Sept. 488
23. *Zápisy* sněmu Swatowáclawského r. 1479
  - *A) Zápis prwní*, 1479, 6 Oct. 496
  - *B) Druhý zapis*, 1479, 7 Oct. 500
24. *Zápis* sjezdu Swatotomášského r. 1479. W Praze, 1479, 22 Dec. . . . 503
25. *Zápis* umluwy na zachowání pokoje mezi stranami pod obojí a pod jednau w Čechách. W Praze, 1481, 31 Jul. 504
26. *Přednešení* wyslaných z města Pražského na sněmu w Kutné hoře držaném. R. 1484, m. Febr. 506
27. *Zápis* nowé jednoty strany pod obojí w Čechách o hájeni práw a sprawedliwostí swých. B. m. 1484, 25 Sept. 508
28. *Zápis* sněmu Kutnohorského o pokoji a swobodě náboženstwí w Čechách. Na Hoře Kutné, 1485, 13 Mart. 512
29. *Zápis* sněmu Swatowáclawského r. 1485 o minci. W Praze, 1485, 13 Oct. . . 516
30. *Zápis* sněmowní r. 1486. W Praze, 1486, 17 Febr. 517

Stránka

31. *Rozsudek krále Wladislawa* we při mezi stawy panským a rytieřským o sedánie w saudu zemském 518
32. *Sněmowní* zápis r. 1487. W Praze, 1487, 1 Oct. 520
33. *Psaní* hejtmanůw králowstwí Českého ke stawům markrabstwí morawského o jednání obau zemí společné proti aukladům králi Wladislawowi z Říše strojeným. W Praze, 1490, 27 Dec. 523

C.

Listiny saukromé.

IX. Některé zápisy kláštera Chotěšowského od roku 1272 do 1597.

1. *Řehoř papež* X klášteru Chotěšowskému wšecka jeho zboží a práwa potwrzuje. W Orvietu, 1272, 23 Maje 34
2. *Král Sigmund* Janowi Hanowcowi ze Šwamberka patero wesnic kláštera Chotěšowského zapisuje. W Kroměříži, 1422, 16 Mart. 37
3. *Král Sigmund* odwoláwá i ničí swé zástawy zboží církewních w Čechách jak wůbec, tak i zboží kláštera Chotěšowského. W Normberce, 1422. 23 Aug. . . 38
4. *Probošt* a konvent kláštera Chotěšowského Janowi Múchkowi z Bukowa zastawují wes swau Kotowice we 315 ſſ̄ č. 1431, 9 Nov. 39
5. *Petr Brada z Nekmiře* moří zápisy dlužní ztracené, kteréž měl na klášter Chotěšowský. 1446, 29 Januar. 40
6. *Jan Múchek z Bukowa* wysazuje wes swau zástawní Kotowice práwem zákupním (purkrechtním). 1447, 11 Sept. 41
7. *Rytíři Raupowští* ruší a moří zápis ztracený, kterýž od císaře Sigmunda na rybník Janow měli. 1448, 21 April 42
8. *Smlauwa* mezi proboštem Chotěšowským a bratřími z Raupowa o užíwání rybníku Janowa. 1450, b. d. 43
9. *Wáclaw Sekáč z Újezdce* moří zápis dlužní kláštera Chotěšowského ztracený, a kwituje z dluhu. 1451, 28 Dec. 44
10. *Král Ladislaw* ubezpečuje probošta Chotěšowského, že rybník jeho Janow nikomu w zástawu dáti nemíní. We Wídni, 1455, 29 Apr. 45
11. *Klášter Chotěšowský* w dluhu 90 ſſ̄ Drslawowi ze Stropčic sstupuje swé nápravy na wsi Borku. 1455, 11 Dec. 46
12. *Bratří z Chotěšowic* kwitují klášter Chotěšowský z dluhu jim odkázaného i z nápravy na Janowě. 1457, 4 Apr. 47
13. *Král Jiří* powoluje klášteru Chotěšowskému, aby wšecky swé statky komukoli zastawené wyplatiti mohl. W Praze, 1459, 19 Apr. 48
14. *Dobrohost z Ronšperka* smluwau postupuje klášteru Chotěšowskému majestátu cís.

Stránka

Sigmunda na zástawu wesnic klášterských Janowi Hanowci ze Šwamberka r. 1422 daného. 1464, 17 Mai 48

15. *Smlauwa* mezi proboštem Chotěšowským a pány z Ronšperka o užíwání rybníka Sulkowa. 1473, 23 Apr. 50

16. *Probošt Chotěšowský* kapitole Pražské (na ten čas w Plzni pod ochranau krále Matiáše Uherského bydlící) líčí winy synůw Machkowých proti němu. (B. d. asi od r. 1474) 51

17. *Probošt a konvent Chotěšowský* prosí Čeňka z Klinšteina o přímluwu u krále za příčinau rybníka Janowa. (1479?) 24 Febr. 55

18. *Král Wladislaw* Půtowi Šwihowskému z Riesenberka potwrzuje zápisu na wes Kotowice kláštera Chotěšowského. W Praze, 1489, 22 Jun. . . . . —

19. *Král Wladislaw* káže probošťu Chotěšowskému splniti berni králowskau, jakž naň uložena jest. W Praze, 1508, 4 Nov. 57

20. *Zdeněk Lew z Rožmitála*, nejw. purkrabí, poraučí probošťu Chotěšowskému nakaupiti zbroje na 100 osob a rozdati mezi lidi swé. Na Blatné, 1512, 20 Aug. . . —

21. *Karel kníže Minsterberský*, jakožto nejwyšší hejtman král. Česk., powoluje probošťu Chotěšowskému, aby lidi, které we swé zpráwě má, za prowinění jejich sám trestati mohl. W Praze, 1525, 6 Oct. 58

22. *Jan z Raupowa* posílá ku proboštowi Chotěšowskému wozy swé pro slowené ryby. Na Raupowě, 1531, 1 Mart. . . . . . —

23. *Probošt Chotěšowský* opowídá se u pánůw Raupowských k wýplatě rybníku Janowa. Na Chotěšowě, 1591, 16 Febr. 59

24. *Bratří Raupowští* na předešlé psaní odpowídajíce, proti wýplatě žádané odpor činí. W Praze, 1591, 1 Apr. 60

25. *Císař Rudolf* II. klášteru Chotěšowskému k wýplatě wšech jeho někdejších (nyní zapsaných) statkůw powolení dáwá. W Praze, 1597, 31 Mart. 61

X. Zápisy panstwí Pardubského od roku 1357 do 1536.

1. *Karel* IV, *císař a král Český*, bratřím Arnoštowi (arcibiskupu Pražskému), Bohušowi a Smilowi z Pardubic potwržuje mýta na Labi u Pardubic wybíráwaného. W Praze, 1357, 10 Sept. 173

2. *Sigmund císař* Diwišowi Bořkowi z Miletinka zastawuje hrad Kunětickau horu a zboží kláštera Opatowského w půl pátu tisíci kopách grošů. W Praze, 1436, 21 Sept. 175

3. *Císař Sigmund* Waňkowi z Miletinka zastawuje wsi opatstwí Sedleckého w 1000 kopách grošů. W Praze, 1436, 21 Sept. . . . . . —

4. *List* na papíru Pawla biskupa Olomuckého, jímž zastawuje Jestbořice Mikulášowi Bothowcowi w 500 ℔. gr. a wyznáwá, aby se w ně bez překážky mohl uwázati. W Brně, 1442, 21 Juli 177

5. *List krále Jiřího*, kterýmž zapisuje podle prwního zápisu císaře Sigmunda šest set kop gr. Mikulášowi Berkowi na wsi Libišanech. W Praze, 1465, 18 Juni . —

Stránka

6. *List krále Jiřího* na manstwí Neratowské Majnušowi z Chwalkowic. W Praze, 1465, 26 Jul. 179
7. *List krále Jiřího,* jímž zapisuje podle prwního zápisu Maslojedy i jiné wsi Petrowi a Benešowi bratřím z Ostromiře w 2500 ſſ. g. českých. W Praze, 1468, 7 Apr. 181
8. *Dobrá wůle* na list pod čísl. 5 od pana Mikuláše Berky knížeti Jindřichowi Minsterberskému daná. Bez místa, 1470, 17 Feb. . . . . —
9. *Dobrá wůle* na týž list od Jana Črta z Hradce témuž knížeti Jindřichowi. Bez místa, 1475, 22 Jul. 182
10. *List od knížete Jindřicha* Wáclawowi Zahrádkowi na grunty w Dříči a Bukowině. Na Kladště, 1476, 28 Nov. 183
11. *Dobrá wůle* na list č. 5 od knížete Jindřicha Wáclawowi Zahrádkowi. Na Hoře Kunětické, 1477, 17 Jul. 184
12. *List krále Wladislawa,* jímž připisuje bratřím z Ostromíře na wsi Maslojedech s jinými wsemi šest set kop gr. českých. W Praze, 1477, 4 Nov. . . . —
13. *List od krále Ladislawa,* kterýmž potwrzuje těch listůw napřed psaných Wáclawowi Zahradníkowi na wes Libišany, a k tomu připisuje 6 ſſ. gr. W Praze, 1477, 14 Nov. 186
14. *List knížat Minsterberských,* jímž zastawují městečko Přelaučí s jeho příslušenstwím Štěpánowi Andělowi we 2900 zlatých uherských. Na Poděbradech, 1482, 19 Nov. 187
15. *List krále Wladislawa,* jímž dáwá powolení knížatům k té zástawě napřed psané. W Praze, 1483, 10 Mart. 188
16. *List* wywazený od pána Wiléma Zuba, zástawní od knížete Jindřicha na městečku Bohdánči a jiných některých wesnicích. Bez místa, 1488, 27 Jun. . . . 189
17. *Swědomí* od Náwoje na wýplatu pod čísl. 19. Na Kunětické Hoře, 1490, 17 Oct. 192
18. *Swědomí* od Duchoně z Rybitwí na tauž wýplatu. Na Kunětické Hoře, 1490, 17 Oct. —
19. *Swědomí biskupa Jana* takowé, že ta wýplata stala se z rozkázání jeho. Na Wýškowě, 1490, 6 Nov. 193
20. *Swědomí* od knížete Jindřicha, že Náwoj, Kunětickohorský hejtman, wyplatil od Jindřicha z Jezera dwě wesnice, Cankowice a Blížňowice, z rozkázání pána swého. W Prostějowě, 1490, 16 Nov. . . . . —
21. *Smlauwa* s knížetem Jindřichem starším Minsterberským o Horu Kunětickau. We Žďáře, 1491, 8 Jan. 194
22. *List knížete Jindřicha,* kterýž psal biskupu Waradinskému o majestáty a listy na Horu Kunětickau, kteréž mu byl schowati dal. We Žďáře, 1491, 8 Jan. . . 196
23. *List knížete Jindřicha,* jímž přewodí wšecko práwo swé na wsi Libišanech panu Wilémowi z Pernšteina. We Žďaře, 1491, 8 Jan. 197
24. *List krále Wladislawa,* jímž dáwá wýplatu na těch předepsaných wsech Sigmundowi Kurcbachowi. Na zámku Balátu w Uhřích, 1491, 28 Aug. . . . . . —
25. *List* od pana *Jiříka Pardubského z Miletínka,* jímž práwo swé ačby které měl na Sezemice, na pana Wiléma z Pernšteina přewodí. Na Pardubicích, 1492, 17 Apr. 199
26. *List* dobré wůle na ten list krále Wladislawůw, jímž wšecko práwo swé Sigmund Kurcbach přewodí panu Wilémowi z Pernšteina. Bez místa, 1493, 11 Febr. —

Stránka

27. *Dobrá wůle* na ty dwa listy předepsané krále Jiřiho od Mikuláše Kdulince panu Wilémowi z Pernšteina. Bez místa, 1493, 1 Mai. 200
28. *List od Mikuláše Kdulince,* jímž wyznáwá, že o wšecky majestáty a listy, kteréž otec a strýc jeho měli, konec a smlauwu má se panem Wilémem. Na Pardubicích, 1493, 1 Mai. 201
29. *List knížete Jindřicha,* jímž wyznáwá, že jest neprosil krále, aby co Zahrádkowi na Libišanech připisowati měl. Na Poděbradech, 1493, 16 Juni. 202
30. *Dobrá wůle od Markety z Hustiřan a Doroty z Zahrádky,* kterauž převodí wšecko swé práwo na Libišanech panu Wilémowi z Pernšteina. Na Rychnowě, 1493, 1 Jul. . . . . —
31. *Dobrá wůle od Bawora z Hustiřan* na ten list krále Jiřího předepsaný panu Wilémowi z Pernšteina daná. Bez místa, 1495, 4 Dec. 203
32. *Dobrá wůle od Opršala* panu Wilémowi z Pernšteina na zápisy na wes Chrčice. Na Krumlowě, 1496, 20 Sept. 204
33. *Dobrá wůle od Opršala* na list na pana Michala z Weitmile panu Wilémowi z Pernšteina. Na Třebiči, 1497, 3 Jan. 205
34. *List krále Wladisława,* jímž dáwá wýplatu Teyneckého zboží panu Wilémowi z Pernšteina a synům jeho, panu Janowi a panu Wojtěchowi. Na hradě Pražském, 1502, 27 Febr. 205
35. *Smlauwa* mezi urozenými pány, panem Wilémem z Pernšteina a panem Jindřichem z Waldšteina o zatopení rolí měšťanům Pardubským wodau z rybníka Jesenčanského. Bez místa, 1503, 22 Mai. 206
36. *Smlauwa* mezi panem Wilímem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o různice, kteréž byly mezi nimi wznikly z strany sirotkůw, jak je sobě a které propauštějí, a kterých pozůstawují, též i o dluzích obapolních a o lidech zběhlých. Bez místa, 1503, 25 Jul. 207
37. *Smlauwa* mezi panem Wilémem z Pernšteina a panem Mikulášem z Mesilesic o kus řeky pode mleynem Dwakačowským. Na Pardubicích, 1504, 21 Dec. . . 209
38. *Smlauwa* mezi panem Bohuňkem z Jenišowic a Janem Pulatým, rychtářem Rowenským, o skopání sausedůw se Zwonice a o wedení wody na rybníček jeho. Bez místa, 1507, 15 Nov. . . . . —
39. *Smlauwa* mezi pánem, panem Wilémem z Pernšteina, a panem Mikulášem Trčkau o zadělání tokůw rybníkem nowým nad Třebechowicemi. Bez místa, 1507, 27 Nov. 210
40. *Swolení* od pana Heřmana z Sulic panu Wilémowi z Pernšteina o paupštění wody do rybníka nowého pod Dubowcem. Bez místa, 1508, 16 Jul. 212
41. *List krále Wladislawa,* kteréž wsi nejsau wepsány w prwní list, a w starých zkažených se najdau, ty w tento list uwodí. Na hradě Pražském, 1509, 21 Oct. . 213
42. *List krále Wladislawa* na wýplatu Teyneckého zboží panu Wilémowi z Pernšteina a synům jeho, a s toho aby nebyli splacowáni od žádného, leč od těch duchowních osob; též i s nawrácené pro naložení na to zboží. Na hradě Pražském, 1510, 31 Jan. 214
43. *Smlauwa* učiněná Bohuslawem Běškowcem a Matiášem z Kosoří mezi panem Wi-

Stránka

lémem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o lidi usedlé na gruntech pána z Pernšteina a Hradeckých. Bez místa, 1510, 4 Jun. 215
44. *List krále Wladislawa* daný panu Wilémowi z Pernšteina i s dědici jeho, že z statkůw duchowních w Čechách ani w Morawě splacowání býti nemají, jakž šíř wýminka w listu swědčí. Na Budíně 1514, 13 Dec. 216
45. *Smlauwa* na ceduli řezané o Přelauč se panem Štěpanem Andělem učiněná. Bez místa, 1518, 11 Sept. 217
46. *Potwrzení krále Ludwíka* na wšecky majestaty předešlé Kunětickohorské a klášterůw Opatowského a Sezemského. W Olomúci, 1523, 6 Apr. 218
47. *List krále Ludwíka,* jímž potwrzuje předepsaných listůw a zápisůw na zboží Týnecké panu Wojtěchowi z Pernšteina ꝛc. W Olomúci, 1523, 10 Apr. . . . 222
48. *List krále Ludwíka,* jímž potwrzuje wšech předešlých listůw a zápisůw na lesy králowstwí panu Wojtěchowi z Pernšteina. W Olomúci, 1523, 10 Apr. . . 223
49. *List krále Ludwíka* daný panu Wojtěchowi z Pernšteina i s dědici jeho, že s statkůw duchowních splacowáni býti nemají, jakž šíř wýminka listu swědčí. W Prešpurce, 1523, 29 Oct. 224
50. *Potwrzení krále Ludwíka* na smlauwu mezi panem Wojtěchem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o ostrow při stawu Opatowském učiněnau. W Prešpurce, 1524, 14 Jan. 225
51. *Smlauwa* mezi panem Janem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o platy a desátky i jiné powinnosti, kterých se lidé Hradeckých z Wysoké a z Raudničky k záduší Opatowskému zbraňowali platiti a dostáwati. Bez místa, 1535, 22 Aug. . 226
52. *List Stanislawa, biskupa Olomúckého,* jímž přidáwá žiwotůw třem synům Jana z Pernšteina, panu Jaroslawowi, panu Wratislawowi a panu Wojtěchowi, aby do swých žiwotůw bez wšeliké překážky wes Jezbořice s jejím příslušenstwím, nejsauc s toho splacowáni, držeti mohli. Na Kroměříži, 1536, 19 Aug. . . . 227
53. *Powolení kapitoly Olomucké* na přidání žiwotůw k držení wsi Jezbořic s jejím příslušenstwím, synům pana Jana z Pernšteina, panu Jaroslawowi, panu Wratislawowi a panu Wojtěchowi. W Olomúci, 1536, 10 Sept. 228

XI. Zápisy Domažlické od roku 1404 až do 1526.

1. *Bohuše, Jan a Aleš bratří z Přiwozce,* prodáwají kmetům swým we wsi Milawcích háj řečený Tomin. Bez místa, 1404, 27 Jun. 236
2. *Boreš z Oseka na Přimdě* kwituje Domažlické ze 200 kop gr., kteréž jemu král na nich okázal. Bez místa, 1413, 26 Jan. 237
3. *List dlužní Janka z Bezdědic* na *Lelanech,* měšťanům Domažlickým na 34 kop gr. swědčící. W Domažlicích, 1420, 24 Jul. . . . . —
4. *Město Horšůw Týn* wstupuje w příměří s městem Domažlickým, s paní Annau z Frimburka a s městy Klatowy a Sušicí. Bez místa, 1431, 23 Apr. . . . 238
5. *Bozděch z Kamenice na Ptenině, Olbram z Kamenice a Jan Machek z Bukowa* obno-

Strána

wují kmetům swým we wsi Milawcích některé porušené listy na práwa jejich. Bez místa, 1454, 13 Apr. 239

6. *Sigmund Černín ze Stanětic* prodáwá dwůr swůj swobodný w Staněticích robotnému muži Pawlowi ze Zahořan za 14 kop bez 20ti grošůw stř. Bez místa, 1465, 14 Oct. 240

7. *Dobrohost z Ronšperka na Týně* (Horšowském) wstupuje w příměří s panem Rackem ze Šwamberka, purkrabím na Domažlicích, a s tím městem. Bez místa, 1471, 6 Mart. 242

8. *Jíra, syn Pawlůw ze Zahořan, a Marie, manželka téhož Pawla*, prodáwají dwůr swůj w Staněticích Petrowi Mikšowu synu z Richowic za 4 kopy bez 12ti grošůw. Bez místa, 1480, 4 Dec. . . . . —

9. *Hynek a Petr, bratří z Chřinowa na Merklíně*, kwitují Domažlické za 200 kop gr. českých, pro zabití Wáclawa z Chřinowa, bratra swrchupsaných, podlé smlauwy na záduší jeho zaplacených. W Týně Horšowském, 1521, 3 Mai. . . . 244

10. *Mikuláš z Branišowa*, purkrabí na Domažlicích, přiznáwá se k témuž městu pro dwůr tu na předměstí kaupený. Bez místa, 1526, 21 Sept. 245

XII. Zápisy města Horaždějowic.

1. *Oldřich z Prachně* postupuje Bětě, mateři swé, lauky pod Prachní we čtyrech kopách úroku ročního podlé rozkázání nebožtíka otce swého Matiáše. 1417, 6 Mai. 246

2. *Týž Oldřich* postupuje práwa překupního ke wsi swé Prachni Drslawowi z Jindřichowic, 1418, 29 Jul. 247

3. *Týž* postupuje 3 kopy a 12 grošů platu ročního na lidech swých na Prachni Martinowi z Horaždějowic, testi swému, protože zaň slíbil we 32 kopách Drslawowi z Jindřichowic, 1418, 29 Oct. . . . . —

4. *Zápis purkmistra a raddy* města Horaždějowic o městišti Benešowu krejčího odběhlém. 1431. . . . . —

5. *Narownání* před raddau města Horaždějowic a před Janem starším z Běšin učiněné we při mezi Oldřichem z Prachně a Martau sladowníkem z Horaždějowic, pro nedoplacení zboží z Prachně, jež Marta od Oldřicha kaupil. 1433, 8 Dec. . 248

6. *Wšeslaw z Jindřichowic* wyznawá, že kaupil domek chudým w Horaždějowicích, kterýžto domek purkmistr a radda téhož města wšech platůw sprošťují i jiné swobody jemu propůjčují. (W Horaždějowicích,) 1438, 21 Mai 249

7. *Mikuláš z Chrastu* prodáwá Wáclawowi Sotnowi, Wachowi Brukowi a Martinowi Kozcinskému, sausedům swým, některé swobodné dědiny okolo města Horaždějowic. 1435, 28 Sept. 250

8. *Wojtěch a Janek, bratří z Dražowic*, prodáwají swůj dům w Horaždějowicích Wšeslawowi z Jindřichowic. 1435. . . . . —

9. *Zápis Blažka Zbijáka*, že se nad raddau města Horaždějowic, byw od ní kázán, nebude mstíti. 1438, 19 Mart. 25

Stránka

10. *Zápis městský*, že Wozka mlynář mlýnu swého w Kozlowě Petříkowi Sádlowi z Kladrubec w poplatcích zadrželých postupuje. 1438, 19 Mart. 251
11. *Tóma, měštěnín Horaždějowský*, zapisuje ženě swé, Bužkowi z Dlauhéwsi w Pakojnicích, a Racháčowi z Dlauhéwsi we Lhotě, lauku a dwě niwy we stu kopách grošich. 143:. 252
12. *Zápis městský* wýpowědi Petříka z Kladrubec a Mikuláše z Kladrub jakožto smlauwců wydaných we při Oldřicha z Leštnice řečeného Prachenský s Matějem a Martau, bratry Holuby z Horaždějowic o Práchen wes a sedění tudíž. 1441, 14 Oct. —
13. *Děpolt z Risenberka* prodáwá půldruhého lánu dědiny w Újezdci za Týnem kmetům z Újezdce. (Bez místa,) 1456, 7 Jan. 254
14. *Jan a Racek, bratří z Kocowa,* potwrzují nadání špitálu w Horaždějowicích, učiněné od Dětřicha Mečíře, měštěnína tudíž, a potom od Petra Sádly a Beneše, Otíka a Jindřicha, bratří z Kladrubec, rozmnožené. (W Horaždějowicích,) 1459, 9 Febr. 255
15. *Jiří král Český* zastawuje wsi křižowníkům odjaté, Babinu a Ořechowice, ku kostelu w Horaždějowicích příslušející Rackowi z Kocowa w 700 ſß. W Praze, 1467, 15 Jun. 256
16. *Barbora Bruková a dcera její Kateřina* dáwají Janowi Lhotowi mladšímu z Dlauhéwsi w zástawě swůj mlýn Maršowský w jistých dlužích. 1467, 16 Nov. . . 257
17. *Půta z Risenberka a na Šwihowě* dáwá měšťanům Horaždějowickým na zawdawek 50 ſß. grošů práwo odkazowání i nápadů podle swobod starého města Pražského, jakož i práwo k wystěhowání se. Na Rabí, 1497, 21 Aug. . . . . —
18. *Smlauwa* mezi panem Půtau z Risenberka a na Šwihowě a mezi měšťany Horaždějowickými o wedení wody do téhož města. 1503, 26 Mai 259
19. *Půta z Risenberka* měšťanům Horaždějowickým práwa jich a wýsady obnowuje. Na Rabí, 1503, 1 Sept. 260

XIII. Zápisy České w Uhřích od r. 1445 do 1490.

1. *Zápis Jana Jiskry z Brandýsa* Janowi Makowcowi z Senice na dluh 200 dukátůw. We starém Zwolenowě, 1445, 2 Dec. 329
2. *Týž Jan Jiskra* se swými městy, pomocníky a služebníky wstupuje w mír wěčný s Pankrácem od Sw. Mikuláše. W Kremnici, 1449, 4 Mai. 330
3. *Oswědčení se Pilka* na Korlatowě Kamenu o pobraných koních. Na Korlat. Kamenu, 1445, 27 Apr. 332
4. *Swědectwí* o téže wěci. Na Stráži, 1445, 28 Apr. . . . . —
5. *Pankrác od Sw. Mikuláše* žádá Prešpurčanůw, aby od měšťanů Skalických mýta i cla nebrali. Na Branci, b. r. a d. . . . . —
6. *Auředníci Freištatští* oswědčují se pánům Prešpurským o zajatých pěších. We Freištatu, b. d. 333
7. *Blažek z Běřetína* oswědčuje se Prešpurčanům, že jich sice ještě pro dluh swůj hubiti nedal, ale již jich oň s pohrůžkami upomíná. Na Weselí, b. r. . . —

Stránka

8. *Waněk z Rachman* (Mladwaněk) slibuje Prešpurčanům za Wácława knížete z Ostrowa. Na Najbachu, 1460, 14 Jul. 334
9. *Wáclaw kníže z Ostrowa* Prešpurčanům wěděti dáwá, že Mladwaněk na rozsudku hrabě Sigmunda ze Sw. Jiří přestati chce. Na Najbachu, (1460,) 23 Jul. . . . —
10. *Waněk z Rachman* (Mladwaněk) Sigmundowi hraběti Swatojirskému slibuje státi k roku s Prešpurčany pod Děwínem (Tební). Na Najbachu, 1460, 12 Aug. . . 335
11. *Týž* k témuž omlauwá se a posílá k roku služebníka swého Mikuláše Trčku. Na Najbachu, 1460, 13 Aug. . . . . —
12. *Mikuláš Trčka* témuž hraběti omlauwá se, proč k roku wčerejšímu přijíti nemohl. Na Najbachu, 1460. 12 Nov. 336
13. *Týž Mikuláš Trčka* slibuje za pána swého (p. Mladwaňka), že k dalšímu roku a pokoji s Prešpurčany státi bude. Na Najbachu, 1460, 19 Nov. . . . . . —
14. *Oswald Somarowský* pánům Prešpurským o tom, co se w Trenčíně děje, zpráwu dáwá. W Trenčíně, 1461, 14 Apr. 337
15. *Pana Jindřicha z Lipého* list wěřicí a průwodčí pro služebníka jeho Wáwru. Na Strážnici, 1467, 6 Jan. . . . . —
16. *Swědectwí* města Krnowského o zjednání mezi králem Matiášem Uherským, Hanušem knížetem Opawským a Viktorinem knížetem Minsterberským. W Krnowě, 1474, 30 Aug. 338
17. *Auřad městečka Čechtína* přimlauwá se u pánůw Prešpurských za sauseda swého do zástawy wzatého. W Čechtíně, b. r. 339
18. *Král Wladislaw* do Uher jeda, žádá Prešpurských, aby nebránili w městě swém nakaupiti špíže pro lid jeho. Na poli u Angru, 1490, 16 Jul. 339
19. *Odpowěd* od stawůw králowstwí Českého Prešpurčanům o ochránění města jejich (před Turky) učiněná. Bez datum (pod králem Ferdinandem I.) 340

D.

Wýpisky práwní a dějinné.

IX. Nálezy saudu komorního w králowstwí Českém od r. 1471 do 1479.

1. *Mezi* klášterem Swěteckým a Jakubem z Wřesowic. 1471, 25 Sept. . . . 263
2. *Mezi* Petrem Klačowským spolu se Stražskými, a mezi sirotky Jana Wlka z Kwítkowa. 1472, 25 Mai. 264
3. *Mezi* Jiříkem z Wartenberka a Annau Blanšteinowau. 1472, 27 Mai. . . . —
4. *Mezi* Otmarem Žakawcem a Jindřichem Řepnicí spolu s Alžbětau z Želetin. 1472, 29 Mai. 265

Stránka

68. *Mezi* raddami knížat Minsterberských, Arnoštem kurfirštem Německé říše a Albrechtem knížaty Saskými, a mezi Janem Hasenšteinským z Lobkowic. 1475, 29 Julí. 303
69. *Mezi* Krištofem a Sigmundem bratřími z Wartenberka na Děčíně, a strýci jich Sigmundem a Jiříkem z Wartenberka. 1475, 24 Aug. 304
70. *Mezi* knížetem Jindřichem a Janem Šumburkem. 1475, 24 Aug. . . . . —
71. *Mezi* Rackem z Kocowa a Budějowskými. 1475, 24 Aug. 305
72. *Mezi* rychtářem a konšely Wyšehradskými a Ručkau. 1476, 1 Jan. . . . —
73. *Mezi* p. Strakonickým a měšťany Wodňanskými. 1476, 30 Mart. 306
74. *Mezi* Fridrichem Šumburkem a měšťany Kadaňskými. 1476, 1 Apr. . . . —
75. *Mezi* Jiříkem z Hustěřan Malešowským a Kutnohorskými. 1476, 3 Apr. . . —
76. *Mezi* Janem Malowcem z Pacowa a Oldřichem Fifkau z Wydří. 1476, 5 Apr. . 307
77. *Naučení* Sigmundowi Baštskému w rozepři s Diwišem Štítným. 1476, 20 Mai. . 308
78. *Mezi* Janem z Wartenberka a z Děčína a synem jeho, a mezi Krištofem a Sigmundem bratřími z Wartemberka na Děčíně. 1476, 21 Jun. . . . . . —
79. *Mezi* Janem Přebozským a mezi Jiříkem z Želetawy a Magdalenau manželkau jeho. 1476 29 Jun. 309
80. *Mezi* Machnau, Dorotau a Adličkau sestrami z Tuněchod a mezi Annau z Talmberka. 1476, 19 Jul. 310
81. *Mezi* Jetřichem Bynickým a Janem Aujezdeckým. 1476, 19 Jul. . . . . —
82. *Mezi* proboštem Staroboleslawským a Jírau od Černé Růže. 1476, 2 Oct. . . —
83. *Mezi* Wáclawem z Boskowic a Janem Štosem z Kúnic. 1476. 21 Oct. . . . 311
84. *Mezi* Klatowskými a Kunkau Sobětickau z Němčic. 1476, 24 Oct. . . . 312
85. *Mezi* Kateřinau dcerau po Ješkowi z Březí, a její macechau Káčau z Bělče. 1476, 16 Nov. 313
86. *Mezi* Bohuší z Drahobudic a Janem Přebozským se Zásmuk. 1477, 23 Nov. . —
87. *Mezi* Janem Zajícem z Hasenburka, a Samuelem z Hrádku. 1476, 2 Dec. . . —
88. *Mezi* Bohuší z Drahobudic a Janem Přebozským. 1476, 6 Dec. . . . . —
89. *Mezi* Bohuší z Drahobudic, a Janem Swadbau z Otradowic. 1476, 12 Dec. . 315
90. *Mezi* bratřími z Wartenberka na místě otce jich Jana staršího, a mezi strýci jich též z Wartenberka na Děčíně. 1477, 8 Mart. 316
91. *Mezi* Mikulášem Daksem z Hamršteina, a Pawlem sekretářem ze Swojšic. 1477, 7 Mart. . . . . —
92. *Mezi* Alžbětau a Kateřinau z Hněwšína, a mezi Štěpanem a Oldřichem bratřími z Wrchotic. 1477. 30 Oct. 317
93. *Mezi* sladowníky a jinými řemesly a cechy w Starém městě Pražském. 1477, 28 Nov. 318
94. *Mezi* Alžbětau dcerau někdy Wawřincowau z Nechanic, a jinými zápisníky. 1477, 13 Dec. 319
95. *Mezi* Janem Seletickým a Wintířem Řasanským. 1478, 1 Mai. 320
96. *Mezi* Aneškau Ronowskau a Petrem Waldekem. 1478, 29 Jul. 321
97. *Mezi* Bohuší z Drahobudic a Janem Swadbau z Otradowic. 1478, 29 Jul. . . 322
98. *Mezi* Jindřichem z Kostelce a Heřmanem Hostinským. 1478, 15 Oct. . . . —

Stránka

37. *Mezi* Janem z Janowic na Petrspurce a Kateřinau z Sautic. 1474, 15 Mart. . 284
38. *Mezi* knížetem Mikulášem Opolským a Sigmundem Štosem z Kúnic. 1474, 16 Mart. . . . . —
39. *Mezi* Sigmundem Štosem a Janem Žirotinským. 1474, 16 Mart. 285
40. *Mezi* knížetem Mikulášem Opolským a Sigmundem Štosem z Kúnic. 1474, 18 Mart. 286
41. *Mezi* Janem z Janowic a na Petrspurce a Jindřichem Mičanem z Klinšteina. 1474, 21 Mart. . . . . —
42. *Mezi* Lwem z Rožmitálu a Kateřinau z Pecky. 1474, 21 Mart. 287
43. *Mezi* Mikulášem Rachemberkem a Lužickým. 1474, 23 Mart. 288
44. *Mezi* Štosem z Kúnic a Janem Žirotinským, 1474, 11 Jun. . . . . . . —
45. *Mezi* Janem z Janowic a na Petrspurce, a mezi Kateřinau z Sautic a paní Zdeňkowau a sestrau její. 1474, 11 Jun. 289
46. *Mezi* Sigmundem Štosem z Kúnic a Janem Žirotinským. 1474, 14 Dec. . . —
47. *Mezi* Wáclawem Běšínem a Sigmundem Popelem. 1474, 17 Dec. 290
48. *Mezi* opatem Karlowským a kněžími hradskými, a mezi Bohuslawem ze Swinař. 1475, 11 Jan. 291
49. *Mezi* proboštem kláštera Zderazského a přeworyší kláštera Swětce. 1475, 16 Feb. —
50. *Mezi* Janem Žirotinským a mezi Prosenickým. 1475, 18 Febr. 292
51. *Mezi* Čenkem z Klinšteina a Janem z Raupowa, a mezi Slawatau z Chlumu. 1475, 4 Mart. . . . . —
52. *Mezi* Sigmundem Štosem z Kúnic a Janem Žirotinským. 1475, 4 Mart. . . 293
53. *Mezi* pány Šliky a Polackým. 1475, 10 Apr. . . . . —
54. *Mezi* Oldřichem z Říčan a Mikulášem Wrbíkem z Tismic. 1475, 10 Apr. . . 295
55. *Mezi* Albrechtem z Kolowrat a Pawlem Knížetem z Sulewic. 1475, 6 Apr. . . 296
56. *Mezi* sirotkem Letowského a manželkau mladého Pokonického. 1475, 6 Apr. . —
57. *Mezi* Ofkau z Dražowic a Ondráčkem písařem od desk. 1475, 11 Apr. . . 297
58. *Mezi* Janem Oboječkem a Hanušem z Kotwic. 1475, 27 Apr. . . . . . —
59. *Mezi* Janem z Postupic a Ctiborem ze Sowince. 1475, 28 Apr. . . . . . —
60. *Mezi* Janem z Šelnberka, Mikulášem Trčkau z Lipy a Zruckými, a mezi Bohuší z Drahobudic. 1475, 29 Apr. 298
61. *Mezi* Fridrichem Šumburkem a Janem Hasenšteinským. 1475, 24 Mai. . . 299
62. *Mezi* Krištofem a Sigmundem bratřími z Wartenberka na Děčíně, a strýci jich Sigmundem a Jiříkem též z Wartenberka. 1475, 24 Juni. 300
63. *Mezi* Bořkem z Dohalic, Petrem Kluckým ze Solopisk a Wáclawem z Žehušic, a mezi Bořkem z Újezda, člowěkem králowským. 1475, 26 Juni. . . . . —
64. *Mezi* Pawlem z Jenšteina a ze Skal, na místě knížete Minsterberského a Janem Šumburkem. 1475, 6 Jul. 301
65. *Mezi* Čeňkem z Klinšteina a Martinem z Měšetic. 1475, 7 Jul. . . . . . —
66. *Mezi* Hynkem z Walšteina, Slawatau z Rožmberka a Janem Zpytowským, a mezi Horníky. 1475, 24 Juli. 302
67. *Mezi* Litwínem z Klinšteina a Hertwíkem Encowanským. 1475, 29 Juli. . . 303

REGISTŘÍK DRUHÝ,

jmen osobních a místních.

A.

Abeceda Mikuláš z Pamětic, 381.
z Adlaru, Dorota, 555.
Adam z konského trhu, 384.
Albik, 539.
Albrecht II., 418, 437, 453.
Albrecht Bramburský, 429, 433, 462.
Albrecht, kníže Minsterberské, 137, 220.
Albrecht, kníže rakauské, 427, 433.
Albrecht, kníže saské, 303, 454.
Albrechtice, 338.
z Albrechtic, Marotka, 379.
Alder, 266. Wáclaw z Lazska, 97, 98.
p. Aleš, wiz: ze Šternberka.
Alexander, 479.
sw. Ambrože w Praze, 364.
Amor, Jan z Tarnowa, 452.
Anděl, Jan, 443. Štěpán (z Ronowce a na Přelauči, na Štěpanowě), 187—189, 217, 218.
sw. Angela, kardinal, 122.
Angr, 339.
z Anhaltu, Albrecht, 175.
Anthenus, kardinal, 37.
Antiochia, 536.
Antiěnobl, 294.
p. Apl, wiz: z Fictum.
Aquilejský, patriarcha, Markus, 460.
Arkleb, 31.
Armist, 378.
Arnošt, arcibiskup, 174.
Arnošt, kurfirst saský, 303.
Augustin, Lucian Santurienský, 510.
Auherce, 167.
Aujezd, 35. Červený, 53, 54. Kamenný, 62.
Aujezdec, 310.
Aujezdecký. Jan, 310.

B.

Baběnice, wiz: Schram.
Babina, 256, 261.
Babinský, Wáclaw, 248.
Babylon, 479.
Bačienský, arcibiskup Gabriel, 461.
Balat, 197.
Balický, Mikuláš, 330.
Báň, Nowá, 330.
Banat, Jindřich z Lompardie, 175.
z Bara, Ladislaw, 461.
Bardějow, 330.
Barchow, 227, 228. wiz: Wyšehněwský.
Barchowský, Čeněk, 328.
z Bařic, Petr Holý, 381.
Baroch, 443.
Bartošůw mostek, 208.
Bartušowský, Jan z Labauně, 208.
Barwik, Prokop, 371.
Basilea, 413, 416, 452.
Baštský, Sigmund, 308.
z Bathor, Štěpan, 461, 464.
Bawor, wiz: ze Šwamberka.
Baworow, 401.
p. Bawuorek, 233.
Bawory, wiz: Ludwík.
Bebtan, (Beptan,) Jan z Malewic, 47, 52.
Bedřich, kněz, (ze Strážnice,) 14, 16—19, 22, 23, 25—27, 32, 33, 389.
Behm, Ješek, 544.
Běchowice, 346.
Běchowský, 323.
Bechyně, wiz: ze Šternberka.
Bechyně, Jan, 375.
z Bechyně, Jiří, 540.
Bechynský kraj, 459.
Bechyňka, 9, 10.
Běl, Jan z Kornic, 338.
Bělá, 166—168.
Běleč, 216.
z Bělče, Káča, 313.
Bělehrad, (Bělohrad,) 461.
Bělehradský, biskup Gabriel, 461, 462.
z Bělhowic, Wilém, 380.
z Bělkowa, Sulek, 381.
Belsko, 452.
Bělušice, 177.
Benátky, 180, 181, 185, 194, 197, 198, 200, 201, 220.
Beneda, Jan z Nečtin, 298, z Říčan, 443.
Benešow, 3, 4, 5, 17, 30, 66, 76, 83, 165, 234, 273, 312, 463, 465, 466, 470—472, 474, 476—478, 495, 542, wiz: z Dubé.
Benešowice, 187.
Beptan, wiz: Bebtan.
Beran, Jan, 171.
Bergow, 16.
z Bergowa, Čeněk, 375, Otta, 528, 529.
Berka, Aleš, z Dubé, 293, 301. Crha, 174. Hynek z Dubé, odj. z Lipého, 376, (z Honšteina,) 528, 531—533, 536. 539, Jan (z Jestřebí), 204, Jaroslaw z Dubé na Milšteině, 267,

278, 376, 377. Ješek, 284. Jindřich Hlawáč z Dubé na Jestřebie, 377. Mikuláš z Dubé, 178, 179, 181, 182, 184, 186, 202, 203. Wáclaw, (z Leštna) 377.
Beraunský, kraj, 537.
Berún, 7, 27, 28.
Bérunice, wiz: Liška.
Bestwal, 387.
Běščin (Běščinský), Mikuláš, 273, 276, 277.
Bešin, Jan Starší, 248, 249. Wáclaw 290.
Běškowice, wiz: Firšic.
z Běškowic, Bohuslaw (Běškowec), 212, 215, 216. Jan, 327.
Beyšť, 216.
z Bezdědic (Bezdězic), Jan (Janek) na Lešanech, 237, 238.
Bezděkow, 227, 228, wiz: Wacek.
Bezdružice, wiz Kolowrat, Střela.
z Bezwěrowa, Bušek w Horšowě, 50.
z Biberšteina, Fridrich, 161. Oldřich, 161. Wáclaw, 161.
Bieč, 452.
Bierka, Bernard z Násilé, 79, 263, 264, 267, 269, 272, 276, 278, 280, 283, 288, 290—293, 301, 302, 311, 315, 328, 452.
Bijadly, wiz: Chlumčanský.
Bielina, 351, 376.
z Bieliny, Jakub, Jakúbek, 386, 392, 404—406. Albert, 541.
Bielý, Jakub, 384. Jan, 170.
Bielý hrad, 482, 491.
Biskupice, wiz: Haugwic.
z Bišowa, Dobek, 452.
z Bitešky, Jakub, 381.
Bitowo, 35.
Bláha, 95.
z Blahotic, Jaroš, 237.
Blahuta, 474.
z Blanghaima, Erhart, 381.
z Blanice, Wáclaw, 379.
Blanický, Matěj, 323, 324.
p. Blankštein, 26.
Blanšteinowá, Anna, 264, 267.
von Blastorff, Jurge, 377. Nykl, 377.
z Blaškowa, Brinnek, 381.
Blatná, 57, 70, 88, 92. wiz: z Rožmitála.
Blatnice, 62.
Blatník, 175, 220.
Blažimský, Jindřich, 444.
Blížnowice, 192, 194.
Bobowice, 538.
Boček, 27.
Bodoky, Gasspar, 337.
Bohdaneč, 175, 189, 190, 195, 220, 542.
Bohomileč, Bohumileč 175, 220.
Bohuněk, komorník (publik), 528, 529, 530.
z Bochowa, (Buchowa) Mikuláš, (Bochowec), 177, 178, 227, 228, 443. Štěpán, 227, 228. Zbyněk (na Skalách), 190, 227, 228, 327.
Bolehošť, wiz: Hložek.
z Bolechowic, Wicher, 379.
Bolek, kníže Swídnické, 175.
Boleslaw, starý, 310, 311.
Boleslaw, wiz: z Cimburka.
Boleslawsko, Boleslawský kraj, 444, 451, 459, 537.
z Bolikowic, Wilém, 381.
Bor, 261, 336. wiz: ze Šwamberka.
Bor, les, 227, 228.
z Borbonu, Petr, 175.
Borek, 46, 62, 175, 220. wiz: z Moraw.
Bořek, Diwiš z Miletínka, 175, 176.
z Bořetína, Blažek, na Weselí 334.
p. Bořita, wiz: z Martinic.
Borník, z Bystřice, 379.
Borotín, wiz: Malowec.
z Borotína, Heřman, 375. Jan, 375. wiz: z Landšteina.
Borownice, wiz: Sudlička.
Borowský, Petr, 251, 252. Wáclaw 248.
Borowy, wiz: Muchek.
z Boskowic, páni 146. Beneš (z Černéhory), 178, 379, 470. Jan 379. Jaroslaw, 379. Ješek (na Rúdnici), 77, 233. Jindřich (na Jičíně), 379, 470. Oldřich, 379, 523. Wáclaw (Waněk), 178, 311, 312, 459, 481. wiz: Olomucký biskup.
Božejowice, 30.
z Božejowic, Janek, 377.
Brada, Petr z Nekmiře, sed. na Po říčí, 40.
Bradlecký, Hynek z Mečkowa, 200.
Bramburk, 410. wiz: Albrecht.
Brandýs, wiz: Jiskra.
Branec, wiz: sw. Mikuláš.
z Branic, Petr, 452.
z Branišowa, Wojislaw (w Nahošicích) 50, 240, 241, 243. Jan Wojislaw (w Nahošicích), 244. Mikuláš Wojislaw 244, 245.
Bratří, 101, 103, 106.
Brcal, Mikuláš z Dobré 331.
Břeh, 151.
Břehy, 175, 220.
Břekowec, 9, 10. Petr z Ostromeče 77. 280.
z Březé, Ješek, 313. Kateřina 313.
z Břeshradu, Hašek, 183.
Břesnice, 538.
z Břesnice, Půta, 538.
z Březowé, Hereš, 531, Albert, 531, 532.
Březowice, 331.
Břichač, Matěj, 248, 251.
Brist, 461.
z Břistie, Jan, 126.
z Brloha, Mikuláš (we Lhotě), 254, 256.
Brno, 123, 161, 178, 235, 381, 470, 481, 491, 493, 523.
Brněnský, kraj, 459.
Brniečko, wiz: Tunkl.
Brnieřka, Katruše, 64.
Brod, 271. Český, 443.
Brod, Německý, 172, 456, 460, 466, 470, 471.
Bronec, Mikuláš z Mlýnec 377.
Brozany, 175, 220.
Bruk, Wácha, 250.
Brukowá, Barbora, 257. Kateřina, 257.
Brunswek, 387.
z Bruzewa, Mikuláš 452.
Búbín, wiz: z Přestawlk.
z Bubna, Mikuláš, 379. Stach, 379.
Budčowice, wiz: Hausal.
Budějowice, Budějice (české), 64 - 98, 101, 118, 123, 127, 128, 163, 305, 395, 398, 457, 460, 493.
Budín, 217, 457, 461, 482, 491, 495.
z Budislawic, Jindřich, 380.
Budišín, 376.
v. Budissin, Reyncz, 377.
Buchow, wiz: Bochow.
Buchow, wiz: Muchek.
Bukowina, 175, 183, 216, 220.
Bukowina, Wilém ze Štědrých, 554.
Bukowka, wiz: z Hustiřan, Sezema.
Bukowsko, 91.
Bukowský, rybník 203.

von Bünaw, Henrich 406.
ot Buožieho lice, Wáclaw, 349.
Buřenice, wiz: Tluxa.
Buřenický, Beneš, 281.
Burgund, wiz: Karel.
p. Burian, 232, 272, 386, 387, 404, 406.
Bušek, 363, 398. Jan z Hodkowa, 199, 201, 202.
Buštěwes, 389, 394, 395. wiz: z Kolowrat.
Bušków, Janek, 252.
Bydšow, Mladý, 191.
Bykolf, Januše z Tarku 330. Ladislaw 330.
Bynický, Jetřich, 310. (z Bynic) Přiba 532.
Bystřec, Bystřeč, 175, 189.
Bystřice, 220, 330. wiz: Borník.
z Bystřice, Čeněk, 381.
z Byšic, Jan, 381.

C.

z Cachowa, Stanislaw, 378.
Calta, Jan (z Kamennéhory), 114, 140, 232, 404, 406, 423, 424, 432, 542, 543, 545, 557.
Cankowice, 194.
Cedlic, Hinc, 378.
Cigan, Jan z Welezic, 548.
Cigar, 93.
Cilský, hrabě Oldřich, 416, 423, 425—427, 429—431, 433.
z Cimburka a z Towačowa Jan (na Boleslawi), 77, 81, 178, 282, 284, 290, 291, 307, 316, 451. 481, Ctibor (Stibor, Towačowský), 141—146, 267, 451, 459, 470, 523.
Cip, 96.
z Citolib, Eliška, 530. Anna 530.
z Cokar, Jan 381.
Constantinopole, 479.
Constantinus, 479.
Ctibor, (Stibor) purkrabí, 7, 9, 10.
Cukmantl, 472.
Cwoček, Wáclaw, 384.
Cyrus, 479.
z Czabiczar, Gabriel, 141.
Czehel, Bohuněk, 556.
Czeczwicz, Otto, 377.

Č.

Čabelický, 420.
Čachowice, 550.
z Čachrowa, Jan (Kanický), 245. Wilém (w Kanicích) 244.
Čapek, 346. Mikuláš, ze Zalužan 558.
Čáslaw, 376, 443, 471.
Čáslawsko, Čáslawský kraj, 443, 459, 537, 541.
Častolor, 273, 276, 277.
z Častolowic, Ofka, 554.
Čečelice, wiz: Tečenský.
Čehnice, (Čechynce) Jan z Říčan, 42, 47, 239.
Čech, 95.
Čechčín, 339.
Čechlaslaw, 428.
Čechtice, 30.
Čechynce, wiz: Čehnice.
Čelakowy, wiz: Sedlkowa.
Čelich, Mikuláš z Minic, 550.
Čeminy, wiz: Rús.
p. Čeněk, wiz: z Klinšteina.
Čenow, wiz: Wlček.
z Čeradic, Wojslaw, 544.
Čeřen, Hanuš, 376.
Čermoheř, 246.
Černá, Črná (za Bohdančí), 175, 220.
Černá hora, 145. wiz: z Boskowic.
z Černčic, Wítek, 539.
Černidlice, 559.
Černien, (Černín) Sigmund ze Stančtic, 240, 241, 243. Černín z Chuděnic, 379.
Černíkow, wiz: z Risenberka.
Černotín, 35, 171.
z Černow, Hanuš, 378.
z Čestic, Dětřich, 376.
z Čihaně, Jan, 380.
z Čihowic, Wáclaw, 381.
Čínuow, wiz: Wlček.
Črkan, 227, 228.
Črnštein, wiz: z Lichtemburka.
Črt, Jan ze Skaličky (Skalický), 182—184, 203.

D.

Daks, Mikuláš z Hamršteina (Daksse Nikl) 316, 376.
Dalmatsko, 37, 38, 61, 175, 197, 222, 481.
z Damečic, Bušek, 381.
Darius, 479.
Dašický, (Čeněk), 212, 213, 443.
Daubrawice, 220.
z Daubrawice, Sigmund na Hrutowicích 205.
Dauhar, 95.
Dauš, 171.
Děčín, wiz: z Wartenberka.
z Děčína, Jan (Janek), 536, 548, 549, 560.
Dědice, wiz: Ručka.
Dechser, 427.
Dekanowic, Mixo, 343.
p. Děpolt, wiz: z Risenberka.
z Dešnice, Kateřina, 549.
Dětřich, 9. mečieř, 255.
Děwečka, Ondřej ze Šidlowa, 141.
Deyhlík, Wawřinec, 245.
Dchořowice, 546.
Ditmar, 388.
Diwóček, Jan ml. z Pabenejic, 378.
Diwoký, z Malowic 379.
Dlask, Jan ze Wchynic, 444.
z Dlaženého, Beneš, 347.
z Dlauhéwsi, Jindřich na Wyšehořowicích 190; wiz: Lhota.
Dlúháwes, wiz: Lhota.
z Dlúhéwsi, Racháč we Lhotě 252. Bušek 252.
Dobrá, wiz: Brcal.
p. Dobeš, 143, 146.
Dobřany, 35.
Dobřanský, Jan, 195.
z Dobrčic, Bohuše, 380.
Dobřenice, 175, 220.
z Dobřenic, Jan, 204, 327. Kunat (na Winařech), 190.
z Dobréwody, Slawek, 381.
Dobřieš, 396.
Dobrhost, Jan, 461.
p. Dobrohost, wiz: z Romšperka.
z Dobromilic, Sobin, 378.
z Dobronic, Jan, 120.
Dobronička, 270.
z Dohalic, Bořek, 204, 300.
Doksany, 311, 472.
Dolanec, 271.
Dolanky, 544.
Dolany, 175, 220. wiz: z Riesenberka.
z Domamyslic, Jan Bielý, 381.
z Domašic, Janek, 379.
Domažlice, město, 35, 230—245.
Domažlice, wes, 35.
Donat, Wáclaw z Těchlowic, 182, 183.
Donat, panoše, 332.
z Donina, Fridrich, 545, 546, 547. 560. Margreta, 545.
p. Doninský, 420.

Dostin, wiz: Teglík.
Draho, Jan ze Sernče, 381.
s *Drahobudic*, (Drahobuzic) Bohuše, 77, 138, 275, 276, 285, 290, 292, 295, 296, 298, 299, 307, 313—316, 322.
s *Drahobuse*, Petr, 539.
s *Drahoňowa Újezda*, Jan, 380. Petr, 380.
s *Drahotuš*, Jan, 381.
Drahowice, wiz: Hisrle.
s *Drachlowy*, Rymek, 377.
Drašenow, wiz: Špička.
Drašice, wiz: Škopek.
Draškow, 175, 207, 220.
Draškowice, (Draškowice), wiz: Luta.
s *Draškowic*, Boreš, 379. Oldřich, 380.
s *Drašowic*, Janek, 250. Ofka, 297. Wojtěch, 250. Wyšek, 250.
Dřič, 183.
Drietec, 175.
Dřiteš, 220.
s *Drnowa*, Blažek, 544.
Drslaw, wiz: z Jindřichowic.
Drštka, wiz: Kolwín.
s *Drštky*, Břeněk, 238. Zdeněk, 39, 40, 238, 239.
Drškowá, Margreta, 250.
Dub, 475.
s *Duba*, Jan, 282, 380. Jiří, 282, od Dubu Petr, 398. Zbyněk, 55:.
Dubá, wiz: Berka, Labún, Škopek.
s *Duban*, Jan, 378, 380. Markwart, 378. Wilém, 527.
Dubanský, Jakub, 462.
s *Dubé*, Hynek (z Benešowa), 542. Jindřich (z Lipého), 543, 547. Mikuláš, 551. Ondřej, 532, 535, 539.
Dubec, Matěj, 420.
s *Dubečka*, Anna, 551.
s *Dubenska*, Marek, 378.
Dubenský, Oldřich, 459.
Dubičná, 94.
s *Dubna*, Jakub, 160, 162, 164.
s *Dubňan*, Hrdeyn, 380.
Dubowec, 212.
Dúbrawice, 175.
s *Dúbrawice*, Zbyněk, 381.
Dúbrawský, Martin, 248. Wáclaw (Waněk), 248, 249, 251.
Dubský, Jan, 277. Jaroslaw, 272, 273, 444.
Dudík, Jakub, 249—251.
s *Dúdleb*, Marketa, 554. Petr, 71.
Duchcow, 267.
Duchek, Weliký, 347, 348.
Dunaj, 478.
Dunin, Petr z Prawkowic, 452.
s *Dúpowa*, Beneš, 124, 126. Bohuslaw, 376.
Dúpowec, Jan z Dúpowa, 555, 559.
Dušníky, 473.
Dwakačowice, 208, 209.
s *Dworce*, Oldřich, 71.
Dwory, 94.
Dýmek, Petr z Račiněwsi, 444.
Dyrcajsl, 94.

E.

Ebrle, 94.
Ebrswin, Wáclaw z Hradiště 50.
Eicingar, 427. Ozwald, 116, Sigmund,
Einberk, 388, 116.
de Einsidl, Jodocus, 289.
s *Elsterberka*, Henrich, 377.
Encensdorf, 101.
Encisdorfar, 427.
Encowanský, Hertwík, 303.
Eperiaš, 330.
Endrsdorfar, 116.
Erkhaucar, 116.
s *Ertyšowic*, Petřík, 380.
Eugenius, papež, 513.

F.

Falc, 463.
Farářowy dwory, 95.
Fauolsie, 427.
Fencl, 94, 169.
Ferdinand I., 59—61.
Ferrařský, biskup, Wawřinec, 147.
s *Fictum*, (Wictum), Apl, (Opl), 424, 432, 454. (Krištof), 264, 282, 283, 288, 289, 328. Purkhart (Opl), 282, 283.
Fifka, Oldřich z Wydře, 307, 308.
Filipowic, Řehoř, 246.
Findelfels, wiz: Soffka.
Firšic, Jan z Běškowic, 444.
Flašery, 265, 266.
Forman, Lukáš, 226.
Fogt, Hanuš, 379.
Fransko, 462.
Freištat, 333.
Freištatský, kníže Henrich, 161.
Fríček, 444.
Fridl, 95.
Fridrich IV., 415, 417, 423, 424, 524.
s *Frimburka*, Anna (na Kasejowicích), 238. Neptalim (na Holicích), 199.
s *Frumštýna*, Dětřich, 330.
s *Fulšteina*, Jan, 195. Jiřík, 195.
s *Fumacst*, Kuncz, 141.
s *Fundrolsincst*, Tunczolt, 141.
s *Fürstenberka*, Ot, 175.

G.

Gabriel, mnich, bosák, 157.
Gaic, Wolf z Hercnburka, 461.
Gajrowá, 94.
Galický, wojwoda, 461.
Gentesowna, Agneška, 372.
v. Gerensdorff, Cristoff, 381.
v. Gererstorf, Fridman, 376.
Gerlice, 440, 517.
Glauchowský, (Klauchowský) Fridrich, 390, 405—407.
s *Glogowa*, Niklas, 379.
Hnězno, 452.
Gnesnenský, arcibiskup Jan, 461.
Gor, Marcin, 376.
Gotfrid, kardinal, 37.
Grauffschlagen, 164.
Grof-Sigmund, wiz: od sw. Jiří.
s *Gruneka*, Mikuláš, 380.
Grynheim, 274, 299, 326.
s *Gutšteina*, (Guttenšteina) Burian (na Nečtinách, na Rabšteině, na Wšerubech), 41, 51—53, 114, 131, 132, 134, 139, 140, 161—163, 169, 170, 289, 291, 296, 328, 547, 557. Krištof, 57. Linhart (Leonard, na Klenowém), 114, 134, 161—163, 172, 282, 285, 288, 289, 295, 296, 298, 328.
Gysynk, 427, 428.

H.

Habřie, wiz: Raubík.
Habřina, 175, 215, 220.
Habřinka, Malá, 197, 198, 200.
Habřinky, 180, 181, 185, 201, 220.
Haklowy dwory, 95.
Haléř, Jan, 349.
Hamršteín, wiz: Daks.
Hanowec, wiz: ze Šwamberka.
Hansobě, Marcji, 379.
Hanuš, kníže Opawský, Ratiborský a Krňowský, 286, 338.
Hanušek, krajčí, 248, 251.

Hansl, 94, 96.
Harownik z Přietiny, 379.
Hartemberk, 388.
Hartmanice, wiz: Kyj.
Hasenburk, 472, wiz: Zajiec.
Hasenštein, Hasištain, Hasaštain, 111, 400. wiz: z Lobkowic.
Haše, 190.
z *Hatné*, Wáclaw, 333.
Haugwic, Jindřich z Biskupic, (na Kamenici), 190.
Hausal z Budčowic, 381.
z *Hauswerdu*, Marcin, 376.
z *Hauzdné*, Petr ze Stupného, 164.
Hawránek, Martin, 376.
Helfenburk, 387, 411.
Helfenštein, wiz: z Pernšteina.
Henčuk, Mikuláš, 234.
Henigar, 268.
Henrich, kníže, 102.
Hercuburk, wiz: Gaic.
z *Heřmanowa Městce*, Jaroslaw, 529, 536.
Hermanstorf, Nikl, 376.
z *Heřmenina*, Hynek, 208.
z *Hermesperku*, Wilém, 242.
Heroltice, wiz: Herult.
Herštýn, Herštein Nowý, wiz: z Wilbartic.
z *Heršteina*, Arnošt, 555. Chotěbor, 240. Ofka, 240. Pirchesius, 240. Wilém, 555.
p. *Hertwik*, 10.
Herult, Jan z Heroltic, 381.
Herwert, 388.
Herynk, Wáclaw ze Slúpna, 381.
Heydenrych, Oldřich, 379.
Hisrle, Wáclaw z Drahowic, 557.
Hladký, Jan, 257.
Hlas, Petr, 377.
Hlawáč, Jan z Mašťowa, 184. wiz: Berka
Hlawatce, wiz: Rúbík.
Hlinský, potok, 211.
Hlohowá (Hlochow), wiz: z Rombperka.
Hlošek, Mikeš ze Žampachu (na Bolehošti), 190.
Hluboce (?) 88.
Hluboká, 398—401, 405, 473. wiz: z Lobkowic.
z *Hlubokého*, Jan, 381.
z *Hluboše*, Jan, 557.
Hlúpín, 261.
Hněw, 332.
z *Hněwšina*, Alžběta, 317, 318. Hynek, 317, 555. Kateřina, 317, 318. Míra (?), 317. Wáclaw, 317.
Hnidausy, 35.
Hodějowice, 93.
Hodek, 95.
Hodkow, wiz: Bušek.
Hodonín, 486.
z *Hodonína*, Jan Kuna, 523.
z *Hofertic*, Stibor, 381.
Hofkirchar, 427.
Hofnar, Mikuláš, 95.
Hohenberger, 427.
Hoholice, 28.
Hohorka, Petr, 344.
Hochhauser, Melchior, 267.
Hojden, 95.
Hojman, 94.
Holayč, 340.
z *Holečic*, Jakub, 381.
Holedeč, wiz: Šmohař.
z *Holeyšowa*, Anna, 551.
Holice, wiz: z Frimburka.
Holický, wiz: ze Šternberka.
Holík, Michal z Panošieho Újezda, 380.
z *Holowús*, Jan 379.
Holub, 23. Matěj a Marta, 252—254.
Holý, Střelec, 379.
Homole, Wáclaw Lubna, 319. wiz: Kafunk.
Honštein, wiz: Berka.
Hora, Horníci, wiz: Kutnáhora.
od *Hory*, Maceji 379. Ondřej, 376.
Hořany, 550.
z *Hořan*, Eliška, 277. Erhart, 444. Walentin, 344.
Horaždějowice, (Horaždějice, Horaždowice, Oraždějowice, Harawicz), 5, 6, 20, 67—70, 74, 86, 90, 91, 246—262, 305. wiz: z Kocowa.
Horčický, 49.
z *Hořepníka*, Anna, 552. Jan, 551.
z *Hořic*, Mikuláš (na Pecce), 202, 205, 443.
Hořikowice, 35, 167, 171, 172.
z *Hořinéwsi*, Hedwika, 549. Smil, 549.
z *Horky*, Lukáš, 452.
Hórky, 345.
Hořowice, 272.
z *Hořowic*, Bohuněk, 343. Hořowský starý, 272.
Horšow, wiz: z Bezwěrowa.
z *Horšowa*, Bohuslaw, 239.
z *Horušan*, Bušek, 379. Jan (Horušanský) z Roztok, 184.
Horyna, Jindřich, 280.
z *Hostic*, Wáclaw, 381.
z *Hostěradek*, Stach, 381.
z *Hostěradic*, Mikuláš, 381.
Hostinná, wiz: z Lichtenburka, ze Šonowa.
z *Hostinné*, Arnošt, 174.
Hostinský, Heřman 322, 323.
Hostún, 172.
z *Hoščic*, Martin, 381.
Hotowec, 376.
z *Howswerda*, Petr, 376.
z *Hrabrec*, Petr, 344. Ščepán, 344.
Hradec Jindřichůw, (Nova domus), 3—5, 7, 8, 10, 15—20, 22, 23, 25—30, 32, 33, 131, 135, 138, 164, 259, 390, 443.
z *Hradce*, páni (de Nova domo), 75, 80, 403. Jan (z Wilhartic), 3—12, 18, 19, 22, 30, 31, 536, 540. Jindřich, 70, 71, 114, 134, 147, 161—163, 459, 520, 525, 535. Meinhart (Menhart) na Wilharticích, 4—6, 8, 12—14, 247, 252, 401. Oldřich, 12—33, 231, 395, 396, 406, 407, 532, 533, 535, 538, 539.
z *Hradce*, Welík, 48.
Hradec Králowé (nad Labem), 178, 181, 182, 184, 191, 203, 207, 208, 215, 216, 220, 225—227, 375.
Hradecko, Hradecký kraj, 29, 182, 184, 185, 197, 200, 202, 205, 223, 443, 537.
Hrádek, 175, 189, 220, 330. wiz: Kule, Lopata, z Říčan, Štos, z Walečowa.
z *Hrádku*, Bohuchwal, 45. Bušek, 380. Heřman, 289. Hyncík, 378. Janek, 15. Jiří, 527. Markwart, 271. Staniměř, 380. Sulek, 380.
Hradenice, 172.
Hradišče, Hradiště, 175, 215, 220. (na Morawě), 493, 523. wiz: Ebrawín, Swestrsun, z Waldšteina.
z *Hradiště*, Jan, 38. Mates, 126. Oldřich, 269.
z *Hradištka*, Racek, 536.

Hřan, 314.
Hrašák, Mirek, 342, 349.
z Hrbowic, Heralt, 377.
Hrdý, Mikuláš z Klokočné, 338.
Hřebec, 538.
z Hřešihlaw, Bušek, 126.
Hřibsko, 215.
Hrneček, Petr, 246, 247.
Hrobice, 175.
z Hrobku, Wáclaw, 358.
z Hrochowa, Heřman, 205.
Hron, Jan z Kwětúše, 301, 302.
z Hrošky, Záwiše, 381.
Hrubec, Jan, 257.
Hrušowany, 35.
Hrutowice, wiz: z Daubrawice.
Hrzek, 78, 79.
Hubenow, 261.
Huček, Jan 553.
Húgwic, Hanuš, 472.
z Huntieřowa, Hájek, 344.
Huolka, Wáclaw (sedením u Widowě). 71.
Huora, 554.
Húska, 26.
Hustěřany, wiz: Malešowský.
z Hustiřan, Bawor (na Bukowce), 203. Marketa (z Chwalkowic), 183, 184, 202, 203.
z Húzné, Přibík, 381.
od Hwězdy zlaté, Tomáš, 97.
Hwozdieř, wiz: z Prostiboře.
Hynek, kníže Minsterberské, (pán z Kunštatu a z Poděbrad, hrabě Kladské), 81, 92, 93, 187—189, 194, 217, 308, 326, 327, 454, 467, 481, 487. 514, 521.
p. Hynek, (auředník), 209, 210.

Ch.

Chalupa, Mikeš, 345, 346.
Chalupka, Macek, 332.
Charwaty, (Charwatsko), 37, 38, 61, 175, 197, 222, 481.
z Chawuk, Sigmund, 116.
ze Chcebuze, (Chcebuzi) Ctibor, 377. Janek 377, 548. Kateřina, 548. Mikeš, 126.
Chebský, kraj (Chebsko), 12, 43, 100, 459, 467.
Chelm, 452.
z Chlewského, Alexander, 204.
z Chlumu, Bohuslaw (Chlum), 42, 377. Jan (Košmberský). 278. Přibík, 71. Slawata (z Košmberka), 288, 292, 302, 443. Šlejbor, 550. Wěnek, 550. Wilém, 550.
Chlumčanský, 297. Jan, 62. Jiřík, 61. Markwart (na Bijadlech), 61. Wáclaw z Přestawlk, 58.
Chlumec, 324, 412. wiz: z Janowic, Zub.
Chlumecký, Jetřich, 284, 443.
Chocomyšl, wiz: Soffka.
Chodeč, 96.
Chochol, 379.
z Chomutic, Martin, 530.
Chomútow, 405, 406, 408. wiz: z Waitmile.
z Chomútowa, Benešek, 381.
Chorwaty, wiz: Charwaty.
Chotek, z Wojnína, 553.
z Chotěnowa, Albrecht, 380.
Chotěšow, 34—63, 238, 475.
Chotěšowice, 35.
z Chotěšowic, Benedka, 47. Otík, 47.
Chotěšowy, 48.
Chrast, wiz: Mandelík, Otec.
z Chrastu, Mikuláš, 250.
z Chrastnice, Kateřina, 215. Marketa, 215.
Chrastnice, 215, 216.
Chrašťany, 473.
Chrašťowice, wiz: z Týnce.
Chrčice, 177, 204.
z Chřinowa, Hynek (na Merklíně), 244. Petr (na Merklíně), 244. Wáclaw, 244.
Chrt, Bohuslaw ze Rtína, 212.
Chrudim, 192, 193.
Chrudimsko, Chrudimský kraj, 21, 178, 443, 459, 537.
Chrústenský, Wáclaw z Malowar, 313.
Chrústow, 194.
Chuděnice, wiz: Černín.
Chudoba, Jíra, 95.
Chudowice, 384.
Chuchel, Bohuslaw z Obytec, 249. Oldřich z Obytec, 249.
Chusnik, 308.
z Chusnika, Herman, 527, 528, 531, 535.
z Chwaletina, Tomáš, 381.
z Chwališowa, Mikuláš, 376.
Chwalkowice, wiz: z Hustiřan, Šwáb
z Chwalkowic, Majnuš, 179, 180, 203.
Chwatlina, 314.

I.

Ilburk, (z Ilburka), Jan (z Wřesowic), 327, 328. Puota, 161. Wilém, 10, 114, 129—134, 161—163, 279, 282, 560.

J.

Jablonné, 273.
z Jajkowic, Mikuláš, 381.
sw. Jakuba, w Praze, 360.
Jakub, kardinal, 37.
p. Jakub, p. Jakúbek, wiz: z Bieliny.
m. Jakub, 133.
Jakúbek, 332, sladowník, 248.
z Jámy, Mareš, 343.
sw. Janu, skála, 328.
Jana Husa kostel u Hradce, 226.
Jan, král, 453.
Jan, biskup Olomucký, wiz: Olomúc.
Jan, hofrychtéř, 476.
Jan, kardinal, 37.
Jan, podkomoří, 368.
p. Jan, Burian, 31.
Jan, wedlé rathúzu, 349.
p. Jan, wiz: z Hradce.
Janda, 265, 266.
Janek, purkrabí, 4.
Jankowice, 187, 220.
Janow, 37, 42, 43, 45—47, 49, 55, 58—62.
Janowec, 247.
Janowice, 278. wiz: z Klenowého, Suda.
z Janowic, Anežka, 536. Dětřich (Jetřich) (z Chlumce), 130, 136, 551. Jan (Jenec) (na Petrspurce), 77, 263, 264, 269, 272, 276, 278, 280, 282—287, 289, 290, 292, 295, 296, 311, 315, 316, 328, 444, 525. Marult, 381. Oldřich, 45.
Janowsky, Jan ze Sautic a na Žumberce, 212, 217, 218.
Jarohněw, 18.
Jaroměř, 443.
z Jaroměřic, Oldřich, 380.
p. Jaroslaw, wiz: ze Šternberka.
Jaroš, 30.
z Jawiny, Kundrad, 379.
Jawor, 484.
z Jawora, Jaroslaw, 378. Kuntrat, 378.

Jax, 94.
z Jedemilic, Jan, 551.
z Jedowa, Michek, 381.
Jehla, 94.
Jécha, krajčí, 248.
z Jemišt, Mikeš, 378.
z Jemnice, Prokop, 379.
z Jenišowic, Bohuněk (w Šňakowě). 209, 210.
z Jenšteina, Arnošt, 200. Jindřich (ze Skal, Skalský), 77, 282, 284, 285, 289, 291, 292, 301, 302, 311, 316. Pawel (ze Skal, (Skalský), 77, 78, 82, 86, 87, 200, 263, 264, 267, 269, 272, 276, 278—280, 282—285, 289—292, 301, 302, 311, 316, 328.
Jerg, 68, 69.
Jesenčany, 206.
z Jesenice, Litolt, 535.
Jestřebie, wiz: Berka.
Ješek, 96, 247.
z Ještic, Mikuláš, 535.
Jeteč, wiz: ze Sulewic.
Jewička, 380.
Jewišowice, wiz: z Kunštatu.
Jesbořice, 177, 227—229.
z Jesera, Jindřich, 192—194.
Ježná, 35.
Ježow, 241.
Jičín, wiz: z Boskowic.
p. Jičinský, 117, 119. J. Bartoš, 358.
Jiera, 93.
Jieřeň, wiz: Škola.
Jihlawa, (Jiehlawa), 28, 151, 161, 380, 523.
Jicharce, Jicharec, 35, 61.
Jicharsko, 61.
Jikeléř, 272.
Jílek, 95.
z Jílowého, Kunat, 376.
z Jílowic, Albert, (Wojtěch), 554.
p. Jindřich, 29, 231.
Jindřich, kníže Minsterberské (pán z Kunštatu a Poděbrad, wéwoda Kladský, kníže Wolešnické a Kozelské), 73, 75—77, 83, 90, 182—184, 186—190, 192—197, 202, 203, 217, 220, 265, 268, 270, 278, 282—286, 304, 305, 327, 454, 459, 472, 481, 514.
z Jindřichowic, Drslaw (purkrabí z Wilhartic), 246, 247, 252. Wšeslaw, 249, 250.
Jira, 82, 95 (od Černé Růže), 311.
Jirgl, 361, 362, 371, 372.
sw. Jiří, 334.
od sw. Jiří a z Pezingen, hrabě Sigmund (Grof-Sigmund), 334—336.
Jiří, král, 48, 99—164, 178—180, 182, 184—186, 201—203, 219, 233, 256, 279, 286, 319, 320, 435, 437, 451, 453, 454, 456, 475, 480.
Jiří, kníže Minsterberské, 220.
p. Jiřík, wiz: z Poděbrad.
Jirkowic, Petr, 347.
Jiskra, Jan z Brandýsa, 231, 329—331.
Jiwa, 96.
z Jiwí, Oldřich, 535.
z Jiwian, Lwík, 40, 238.
z Jiwowice, Wojtěch, 71.
Johanes, rychtář, 72.
Johana, králowá, 138, 327, 453, 465.
Jonák, 96.
Jošt, biskup Wratislawský; wiz Wratislaw.
Julian, kardinal, 480.
Jungl, Tos, 327.
Jurista, Jan 97, 98. Mikuláš, 64—66, 76, 97, 98.

K.

Kabát, Matěj, 542.
Káča, 354.
Kačer, Jan ze Ščetína, 317, 381. Mařík. 364.
Kačice, Jan, 317.
Kadaň, 163, 274, 306, 326, 402, 534, 550.
Kadeřáwek, Stanislaw ze Šárky, 97.
Kadeřawý, Janek, 252.
Kadow, wiz: z Lukawice.
z Kafunk, Hylbrant na Homoli, 190.
Kalenice, 472.
Kalinowá, wiz: Záruba.
Kališ, 160, 162, 164, 452.
Kamaret, Purkhart ze Žirownice, 187, 560.
z Kamberka, Milota, 323, 324.
Kámen, 307.
z Kamene, Hanuš, 257.
Kamenice, 118, 120. wiz: Haugwic.
z Kamenice, Barbara, 552. Božděch (na Ptenínĕ), 42, 43, 239, 240. Olbram, 42, 43, 239, 240. Kamenický Otík, 324. Přibík, 528.
Kamenná hora, wiz: Calta.
Kancléř, 372.
Kancléřowic, Ondřej, 349, 358.
Kanice, wiz: z Čachrowa.
Kapléř, (ze Sulewic a Jetče), 335. Bušek, 77, 444 Jan ze Sulewic (na Winterberce), 79, 87, 88. Petr (Winterberský), 77.
Kaplicar, Jan, 100—102.
Kaptin, 271, 281. Alexander, 285.
Karas, Jaroš, 376.
Karel IV., 109, 136, 173, 175, 414, 417, 453.
Karel, kníže Minsterberské, 58, 220, 222—224.
Karel, kníže Burgundské, 462.
z Kařička, Racek, 378.
Karlow, w Praze, 291.
Karlsperk, (Karšperk), 473. wiz: Zmrzlík.
Karlštýn, (Karlštain, Karštýn), 15, 17, 25, 29, 77, 108, 109, 123, 124, 127, 128, 262, 293, 296, 310, 313, 316, 328, 447, 453, 461, 468, 481, 521, 525.
Kasaličky, 175, 220.
Kasejowice, wiz: z Frimburka.
Kastl, Wawřinec (Laurenc), 59—62.
p. Kašpar, 8, 10.
sw. Kateřiny, w Praze, 346, 347.
Katruše, 95.
Kawčiny, (Kawčinky) Malé, 175, 189, 220.
Kawčiny Weliké, 175, 189, 220.
Kazimír, král polský, 147—162, 164, 451, 452, 455, 459—461, 486, 494.
Kazimír, bratr krále Wladislawa, 460.
Kdulinec, z Ostromíře Beneš, 181, 200, 201, 452 Mikuláš (na Smrkowicích), 200, 101. Petr, 19, 77, 78, 180, 181, 185, 200, 201, 267, 278, 307, 443, 459, 481.
Kekule, Albrecht, 444.
Kešmark, 330, 331.
Kfeléř, Mikuláš, 472, 475.
Khemsecar, 96.
Khocencogl, 93.
Kladiwce, Jakub, 378.
Kladrubce, wiz: Sádlo.
z Kladrubec, Beneš, 255. Jindřich, 255. Otík, 255. Petřík, 252, 253.
Kladruby, wiz: Lohowie.
Kladsko, 93, 182—184, 186—189, 193, 194, 196, 197, 202, 278, 454, 517.
Kláštor, wiz: z Wartenberka.

Klatowy, 45, 118, 238, 312, 324, 325.
Klatowský, kraj, 538.
Klauchowský, wiz: Glauchowský.
Klef, 388.
Klenowá (Klenowé), wiz: z Gutšteina.
z *Klenowého*, Adam (z Janowic, na Přestawlcích), 62. Přibík, 230, 548.
Klewbr, Motes, 94.
Klín, 473.
Klinštein, wiz: Mičán.
z *Klinšteina*, Bohuněk, 545, 553. Čeněk, 52—55, 74, 77, 86—89, 92, 124, 126, 179, 180, 263, 264, 267, 269, 272, 276, 278, 282, 284, 285, 288—293, 296, 298, 301, 302, 313, 315, 316, 321, 322, 328, 473, 504, 560. Hynek, 377. Litwin, 278, 284, 303, 321. Záwiše, 545.
Kliwáček, 96.
Klokočná, wiz: Hrdý.
Klouber, 95.
Klučowský, Petr ze Solopisk, 264, 271, 300, 443.
Kluchowský, wiz: Glauchowský.
Klumín, 314.
Kmoch, Wawřinec, 272.
Knajsl, Fencl, 94, 95.
Knapp, Hanuš, 377.
z *Kněhnic*, Wáclaw, 380.
z *Kněje*, Wilém, 50.
Kněs, Jan, 349.
z *Kněšewsi*, Mačejík, 381.
Kněšice, wiz: Krček.
z *Kněšic*, Newlas, 171. Wichna, 540.
Kněžiehora, 254.
Knieže, Jan (z Řehlowic), 444. Pawel (z Řehlowic), 77. (ze Sulewic), 296. Wáclaw, 290. (z Ostrowa), 335.
Knobloch, Hynek, 282, 283.
Kobian, 138.
z *Kobor*, Bohuslaw, 523.
Kobyla, Jan z Oborského, 380.
z *Kocněwic*, Jeronym, 271.
z *Kocowa*, Jan, 14, 66, 71—74, 255, 256. Racek (na Horaždějowicích), 64—98, 255—257, 305. Sezema, 379. Zbyněk, 40, 238.
Kodrle, 251, 252.
z *Kojetic*, Lipolt.
Kojice, 177.
z *Kokota*, Petr, Jan a Oldřich, 380.
Kolda, Jan ze Žampachu (na Náchodě), 19—23, 25—27, 389, 558, 559.
Koldenburk, 534.
z *Koldenburka*, Jan, 534. Keruše, 534. Oldřich, 535. Weneš, 535.
z *Koldic*, Albrecht na Bielini, 376, 444, 532, 539. Tíma, 175.
Kolín Nowý, nad Labem, 14, 16, 17, 20, 376, 478, 520, 521.
Kolín, na Rýně, 387, 388.
Kolinský, Petr, 247.
Kollar, Petr, 330.
Koloča, 461.
Koločenský, arcib. Gabriel, 461.
z *Koloděj*, Jan, 376.
Koloweč, 171, 172.
z *Kolowrat*, Albert (Albrecht) (na Opočně, na Mokrowúsech, na Libšteině), 77, 204, 214, 267, 292, 295, 296, 536. (z Krakowce), 560. Beneš) (na Libšteině), 77, 80, 233, 289, 291—293, 295, 307, 311, 316, 328, 459, 476, 545, 546. (z Ročowa), 560. Fridrich (na Libšteině a Krašowě), 377. Hanuš (na Libšteině a Krašowě), 41, 161—163, 238, 272, 377, 386, 387, 389, 393, 396, 397. Jan (Swině) (Bezdružický), 77, 129, 130, 380, 387, 420, 545, 546, 547, 552. Jindřich (Libšteinský, Buštěwský), 101, 131, 136, 387, 389—396. 407, 560. Mikuláš (z Žehrowic), 560. Petr, 343. Purkart (z Bezdružic), 476.
Koltštein, wiz: ze Zwole.
Koluch, 96.
Kolwin, Zdeněk (z Ronšperka), 42. (z Drštky), 238, 239.
Komachl, 94.
Komárno, wiz: z Postupic.
Komárow, 192.
z *Komárowa*, Boreš, 276. Pešík, 444.
z *Komorowa*, Mikuláš, 330, 331. Petr, 330.
z *Koněprus*, Hašek, 379. Jindřich, 379. Wáclaw, 557.
z *Konic*, Petr, 178.
Konopiště, 93, 151, 152, 302, 533, 536, 539. wiz: ze Šternberka.
Konrád Černý, kníže Olešnické, 129—132, 175.
Konstantinopole, 424.
Koňský trh, 384.
z *Kopidlna* a z Lewína, Petr, 19. Zdeňátko, 19.
v. Koprics, Jurg, 377.
Koprnice, 314.
v. Korbis, Jan, 377.
Kořenec, Hawel, 249, 251. Mikuláš, 257.
Kořím, wiz: Piknósek.
Korlátůw Kámen, 332.
Korneuburk, 101.
Kornhauský, Zbyněk, 444.
Kornice, wiz: Běl.
z *Korojed*, Jakub, 380. Jindřich z Křišowa, 380.
Kosman, 343.
Kosmidin, 37.
z *Kosoře*, (Kosoří) Matiáš, 208, 215.
z *Kosowéhory*, Wítek, 378.
Kost, wiz: Zajíc.
z *Kosti*, Petr, 528.
Kostelák, 558.
z *Kostelce*, Jindřich, 322, 323. Mikuláš, 378. Oldřich, 526.
Kostka, 21, 23, 128. Bohuše (z Postupic), 178, 195. Jan (z Postupic (na Litomyšli), 278, 282, 291, 293, 297, 298, 443, 459. Zdeněk z Postupic, 15, 130, 131, 136.
z *Kostník*, Jan, 380.
z *Košaw*, Jošt, 330.
Košice, 330.
Košík, Beneš z Lomnice, 376.
z *Košina*, Bohuslaw, 401.
Košmberk, wiz: z Chlumu.
z *Košmberka*, Jan, 77, 282, 292, 298, 443.
Kotlík, 96.
Kotowice, 35, 37, 39, 41, 42, 49, 56, 62.
Kotr, 94.
z *Kotúně*, Přibík a Markwart, 380.
z *Kotwic*, Hanušek, 297.
z *Kowařowa*, Aneška, 542.
Kowašice, 187, 220.
Kozel, wiz: Jindřich.
Kozlé, wiz: Labún.
z *Kozieho*, Jan, 9.
Kozlík, 541.
Kozlow, 252.
Kosciuský, Martin, 250.
Krajéc, Ondřej, 257.
Krajíř, 10.
Krakow, 11, 160, 162, 164, 452, 455, 461, 462.
Krakowany, 177.
Krakowec, wiz: z Kolowrat.

Kralický, Petr, 195.
Kralowice, 387, 390, 406.
Králowstwí, 223.
z *Kramolina*, Oldřich, 557.
Krása, Jan, 344.
z *Krasikowa*, Bohuslaw, 527.
z *Krásného dwora*, Janek, 377. Jindřich, 242
Krašow, wiz: z Kolowrat.
Krašowice, wiz: z Mokrce.
z *Krašowic*, Bořiwoj, 327.
Krašowský, Bohuslaw, 475.
z *Krawař*, Jindřich (odj. z Plumlowa), 380.
Krawař, (Krawařík) Matěj, 249, 251.
z *Krčan*, Wojslaw, 380.
Krček, z Kněžic, 379.
z *Krčina*. Rubin, 540.
Krčma, Oldřich, 268.
z *Křečowa*, Čeněk, 182, 183.
Křemenec, 361, 362.
Křemnice, 329—331.
Křestianek, Janek, 376.
Křešická winice, 473.
z *Křešic*, Anna, 344. Zbyněk, 344, 345.
Křičeň, 175.
Křičenie, 220.
z *Křidl*, Petr, 381.
Krinis, Beneš, 267.
Křišow, wiz: z Korojed.
Křiweč, 220.
Kříž, (Crux) koželuh, 251. kožišník, 249.
Křižanow, wiz: Trčka.
Křížek, 257, 384.
Krnow, 338, 530.
Kroměříž, 37, 228.
z *Krowa*, Jakeš, 376.
Krsek, 384.
z *Krtetina*, Jan, 381.
Krticský, Petr, 246.
Krtský, Mach, 352.
Krumlow český, 4, 7, 9—11, 18, 19, 22, 24, 26, 30, 71, 91, 92, 97, 147, 205, 387, 392—395, 400, 405, 411. wiz: z Rosenberka.
Krumlow morawský, 6.
z *Krumšina*, Lambert, 381. Petřík, 381.
z *Krupci*, Wigant, 379.
Krušina, 31, 386, 387, 399, 402 403. wiz: z Lichtenberka, ze Šwamberka.
z *Krušowec*, Mikuláš, 333.
Kuba, 216.
Kujawsko, 452.
z *Kukwic*, Hynce (na Rosicích), 470.
Kule, Jan z Hrádku, 44.
Kumburk, wiz: z Lichtenburka.
Kumpolec, wiz: Šillink.
Kuna. Čeněk z Kunštatu, 472.
Kunčice, wiz: Wrabec.
Kunětice, 175, 220.
Kunětická hora, 175, 179, 180, 184, 188—190, 192—196, 209, 213, 214, 219—222.
z *Kuniho*, Zbyněk, 535.
Kúnice, 470. wiz: Štos.
Kunická hora, 73.
Kunie, wiz: Widlák.
z *Kunkowic*, Artlew, 381.
Kunrád, arcib. 539.
z *Kunratic*, Petr, 380.
Kunstberk, wiz: z Ronowa.
z *Kunšiko*, Jan na Zaječicích, 206, 208, 209.
Kunštat, wiz: Viktorin, Jindřich, Hynek, Kuna, z Poděbrad, Zajimač.
z *Kunštatu* a z Plumlowa Heralt, 470. z K. a z Polné Jan Boček, 194, 195. z K. a z Jewišowic Jindřich, 282, 284, 287. Jan, 551.
z *Kunwaldu*, Pešík, 387.
Kurcbach, Sigmund z Witkowa, 197—199.
Kúřim, 377.
Kúřimsko, Kúřimský kraj, 443, 459, 504, 531, 537, 541.
Kusý, Jiří z Mukoděl, 204.
Kutlic, 49.
Kutnáhora (Hora, Horníci), 21, 97, 98, 131, 136, 267, 268, 276, 277, 279, 288, 293, 302, 303, 306, 376 378, 388, 415, 418, 438, 449, 451, 452, 461, 481, 506, 512, 525, 534.
Kútský, Petr, 443.
z *Kútuow*, Jarohněw, 307, 444.
Kwétoň, 537.
Kwétúš, wiz Hron.
Kwietkow, wiz: Wlk.
Kycera, Mikuláš, 282, 283.
Kyj, Mikšík z Hartmanic, 381. Wilém, 381.
z *Kyjowic*, Jan 379.
z *Kyšperka*, Jaroš, 444.

L.

Labauň, wiz: Bartušowský.
Labe, 174, 175. 187, 217, 220, 226—228, 264, 267, 499.
Labětín, 187, 220.
Labún, Beneš (z Dubé a z Kozlého), 560.
z *Labuť*, Semík, 381.
Lacenbok, Jindřich, 177.
Ladausy, 94.
Ladewský, Jakub, 384.
Ladislaw (Ladslaw), král, 24, 45, 55, 103, 108, 112, 135, 137, 295, 329, 330, 413—416, 419, 423, 426—432, 437, 449, 453, 522, 543, 548, 550.
p. *Ladslaw*, 472.
Lamberk, wiz: Sokol.
Lán, 211.
Lány, 227, 228.
z *Landšteina* (Lanšteina, na Střele), Mikuláš, 77, 185, 254, 263, 264, 271, 276, 278—280, 282, 285, 287, 290, 292, 293, 295, 296, 298, 302, 307, 315, 316, 322, 324, 328, 451. (z Borotína), 541, 556.
Lange, Fridrich, 377.
Lapačka, 444.
Lapačkowá, Machna z Římowic, 551.
Lapka, 31. Sigmund, 231.
z *Lasník*, Hawel, 381.
z *Lasotek*, Michal, 452.
z *Laškowa*, Wáclaw, 523.
Lawantinský (Lawentský), biskup Rudolf, 157, 159.
Lawička, 218.
z *Lawec*, Mareš, 327.
Lassko, wiz: Adler.
Lažany, 35, 62.
z *Ledec*, Albert, 530.
Lédwé, 4.
z *Lažan*, Burian (na Bechyni), 115. Mikuláš, 379.
Lelowo, 35.
Lemegaw, 388.
Lemusská pole, 271.
Lertatonii, Jan, 37.
Leska, Šimon, 257,
z *Leskowce*, Albrecht, 525.
z *Leskowce*, Arnošt, 33.
Lešany, wiz: z Bezdězic.
z *Lešťan*, Pawel, 380.
z *Leštnice*, Oldřich, 252, 253.

Lešno, wiz: z Dubé, Sádlo.
Letek (Letków zeť), Petr, 248 - 252.
z Letin, Drslaw, 379. Duha, 379. Roprecht, 380.
Letowice, wiz: z Ronowa.
Letowský, 296.
p. Lew, wiz: z Rožmitála.
Lewin, wiz: z Kopidlna.
z Lewle, Mikuláš, 376.
Lewoč, 330.
Lewtold, 376.
Lhota, 195, wiz: z Biloha.
Lhota menší, 220.
Lhota weliká, 187.
Lhota wětší, 220.
Lhota Úřecká, 208.
ze Lhoty, Mikuláš, 249. Pawel, 380.
Lhota, Jan z Dlúhéwsi, 254, 256, 257.
Lhotka, 175, 177.
Lhotka malá, 187.
Lhotka u Blatníka, 175, 220.
Libakowice, 35.
Libečow, 473.
Libějice (Libějowice), 86. wiz: Malowec.
z Libejowic, Diwiš, 289.
z Liběšic, Beneš, 535.
Libetow, 330.
Libice, 474.
Libišany, 178, 182, 184, 186, 197, 202, 220. wiz: Zahrádka.
Libnice, 95.
Libochowany, wiz: z Raupowa.
z Libochowan, Drlík, 379.
z Libochowé, Niklas, 381.
Liboswar, Jan, 381.
Libštein, Libštain, 391, 394, 395. wiz: z Kolowrat.
Libúš, 534.
z Libúše, Bětka, 534.
Liebl, 94.
Lichtenburk, wiz: Trčka.
z Lichtenburka, Hynek Krušina, 378—380, 531. Jan (na Črnšteině), 381. Jan Krušina (z Hostinné), 375. Puota, 523. Štefan, 161—163. Wilém Krušina (na Kumburce), 443, 560.
z Lichtenšteina, Jan, 403.
Lichtenšteinar, 116.
Likawa, 330.
Likowec, Jindřich, 380.
Limburk, 508.
Lině, 35, 166.
Linec, 94.
Lipa, 387, 388. wiz: Salawa, Trčka.
z Lipy, Burian, 180, 185.
z Lippé, Maceji, 379.
Lipé, 273. wiz: Berka.
z Lipého, Jindřich, 204, 337, 470. Jíra, 380.
Lipina, wiz: Stablowec.
Lipnice, 26.
z Lipničky, Mikuláš, 376.
Lisow, 35.
Lišany, 351.
Lišina, 61.
Liška, Prokop z Wysoké a w Běrunicích, 190, 195, 443.
Litenský, Burian, 444.
Litětiny, 209.
Litice, 190.
Litibor, Jan, 358,
Litochowice, 35.
Litoměřice, 174, 444, 472, 473.
Litoměřicko, Litoměřický kraj, 444, 459, 537.
Litomyšl, 195, 376. wiz: Kostka.
Litowice, wiz: Lutowec.
z Litowic, Martin, 530.
Litowský, Bohuslaw, 444.
Litwa, 161, 164, 451.
p. Litwin, wiz: z Klinšteina.
Litwinowice, 95.
Liwštein (Libštein), wiz: z Kolowrat.
Lisna, Jan, 384.
Lobkowice, 401.
z Lobkowic, Děpold (na Chlumci), 412. Jan (na Hluboké, na Hasišteině), 77, 233, 299, 303, 395, 399—401, 411, 444. Mikuláš (Nikolaj, Chudý, na Hluboké), 376, 390, 391, 396—398, 400—411, 420, 544, 547, 550, 551, 560.
z Loděnic, Wáclaw, 381.
Lohenice, Lohynice, 175, 220.
z Lohowic, Mikuláš, seděním w Kladrubích, 252, 253.
z Lochowic, Bořiwoj (z Okoře), 547, 560. Jindřich, 203. Mikuláš, 277.
z Lochúsic, Jan, 379.
Lojewník, Jiřík, 343.
Lojsa, apatekář, 359.
Loket, 294.
Loketsko, Loketský kraj, 10, 100, 459, 467.
z Lomi, Sazema (Sezema), (w Swinné), 49, 379.
z Lomu, Melchior, 205.
z Lomče, Něper, 379.
Lomecký, Bušek, 324—326.
Lomnice, wiz: Košík.
Lomnický, 93. z Lomnice (a Meziříčí), Jan, 178, 381, 523. Markwart, 470.
z Lomničky, Waněk, 381.
Lompardie, 175.
Lomy, 68.
Longinkl, 93.
Lopata, Jan z Hrádku, 379.
z Lopaty, Wilém, 375.
Lorenc, 94, 95, 361, 362.
z Lowec, Pawlic, 378.
Losina, 35, 168.
Lštěň, wiz: z Mělnic.
Lubel, 452.
Lubno, wiz: Homole.
Lucemburk, 48, 55, 61, 161, 178, 184, 186, 222, 465.
p. Lučenský, 444.
Lučice, 452.
Lučicský, 288.
z Ludanic, Wáclaw, 523.
Ludwik, král, 218, 222—225, 235.
Ludwik, kníže baworské, 463.
Lugar, 94.
z Luhawce, Hawart, 378.
Luhow, wiz: z Ulic.
Lúka (Lucký opat), 470.
z Lukawce, Bohuslaw, 378.
Lukawice, dolejší, wiz: z Řenec.
z Lukawice a Kadowa, Bohuslaw, 254.
z Lukawic hořejších, Jan, 476. z L. Zdeněk, 52.
z Lukendorfu, Nikoláš, 376.
Lukeš, 399.
z Lukohoře, Petr, 344.
Lukow, wiz: ze Šternberka.
Lúky, wiz: Smiel.
z Luňowic, Anna, 557.
Lúny, 396, 397, 444, 474.
Luta, Petr z Draškowic, 377.
v. Lutics, Jan, Nykl, Thame, 377.
Lutowec z Litowic, řečený Škola, 378.
z Lúse, Křištan, 97.
Lušany, wiz: Střiežek.
z Lužan, Jindřich, 378. Oldřich, 43, 49, 379. Ondrásek, 49.
Lušice (Lužnice, Lužnická země), 48, 55, 61, 100, 116, 118, 161, 185,

186, 222—224, 376, 459, 465, 467, 483, 484, 488—490, 492, 495.
od Lwa bílého, Šimon a Anna, 372.
Lwik, 351.

M.

Maceji, 378.
Macejek, 378.
Macek, 96.
Magdeburk, wiz: Purkhart.
s Machowic, Kunaš, 147.
s Machwic, Otto, 452.
Maidštain, 147.
Makowec, Jan ze Senice, 329.
Makšin, Niklas, 376. Petr, 376.
Malacky, 336.
Malástrana, 474.
s Malejowa, Hynek na Dobřkowě, 201.
s Malejowic, Jiřík, 379.
Malešice, 274.
Malešický, Jiřík, 303.
Malešowský, Jiřík z Hustěřan, 306, 307.
Malewice, wiz: Behtan.
s Malewic, Šebestian, 52.
s Malěwic, Jan, 379.
Malkowice, wiz: Šlechta.
Malkowský, Matěj, 251.
s Malměřic, Wáclaw, 344.
Malohost, 452.
Malowary, wiz: Chrústenský.
Malowec z Borotína, 444. Malowci. 474. Diwiš (z Libějowic), 77—80, 85, 86, 88, 328. Jan (z Pacowa). 77, 307, 308, 546, 552, 555, 556. Petr, 552.
Malowice, wiz: Diwoký.
s Malowic, Bohuslaw, 546. Jan Hynek, 546. Petr, 546.
Malý, Jiřík, 344.
Mandelik, Jan ze Chrastu, 187.
Mantow, 35, 172.
s Maresi, Oldřich, 205.
Marhek, 333.
Marchia, 536.
Mařík, wozataj, 344.
Markburk, 127.
s Mařikowa, Jindřich, 380.
s Maršowic, Hanuš, 444.
Maršowský mlýn, 257.
Marta, sladowník, 248, 249, 251, 252.
Martinek, 22, 138.
s Martinic, Bořita, 282, 307, 316, 459, 474. Hynek, 444. Martinek, 380.
s Martunku, Ludwík, 452.
Maslojedy, 180, 181, 185, 194, 195, 197, 198, 200, 201, 220.
s Maslojed, Jiřík, 215.
Mašek, 94, 248—252.
Maškrow, 61.
Mašťow, wiz: Hlawáč.
s Mašťowa, Purkhart, 378.
Matěj, 29, 95, 171.
Materna z Ronowa, 279.
Mates, 94, 95.
Matiáš, král uherský, 75, 83, 89, 337, 338, 455, 460, 461, 481—495.
Matras, Jan 343.
Matúš, panoše, 332.
Maximilian, císař, 524.
v. Mecserad, Franz, 377. Fridrich, 377.
Mečkow, wiz: Bradlecký.
Mečowa hora, 96.
s Medařic, Artlew, 381.
Medek, 95, 472. Oldřich (z Waldeka), 327. Zdeněk (z Týnce), 375.
s Mědrašic, Beneš, 379. Něpr (Něper), 49, 379.
Medulanský, Janek, 361, 362.
s Medwědic, Macejík, 376.
Medwiedek, Jan, 541.
Mělce, 175.
Mělec, 220.
s Mělnic, Dobrohost (we Lštěni), 237. Mikuláš, 378.
Meninský, Jan, 330.
Merklin, wiz: z Chřínowa.
s Merklina, Michálek, 44.
Měsíček, Jan z Wyškowa, 45.
s Měsetic, Markéta, 301, 302. Martin, 301, 302.
Měšice, 473.
Mesenský, 472.
s Mesiboře, Smiel, 380.
s Mesihoří, Jakub, 381.
s Mesilesic, Mikuláš na Teynci, 208, 209.
Mesiříč, Meziříčí, wiz: Lomnice, z Pernšteina.
s Meseřieče, Walentin, 381.
Mičan, Jindřich z Klinšteina, 276, 279, 286, 444. (z Roztok), 552.
s Miekowic, Nyklan, 380.
s Michalowic, Jan, 529, 539. Jindřich (p. Michalec), 130—132, 136, 138, 546, 547, 548. Petr, 542. Wáclaw (na Strakonicích), 6, 254.
s Michwalda, Maceji, 379.
Mika, řezník, 384.
Mikeš, hofmistr, 360.
Mikšík, lazebník, 346.
od sw. Mikuláše, Pankrác z Brance, 330—332.
Mikuláš, kníže Opolské, 161, 284—286.
Milawce, 236, 239, 240.
Milejow, 473.
s Milešowa, Bušek, 444.
s Milešowa, Hawel, 344.
s Milešowic, Dorota, 542.
Miletice, 473.
s Miletína, Wáclaw, 400, 401.
s Miletínka, Jetřich, 19. Jiřík (Pardubský) na Pardubicích, 184, 199, 443. Soběslaw, 19. Waněk, 176, 177. wiz: Bořek.
Milewsko, 165.
Miličín, 102, 474.
s Milonic, Mikuláš, 178.
s Milońowic, Wlašek, 6, 10, 11, 147.
Milštein, wiz: Berka.
Mindenský, biskup Theodoricus, 175.
Minice, wiz: Čelich.
Minice, Petr z Račišowic, 381.
Minsterberk, 472. wiz: Albrecht, Hynek, Jindřich, Jiří, Karel, Viktorin.
Mířkow, wiz: Nedraha.
s Mirotic, Mikuláš, 344.
Mirow, wiz: Walecký.
Mirowice, wiz: Štegar.
s Mistric, Lewek, 381. Sich, 381.
Mišeň, Miešeň, 31, 108, 116, 270, 281, 391, 392, 395, 397, 402, 403, 406, 410, 425, 433, 434, 439. wiz: Wilém.
Mitrowice, 15, 17.
s Mitrowic, Wratislaw, 14.
Mitwaida, 410.
Mladé, 94.
Mladějowský, 85.
Mladwaněk, 334.
Mlesiwa, Petr, 247. Waněk, 252.
Mlsbaba, Hynek z Podčapl, 126.
Mlýnce, wiz: Bronec.
ze Mnétic, Hertwík, 319.
s Mnichowa, Jindřich, 377. Jachman, 377.
Mnichowec, 300.
s Mňowic, Petr, 381.
Močihub, Oldřich z Wislawic, 379.

z *Modřejowic* (Modřowic), Dobeš, 41, 239, 380. Jíra, 380.
z *Modřic*, Adam, 381.
z *Mochowa*, Mikuláš, 375, 534.
Mokošín, 220.
z *Mokrce* (a z Krašowic), Jan, 529.
z *Mokrého*, Šimon, 95.
Mokrowúsy, wiz: z Kolowrat.
Mokrowúský, 389.
Mokrsko, 95.
v. *Moldroff*, Jorge, 398.
Morawa, 6, 8, 20, 45, 48. 55, 57, 61, 93, 100, 102, 116, 119, 120, 124, 145, 161, 178, 184, 186, 222, 223, 233, 311, 338, 340, 363, 380, 389, 413, 416, 417, 423, 451, 452, 458, 459, 465, 467, 470, 481—484, 488—490, 492, 493, 495, 509, 518, 523. wiz: Prokop.
z *Morawy*, Waněk, 378.
z *Moraw*, Wáclaw (na Borku), 377.
z *Morawan*, Koček, 540.
z *Mořic*, Wojslaw, 381.
Most, 265, 268, 380, 391, 406, 444, 474.
od *Mostku*, Jan, 342, 343.
z *Mošňowa*, Čeněk, 381.
Motowús, Wondráček, 216.
Mrakeš, 138.
z *Mrákotic*, Mikuláš, 200.
Mrdal, Jíra, 384.
Mrzák, 20—22.
Múchek z Bukowa, Bohuslaw, 51, 56, Jan (Janek, w Borowách), 39, 41, 49, 51—53, 56, 239, 240, 379, 387.
Mukodély, wiz: Kusý.
z *Mydliny*, Sezema, 556.
Mynster, 388.
Myška, Mařík, 344, 361, 362.
z *Myšlina*, Beneš, 380. Wikéř, 375.
z *Myšlowic*, Otík, 249.
Mýto, 298, 443.
Mýtský kraj, 537.

N.

z *Nabdina*, Mikuláš, 379.
Náhaji, 227, 228.
Nahořice, wiz: z Branišowa.
z *Nahošic*, Jan, 379.
Náchod, 22, wiz: Kolda.
z *Náchoda*, Hejman, 174.
Nachwal, 378.
Najbach, 334—336.
Najhřany, 475.
z *Nalšowa*, Puota, 296.
Nasek, Jan z Nemčic, 548.
Násilé, wiz: Bierka.
Náwoj, Krištof z Starchuwic, 192—194.
Naypyrgers, Hanuš, 379.
Nás, Konrád, 541.
z *Nebělow*, Wilém, 378.
z *Neblašowa*, Waněk, 379.
z *Nebřehowic*, Mikuláš, 380.
Nečtiny, 40. wiz: z Gutšteina.
z *Nečtin*, Burian, 459. Wilém, 378.
Nedraha z Nedražic, w Mířkowě, 42.
Nehwizdy, 533.
Nechánice, 319.
z *Nechánic*, Alžběta, 319, 320. Markwart, 443. Wawřinec, 319, 320.
Nekmiř, wiz: Brada.
z *Nekmiře*, Kancek, 378. Petr, 554.
Němčice, 175. wiz: Sobětická.
z *Němčic*, Budík, 379. Michal, 376. Wilém, 141, 379. Zdeněk, 249.
Němec, 29, 270.
Němci, 382, 408, 409, 449, 524.
Němčice, 548. wiz: Nasek.
Německo, 477.
Nemošice, 207.
Neplachow, 91.
Nepomuk, 70, 478.
z *Neprochow*, Oldřich, 378.
Neratow, 175, 179, 203, 204, 220.
z *Nestanic*, Jan, 546. Kateřina, 546.
z *Nešowa*, Jan, 126. Jaroš, 380.
Netolice, 70, 97, 475.
Neunhasar, 94.
Neuracský, Jan, 247.
Newlas, 554.
Newozice, wiz: Widlák.
z *Nezamyslic*, Jan, 531.
Nezdice, wiz: z Raupowa.
Niklásek, 344.
Niklšpurk, 486.
Nimburk, 280. 348, 444.
Nisa, 100, 146, 460, 462, 463, 465, 470.
Niwčice, 175, 189, 220.
Normberk, 38, 109.
Nosek, Jan z Němčic, 249.
Nova domus, wiz: Hradec.
Nowé Hrady, 472.
Nowé město (w Rakausích), 8, 115, 116, 118, 427—429.
z *Nowého města*, Petr, 381.
z *Nowéwsi*, Alexí, 249.
ot *Núze*, Martin, 344, 358, 361.
Nymerfol, 94.
Nýřany, 35, 167—170.

O.

Oboječek, Jan, 297.
Oborské, wiz: Kobyla.
od *Obrazu*, Wáclaw, 344, 345.
Obřistwie, 544.
Obytce, 256. wiz: Chuchel.
z *Obytec*, Bohuslaw, 45.
z *Obzowé*, Petr, 379.
Ocásek Wáclaw z Pozdyně, 141.
Očedělice, wiz: Ojieř.
Odradowice, wiz: Swadba.
Oduc, Jan, 541.
z *Ofeřic*, Jindřich, 205.
z *Ohnišťan*, Pešík, 529.
Ohnišťko, Jiří z Ohnišťan, 77.
Ohrazenice, 175, 220.
Ohrazejowice, 397.
Ohře, 274.
Ohučow, 35.
Ojieř, Albrecht z Očedělic, 77, 297, 301, 311, 315, 325, 328. Pechanec, 550.
Okoř, wiz: z Lochowic.
z *Okoře*, Bořiwoj, 444. Eliška, 178. 179, 181, 182, 184, 186, 202, 203.
Olawa, 122.
z *Obramowic*, Frana, 353—356, 358. Janek, 353—359. Mareš, 170 Mikeš, 354.
z *Olčina*, Petr, 344.
p. *Oldřich*, wiz: z Hradce.
Olešnice, 58. wiz: Konrád, Zbyhněw.
Olkmar, 128, 306.
Olomúc, 115, 129—132, 144, 161, 177, 222, 224, 227—229, 376, 380. 381, 472, 481—486, 492—494, 523.
Olomucký, kraj, 459.
Olomucký biskup Jan, 227, 228, 376. Pawel, 177, 227, 228. Protasius (Tas, z Boskowic), 118, 119, 121—123, 133, 134, 141—146, 161, 481. Stanislaw, 227, 229.
z *Olší*, Waněk, 381.
Omstorfer, Erazim, 378.
Ondráček, 96, 297, 372, 384.
Ondrášek, 95, 248, 249—252.
z *Opatowa*, Mikuláš, 140. Žich, 140.

Opatowice, 175, 178, 180—182, 184—186, 189, 197, 198, 200, 202, 213, 216, 219—221, 225—227.
z Opatowic, Amcha, 378.
Opawa, 234, 452, 461, 463, 466—468, 470.
Opl, wiz: z Fictum.
Opočen, Opočno, 227, 228, 282. wiz: z Kolowrat, z Walečowa.
z Opočna, Jan, 536. Jaroslaw, 529, 536. Púta, 526.
Opočenec, Malý, 227, 228.
Opole, wiz: Mikuláš.
Oprżal, Jan, 533. Wáclaw ze Zher. 204, 205.
Orawa, 330.
Oraždějowice, wiz: Horaždějowice.
Ořechowice, 256.
Oremus, Ondráček, 475.
Orlik, 29, 440 (?)
z Orlika, Ondřej, 538.
Orság, 339. Michal z Guth, 461, 464.
Ort, 427.
Ortenburk, 416.
Osek, 281.
z Oseka (Osecký), Boreš (na Přimdě), 237. Jindřich, 281.
Osice, 175, 195. wiz: Otec.
Osičky, 175.
Ostřehomský, arcibiskup, 122.
Ostromeč, 393. wiz: Břekowec.
Ostromíř, wiz: Kdulinec.
z Ostroroha (Ostroroga), Stanislaw, 160, 162, 164, 452, 461.
Ostrow, wiz: Kníže, Talafus.
z Ostrowa, Michálek, 528.
Ostrowský, Štěpán, 210.
z Oswračina, Michálek, 526.
Otakar II., 453, 510.
Otec, Jan z Chrastu a w Osicích, 190.
Ottenslagen, 164.
z Otěšic, Bohuše na Skočcích, 379.
Otice, 302.
Ottobonus, 37.
Ožuchow, 175, 220.

P.

Pabenejice, wiz: Diwóček.
z Paběnic, Beneš, 541. Wolkmar, 379.
Packow, 146.
Pacow, wiz: Malowec.
z Pacowa, Jan, 546.
Pairhansl, 94.
Paká, 534, 535.
Pakojnice, 252.
Pakoslaw, wiz: z Prostiboře.
Pakosta, 88.
Palač, Jindřich, 461.
Pamberk, 109.
Pamětice, wiz: Abeceda.
Pancieř, Fridrich, 376. Mikeš (ze Slúpna), 550.
v. Panewics, Hanuš, 376. Henrich der junger, 377.
v. Pankow, Caspar, 377.
Panošie Újezd, wiz: Holík.
Panwic, Hanuš, 195.
Papawšek, Wáclaw z Pobudowa, 378.
Pardubice, 174, 195, 199, 201, 202, 206—208, 215, 216. wiz: z Miletínka, z Pernšteina.
z Pardubic, Arnošt, wiz: Arnošt; Bohuše, 174. Smil, 174.
Pardubské zboží, 174.
Pardus, 23. Jan (z Wratkowa), 560.
z Pařisku, Oldřich, 212.
Partl, 95.
z Partoltowic, Jan, 381.
Pasow, 116, 261, 427.
Patriarchowic, Čeněk, 358.
p. Pawel, 100.
Pawel, sekretář ze Swojšic, 316, 317.
Pawel, papež, 482, 494.
Pecka, 287. wiz: z Hořic.
z Pecky, Kateřina, 287. Protiwa, 287. Waněk, 26, 27.
z Pěčina, Bušek, 239.
Peego, 410.
Pehem, Hanuš z Pernowce, 379.
Pelhřimow, 8, 9, 22—24, 31, 393.
Peniesek, Mikuláš z Witowic, 452.
Pepl, 94.
Pernowec, wiz: Pehem.
z Pernšteina, pán (Peršteynský), 7. Jan (na Helfenšteině), 205, 215, 220, 221, 226—229, 267, 278, 292, 459, 470. Jaroslaw, 228, 229. Jindřich, 470. Wilém (na Helfenšteině, na Meziříčí), 192, 195—197, 199—221, 223, 227, 229, 375, 470, 523. Wojtěch (na Pardubicích), 205, 215, 218—229. Wratislaw, 221, 228, 229, 523.
Persie, 479.
Pešik, 11, 399.
p. Petr, 85.
Petřík, 11, 187, 339.
z Petrowic, Kunrát, 71, 92. Maceji, 380.
Petrowičky, 548. wiz: z Rychnowa.
Petrspurk, wiz: z Janowic.
z Petrswalda, Adam, 381.
Pesink, 334, wiz: sw. Jiří.
Pěšice, 195.
Pfajfar, 95.
Piečina, 276. (Píčina), 540.
z Píčiny, Bohuněk, 539. Častolor, 545.
Piesek, 11, 529.
od Pieska, Wáclaw, 342, 343.
Piešek, 16.
Piešťany, 545.
z Piešťan, Mikuláš, 545.
Pikharti, 478, 498.
Piknóšek z Kořima, 381.
Pilát, 96.
z Pilče, Jan, 452.
Pirknštein, wiz: Ptaček.
z Pirny, Mikuláš, 464.
Pisecký kraj, 538.
Piskůw Kuba, 215.
Pišek (Pešek), 332.
Pius II., papež, 121.
Plačice, 215, 216.
Planá, wiz: z Raupowa, z Žeberka.
z Plaňas, Kateřina, 532.
z Plané, Bohuslaw, 387.
Plankl, 94.
z Plasné, Mikuláš, 14.
Plawčané, 339.
Plawno, 472.
z Plawna pán, 386, 375. Henrich ml., 114, 134, 161. starší, 114, 134, 161—163,
z Plenkowic, Martin, 380.
Pleše, 472.
Plichta, wiz: z Žerotína.
Plob, Hanuš, 95.
Plumberk, 388.
Plumlow, wiz: z Krawař, z Kunštatu.
z Plumlowa, Waněk, 381.
Plzeň (Nowý), 18, 22, 29, 30, 35, 40, 51, 52, 58, 84, 118, 124—127, 129—131, 137, 139, 140, 161, 168—170, 242, 386, 387, 389, 392, 393, 395, 475, 476, 493.
Plzensko, Plzenský kraj, 29, 35, 40, 387, 459, 476, 538.
Plzenský Jan, 375. Mikuláš, 352, 353.
z Pnětluk, Budiwoj, 381. Milota, 378.

Pňow, 309.
z Pňowan, Herek, 379.
Pobudow, wiz: Papawšek.
Počernice, 325.
Podbrdský kraj, 476, 538.
Podčaply, wiz: Mlsbaba.
Poděbrady, 25, 93, 188, 202, 278, 327, 444. wiz: Hynek, Jindřich, Viktorin.
z Poděbrad (a z Kunštatu), Boček, 454, 531. Jiří (Jiřík), 6, 8—10, 12—22, 27, 31, 389, 391, 393, 394, 396, 397, 403, 405, 406, 410, 416, 543, 544, 551, 553, 554, 557, 558, 559.
Podmanice, 472.
Podmokly, wiz: z Prostiboře.
z Podmokl, Jan, 387.
Podolinec, 330, 331.
Podolšany, Podulšany, 175, 216, 220.
z Podwek, Oldřich, 141.
Podwinský, Jan, 347.
Pohřebačka, 175, 220.
Pojkranow, 175, 189, 220.
Pokonický, 296.
Polacký, 293—295.
Poláček, Macek, 379.
Polák, Janek, 257, 381. ze Sulislawě, 379.
z Polák, Marketa, 553.
Polenck, Hanuš ml., 377.
Police, 220.
Polisy, 175.
Polná, 195. wiz: z Kunštatu.
Polska (Polsko), 80, 81, 151, 160, 451, 452, 458—460, 471, 478, 486, 494. wiz: Kazimír,
von der Polenicz, Heyncze, 377.
Pomeranie, 452.
Popel, Petr (z Říčan), 443. Sigmund, 290.
Pořiečie, w Praze, 346.
Poříčí, wiz: Brada.
Portuenský biskup Jan, 37.
Postupice, wiz: Kostka.
z Postupic, Wojtěch, hrabě Komárnowský, 461.
Potnštein, 208.
Powericz, Henrich, 376.
Pozdyně, wiz: Očásek.
Poznaň, 452.
Praček, Jan ze Swinně, 387, 444.
Praha, 4, 5, 10, 12, 13, 15, 23, 24. 29, 48, 53, 61, 70, 72, 74, 78, 79, 82, 83, 85—89, 93, 97, 98, 102, 106, 107, 110, 115, 117, 120, 123, 124, 127—131, 138—140, 150, 153, 175—177, 179—181, 185, 187, 189, 230, 231, 233, 235, 257—259, 270, 272, 273, 305, 312, 318, 319, 341—385, 387—389, 391, 394, 399, 400, 406, 411, 412, 416, 420, 421, 424, 433. 438, 441, 443, 446, 449, 451—453, 456, 462, 473, 475, 479, 480, 500, 505—508, 511, 513, 517, 519, 521, 523, 526, 527, 528, 532, 533, 534, 538, 542, 546, 547, 549.
Pražské arcibiskupstwí, 35.
Pražský kostel, 38, 100.
Pražský hrad, (hrad sw. Wáclawa), 28, 56—58, 63, 77, 206, 214, 215, 221, 271, 281, 285. 288, 291, 301, 303, 311, 315, 325, 328, 346, 373, 374, 447, 529, 560.
Pražský kraj, 537.
Prachatice, 399, 544.
Prácheň, 246, 247, 248, 252, 253, 262.
z Prachně, Běta, 247. Matiáš, 246—248. Oldřich, 246—248.
Prachenský kraj, Prachynsko, 69, 82, 254, 459, 476, 538.
Prawkowice, wiz: Dunin.
Práwo, Mikuláš, 384.
Prašák, 93.
Přebozský, Jan ze Zásmuk, 309, 313—315.
Předslaw, wiz: Wratislaw.
Přehořow, 472.
Přehýšow (Přehéšow), 35, 378, 475.
Přech, 537.
Přelauč, Přelaučí, 187—189, 195, 217, 218, 220—222.
Přelowice, 175, 220.
Přemek, kníže Těšinské, 175.
Premonstratský řád, 35.
Přerow, 66, 146. wiz: Strážský.
z Přestanic, Oldřich, 249.
Přestawlky, wiz: Chlumčanský, z Klenowého.
z Přestawlk, Chwal, 381. Jan, 324. Petr, Wlach, Wilém a Rús (na Búbíně), 476.
Přešek, Mikuláš, 387.
Prešpurk, 224, 225, 332—337, 339, 340.
Přetino, 35.
Prchlice, 273.
z Přibenic, Petr, 530.
Přietina, wiz: Harowník.
z Přiewoзce, Aleš, 236, 240. Bohuše, 236, 240. Jan, 236, 240.
z Přichowic (Přiechowic), Přibík, 379. Wilém, 379.
z Příkřice, Swatobor, 47.
Přímda, 40, 237, 238, 387. wiz: z Oseka.
Prindl, 84, 85.
Prokop, markrabí morawský, 318, 527, 535.
Prosenický, 252.
z Prosěty, Protiwa, 381.
Prostějow, 194.
z Prostiboře, Jan, 476. (na Podmoklech, 41.
Protiwa, 378.
z Protiwina, Chwal, 281.
Prunnow, 35.
Prusy, Prusko, 161, 164, 234, 451.
Pštros, Hawel, 97.
Ptaček, Jan z Pirknšteina na Ratajích, 4, 377.
Ptenin. wiz: Kamenice.
z Ptěnina (Ptynina), Racek, 379. Widolt, 379.
ze Ptice, Pawel, 380.
Puchta, 96.
Pukanec, 330.
Puklice, 96.
Pulatý, Jan, 209, 210.
Pulianský žalář, 37.
Pulík, 266.
Puojsl, 93.
Purkhart, purkrabí Magdeburský, 175
Puškář, Petr, 550.
Puttendorfar, 116.

R.

Rabí, 259, 262, 398. wiz: z Risenberka
z Rabie, Jan, 24, 387.
Rabštein, 114, 169, 233, 343, 420 wiz: z Gutšteina.
z Rabšteina, Jan, 406, 544. Wáclaw, 476.
p. Racek, 232.
Račice, 180, 181, 185, 194, 197, 198, 200, 201, 220.
Račiněwes, wiz: Dýmek.
Račišowice, wiz: Minice.
z Račowic, Přibík, 381.
z Radiče, Jan, 288. Radim, 535.

Radim, 396.
z *Radimowic*, Mraček, 549.
z *Radišče*, Jan, 378.
z *Radkonic*, Jan, 379.
z *Radkowa*, Petr, 331.
Radlice, 372, 373.
Radšich, 96.
Radyně, 40. wiz: z Modřejowic.
Rachemberk, Mikuláš, 265, 268, 270. 288.
z *Rachman*, Waněk, 334—336.
Rakausy, Rakúsy, 4, 7, 8, 10, 45, 61, 101, 109, 112, 115, 116, 163, 164, 231, 415, 418, 423—429. 431, 495, 496. wiz: Albrecht.
z *Rakowic*, Markwart, 163.
Rakownik, 353—358, 444.
Rakownicko, 444.
z *Rakúsek*, Zbyněk, 381.
Ralsko, wiz: z Wartenberka.
Ramšisl, 93.
Rancendorfer, 411.
z *Rasowic*, Petr, 378.
Řasanský, Wintieř, 320, 321.
Rataje, 96, wiz: Ptaček.
Ratibor, wiz: Hanuš.
Ratiborský, Jan, 443.
Raudnice, 215. wiz: Sezema.
Raudnička, 226.
Raupow, 55, 59, 172.
z *Raupowa* (Rúpowa), Adam, 61. Albrecht, 61. Hynek, 42, 43. Jan (na Raupowě a Nezdicích), 42—44, 58, 59, 61, 62, 77—79, 92, 93, 279, 283, 285, 288, 290, 292, 295, 307, 311, 315, 316, 328, 481, 520. Jiří (na Libochowanech a Plané), 59—61. Krištof, 59, 61, 62. Purkart, 42, 43. Štefan (na Libochowanech a Plané), 59—61. Wolf, 61.
Raychl, 378.
z *Razowic*, Jan, 379.
Rec, 101.
z *Reče*, Jan (Hanuš), 175, 381.
v. *Reden*, Nikl, 376.
Řehlowice, wiz: Knieže, ze Sulowic.
Řehoř, biskup, 37.
Řehoř X papež, 34—37.
z *Řehořowa*, Hrud, 381.
z *Řehowic*, Kateřina, 534.
p. *Reinprecht*, 7.
z *Řekowa*, Jiljiš, 535. Petr, 535.
Řekowé, 479.
Řenec, wiz: Suda.
z *Řenec* Lwík w dolejší Lukawici, 44.
z *Řepice*, Chwalek, 472.
Řepnice, Jindřich, 265.
Řeporyje, 553.
Rewišče, 330.
Řewničow, 545.
z *Reyhrada*, Beneš, 379.
Říčany, wiz: Beneda, Čehnice, Popel, Talafús.
z *Říčan*, Heřman (od Hrádku), 444. Jan, 44. Oldřich, 295. Šebestian, 62. Zachař (na Štěkni), 254.
Ridkeř, 541.
z *Richmberka*, Markwart, 319.
z *Richmburka*, Smil, 526, 528, 531.
Richnawa, 331.
Říchowice, 243.
z *Richwald*, Hanuš, 344.
Řím, 99, 101, 157, 350, 479.
Římowice, wiz: Lapačkowá.
Římská říše, Římský císař, 109, 111, 134, 138, 410, 462, 479, 480.
Řípsko, 216.
z *Řípska*, Hawel, 216.
Risenberk (Rizmberk), 241, 243. wiz: Wayrek.
z *Risenberka*, Anna, 325. Břeněk (ze Skály, ze Švihowa), 531. Děpolt (z Dolan), 14, 16, 18, 24, 25, 27—29, 32, 66, 67, 74—80, 81, 114, 134, 161—163, 254, 256, 400, 401, 411, 475. Jan (odj. ze Skály), 77. 253, 254, 291, 316, 322, 378. Jindřich (na Černíkowě), 126, 243, 476. Nachwal, 476. Puota (na Švihowě), 55, 56, 254, 258—260, 316, 328, 378, 476. 520, 525. Wilém (na Rabí, ze Skály), 43, 78, 79. 81, 82, 86—87, 99, 130, 136, 257, 263, 264, 266, 269, 272, 276—280, 282, 284, 285, 287, 289, 290, 292. 295—298, 300, 302, 307, 311, 315, 316, 380, 467, 471—473, 475, 542, 543, 544, 547, 548, 551, 552.
z *Risenburka*, Aleš (Wřešťowský), 180, 536. Albrecht, 182, 183. Jan, 375. Tas, 376.
Řisuty, 473.
z *Řitky*, Jan, 559.
Robenek, Martin, 248.
Robinhap (Roinhaub), 90.
z *Ročowa*, Herbord, 541.
Rodwicz, Bernhard, 377. Henrich, 377
Roháček, Waněk, 252.
Rohoznice, 175, 220.
z *Rohožowa*, Mikuláš, 381.
Rochce, Bohuslaw z Wetowa, 244.
z *Rochowa*, p. Mikuláš, 344. Protiwec, 55.
z *Rojowa*, Hynce, 452.
Rokycany, 35, 125, 172. wiz: ze Šwamberka.
z *Rokycan*, Jan (Rokycana), 103, 107, 123, 143—145, 157, 159, 380, 414, 416.
Rokycanský Sigmund, 533.
Rokycanský kraj, 537.
Rokytno, 175, 220.
v. *Romburk*, Daniel, 376.
Ronow, wiz: Materna.
z *Ronowa*, Aleš, 381. Anežka, 321, 322. Čeněk (z Letowic), 376. Jan, 307. Krištofor, 379, Viktorin (na Kunstberce), 20[illegible]. Wilém (z Žirnosek), 376, 545. wiz: Materna.
Ronowec, wiz: Anděl.
Ronšperk (Romšperk); wiz: Kolwin.
z *Ronšperka*, Břeněk na Hlohowě, 50, 242. Dobrohost (na Týně Horšowě), 48, 49, 51—53, 114, 134, 161—163, 170, 242, 475, 476. Jan, 51.
Roprechtice, wiz: Wichr.
Rorbochar (Robochar), Hanuš, 101, 115—118.
z *Rosenberka* (Rožmberka) páni, 91, 403, 423, 425—427, 429, 474, 475. Jan, 99, 100, 102, 105, 114—120, 123—125, 129, 130, 134—136, 147, 411, 459. Jindřich, 25, 32, 395, 396, 406, 407, 470, 546. Oldřich, 3—33, 375, 379, 386, 387, 389—395. 397—400, 402—405, 410. Perchta, 408. Petr, 259, 542. Wok, 97, 514, 525.
z *Rosentala*, Franc, 377.
Rosice, 175, 220. wiz: z Kukwic.
Rowensko, 209.
Roskoš, Kuneš, 23.
Rostoky, wiz: Horušanský, Míčan.
z *Roswodowa*, Marcin, 379.
z *Rožďalowic*, Kunka, 533. Mikuláš, 533.
z *Rožmitála*, Jan, 375. Lew (na Blatné), 69—71, 80—83, 88, 89, 92, 136, 233, 269, 279, 280, 287, 292, 301,

302, 310, 316, 325, 439, 472, 476. Zdeněk, Lew (na Blatné), 57, 215, 262, 375, 560.
Rožnow, 93, 97.
Rtin, wiz: Chrt.
Rúbač, Oldřich, 381.
Rúbik, Jan, 398. Jindřich z Hlawatec, 471, 472, 475. Oldřich (z Hlawatec), z Habřie, 147, 399, 400, 472.
Rucka z Dědic, 305, 306, 381.
Rúdné, 96.
Rúdnice, 100, 129. wiz: z Boskowic.
Rudolf II., 61.
z *Rúpowa*, Purkart, 537.
Rus, 161, 164, 451.
Rús, 5, 29, 30, 140. Jindřich z Čemin, 141, 389, 476.
Rúsy, 265, 266.
Růže černá, 311.
Rybl, 96.
Rybitwa, 229.
Rybitwí, 175
z *Rybitwí*, Duchoň, 192, 193.
Rychnow, 203.
z *Rychnowa*, Albrecht, 203. Heřman, 203, Jindřich (na Petrowičkách, 190.
Rymer, Duchek, 359.
Rýn, 387.
Rynež, 96.
Rynolt, 332.
Ryšák, 94.
Ryšawý, Přibík, 387.
z *Rytwan*, Derslaw, 452. Jan, 452.
v. *Rzemkow*, Hodko, 376.

S.

ze *Sádku*, Jakub, 461. Jan ml., 380.
ze *Sádlna*, Jan, 380. Petr, 380.
Sádlo, 31. Jan (z Leštna), 556. (ze Smilkowa), 560. Petřík z Kladrubec, 252, 254, 255.
Salawa, 280. Maciej z Lipy, 378.
Salc, 388.
p. *Samuel*, wiz: z Walečowa.
Sasy, 439. wiz: Albrecht, Arnošt, Wilém.
Sautice, wiz: Sútice.
ze *Sboru*, Šimon, 380.
ze *Sebusina*, Sigmund, 276.
Seč, 381.
Sedikowa, Anna z Čelakow, 280.
Sedlčany, 474.
Sedlec, 35.
z *Sedlce*, Jan. 381. Jindřich (Šwajda), 40, 237. Jiřík, 164.
Sedleč, wiz: Sopina.
Sedmihradský biskup, Gabriel, 461.
Segental, Hanuš ze Swídnice, 559.
Sekáč, Wáclaw z Újezdce, (Waněk), 44.
ze *Sekeřic*, Jan na Zdechowicích, 201, 202.
ze *Sekřan*, Boreš, 379.
Sekyra, Matěj, 298.
Sekyřany, 35, 37. hořejší 49.
ze *Sekyřic*, Kateřina, 558.
ze *Selenic*, Mikuláš, 381.
Seletický, Jan, 320.
Selmice, 177.
Semtin. 190.
Sendražský, Mikuláš, 443.
Senice, wiz: Makowec.
Senosek, Jan, 257.
Serafin, Jan, 528.
Serneč, wiz: Draho.
ze *Seslawec*, Jan, 376.
z *Sewratky*, Walentin, 381.
Sewsengar, 116.
Sezema, Ctibor z Bukowky a na Raudnici, 190.
p. *Sezema*, 472.
Sezemice, 194, 199, 213, 219—221.
Schram z Baběnic, 379.
Schrynychow, wiz: Wyška.
Sigmund, císař, 37—39, 49, 51, 52, 55, 159, 175, 176, 178, 180, 204, 219, 292, 413—418, 437, 447, 453, 480, 510, 530, 531.
Sigmund rakauský, 426, 429, 430.
Silwester, papež, 479.
Singer, Nykl, 95.
Sirad, 452.
Skákal, 86.
Skála, wiz: z Risenberka.
Skála, wiz: sw. Jana.
Skalice, 192, 208, 332, 340, 491.
Skalička, wiz: Črt.
ze *Skaličky*, Jan, 313.
Skály, wiz: Bochowec, z Jenšteina.
ze *Skal*, Heník, 542.
ze *Skamenice*, Otic, 379.
Sklabina, 330.
Skočce, wiz: z Otěšic.
ze *Skočec*, Bohuše, 43.
Skola, wiz: Lutowec.
Skopec, Wawřinec, 251.
ze *Skorajed*, Wáclaw, 380.
z *Skočhorberka*, Wilém, 379.
ze *Skřipa*, Otík (z Šćohla), 377.
ze *Skřiple*, Jan, 380.
Skron, Bušek, 379.
ze *Skuhrowa*, Wáclaw, 543, 549.
Skuoček, 216.
Slanský, Henzl, 344, 349.
Slaný, 289, 444, 471, 474, 508.
Slanský kraj, Slansko, 233, 444, 459, 476.
Slatina, 472.
ze *Slatiny*, Jan (Janek), 380. Petr, 380. Wrchota, 344.
Slatiňany, wiz: ze Šarowa.
Slawata, wiz: z Chlumu.
Slawětin, 474.
ze *Slawikowa*, Jakubec, 379. Jan, 378.
Sledowice, 556.
ze *Sledowic*, Jan, 556.
Slepotice, wiz: ze Sulic.
ze *Slezan*, Smiel, 381.
Slezsko (Slezí, Slezie), 48, 55, 58, 61, 99, 116, 118, 161, 163, 178, 185, 186, 222, 338, 411, 415, 417, 423, 459, 465, 467, 482—484, 488—490, 492, 495.
Sliwenský, Mikeš, 352, 353, 358.
Sloták, Oldřich, 376.
Slowanský, Slowenský jazyk, 155, 161, 455.
Slúpno, wiz: Herynk, Pancíř.
Smetana, Jan, 542.
ze *Slúpna*, Wěněk, 527. Wáclaw, 527,
ze *Smědowic*, Petr, 530.
Smid. 95.
Smidowá, 94.
Smiel, Petr z Luk, 379.
Smil, wiz: z Richmburka.
Smilkow, wiz: Sádlo.
ze *Smilowic*, Marketa, 541.
Smiřický, 22, 392. (ze Smiřic) Alexander, 288. Jan, 544. Jindřich, 278, 444, 451.
ze *Smojna*, Zdeněk, 376.
Smrkowice, wiz: Kdulinec.
Smysl, Mikuláš ze Záluží, 559. Petr z Těchonic, 379.
Snek, Beneš, 247.
Soběhrd, Gabriel, 377.
Soběslaw, 17, 18, 30, 32, 307.
ze *Soběšína*, Prokop, 376. Zbyněk, 560.

76*

Sobětice, 312.
ze *Sobětic*, Hendrich, 395. Kunka (z Němčic), 312.
Soest, 387.
Soffka, Hendrich z Findelfelzu a na Chocomyšli, 244.
z *Sohostowa*, Wolfart, 380.
ze *Socholowic*, Štěpánek, 543.
Sokol, Jan z Lamberka, 344.
Solopisky, wiz: Klucký.
Somarowský, Oswald, 337.
Sopina, Jan ze Sedlče, 379.
Sopřeč, 175, 220.
Sotna, Wáclaw, 248, 250.
Sowa, Ondřej, 65, 66, 72—74, 96.
ze *Sowětic*, Petr, 344.
ze *Sowince*, Ctibor, 298. Jindřich, 523.
Sowinský, Pawel, 285.
Sowojewice, wiz: Stranowský.
Srb, Jan, 242.
Srby, wiz: Železka.
Srch, 175, 220.
Srsa, Jan, 384.
Srša, 376.
Srubec, 96.
Stablowec, z Lipiny, 379.
Stachowna, Dorota, 372.
Stainmilnar, 93.
Stajč, 16.
ze *Stajenowic*, Jan, 378.
Staněk, 360.
Stanětice, 241, 243. wiz: Černín.
Stanko, 344.
Stankuowy, 51.
Staré město (Civita Vecchia), 37.
Staré Sedlo, 269.
Starchuwice, wiz: Náwoj.
Stéblowá, 175, 220.
Steinhaisl, 94.
Stešery, 215.
Sthrynowa, Jan, 379.
Stibor, wiz: Ctibor.
ze *Stieniště*, Mareš, 378.
Stich, Jakub, 257.
Stod, 35, 167, 171, 172.
Stoduolky, 28.
Stohrembergar, 427.
Stoklas, 95.
Stokpawr, 95.
Stolany, 175, 220.
ze *Strabenic*, Supp, 381.
Strakonice, 6, 18, 19, 22, 69, 70, 83, 84, 119, 120, 260, 261, 396. wiz: z Michalowic, ze Šwamberka.
p. *Strakonický*, 306.
Stranowský, Jaroš (ze Sowojewic a na Stranowě), 77, 296, 444.
Strašnice, 274.
Stráž, 29, 332, 339. wiz: ze Šternberka.
ze *Stráže*, Jan, 556. Jindřich, 118—120, 423—425, 432, 545, 547, 552. Jiří (Jiřík, z Přerowa), 65, 66, 267. 275, 276, 182, 285, 287, 443, 459, 472.
ze *Strážewic*, Petřík, 380.
Strážka, 339.
Strážkowice, 554.
Strážnice, 337, 486, 491. wiz: Bedřich.
z *Střebolec*, Jan, 172.
ze *Střechowic*, Petr, 378.
Střekowský, Wáclaw, 444.
Střela (wiz: z Lanštýna), Jindřich z Bedružic, 380. Mikuláš z Rokyc, 126, 474.
ze *Střelec*, Stanislaw, 452.
Střelice, 35.
Střely, Petr, 378.
Střešek, Hašek, 443.
Stříebro (Stříbro), 35, 37, 136, 234.
Stříbrský kraj, 538.
Střiehaný, Janek, 378.
ze *Střieteže*, Petr, 381.
Střiešek, Hašek (z Lužan), 280, 282.
ze *Stropčic* (Tropčic), Drslaw, 46. Fremut, 475. Markéta, 46.
ze *Strpic*, Hanuš, 551. Jan, 71, 551.
Strpy, 67.
Struha, 264.
Studihrach, Petr, 96.
Stulhow, wiz: Šwab.
ze *Stupadl*, Racek, 378.
Stupné, wiz; Hauzdné.
Stúpenský, 70, 95.
ze *Stušowic*, Ondřeji, 380.
ze *Stwolenek*, Racek, 376.
Suda, Peter z Řenec na Janowicích, 244.
Sudeč, 452.
Sudlička, Matěj z Borownice, 190.
Sudomiř, 452.
Suchanow, 43.
ze *Sulejowic*, Smil, 527.
ze *Sulejwic*, Jan, 377.
ze *Sulewic* (Sulowic), Petr, (odj. z Řehlowic), 328, 377. wiz: Kaplíř, Kniežo.
ze *Sulic*, Heřman na Slepoticích, 199, 208, 209, 212, 213.
Sulislaw, wiz: Polák.
Sulkow, 42, 50.
Suský, Bláha, 95.
Sušice, 238, 473.
Sušický kraj, 538.
ze *Sútic* (Sautic), Kateřina, 284, 289. wiz: Janowský.
Swaček, 95.
Swadba, Jan z Odradowic, 315, 322.
Swařenice, 35.
Swatka, 376.
Swatopolský, Hynek, 279.
Swejšín, wiz Zmrzlík.
Swestrsum (Swestřím?), Jan z Hradiště, 240, 244.
Swětec, 263, 291.
Swidnice, 484, 559. wiz: Bolek, Sogental.
ze *Swinař*, Bohuslaw, 291.
Swiné, wiz: z Kolowrat.
Swinná, wiz: z Lomu, Praček.
Swinská ulice, 344.
Swojše, 40.
Swojšice, 316.
Swojšín, wiz: Zmrzlík.
Syrowátka.

Š.

Šajter, Jiří, 62.
Šamburský, 427.
z *Šamotul*, Petr, 452.
Šarban, 215.
Šariš, 231, 329.
Šárka, wiz: Kadeřáwek.
z *Šárowa*, Jakub, 523. Jan, 381. Sigmund (Šarowec, na Slatiňanech), 192, 193, 206.
Šašow, 330.
Šaumburský, 7. hrabě Bernhart, 135.
Ščawnice, 330.
ze *Ščedré*, wiz: ze Štědré.
Ščech, 347.
Ščetín, wiz: Kačer.
Ščitkowec, z Wranína, 380.
Ščitný, 11.
Ščohl, wiz: ze Skřípa.
z *Šelnberka* (Šelmberka), Jan, 77, 189, 206, 293, 298, 301, 307.
Šenk, Hanuš, 270.

Šerméř, Mikuláš, 377.
Šest měst, 100, 161, 423, 467, 483, 484, 488—490, 492, 495.
Šewětin, 399.
Šidlow, wiz: Děwečka.
Šilhan, Petr, 344.
Šillink z Kumpolce, 379.
Šilperský, Jan, 298.
Šimek, 216.
Šimon, kardinal, 37.
Šimonůw, Hanzl, 95.
Šintlhof. 95.
Šitéř, 93.
Šitka, Jan z Prahy, 541.
Škaredek, Jan, 31, 323.
Škola, Jetřich z Jieřně, 141.
Škopek, 464. Aleš (z Dubé a z Dražic), 532, 533, 536.
Škrle, 268.
Škudly, 187, 220.
Šlechta, Jan z Malkowic, 376.
Šlikowé, 293—295. Šlik Mikuláš, 294, 295.
Šlowice, 168—170.
ze *Šmikus*, Petr, 530.
Šmohař, Holedecký, 444.
Šňakow, wiz: z Jenišowic.
Šnejdar. 339.
Šnobl. 68—70, 72, 74. 75.
Šoff (Šuoff), 21, 25, 26.
z *Šonowa*, Aleš na Hostinném, 190.
Šontawa, wiz: Zádubský.
z *Šonwalde*, Hynek, 381.
Šorfštein, 542.
ze *Šorfšteina*, Hynek, 542.
Špalek, Jan, 248. Tóma (Tomáš), 252, 257.
Špimberk, 468.
Špička. Jan z Draženowa, 45.
Špina, Markwart, 77.
Špiš, 481.
ze *Šprimberka*, Jindřich, 549.
Šrank, 346.
Šťáhlawy, 35.
Šteng, Franc, 344.
Štědrá, 111.
ze *Štědré* (Ščedré), Bohuše, 237. Otík, 378.
Štědré, wiz: Bukowina.
Štegar (Šteger), Jan (z Mirowic), 543. Oldřich z Mirowic, 141.
Štěkeň, wiz: z Říčan.
sw. *Štěpána* w Praze, 352.
Štěpanow, wiz: Anděl.
Štěpanowec (Štěpanowic), Bušek, 378. Jan (z Wrtby), 269, 272. Jindřich, 378. Sezema, 444.
Šternberk, 140, 141.
ze *Šternberka* páni, 72, 402—405, 482. Albrecht (z Lukowa), 470, 523. 533, Aleš (Holický), 7, 25, 27—31, 376. 390—393, 405. Anežka, 372 Jan (na Bechyni, na Stráži). 114, 161—163, 262, 459, 481. Jaroslaw, 105, 110, 114, 123, 129, 134, 161—163, 504. Petr (Holický), 390—392, 402, 405, 406. Zdeněk (Konopištský). 11, 26, 28, 31, 74—78, 80, 81, 83, 84, 99, 100, 102, 105, 114—120, 130—134, 136—141, 144, 147, 150, 151, 153, 161 164, 305, 320, 393, 423—426, 429, 431—433, 457, 459. 460, 467, 471—476. (wiz: p. Zdeněk.) Zdeslaw, 234, 324—326, 476, 540.
Štětinský, Jiřík, 195.
z *Štiawawu*, (sic) Mikuláš, 126.
Štiler, 346.
Štítný, Diwiš, 308.
Štos, Jan (z Kúnic), 292, 311, 312. Jiřík, 293. Sigmund (z Kúnic), 277, 278, 284—286, 288—290, 293. Wilém (z Hrádku), 378.
Štumbergar, 116.
Štýrsko, 101.
Šumburk, (na Žebráku), 272. Fridrich, 274, 275, 299, 306, 326, 328. Jan. 301, 304, 305.
Šuplař, 330.
Šwáb, 95. (ze Stulhowa), 378. Zdeněk z Chwalkowic, 178.
ze *Šwabinowa*, Anna, 541. Dobraň, 541. Marketa, 541.
Šwajda, wiz: ze Sedlce.
ze *Šwamberka* pán, 80. Bohuslaw (na Boru), 87, 88, 114, 131, 132, 134, 161—163, 242, 380, 459, 472, 476, 535. Hynek (Krušina), 12, 40, 41, 43, 91, 557. Jan (Hanowec, na Třebli, na Strakonicích), 37—39, 49, 51. 260, 395. 406, 459, 476, 531, 536, Jindřich Bawor, 549, 556. Racek, 242, 527, 535. Zdeněk, 269, 476.
Šwihow, wiz: z Risenberka.
ze *Šwihowa*, Břeněk, 526. Wilém, 38, 387.

T.

Tábor (Táboršti, 10, 11, 31, 165, 472.
Tacas, Mareš, 344, 347.
Tachow, 387.
Talafus, Jan (z Ostrowa, z Říčan), 331, 381.
z *Talmberka*, Anna, 310. Wilém, 559. Žofka, 372.
z *Tančina*, Andřej, 452.
Tark, wiz: Bykolf.
Tarnow, wiz: Amor.
z *Tarnowa*, Jan, Felix, 452.
Tas, wiz: Olomúcký biskup.
z *Tasnowic*, Bohuše, 238. Jan, 49.
Tasow, 538.
z *Tasowa*, Kateřina, 538. Wáclaw, 538.
z *Tašowa*, Wáclaw, 381.
z *Tašowic*, Jan, 548.
Teben, 335, 336.
Tečenský, Jan z Čečelic, 280, 444.
Teglik, Wáclaw z Dostína, 381.
Těchlowice, 549. wiz: Donát.
z *Těchlowic*, Jan, 377. Ješek (Těchlowec), 536.
Těchonice, wiz: Smysl.
Telč, 6, 8, 26, 27, 31.
Teml, Lorenc, 347. Trubač, 361, 362.
Teplá, 238, 386, 387, 472.
Teplice, 327, 391.
Terkléř, Hanušek, 363, 364.
Těšín, wiz: Přemek.
Tetaur, 279.
Tetin, 35.
Tiec, 116.
z *Tiesnice*, Lidéř ml., 378.
Tichnic, Hanuš, 376.
Tichonický, Zdeněk, 31.
Tima, 384.
Tismice, wiz: Wrbík.
z *Tismic*, Mikuláš, 267.
z *Tišnowa*, Mikšík, 381.
Tlučná, 167.
z *Tlučné*, Oldřich, 379.
Tluksa (Tluxa), Oldřich (z Buřenic), 378. Přibík, 270.
Točník, 473.
Tochow, 30.
Tóma, 252, 360.
Toman, 95.
sw. *Tomáše* w Praze, 541.
Tomášek, 95. 247.
Tomin háj, 236.

